

تصویر ابو عبد الرحمن الکوردی

رۆمان

ENDESE
کۆتێبهێڵ و چاپخانه

به ختيار عه‌لی

هه‌وره‌کانی هه‌انیال

بۆدابه زاندنى جۆرهها كتيپ: سهردانى: (مُنتدى إقرأ الثقافى)

لتحميل أنواع الكتب راجع: (مُنتدى إقرأ الثقافى)

پراي دانلود كُتايهاى مُختلف مراجعه: (منتدى اقرأ الثقافى)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (كوردى , عربى , فارسى)

شہزادہ کانی دانیال

ناوەندی روڤشنییری و هونه‌ری له‌ندیشه
به‌پۆنه‌ری چاپ و بڵاوکردنه‌وه: سیروان مه‌حمود
به‌پۆنه‌ری هونه‌ری: باسهم ره‌سام

ناوی کتیب: مه‌وره‌کانی دانیال
ناوی نووسه‌ر: به‌ختیار عه‌لی
بابه‌ت: پۆمان
دیزاینی تیکست: دانا حه‌سه‌ن
نۆبه‌تی چاپ: یه‌که‌م ۲۰۱۵
چاپخانه: په‌نجه‌ره
تیراژ: (۱۰۰۰۰) دانه
نرخ: (۱۲۰۰۰) دینار
ژماره‌ی سپاردن: له‌ به‌پۆنه‌ریه‌تی گشتی کتبخانه‌ گشتیه‌کان
ژماره (۱۲۷۶) ی سالی (۲۰۱۵) ی پێدراوه.

ته‌واوی مافه‌کانی ئەم به‌ره‌مه‌ به‌ نووسه‌ر پارێزراوه. به‌بێ ره‌زامه‌ندی نووسه‌ر،
هیچ که‌س و کتیبخانه و چاپخانه و بنکه‌یه‌کی بڵاوکردنه‌وه له‌ ناوه‌وه‌ی ولات و
ده‌ره‌وه‌یدا مافی کۆپیکردن یان له‌ چاپدانه‌وه ئەم کتیبه‌ی نییه. هه‌روه‌ها که‌س مافی
ئه‌وه‌ی نییه‌ بێ ره‌زامه‌ندی نووسه‌ر ئەم به‌ره‌مه‌ یان به‌شیکه‌ی بخته‌ سه‌ر
تۆری ئینته‌رنه‌ت یان له‌ شێوه‌ی CD و کتیبی خوێنراوه‌دا بۆ مه‌به‌ستی بازرگانی
تۆماربیکات. به‌ پێچه‌وانه‌شه‌وه‌ روو به‌ رووی به‌رپرسیاریتی یاسایی ده‌بیته‌وه.

ناوەندی روڤشنییری و هونه‌ری له‌ندیشه/ئه‌ندیشه‌ بۆ چاپ و بڵاوکردنه‌وه
سه‌لمانی-شه‌قامی مه‌وله‌وی-ته‌لاری سیروانی نوێ-نه‌ومی چواره‌م
www.endeshe.org • andesha.library@yahoo.com
<http://www.facebook.com/Andeshacenter>
07501026400

مامه سیامه‌ندم پیتیگوت که «کوشتن له خه‌وندا به یه‌کجار و به یه‌ک
گوژمی کتوپر پوونادات، کوشتن چهند کتوپر دیاربیت، هر له‌سه‌رخو و
هنگاو به هنگاو هاتوته پیشی ... ده‌بیت شتیک له ژیا‌نتدا ه‌بیت، یاخود
پوونت‌ر و راست‌ر قسه‌بکه‌م، ده‌بیت شتیک له ژیا‌نماندا ه‌بیت وای له تو
کردبیت ئه‌م خه‌ونه ببینیت».

خولیا‌ی بینینی جه‌سته‌ی خو‌ی به مردووی ه‌موو خه‌یالی
داگیرکردبوو. چهند شه‌وه به‌رده‌وام خه‌ونی لاشه‌که‌ی خو‌ی ده‌بینیت، له
خه‌و و له زنده‌خه‌ودا، به جو‌ری جیا‌واز جیا‌واز، به لام زوربه‌ی جار وه‌ک
سه‌ریکی بر‌او که لاشه‌که‌ی له خه‌وزیکی لیخندا سه‌ر ئاو که‌وتوه، خو‌ی
دیته پیش چاو. له خه‌ونه‌که‌دا سه‌ر و پوخساری سه‌راپا قه‌وزه‌یه، قژی
شه‌پۆلیکی ه‌یمنی ئاو یاری پنده‌کات، ه‌رده‌م له خه‌یالاته‌کانیدا چاوانی
خو‌ی به نوقا‌وی ده‌بینیت، تا ئیستا جاریکیش نه‌بوو چاوانی کراوه‌بن، به
جو‌ریکی سه‌یر و توند و بێ‌رحمانه‌ چاوانی نوقاندوه، وه‌ک بیه‌ویت ه‌م
مه‌رگی خو‌ی و ه‌م سیمای بکوژه‌که‌ی نه‌بینیت. هه‌میشه له‌و ئاوه‌ بو‌ر
و دزیوه‌دا که له‌گه‌ل ره‌نگی سه‌ی جه‌سته‌ی ئه‌ودا نه‌ده‌گونجا مه‌له‌یده‌کرد.
وه‌ک له عیاده‌که‌ی مام باسی‌کرد، شه‌وی پیش‌ووتر له خه‌ونه‌کانیدا له‌و
خه‌وزه لیخنه‌ی مه‌رگدا خو‌ی بین‌ی بوو، ئاوه‌که بو‌ن مه‌رگیکی توندی

لیهاتیبوو، بۆنه که هه راسانی کردبوو، وه ها که سکون و چرپوو وه که له گهنینی چه ندین لاشه وه بیت، هیند به هیزبوو له خهوی ههستان، وه که شهوی نه زانیت بۆنی شه وه موو مه رگه له خهونه کانییه وه دیت یاخود هه ر به راستی له هه وای هاوینهی ژووره که دایه، به پرتاو په نجه ره کانی کردبوو وه ... هه موو په نجه ره کان ... ته وای په نجه ره کانی ماله کهی، چ له نهومی خوار و چ له نهومی سه ره وه، وه که شهوی کردنه وهی په نجه ره کان بتوانیت شه بۆنه سامناکه له خهونه کانی دهر بکات و هه وایه کی تازه بهینیته خه یالییه وه. دهمه و ئیواره که به ماندوویی هات بۆ عیاده کهی مام، هینده ماندوو دیار بوو که به رده وام به دهسته سهریکی سبی عاره قی ده سهری. دوو جار داوای ئاوی ساردی کرد و من بۆم هینا تا وه که خوی دهیگوت «پۆچی فینک بکاته وه». شه کات دوو ههفته زیاتر بوو به رده وام دهاته «دهروونخانه» کهی مام تا شتیک له ناخی خوی تیگات. هه موو به میرشه و دال بانگیانده کرد، من نه بیت که به زمانیکی ره سمی و وشک، به لام پر ریز و بیخه وش بانگمه کرد «جه نابی میر»، جۆره بانگهیشتیک که هه ندی جار دلخوش و هه ندی جاریش تور هیده کرد. بۆ خهونی به مردنی خویه وه ده بینی؟ ... نه یده زانی. نه دوژمنی هه بوو، نه شه که سه شی ده ناسی که له خهونه کهیدا دهر ده کهوت و سه ری ده بری، زوو زوو به سه سه ره ته وه به مامی ده گوت «پیده چیت شه خهونه باوه حیزه له خویندا بیت». شه وه چه ند ههفته یه به رده وام خهون به مردنی خویه وه ده بینیت. ئیستا ئاره زوویه کی تاریک له ناخیدا بوو، ده یویست شه قه سه بهی ناو خهونه کانی خوی بدوژیته وه و بیکوژیت، یان هه ر که سیکی دی داپاچیت که له و بچیت. شه وه ئاره زوویه کی کویر و تاریک و بیتو بوو که له ناخه وه میرشه و دالی ئازار ده دا.

میرشه و دال که له عیاده کهی مام دهر کهوت، پۆژیکی گهرمی هاوین بوو، گهرچی زۆربهی شوینته پزشکییه کان ماوه یه که بوو که ره سه تی

فیتەکردنەوێ نوێیان بەکار دەهێنا، بەلام لە عیادەکە ی ئێمەدا، وەک بیست ساڵ لەمەوبەر، پانکە یەکی کۆن، بە جۆری جانەوهرێکی گێژ و ماندوو لە سەقفەکەدا دەسوڤایەو. مامە سیامەندم، کە نزیکەکانی بە دکتۆر سیا بانگیان دەکرد، عادتێ بوو یەکەم شت بەروانکە ی سبێ دکتۆرەکان بپۆشیت، چاویلکە یەکی شیوێ پزیشکی دەکردە چاوی و وەک لە ستۆدیۆ یەکی تەلەفزیۆندا خۆی بۆ پیشکەشکردنی بەرنامە یەک ئامادەبکات، لە پشت میزەکە ی خۆ یەو تەیار و لە خۆپازیی دادەنیشت. گەرچی چاوانی لاواز نەبوون، بەلام حیرسێکی زۆری هەبوو نەخۆشەکان بە بن چاویلکە نەیبینن. گەر چاویلکەکە ی پاکبکرایەتەو، پیشتر دەرگاکی توند دادەخست و وەک لە ناوهراستی مەراسیمێکدا بە دزییەو دەرپێی ژێرەو بگۆریت، لەسوچێکدا چاویلکەکە ی دادەگرت و پاکیدەکردەو و دەینایەو سەر کەپووی. عیادەکە مان شوێنێکی کۆن و پیسبوو، بەلام جل و بەرگەکانی مام تابلێتی نوێ و تەڤ و تەمیز بوون. هەر نەخۆشێکی بپشکنیایە سەرەتا دەستکێشی لە دەستدەکرد. هەرگیز نەمیبینیوو تەوقە لەگەڵ نەخۆشێکدا بکات. پیاویکی مۆن و خۆ بەزلزان نەبوو، بەلام برۆایەکی عەجایبێ هەبوو کە نەخۆشییە دەرروونییەکان وەک زۆربە ی نەخۆشی تر، بە بەریەککەوتنی جەستەیی، لە ڕینگای پیستەو، لە ڕینگای بەکارهێنانی کەلوپەلی یەکدی یەو دەگوازی نەو. بەدریژایی ژیا نی لەو دەرەسا دەردی یەکیک لە بیمارەکانی خۆی بگرت. بە پێکەنینەو لاقرتی بە ترسی خۆی دەکرد و دەیگوت «چۆن تاوانبارە راستەقینەکان لە ترسی شەیتانەکە ی ناو خۆیان دەبن بە پۆلیس، نەخۆشە راستەقینەکانیش لە ترسی دەردی خۆیان دەبن بە دکتۆر». بەلام بە هەلە تێمەگەن و حوکمی خێرا مەوەشینن، ئەو هەمیشە پیاویکی باش و دەم بە خەندە نەبوو، خالی نەبوو لە خۆیستی و لە خواستی گەورەبوون و هەلکشانی زۆر. گەرچی من سەرەتا بە عاتیفە ی برازا سەیرمەدەکرد، وەک دکتۆریکی دۆنیادیدە کە ئەوروپای دیوێ لێم

تینگە‌یشتەم کە هیچ کات هەستیکی تایبەت یان عاتیفە‌یەکی قوول لە نێوان من و ئەودا نە‌بوو. ئەو کات کە وەک بە‌رده‌ست لە عیادە‌کە‌ی ئەودا دە‌ست بە‌کار‌بووم، ناچار‌بووم هە‌موو شتێک قە‌بوول‌بکە‌م. دڵ‌نیابووم هەر نەرە‌زایی و تورە‌ییە‌کیش دەر‌بخە‌م، با‌و‌کم دە‌لێت «دە‌عبا ... دە‌تکە‌م بە‌ قوربانی مامە سیات، ئە‌م چە‌رت و پرته‌ چییە. کێ خوا دە‌یدات، لە بە‌رده‌ستی عالمیکی وە‌ها گە‌وره‌دا ئێ‌شبە‌کات». زۆ‌ربە‌ی خە‌زمانی نزی‌کمان مامە سیایان وەک زانایە‌کی گە‌وره‌ سە‌یر دە‌کرد، دە‌یان‌گوت، مە‌رۆ‌ف لە دی‌لا‌وار نە‌رخیکی نییە، گەر قە‌در و قی‌مە‌ت بب‌وایە، دە‌بوو لایە‌نیکە‌م ئە‌و وە‌زارە‌تێک وەر‌ب‌گرێت. هە‌لبە‌ت من دە‌م‌زانی کە دکتۆ‌ر زانایە‌کی گە‌وره‌ نییە. خۆ‌شی دڵ‌نیابوو، بە‌لام بە‌ جۆ‌ریک حە‌زی لە پایە و مە‌قامی کۆ‌مە‌لایە‌تی بوو، بە‌رده‌وام لە کۆ‌ششدا بوو زیاتر و زیاتر ئە‌و چیرۆک و ئە‌فسانە‌ لە‌سەر خۆ‌ی بل‌ا‌وب‌کاتە‌وه. ئە‌و جۆ‌ره ئە‌فسانە‌ وایان‌دە‌کرد، لە ناو بنە‌مالە‌ی «زە‌ریا‌واری» دا هە‌ییە‌تیکی زۆ‌ری هە‌ییت، بە‌رده‌وام نا‌وی هاوشان بە‌ ترس و پ‌رێ‌زه‌وه دە‌هاتە‌ سەر زما‌ن. خە‌مە‌کانمان درۆ‌ی زۆ‌ریان لە‌سەر زی‌ره‌کی و حیک‌مە‌تی ئە‌و هە‌لدە‌بە‌ست، دکتۆ‌ر نە‌وه‌ک ئە‌و چیرۆ‌کانه‌ی بە‌درۆ نە‌دە‌خستە‌وه بە‌ل‌کو شتی ناد‌روستی دیکە‌ی دە‌خستە‌سە‌ری و زۆ‌ریشی بۆ زی‌ادە‌کردن. دە‌ی‌گوت «بە‌لێ، بە‌لێ هە‌موو مە‌رۆ‌فێک دە‌بێت ئە‌فسانە‌ی خۆ‌ی هە‌ییت، ئە‌گینا خۆ ناییت بە‌ مە‌رۆ‌ف». هە‌میشە‌ وێ‌نە‌ی «زانایە‌کی غە‌در لێ‌کرا‌و» ی دە‌دایە‌ خۆ‌ی و چیرۆ‌کی زۆ‌ری لە‌وه دە‌بینی وەک مە‌زلومێک دەر‌ب‌کە‌وێت. ئە‌وه‌کات لە‌گە‌ڵ هە‌ندێ دکتۆ‌ر و ئە‌کادیمیستی تردا، کە دڵ‌نیام هیچ‌یان زانای گە‌وره‌ نە‌‌بوون، جە‌معیە‌تیکی بچ‌وک و نافە‌رمییان در‌وست‌کرد‌بوو، نا‌وی «ئە‌کادیمی‌ستە‌ غە‌مگینە‌کانی دی‌لا‌وار» بوو. مامە، لە‌و جە‌معیە‌تدا دکتۆ‌ر جا‌ه‌داری ناسی کە دواتر پێ‌که‌وه تی‌وره‌یە‌کیان دانا، تی‌وره‌یە‌کی پو‌چ و پێ‌که‌نینا‌وی، کە کاری‌گە‌رییە‌کی گە‌وره‌ی. لە‌سەر ژیا‌نی خە‌لکی دی‌لا‌وار هە‌‌بوو.

جە‌نابی میر پیا‌ویکی بە‌ هە‌یکە‌ل بوو، بە‌لام دە‌مو‌چا‌وی مندالێکی هە‌‌بوو،

سهریکی خپ و جووتیک چاوی گه‌وره و کال، پر له پامان و سهرسامی. به‌رده‌وام قات و هیله‌کی له‌به‌رده‌کرد، هر پوژه و جوړه بۆینباغیکی ده‌به‌ست، به‌لام له‌که‌ل ئه‌و سهر و پو‌خساره مۆدیرنه‌یدا، تا خوا‌حه‌زبات ئیلچی و عه‌شره‌تی بوو، ده‌مارگیریه‌کی بۆینه‌ی بۆ تایه‌فه‌که‌مان هه‌بوو. جاریک به‌مامه‌ سیامی گووت «که‌ر تۆ سهر به‌عه‌شره‌تی زه‌ریاواریی نه‌بایتایه، قه‌سه‌م به‌خودا، عیلمی خو‌ت نه‌وه‌ک له‌به‌ریتانیا، به‌لکو له‌ته‌به‌قه‌ی حه‌وته‌می ئاسمان بتخویندایه، پازی خو‌م لا نه‌ده‌رکانی». هه‌لبه‌ت میرئه‌ودال ماممی خو‌ش نه‌ده‌ویست، به‌لام ههر ده‌ویست ده‌ماری ئیلگه‌راییی و عه‌شره‌تچیتی خو‌ی ده‌ربخات. له‌و پیاوانه‌بوو که‌شه‌رمده‌که‌ن سهردانی پزیشکی ده‌روونی بکه‌ن. پشتریش له‌عیاده‌که‌دا، میوانی وه‌ک میرمان که‌م بوو. پیاوماقوولانی شار، سیاسه‌تمه‌داره‌کانمان، خوینده‌واره ناسراوه‌کانمان خو‌یان واده‌ده‌خست وه‌ک ئه‌وه‌ی تووشی کیشه‌ی ده‌روونی نه‌بن، شوره‌یی بوو یه‌کیکیان لای پزیشکی ده‌روونی ببینریت. مامم زۆر له‌وه‌ په‌ستبوو، خه‌لکی وایانده‌زانی که‌پزیشکی ده‌روونی ته‌نیا بۆ شیته‌کانه. ئه‌و قینه‌ی ناو دلی وایکرد، دواتر سه‌دان خه‌لکی ساخ بخاته قه‌ره‌نتینه‌ی دیوانه‌کانه‌وه، وه‌ک به‌وه‌ بیسه‌لمینیت که‌ده‌سه‌لاتی پزیشکی ده‌روونی ته‌نیا به‌سه‌ر شیته‌کاندا نییه، به‌لکو له‌پاستیدا به‌سه‌ر ته‌ندروست و ساغه‌کاندایه. هه‌لبه‌ت هۆی ئه‌و ترسه‌ له‌پزیشکی ده‌روونی ده‌گه‌پایه‌وه بۆ بڕوایه‌کی به‌ربلاو و گه‌ژانه‌ی خه‌لکی دیلاوار، که‌ر بیانیه‌ستایه سیاسه‌تمه‌داریک، هونه‌رمه‌ندیک، دکتۆریک، چۆته‌ لای ده‌روونناس، هه‌موو قاقا پیده‌که‌نین و ده‌یانگووت «بڕوانه‌ کابرا مه‌له‌که‌ت به‌پێوه‌ ده‌بات، یان کابرا نوسه‌ریکی ناسراوه‌ که‌چی خو‌ی ده‌ردی ده‌روونی هه‌یه... هاهاها ... توخودا شتی واده‌بیت؟ بڕۆ بابیه، له‌بری کاروباری ولات، له‌غه‌می عه‌قلی خو‌تدا به». هه‌موو ده‌که‌وتن به‌پشتدا و پیده‌که‌نین و به‌شتیکی عاجباتیان ده‌زانی، مرۆف ئیشیکی گرنگ یان به‌هره‌یه‌کی گه‌وره‌ی هه‌بیت و

له‌گه‌لێشیدا بيمارێکی ده‌روونی بێت. مامه‌ سیام هه‌موو رۆژێک له‌ کۆتایی ده‌وامدا و به‌ر له‌ داخستنی ده‌رگای ده‌روونخانه‌که‌، ده‌ستی به‌ دیتۆل ده‌شت و ده‌یگوت « پێنوار، زۆری ده‌ویت تا خه‌لک له‌م کارخانه‌ی سه‌گه‌دا تێده‌گن ده‌روونیان هه‌یه‌». مامه‌ شاره‌که‌ی به‌ کارخانه‌ ناوده‌نا، کارخانه‌ی سه‌گ، کارخانه‌ی گورگ، کارخانه‌ی مه‌یمون، کارخانه‌ی گوو. باوه‌رده‌که‌م مامه‌ سیام له‌وه‌دا له‌سه‌ر هه‌ق بوو، شاری ئێمه‌ باوه‌ری به‌ جه‌سته‌، به‌ عه‌قل، به‌ رۆح هه‌بوو، به‌لام که‌س باوه‌ری به‌ ده‌روون نه‌بوو. جه‌نابی میر دوو هه‌فته‌بوو، زۆربه‌ی رۆژ ده‌هاته‌ لای مامه‌، دیاربوو گوشارێکی بێته‌ندازه‌ وایکردوه‌ روو له‌ ئێمه‌ بکات. یه‌که‌م رۆژ گووتی «من پیاویکی ساغم، به‌لام خه‌ونه‌کانم کێشه‌یان تیکه‌وتووه‌». ئه‌و یه‌که‌مین نه‌خۆشی ئێمه‌ بوو له‌وجۆره‌ خه‌وانه‌ بیه‌یت. دکتۆر سیا دوو سێ رۆژی یه‌که‌م، به‌رده‌وام ستایشی میرئه‌ودالی ده‌کرد، که‌ ئازایه‌تییه‌کی وه‌های هه‌یه‌، ده‌وێریت له‌ سه‌ر ده‌روونی خۆی قسه‌بکات، ستایشی که‌سێک خه‌ونه‌ تاریک و ترسناکه‌کانی خۆی هه‌تاوه‌ته‌ لای پزیشکی ده‌روونی. دوا‌ی زانی‌م که‌ خاتوو «مرواری» هاوسه‌ری «جه‌نابی میر» له‌ پشت ئه‌وه‌وه‌ بووه‌ جه‌نابیان پێ به‌ جه‌رگی خۆیاندا بنێن و بیه‌تس روو له‌ جیگایه‌ک بکه‌ن که‌ وه‌ک خۆی ده‌یگوت، ته‌نیا شیت و شه‌په‌ڕیوه‌کان روه‌ی تێده‌که‌ن.

مامه‌ هه‌موو قسه‌ و دانیه‌شته‌کانی خۆی له‌گه‌ل میوانه‌کانی ده‌روونخانه‌که‌دا، به‌ ریکۆردیکی بچوک و کۆن تۆمارده‌کرد. شه‌وان ده‌بایه‌ من ناوه‌پۆکی کاسیته‌کان بگوازمه‌وه‌ سه‌ر کاغه‌ز. بۆ هه‌ندێ نه‌خۆش دۆسیه‌ی زۆر تاییه‌تی ده‌کرده‌وه‌، هه‌موو دۆسیه‌کانی له‌ جیگایه‌کی دوورده‌ست و به‌رزدا، له‌ ژووری خۆینده‌وه‌کانی خۆیدا پاراستبوو. هه‌ندێ له‌ نه‌خۆشه‌کانی خۆشه‌دو‌یست، بۆ هه‌ندیکیان ده‌گریا، زۆر جار بیه‌نومه‌ گریاوه‌، هه‌لبه‌ت به‌ ده‌نگی به‌رز نا، به‌جۆریک نا و یقاری پیاوانه‌ی برینه‌اربیت، وه‌ک زۆرینه‌ی دانیه‌شتوانی ئه‌م شاره‌ باوه‌ری و ابوو پیاو ده‌بیت به‌ جۆریکی نه‌ینی و تاییه‌تی

بگري. زورجار كە ئازارى نەخۆشەكانى خۆى دەيىنى، ۋەك پادشاھىك ئازارىكى نەينى ھەيىت، پالى دەدايەۋە و بىدەنگ چاۋانى پردەبوون لە ئاو و دەيگوت «دەروون دۆزەخە». من زور بە وردى گويم لىدەگرت، چىروكى ھەندى لە نەخۆشەكانى زور ئازاريان دەدا، ھۆكارى زور دەردى نەدەزانى. پاي وابوو ھەر كاتىك مروف زانى ھۆكارى نەخۆشىيە دەروونىيەكان خودايە ياخود شەيتان، دەتوانىت لە نەينى گەردون تىيگات. ھەستمدەگرد بەردەوام دەيەويت زانستە ئالوز و پر كىشەكانى خۆى بە شتىكى ناديار و غەيبىيەۋە گرييدات. من دەمىيىنى ھەندى جار ئيمانىكى بەھىزى بەخودا ھەبوو، ھەندى جارىش كوفرى دەگرد و لە بەرامبەر ژان و كەسەرى نەخۆشەكانىدا، يەخەى ئاسمانى رادەتەكاند. ھەندى جار غەيب و خوداي بە بەرپسى نەخۆشىيەكانمان دەزانى، ھەندى جارىش ھيور دەبوۋەۋە و بىرو بۆچوونى دەگۆرا و بە زمانىكى دى قسەيدەگرد. باۋەرى وابوو كە شوينى شارەكەى ئىمە، ئاو و ھەۋاكەى، چۆنىتى خواردن و جلو بەرگمان، ھۆكارى سەرەكىن بۆ دەرگەۋتنى ئەم دەردانە. باۋەرىكى تەۋاۋى ھەبوو، ھەموو ئەو زانست و زانباريانەى خويىدونى كۆمەكى ناكەن لە دەردەكانى ئەم شارە تىيگات، سال دواى سال زياتر تىدەگەيشت كە ناتوانىت بە راستى ھەتا يەك نەخۆشىش چاكبكاتەۋە. بەلام ئەو مامە باشەم، ئەو مامەم كە غەمى نەخۆشەكانى دەخوارد، ھەمىشە ۋا نەبوو، ديويكى تاريك و شەپانى ھەبوو، تەنيا چاۋەروانى دونيا و پەۋتى رۆژگارى دەگرد تا دەرېكەۋىت ... رۆژىك ھات ئەۋىش زور گۆرا ... ئەۋىش ۋەك ھەموومان بوو بە كەسىكى تر.

لەدواى دانىشتنى سىنەمەۋە لەگەل جەنابى مير، كاسىتى دانىشتنەكانى دايە دەستم و بە منى گوت «ئەم پياۋە نەخۆش نىيە، بەلكو ترسناكە». من شتىكى تاييەتم لە ميرئەۋالدا نەدەيىنى، دەمىك گويم لە كاسىتەكانىش گرت، بەجۆرىكى سەير شىفتەى خەۋنەكانى بووم. خۆم عاشقىكى نەينى

شيعر بووم، خهونه کانی ميرئه و دالم وهک دونيايه کي نهيني و ئه فسوناوي هاته بهرچاو. سهيربوو لام پياويکي وهه، که پتر له ميرزادهيه کي که مره دهچوو، خهوني لهو جوړه بينيت... خهونه کانی کهرچي له دهوري کوشتيکي دلره قانه دهسورانه وه، کوشتي بهردهوام و دووبارهي خوي به دهستيکي نهاسراو، بهلام کهليک پهنگين و شاعيري بوون. بهردهوام خهوني دهيني کهسيک دهیکوژيت، سهري لندهکاته وه و دهخاته خهوزيکي کهوره وه. به عه شقيکي زوره وه خهونه کانيم دهنوسييه وه و دواي نوسييه وهش دهمخويندنه وه، له خهونه کانيدا هه ميه به ئاره زوويه کي درنده وه دهکوژرا، وهک ئه وه بوو خوي عه شقيکي نهيني بو ئه و جوړه مردنه هه بيت. هه رجاره ي له جيگايه کدا و له ناو پهنگيکدا تاوانه که نه جامده درا، جاريک له باغيکدا که درهخته کانی هه موو مؤرن، جاريکيش له نزيکي ئاوي روبرايکه وه که پر بوو له شه پولي ئه رخه وانی و قايه غي سهوز و ماسي وهنه وشه يي، ئه و جيهانه ي تييدا دهمرد، پر بوو له پهنگ، فواره ي زهر، ئاسماني په ميه ي، ريگاي سوور، بالنده ي قه تراني. ميرئه و دال له خهونه کانی خويدا هه ميه پالتويه کي خوله ميتشي له بهردا بوو، قزيکي دريژي هه بوو، کلتيه يه کي چه سپي ره شي له سهردا بوو. له خهونه کانيدا بوني گوليکي ئه فسوناوي به ره و پيچاوپيچي جهنگه ليک دهبيرد، هه ميه هه مان جهنگه ل دووباره دهبووه وه، بهلام هه ر جاره و به جوړيک خوي دهکوړي وهک ئه وه ي جهنگه ليکي ديکه بيت، نوي بيت، شوينيک بيت پيشتر جهناي مير خهوني پتوه نه بينيت. ئه و له کاتي خهوبينين و دواتريش له گه ل بيدارييدا، له خوي دهپرسی: به راست من ئه م جهنگه له م بينيوه؟ بهلام که بيري له شويني درهخته کان، جوړي هيلانه کان، سروشتي دووباره بوونه وه ي ريگاکان دهکرده وه، دلنابوو هه مان جهنگه له و به جوړيکي مه کرباز و فريودهر خوي دهگوړيت. نيو درهخته کان پر بوون له بانگه يشتي نهيني، دهنگي جانه وهرانيکي خه يالي که هانيان دها به ره و پيش بچيت و نه ترسيت،

چەشنە ئاوازیکی مۆسیقی ش دەهاتە بەر گوینی کە پیشتر لە هیچ جیگایەکی دیکەدا نەیبیستبوو. میرئەودال خەونەکانی خۆی بە هەموو وردەکارییەکەوە لە بیربوو، بۆ نمونە لە زۆربەی خەونەکانیدا خالخالۆکەیەکی گەورە دەرەکەوت کە ئەویش هەر جارە و بە جۆریک پەنگەکانی خۆی دەگوێی. دەبوو هەمیشە فرینی ئەو خالخالۆکەیە بکاتە نیشانە تا بەرەو نیازیکی نەینی بیبات... لە ناکاو، لە ناو درەختەکاندا ئەو پیاوێ دەردەکەوت. میرئەودال دەیزانی کە بۆیە هاتۆتە ئەم خەونەو تا ئەم پیاوێ بیکۆزیت، دەیزانی کە ئەم چارەنوسە، ئەم قەدەرە خۆیناوییە زادهی خەون نییە، بەلکو جیگایەکی قوولتری هەیە، وەک قەدەریکە کە خۆی دەسلاتی بە سەردا نییە. لە کاسیتەکەدا چەندەها جار لە دکتۆر دەپرسیت «نازانم من خەونەکان دەبینم یان خەونەکان من دەبینن؟» خەونەکانی مولکی منن، یان من مولکی خەونەکانم؟». پرسیارەکی تەنیا یاریکردنێکی گەمزانە نەبوو بە زمان، بەلکو نەیدەزانی ناخۆ ئەو خۆی ئەم خەونانە بانگەێشتە کات یان خەونێک هەیە گەورەتر لەم، هێزیکە نازانیت لە کوێو دەیت، بەلام داگیریدە کات و ناچاریدە کات ئەم خەونە ببینیت. زۆرجار لە کوتایی دانیشتنەکاندا بە دەنگێکی ماندوو کە گەلیک لە گەل ئەو هەیکەل و قیافە زەلیدا دەگونجا، دەیکووت «دانیانیم ... ئایا ئەمە خەونی منە یان نا؟». سەرەتا دکتۆر هیچ نرخیکێ بۆ ئەو پرسیارانە دانەدەنا و بە هێمنییەو دەیکووت «جەنابی میرئەودال، هەموو کەسێک تەنیا خەونی خۆی دەبینیت، گەر دوو کەس پێکەوێ یەک خەونیان ببینی، دلت هیچ نەکات، دلتیابە کەسیان دز نین، بەلکو دوو دەروون لە یەک کارخانە هاتوونەتە دەر».

کە ئەو پیاوێ لە خەونەکانی میرئەودالدا دەرەکەوت، هەمیشە میر موچرکیکی پێدا دەهات، ئارەزوویەکی بەهێزی کوشتن دەیجولاند، توانایەکی نامۆ لە جەستەیدا دەگەرا، بۆ ساتێک هەموو فەزای خەونەکی پەشەدەبوو، لە چرکەیکەدا دەیان جانەوهری ترسناک لە ناو درەختە

بیرهنگه کانه وه سهريان دهردههینا، هه وایهکی خۆله میشی و خنکینه ر بالی به سه ر ینگاکاندا دهگرت، میر هه ستیده کرد ئهم پیاوه دهیکوژیت، دهرتسا و دهویست رابکات، به لام قاچه کانی له گه لیدا نه دههاتن، پر به جهنگه لی خه ونه کانی هاواریده کرد، هه ستیده کرد له گه ل هاواره کیدا بازووه کانی سفت و ئه ستوور دهبن، هه ناسه کانی قورس ده بوون. دلنیا بوو ئیستا له پشت ئه و پیاوه وه ده ریاچه یه کی نهینی ده رکه وتوو، ده ریاچه یه کی لیخن و ژهنگین، ده ریاچه یه ک وهک ئه وه ی ئهم پیاوه له بری تابووت بو مردنی ئهم هیتابیتی. پیاویکی لاواز و غه مگین به جلکی سه رتاپا ره شه وه، پیاویکی بیدهنگ، بن هه ست، بن قسه، که وا دیار بوو شتیکی نهینی به و ده ریاچه تاریکه وه ده بیه ستیده وه. ئاوه لیخنه کان هه لمیکی سارد و سپیان لى هه لده ستا، کتوپر هه موو شت غه مگین و په ژمورده ده ینواند، رهنگه کان له خه ونه کیدا له نیوان زهردی مات و خۆله میشی توخدا ده که وتنه داگیرسان و کوژانه وه. میرئه ودال ده یزانی که ئیستا ده بیت بکوژریت، ده یزانی هه چ چاره یه کی نییه ئه وه نه بیت ملی به رزبکاته وه و ئاماده یبکات سه ری لى بکه نه وه. پیاوه که وه ها بوو وهک ته نیا بو سه ربهرین هاتبیت... وهک زاده ی ترسیکی ده روونی و ئه زه لی میر بیت، له سه ربهرین. پیاوه که بیدهنگ، به لام بیرهم، به هه موو توانای خۆی په لاماری سه ری میری ده دا، ئهم هه چ شتیکی نه ده کرد، نه به رگری له خۆی ده کرد، نه په لاماری ده دا، به لکو وهک یه کینک نمایشی مردن بکات، چاوانی ده نوqاند و به بیدهنگی بیرى له چه قوکه ده کرده وه که بیته وه ی ئازاری هه بیت، له مله وه ده چووه ناو گوشته که ی. میرئه ودال سه ری خۆی ده بیینی که به هیمنى له له شی جیا ده بیته وه، زیاتر وهک سه ری گه وره ی بوکه شوشه یه کی لاستیک ده هاته به رچاوی تا سه ری ئاده میزادیکی ناسراو، هه چ خوینیکی نه ده بیینی، هه چ هاواریکی له جهسته ی کوژراوی خۆیه وه نه ده بیست. وه ها دیار بوو ته نیا بو سه ربهرین هاوو. ئه وه ی میرئه ودال ده بیینی، له شی خۆی بوو که وهک

گامیشیکی کئویی و تورپە و بوخاردار دەکەوت و بئ هیچ پەلەقازەیک تەسلیمی قەدەری خۆی دەبوو. میرئەودال لە وەسفی ئەو ھەستەدا، ھەندئ وشە ناشارستەئ بەکار دەھێنا، ھەتا لە جیگایە کدا گووتی «قەحبە چۆن لەشی خۆی دەبەخشیت، من بەوجۆرە لەشی خۆم دەبەخشم». ھەلبەت من پەیوەندییەکی زۆر نزیکم لە نیوان ئەو دووانەدا نە دەدۆزییەو، بەلام میرئەودال دەیویست بلیت کە ئەم لە خەونەکانیدا تەنیا بۆ تێرکردنی ئارەزووی وەحشیانەئ ئەو قەسابە دەرکەوتو. دواتر لە ناکاو ھەموو شتیک دەگۆرا، سەری خۆی کتوپر دەکەوتە سەر ئاوی دەریاچەکە... ھەمیشە بەو جۆرە، وەک ھێزیک لاشەکی لە حەوزیکی لیخندا سەرئاو خستبیت، وەک پەیکەریکی بەردینی قورس بیت و دەستیک بەسەر ئاوەو پرایگرتبیت، سەر و پوخساری سەرپا قەوزە، قژی شەپۆلیکی ھیمنی ئاو یاری پێدەکات، ھەردەم چاوانی خۆی بە نوقاویی دەبینیت، تا ئیستا نەبوو چاوانی کراوە بن، بە جۆریکی سەیر و توند و بێرەحمانە چاوانی نوقاندو، وەک کەسیک بێوێت ھەم مەرگی خۆی و ھەم بکوژەکی خۆی نەبینیت.

دکتۆری مامم سەرەتا ویستی پەیوەندییەک لە نیوان پوخساری باوکی میرئەودال و پیاوی ناو خەونەکاندا بدۆزیتەو. ھەولی بوئەو بوو، بیسەلمینیت کە بکوژی ناو خەونەکە ویتەیکە لە ویتەکانی باوکی میرئەودال، بەلام میرئەودال چەندین جار بۆ ماممی دووبارە کردووە کە باوکی ھەر زوو، بەر لە دایکبوونی ئەم مردووە و زۆرینەئ سالانی مندالی لە ژینگەیکە تەواو مینەدا بردۆتەسەر. چیرۆکیک کە دواتر بۆم دەرکەوت درۆیە و میرئەودال تەنیا بۆ فریودانی مامم و بەتالکردنەوێ زانستەکانی پەنای بۆ بردووە. ژینگەیک بە قسەئ میر لە بری ئەوێ ئارام پەرور دەھێکات، ناخی پرکردبوو لە جۆریک لە شەپانگیزی تایبەت کە ژنەکی بە «شەپانگیزی ژنانە» ناویدەنا. دکتۆری مامم باوہری بەجۆرە شتیک وەھا نەبوو، دەیکووت «شەپانگیزی ژنانە؟ شەپانگیزی

ژنانه چیه؟ شتی وهها بوونی نییه». بهلام مرواری خان به تهلهفون به ماممی گووت، که جهنابی میر دواي ئه وخونه به جوریکی بهرچاو ترس دایدهگریت، شهپانگیزدهبیت، دهقریشکینیت، دهزریکینیت، وهک ژنانی پرسهدار جل له بهری خوی دادهدریت و قاپهکانی سهرمیزی نانخواردن دهشکینیت و سهری دهخاته ناو کوشی و به دهنگی بهرز دهگری. مرواری خان که ههندی پوژ به ماشینهکهی خوی، میری تا عیادهکهی مامم دههیتا، بوئهوهی میردهکهی توپهتر بکات، ئه و شتانهی ناودهنا «فهرتههی ژنان».

بهلام مامم به لومهوه نیگایدهکرد و دهیگووت «خانم، له دهروونتاسیدا زاراوهیهکی وهها بوونی نییه». له راستیدا مامم له تیگهیشتی تهواوهتی ئازارهکانی میرئووالدا دهستهوهستان بوو، هیچ شتیکی پوشن و مهنتیقی نه دههوزیهوه تا خهونهکهی پی پوونبکاتهوه، خهونیک بهردهوام دوباره دههبووهوه، ئارهزوویهکی ترسناکی له میردا دروستکردبوو بگهریت پیاری ناو ئه وخهوانه بدوزیتهوه و بیکوژیت، دهیویست جهنگیک بهرپابکات، سهرزهمین بگهریت بۆ گهرهپانی شهپیکی گهره. شتیک له کاسیتهکاندا بیرم ناچیتهوه ئهوه بوو که مامم له جیگایهکدا له میر دهپرسیت: ئایا له و ماوهیهی رابوردوودا ئارهزوویهکی تاییهتیتان ههبووه که سیک دیاریکراو بکوژن، یاخود کینهیهکی گهرهتان بهرامبه که سیک ههست پیکردوه؟ . میرئووال، لهویدا دههوستا و وهلامیکی دهدایهوه که شایهنی تومارکردنه: «بهلی، بهلی جهنابی دکتور، هیچ پوژیک له ژیانمدا نهبووه، له مندالیمهوه، ئارهزووم نهکردبیت که سیک بکوژم، بهپیکهوم بۆ گهرهپانی جهنگیکی دوور ... ههر که سیک بیت بیکوژم، ههر دوژمنیک بیت گرنگ نییه. ههمیشه ههستمکردوه، پوژیک دیت دهکهومه جهنگیکهوه، لهویدا دهکوژم و دهکوژیم، ئهوهش ئهوپهپی ئاسوودهیی منه».

دىلاوار شاريكى گه ورهيه، زور زور گه ورهيه، ئه وهى دونيای نه ديييت
 واده زانى دىلاوار نيوهى گۆى زه ميني گرتووه، گه ورهيهى راسته قينهى
 دىلاوار ته نيا كاتيك دهرده كه وييت كه له باكووره وه، له لوتكهى چيا
 دووره كانه وه بته وييت هه موو شاره كه ببينيت. له هيچ پنتيكي شاره كه وه
 ناتوانيت به سهر هه موو دىلاواردا بپوانيت، دهيان گردۆلكه و بهرزايى
 بهرچاوت ده گرن، چه ندين ده رياچهى بچوك بچوك گه ره كه كان و
 به شه كانى له يه كتر جيا ده كه نه وه، مرقوف گهر بيه وييت دىلاوار بگه ريت هه م
 زه وى وشكانى ديتته ريگا و هه م ده رياچه و جهنگه ل. گهر بته وييت به پى
 له مسهرى دىلاواره وه بچيت بۆ ئه وسهر چه ند رۆژيكت ده وييت، هۆكه ش
 ته نيا دريژى تيره ي دىلاوار نيه، به لكو ئه وه هه موو به رزى و نزمى و
 كوچه پىچاوپىچ و گه ره كه كوئانه ن كه مرقوف به ئاسانى سه روده ريان
 تيا ده رناكات. شاره كه چوار به شى سه ره كى هه يه كه به تته پىنى زه مان
 و له ماوه ي جؤراو جؤردا دروستبوون، دىلاواري باكوور و دىلاواري
 باشوور، خۆره لات و خۆرئاوا. له سه دان سال له مه وبه ره وه ژماره يه ك
 له خياله كانى ده وروبهر له م سه ر زه مينه دا نيسته جي بوون، كه زمان و
 شيوه زمانى جيا قسه ده كن، بنه ماله ديزينه كانى دىلاواريش هه ن كه ده لين
 له گه ل بناغه ي شاره وه ليره ن. له ميژه ده سه لات به جؤريكى بنه رته ي له

نیوان هه‌ندی له بنه‌ماله‌کاندا دابه‌شبووه. خانه‌واده‌ی ماروفی، که هه‌ندی به «مه‌عروفی» ناویانده‌به‌ن، نزیکی سه‌د سه‌اله‌ فه‌رمانده‌ی دیلاوارن. ئه‌ها ده‌بیت بلیم، که ئیستا له‌ خوشترین پوژ و له‌ زیرینترین قوناغی خۆی‌اندا نین، به‌لام هه‌شتا هه‌ر فه‌رماندارن. له‌و سه‌الانه‌شدا که دوژمنان دیلاواریان داگیرکردبوو، فه‌رماندار هه‌ر له‌ ماروفیه‌کان بوو، دواتریش که خه‌لکی ناپازی له‌ داگیرکه‌ران شو‌پشی گه‌وره‌ی دیلاواریان هه‌لگیرساند، دوا‌ی مو‌رکردنی به‌یاننامه‌ی ئازادیی، وه‌ک میر و فه‌رمانداری مه‌ده‌نی دیسان هه‌ر ره‌زای ماروفییان دانایه‌وه. له‌ دوا‌ی شو‌پشه‌وه، ئه‌نجومه‌نیکی بالا که کونفیدراسیۆنیکی خه‌له‌کیه، له‌ پال مه‌رکه‌زی فه‌رمانداریدا دیلاواریان ده‌برده‌پێوه، به‌لام گه‌ر له‌ من ده‌پرسن ده‌لیم وه‌زیفه‌ی ئه‌و کونفیدراسیۆنه خه‌له‌کیه وه‌ها لاواز و بیکه‌لک بووه، له‌ ئیستادا به‌ نه‌بوو حیساب ده‌کریت. جاران وه‌زیفه‌یه‌کی هه‌بوو که سوپای دیلاوار به‌پیتی پێژه‌ی بنه‌ماله‌کان دیارییکات، به‌لام ئه‌م‌رو به‌ هوی گه‌شه‌ی سوپا و ته‌کنیکی سه‌ربازییه‌وه، کاری وه‌ها شیاو و شایسته‌ نییه، زۆربه‌ی ئه‌فسه‌ره‌کان ئیستا له‌ کۆلیژیکی بالای سوپا ده‌رده‌چن که ته‌نیا هه‌ندیک بنه‌ماله‌ی تایبته‌ ده‌ستیان به‌سه‌ردا گرتووه. له‌ سه‌الانی دوا‌یدا هه‌ندی جینگای شاره‌که نو‌یۆته‌وه، به‌لام له‌ هه‌ندی گه‌ره‌کی‌دا هه‌شتا خورافه‌ت، سی‌حر بره‌ویکی گه‌وره‌یان هه‌یه. ئیستا هه‌ر بنه‌ماله‌یه‌ک، گه‌ره‌کیک یان چه‌ند گه‌ره‌کیکی له‌ شاره‌که‌دا داگیرکردوه، به‌لام له‌ دوا‌ی له‌دا‌یکبوونی منه‌وه، له‌م بیست سه‌اله‌دا کۆمه‌لێک گه‌ره‌کی سه‌یر له‌ دیلاواردا دروستبوون که وه‌ک پشتینه‌یه‌کی گه‌وره به‌ چوارده‌وری شاردا کشاون، دانیش‌توانه‌که‌ی له‌وانه‌ن که بنه‌ماله‌ و ئه‌سل و فه‌سلکی وه‌هایان نییه، له‌ شاره‌وانی به‌و گه‌ره‌کانه‌ ده‌لین «دیلاواری ره‌ش». به‌شی هه‌ره زۆری دانیش‌توانی ئه‌و، خه‌لکی ئه‌و گوندانه‌ن که ده‌که‌ونه‌ نزیک سنو‌وره‌ هاوبه‌شاکانی ئیته‌ له‌گه‌ل دوژمندا. له‌ بیست سه‌الی پابوردو‌ودا دوژمن له‌و سه‌ر سنو‌ورانه هه‌ر جموجۆلیکی کردبیت، سه‌دان

خیزان ناواره بوون و هاتوون له شار نیشته جییوون. خه لکی شه و گه په کانه وهک بوونه وهری غه ریبن، نه خه لکی دیلاوارن و نه که سیش لیره ده توانیت وهک دۆست و هاو زمان ناویان بنیت. خه لکانیک به غه واره ناویانده بن، به پاره یه کی کهم شه قامه کان پاکده که نه وه، له و بینا تازانه دا کار ده کهن که له به شه کانی تری دیلاواردا دروسته کړین، له مه زرا و خانووه هاوینه کانددا ده بنه خزمه تکار. به لام شه و ی سهیره شه و یه که همیشه به غه ریپی ده میتنه وه. غه واره کان پتر خه لکانیکن وهک شه و ی نه ته وه، شار، نیشتمان، زمانیان نه بیت، که یه کجار له گونده کانی خویان هه لده که نرین، ئیتر وهک مروقی ئاسایی له هیچ شوینیک جیگیان نابیته وه.

به لام میژووی دیلاوار له وه دیرینتره. دیلاوار، شه شاره گه وره و کشاو هی سهر شه خاکه پان و بهرینه، له دهوری زیندانی دروست بووه، که له دیرزه مانه وه پتی ده گووتریت زیندانی یه کهم. زیندانی یه کهم له ناوه پراستی شاردایه. پینج سال له مه و بهر ویستیان زیندانه که بگوینه وه بۆ شوینیکی دوورده ست و بیناکانی بروخین و له جیگایدا باغچه یه ک و مه له وانگه کی شه و ی دروستبکه ن. بریار بوو زیندانیکی مؤدیرن له ده ره و ی شار دروستبکه ن، شوینیکی په نا ته نیا شه که سانه بیگه نی که بۆ دیداری ناسیاویک پروده که نه شه و ی. به پیره بهری شاره وانی نویی شاره که که سهر به خیلی ئالیانییه، کوریکی گنج بوو، هیچ شتیکی له سهر میژووی پراسته قینه ی دیلاوار نه ده زانی. بریاریدا بوو و ابکات خه لکی شار زیندان له بیربکه ن، زیانیکی تر ده ست پینکه ن و شتیک له شادی بنۆشن، جوړه میژوویه کی نوی بۆ خویان بسازین. سهیری لیده هات چون شه زیندانه سهدان ساله لیره دایه و کهس بیر له لابر دنی نه کردو ته وه، به ساده یی و دلپاکی ده یگووت «بۆ ده بیت شه زیندانه له ناوه پراستی شاردا بیت، بۆ ده بیت له هه موو هاتن و چوونیکدا چاومان بهم دیوارانه بکه ویت».

به پیره بهری شاره وانی له وه دا له سهر هه ق بوو، زیندانه که به گه وره ی

و ساردیی و ناشیرینی خۆی، هه ر که سێکی دهتۆقاند. وینهیهکی غه مگین و ترسناکی دابوو به سهنتهری گه وره، هه ر چۆنیک بسورابایتیهوه، بتویستبایه بچیت بۆ هه ر جیگایهک دهبوو به کهناری ئهو بینا بهردین و مۆنه دا تێپه ربیت. به لام هه موو به وه راهاتبووین، نه دهکرا بیر له وینهی شار بکهینه وه بیته وهی زیندانیککی وا گه وره له ناوه راستیدا بیته، زۆر کهس بۆیان ئاسایی بوو ده موچاوی خۆیان بی لووت بیینن، که چی بۆیان ئاسایی نه بوو دیلاوار بی ئهو زیندانه بیینن. راستیه که ی شار ی ئیمه هه چ شتیکی تیدا نه بوو مایه ی شانازی بیته، نه مزگه وتیکی کۆن، نه قه لایهک، نه کتێبخانه یهک، نه بورجیکی تازه... هه چ شتیکی تیدانه بوو. ته نیا شتیک که مایه ی ئیفتخاری هه موومان بوو پاشماوه ی زیندانه کۆنه کان و ئهم به ندیخانه گه ورانه بوو. راسته دیلاوار زۆر کۆن بوو، به لام هه چ کهس بیر ی له ئه نجامدانی شتی گه وره و تایبه تی نه کردبووه وه. زیندانهکانی دیلاوار له سه رتاسه ری دنیادا ناویانگیان هه بوو، لای هه ندی ریکخراو و میژوونوس وهک ئیرسیکی به نرخی به شه ری له قه له مده دران و له لیستی شوینه واره گرنگهکانی میژوودا دانرابوون. هه لبه ته زیندانی مه رکه زی که له سه دان سهاله وه هه یه، گرنگترینیان بوو. کهس بیر ی نایه ته، رۆژیک زیندانییهک توانییه تی لێ هه لبیته... هه چ کات... یهک کهس نه بیته که دواتر چیرۆکی دیته سه ر رینگامان، هه چ رۆحه به ریک له وێ نه هاتبووه ده ری، مه گه ر به رینگای یاسایی و دوا ی ده رچوونی ره زامه ندی به ره پرسانی زیندان. وهک ده لێن خودی شاره که له دێر زه مانه وه به ده وری ئهو زیندانه دا دروستبووه، سه ره تا مالی به پێوه به ر و پاسه وانهکانی زیندان له وێ نیشته جیوون و دواتر خانه واده ی دیلهکان له و نزیکانه هه واریان خستوه، ئیتر له گه ل تێپه رینی کاتدا، خه لکی تر هاتوون و نیشته جیوون و ناوکه ی شارۆچکه یهکی وهک ئهم شارهیان دامه زراندوه. هه تا ده لێن دیلاوار ناوی شاره که مان له دیلاواوه وه رگیراوه، که مانای سه ره زمینیکی زیندانییهکان ئاویان کردۆته وه، هه لبه ته که سانی ش

هەن ئەو پەتدەكەنەو و دەلێن ناوی «دیلوار» لە دلاوهرەو هاتوو كە نازناوی شارێكە سەردەمانی زوو پەر بوو لە جەنگاوەرانی دلێر و نەبەز. میژوونوسیکی دیمان لە ساغکردنەوێ ناو كەدا دەلێت هەر دوو ئەم بۆچوونە پوچن و دیلوار لە «دێ لەوێ» ەو وەرگیراوە، واتە گوندێك خەلكەكەى لە لەوێ مەفتن، دەژین و جگە لە خواردن و خەو و كەیفی پوچ، عەقل و فكريان لای هێچى تر نییە. ناو كە لە هەرچییەكەو هاتیبێت، دەمێك قسە هاتە سەر گواستەوێ زیندانەكە، خەلكى وایان دەزانى بە پوخانى ئەو جێیە شار دەبیتە وێرانە، پێیان وابوو پزوحى ئەم شارە و نەینییە موقەدەسەكەى لەو زیندانەدايە. لای كەسانێك هەم پاسەوانەكان وەك موقەدەس و هەم دیلەكانیش بە موبارەك سەیردەكران. ئیتر دژ بە برباری بەرپووەبەرى كالفامى شارەوانى، خەلك ناپەزایى زۆریان دەرپەری، زیندانەكان مانیاڤگرت و پاسەوانەكان هەپەشەى دەست لە كار كێشانەو هیان ڤاگەیان، ئەو بوو مایەى ئەوێ بریارەكە لەلایەن جەنابى فەرماندار و كۆنفدراسیۆنى خێلەكانى دیلوارەو دژایەتییكریت، سەرۆكى شارەوانیان گۆڤى و پەرۆڤى تێكدانى زیندانەكەیان بە ئاشكرا و لە بەرنامەيەكی تەلەفزیونیدا ڤراند. بەجۆریك لە جۆرهكان هەموو خۆشحال بووین زیندان لە جینگای خۆى بمیشتەو، لە ناو جەرگەى شاردا. ئەو بەر لە هەر شت، دلى زیندانەكانى ئاسوودەدەكرد كە هەستیاندەكرد هیشتا بەشێكن لە ئیمە، ڤارچەيەكن لە جەستەمان و جیانەبوونەتەو.

دوو پۆڤ دواى سەردانەكەى میرئەودال مامم ناردمى بۆ زیندان تا بزانم حال و حيكایەت لەوێ چییە. چەند پۆڤێك پێشتر هەوال هاتبوو كە لە زیندان نەخۆشییەكی دەروونى بلاووتەو و وەك هەر تاعوونێك كە فایرۆسەكەى لە یەكێكەو بۆ یەكێكى تر دەگوازیترەو، مەترسى ئەو هەيە لە ماوہیەكی كورتدا دەرەكە تەواوى زینداییەكان و پاسەوانەكانیش بگریترەو. مامم پۆڤى پێشتر گوتى «سبەى بەرلەوێ بێت بۆ سەر كار،

بچۆ بزانه چ باسه. راپۆرتیکی سه‌ره‌تاییم بۆ بنوسه و بۆم بهینه». پێشتر
یه‌ک دوو جاری تر کاری وه‌ها پوچ و لابه‌لایی پێ سپاردبووم، هه‌ندێ
ئیشی پشکنینی سه‌ره‌تایی و سه‌رنجدانی یه‌که‌مینى نابوو هه‌ستۆی من. من
هه‌موو کاره‌کانم به‌ وردبیه‌کی باش نه‌نجامده‌دا. مامم هه‌ندێجار ده‌یگوت
«راپۆرته‌کانته‌ بۆنى قه‌سیده‌یان لێ دیت، گهر له‌ زه‌مانی شکسپیردا
بوویتایه، ده‌توانی له‌ بری ئه‌و رۆمێو و جۆلیت بنوسیت». نه‌مه‌زانی
ئوه وه‌سفیکى باشه‌ یاخود پلاریکی چه‌وته و مۆریکی ریسواویه‌ له‌ سه‌ر
ناوچاوانی من، چونکه‌ مامم که‌له‌ک گالته‌ی به‌ رۆمێو و جۆلیت ده‌هات و
ده‌یگوت شه‌رمه‌ می‌ژووی نه‌ده‌بیاتی دنیا شتیکی وا پڕوپوچی پاراستوه.
که‌ چووم بۆ زیندان شتیکی ئه‌وتۆم له‌ سه‌ر نه‌خۆشیه‌که‌ نه‌ده‌زانی. من
گه‌رچی ته‌نیا وه‌ک به‌رده‌ستیکی مامم کارم ده‌کرد، به‌لام له‌و دوو ساله‌دا
هه‌ندێ کتیب و وتارم ده‌رباره‌ی ده‌روون و ده‌رده‌کانی خۆنده‌بووه‌وه،
شته‌گه‌لێکی سه‌ره‌تایی له‌ زانسته‌کانی پشکنینی ده‌روون فێربووبووم. ه‌وى
خۆنده‌نه‌وه‌کانم ئه‌وه نه‌بوو بیه‌ به‌رده‌ستیکی باش، یان بیه‌ که‌سیک که
ده‌یه‌ویت شتیک له‌و جیهانه‌ تێگات که‌ له‌ ناویدا ئێشده‌کات، به‌لکو زۆر جار
شته‌کانم وه‌ک مه‌ته‌لێکی ئالۆز ده‌بینی. هه‌نده‌ی نه‌خۆشیکى پڕ ته‌لسیم و
ئالۆز له‌ عیاده‌که‌ ده‌رده‌که‌وت، من ئۆفره‌م له‌ به‌ر ده‌بڕا، ده‌مگوت چۆن
مرو‌ف ده‌بیت هه‌ند ده‌سته‌وه‌ستان بیت له‌ ده‌روونی خۆی تینه‌گات. ئه‌و
پۆزانه‌ هه‌موو دنیا له‌ پێشچاوم ته‌ماویی ده‌ینواند... هه‌یج شتیک مانای
نه‌ده‌ما، ده‌نگه‌کان و هه‌سته‌کان به‌جۆریکی درێدانه‌ له‌ سه‌رمدا تێکه‌ڵده‌بوون.
ئێتر له‌ هه‌یج تینه‌ده‌گه‌یشتم، نه‌ له‌ ده‌نگی ئه‌و فروشیارانه‌ی له‌ پشت
عیاده‌که‌مانه‌وه‌ به‌ ده‌نگی به‌رز میوه‌کانی خۆیان هه‌راچده‌کرد و نه‌ هاواری
ئه‌و مه‌لایانه‌ی که‌ پۆزی پێنج جار له‌ سه‌ر بۆ ئه‌وسه‌ری شار، خودایان
به‌ هه‌موو تۆن و ده‌نگ و وشه‌یه‌ک بانگده‌کرد، هه‌تا ه‌ورنی ماشینه‌کان و
خۆنده‌نی که‌له‌شێره‌کان و ده‌نگی باران و گفه‌ی بای زستانان پڕده‌بوون

له تهلیسم و په مز و ئیبهامی قول. من زورجار به چاوی خوم ده مینی که مامم به دهست تاریکیه کانی دهر و نه وه دهینالاند. تا نه و نازاری زیاتر بایه و له ئیبهامدا نوم بایه، منیش زیاتر له تاریکی دهر و نه دهر تر سام... مامم همیشه دهر وونی به وشه شاعیرانه وهسفته کرد، دهیگوت «رینوار. دهر وون فیتنه بازه، فیتنه شی نه و کاته دهر ده که ویت که ده ته ویت دهر گاکانی بکه یته وه و سه یریکه یت. تا نه ته ویت قفله کانی بشکینیت مه کر و فیله کانی دهر نا که ویت، هینده ی کردته وه، ئیتر تینا که یت چیت دیوه و چی ده بینیت. هندی جار وهک نه شک و تیکی تاریکه، هندی جاریش وهک باغیکی رازا وهیه، هندی جار وهک دهر یا وه هایه، هندی جاریش ناسمانیکی فراوان و بیننه. پره له خه لکینک که بینوتن و نه تبیینون، له سفره و خوانیک جاری وایه زهری له سهره و جاری وایه میوه ی به تام، له ناره زو و هیچ و مخت تیر نابن، له خواست که خویان دهر ناخن، له ده مامک که به دوی دهر موچاودا راده کهن، له دهر موچاو که بق ده مامک ده که رین. به لی ناوهایه دهر وون».

نه و پوژهی که چوم بق زیندان، دهر مودهست له ژووری به ریوه به ریی زیندانه وه ناردیانم بق لای دکتور حسامه دین، دکتوری سهره کی زیندان. پیاوینکی بچکوله ی ریشن و کوپل بوو، سهریکی پرووتاوه و ناوچاوانیکی ته ختی هه بوو، چرچ به جوریکی قات قات و یهک له دوی یهک له ناوه راستی سهریه وه تا سهر بروی پیزبوو بوون. نه وبقاری دکتوری تیدابوو و نه هه ییه تی پاسه وانی زیندان، وهک مه خلوقیکی نامو هاته پیشچاوم که بی هیچ کاریکی دیاریکراو له م جیهانه تاریک و تاییه ته ی زینداند و نیووبیت و خهریکی خودوزینه وهیه کی بیتنه جام بیت. پزیشکی گشتی بوو، دوو به ردهستی هه بوون، هردووکیان وهک خوی کورته بنه و خرکه ل بوون، دوو دهر موچاوی غه مگینیان بوو وهک سیمای دوو زیندانی که نازاری دیلی شیوه ی شیواندین. که به دکتورم گوت من

دهسه لماند. من گوتم «راستیه‌کەى، دکتۆر سیامند داواى له من کردوه ههموو زانیارییه‌کى پتویست له ئێوه وهر بگرم. ئهم ماوه‌یه زۆر سه‌رقال و بى مه‌جاله ... به سه‌ریک که‌که‌ى زهماوه‌ند ده‌کات و به سه‌ریکی تریش ژماره‌ى نه‌خۆشه‌کانمان ئهم سال به جۆریکی به‌رچاو زیادیانکردوه. گهر به‌مجۆره بپوات په‌نگه له زستانى داها‌توودا شار پتویستی به زیاد له دکتۆریکی ده‌روون هه‌ییت. دکتۆرى مامیشم وا هه‌ستده‌کات که ماوه‌یه‌که خه‌لک به‌لیشاو تووشى نه‌خۆشى ده‌روون ده‌بن». دکتۆر حسامه‌دین گووتى «من وهک پزیشکیکی تایبه‌ت به نه‌خۆشییه گشتیه‌کان، زانیارى دکتۆریکی وهک جه‌نابى دکتۆر سیامه‌ندم نییه. لهو چه‌ند ساله‌ى پابوردوودا، من جگه له ستایشی جه‌نابیان، جگه له پیا‌هلدان به ناو و ناوبانگیدا شتیکی خراپم له‌سه‌ر ئه‌وان نه‌بیستوه. واده‌زانم زیندان ئیستا پتویستی به دکتۆریکی وهک ئه‌وه تا من». پێشتر جۆره له خۆبوردنیکی وه‌هام له نێو دکتۆراندا نه‌بینیوو. دکتۆره‌کانى دێلاوار، وهک زۆربه‌ى خاوه‌ن ئیش و پیشه‌کانى تر، جنسیکی له خۆبایى و له خۆرازیی بوون، بیستنى قسه‌یه‌کى وه‌ها له زارى دکتۆریکه‌وه ئاسایى نه‌بوو. له نیوسه‌عاتى دواترى دانیشتنه‌که‌مدا خه‌ریکی کو‌کردنه‌وه‌ى زانیاریی بووم له‌سه‌ر ئه‌و خه‌ونه‌ى که ئاسووده‌گى زیندانى تیکدا‌بوو. خه‌ونه‌که هه‌مان شیوه‌ى خه‌ونى میرنه‌ودال له ده‌ورى پیاویک ده‌سو‌رپا‌یه‌وه که ده‌رده‌که‌ویت و سه‌ره‌کان ده‌په‌رینیت. ئه‌وه‌ى جیکای پرسیار بوو ئه‌و ده‌نگۆ سه‌یره‌بوو که ده‌یگووت، هه‌مووان خه‌ون به‌یه‌ک که‌سه‌وه ده‌بینن، به‌یه‌ک پوخساره‌وه، که‌سیک که سه‌رى خه‌ونینه‌کان ده‌په‌رینیت و تووشى سام و هه‌راسیکیان ده‌کات، ده‌میک که وریا ده‌بنه‌وه، ئاسه‌وار و کاریگه‌رى خراپى لا ناچیت.

له‌وى من چاوم به‌یه‌که‌م که‌س که‌وت که یه‌که‌مین خه‌ونى بینیبوو، پیاویکی نیمچه لالى پته‌پتکه‌ر که به‌تاوانى کوشتنى ژنه‌که‌ى له‌ زیندان بوو، که‌چه‌لیکی لووت درێژ، پشینیکی کورتى هه‌بوو، جووتیک چاوى

نەخۆش کە وەک چاوی بالەندەیه‌کی ناشارام بە ژووڕەکەدا دەگێتێرا . بە ترسیکەوه، وەک کەسیک هه‌لگری یه‌که‌م نیشانه‌کانی فایرۆسیکی کوشنده‌ بیٲ، بۆی گێژامه‌وه کە شه‌وانه‌ به‌رده‌وام یه‌ک خه‌ون ده‌بینیت. له‌به‌ر لالی و ته‌له‌کردنی به‌رده‌وامی زمان، زۆر وشه‌ی دووباره‌ده‌کرده‌وه، باسی بایه‌کی کرد کە ته‌نها جلی ژنانی پێیه‌، بایه‌کی به‌هێز کە هه‌زاران پارچه‌ جل به‌ ئاسماندا ده‌بات، ئینجا له‌ ناكاو خۆی له‌ گوزه‌ریکی قه‌یسه‌رییه‌کانی سه‌نته‌ری دیلاواردا ده‌بینیته‌وه، گوزه‌ریک پڕ له‌ بۆ عه‌تریکی خه‌یالی کە پێشتر ئه‌و بۆنی نه‌کرده‌وه، بۆنه‌کان گێژیده‌که‌ن، ته‌واوی خه‌ونه‌که‌ی له‌ گێژی و سه‌رئیشه‌ و و پیه‌کی زۆردا دووباره‌ده‌بیته‌وه، دیمه‌نه‌کانی خه‌ونه‌که‌ له‌سه‌ر یه‌ک و به‌ پلان خۆیان دووباره‌ده‌که‌نه‌وه، له‌ خه‌ونه‌که‌یدا وه‌ها دیاره‌ وەک ئه‌و قه‌یسه‌رییه‌ بسووتیت، ته‌م و دوکهل به‌رچاوی ده‌گرن، هه‌ناسه‌ی سواره‌بیٲ، ده‌یه‌ویٲ هاواربکات و ناتوانیت، هه‌ست به‌ خنکان و گه‌رمی و له‌ هۆشچوون ده‌کات، له‌ناو ئه‌و ته‌م و ترسه‌دا ئه‌و پیاوه‌ ده‌رده‌که‌ویٲ، لاواز و غه‌مگین، ئه‌م هه‌ست به‌ ئاره‌زوویه‌کی توند ده‌کات بۆ مردن، شتیکی تاریک له‌ رۆحیدا ده‌جولیت، هه‌سته‌ده‌کات ده‌بیٲ شتیکی بکات، گه‌ردنی به‌رزده‌کاته‌وه بۆ چه‌قوی ئه‌و، له‌ دووره‌وه‌ بریسه‌کی ئه‌و کێرده‌ کوشنده‌یه‌ ده‌بینیت کە له‌ کێردی قه‌سابه‌کان ده‌چیت. تا ده‌گاته‌ به‌رده‌می ئه‌م چه‌ندین جار ره‌نگی کێرده‌که‌ ده‌گۆرډریت، له‌ ناكاو هه‌سته‌ده‌کات چه‌قۆکه‌ له‌ ناو گوشتیدایه‌، به‌ خوینیدا رۆده‌چیت، هه‌ست به‌ ئیسکه‌کانی ده‌کات ده‌شکێن، ده‌ستی ئه‌و پیاوه‌ توند و درێندانه‌ گه‌ردنی به‌ره‌و دوا ده‌شکێنیته‌وه، گوژمی خوین به‌ره‌و ناو گه‌روی ده‌رژیت و خه‌ریکه‌ ده‌خنکیت، هه‌ست به‌ سه‌ری خۆی ده‌کات له‌ جه‌سته‌ی ئازاد ده‌بیٲ. بۆ ئیسٲیک هه‌سته‌ده‌کات باری له‌شی سووک بووه، ده‌یه‌ویٲ بێ سه‌ر هه‌ستیت، به‌لام ناتوانیت. له‌ ناكاو وەک یه‌کٲک له‌ کاتی خنکاندا، ئاو هه‌لیگریٲ و به‌ هیزیکی گه‌وره‌ فرییداته‌ ده‌ره‌وه‌ وریاده‌بیته‌وه و راده‌چله‌کٲت، بۆ سه‌ری خۆی ده‌گه‌ریت، له‌سه‌ر

زه‌ویی‌که، له ژیر جیگا‌که‌یدا، له پال نوینی زیندانییه‌که‌ی ته‌نیشتی‌دا، به‌لام نایدوزیته‌وه. ته‌واو وریاده‌بیته‌وه و وه‌ک هیزیکی ئه‌فسانه‌یی تیگه‌پابیت هه‌لده‌ستیت و هه‌موو گیانی ده‌له‌رزیت... خه‌ونه‌که‌ له‌ویادا ته‌واو ده‌بیته، بیته‌وه‌ی هه‌رگیز کوتایی هاتبیت.

دیه‌که‌ ئه‌و خه‌ونه‌ی به‌زمانیکی لال و ئالۆز بۆ گێرامه‌وه. سه‌رم له‌وه سوپما، چۆن ئهم خه‌ونه‌ هینده‌ له‌ خه‌ونه‌که‌ی میرئه‌ودال ده‌چیت. له‌گه‌ل هه‌موو جیاوازییه‌کیشدا، لیکچوونیکی کوشنده‌ له‌ نیوان هه‌ر دوو خه‌ونه‌که‌دا هه‌بوو. ئه‌وه‌ی سه‌یر بوو قسه‌ی دکتۆره‌کان بوو، خه‌ونه‌که‌ به‌ خیزایی بلاوده‌بووه‌وه، ئه‌وانه‌شی ده‌یانینی ئاره‌زوویه‌کی وێرانکردن و کوشتیان تیندا ده‌جولا، شه‌پانگیز ده‌بوون، ئارامییان له‌ ده‌ستده‌دا، په‌لاماری په‌کریان ده‌دا، تووشی و‌پینه‌ ده‌هاتن، نیگاری تاریک و هه‌ستی ناخۆش ته‌نگی پینه‌لده‌چنین، له‌ خه‌و ده‌ترسان، به‌لام له‌ وریایشدا ئه‌و دیمه‌نانه‌ هه‌ر ئاوقای خه‌یالیان بوو، خولیا‌یه‌کی ره‌ش ده‌یگرتن و یه‌خه‌ی به‌رنه‌ده‌دان.

وه‌ک دکتۆر حسامه‌دین گووتی «شیرازه‌ی زیندانه‌که‌ ته‌واو تیکچوو‌بوو». سه‌ره‌تا به‌پویه‌به‌ری زیندان ئه‌و که‌سانه‌ی له‌ قه‌ره‌نتینیکی تایبه‌تدا جیا‌کرد‌بووه‌وه، پۆژانه‌ گفتوگۆی له‌گه‌ل کرد‌بوون، خه‌ونه‌که‌ی پیکێرا‌بوونه‌وه، به‌ دوا‌دا‌چوونی بۆ هۆکاری شه‌پانگیزیان کرد‌بوو. تا هه‌فته‌یه‌ک له‌ مه‌وبه‌ر خودی به‌پویه‌به‌ر خۆشی تووشی خه‌ونه‌که‌ بوو‌بوو. ئیستا دکتۆر حسامه‌دین زۆر ده‌ترسا، هه‌فته‌یه‌ک بوو جیگه‌ری به‌پویه‌به‌ری زیندان نه‌قیب زرار له‌ جیگای عه‌قید قزلباش ده‌وامیده‌کرد. عه‌قید خه‌ونه‌که‌ به‌ جۆریک ته‌نگی پێ هه‌لچنیبوو، دوو هه‌فته‌ پشوو و هه‌رگرتبوو تا له‌گه‌ل ژن و مندا‌له‌که‌یدا به‌چیته‌ ماله‌ کۆیستانییه‌که‌ی له‌ بناری چیا و له‌وی که‌میک ئارام بیته‌وه. دیار‌بوو جیا‌کرد‌نه‌وه‌ی نه‌خۆشه‌کان له‌و قه‌ره‌نتینه‌یدا، سوودیکی به‌رچاوی بۆ رێگرتن له‌ نه‌خۆشییه‌که‌ نه‌بوو. به‌لام ئه‌وه‌ی

دۆخه‌که‌ی گه‌یاندبووه‌ حاله‌تی مه‌ترسی، په‌لاماردانی پیاوێکی باریک و
 ریشن بوو له‌لایه‌ن زیندانییه‌کانه‌وه‌ که‌ تا سنووری مردن ئه‌شکه‌نجه‌درابوو.
 ئه‌وه‌ی نه‌خۆشیه‌که‌ی ده‌گرت، تووشی وه‌سواسێکی ترسناک ده‌بوو، له‌ ناو
 خه‌لکدا بۆ مۆته‌که‌ی ناو خه‌ونه‌که‌ی ده‌گه‌را، که‌سانێکی تری لێ ده‌بووه
 ئه‌و ... به‌ گشتی وه‌ک دکتۆر حسامه‌دین ده‌یگووت، هه‌موو خه‌وبینه‌کان
 تووشی واهیمه‌ی لیکچوون و تیکه‌لکردن ده‌بوون، خه‌ون و پاستیان وه‌ها
 تیکه‌لده‌کرد، جیاکردنه‌وه‌یان ئیتر ئاسان نه‌بوو .

من ویستم وه‌سفی ده‌موچاوی جه‌لادی ناو خه‌ونه‌که‌م ده‌ستبکه‌ویت،
 قسه‌یه‌کی زۆرم له‌گه‌ل زیندانییه‌که‌دا کرد، به‌لام وه‌سفکردنی ده‌موچاوێک
 که‌ له‌ خه‌وندا ده‌بیینی ئاسان نییه، هیچ که‌س ناتوانیت به‌ ته‌واوی بزانیته
 له‌ خه‌وندا کێی بینیوه، ئه‌وه‌ بپوای منه. له‌گه‌ل یاریده‌ده‌ره‌کانی دکتۆر
 حسامه‌دینیشدا، که‌ دوو پیاوی هیمن و زرنگ دیاربوون، هه‌ندێ قسه‌مکرد،
 نه‌مه‌زانی ئه‌و قسانه‌ دواتر پۆلێکی گرنگ «زۆریش گرنگ» له‌ داهاتوومدا
 ده‌بینن. سه‌رسه‌ختانه‌ پێم له‌وه‌ داگرت که‌ ئه‌سته‌مه‌ مرۆف ده‌موچاوێکی ناو
 خه‌ونی وه‌ک خۆی له‌ بیریت، ئه‌وانه‌ی له‌ خه‌وندا پرووده‌ده‌ن ناکریت له‌گه‌ل
 حه‌قیقه‌تدا تیکه‌لبکری. به‌لام دواجا یه‌کنیک له‌ زیندانییه‌ لاوازه‌کان کرابوو
 قوربانی ده‌رده‌که، هه‌ندێ له‌ نه‌خۆشه‌کان تا له‌ خولیا و ترس و ئازاری
 خۆیان هه‌لبێن، گه‌نجی لاوازیان به‌وه‌ تۆمه‌تبارکردبوو که‌ ئه‌و جادوبازی
 گه‌وره‌یه‌ و ده‌ستی شه‌یتان خۆیه‌تی و ئه‌و به‌ به‌کاره‌ینانی سیحری
 په‌ش خزاوته‌ خه‌ونه‌کانیان. ئه‌شکه‌نجه‌یان دابوو، به‌ تۆمه‌تی جادوگه‌ری
 په‌تیان کردبووه‌ ملی و ویستبوویان بیخنکێن. ئه‌وه‌ دکتۆر حسامه‌دینی
 ترساندبوو، ده‌ترسا له‌ خۆرا تاوانیک له‌ به‌ندیخانه‌که‌دا پرووبدات. ئیستا
 دلایبوو شته‌کان له‌ ژێر ده‌ستی ده‌رده‌چن و هیچی پێ ناکریت. به‌ ناچاری
 و به‌ فهرمانی نه‌قیب زرار زیندانییه‌ به‌سته‌زمانه‌که‌یان گواستبووه‌وه‌ بۆ
 نه‌خۆشخانه‌ و له‌وێشه‌وه‌ بۆ زیندانیکی بچوکت‌تر له‌ گه‌ره‌کیکی دیکه‌ی شار.

ئەو پۆژە تا درەنگ لە زیندان مامەو، خەریکی کۆکردنەوێ زانیاری و پێکخستنی ئەو راپۆرتە بووم کە دەبوو بیدەم بە دکتۆر سیاى مام. خۆیندەوێ راپۆرتەکان لە لایەن دکتۆر سیاوێ هاوشان بوو بە سەرسامییەکی زۆر. دکتۆر چیرۆکەکی وەک جۆریک لە لادانی نامەنتیقی و تێکچوونی نەزمیکی گەردونی سەیرکرد. من ھەمو زانیارییەکانم بە وردەکارییەکی زۆرەوێ بۆ نوسی، پێموابوو ئەوێ من لە زیندان بێنیومەوێ نیشانەى شتیکی ئااساییە کە دەبێت لە پووی زانستیەوێ تەفسیریکی روشنی ھەبێت. سەرھتا باوھەری بە من نەکرد و خۆی بە نھێنی و بەجۆریکی تاییبەت، دواى ئەوێ دەرگای ژوورەکی داخست، لەگەل دکتۆر حسامەدین بە تەلەفون قسەیکرد. دانیابووم وادەزانیت تەواوی چیرۆکە کە زادەى خەیاڵی شاعیرانە و لێکدانەوێ خورافاتى منە کە زۆرجار دەبوو مایەى بێزاری ئەو. دەمێک دانیابوو ھەوالە کە دەستکردی من نییە، ئاومێدانە لە ژوورەکی ھاتەدەری و گووتی «شتیکی باش نییە، لەم چیرۆکە رازی نیم. ھەر شتیکی تەفسیری نەبێت ترسناکە، وەک خودا، وەک شەیتان... یان ھەر شتیکی تر. دنیای ئینسان لەسەر تەفسیر بەندە».

مامە سیاى ھەمیشە پێویستی بە تەفسیریکی پوون بوو، گەر تەفسیرە زانستیەکان پێدا رانەگەشتیان، دەمودەست پەناى بۆ تەفسیریکی غەیبی دەبرد. بەلام ئەو پۆژە کە لەگەل دکتۆر حسامەدین قسەیکرد، بە ھێمنی منى لە ژوورەکی کردە دەری و گووتی «شتیکی بێ پیشینە، شتی وام تا ئیستا نەبیستوو. بەلام دانیاندە کە مەوێ ھیچ نەخۆشیەک لە گوپی نییە، بەلام وای بە حالى پزیشکیک لە دیلاوار گەر غیرەتى ئەوێ ھەبێت بە خەلک بلیت، ئێو نەخۆش نین. خەلکی ئەم شارە عاشقی نەخۆشین، چەند حەزە کەن دەوڵەمەندبن، خۆش بژین، ئەو نەندەش عاشقی نەخۆشین، نەخۆشی بە جۆریک لە پالەوانیتی و ھونەر دەزانن. پێویستیان زیاتر بە نەخۆشیە تا لەشی ساغ»... وای گووت و دەستی برد ھەندى کتیبی

ئینگلیزی کونی له کتیبخانه هه ژار و توزاوییه که ی خوی دهرهینا و خستنییه
سهه میزه که ی، به منی گووت «توند دهرگا که دابخه، توند دهرگا که دابخه،
دهمیکه موتاله عاتم نه ماوه، کاتی ئه وهیه هه ندی شت موراجه عه بکه م».
مامم چی خوینده وه و له دوا ی چی دهگه را، نازانم. به لام دانیابووم ئه وه ی
بوی دهگه ریت له کتیبه کانداییدۆزیته وه.

ئەو كاتەى لای مامە سیام ئیشمەدەكرد، تەمەنم ۶۲ سال بوو. سالىك لە كۆلىژى حقوق خويندبووم، بەلام ھەر زوو لە ياسا و ناكۆكى و لۆژىكە چەوتەكەى بىزاربووبووم، سالىك بەس بوو تىگەم ياسا لە جەوھەردا ھىچ نىيە جگە لە ھۆيەك بۆ دىل و ئىفلىجكردنى ئىنسان. لە چەند وانەى يەكەمەو تىگەيشتم، مەرۇف ياساى دروست نەكردوہ تا كىشەكانى خۆى پى چارەسەر بكات، بەلكو ياساى دروستكردوہ تا ژيانى خۆى پربكات لە كىشەى بى كۆتايى و لە كۆيدا كۆسپىك يان چالىك نەبوو، جەنابى ياساناس بىت و خەرەندىكمان بۆ دروستبكات، ياسا سەرەتاي داگەرانى مەرۇفە بۆ قوناغى دېندەيى، دوايى دروستبوونى ياسا دېندەيى مەرۇف شىئوہيەكى رىخراوتر و ئامانجدارتر وەردەگرىت، بە پىچەوانەى جىھانى پىنش ياساوہ، كە دېندەيى ملکہى ناچارى و پىويستى و مانەوہ بووہ. دوايى بىرم لەوہ كەردەوہ بىم بە ئەندازيار، سالىك ئەندازيارىشم خويند و تىگەيشتم يەكىكە لە پوچترىن زانستەكانى دونيا، چونكە بۆم دەرکەوت ئەو ياسايانەى دونياى جەماد و مەترىالە وشكەكان دەبەنەريوہ، كاريكيان بە ئەندازە و پىتكەتى دونياى ئىنسانەكانەوہ نىيە، بە پىچەوانەوہ كىشەى وجودم واهاتە بەرچاو وەك مەملانئىى دونياى پىر نەزمى شتە بىگيانەكان و دونياى بىشئوہ و بىفۆرمى زىندوئىتى بىت، ئەندازە ھىچ نەبوو جگە لە وەبىرھىتانەوہى نارىكىيە

ئىنسانىيەكانمان، ھەر چەندە ياسايەكى لۆژىكى و تيورىكى ھەندەسى وردم دەخويند، چەندە دەمبىنى ئەم ياسايانە دەتوانن جىھانى شتە نەگۈرەكان پرىكەن لە يەقىن، ئەۋەندەش بىن نەزمى و نارىكى دونىاي ئىنسان توۋشى پەرىشانى و سەرلىشىۋانى دەكردم. بۇ سالىكىش چوۋمە بەر خويندنى فەلسەفە ... فەلسەفەم لە ياسا و ئەندازە لا خۆشتر بوو، بەلام ھەستەمكرد فەلسەفە شتىك نىيە ئىنسان بتوانىت لە كىتىدا يان لە زانكۇدا بىخوينىت. فەلسەفە كاتىك چىزى ھەيە، مەۋۇ خۇي فەيلەسوف بىت... ئەو سالە زۆر بە وردى ھەندىك لە كىتەكانى ئەفلاتون و ئەرسىق و كانت و نىتشەم خويندەۋە، بەلام لە كۇتايدا ھەستەمكرد، مەن ناتوانم فەيلەسوف بىم. مەن لەۋ كەسانەبووم كە دەمويست بژىم، فەيلەسوفىش دەبىت تواناي دەستەرداربوۋنى لە ژيان تىدا بىت، دەبىت بىرۈكەيەك يان خەيالىكى كەمزانە بتوانىت ھەموو مەشكەت داگىرىكات تا بتوانىت لەۋ بىرۈكە بلح و گىلانەيە تيۈرەيەكى قورول و قەشەنگ دروستىكەيت. بەلام مەن لەۋانە نەبووم بتوانم ماۋەى درىژ لەسەر كىتىك يان نوسىنىك دابنىشم و بىرىكەمەۋە. ۋازەيتانم لە خويندنى فەلسەفە باۋكى بە تەۋاۋەتى ناۋمىدكرد و ناۋم لە نىۋ خوشك و براكانمدا ۋەك كەسىكى بىكەك و خۇنەناس دەنگىدايەۋە. ھەتا برا كەۋرەكانم پىشنىياري ئەۋەيان دايە باۋكم كە لە ناۋەراستى بازاردا دوكانىكى فروشتى جلوبەركى ژىرەۋەى ژانام بۇ دابنىن و چىتركات و ژيانى خۇم بە خويندەۋە سەرف نەكەم. بەلام باۋكم ۋەك بزانىت بۇ ھىچ ئىشك دەست نادەم، سزايەكى دىكەى دام و جۆرە پلانىكى تىرى لە فىكردا بوو. دوو سال ناۋمىد لە دوكانىكى عەجايەبدا گىرىكردم و ھىچ كارىكى ديارىكراۋى پىن نەسپاردم، پىشتر ھىچ باۋكىك لەم شارەى ئىمەدا بەۋجۆرە مندالى خۇي سزا نەدابوو.

ھەموو لەۋ باۋەرەدا بوون كە ھۇي نىگەرانى باۋكم ئەۋ دۇخە نالەبارەى خويندە كە تىيدا گىرم كىردبوو. بەلام نا... مەن لە كۇتايى بىست و سىپەمىن سالەى تەمەندا شتىكى ترسناكم توۋشەت، شتىك كە خۇشم ھۆكارەكەيم

نه ده زانی، شتیک لیره دا ده بیت ناشکراییکه. شتیک بووه هژی تیکدانی ته و او هتی ژیانم. ئه و ساله ی که له به شی فله سه فه بووم، له خیزانی منه وه خانمیکیان بو دیاری کردم تا بیخوازم و ژیانی خانه واده یی دروستبکه، من که کورپکی ئارام و شهرمنیش بووم، هر زوو پیشنیاره که قه بوولکرد و پازیبووم بن هیچ خوشه و یستییه که خیزانیک دابه زرنیم و له کونجیکدا سهره داوی ژیانیکی هیمن بگره ده ست و دانیشم. خانمی ده ستگیرانم کچیکی تا بلینی ناسک و سه لار و له بار بو، من به هیمنی و وه ک کورپکی شهرمن و بیده نگ ده مو یست قوناغی ده ستگیرانی تپه رنیم و بچه سهر ژیانی سروشتی خوم، راستییه که ی ه ستمده کرد کیزه که ش وه ک من ژنیک ی ئاسایی و عاده تییه که خه ون به مال و حالی خویه وه ده بینیت، هیچ کات ه ستم نه کرد بوو دلی به که سیکی دییه وه بیت یا خود به رامبه ر من بیزاریه کی قول له ناخیدا بیت. هر له و سهرده می ده ستگیرانییه دا، سهره تاکانی ئه و ده رده م لی ده رکه وت، ده متوانی خه ونی نه وانی تر ببینم... سهره تا خه ونی هه ندی له برا و خوشکه کانم ده بیننی، شه و من خه ونه کانی نه وانم ده بیننی و ده میک به یانی هه موو له سهر سفره ی به رچایی داده نیشتین، نه وان به ریز له سهر کورسییه کانی مه تبه خه که داده نیشتن و به خوشییه وه ده که وتنه گیرانه وه ی خه ونه کانیان، سه یربوو له لام که رژیک و له نا کاو بوم ده رکه وت من شه و خه ونی هه ندیکیان ده بینم، هه ندی خه ون که نه وان ده یانگیرایه وه و شه و من بینیبووم، خه ونی خوم نه بوون، به لکو خه ونی نه وان بوو. من هیچم نه ده درکاند و خوم ناشکرا نه ده کرد، به لکو بیده نگ و چه په ساو له سهر میزه که سه یری هه موویانم ده کرد و وه ک که سیک له سهر لیواری شیتیدا بیت، ده مروانی و غه مگین بووم. تا رژیک خه ونیکم بیننی که دلنیا بووم خه ونی «سابات» ه، ئه و کیزه ی ده مو یست بیکه مه هاوسهرم. زور خوشحال نه بووم خه ونی که س ببینم، به تاییه ت ئاره زوویه کم نه بوو بچه دونیای خه ونه کانی ساباته وه، ده مو یست پیکه وه بژین بیته وه ی شتیک

زۆر له‌سه‌ر خه‌یالات و وینه‌کانی ناو سه‌ری بزانه‌م، به‌لام بیهینی خه‌ونه‌کان له‌ده‌سه‌لاتی مندا نه‌بوو، پێده‌چیت له‌به‌رئه‌وه‌ی من خۆم خه‌ونیکی وه‌هام نه‌بوو بیهینم، ده‌متوانی ئه‌و خه‌وانه‌ بیهینم که ئه‌وانی دی ده‌بیهین. خه‌ون بیهینه‌کانم ڕێک و ڕێک و به‌ نه‌زم نه‌بوون، سه‌ره‌تا شتیکی نه‌بوو بتوانم به‌رنامه‌ی بۆ دابنیم و پلانی بۆ بکێشم، هه‌ندێ جار له‌ شه‌ویکدا خه‌وی چه‌ندین که‌سم ده‌بیهینی، هه‌ندێ جاریش به‌ چه‌ندین مانگ ئه‌و توانایه‌م له‌ ده‌ستده‌دا و ئاسووده‌ ده‌خه‌وتم و به‌یانیان دیمه‌نیکیش چیه‌ نه‌ده‌هاته‌وه‌ یادم. جاریکیان چه‌ند شه‌ویک له‌ خه‌ونه‌کانی ساباته‌دا، تارمایی که‌نجیکی جوانم بینی که‌ هه‌میشه‌ له‌ دیمه‌ن و هه‌لوێستی عاشقانه‌دا له‌گه‌ل ساباته‌دا ده‌رده‌که‌وت، من له‌ خه‌ونه‌کانی ئه‌ودا هه‌میشه‌ به‌ ده‌مامکیکی ره‌شه‌وه‌ ده‌رده‌که‌وتم، وه‌ک که‌سیک بووم له‌ تاریکییه‌وه‌ دیت و شتیکی ده‌فریئت و ده‌روات. زۆر جار له‌ خه‌ونه‌کانی ئه‌ودا وینه‌ی کونه‌په‌پویه‌کم بوو که‌ سه‌ری ئاده‌میزادیکی هیه‌، کونه‌په‌پویه‌ک ده‌فریئت و له‌ تاریکیدا خۆی ده‌کێشیت به‌ پوختساری ئه‌و که‌نجه‌ نه‌ناسراوه‌دا و برینداریده‌کات، له‌ خه‌ونه‌که‌دا ساباته‌ به‌ داریکی که‌وره‌وه‌ کونه‌په‌پویه‌که‌ی راوده‌نا که‌ من بووم. هه‌لبه‌ت خه‌ونی تری ئه‌وم ده‌بیهینی که‌ تییدا دیمه‌نی عاشقانه‌ی تیدا بوو، به‌جۆریک ڕۆشن ده‌متوانی تێکه‌م له‌سه‌ری بیتگوناھی ئه‌و خانمه‌ ژیکه‌له‌دا چ شتگه‌لیکی سه‌یر کۆبۆته‌وه‌. ڕۆژیکی ناچار دانیشتم و هه‌موو ئه‌و خه‌وانه‌م بۆ ئه‌و که‌چه‌ به‌سته‌زمانه‌ گیرایه‌وه‌، که‌ وه‌ک که‌سیک بروسکه‌ لێیدا بێت و اقی ورمابوو. هه‌ر ئه‌و ڕۆژه‌ به‌ده‌م گریانیه‌وه‌ دانی به‌وه‌دا نا که‌ چه‌ندین سه‌له‌ عاشقه‌ و هه‌موو ئاواتی ئه‌وه‌یه‌ بتوانیت له‌ من جیا بیه‌ته‌وه‌ و بگات به‌و کۆپه‌ی که‌ خۆشیده‌ویت. من هه‌ر ئه‌و ڕۆژه‌ ده‌ستوبرد جیا بوونه‌وه‌ی خۆم ڕاگه‌یاند و مالاوایی هه‌تاهه‌ تاییم له‌ ساباته‌ کرد. تاکه‌ که‌سیکیش که‌ سه‌باره‌ت ئه‌و دۆخه‌ ده‌روونییه‌ قسه‌م بۆ کرد مامه‌ سیام بوو. ڕۆژیکی وه‌ک نه‌خۆشیکی چووم بۆ عیاده‌که‌ و ژماره‌یه‌کم گرت و وه‌ک هه‌ر نه‌خۆشیکی نه‌ناس چوومه‌ ژووری، سه‌یربوو

که ئه ویش هه ر وهک نه خوشیکی نه ناس پیتشوازی لیکردم و داوای لیکردم
 پاز و خواستی په نهانی دلم دهر بزم. من بۆم گێرايه وه که خه ونی ئه وانی
 تر ده بینم، خه ونگه لیک که ده زانم که سانیکی تر ده یانیین، خه ونگه لیک هی
 من نین. سه ری سوورما له چیرۆکه کانم و پیتیگووتم، خۆم به دوور بگرم له
 تیفکرین له نهینی خه لکی تر. من ده مزانی که که سیک کونجکۆل و تاریکی
 دۆزم، به لام نه تا ئه و جیگایه ی هه سته کانم وه ها تیژ و در بچولینم، خه ونی
 خه لکی تر بینن. مامم تکای لیکردم که نهینی خه لک بپاریزم، هه چ شتیک
 چهنده بچوک و گه وره بیت نه یدر کینم و گووتی «ئهم توانایه هه لبگره بۆ
 پوژیک، بۆ کاتیکی گرنگ... کێ چوزانیت، پهنکه جاریک سوویدیکی هه بیت»،
 به لام هه ستم به دوو شتی سه یرکرد له چاویدا، یه کهم: پیز، دووهم: ترس.

چیرۆکی جیا بونه و هم یه کیک بوو له و هۆ گه و رانه ی وایکرد باوکم بیر
 له سزادانی من بکاته وه. باوکم وایده زانی من چۆن بیهۆ وازم له زانکۆ
 هه تابه و، هه مان شیوه و هه ر له سه ر هه و ا و هه وه س وازم له سابات هه تابه.
 به رده وام ده یگووت «کچیکی ماقول و سه لاری وات ده ست ناکه ویته وه». هه
 ر هه فته یک دوا ی جیا بونه و هم، کللی دوکانیکی دایه ده ستم و گووتی له
 ئیسته به دوا وه ده چیه سه ر دوکان و که مته ر خه می ناکه یه، پهنماییه کانی
 ئه وه بوو هه ر چی بیت و هه ر شتیک پروویدات، به فر بیت یان باران،
 ته رزه بپاریت یان ته ور من ده بیت پوژانه له نو ی به یانییه وه بۆ شه شی
 ئیواره له سه ر کاریم. دوکانیکی چۆل بوو، هه چ شتیک تیدا نه بوو، جگه له
 کورسی و میزیک و ته له فونیک سپی و قاسه یه کی ئاسنینی به تال، من پوژانه
 دوکانه که م ده کرده وه و به ته نیا له وئ داده نیستم و سه یری پهنواره کانم
 ده کرد، باوکم هه چ کات پیتی نه گووتم بۆ ده بیت من به رده وام بچه سه ر ئه و
 دوکانه چۆله و منیش هه چ کات نه مپرسی، هه موو پوژ بیده نگ ده چووم و
 بیده نگ ده گه رامه وه، به در یژایی دوو سال هه چ که س نه هات و هه چ که س لپی
 نه پرسیم تۆ چی ده فرو شیت، واده زانم ته وای ئه و ماوه یه مه شقیکی سه خت

باوكم و چیرۆكه‌كه له‌گه‌ل ئه‌ودا باسبكات. له‌ راستیدا من ئه‌و دوو سالمه‌ وهك حوكمینكى سزا سه‌یرده‌كرد، به‌لام له‌و باوه‌ره‌شدا نه‌بووم ئه‌و حوكمه‌ ئه‌به‌دى بێت، راسته‌ وهك خوشك و براكانم نه‌بووم، به‌لام هه‌ستم نه‌ده‌كرد شایه‌نى سزایه‌كى. وه‌ها سه‌ختیش بم. هه‌فته‌یه‌ك دواتر ئیواره‌یه‌ك مامم و باوكم پێكه‌وه‌ هاتن و باوكم به‌ ده‌نگینى پیر و گ‌ر كه‌ خالى نه‌بوو له‌ تورپه‌ی و نیه‌گه‌رانى گ‌ووتى «ده‌عبا ئیتر كاتى ئه‌وه‌ هاتووه‌ ئه‌م دوكانه‌ جێبه‌جێلێت و ئیشینكى باش و راسته‌قینه‌ ده‌ست پێكه‌یت... هه‌سته‌ له‌سه‌ر ئه‌و كورسییه‌وه‌ و كلیلى دوكانه‌كه‌م بده‌رئ و بزانه‌ مامه‌ سیات چى ده‌لێت. به‌ده‌خت، باش گ‌وێگره‌، له‌م‌رۆ به‌دوا، مامه‌ سیات هه‌ر چیه‌كه‌ى گ‌ووت به‌سه‌ر سه‌ر له‌ فه‌رمایشتدا ده‌ییت».

كه‌ چوومه‌ لای مامه‌ سیام، خودى ژن و كچه‌كانى مامم گه‌لێك نا‌رازیی و نه‌یاربوون، منیان وهك كه‌سێكى بێ كه‌لك ده‌بینى كه‌ جگه‌ له‌ ده‌ردیسه‌رى هیه‌چى تر دروست ناكه‌م. ماوه‌یه‌كى زۆرى نه‌برد كه‌ مامه‌ سیام به‌ ستایش و لێدوانى باش ده‌رباره‌ى من شتێك له‌ پێز و نرخى لای هه‌مووان بۆ دروستكردم، هه‌لبه‌ت هه‌موو ده‌یانزانى ئیشه‌كه‌ شتینكى وه‌ها گ‌رنگ نییه‌ و من دواچار له‌ به‌رده‌ستینكى دكتۆر به‌ولاوه‌ هیه‌چى تر نیم. هه‌تا هه‌ندى له‌ براو خوشه‌كه‌كانم ده‌یانگ‌ووت «هاهاها... دواچار دیاربوو چاره‌نووست ئه‌وه‌یه‌، بوویته‌ فه‌راش». من هه‌میشه‌ جێتوه‌كه‌م قه‌بوولده‌كرد و فرمیسكه‌كانم ده‌گ‌رتوه‌ و به‌ خۆم ده‌گ‌ووت «وانییه‌، با ئه‌وان هه‌رواب‌لێن، من یاریده‌ده‌رى یه‌كه‌مى دكتۆرم». له‌ ماوه‌ى كارمدا دكتۆر ته‌نیا وهك به‌رده‌ستینكى هوشیار سه‌یرى منى ده‌كرد، هه‌ندى جار بیویستبایه‌ قسه‌یه‌ك بكات و بیزانیایه‌ هیه‌چ كه‌سێك تێناگات، منى بانگه‌كرد و ده‌رگای ژووره‌كه‌ى داده‌خست و ده‌كه‌وته‌ قسه‌كردن بۆم. مامم هه‌ندى كێشه‌ى فیکرى و پ‌ۆخى هه‌بوو كه‌ ده‌یزانى من نه‌ییت هیه‌چ كه‌سێكى دیکه‌ له‌ خانه‌واده‌كه‌مان تێى ناگات. ئه‌و د‌ل‌نیا‌بوو، من تاكه‌ خوینده‌وارى هه‌موو بنه‌ماله‌كه‌یانم. له‌ راستیدا بنه‌ماله‌ى زه‌ریاوارى

که‌مژه خیلێک بوو بۆ خۆی، هه‌تا یه‌ک که‌سیشم نه‌ده‌ناسی له‌ ژيانیدا چیرۆکیکی خۆیندییته‌وه، له‌ باشترین حاڵه‌تدا و گه‌ر زۆر بلیمه‌ت بان گوێیان له‌ ده‌نگوباسی ته‌له‌فزیۆن ده‌گرت. مامم ده‌یزانی من چه‌ند ده‌خوینمه‌وه، به‌لام پیتی سه‌خت بوو به‌ ئاشکرا بلێت من هاوده‌میکی باشم و ده‌توانم له‌ زۆر شت حاڵی بم، له‌ منداڵیه‌وه ته‌واوی بئه‌ماله‌که‌ به‌ چاوێکی سووک سه‌یری منیان ده‌کرد، وه‌ک که‌نجیک که‌ له‌ وریایی و توانای ئیش و پاره‌ په‌یداکردندا نه‌چوومه‌ته‌وه سه‌ر باوو باپیرانم، مامیشم گه‌رچی ده‌یزانی ئهم برۆایه‌ نادرۆسته، که‌چی شتیکی نه‌ده‌کرد ده‌رییخات، من تا که‌ خوینده‌واره‌ی بئه‌ماله‌ی زه‌ریاواریم. گه‌ر میوانیک یان که‌سیک به‌اتبایه‌ هه‌ر زوو خۆی کو‌ده‌کرده‌وه و ده‌یویست به‌ ئه‌نقه‌ست من ته‌نیا وه‌ک به‌رده‌ستیکی بچوک و ئیشکه‌ریکی که‌میک زرنگ نیشانبدات، هه‌ر زوو هه‌ندێ کاری پێکخستن و پاککردنه‌وه‌ی ده‌دا به‌ سه‌رمدا تا میوانه‌که‌ بزانی‌ت من ته‌نیا به‌رده‌ست و خزمه‌تکاریکی زه‌لیلیم، منیش هه‌موو کارو پاسپارده‌یه‌کم به‌ وردی و بێ کێشه‌ راده‌په‌راند. مامم ده‌یزانی به‌ده‌بختی من له‌وه‌دایه‌ که‌ ناتوانم که‌سیکی ئاسایی بم. خۆی سه‌ره‌تا باوه‌ریکی پته‌وی به‌ جیاوازیی نێوان مرقۆفی ئاسایی و شیت هه‌بوو، به‌لام دواتر که‌ له‌ به‌ر هه‌ندیک هۆ ئه‌و بیروپایانه‌ی خۆی به‌ جو‌ریکی بێمانا گو‌ری، که‌لێک نیگه‌ران بووم لێی و که‌لیکیش له‌ به‌رچاوم بچوک بووه‌وه. ئه‌و سه‌ره‌تا ئه‌و جیاوازییه‌ی به‌ بئه‌مای ئیشه‌که‌ی خۆی ده‌زانی. به‌لام منی وه‌ک مه‌خلوقێکی سه‌یر ده‌بینی، ئه‌و ده‌یگووت «له‌ نێوان مرقۆفی ئاسایی و شیتدا په‌که‌زیکی تر له‌ به‌شه‌ر هه‌یه، که‌ نه‌ ئاساییین و نه‌ شیتن، سه‌رنجراکێشترین جو‌ری بوونه‌وه‌ران له‌و په‌که‌زه‌ن، عرقێکی زۆر بلۆ نین، به‌ ژماره‌ که‌من، به‌لام هیچ مرقۆفیکی جوانم نه‌بینیوه سه‌ر به‌و په‌که‌زه‌ نه‌بیت، تۆش سه‌ر به‌وانیت، به‌لام که‌سانی وه‌ک تۆ پۆژیک شیت ده‌بن، که‌م که‌س ده‌توانیت تا کوتایی له‌ سه‌ر خه‌ته‌که‌ بوه‌ستیت، که‌م که‌س. تۆش یان ده‌بیت بیته‌وه به‌ که‌سیکی ئاسایی یان پۆژیک دیت تۆش

شیت دەبیت». دەیزانی من هیچ نالیم، دەیزانی من گەر جارنیکیش بمەوئیت شتیک بلیم، ئەو دەموەستینیت و ناھیلنیت تەواوییکەم، کەم جار ... زۆر کەم ... دەبەشت من بۆچوونەکانی خۆم تا کوتایی باسبکەم. بۆی گرنک نەبوو من چی دەلیم، بەلام دەیزانی من شتەکان جیاواز دەبینم، دەیزانی من بەجۆریکی زۆر جیاواز دەتوانم قسەبکەم، بەلام هیچ کات خودی قسەکانمی بۆ گرنک نەبوو، بەلکو ئەوەی کە من جۆرە کەسیکی ترم، جۆرە دەروونیکی ترم ھەیە سەرسامیدەکرد. من سەرەتا زۆر بەختەوەر دەبووم گەر کەسیک ھەبایە و لەگەڵیدا ھەندێ بیرورام بگۆرپیایەتەو، بەلام هیچ ھاوڕێیەکی نزیکم نەبوو، لەبەرئەو کە کاتیکم ببوایە یان بە خۆیننەو یان بە بیرکردنەو یان بە خەوتن دەمبەردە سەر. ھێدی ھێدی وام لێھات تکام لە مامم دەکرد، مۆلەتم بداتن شو لە سالۆنی عیادەکە بخەوم. ئەو گەرچی خۆی ناپەرھەت و تورە دەردەخست، بەلام چاوپۆشیدەکرد و لێدەگەرا شو لەوئ بمیتمەو. راستە عیادەکە ی جیگایەکی کۆن و پڕ ئەساسی پەڕپوت بوو، لە پووی پاکێ و دیکۆرەو، چەندین سال لە دوای جیگاکانی تری شارەکەو بوو، ھاوینان میش و مەگەز سالۆنی چاوەروانییەکەیان پر دەکرد، بۆنی نەخۆشەکان دەبوو مایە ی تەنگەنەفەسی و غەمگینی ... بەلام تازە بۆ من وەک مالی لێھاتبوو و لە زۆر جیگای دی پێم خۆشتر بوو.

ئەو شەو دوای سەردانی زیندان من لە عیادەکە مامەو، کەمیک سەرسام و مەستبووم، چیرۆکی ئەو خەونە ی زیندان زۆر خەیاڵی گرتبووم. مامم کتییکی زۆری لەسەر مێز و کورسییەکانی ژوورەکە ی خۆی بلاوکردبوو، دیاربوو لە ناو کتییەکاندا بۆ شتیک گەرابوو، وەک بێوئیت بزانی ت ناخۆ پێشتر لە مێژوودا ھالەتی وەھا بوو، شتیک ھەیە ناوی قایرۆسی خەون بیت. ئەو ژوورەکە ی بەجۆریک پژاندبوو، من هیچ ئارەزوویەکم نەبوو کۆبیکەمەو. ھەلبەت بۆم نەبوو هیچ جۆرە پێخەفیکی تاییەت بێمە عیادەکەو، تاکە شتیک توانیبووم دزە ی پێیکەم، چەرچەفیکی

سپی بوو که له‌سه‌ر قه‌نه‌فه‌یه‌کی کۆن و شکاوی ژووری چاوه‌پروانییه‌که ده‌مدا به‌خۆمدا. ئه‌و شه‌وه، نزیکێ دوانزه‌ی شه‌و، عیاده‌که ته‌واو کش ومات بوو، من پۆمانیکی کازانتزاکیسیم به‌ده‌سته‌وه بوو، من مه‌ستی خۆیندنه‌وه بووم که به‌جۆریکی ناوه‌خت و کتوپر زه‌نگی ته‌له‌فونه‌که لییدا. هیچ که‌س نه‌یده‌زانی من له‌عیاده‌که‌م، زۆر که‌سیش هه‌ر نه‌یده‌زانی عیاده‌که ته‌له‌فونی هه‌یه، ئه‌وه ژماره‌یه‌کی تایبه‌ت بوو که مامم هه‌ندێ جار له‌گه‌ل مال و هه‌ندێ جاریش له‌گه‌ل ئه‌کادیمیسته‌کانی تری چه‌معییه‌ته‌که‌دا قسه‌ی پێده‌کرد. من واهات به‌خه‌یالمدا مامم بی‌ت و داوای شتیکی تایبه‌تی له‌من بکات، ته‌له‌فونه‌که‌م هه‌لگرت و چاوه‌پروانی قسه‌ی به‌رامبه‌رم بووم. له‌وبه‌ری خه‌ت پێده‌نگیه‌کی گه‌وره‌ زال بوو، یه‌کیک به‌هیمنی هه‌ناسه‌ی هه‌لده‌کیشا و هیچی نه‌ده‌گوت. من پێموابوو که‌سیک بی‌ت به‌هه‌له‌ ژماره‌یه‌کی لی‌دا بی‌ت، بۆئه‌وه‌ی زۆر به‌هه‌له‌دا نه‌چیت، گووتم «بی‌ورن ئه‌مه‌ ژماره‌ی عیاده‌یه‌کی پزیشکییه‌، گه‌ر ژماره‌که‌تان به‌هه‌له‌ گرتوه‌، شه‌ویکی ئارام و خۆشتان بی‌ت». من به‌هیمنی ته‌له‌فونه‌که‌م دانیاه‌وه و چه‌ند هه‌نگاوێک دوورکه‌تمه‌وه، هه‌یشتا نه‌گه‌یشتبوومه‌وه سه‌ر جینگای خۆم که‌ دووباره‌ زه‌نگی ته‌له‌فونه‌که‌ لی‌دایه‌وه، دووباره‌ هه‌لمگرته‌وه. ده‌نگیکی ئاشنا له‌وسه‌ره‌وه، به‌ئاوازیکی که‌ پر بوو له‌ دوو‌دلی گووتی «تۆ دکتۆر سیامه‌ندیت؟». ده‌نگی نامۆ نه‌بوو بۆم، به‌لام هه‌ر چیم کرد نه‌مزانی که‌ی و له‌کوێ ئه‌م ده‌نگه‌م بی‌ستوه‌، من ترسام... پێشه‌وه‌ی هیمنی خۆم له‌ده‌ست بده‌م گووتم «نا، من رینواری زه‌ریاواریم، من یاریده‌ده‌ری یه‌که‌می دکتۆرم، بفرموو کاریکی تایبه‌تتان هه‌یه».

هیچی نه‌گوت، وه‌ک ئه‌وه‌ی بی‌ربکاته‌وه شتیکی بلیت و نه‌زانیت چی بلیت، ماوه‌یه‌ک وه‌ستا و دوا‌یی ته‌له‌فونه‌که‌ی داخست. من ماوه‌یه‌ک سه‌رسامانه‌ به‌ دیار ته‌له‌فونه‌که‌وه وه‌ستام و چاوه‌پروان بووم دووباره‌ زه‌نگ بداته‌وه، به‌لام زه‌نگی نه‌دایه‌وه.

گه په کی «غه فاری» ده که ویتنه باکووری خوره لاتنی شاروچکه که مانه وه،
 کوچه کان له وی له زستاندا ده بڼه قوړ و لینه یه کی بیوینه، شویڼ تایه ی
 ماشینه کان کولانه کان وها چالده کڼ و ده کیلن، دواتر هاتوچو بڼ پیا ده کان
 که لیک سهخت ده بیت. هاوینانیش ته پوتوژیکي خنکینه ر له کوچانه دا مروف
 خه فده دکات، بایه کی گه رمی پتده شته کانی دهره وهی شار، له گه ل خویدا له پال
 توژ و پوش و په لاشدا، سه ره که رته شی و که رخورش ده هیتیت، ئیواران
 هه وا پرده بیت له پوله میرو و مه که زی سهیر سهیر که وهک هه وری په ش،
 به کولانه کاندا ده سورپینه وه و ریبواران هه راسانده کڼ، به لام سهیرترین
 شتی تاییه ت له و گه په کانه دا نه هه موو بالنده سهیره یه که ئیواران له سه ر
 سه ربان و ستاره و ته لی کاره باکان کوده بڼه وه، ده یان جوړه بالنده ی جیاواز
 جیاواز که همدیکیان به ده گمن له ناو شاردا ده بیترین، بالنده ی کتوین،
 له شوینی به ردین و عاسیدا ده ژین، له کتو دوژمنی یه کڼ، که چی لیره له
 شاردا دینه سه ر گویسه بانه کان و پیکه وه هه لده نیشن و وهک کوړی حه کیمان
 بن، ده سته یه ک بن له دووره وه بڼ وردبوونه وه و پشکین هاتبن، له جیگای
 خویانه وه له هه موو شتیک ده روان، چاویان و باله فری و بهرزیوونه وه و
 نیشتنه وه یان هه ر که سیک توپه ده دکات، گه ر بیت و به وردی له په فتاریان
 وردبیتنه وه. بالنده کان له سه ر سه ربانی مزگه وتی غه فاریی و له سه ر مناره و

بلندگوکانی زیاتر له هه‌ره‌ه‌جیگایه‌ک ده‌نیشته‌وه.

ئهو پۆژه دواى نوێژى نیوه‌پۆ «حامید سولتان» و «فه‌راسه‌ ره‌ش» که هه‌موو به «به‌رازه‌ ره‌ش» بانگیانده‌کرد، له به‌رده‌م مالى «مامۆستا ئه‌سلان» دا وه‌ستابوون که دوور له‌ چاوه‌روانى ئه‌وان پۆلیکی گه‌وره‌ له‌ بالنده‌ که پێشتر ئاوها به‌ پۆلی گه‌وره‌ نه‌یانینیبوون، به‌سه‌ر مالى مامۆستا و دواناوه‌ندى «شه‌به‌یخون» دا ده‌سو‌پانه‌وه. مامۆستا، که که‌سه‌ نزیکه‌کانى به‌ سه‌ی ئه‌سلان بانگیانده‌کرد، نزیکى چواره‌ سه‌ل له‌ قوتابخانه‌یه‌دا وانه‌ی میژووی گووتبووه‌وه، له‌وانه‌بوو که هه‌ستیده‌کرد ژيان و هه‌سته‌کان و زمانى ئیمه‌ له‌ دیلاوار هه‌مووی له‌ مه‌ترسیدایه. پیاویک بوو چاویلکه‌یه‌کی پزیشکی ئه‌ستووری له‌ چاوده‌کرد و خۆی به‌ عاشقی یه‌که‌مى دیلاوار ناوده‌برد. ئه‌ویش وه‌ک زۆربه‌ی خه‌لکانى تری دیلاوار پای وابوو بالنده‌ی نامۆ و قه‌له‌ره‌شان، هه‌میشه‌ په‌یامیکیان له‌و دونیاوه‌ پێیه، پۆلیکی تایبه‌تى له‌م بالنده‌نه‌ بوو، له‌ منداڵیه‌وه‌ پۆلی لێیان بووه، له‌ میژبوو خه‌ونى بوو دیلاوار بیه‌ت به‌ شاریکی خالی له‌ بالنده‌ی نامۆ و نه‌ناسراو، ئه‌م بالنده‌یه‌ی به‌ هه‌مى هه‌رشیکى غه‌ریب ده‌بینی، که له‌ میژه‌ به‌ جۆریکی نه‌یتى ده‌ستی پێکردوه. که هات دهرگا له‌ حامید و هاوپرێکه‌ی بکاته‌وه، گووتی «خودا ئامان، تا ئیستا پۆلی وا گه‌وره‌ی ته‌یروتیورم له‌م ناوه‌ نه‌بینیوه، پۆم له‌م بالنده‌یه‌، که‌س نازانیت له‌ کوێوه‌ هاتوون بۆ دیلاوار». به‌رازه‌ ره‌ش که ته‌مه‌نى بیست و سێ سالیکی ده‌بوو، خپریکی په‌مشتال بوو به‌ قزێکی لوول و سیمیلیکی زۆر زله‌وه، که‌رچی زۆر گه‌نج بوو، به‌لام به‌ سه‌روسیمایه‌ پیاویکی چل ساله‌ی کامل ده‌چوو. هه‌ر له‌ منداڵیه‌وه‌ وه‌ها بوو، نه‌چوو بووه‌ پۆلی سێی ناوه‌ندى که‌چی سیمایه‌یه‌تی پیاوانى وه‌رگرتبوو، ئه‌وه‌ له‌گه‌ل ناوه‌یه‌ی ده‌روونیدا نه‌ده‌گونجا که هه‌میشه‌ منداڵ و په‌قاوی و گرۆزبوو. فه‌راس له‌ پوخساری خۆی زۆر به‌ گومان بوو، ئیستا هه‌ستی به‌ پارچه‌پارچه‌بوونیکی ناوه‌کی قوول ده‌کرد. به‌سه‌ریک قورئانى ده‌خویند و خودا په‌رستیده‌کرد و له‌ مزگه‌وتدا له‌

پيشه وه داده نيشت و ده ميک مه لا زاهير قسه يده کرد، دلی پرده بوو له گريان. به سه ريکی ديش رۆزانه چهند سه عاتیک سه يری فيلمی پروتی ده کرد و له که ناله ئاسمانیه کان سه يری نهو کلیپه ئیرو تیکانه ی ده کرد که تپیدا له شی نیوه پروتی کیژده کان هه موو خه یالاتیکی فاسید و رهشیان تیا ده خولقاند. ده یویست تیپگات خوی چیه، هه م ئیمانی ئازاری دها و هه م جهسته ی، هه م ده یویست خوش بژی و هه م ده یویست تۆبه بکات و دونیای له زهت و مادییات فه رامۆش بکات. فه راس که به شی زۆری نه م سالانه ی دوایی به دیار ته له فزیونه وه برده بووه سه ر، ده ميک سه ی نه سلان سه يری ئاسمانی کرد و بالنده کانی بینى، هه ستی کرد نه مجۆره دیمه نه ی له چهنده ها جیگاندا بینیه، له فیلمدا، له چیرۆکدا، له ژياندا... له جیگایه کی دیکه شدا. هه میسه نه م قه له ره شه مه لعونانه له کات و جیگای ناجایزدا ده رده که ون و هه رده میسه یه ک شینوه هه ست له مروڤدا دروستده که ن. فه راس به تو ره ییه وه گووتی «ئینسان بۆ هه ر کونیه ک ده چیت نه م بالنده نه به دوایه وه ن». تو ره بوونه که ی هۆیه کی گونجاوی هه بوو، چهن دین شه و بوو له گه ل حامید سولتان و نزیکى ده گه نجی دیکه ی گه ره که که دا خه ونیکی سه یریان ده بینى، هه موو پیکرا یه ک خه ونیان ده بینى، له خه ونه کانیندا هه میسه نه م قه له ره ش و بالنده کتویانه ی سه ر ئاسمانی غه فارىی ده رده که و تنه وه، نه م بالنده نه، ئیستا هه ر به راستى وه ک نه وه ی له خه ونى نه وان هه له اتیبتن، به سه ر سه ریاندا ده فین. حامید سولتان به پپچه وانیه ی فه راسه ره شه وه، جلیکی گه لیک ریک و جوانی پۆشی بوو، چاویلکه یه کی ره شی نابوو سه ر چاوی، قژی به جلیکی برقه دار چه ور کرد بوو، هیند به و یقار و به شکو بوو، فه راس له پيشده میدا هه ر به گه دایه کی شرۆله و لانه وازی ده کرد. فه راس دوو هه فته له مه و به ر، یه که م خه ونى بینبوو، خه ونه که ی پر بوو له م بالنده نه... پیاویک له ناو پۆلیکی گه و ره ی بالنده دا ده رده که ویت و ئاره زوویه کی توندی کوشتن له ده ماره کانیدا ده سو پرته وه، له فه زایه کی سه ی ر و ته ماویى و پر له هاواری بالنده دا به

چه قویه کی دريژ سهری ئهم گهنجانه دهبريت و فرپيان ده داته سهر بهرديکی سپی. سهره تا ئه و خهونه که ی بينیوو، دواي ئه و حاميد سولتان، دواي ئه ویش وهک ئاگری ناو پوش به ناو کوپانی گه په کدا بلاو بوو بووه وه، هه مووشیان هه مان خهون ده بینن، به هه مان ئه و بالندانه وه، به هه مان ئه و کیره تیژه دريژه وه، به هه مان ئه و پیاوه لاوازه وه که بۆ کوشتن ده رده که ویت، به هه مان ئه و په لاماره وه که پرپوو له ئاره زوویه کی خویناوی، ئه و سهر برینه به کاوه خۆ و هیمنه، ئه و له زه تبردنه له دانانی چه قۆکان و سه برکردنی خوینی ئه وان وهختیک ده بریت، ئه و هاواری دواي لیكرينه وهی سهره که له گه روی دیته ده ری، ئه و درهخته له ناکاوانه ی له خهونه که دا سه وزده بن، ئه و هه موو گیا دپنده یی له ناکاو بۆنیا ن ده گاته هه ناسه ی خه وتوو هکان، هه می شه ش ئه و سهره براوانه که به سهر بهرديکی سپیدا تلده بنه وه. دوو کوره گهنجه که هاتبوون بۆ لای مامۆستا ئه سلان خهونه که یان بگيرنه وه، باسی ئه وه بکه ن که خهونه که به جوړیکی بیمانا ژیا نیانی تیکداوه، هه می شه پوخساری ئه و پیاوه ی له خهونه که دایه ئازاریانده دا، ئه شکه نجه ده بینن، وهک خولاییه کی ترسناک ده ستیان لی بهر نادات. حامید که له ژووره وه چاویلکه په شه که ی داکه ندبوو و به جوړیک له سهر فهرشی مالی مامۆستا دانیش تبوو ده قی قاته که ی تیک نه چیت، به دهنگ و تونی گیرانه وه که یدا دیار بوو که زور نا ئاسووده یه و ئازار ده چیژیت، پوخساری مردوو و بیلا یه ن ده یواند، له وانه بوو که ناتوانیت له چاویاندا، یان له جولای برۆ و لیو و ده ستیاندا شتیکی پروون بخوینیته وه. هه موو شتیکی ده کرد هیچ له یقاری خۆی تیک نه دات و هه ستیک یان رسته یه ک ده رنه بریت دوا یی بۆی راست نه کریته وه، به لام دهنگی به پۆشنی ئازاری پتوه دیار بوو. گووتی «کیشه که مامۆستا له خه وه که دا نییه، خه و هر چیه که بیت ئینسان گه ر نه مریت خه به ری ده بیته وه، به لام من له دواي خه وه که یه ک ئاره زووم تیدا ده جولیت که مامۆستا پیشتر نه مدیوه، هه سته ده کم ته نیا به وه له م مۆته که یه پرزگارم

دهبیت که ئەو پیاوێ بەرزەمەوێ و بیکۆژم... هەستدەکەم ئەم پیاوێ هەر خۆی نییە، بەلکو زۆرن، شتیکی سەیرە مامۆستا، لە دڵەوێ هەستدەکەم جنسیک لە بەشەر لەم شارەدا دەژین کە خۆینیان حەلالە». بەرازە رەش گۆیی لە قسەکانی حامید دەگرت و زەرەخەندەیهکی پیس لەسەر لێوی بوو، زەرەخەندەیهک تەنیا لە کاتی خۆتاسوودەکردندا لە بەردەم فیلمەکانی پۆرنۆدا دەپەڕیە سەر لێوی، حامید چەند قسەی بکردایە، مامۆستا ئەسلان تەنیا سەیری ئەو خەندە شەیتانییە سەر پوختاری بەرازی دەکرد، کە هەم مەکریازانە و هەم گومراش دەردەکەوت، پێشتر چەند جار ئەوی بینیوو، سەرنجی خەندە وەهای نەدابوو. دەیزانی گەنجەکانی دیلاوار، خالی نین لە شەهوێکی سەرکوێکراو و دێ، بەلام چ بەشەرێک هەیە پێ نهیبێت لە شەهوێ دێ؟ . مامۆستا ئەسلان لە ناخەوێ باوێری بەوێ بوو دەتوانیێت ئەو شەهوێ دێ بە جوێکی تر بخاتە کار، دەویست ئەو ئارەزووێ بخاتە خزمەتی شتیکی گرنگ و پڕۆزەیهکی پڕۆزەوێ. خۆی خۆی لەو شەهوێ کێویی و پام نەکراوێ پێش نەبوو، سا بگات بەم هەرزەکارە وێلانە کە لە سەرەتای جۆش و خروشی گەنجیدا بوون. سەرەتا هێندە خەیاڵی لای ئەو خەندە ژەهرینە فەراس بوو، خەیاڵی لای چیرۆکی خەوێ کە هی حامید نەبوو، کە تەنیا بە دوو دلی و چەوتینی گەنجی بە دگومانی تیگەیشێت. بەلام فەراس گووتی «بەلێ مامۆستا، شتە کە خەریکە ناخۆش دەبیت، کە سیک هەیە دەچیتە مێشکمانەوێ و سەرمان دەبریت. تۆ ئەمە چۆن لێکدەدەیتەوێ، هەموو شەوێک من لە خەمدا سەردەبردیم، ئەوێ هەموو گیانم دمخاتە سەر ئاو و چی دەمار و ئیسکیک لە بەدەنما هەیە سەریاندهکات، هاتووم بە جەنابتان بلیم کە بیر لە کرینی چەک دەکەمەوێ، شتە کە لە خۆرا نییە، خەو لە خۆرا نابیریت، قەت خەو لە خۆیەوێ نایەت... ئێمە قوتابی توین، تۆ ئەوێ هەیت پێمان دەلێت دیلاوار لە مەترسیدایە، ئێوێ لە مەترسیدان، شتە کە مان بە گالته گرتوو، بەلام جەنابتان لەسەر هەقن، ئەم خەوێ وێک

تاعوون پۇخى ئىنسان پەشەدەكەتەۋە...ھاتتوۋىن ئىرشاد و ئامۇزگارى لە توۋ
 ۋەربگرىن». مامۇستا ئەسلان دووجار خەۋنەكەى لە سەرەتاۋە پىڭپىرەنەۋە.
 ئەۋ پىشتەر لەم چىرۋكانەى نەبىستبوۋ. بەلام بە وردى ۋەسقى ئەۋ پىاۋەى
 لىپرسىن كە لە خەۋنەكاندا دەرەكەۋىت. گوۋتى «كى دەلىت ئەۋ پىاۋەى
 توۋ لە خەۋكەدا دەبىبىنىت، ھەمان پىاۋە كە ئەۋانى تر دەبىبىنن، دەلىل چىيە؟
 . ئىنسان لەم مەسەلەيدا قەت ناگاتە يەقىن، پەنگە ئەۋ دوۋ كەسە لەيەك
 بچن، بەلام ئەۋەى دىلنابىن يەكىكن، شتىكى ترە. لەگەل ئەۋەشدا ئەۋەى لە
 خەۋنەكەدا دەرەكەۋىت يەكىك بىت ياخود دوۋان ھىچ كارىكى نىيە، ھىچ
 ۋەزىفەيەكى نىيە. من نازانم بو ئىۋە خەۋى ۋادەبىنن، بەلام بە دورى نازانم
 كە دوژمن ھەندىك جادو و سىحرى خستىتە كار تا كار لە گەنجەكانمان
 بكات و متمانەيان نەھىلىت، من خويندومەتەۋە كە كۆن دوژمنان، كارى
 ۋەھايان كىردە، بە فىل و ھىكايەت و درۋكردن خەلكى دىلاۋارىان كىردە
 كويلە و بندەستى خۇيان». فەراس گوۋتى «مامۇستا، بەلى، يەكىك ىن يان
 دوۋان، ھىچ لە ھىچ ناگۇرپىت، گەر دوۋان بن خراپتر. پىش ئەۋەى ئەم خەۋە
 بىبىنم، تەنبا ھەزم لە ئافرەت بوۋ، دەرەنم بىئەدەبىيە لە بەردەم جەنابتدا
 شتى ۋا باسدەكەم، ھەرفى لەۋجۆرە دىت بەزارمدا، بەلام خۆت دەرەنى ئىمە
 گەنجىن و لە ھەموو شت مەحرومىن، من تەمەنم بىست و سى سالە ھىشتا
 پەنجەم بەر پەنجەى ژنىك نەكەوتوۋە، بەلام لەۋەتەى ئەۋ خەۋە دەبىنم بىرم
 لای يەك شتە... بچم بو جىگايەك بە ئىسراحت لولەى تەنگەكەم بکەمە
 دوژمنىك، مامۇستا خەۋكە خەرىكە تەۋاۋ تىكم دەدا، شتىكى لە گىانمدا
 دروستكردە گەر نەجولنەت و نەيەتە دەرى لە ناۋەۋە دەمخوات».

دوو کوربه که زور به هیمنی و عاقلانه باسی ئه وهیان بۆ ماموستا کرد، که له و کاته وهی خه ونه که ده بین شه پانی بوون، باری پو حیان گۆپاوه، هه ست به غه مۆکییه کی زورتر ده که ن، پێیان وایه له جاران زیاتر پێویستیان به ناو خه لکه، زیاتر هه ز له وه ده که ن ته نیا نه بن و له کۆر و

کومه لدا خویان ونبکهن.

سهی نه سلان هیچی نه وتوی نه بوو پنیان بلیت، چهند سال بوو هه ولی دامه زړاندنی حیزبیککی ده دا به ناوی عاشقانی دیلاواره وه، گه نجه کانی گه ره کی غه فارسی زور به یان قوتابی خوی بوون. فeras تا له قوتابخانه بوو خوی به موریدیککی ماموستا و بیرکړنه وه کانی ده زانی. دواي دهرچوونیشی له قوتابخانه، جار جار له گه ل هه ندی قوتابی کونی ماموستا ده چوونه خزمه تی و گوئیان له ره خنه تونده کانی ده گرت سه باره ت به حوکمرانه کانی دیلاوار، هه میشه هه ندی ده ستوسی خوی ده دانی بیخویننه وه، که زوریان په لاماردانی دوژمنه چه په له کان بوو، نه و دوژمنانه ی چاویان له خاک و سامانی نه م هه ریمه بریوه. ماموستا هه میشه هه نتازیایه کی زوری سه ر فده کړد که دوژمنانی دیلاوار وه ک کومه لیک جانه وه ری درنده نیشاندات. نیستا نه یده زانی چی له سه ر نه م خه ونه بلیت، هر نه وه ندنه بوو پیشنیاری دا، که هه موو نه وانه ی خه ونه که ده بینن، هه فته ی داهاتوو له ماله هاوینه که ی نه و، له دوری چل کیلومتری دیلاواره وه کوینه وه. له راستیدا بویه نه و پیشنیاره ی دا، چونکی قسه یه کی نه بوو بیکات. که دوو کوره که رویشتن، به په له و بیئوه ی بوه ستیت، سه ر که وته قاتی سه ره وه بۆ لای کتیه کانی خوی، هه ستیکرد ده بیت دوو باره هه ندی شت له سه ر خه ونه کان بخویننه وه. دلنیا بوو کتیه کان زانیاریه کی پیده به خشن و به جوړیک پرینماییده که ن. به لام به رده وام خه یالی لای بالنده کانیش بوو، لای نه و پوله گه وره یه له په له وهرانی شوم و نه گبه تیه تین. دواي که میک گه ران له ناو کتیه کاندا، له په نجه ره ی کتیه خانه که وه جاریکی دی سه یری بالنده کانی کړده وه، به لی بالنده کان هیشتا وه ک هه وری ره ش به ناسمانی گه ره کی غه فارییدا ده سورانه وه.

دەفەریکی زۆر گەوره چواردەوری دیلاواری گرتووه، سەدان گوند و شارۆچکەى لە خۆى بچوکتەر بە جۆریکی ناپیک لە دەوری شار بلاوبوونەتەوه، زستان لە ھەموو لایەکەوه بای سارد ڕووی تێدەکات و ھاوینانیش لە ھەر چوار قورنەى دونیاو تەپۆتۆز، بەھاران زۆر شاددەبێت و پاییزان زۆر غەمگین. دیلاوار چاران بە بەروبومی دەوروبەر دەژیا، لە کەژ و کێوانى دەوروبەرەوه جووتیارەکان بەشى پێداویستی ئێمە ماست و پەنیریان دروستدەکرد، ئاژەلیان بەخێودەکرد، بەلام چەندین سالە کەس نازانیت چى بەسەر ئەم ھەریمانەدا ھاتووه، خەبەرێک لە بەروبومی جووتیارەکان نییە، دەلێن ئەو پەلامارە زۆرانەى کە سوپا و میلیشا و خێلە دوژمنەکان دەیکەنە سەر خاکی دیلاوار ھۆیکى سەرەکییە بۆ کزبوونی بەروبومی ناوخۆ. شارپگایەکی باریک و درێژ ھەیە کە دیلاوار بە دەرەوه دەبەستیتەوه، ئەو ڕینگایەش سەد سالە بە تەواوى لە چنگى خێلى ماروفیدا یە، یەکتێک لە دەسەلاتدارترین بنەمالەکانى دیلاوار، شتیکی قاچاغ نەبێت لەو شارپگایەوه دیت، ڕینگایەکی باریک و نەبپاوه و غەمگینە کە کەم کەس دەتوانیت سەفەرى پێدا بکات. ئەوانەى سەفەریان پێیدا کردوھ ئامۆژگاریماندەکەن نەیکرینە بەر و سەفەرى پێدا نەکەین، نە لەبەرئەوھى خەتارناکە یان چەتە و ڕێگر دینە سەر ڕیت، بەلکو زۆر درێژ و بیپراڤانەوھى،

دو اجاریش له بهر دهم بنکه یه کی پشکین و سنوورنکی بیابانی و توژاوی و
 ته لبه ندکراودا دوايي دیت که به دهگمن کهسانیک لینی دهپړنه وه. مړوف
 گهر ه زاران کیلومه تریش له سهر نه و جاده یه بهر و باشور پروات، ناگاته
 شاریک له شاری راسته قینه بچیت، هه میسه بیته وه ی گه یشتیتته جیگاهه کی
 گرنګ، وهک سه فهرینکی پوچ به خاکینکی وشک و گهرم و نادوستدا کوتایي
 دیت. به لام سهیریشه له سهر هه مان ریگا بهر دهم شتی سهیر له
 شوینی نادیار ی دویاوه بهر و نیمه دین، باری گه وره گه وره له لوری
 زه به لاحدا که هیچ کهس به دروستی نازانیت چیان تیدایه. خوتان دهرانن
 تنیا ریگاهه که به سه تا له ویتوه هه موو به دبختی دنیا پرومان تیکه ن.
 ریگا ترسناکه، هیچ شتیک وهک ریگا ترسناک نییه، گهر ریگا نه بووایه
 ئینسان له ه زاران به لا و دهر دهر به دوورده بوو. مامه سیام زورجار
 دهیگوت «ئینسان هه میسه به ریوه یه، گور تنیا شوینیکه ریگا کان تیدا
 ته و او دهن ... گور کوتایي نه و به لایه یه که پتیده لنین ریگا، ئیتر له ویتوه
 سه فهر ناکه ین، پتخسته ناو قه بره که، ئیتر هه موو شت ته و او، خواحافیز
 ریگا کان، ریگا نه ما سهر په حته». مام له سهر هه ق بوو، خوی یه کتیک
 بوو له وانه ی که به قه ولی خوی «ریگای زور مه سرف نه ده کرد»،
 دهیگوت «تا ریگا زور مه سرف بکه ییت، ژیانته سه ختتر ده بییت، گهر
 ریگاهه کت دوزیه وه پیا بییت و برویت، ئیتر مه یگوره، یهک ریگا به سه ...
 ریگا شتیکه وهک دهرمان، تنیا له کاتی پیویستدا و به په حته ی تاییه
 ده بییت مه سرف بکریت». من به پینچه وانه ی نه وه وه، له وانه بووم فزول و
 چه و ته سهیری بهر و لاریان دهرم. گهر چی که سیکی بیده نگ و هیمن بووم،
 به لام له ژیره وه گهر وک و کونجدوز بووم. پیده چوو شاره که مان به گشتی
 به عه قلی مامه سیام بیریکرد بیت وه، نه و ریگاهه تاکه شه قامی نتوان نیمه
 و دنیا بوو. چهن دین ساله له و ریگاهه وه هه موو شتیک دیت، تا دیتیش
 خودی ریگاهه زورتر و زورتر پیر و بریندار ده بییت، پرده بییت له تاسه و

چال و داخووانی قوول، پێگایه‌که پتر له هه‌ر شتیکی تر ته‌نهایی دیاوار نیشاندەداته‌وه . هیچ شتیکیش له دونیادا وه‌ک پێگای پیر ناشیرین نییه . پێگایه‌ک بۆنی ماندویتی لێدیت و په‌نگی زه‌مانی لێ نیشتووه . «مه‌رزی په‌ش»، که گرنه‌گترین بنکه‌ی بازه‌رگانی ئەم هه‌رمه‌یه، ده‌که‌وێته سه‌ر ئەو پێگایه . له جیگایه‌کی تایبه‌تدا بازه‌رگانه بیانییه‌کان، جلی په‌ش و ده‌مامکی په‌ش ده‌پۆشن و له پنتیکدا به‌ خۆیان و هه‌موو کالا عا‌جباتیه‌کانیان‌ه‌وه ده‌رده‌که‌ون، بازه‌رگانه‌کانی ئیمه‌ش هه‌مان شیوه به‌ ده‌مامکی په‌شه‌وه و له شه‌وی تاریکدا له‌وسه‌ر مه‌رزه کالاکانی خۆیان ده‌هێنن و له‌و جیگایه‌دا باره‌کانی خۆیان پۆده‌که‌ن و شته‌کانیان ده‌فرشن، زۆربه‌ی کالاکانمان ماده و مه‌تریالی کانگاکانی ژێر زه‌وین که هه‌ندێ تایه‌فه و بنه‌ماله‌ی ناسراو ده‌ستیان به‌سه‌ردا گرتوون، ئەوان بازه‌رگان و ده‌لال و فروشیاری خۆیان هه‌یه، که له ژێره‌وه و له تاریکیدا کالاکان ده‌به‌نه سه‌ر مه‌رز. له‌وه‌ش بگۆزه‌ریت، کالای سه‌ره‌کی ده‌فه‌ری ئیمه‌ دار و دره‌خته‌کانمانه که ته‌خته‌ی عه‌جیبی لێ به‌ره‌م دیت، هه‌ندێ گۆ و گیا و به‌روبوومی کێوی که له دروستکردنی ده‌رمان و گیراوه‌ی پزیشکیدا به‌سوودن، له پالیشیدا به‌ردی مه‌رمه‌ر و چه‌ند جو‌ره خشتیک که به‌ توندی و به‌هێزی ناسراون، جو‌ره به‌ردیک له‌ کۆنه‌وه زیندانه‌کانی دیاواری لێ دروستکراون، به‌جو‌ریک ئیستا دیاوار گه‌وره‌ترین نێره‌ری به‌ردی زیندانه بو‌ شوینه‌کانی تری دنیا... له هه‌ر جیگایه‌ک حاکمیک بیه‌وێت زیندانیک دروستبکات، بازه‌رگانه تاریک و ده‌مامک به‌ سه‌ره‌کانی دین و لێره‌وه به‌رد ده‌کرن، وه‌خته‌ بلیم ئیستا بنکه‌یه‌کی نه‌ینی، زیندانیکێ گه‌وره له‌ خۆره‌لاتدا نییه، به‌ردی دیاواری تیدا نه‌بێت. ئیستا که‌س له‌ شار بازه‌رگانه‌کان نانه‌سی‌ت، هیچ که‌س به‌ دروستی نازانیت شته‌کان له‌ کۆیه‌ دین و بو‌ کوێ ده‌چن، به‌جو‌ریک ده‌توانم بلیم چه‌معه‌یه‌تی بازه‌رگانانی دیاوار ، له‌ چه‌معه‌یه‌ته هه‌ره نه‌هینییه‌کانه که هیچ که‌س زانیارییه‌کی ئه‌وتۆی له‌ باره‌وه نییه .

سنوورهکانی دیلاوار زنجیره چیاپهکی سروشتی و بهرز نهخشیانکیتشاهه، لهو دیو چیاکانهوه سهرزه مینی دوژمن دهست پندهکات. تا ماویهک لهو و بهر دیلاوار تهواو له چنگی دوژمندا بوو. بهر له له دایکبوونی من به چهند سالیکی کهم، جهنگاوه رانی دیلاوار ناوچه کهیان پرگارکرد و لهو کاتهوه وهک هریمیکي نازاد دهژین، بهلام ترس له دوژمن شتیکی نه به دییه له ناخماندا. نه چهند سالی دواپی نارامی و ناسووده گیکی زور لیره بهرقه راره، بهلام چهندين ساله ههموو دهلین «شتهکان پروکه شن. هاکا دوژمن په لاماری دا و شاره کهی گرتهوه». نهو ترسه وهک درپیکي ژههراوی له دلماندايه و بهردهوام تووشی گینگل و گومان و خونی په شمان دهکات. بهلام له پال نهو رینکا باریکه دا، چهندين رینگای نهینی هیه که پتر خه لکانی هه لهاتوو، قاچاغبه ران، سیخوران، تلیاکفروشان و عاشقانی سهره لگرتوو به کاریانده هینن، ژیان له سهر نهو رینگایانه به جوړیکي تره، راسته رینگای ترسناکن، بهلام به پیچه وانهی نهو رینکا په سمی و نیوده وله تییه وه، ههر که سیک بیانگریته بهر، ههر کهس ترس و سهرکیشیان له نهستو بگریته، نهوکات که پریدهی دلیری خوین، پیواری سهرکه شیان به رهو جینگایه کی دیاریکراو، شاریکی تر، زینده گییه کی دی هه لده گرن.

بو کهنجیکی گوشه گیر و بیته زمون و کهم هاوړینی وهک من، ناسینی شاریکی نالوز و کهورهی وهک دیلاوار ناسان نه بوو، بهلام سهره لدانی چیروکی نهو خه ونه ده رگای هه ندیک پرسیار و پووی هه ندیک نهینی بوو ده رخستم که پیشتتر هه ستم پی نه کردبوون و ده رکم به بوونیان نه ده کرد.

پوژی دواپی سهردانه کهی من بو بیمارستان، دکتور سیامه ند خوی به ته نیا چوو بوو بوو زیندان. که هاته وه حالی ناسایی نه بوو، په رنگی به جوړیکي سهر زهر دبوو بوو. پیته چوو له زیندان بارودو خیکي ناله باری دیبیت. دکتور کهر تووشی پرسیار و کیتشه ی قورس ببوایه له که لیدا

سه‌رئیشه‌یه‌کی توندی ده‌گرت و ده‌ستی ده‌گرت به‌سه‌رییه‌وه و ده‌یگوت «هه‌ستده‌که‌م گيا له‌سه‌رمدا ده‌رویت، دارستان له‌سه‌رمدا سه‌وزده‌بیت». که شه‌و وایده‌گوت، من له‌ناو‌گه‌رما و هه‌وای خنکاوی عیاده‌که‌دا، بۆ ئیستیک له‌ناو‌په‌ژاره و ترسدا، هه‌ستیکی ره‌ش دایده‌گرتم که له‌زه‌مینیکی شیدار و جه‌نگه‌لیی و غه‌مگیندا گیرم‌کردوه و ده‌ربازم بۆ نییه. هه‌ستمده‌کرد له‌م هه‌وایه‌دا جگه له‌جان‌ه‌وه‌ری ترسناک هیچی دی دروست نابیت. هه‌ستم‌کرد مامم له‌سه‌ره‌تاوه بۆنی قه‌ومانی شتیکی ناخۆشه‌کات.

شه‌و ئیواره‌یه عیاده‌که به‌جۆریکی بی‌مانا جه‌نجال بوو، میرئه‌ودال له‌پیش هه‌موو نه‌خۆشه‌کانی تره‌وه‌هات و ژماره‌ی خۆی گرت، دوا‌ی هاتنی شه‌و سالۆنی چاوه‌روانییه‌که به‌جۆریکی خیرا پر‌بوو. میر به‌رامبه‌ری پیاویکی لاواز و چکولانه‌دانیشتبوو، کابرای بچکوله‌پیشیکی ره‌ش و جووتیک برۆی شه‌ستوو و په‌یوه‌ستی بوو، که به‌جۆریکی وه‌ها مۆن دابوونی به‌یه‌کدا مرۆف زاتی نه‌ده‌کرد لێی بروانیت. میرئه‌ودال له‌پوژانی پیشوو خیشن و باکردوتر ده‌هاته‌پیش چاوم، ده‌موچاوی به‌جۆریکی سه‌یر پفی کردبوو، پروومه‌تی سوور هه‌لگه‌رابوو. پیش شه‌وه‌ی کاتی کردنه‌وه‌ی عیاده‌که بیت و مامم ده‌ست به‌بینینی نه‌خۆشه‌کان بکات، میر ده‌نگی هه‌ناسه‌ی به‌جۆریکی ئاناسایی به‌رزبووه‌وه و بیده‌نگی سالۆنه‌که‌ی شکاند، به‌جۆریکی توند عاره‌ق ده‌رده‌دا، له‌ناکاوه‌به‌ده‌نگی به‌رز گووتی «دکتۆر... دکتۆری چی... هیچ نازانیت، ناتوانیت گونی خۆی و گوێزه‌ر له‌یه‌ک جیابکاته‌وه، خۆی ناوناوه دکتۆر. تپ‌پ بۆ هه‌زار دکتۆری وا». پیشتر هیچ کات به‌وجۆره‌قه‌سه‌ی نه‌کردبوو، خیرا ده‌سته‌سپریکی له‌گیرفانی ده‌ره‌ینا و به‌وپه‌ریی توپه‌رییه‌وه عاره‌قه‌که‌ی سپی، له‌جیگای خۆی هه‌ستا و پرویکرده‌پیاوه‌بچکوله‌که‌ی به‌رامبه‌ری و گووتی «بۆ واسه‌یرم ده‌که‌یت... خۆ شیت نیم، بۆ به‌وجۆره‌سه‌یرمه‌ده‌که‌یت. ئاخ‌ر هه‌ر باوه‌جیزیکی وه‌ک توپه‌ ژيانی تیکداوم، هه‌ر جان‌ه‌وه‌ریکی وه‌ک توپه‌ دیته‌خه‌وم». پیاوه‌که

که ميک دهسته پاچه و سهرسام ليبروانى و ته ماشايه کى منى کرد، وهک داواى يارمه تى بکات و بيه وييت کومه کيکهم، چاوانى پربوون له ترس و سهرسامى. من به هيمنى له مير چوومه پيشى و گووتم «جه نابى مير، فهرموو دانيشه، ئيسته توبه تت ديت و ده توانيت لاي دکتور هه موو قسه کانت بکهيت، تو يه که مين ژمارهت هه يه». هيشتا له نيوهى پرسته که مدا بووم که وهک تينى کى سيحراوى تينگه راييت، مير به ته واوى هيزى خوى پياوه چکولانه کى هه لگرت و به وپه رى هيزه وه فريديايه کونجیکه وه که ژنيکى پير و کورپه کى به که ساسى له وى دانيشتبوون. کابرا به جورى کى توند درا به و کورپه نه خوش و لاوازه دا و کورپه ش زيقه لايته ستا و دايکى وهک شيت هاوارى کرد و له جيگاي خوى دهرپه رى. ته واوى نه خوشه کانى تر، که هه موو پيشتر کز و مهلول له سهر کورسييه کانى خويان چاوه پروانيانده کرد، راجله کين و سهرسام و ترساو که وتنه سهيرکردن. ميرئهدال دوو هيندهى من ده بوو، وهک ديوى کى سورفل و که فکردو، چاوانى جوړه هه ستى کى ناوازهى شيتيان تيدابوو که پيشتر ليم نه بينيى وو. ويستم به رى پيى گرم تا جارى کى دى پروونه کاته وه ئه و پياوه به سته زمانه، به لام لا ليوه کانى به جورى کى سهير که فى زهرديان دهرده دا و هيزى به شيوه يه کى وه خشيانه له جوشدا بوو. وهک ماتوپى کى ترسناک چون داده گيرسيت، له ناكاو ميرئهدال داگيرسابوو، بى هيچ هويه ک په لامارى ئه و ميژه کونه شوشه يه دى دا که له ناوه راستى سالونه که دا بوو و له جيگاي خوى هه ليگرت و به هه موو تواناي خوى کوتايه وه به زهويدا، شله و شريخه شکانى شوشه کى هينده به رزبوو، ته واوى عياده کى له رانده وه، دکتورى مامم به خيراى و بيوهستان له ژووره کى خوى هاته دهرى و به خيراى ده ستکيشه کانى هه لکيشا و به ره و لاي ئيمه هات. له ناو عياده که دا بووه قيژه و هاوارى کى زور، به لام پنده چوو ميرئهدال وه ستانى بو نه بيت. به مسته ئه ستووره کانى کيشاى به ديوارى کى

ته‌نیشتی‌دا و هیزشی برده‌وه بۆ‌ئو پیاوه بچوکه‌ی به‌زه‌حمه‌ت هه‌ولی ده‌دا
 خۆ‌ی راستبکاته‌وه. مامم چووه پێشده‌می و هاواری‌کرد «میرئه‌ودال، ئارام
 به‌ره‌وه، له‌ سه‌ره‌خۆ، له‌ سه‌ره‌خۆ». میر ته‌کانیکی دا و پالیککی بچوکی نا به
 ماممه‌وه و دیسان به‌ره‌و لای کابرای به‌سته‌زمان هیزشی برد، که هیشتا
 له‌سه‌ر زه‌وییه‌که له‌سه‌ر چۆک هاواری‌ده‌کرد. ژماره‌یه‌ک له‌ نه‌خۆشه‌کان
 به‌ قیژه‌قیژ له‌ ته‌نیشته‌ میره‌وه هه‌له‌هاتن و چوونه‌ده‌ری، ته‌نیا که‌سیک له
 ژووره‌که‌دا مایه‌وه گه‌نجیکی چوارشانه‌ی به‌هیزبوو، ئه‌سمه‌ریکی بازودار
 و قژ درێژ که به‌قیافه‌ت له‌ میرئه‌ودال به‌رزتر بوو. ئه‌و له‌ دواوه باوه‌شی
 به‌ میرئه‌ودالدا کرد و به‌هه‌موو هیزی خۆ‌ی جه‌راندی و رایکیشایه‌وه بۆ
 دواوه. مامم کۆمه‌کی گه‌نجه‌که‌ی کرد و به‌ توندی میرئه‌ودالیان راکیشتا و
 منیش کۆمه‌که‌کردن تا بتوانین به‌ هه‌ر سیکمان له‌ سوچینکا توندیکه‌ین،
 به‌لام مامم هاواری لیکردین که رایکیشین و بیبه‌ینه‌ ده‌ره‌وه. میرئه‌ودال
 وه‌ک که‌سیک تینیکی وه‌حشیانه‌ی تیکه‌پایته‌، جله‌وکردنی ئاسان نه‌بوو، من
 به‌هه‌موو توانای خۆم ده‌نگم به‌رزکرده‌وه و داوای یارمه‌تی و کۆمه‌که‌کرد،
 چهند جاریک به‌ ده‌نگی به‌رز قیژاندم که کۆمه‌ک و یارمه‌تیمان پێویسته‌.
 دوا‌ی چهند هاواریک سێ گه‌نج له‌ نوسینگه‌کانی ده‌ورو به‌ر و دوکانداره‌کانی
 سه‌ر جاده‌که‌ خۆیان کرد به‌ ژووردا و هاتن به‌ ده‌نگمانه‌وه. میرئه‌ودال
 وه‌ک جانه‌وه‌ریکی نه‌به‌ز و بیسه‌ره‌وت له‌ گیانیدا بیت، ته‌کانی توندی ده‌دا و
 به‌هه‌موو هیزی ده‌یویست له‌ چنگمان ده‌ربازبیت، چهندجار خه‌ریکبوو له
 ژێر ده‌ستی هه‌ر سیکمان ده‌رچیت و دووباره‌ به‌ره‌لا بیته‌وه. به‌لام هه‌موو
 جاریک گه‌نجه‌ قژدریژه‌که وه‌ها مه‌حه‌کم و توند ده‌یگرته‌وه، ده‌رچوونی
 میری سه‌خت ده‌کرد. که کۆمه‌که‌مان بۆ هات، له‌ ته‌کانیکی تونددا به‌ هه‌ر
 شه‌شمان میرئه‌ودالمان پێچدا و له‌سه‌ر زه‌وی له‌ ناو ورده شوشه‌ی
 هه‌له‌پژاودا دامان به‌ زه‌ویدا، مامم له‌و جوله‌ سه‌خته‌دا که‌میک ده‌ستی چه‌پی
 برینداربوو، به‌لام کابرای زل به‌ جۆریک نیشته‌ سه‌ر سنگی میر من ترسام

هموو په راسوه کانی پیکه وه خړه بکه ن و بوهرینه ناو زگی. هموومان بؤ
 ماوه یه کی دریژ دهست و قاچیمان توند گرت، ئه و چیتړ جولہ ی نه ده کړد،
 به لکو ته نیا توند و نه خوشناسا هه ناسه ی ددها، هه ستمکړد هیدی هیدی
 ئارام ده بیته وه، تا د وخیشی ئاسایی بایه ته وه سه رسامتر ده ی نواند، وهک
 له ناکاو هوشیار بوو بیته وه و نه زانیت چی بووه، نه زانیت بؤ شهش پیاو
 به و جوړه نیشتونه ته سه ری. دوا ی نژیکی پازده ده قیقه پؤلیس گه یشته
 لامان، من له ناخی دله وه به زه یم به میرئ و دالدا هاته وه که خوشی
 نهیده زانی بؤ وای لیهاتووه، به لام مامم زوو زوو ده یگووت «جه نابی میر...
 جه نابی میر... خه ریکه ده بیته پیاوینکی خه تر». پؤلیسه کان قؤله سستیانکړد
 و مشتگیران له دهست نا و له زهوی به رزیانکړده وه، میرئ و دال که هه ستا
 و سهیری منی کړد عاره ق و فرمیسک پیکه وه له پوخساری ده بارین.
 وهک قاره مانیکي بریندار و زامدار و ماندوو قژی ژاکاوی نیشتبووه سه ر
 ته ویلی. ئه و باوه ری نه کړد بوو پؤژیک شتیکی وای به سه ر بیت، مامم
 چووه ژووری و به ته له فون مرواری خانی هاوسه ری ئاگادار کړده وه. ئه وه
 ده سته پیکيکی سه یربوو بؤ زنجیره پووداویکی غه مگین که ئه وکات هیشتا
 به پوونی له هیچه وه دیار نه بوون. میر له دابه زیندا شکسته و تیکشکاو
 ده ی نواند... له و ساته دا بؤ ئیستیکی کورت هه ستمکړد، که ئیمه زور بیتوانا
 و بیده سه لاتین. له و ساته دا هه م دکتور سیامه ند، هه م پؤلیسه کان، هه م من
 و ئه و گه نجه سه رسامانه ی که نه یانده زانی بؤ و ا به خروشه وه په لاماری
 میرئ و دالیان داوه، هموو وهک خودی میر ته نیا و بیده سه لات بووین...
 به لکو من هه ستمکړد، زور له میر ته نیاتر و نه خوشتریشین.

دواى سه عاتيك له ده سته سهر كړدنى مير نه وډال، له لايه ن پؤيسه وه، باروډخى عياده كه گه پايه وه جينگاي خوى. من ته واوى ورده شوشه كانم كوكړده وه و كورسى و ميزه كانم خسته وه سهر بارى خويان و داوام له نه خوشه كان كړد، كه له دهره وهى عياده كه و له سهر شه قامه كانى دهوروبه رى كؤبوو بونه وه بگه پينه وه ژوورئ. له و پؤژه وه ئيدى كاتيك سهخت و سه يرمان برده سهر، ژماره يه كى زور له ميوانانى عياده كه، تووشى دهردى نه و خونه بوو بوون كه وهك ثافات له شاردا بلاوده بوو وه. چيرؤكى نه و خونه به جورى كى ودها خيرا ته شه نه يده كړد، ئيمه ي ته واو پهريشان كړد بوو. عياده كه بوو بوو به يه كى كى له و جينگا سهره كيانه ي چيرؤكه كان پرويان تيده كړد. كه م جينگا له شاردا وهك ئيمه خه به رى له جينگا و شوينى بلاو بوونه وهى خونه كه هه بوو. به لام من تا نه وكاتيش هه ستم به مه ترسييه كى گه وره نه ده كړد، له و باوه پشه دا نه بووم شتيكى ترسناك به پړيوه بيت.

ئيواره يه ك، دواى ته واو بوونى هه موو نه خوشه كان، دكتورى مام منى بؤ ژووره كه ي خوى بانگ كړد و گووتى « پښوار دانيشه ». يه كه مجار بوو دهنگى هينده دؤستانه بيت. به ماندو يتى ده ستيكيشه كانى ډاكنه ند و چاويلكه كه ي لادا و به نارامى ماوه يه كى دريژ سهر يكر دم و گووتى « گوښگره پښوار.

باش گوئیگرە. من و تۆ و ئەم شارە پوژگارێکی سەختمان لە بەردەمدایە، سەختتر لەوەی بە عەقلماندا دیت. دەرگاکی دابخە و وەرە با قەسبەکەین». من هەستام و دەرگاکی داخست و گەرامووە شوینی خۆم. سەیریکی جیدی کردم و گووتی «تۆ ماوەیەک لەمەوبەر هاتی بۆ لای من، پوژیک وەک غەریبەیک هاتی بۆ عیادەکە ... وایە یان وانییە؟». من بە هیمنی سەرم لەقاند و گووتم «بەلێ». مامم گووتی «گوئیگرە پێنوار، من لە خۆرا تۆم نەهێناوەتە ئێرە، دەزانم ئەوەتە لای من ئێشداوەتە، نە پوویەکی ئەوتۆم داوەتە تۆ و نە مەحەبەتیکی زۆرم پیشانداویت و نە موچەیکە بەرز، لەو پووەوە هەم لەسەر هەق بووم و هەم ناھەق. ئێمە خۆمان تایەفەیکە و شکی، هەتا کە سێکیشمان خۆشبویت، ناتوانین بە روونی خۆشەویستی خۆمانی لائاشکرابکەین، شتەکە لە فێرەتماندا. دەلێن یەکیک لە مامەکانمان کاتی خۆی لە عەشقا مردووە، بەلام تا ساتی گیانکێشان نەبوێراوە رازی خۆی بەیانبکات. تێدەگەیت... شتەکە لە خۆنتماندا. چەندە خۆشەواری و پلە زانستییمان سەربکەوێت، ئەو شەرمە لە ناخماندا زۆرتر دەبێت. شتەکە فێرەتە، لەووەوە نەهاتوووە کە عاتیفەمان نییە. بەشەر هەموو وەک یەک عاتیفەیان هەیە، عەشرەتی زەریاواریش شتیکیان بەرکەوتوووە. بەلام بەشەر هەیه دەتوانیت دەریبخت و بەشەر هەیه ناتوانیت ... من کە تۆم هێنایە ئێرە، تووشی دەردەسەری زۆر بووم، خێزانەکەم دژم بوون. ژنەکەم حەزی بەووە نەدەکرد، برازای خۆم بێنمە سەرئێشەکەم. خۆت دەزانیت خانمی من سەر بە بنەمالەیی خانزاییە، خانزاییەکان کە یفیان بە ئێمە نایەت. باوکت برا گەورەیی من، ئەو پیاوی بازارە... زۆرجار لە ژيانمدا حەزمکردووە وەک ئەو سەروەت و سامانی خۆم بە کاسبی پەیداکردایە. بەلام من یەکیکم لەو کەسە بەدبەختانەیی کە سەردەمیک دیناوارم بەجێهێشتوووە و شەھادەیکەم هێناوە. دەسال لە لێندەن خەریکی فیربوونی دەروونناسی بووم، پاستییەکی پێنوار نەمدەویست بەگەریمەو، دەزمانی عیلمەکەم بە

کەلکی ئێره نایەت، لێت ناشارمەوێه کە زۆری عێلمە کە شەم بیر چۆتەوێه، بەلام با شتیکی پێیایم، خەلکی ئەم شارە دەروونیان نییە ... کە دەلێم دەروونیان نییە، واتیمەگە کە ئێتر یە کسەرە دەروونیان نییە و تەواو، وەک کە سێک چاوی نەبێت یاخود لا قێکی لە دەست داییت، نا... بیهێتە پێشچاوی خۆت لە ژێر ئەم شارەدا دەریایەکی مەجەوهرات و یاقووتی سوور و تەلای ئەسل هەبێت، بەلام بەچی دەچیت کە هەرگیز مەوێ دەستی پێدا نەگات، بە کەلکی چی دیت، لەودێو قاپییەکی حەوت قەلپیەوێه دێلکراییت و نەکریتەوێه... دەروونیش لێره وایە. من تا خۆیندنی شەم تەواوکرد هەر لەو بڕوایەدا بووم، جاریکی تر سەر نەکەمەوێه بە پۆژەلاتدا... بەلام یەک دەفە هات بەسەرما و گەرماوە. مردنی باوکم و مەسەلە ی میرات و دابەشکردنی مولکەکانی شیوی سە ی حەسەن، هۆی سەرەکی گەرمانەوێه بوون. بڕاکانم بڕیاریان دا بوو، گەر نەگەریمەوێه هەموو شتیکی لە نیوان خۆیاندا بەش بکەن و لە هەر جۆرە میراتیکی بێبەش بکەن. دڵنیا بووم بە بیست سال کاری بەردەوام بە ئەندازە ی ئەو میراتەم بۆ پێدا ناکریت، لەبەر ئەوە وازم لە خەیاڵاتە عێلمییەکانم هێنا. یە کجار وازم لێهێنان، مەوێ لە هەموو ئان و زەمانیکدا بزانیت. تۆ پەرنگە هەندێ شت بیستیت، پەرنگە هەندێ شتی کەم لە میژووی ئەم شارە ی ئێمە یاخود ئەم خانەوادە ی بزانیت. بەلام کەمە، پێنوار ئەوێ تۆ و بڕاکانت و خوشکە کانت دەیزانن، کەمە... باوەریکە هیچ نییە. نەسلی ئەمڕۆ زۆر گۆیی لەوێ نییە جاران چی بوو، لەوێشدا لەسەر هەقن، میژووی دیلاوار هەرچی بک بیت، میژوویەکی گرنگ نییە، ئەسلەن گرنگ نییە، بەلام پەرنگە ترسناک بیت، زۆر ترسناک بیت».

بەردەوام سەیریدەکردم، دەیویست منیش پوو بە روو لە چاوانی بڕوانم و خەیاڵم نەپوات. من شتی کەم لەسەر ژێانی مامە سیا دەزانی، بەلام نەمەزانی بۆ وەرگرتنەوێه بەشە میراتی خۆی لە سەر وەت و سامانی خانەوادە گەرمانەوێه، هەلبەت کێشە ی خێزانی ئێمە لەسەر سەر وەت و سامان لەوێ

گه‌وره‌تر بوو که مامم باسیده‌کرد، به‌لام چونکه من ته‌ماحیکم نه‌بوو، ورده‌کاریه‌کانیم نه‌ده‌زانی. مامم که دلنیا‌بوو من به‌ه‌موو هه‌ستیکه‌وه گویی لی ده‌گرم گووتی «رینوار، له‌خانه‌واده‌ی ئیمه‌دا شتیک که له‌عاتیفه زیاتر کومانده‌کاته‌وه، هه‌زی به‌رده‌وامی هه‌موو براکانه له‌عیش و نوش... تو وانیت... من چند ساله سهرنجی تو دده‌م، له‌تایه‌فه‌ی ئیمه‌دا که بوغز ده‌که‌وێته به‌ینه‌وه، یه‌کیک داوه‌تیک‌ی گه‌وره ده‌کات و هه‌موومان کۆده‌کاته‌وه، شه‌ویک هه‌موو پیکه‌وه داده‌نیشین، ده‌خوینه‌وه و مه‌ستده‌بین. سه‌ماده‌که‌ین، گۆرانی و ته‌سنیفات هه‌کۆنه‌کانی ئهم پیده‌شتی دینا‌واره ده‌خوینین، دوا‌یی که هه‌لده‌ستین هه‌موو ناشتین و براین... به‌تاییه‌ت من که مه‌ست ده‌بم، ئیتر ناتوانم به‌که‌س بلیم نا». دوا‌قه‌سه‌کانی پتر بیزاری پتوه دیار‌بوو تا ئاسوده‌یی. که‌میک ریشی خوراند و گووتی «ده‌روون چالیکه به‌رده‌وام شتی تیده‌که‌ین و سه‌رقاپه‌که‌ی داده‌خه‌ین. ده‌روون لیتره گه‌نجینه نییه، به‌لکو گۆرپیک‌ی تاریکه که یه‌کجار داخرا ئیتر دووباره سه‌ری هه‌لنادریته‌وه... به‌لام هه‌ر ئیمه وانین، له‌و کاته‌وه‌ی گه‌راومه‌ته‌وه پۆزانه به‌چاوی خۆم ده‌بینم که ئینسان له‌م شاره‌دا به‌رده‌وام شتیک ده‌شاریته‌وه، ئهمه هه‌ر ده‌ردی تایه‌فه‌ی زه‌ریا‌واری نییه، هه‌موو شاره‌که به‌وجۆره‌یه، ئهم شاره سه‌رقاپیک‌ی گه‌وره‌ی له‌سه‌ره... سه‌رقاپیک به‌س خودا ده‌زانیت که‌ی و کی خستۆیتیه سه‌ری، به‌لام رینوار ئه‌و سه‌رقاپه خه‌ریکه شل ده‌بیت، ئه‌وه‌ش ئه‌و شته‌یه که من هه‌م دلخۆشم پتی و هه‌م لپی ده‌ترسم. ئه‌وه‌ی له‌میر ئه‌ودالت بینی ته‌نیا سه‌ره‌تایه. به‌لام نا‌کریت دانیشین، نا... شتیک هه‌یه ده‌جولیت. سیامه‌ندی زه‌ریا‌واری له‌و دکتۆرانه نییه هه‌روا دانیشیت، ده‌بیت شتیک بکه‌ین، ده‌مه‌وێت هه‌ندی شت بکه‌م، شاره‌که له‌پووی ده‌روونییه‌وه پتووستی به‌رینسا و یاسا هه‌یه، ئهم ماوه‌یه پتووستیه‌کی زۆرم به‌تو ده‌بیت، له‌مه‌ولا بقه‌ر کو‌ی چووم ده‌بیت تو‌م له‌گه‌لدا بیت. ئهم‌شه‌و فایلکی تاییه‌تی بکه‌ره‌وه و ناوی بنی «فایلی خه‌ونه‌کان» یان هه‌ر ناویکی

تر که خۆت ده‌ته‌وێت، له‌مه‌ولا تۆ به‌رپرسی ئه‌و فایله‌ ده‌بیست، هه‌موو شتی که لای تۆ ده‌بیست... من چه‌ند سه‌له‌ له‌وه‌ ده‌ترسم... ده‌ترسم، ئه‌م شه‌ره‌ ده‌ستبه‌ریت و ده‌رگاکانی ناوه‌وه‌ی خۆی بکاته‌وه‌... ده‌بیست چی تیدا بیست... خۆای که‌وره‌ ده‌بیست چی تیدا بیست؟».

من ته‌نیا گویم ده‌گرت... مامم وه‌ک هه‌میشه‌ چاوه‌پوانی قسه‌ی من نه‌بوو. به‌لام به‌ر له‌وه‌ی هه‌ستیت و خۆی بگوریت گووتی «من ده‌زانم تۆ له‌ که‌سی تر ناچیت، تۆ له‌ تایه‌فه‌ی زه‌ریاوه‌ی که‌پێ، له‌ هه‌موو شه‌ره‌که‌ شدا که‌سی وه‌ک تۆم نه‌دیوه‌! ئه‌وانه‌ی ده‌یانگووت پێنوار به‌ که‌لکی ئه‌م کاره‌ نایه‌ت به‌ هه‌له‌ داچوون. هه‌موو به‌هه‌له‌ داچوون، هه‌ر هه‌موویان. من خۆم فه‌راسه‌تیکی باشم هه‌یه‌، ئاده‌مناسم، زۆجار بووه‌ ژن و می‌تردم له‌ دووره‌وه‌ بیه‌یوه‌ و زانیومه‌ بۆ یه‌ک ده‌گونجین یان نا. تۆ ئه‌هلی کتیییت، کتیییش ئێنسان یان ده‌کات به‌ درنده‌ یان ده‌یکات به‌ مرو‌ف... ده‌بلێ وانیه‌. تا ئێستا خراپه‌یه‌کم له‌ تۆ نه‌دیوه‌، ئه‌وه‌ی له‌ هه‌ر شت زیاتر له‌ تۆدا ده‌مجولینیت، هه‌منیه‌... راستده‌وێت، من زۆر چه‌زم له‌و هه‌منیه‌یه‌، به‌لام زۆریش لێی ده‌ترسم. هه‌ستیتی خراپم هه‌یه‌ که‌ تۆ شت زیاتر ده‌زانیت له‌وه‌ی ده‌ریده‌خه‌یت. ته‌نیا شتی که‌ ئاسوده‌م ناکات چاوته‌، شتی که‌ تیدا به‌ ده‌لیت تۆ زۆرتر ده‌بینیت له‌ من، ئه‌وه‌ش په‌ستمه‌کات».

ئو پو‌ژه‌ نه‌مه‌زانی، قسه‌کانی مامم هه‌ولێکه‌ تا له‌ داها‌تو‌دا به‌ هه‌موو ئه‌و نه‌خشه‌ و پلانه‌ پازیم که‌ له‌سه‌ری ئه‌و دا‌خوله‌خۆن. ستایشی بۆ من، هه‌لدانی قولاییکی شیرین بوو، بۆ ماسیه‌ک هه‌موو ژیا‌نی له‌ ئاو‌ی تالدا مه‌له‌ یکه‌ردبوو، ده‌یویست به‌ر له‌وه‌ی ئه‌م سه‌رده‌مه‌ ده‌ست پێکات، به‌ سو‌ز و می‌هر، من بخاته‌ ژێر پێکفی خۆی. مامم پێشتر به‌و جو‌ره‌ قسه‌ی نه‌که‌ردبوو، یه‌که‌مجار بوو قسه‌ی له‌و جو‌ره‌م لێ ده‌بیست... نا، من نا‌لیم پیاویکی درنده‌بوو، به‌لام پیاویکی‌ش نه‌بوو ئاسان ستایشی که‌سیکی وه‌ک

من بکات که دواچار له باشترین هه لسه نگانند، ته نیا وهک برازه یه کی ژیر و ناوازه ده یینم. ویستم سهیری چاوی بکه م، تا باشتر تیگه م ده لیت چی، وهک بترسیت پروو یکرد بهو دیودا و به منی گووت «دوو سال له مه و بهر تو هاتی بو لام و گووتت ده توانم خه ونی نه وانی تر ببینم...». ده مزانی مامم ده لیت چی، ده ستوبرد پیشی که وتم و گووتم «جه نابی دکتور، له میژه نه و توانایه م نه ماوه». مامم وهک باوه رنه کات، سهیریکی پر گومانی کردم و گووتی «ئه مجاره هه ر کات خه ونی که سیک تری بینی، ئاگادارمبکه وه». نه وه دوا پرسته ی گرنگی نیوانمان بوو له و ئیواره یه دا. من گهرچی شتیکی نه و تو م نه گووت، به لام بو یه که مجار هه ستم به سه رکه و تنیکی نه یینی کرد. کاتیک مامم جانتا که ی هه لگرت و له عیاده که چووه ده ری. هه ستمکرد نه مرق... ته نیا نه مرق ژیانی پرسته قینه ی من ده سستی پیکردوه.

۷

سەردانى ئەو پۇژەمان بۇ مۆزەخانە، لە بەر داوايەكى بەپۆتەبەرى پۇلىس
 ھەلۋەشايەو. عەقید بابەتاھیری وەزیری، بەیانی زوو ناردبووی بە دواى
 مامدا، دەبوو سەعات یازدە لە نوسینگەى جەنابى عەقید بین. مامە سیام
 سووربوو من لەگەل خۆیدا بەریت، نەك ھەر ئەو، كە بەیانی ھات بۇ
 عیادەكە، چەندین بەند كاغەزى سېى و پیکوردیكى نوئ و چەندین جۆر
 شوشە مەرەكەب و قەلەمى كړیوو. بە پەلە منى نارد بۇ لای سەرتاشەكەى
 ژیرمان و گووتى سەر و قزت بەجۆرىكى گونجاو پیکبخە و ھەولیدە لە
 لای «سدقى» كراسىكى تازەى سادە بەئیت و لەلای ھەسەنى بۇياغچى
 پىلاوكانت بۇياغبەكەیت. پىمى گووت «لیرە بەدواوہ لەوانەىە كارمان زۆر
 بکەویتە جیگا پەسمیەكان، دەیت ھەردووكمەن قەد و قیافەتیکى باشمان
 ھەیت. چووینە ھەر جیگایەك بزەنن كاری گرنگمان لە دەست دیت». من
 بەخیرایى خۆم ئامادەكرد و لە نزىكى دەو نیودا بە سەرورپوخسارىكى
 نوپوہ لە بەردەم مامە سیامدا وەستابووم. ھەستمكرد دكتور گەلىك كەیفى
 بەم خۆگۆرپینە نوپوہ ھات. ئىستا لە گەنجىكى زیرەك و جوان خاس
 دەچووم، ئىتر ئەو بى دوودلى دەیتوانى من وەك یاوهرىك بخاتە دواى
 خۆى و شەرم لە روخسار و جل و بەرگم نەكات. لە برى ئەوہى بە
 فیاتە كۆنەكەى مامم بپۆین، لە بەر عیادەوہ تاكسىیەكمەن گرت و تا بینای

پولیسخانه‌ی مه‌که‌زی نه‌وه‌ستاین. دیاربوو عه‌قید باب‌ه‌تاهیر به‌شه‌وقه‌وه
 چاوه‌پروانی‌کردوین. تا ئه‌و کات هیچ به‌پێوه‌به‌ریکی پولیس نه‌دیوو، عه‌قید
 باب‌ه‌تاهیر سێ جار له‌ هه‌ر مڕۆڤێکی ئاسایی زلتر بوو، هینده‌ زل بوو،
 هه‌ر چاوم پێکه‌وت خه‌ریکبوو بده‌مه‌ پر مه‌ی پێکه‌نین. بۆ ئه‌وه‌ چاک بوو،
 له‌گه‌ل سێرکیکی گه‌ڕۆکدا دونه‌یا بکه‌ریت و زلیتی خۆی نمایشبات و بالای
 دیوئاسای پیشانی خه‌لکانی دی بدات، نه‌وه‌ک لێره‌ دلی به‌م کاره‌ پوچه‌ی
 خۆی خۆشبیست. من پێم سه‌یربوو له‌ شارێکی گه‌وره‌ و بینه‌زمی وه‌ک
 دیلاوارد، مڕۆڤ هیند بێ میتشک بیت، بییت به‌ به‌پێوه‌به‌ری پولیس. من
 و مامم سلوامانکرد و خۆمان به‌ جه‌نابی عه‌قید ناساند که‌ به‌ په‌شوکانه‌وه‌
 پێشوازی لێکردین. دیاربوو عه‌قید زۆر شه‌ژاوه‌، گووتی «دکتۆر بمانبۆره‌،
 باوه‌رپکه‌ ئه‌م شاره‌ له‌ زه‌مانی هه‌زره‌تی نوحه‌وه‌ هه‌یه‌، به‌لام تا ئیستا
 نه‌بووه‌ له‌ کاروباری پولیسدا ئیشتان بکه‌وێته‌ ده‌روونناس، به‌خودا تا
 دوینی شه‌و شتیکم له‌سه‌ر ده‌روونناس نه‌بیستبوو، ئه‌سله‌ن تا ئیستاش
 نازانم وه‌زیفه‌ی ته‌واوه‌تی جه‌نابتان چیه‌، به‌لام ماوه‌یه‌که‌ شار وه‌ک
 خۆی نه‌ماوه‌، هیچ له‌ شوینی خۆی نه‌ماوه‌... لێره‌ خه‌ریکه‌ ته‌وقیفخانه‌که‌
 پرده‌بیست. نزیکێ هه‌شت سه‌له‌ به‌پێوه‌به‌ری پولیس، له‌دوای کۆچی دوایی
 باب‌ه‌ر سه‌ولی باوکمه‌وه‌ من له‌سه‌ر ئه‌م کورسییه‌م که‌ ئێوه‌ ده‌یبن، به‌لام
 هیچ کاتیک نه‌بووه‌ دیلاوار و پر شه‌ر و ئاژاوه‌ بیت، هه‌موو شتیگمان
 کردوه‌ شاره‌که‌ له‌ ئه‌من و ئوماندا بیت... ئیستا سێ قاوشی گه‌وره‌مان
 له‌ هه‌پس و خه‌لکی زنجیر له‌ پێ پرکردوه‌، زۆریان له‌ بارو دۆخیکی
 ناله‌باردان. خۆم زۆر سه‌ر له‌ شته‌کان ده‌رناکه‌م، باب‌ه‌علی کوڕم هه‌موو
 شتیگمان بۆ پرونده‌کاته‌وه‌. دکتۆر گیان هه‌رچی شتیگ له‌ ده‌ست من بیت،
 بۆ ئاسانکاری ئیشی ئێوه‌ له‌خه‌مه‌تدام و ئینشه‌لا درێغی له‌ منه‌وه‌ نابین.
 فه‌رموون دانیشن، ئیستا باب‌ه‌علی بانگده‌که‌م... دانیشن قوربان، دانیشن».
 خۆی هه‌ستا و چووه‌ ده‌ری و که‌میکێ پێچوو له‌گه‌ل کوڕیکی گه‌نجی

سپیکه‌له و پروخوشدا هاته ژووری. ده‌بوو گه‌نجه‌که له‌گه‌لمان بیت بو ناو ته‌وقیفخانه‌که. گه‌نجیکی زۆر وریا و به‌ و یقار بوو، به‌ پێچه‌وانه‌ی باوکییه‌وه ده‌ستیک جلی شیکی پۆلیسی پۆشی بوو. له‌ پێگا کو‌ره‌که به‌ زمان و شیوازیکی جیاواز له‌ باوکی قسه‌یکرد. گووتی «من پێشنیارم داوه‌ته سه‌رۆکی پۆلیس که‌ په‌نا بو‌ ده‌رووناس ببه‌ین، به‌وه‌دا له‌ ئێوه زیاتر هیچ ده‌رووناسیک له‌ شاره‌که‌دا نییه‌، ناچار په‌نامان بو‌ ئێوه هینا. دوینی شه‌و من خۆم پرسیارم له‌ میرئه‌وداڵ کرد و زانیم هه‌ندێ له‌ گیراوه‌کان نه‌خۆشی ئێوه‌ن. له‌ ماوه‌ی هه‌فته‌یه‌که‌دا زیاتر له‌سه‌د و بیست گیراومان هه‌یه‌، که‌ به‌ هۆی توندوتیژی و په‌لاماردانی بیهۆ و شه‌پانگیزی کتوپره‌وه که‌ وه‌ک نۆبه‌تیک هاری تووشیان دیت هاتوونه‌ته ئێره‌. شتیکه‌ وه‌ک په‌تایه‌کی کتوپر، ئه‌وه‌ی ئێوه له‌ عیاده‌ له‌ میرئه‌ودالتان بینی بوو، نزیکی بیست شه‌وه له‌ زۆر که‌س و له‌ زۆر جیگای تر دا پرووده‌دا. تا دیت ژماره‌کان به‌رزده‌بنه‌وه، به‌ جۆریک ئێتر مایه‌ی نیگه‌رانییه‌... ئیمه‌ لیتره له‌ ته‌وقیفخانه‌که جیگایه‌کی ترمان نییه‌، به‌لام زیندانیش هه‌مان کێشه‌ی هه‌یه‌... من خه‌به‌ری ئه‌وه‌شم هه‌یه‌ که‌ جه‌نابتان له‌ زیندانیش بوون. مرۆف ده‌سته‌پاچه ده‌بیت». گه‌نجه‌که گه‌لێک جوان و پاراو قسه‌یده‌کرد، نه‌ خۆی و نه‌ شیوه‌ی قسه‌کردنی له‌ پۆلیس نه‌ده‌چوو. ناوه‌که‌شی لای من زۆ سه‌رنجراکش بوو، باب‌عه‌لی وه‌زیری، هه‌ستمکرد به‌ هۆی ئه‌م ناو و قیافه‌ جوانه‌وه پاشه‌پۆژیکی پروونی له‌ ئیداره‌ و ده‌وله‌تا ده‌بیت. من و مام سه‌ره‌تا ته‌نیا گویمان ده‌گرت، دواتر ئه‌و به‌ره‌و هۆلی یه‌که‌می ته‌وقیفخانه‌که بردینی، له‌وێ میرئه‌ودالمان له‌ده‌ستیک بیجامه‌ی سووردا بینییه‌وه، هه‌موو گیانی میر له‌ زنجیردا‌بوو، پێده‌چوو له‌ پۆلیسخانه‌ش هه‌را و زه‌نای کردبیت و کێشه‌ی نابێته‌وه. مام پرسى بو‌ میرئه‌وداڵ وا له‌ زنجیردا‌یه‌، یاوه‌ره‌که‌مان گووتی «له‌دوینی شه‌وه‌وه سێ جاری تر نۆبه‌تی هاری گرتویه‌تی. به‌هۆی قیافه‌تی زلییه‌وه پاسه‌وانه‌کان ئاسان بۆیان کونترۆل

ناکریټ. دویټی شه و په لاماری زیندانییبه کی داوه که ده لیت دیته خه وم. راستییه که ی جه نابی دکتور، نیمه لیره نازانین حیسابی چی بؤ ئه مانه بکهین. نایا شیتی ئاسایین، یاخود تاوانباری ئاسایین. هه موو به جوړیکي له پاده به در شه پانی دهین. کیشه که چهند په یوه ندی به ئاسایشی شار هوه هه یه، هیتدهش موشکیله یه کی یاساییه. ده بیت بزانیڼ ئه مانه په وانهای دادگا و زیندان بکهین یان شیتخانه یه کی تایبه تیان بؤ بکهینه وه.» بینینی میرئ ه و دال له و هه موو زنجیره دا، زور دل ته نگیردم، هه ستمکرد که سیکي له وه باشت و به و یقارتره، وهک شیتیکي له زنجیرنراو کوتایي بیت. ئیستا شیوه ی هار و فینگیریکي ته وای گرتبوو. مامیشم په نجه یه کی خستبووه سهر لئوی و به جوړیک وهک قول تیفکریت سهری هه موو زیندانییبه کانی دهکرد . به هیمنی سهری هه سق قاوشه که مان کرد، زیاد له ده زیندانیمان بیني که وهک میرئ ه و دال له زنجیردا بوون. ئه وانی تریش به گشتی بینخه و ی و ترس له چاویاندا بوو. بابه علی گووتی «هه ر یه که یان لایه نیکه م پوژی سق جار تووشی ئه و فیه دین. زور به ی جار زیندانییبه کان خویان یهک یه کتری جله وده کهن، به کومل دمنیشن سهر ته و قه سهری نه خوشه که تا په لبه سستی ده کهن و ئارامیده که نه وه، له م هه فته یه دا ده یان جار شتی له و جوړه له قاوشه کاند ا روویاندا وه، خویان پییده لټن هاری. به لام هندی جاریش وا پیویستده کات پولیس ه کان بینه ژووری و خویان دهست به کاربن. شه وان حالیان زور خراپتر ده بیت، به شه و هه موویان خه وده بینن، هه موو ده لټن پیکه وه یهک خه ون ده بینن. واهه سته ده کهن که سیک دیته خه و یان و سهری ئاره زوویه کی خنکاو له ناخیاندا هه لده داته وه، دوی ئه وه هه موو تووشی ئه م حالته دین. حه زده کهن یه کټیک بکوژن. حه زده کهن ئه و که سه بدوزنه وه که دیته خه و یان، ئاره زووی ناو خه ونه که دواتر وازیان لټناهیتیت».

له که پانماندا، بابه علی به جوړیکي ورد هندی خونی بؤ مام گیراپه وه که له کاتی لټیرسینه وده له ده می زیندانییبه کانی بیستبوو، منیش و مامیشم

لەو هەفتەیەدا چەندەها جار ئەو خەونانەمان بیستبوو، خەونەکان هەمووی یەکیەک بوون، تەنیا هەندێ دیکۆر و پاشخان و هەستی بچوک لە ناویدا دەگۆران. دواجار مامم بە تیفکرینیکی قوولەووە گوتی «بیگومان ئەمانە تاوانبار نین، هیچ یەکیەک لەم زیندانیانە تاوانبار نییە. من ئیستا شتیکی پرووم لەسەر خەونەکه بۆ ناگوتریت، دەیت زیاتر بگەڕێم، زیاتر تێبگەم... بەلام، کێشەکه لەوهدایە که ئەگەر لێره رایان نەگرن، دەیانبەن بۆ کوێ». بابەعەلی گوتی «شەو لەگەڵ فرماندار کۆبوونەوەمان هەیە، پێویستیمان بە راپۆرتیکی ئێوە هەیە. تا ئیستا لە شارەکهدا شتیک نییە ناوی پشکنینی دەروونی بیت، که ئەمە عەیبیکی ترسناکی دەزگای پۆلیس بوو. من لە سێ سالی رابوردوودا چەندجار پێشنیاری دانانی پشکنینی دەروونیم بۆ هەندێ زیندانی کردووە. بەلام لێره شتیکی لەو جۆره بوونی نییە. ئێنسان شیت یان عاقل دێتە دنیا و دەمریت. شارەکه هیدی هیدی پێوستی بە شیتخانەیک هەیە، بەوهدا ئێوە تاکە پزیشکی دەروونین دروستکردنی شیتخانە بێ ئێوە نابیت... تاکە کهسێک بتوانیت ئەو شیتخانەیه بیات بەرێوە، ئێوەن».

دیلاوار هیچ شیتخانەیهکی نەبوو، شیتەکان بەرەلا و لە کوچە و بازاراندا دەژیان. ئەو پۆزه مامم هیچی نەگوت، تەنیا بیریدەکردووە. بابەعەلی دووجاری تر داواکەی دوبارەکردووە. مامم که لە تیفکرینیکی قوولدا بوو گوتی «دەیت بیریکی ورد لە هەمووی بگەمەو، بیگومان من دوینی لە زیندان بووم، شتەکان پێویستیان بە کۆبوونەوێکی گەورە هەیە. دەیت بریاری خێرا بدریت».

من تا ئەو کات نەمەزانی که مامم چەند دۆخەکه بە ناجۆر و خەتەرناک دەبینیت. بەلام بینینی ئەو هەموو زیندانە هەردوو کمانی دوودل کردبوو. پۆلیسە گەنجەکه گوتی «من پێویستیم بە راپۆرتیکی دەروونی هەیە،

يان بەرپزتان خۆتان راپۆرتىك ئامادەبەكەن ياخود خۆتان لە تەكمدا وەرن. بەلام بەر لە ھەر شت واى بەباش دەزانم ئىوھ چاوتان بە ھەندى لە زىندانەكان بگەوئەت و چىرۆكەكەيان وردتر بزائن تا بتوانن راپۆرتى خۆتان بە باشى بنوسن، باوەردەكەم لە دۆخىكى وەك ئىستادا جەنابى ھەرماندار زۆر گوئ لە ئىوھ دەگرئەت».

دىاربوو گەنجەكە تەواو خۆى بۆ قسەكانى ئامادەكردو، پۆشتن و رەفتارى برۆا بەخۆبوونىكى تىدابوو كە زۆر بۆ من نامۆ و شاينى ستايش بوو، بەتايبەت من خۆم ھىچ كات تواناى ئەوھم نەبوو لە بەردەم غەرباندا بەو برۆا زۆرەوھ دەربكەوم. من و مامم ئەو پۆژە چاوپىكەوتنى تايبەتمان لەگەل نزىكى شازدە دىلدا ئەنجامدا كە زۆربەيان كۆپى گەنج بوون، ئامانجى سەرەكىمان ديارىكردنى نیشانە و ھۆكارەكانى نەخۆشيبەكە بوو. من ھەموو چاوپىكەوتنەكانم لەسەر كاسىتە بھوك و تايبەتەكان تۆماركرد و چەندىن جار گوئم لىگرتنەوھ. كۆكردنەوھى زانىاربەكەن شتىكى سەخت نەبوو، ھەموو دىلەكان يەك چىرۆكىان دەگىرايەوھ. دواى چەند سەعات كاركردن مامم پەيمانى دا راپۆرتىكى گونجاو بۆ بەرپوھەرايەتى پولىس ئامادەبكات.

ئەو پۆژە لە زۆر پووەوھ بۆ من گرنگ بوو، لە نزىكەوھ چەندىن پرسىارم لە مامم كرد، دەبوو پىكەوھ بگەينە ھەندى دەرنەجام. مامم گووتى «زۆر دەرنەجامگىرى گرنگ لە ژياندا بە ھۆى زانستەوھ نايەنەدى. زانست تەنيا مرۆف فىردەكات چۆن بىربكاتەوھ. مرۆف بۆ كىشە قورس و گرئ كۆيرەكان زياتر پىويستى بە مەنتىق و خەيال ھەيە». مامم بەو قسانە دەويست منىش لەگەلیدا بىربكەمەوھ و بۆچوونى خۆمى پىيليم.

نەخۆشەكان چەند نیشانەيەكى ھاوبەشيان ھەبوو، لە كاتى ئاساييدا ترس دايدەگرتن، ترسىك وايدەكرد حەزبەكەن چوار دەورىان قەرەبالغ بىت،

له ناو ده‌سته و تاقمی گه‌وره‌دا بن، پێکه‌وه‌بن و یه‌ک خۆیان به‌یه‌که‌وه بنوسین. به‌لام هه‌ر ئه‌و ترسه‌ وای له‌ هه‌ندیکێ دییان ده‌کرد بچنه‌وه ناو خۆیان، کرژ و گرمۆله‌بن، ده‌ست و قاچیان توند پێکه‌وه بنوسین و وه‌ک یه‌کیک له‌ سامی شتیکی گه‌وره‌ کوڕ بووبیت، سه‌ر بخه‌نه به‌ینی ئه‌ژنۆیان و هه‌ولبه‌دن بێ ئه‌ندازه‌ بچوک بینه‌وه، هه‌ندیکیان ئازاریکی سه‌یریان له‌ ملیاندا هه‌ست پێده‌کرد، وه‌ک چه‌قویه‌کی راستی گوشتی گه‌ردنیانی برییت، هه‌ندیکیشیان ملیان به‌ شتیکی ئه‌ستور پێچابوو، چونکه‌ ترسی ئه‌وه‌یان بوو یه‌کیک ئامبازیان بیت، له‌ هه‌ندیکیاندا پله‌ی شه‌پانگیزی به‌رزتر بوو، توپه‌تر و جه‌نگاوه‌رتر ده‌یاننواند، له‌ هه‌ندیکێ دیشدا پله‌ی ترس و خۆشاردنه‌وه‌ بالاتر و به‌هێزتر بوو.

مامم گووتی «باوه‌رم به‌ بوونی خه‌ونیکێ وه‌ها نییه، خه‌ونه‌که‌ بوونی نییه، به‌لام ده‌بیت هه‌موو وا په‌فتاربه‌کین، وه‌ک ئه‌وه‌ی ئه‌و خه‌ونه‌ بوونی هه‌یه». قسه‌کانی مامم بۆ من سه‌یربوو، من ده‌مزانی ده‌رووتناسه‌کان گرنگیه‌کی تایبه‌ت ده‌ده‌ن به‌ خه‌ون، به‌لام هه‌ستمکرد مامم ده‌یه‌ویت نه‌یتی خۆی نه‌درکینیت و هه‌یج له‌ سه‌ر ئیشه‌که‌ی خۆی ئاشکرانه‌کات. من به‌ گومانه‌وه‌ سه‌یرمکرد و گووتم «پیتوایه‌ خه‌ونه‌که‌ ته‌نیا درۆیه‌ و هه‌یجی تر، چون؟ نابینیت هه‌موو به‌ ده‌ستییه‌وه‌ داغانن». مامم که‌میک بیریکرده‌وه‌ و گووتی «نا، پێنوار ترسناکترین خه‌ون ئه‌وه‌یه‌ که‌ مرقوف به‌ هوشیاری ده‌بینیت. باوه‌رم به‌ خه‌ونی بیهۆشی نییه، خه‌لکی ئهم‌ شاره‌ ده‌منی سه‌له‌ ده‌وری مرقوفی ساغ و ته‌ندروست ده‌بینن، ئیستا جووره‌ شیتیه‌که‌ هه‌یه‌ هاوته‌ سه‌ر. هه‌یج شتیک له‌وه‌ خراپتر نییه‌ ئینسان شیتیتیه‌کانی خۆی به‌شاریته‌وه‌، دیلاوار شاریکه‌ شیتیتیه‌کانی خۆی ده‌شاریتیه‌وه‌، ئه‌وه‌ش زیاتر و زیاتر شیتیده‌کات، ژیان ئه‌وه‌یه‌ بتوانیت شیت بیت، ئازادی ئه‌وه‌یه‌ بتوانیت تائه‌وپه‌ری شیتی شیت بیت، به‌لام له‌ دیلاوار نه‌عه‌قل و نه‌شیتی بوونیان نییه، هه‌مووی شتیکی تره‌، شتیکی تره‌، مامۆستایه‌که‌م هه‌بوو

سهی فەتحوڵا، بە رەحمەت بێت دەمێ سالاە مردووە، دەیگوت لە دیلاوار - زیرەکی گەمژەکان - کۆشتووینی، بەلێ زیرەکی گەمژەکان. ئەوێ ئێستا - بلاووتەو - نە دەردی شیتییه و نە دەردی عەقل، بەلکو زیرەکی گەمژەکانە. ئێمەش چارمان نییه، جگە لەوێ لەگەڵ زیرەکی گەمژەکاندا بڕوین». من پرسیم «مامە گیان، بەلام تکیا... نەینی ئەو کەسە چیه کە لە هەموو خەونەکاندا دەردەکەوێت. ئەو کەسە کێیه؟ چ کارهیه؟» قوڵی گرت و وەک بیهوێت سەرزنەشتەم بکات گووتی «ئاسانە بزانی کێیه. ئەو کەسە هیچ کەس نییه، هیچ کەسێکی دیاریکراو نییه، دەکرێت من بم، تۆ بێت، یان هەر بێگوناھیکی تر». ئینجا کەمێک توند رابووێشانەم و وەک بیهوێت لە بێهۆشییهک وریامبکاتەو گووتی «باش بزانه، ئەوێ پێت دەلیم نرخێ خۆی هیه. ئەم شارە پێویستی بە قوربانییه ... من لەو پۆژە دەترسم کە هەر مەوڵە و پێویستی بە لاشهیهک بێت. گۆیگرە، دەبێت بە وردی لە رابوردووی دیلاوار تێبگهین. سبەی دەبێت بێ وەستان بچین بۆ مۆزەخانە بۆ لای پروفیسۆر بەهنام، ئەو تاکە کەسێکە دەتوانێت یارمەتیمان بدات... دەمەوێت شتیکی زیاتر لەسەر دیلاوار بزانم».

من زور بیرم له قسه کانی کرده وه و پرسیم «به لام قهت بووه پیتشتر شاریک له شاره کان هه موو یه ک خه ون ببینن، چۆنه شتیکی وه ها لیره پوده دات؟». مامم سه بیریکردم و گووتی «خه لکی دیلاوار له شتیک ده ترسن، شتیکی خراپ به ریویه. شتیکی ترسناک به ریویه. ده بییت بیربکه یه وه بزانی چو بو خه لکی ئه م شاره پتویسته؟ نا من گه شیین نیم، گه شیین نیم».

۸

ئىوارە دووبارە عەقىد بابە تاھىرى وەزىرى بانگىكردينە وە پىتى راگە ياندىن كە دەپىت لە گەل بابە عەلى كوپىدا بچىن بۇ دانىشتىنكى تايپە تى لە گەل جەنابى فەرماندار و «لىوا ياسىن» حاكىمى سەربازى. مەن كەمىك سەرسام بووم، ئەو دووانە دوو پايدە دارىن فەرمانەرە وای دىلاوار بوون. گەيشتن بەوان و بينىيان لە دۆخى ئاسايدا كارى نەكردە بوو. ئەو ەى ئىستا ئىمە ەروا سووك و ئاسان دەچووين بۇ بينىيان، شتىكى ئاساى نەبوو. ەوا زۆر گەرم بوو، ھاوین تا دەھات بىرە حمانە تر دەيكوتاین، ئەو پۆژە تەپوتوزىكى خەست لە باشوورە وە ئاسمانى سەر دىلاواری گرتبوو. ئەو ەى مام لە ناکاو كەوتبوو ە بەرچاوى بەرپرسە بالاكان و ئىشەكەى بووبوو بە جىگای سەرنجى ئەوان، لای مەن شوینى خۆشحالى نەبوو، بەلام خۆى گەلىك كەفى پىدەكرد، لە پال نىگەرانییە زانستییەكانیدا، ەستیدەكرد لەم رىگایە وە ئەستىرەى پۆشتەر دەدرەوشیتە وە. ئەو ئىوارەى ە بىرى ئەو ەى لە بینای فەرماندارى كۆبىینە وە، داو ەتى مالى خودى فەرماندار بووین. مەن سەرەتا سەیرم لىھات كە دانىشتىنكى بەوجۆرە لە مالدە بكريت، بەلام پۆلىسە بۆشناخ و خۆش پوخسارەكە بۆى پوونكرینە وە كە چەندین سالە زۆربەى كۆبوونە وە گرنگەكان لە مالى بەرپرسە بەرزەكاندا دەكرین و لە سەر سفرەى خواردن و خواردنە وەى پازاوە ئەنجام دەدرین.

مالى فرماندار له باكوورى ديلاوار بوو، راستيه كهى من گهرچى خوم به گهړوك و شاره زاي ديلاوار ده زانى، به لام بؤ گيشتن به مالى فرماندار كومه ليك شه قام و گهړه كى نويمان بينى كه پيشتړ له ديلاوار نه مينيبيوون. ياوهره كه مان گووتى «ديلاوار له وه گوره تره مرؤف بتوانيت همووى ببينيت. له سخته رى شارد او ه سته كهيت له شارؤچكه يه كى بچوكدايت، به لام وا نيه، من چند وخته به پررسى به شى نه خشه و پلاندنان و ريځخستمن له پوليس، هميشه كيشم له گهل گوره يى نه م شاره دا هه بووه». سه يربوو به لامه وه كه بابيه على وه زيرى له به يانييه وه تا ئيستا نه ماندوو بووبوو، نه شتيك له قيافه ي تيځووبوو، نه چرچيک كه وتبووه جله پوليسييه جوانه كاننييه وه. له دله وه غمم له وه خوارد كه بؤ ده بيت گهنجيكي وا جوان و به توانا، پاشه پروژى خوى به پوليسه وه گريندات، به لام دواتر زانيم كه له سيستمى دابه شكردنى ده سلاتدا له ديلاوار، هر بنه ماله يه و بواريكي كاركردنى بؤ براوه ته وه، واته ده ميک كه ده سلات له نيوان تايه فو و خانه واده جياوازه كاندا به شكراره، بنه ماله ي «وه زيرى» ئيداره ي پوليس و گومرگيان بهر كه وتوه و ئيستاش نه وه له دواى نه وه، پوليسى ديلاوار له بن ده ستى نه وانه.

نه و ئيواره يه ته پوتوز به جوړيک بوو، كه من و مامم دابه زين ده تگوت له بهرميلنك خوليان هه لكيشاوين، هموو سر و قامه تمان توبو، به پيچه وانه ي ياوهره كه مانه وه كه هه ستم نه كرد گه رديكي وه هاى لى نيشتيبت. جه نايى فرماندار له بهرده رگاوه پيشوازي لى كردين، پياويكي بالا مامنه وه ندى سميل زهر د بوو، چاويكي كال و مه كربازانه ي هه بوو، سه ليقه يه كى جوانى له ريځخستنى جل و قز و پيلاوه كهيدا به خهرج دابوو، دواى به خير هاتنيكي گهرم ئيمه ي رينماييكرد بؤ ده ستشوريه كى زور پاك و بريقه دار كه هيچى له و ته واليته پيس و بوها توانه ي ناو ئيداره كاني شار نه ده چوو، له وى خزمه تكاريك كه جلى تايبه تى له بهردابوو، كومه كيكردين

ته‌واو خۆمان له ئاسه‌واری ته‌پوتۆزی ته‌مپۆ پاک‌که‌ینه‌وه، ده‌موچاومان بشۆین و به‌هه‌یه‌ئه‌تیکه‌وه که مایه‌ی شه‌رم نه‌ییت به‌چینه‌ سه‌ر سه‌ره‌ی فه‌رماندار. جه‌نابیان وه‌ک خۆی ده‌یگوت، سه‌ره‌یه‌کی جوانی له‌سه‌ر شه‌ره‌فی تاقانه‌ دکتۆری ده‌روونی دیلاوار پیک‌خستبوو. چه‌ند جارێک خۆی ئه‌وه‌ی دووباره‌کرده‌وه که داوای لێ‌بوردن ده‌کات که چه‌ند وه‌خته نه‌یزانیوه زانیه‌کی ده‌روونی وا که‌وره له‌ دیلاوار ده‌ژی. جگه‌ له‌ جه‌نابی فه‌رماندار که ناوی «عه‌بدولسه‌لامی ماروف» بوو، حاکی سه‌ربازیش له‌وئ بوو که پیاویکی جیدی و مۆن دیاربوو، هه‌ر به‌ حاکم بانگیانده‌کرد، نه‌قیب زرار و دکتۆر حسامه‌دینیش، له‌گه‌ڵ دکتۆر مالیک به‌‌په‌ڕه‌به‌ری بیمارستانی گشتی له‌سه‌ر سه‌ره‌ چاوه‌روانی ئی‌مه‌یان ده‌کرد. جه‌نابی فه‌رماندار له‌ ناو هه‌موواندا پزیزکی تایبه‌تی له‌ من و مامم گرت. دوا‌ی خوائیکی لایه‌ق و چه‌ور، که دیاربوو تیپیکی تایبه‌ت له‌ چه‌شتکه‌ری زۆر شاره‌زا دروستیان‌کرده‌وه، ئی‌مه‌یان برده‌ ناو سالۆنیکی دانیش‌تنی شاهانه‌وه که دل‌نیام هه‌چ پارچه‌یه‌ک له‌ دیکۆره‌که‌ی ده‌ستکردی وه‌ستا‌کانی دیلاوار نه‌بوو، به‌لکو سه‌رتاپا له‌ کاری هونه‌رمه‌ندی ولاتانی تر بوون. دوا‌ی چا‌ خواردنه‌وه ئیتر کاتی ئه‌وه‌ هات‌بوو، به‌چینه‌ سه‌ر ئه‌سلی چه‌ڕۆک و بزانی‌ن جه‌نابی حاکم و فه‌رماندار چ‌ییان ده‌و‌یت.

من و مامم که‌رچی ئه‌و پۆژه نه‌مان‌توانی‌وو راپۆرت‌یکی ورد ئاماده‌به‌ک‌ین، به‌لام زانیارییه‌کانمان به‌شی ئه‌وه‌ بوو به‌ وردی با‌س له‌ «نه‌خۆشییه‌که» بکه‌ین. مامم خۆی قسه‌یکرد و بۆ هه‌ندێ ورده‌کاری، بواری به‌ من ده‌دا زانیاری زیاتر ب‌خه‌مه سه‌ر قسه‌کانی. له‌گه‌ڵ قسه‌کردندا هه‌مووان شه‌رابیان ده‌خوارد‌ه‌وه، دوو خزمه‌تکار په‌یتا په‌یتا له‌سه‌ر می‌زێکی که‌رۆک خواردنه‌وه و مه‌ی و عاره‌فی گرانبه‌هایان ده‌گ‌ێ‌را. مامم ب‌ئ له‌م‌په‌ر و ب‌ئ سه‌بر، وه‌ک په‌کیک گومان و دوودلییه‌کانی ئارامیان لێ ب‌ری ی‌یت ده‌ی‌خوارد‌ه‌وه، پ‌ش‌تر نه‌مدی‌بوو به‌‌وجۆره‌ بی‌شه‌رم و قول‌قولی بخواته‌وه، به‌‌شی‌وه‌یه‌ک هه‌ر له‌

سهره تاوه ترسم لی نیشته، شهومان به جوریکی بهد تهواو بیت. من پینگیکی بچوکم داگرد و بیته وهی قومی لیدهم، خوُم ناماده کرد، هر شتیکی نه گونجاو پرویدا زوو راستیکه مه وه.

دیاربوو. فرماندار له بوونی نه خوشیه کی ناناسایی ئاگادار کراوه ته وه. مام له سهره تاذا زور به دوودلی وشه نه خوشی به کارده هیتا، دهیویست واده ربکه ویت که ورده کاری و دیقتهی زانستی ریگای شه وهی لیده گرن سهریتی هندی ناو و وشه به کار به نیت. حاکم یاسین له وانی تر کونجکولتر دیاربوو، من به رده وام سهری پوتبه کانیم ده کرد، هر له سهره تای قسه گانه وه گووتی «ناکریت وا دهسته وهستان دابنیشین، ده بیت شتیک بکهین گه ناجانی خو مان بیاریزین و دۆخه که ئارامبکهینه وه، هرچییه ک بیت گه نجه کانمان ترسیان لی نیشته وه و په شوکانیان پیوه دیاره». مام بوئه وهی هیوریکاته وه، گووتی «شته که تا ئیستا ترس و خه یالینکی نابه جییه و هیچی تر. راسته له هندی جیگادا کرداری توندوتیژییش ده بیتریت، به لام شته که له سهره تا دایه. مروف ده بیت بزانت سهرچاوهی ئه م ترسه چییه، بوئه وهش کاریکی زانستی دووردریژمان پیویسته».

من و مام چهند جوری جیاوا زمان له و خه ونه بیستبوو خستمانه بهر دهستی جه نابی فرماندار. ههستم کرد بابه علی وه زیری و جه نابی فرماندار له ئه وانی تر خوگرت و وردتر ده توانن بیر له دۆخه که بکه نه وه. دکتور مالیک و دکتور حسامه دین په یتا په یتا قسه یان له ئافه تیکی نادیار ده کرد که له وانهیه له دهست دهر بچیت و وهک تاعوون ژیا نی شار له بنه ورا له بهر یه ک هه لته کینیت. ههردووکیان ترسا بوون، ههولیا ندهدا نه خوشیه که له ئه ستوی خو یان دووربخه نه وه و بلین ته نیا پولیس و دهرووناسه کان ده توانن له م بواره دا دهست به کاربن. له سهره تاوه تهواوی پرسیاره کان دهر باره ی شه بوون، چۆن پیگا له بلا بوونه وهی نه خوشیه که بگرین.

سه‌یرم لێهات که ببنیم مامه سیامه‌ندم له‌و پوهوه‌و زۆر خه‌تیکی توندگیر ده‌گریته‌ به‌ر. پێشنیاره‌کانی مامه‌ سیام، پتر له‌ پێشنیاری ژهنراڵیکی توندپه‌وی سوپا ده‌چوو تا پزیشکیکی پسپۆر و مرقه‌دۆست. من ده‌مزانی مامم پیاویکی خۆپاریز و موخافه‌زه‌تکاره‌، به‌لام پێشنیاره‌کانی بۆ من مایه‌ی نیگه‌رانی بوون. ئه‌و له‌ ناخدا که‌سیکی ناسک بوو، به‌لام ئیستا ترسیکی نادیار له‌ چاویدا‌بوو، پێشنیاری ئه‌وه‌بوو به‌ توندی رینگا له‌ گێرانه‌وه‌ی چیرۆکه‌که‌ بگیریت بۆ رای گشتی، گروتی ئه‌وه‌ی بلاوده‌بیته‌وه‌ ئاره‌زوویه‌کی نه‌هێنیه‌، ئینسانه‌کان له‌ هۆشیاریدا بیت یاخود له‌ خه‌وندا ترسیکی ناوه‌کیان هه‌یه‌ یه‌خه‌یان ده‌گریت. پلانی مامم ئه‌وه‌بوو خه‌ونه‌که‌ له‌ میدیاکانی دیلاواردا زۆر باس نه‌کری، پۆژنامه‌ و ته‌له‌فزیونه‌کان بێده‌نگی لێ بکه‌ن، به‌هانه‌یه‌ک نه‌دریت به‌ خه‌لک ده‌رده‌که‌ له‌ ناو خۆیاندا بگوازنه‌وه‌ و یه‌ک ترسه‌که‌ بده‌ن به‌ ئه‌ویتریان. به‌جۆریکی هه‌ستیری و توپه‌، وه‌ک بیه‌ویت له‌ رینگای هه‌ماسه‌تی زۆره‌وه‌ دلسۆزی خۆی بۆ دیلاوار و حاکه‌مه‌کانی نیشانبدا‌ت گروتی «ئه‌وانه‌ی خه‌ونه‌که‌ ده‌گوازنه‌وه‌ بۆ ئه‌وانی تر، ده‌بی‌ت بخریته‌ حیجزی کاتییه‌وه‌. دوو سه‌د سه‌له‌ ئه‌وروپییه‌کان ئه‌م کاره‌ ده‌که‌ن، که‌س لێره‌دا نابێت باسی دله‌رمی و به‌زه‌یی بکات». جه‌نابی فه‌رماندار زۆر له‌گه‌ل ئه‌و رۆحه‌ سه‌ربازی و تونده‌ی مامه‌ سیادا بوو، من گه‌رچی پێشتر زۆر به‌ بیروپای سیاس‌ی مامم ئاشنا نه‌بووم، به‌لام هه‌یج کات باوه‌رم نه‌ده‌کردم له‌م مه‌سه‌له‌یه‌دا وه‌ها توند به‌جێته‌ پێش‌ی، بۆچونه‌کانی بۆنی سیاس‌ه‌تی پیاویکی ترستۆکیان لێ ده‌هات که‌ ده‌یه‌ویت دلسۆزی خۆی پێشان‌بدا‌ت. حاکی سه‌ربازی له‌گه‌ل هه‌ر پێشنیاریکی مامه‌مدا، ده‌نگی به‌رزده‌کرده‌وه‌ و ده‌یگوت «احسنت». بابعه‌لی وه‌زیری زۆر له‌ قسه‌کان نیگه‌ران بوو، به‌ هه‌منی گروتی «گرتن و جیاکردنه‌وه‌ی هه‌موو ئه‌وانه‌ ماوه‌یه‌کی تر ده‌بیته‌ کاریکی ئه‌سته‌م. توانای پۆلیس له‌ گرتن و جیاکردنه‌وه‌ و دروستکردنی قهره‌نتینه‌دا سنوورداره‌، نابێت له‌و پوهوه‌و پشت به‌ ئێمه‌

بیهستن، دائیره‌ی ئیمه چند ساله که مبودیکی زوری بودجی هیه که همووتان هۆکه‌ی ده‌زان، هر ده‌زگایه‌ک به‌ده‌ست بنه‌ماله‌ی وه‌زیریه‌وه بیت، خانه‌دانه‌کانی خپلی «بالول» که کاروباری مالیاتیان له‌لایه‌ گرفت و کیشی بۆ دروسته‌که‌ن. له‌وانه‌ش بگوزهریین، به‌پیزان، ئیمه له‌ ناو ته‌وقیف‌کراوه‌کاندا پوو به‌ رووی هه‌ندی حالت ده‌بینه‌وه که نازانین چون په‌فتاریان له‌گه‌لدا بکه‌ین، له‌ توانای دائیره‌ی ئیمه‌دا نییه‌ بریاریان له‌سه‌ر بدات. یه‌کێک له‌ باشیه‌کانی ده‌زگای پۆلیسی دیلاوار نه‌وه‌یه که بۆ هه‌موو کاریکمان ده‌بیت چوارچینه‌ی قانونیمان هه‌بیت به‌شیک له‌ حاله‌ته‌کان تایبه‌تن به‌ شیتخانه و بیمارستانی ده‌روونی، بۆیه یه‌که‌م کاریک بیکه‌ین نه‌وه‌یه جیگایه‌کی تاییه‌تی بکه‌ینه‌وه که شیتخانه‌کان له‌ خو بگریته، دیلاوار ناتوانیت تا هه‌تا هه‌تایه به‌مجۆره به‌میتینه‌وه، تا که شاریک بیت که شیتخانه‌ی خۆی نییه. به‌بروای ئیمه هه‌ندی له‌ تووشبووه‌کان ده‌بیت له‌ شیتخانه‌یه‌کی تاییه‌تدا جیا بکرینه‌وه، شار دهم و ده‌ست پتووستی به‌ جیگایه‌کی باشه تا شیتخانه‌ی تیدا جیا بکه‌ینه‌وه».

مامم که پنده‌چوو هه‌موو ده‌ماره خراپه‌کانی هه‌ستابیت، به‌ که‌یفیکی زۆره‌وه پیشوازی له‌م پیشنیاره کرد. من له‌و گۆرانه کتوپره‌ی مامم سه‌رسام بووم، نه‌و به‌یانی هیچ جۆره جۆش و هه‌ماسیکی بۆ نه‌م پیشنیاره نه‌بوو، به‌لام له‌ ناکاو، له‌م جه‌مه‌دا دلگه‌رمانه هوتافی بۆ ده‌کیشا. من شیتخانه‌کانم به‌ که‌سانیک نه‌ده‌زانی شایه‌نی زیندان بن، به‌شیک له‌ جوانی شاره‌که له‌ شیتبه‌ره‌لا و ئازاده‌کانیدا بوو. دیاربوو خواردن و خواردنه‌وه‌ی زۆر ماممی له‌ پێگا لادابوو، به‌لام توانام نه‌بوو کاریک بکه‌م به‌ری بگرم و نه‌هیلیم زیاتر ته‌سلیمی نه‌م فه‌تازیا شه‌رانییه بیت که کتوپر له‌ ناخیدا گوژمی گرتبوو.

له‌و قسانه‌دابووین که جه‌نابی حاکم هه‌موومانێ گێژایه‌وه بۆ سه‌ر نه‌و

پرسیاره‌ی که ده‌بیت بزانیین ئه‌و که‌سه‌ کێیه ده‌چێته‌ خه‌ونی که‌نجانی دیلاوار و سه‌ریانده‌برێت. من ئه‌و شه‌وه‌ زۆر له‌ مامه‌ سیام ترسابووم. به‌ر له‌وه‌ی مامه‌ سیام قسه‌بکات و بێته‌ زمان، په‌ریمه‌ ناو قسه‌کان و گووتم «جه‌نابی حاکم، ئه‌و که‌سه‌ی له‌ خه‌ونه‌کاندا ده‌رده‌که‌وێت یه‌ک که‌سه‌ نییه‌، هه‌یج که‌سه‌یش نییه‌، مرۆف نابێت له‌ راستیدا بۆ وێنه‌ی ناو خه‌ونێک بگه‌رێت. ئێوه‌ وه‌ک کومه‌لێک ده‌زگای په‌رسی ده‌بیت مه‌ودای نێوان خه‌ون و حه‌قیقه‌ت وه‌ک خۆی به‌ پارێزرای رابگرن، تیکه‌لکردنی ئه‌و دوو دنیا‌یه‌ زۆر خه‌ته‌رناکه‌ ... ئینسانه‌کان له‌ خه‌وندا له‌ ته‌واوی هوشیاری خۆیاندا نین و نازانن چی ده‌بینن».

جه‌نابی حاکم عه‌سکه‌ری به‌ مۆنییه‌که‌وه‌ گووتی «وا نییه‌، ئێمه‌ وه‌ک حاکم و به‌رێوه‌به‌رانی شار ده‌زانین خه‌وی ئینسان په‌یوه‌ندی به‌ ناخیه‌وه‌ هه‌یه‌. وایه‌ جه‌نابی دکتۆر یان نا؟ . هه‌موو هاوولاتیه‌ک ناتوانیت به‌ ئاره‌زووی خۆی چی خه‌ونێکی بوی‌ت ببینی‌ت. ده‌وله‌ت ته‌نیا به‌ر په‌رسی ژبانی پۆژی هاوولاتیان نییه‌، به‌لکو به‌ر په‌رسی شه‌ویشه‌». سه‌یرکردنه‌که‌ی حاکم یاسین سه‌یر بوو، مامه‌ که‌ به‌رده‌وام سه‌یری هه‌مووانی ده‌کرد، به‌ ترسیکه‌وه‌ گووتی «به‌لێ جه‌نابی حاکم بێ گومان، بێ گومان خه‌ون په‌یوه‌ندی به‌ ناخی ئینسانه‌وه‌ هه‌یه‌».

حاکمی سه‌ربازی تا ده‌یخوا‌رده‌وه‌ و سه‌رگه‌رمتر ده‌بوو، کولمانی سوور هه‌لده‌گه‌ران و مووی سمیله‌ سولتانیه‌که‌ی به‌جۆریکی به‌رچاو په‌په‌ده‌بون. حاکم بۆئه‌وه‌ی مانایه‌کی په‌وانتر بدات به‌ قسه‌کانی و بێته‌ده‌ب ده‌رنه‌که‌وێت گووتی «جه‌نابی دکتۆر، من خزمیکی خۆم هه‌بوو، خزمیکی زۆر نزیکم. ئه‌م حیکایه‌ته‌ی بۆت ده‌گێر مه‌وه‌ زۆر کۆن نییه‌، ده‌گه‌رێته‌وه‌ بۆ چه‌ند سالی‌ک له‌مه‌وبه‌ر، خزمیکی تابلیی عاقلم. شه‌وی‌ک خه‌وی بینی ژنه‌که‌ی له‌ خه‌ودا ده‌یکوژیت... تیده‌گه‌یت جه‌نابی کاک عه‌بدولسه‌لام، شه‌وی‌ک ئاسایی

و ەك من و تۆ دەخەوئیت و لە خەویدا دەبینیت ژنەكەى چەقۆى خستۆتە سەر گەردنى و خەرىكە نىخە نىخ سەرى بېرىت. خزمەكەمان كە خەبەرى دەبیتەو ەموو گيانى دەنىشیتە سەر عارەق، تووشى لەرزوتا دیت و وەك لە ناكاو توفانى لى نازل بووئیت، دەكەوئیتە دانەچۆقە. بەلام ەەرچۆنىك بوو، خۆى دەگریت و ەىچ نالیت، چەند شەوئىك دەپرات و دواتر جارىكى تر خەوەكە دەبینیتەو. جا گوئىگرە قوربان، خەو شتىك نىيە ەروا بەسەرىدا تىپەرىت، لە قەدىمەو ەموو دەزانين كە خەو ەروا نابىرنیت. خەو شتىكى خۆرا نىيە، ئاگادارىيەكە يان نامەيەكى غەيبىيە يان شتىكى لەو جۆرەيە. خزمەكەمان كە ئەگەر ناوى بەئىنم پەنگە زۆرتان بىناسن، چەند جار خەونەكەى بۆ زۆربەمان كىراپەو، بەلام ەەر دەستەوستان دانىشت و ەىچى نەكرد... شەش مانگى نەبرد شەوئىك ژنەكەى بە كۆمەكى دۆستەكەى لە شىرىن خەودا سەریانبەرى ... خەو شتىك نىيە ەەر بلین بابرەوات و تەواو. جەنابى كاك عەبدولسەلام، گەر خزمەكەمان زوو فرىاى خۆى بكەوتايە، شتى وا پرووى نەدەدا ... بەستەزمانە چى لە خەوندا بىنبوو، ەەر بەراستى ەاتەو پىگای».

جەنابى فەرماندار زۆر بە وردى و سەرسامىيەو سەبرى حاكم ياسىنى كرد، كاتىك ئەو قسەى دەكرد فەرماندار بەردەوام و بى ئىرادەى خۆى سەرى بۆ دەلەقاند، دواجار وەك باسىكى زۆر جىدى بىستىت گروتى «بەلى، جەنابى حاكم، منىش دلىام خەو بۆى ەيە، منىش چىرۆكىكى سەير لەو بارەو دەزانم، ئەو ەى بۆتان دەگىرمەو ەىنى حەقىقەتە، سى و پىنج سال لە مەوبەر من ەىشتا گەنج بووم، لە گوندى خەزنەبا مامۇستا بووم، باوكم بە پەحمەت بىت خۆى حاكمى دىلاوار بوو، بەلام بۆئەو كەس نەلىت خاتر و خۆتر دەكات و كۆپەكەى خۆى غەرقى ناز و نىعمەتە، منى پەوانەى دوورترين گوند كەدبوو كە حاشا لە پرووى ئۆو، بە جۆرىك لە دوژمن نزىك بووین، لەوئۆو بۆ تسى ئەوانمان دەگەىشتى. ئەو ەى بۆتان

ده‌گیرمه‌وه خۆم به چاوی خۆم بینومه، مامۆستایه‌کمان هه‌بوو که هه‌موو شه‌ویک خه‌وی ده‌بینی ماریکی گه‌وره قووتی داوه، ماریکی زۆر گه‌وره، که به‌یانیان له‌خه‌وه‌له‌ده‌ستا و وه‌سفی ماره‌که‌ی بۆ ئیمه‌ ده‌کرد، موچرک به‌له‌شماندا ده‌هات. مامۆستا که هه‌موو شه‌ویک ئه‌و خه‌ونه‌ی ده‌بینی به‌جۆریک ورده‌ ورده‌ کاری له‌ ژیان و ته‌ندروستی‌شی کرد، وای لێهات نه‌یده‌توانی واته‌کانی به‌باشی بلیته‌وه، نه‌یده‌توانی به‌راحه‌تی بخه‌وێت. خه‌وه‌که ئارامی له‌به‌ر هه‌لگرتبوو... په‌نگه‌ باوه‌ر نه‌که‌ن، به‌لام ئه‌وه‌ی پیتان ده‌لیم عه‌ینی حه‌قیقه‌ته‌، باوه‌ر به‌که‌ جه‌نابی دکتۆر سیامه‌ند، دوو مانگی نه‌برد، به‌یانیه‌که به‌مردوویی دۆزیانه‌وه، ئه‌ژدیهایه‌کی گه‌وره له‌ ملی ئالا بوو، ماریکی زه‌به‌لاح که ده‌یانگوت تا ئه‌و دم که‌س ماری وا گه‌وره‌ی له‌و ناوچه‌یه‌دا به‌چاوی خۆی نه‌بینوه».

دکتۆر حسامه‌دین که تا ئه‌وکات شتیکی ئه‌وتۆی نه‌گوتبوو، یه‌ک له‌سه‌ر یه‌ک بیره‌ی ده‌خواردوه‌وه و به‌سه‌رسامی به‌چوارده‌وری خۆیدا ده‌یپروانی. بۆ یه‌که‌مجار سه‌یری هه‌مووانی کرد و گوتی «به‌لێ، خه‌ون په‌یوه‌ندییه‌کی زۆری به‌پاستیه‌وه‌یه‌، خه‌ون دونه‌یایه‌کی جیاوازییه‌. من پزیشکم، له‌ئه‌زموونی خۆمه‌وه‌ ده‌زانم. ناتوانین بلیین له‌ به‌ر ئه‌وه‌ی شتیکی خه‌ونه‌که‌واته‌ هیچ نییه‌، به‌لێ عه‌زیزی من کاک پیتوار زه‌ریاواری، خه‌وی جهرنی و فره‌نش هه‌یه‌، به‌لام خه‌ویکی وه‌ک ئه‌وه‌ی ئیمه‌ قسه‌ی له‌سه‌ر ده‌که‌ین، خه‌وی جهرنی و فره‌نی نییه‌، دیاره‌ شتیکی له‌پشته‌... خۆ شته‌که‌ خۆی هاوارده‌کات». دکتۆر مالیکی که جووتیک چاویلکه‌ی ره‌شی له‌چاودا بوو، شیوه‌ی وه‌ستان و قسه‌کردنی زیاتر له‌هی نابینایان ده‌چوو، سه‌ری بۆ هه‌موو قسه‌که‌ن ده‌له‌قاند، به‌لام بیزاریه‌کی پرونی‌ش له‌پوخساریدا بوو. قاتیکی شه‌که‌ری زۆر جوانی له‌به‌ردا بوو که زۆر له‌گه‌ل گرژ و مۆنییه‌که‌یدا نه‌ده‌گرنجا. قسه‌کانی به‌دکتۆر حسامه‌دین به‌ری و گوتی «له‌حیکایه‌تی ئۆدیسی پادشادا، کاره‌ساتیک و فاجیه‌یه‌کی گه‌وره به‌ ئافاتیکی

دهس پندهكات. من له گه لتم كوړم، من له گهل جه نابى دكتور حسامه دينم. ثافاتيكى وا نيشانه يه بؤ شتيك، بهلى، بى ملامت نيبه. من له دوينيوه كه خريكه له شته كه تيده گم، دهليم دهبيت دهستوبرد بگين. جه نابى فرماندار ئيوه له هه موومان دلسوزترن، پيشنياره كانى جه نابى دكتور سيامه ند و كاك بابو على وه زيرى دهبيت هه زو له نهجومه نى شار بخرينه كاروه. نابيت شته كه فرمانوشبكريت، دهبيت بزانيه هوى ثافاتكه چييه، نه م تاعونه چييه يه خه ي گرتووين. بزانيه چى قوماره و چى نه م به دبختييه ي بؤ شاره كه مان هيناوه...».

من و مام نهبيت كه ئاگادارى چيروكى ئويىب بووين، نهوانى تر هيچيان دهرباره ي نهفسانه كه نه ده زانى. من ههستم به وه پزيه كى زور ده كرد له ناو نه م بهر پرساندا. يه كه مين جارم بوو كومه ليك پياو بيينم، له پله يه كى وا بالادا، به وجوره وه حشيانه بخون و بخونه وه، به شيوه يه كه بهرده سته كان پيا نه ده گيشتن، پرداخى شه رابه كان و قاپى مه زه كان پر بگه نه وه.

من بيدهنگ بووم، نه مده ويست شتيك بلتم له گهل بپوا و بير كردنه وه مدا نهبيت، به لام مامه سيامه ند ته واو هه واى نه شوينه شاهانه و دانيشته نه لوردانه يه گرتبووى، هه ستمده كرد هه موو زيانى چاوه پوانى فرسه تيكى وه ها بووه خو ي له حاكمانى ديلاوار نزيك كاته وه، جاريك له گهرمى قسه كانيدا، مه ستي وه ها كه مه ي به هوشى كردبوو، هه ستايه سه رپى و به دهنگى بهرز كووتى «بهلى جه نابى فرماندارى به ريز، ئيوه نازان چ شه ره فيكى كه وره يه بؤ من له گهل ئيوه دا دانيشم. گرنگرين شت نه وه يه هه موو به يه كه دهست ئيشبكه ين، ئيمه ي ها ولا تيان و ئيوه ي فرمانره وا يانى دلسوز. جه نابى حاكم تو له سه ره قى، دهبيت بزانيه نه م پياوه كييه كه به وجوره له خه ونه كه دا دهرده كه ويت. نه مه كييه و نه م چه قويه ي ده ستي ئيشاره ت

بۆ چی دهکات و کێ دهترسینیت. به‌لێ به‌پێزان، ده‌روون مه‌کینه‌یه‌کی سه‌یره، مه‌کینه‌یه‌کی ناشیرینه. کاتی ئه‌وه هاتوو به‌زانین ده‌روونی ئه‌م خه‌لکه‌ی دیلاوار چی تیدا‌یه‌».

بابه‌عه‌لی به‌رده‌وام سه‌یری منی ده‌کرد و زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک له‌سه‌ر لێوی بوو. هه‌رجار که پێکیکی هه‌لده‌دا، نه‌رم چاویکی لێ داده‌گرتم، ده‌یزانی نامۆم به‌ دانیشته‌که و له‌ په‌فته‌اره‌کانی دکتۆر بێزار و توپه‌م. هه‌ستمکرد ئه‌ویش له‌ دله‌وه وه‌ک ئه‌وان بێرده‌کاته‌وه، به‌لام ته‌نیا بۆ ئه‌وه‌ی من زۆرتر نیگه‌ران نه‌کات هه‌یج نا‌لیت. ته‌واو خۆم کێشابه‌وه‌وه و نه‌مده‌ویست قسه‌یه‌کی تر بکه‌م، هه‌یوام ده‌خواست مامیشم زۆر نه‌لیت و خۆی نه‌کات به‌ ژێر باریکه‌وه له‌ توانایدا نه‌بیئت.

دوا‌جار فرماندار ئه‌و قسه‌یه‌ی کرد که من له‌ سه‌ره‌تاوه‌ لێی ده‌ترسام، پێکیک عاره‌قی یۆنانی هه‌لدا و که‌میک ده‌ستی به‌ سمیل و ریشیدا هه‌نا و گووتی «خۆزگه‌ بۆ جاریکیش بووه‌ ئه‌و خه‌ونه‌م ده‌بینی، خۆزگه‌ هه‌ر یه‌کیک له‌ ئێوه خه‌ونه‌که‌تان ده‌بینی. ده‌مه‌ویت بزانی ئه‌و پیاوه‌ چۆنه‌ که‌ ئه‌م هه‌موو ترسه‌ی ناوه‌ته‌وه ... هه‌یج شتیک له‌ دنیادا له‌وه‌ باشتر نییه‌ حاکی‌میش ئه‌و خه‌ونه‌ بی‌نیئت که‌ خه‌لک ده‌بینن». مامه‌ سیامه‌ندم که‌ خه‌ریکبوو ته‌واو مه‌ستده‌بوو، هه‌ر ئه‌و قسانی بیست له‌ شوێن خۆی ده‌رپه‌ری و هه‌ستایه‌وه‌ سه‌رپێ و گووتی «ئاسانه، جه‌نابی فرماندار ئاسانه، من ده‌توانم کاریک بکه‌م ئه‌و پیاوه‌ بی‌نین. سه‌به‌ی هه‌ندی نیگاریش ده‌هه‌ینم و واده‌که‌م نیگاری ئه‌و پیاوه‌مان بۆ بکێشن... راستیه‌که‌ی کونجکولی منیش پوو له‌ زیاده‌بونه‌، فزولی منیش ومخته‌ بتره‌کی، تا بتوانم ئه‌و پیاوه‌ بی‌نم، ده‌مه‌ویت بزانی له‌ کێ ده‌چیت، ده‌ی ته‌مه‌نده‌که‌م له‌ یه‌کیک له‌ ئێمه‌ نه‌چیت». وای گووت و هه‌مووان دایانه‌ تریقه‌ی پێکه‌نین. حاکی یاسین جاریکی تر ده‌نگی به‌رزکرده‌وه و گووتی «ئافه‌رین، ده‌بیئت ئه‌و پیاوه‌ بی‌نین، ده‌بیئت بی‌نین،

هرچییه کمان کردوه ده بیت توزیک بچینه ناو ئه و خه ونه وه». له و کاته دا مام پروو یکرده من و گووتی «به پیزان، توزیک بیته نگی، توزیک ئارامی. من ئیستا و له بهرچاوی ئیوه پینواری زه ریاواری، هاوکاری خۆم، دهسته راستی دلسۆزی خۆم راده سپێرم بیته بهرپرسی ئه و کاره، ئیشی ئه وه هم نیکار کیشمان بۆ بدۆزیته وه و هم وینه کان ئاماده بکات ... پینوار گویت لی بوو ... تۆ له سبه پینوه ئه و کاره مان بۆ بکه، دانیام پیت ده کريت. به و بۆنه یه وه ئیستا داواتان لیده که م پیکرا پیکیکی تر هه لیده ی». حاکم و فرماندار به خوشی و سه رسامیه وه سه یری مامه سیایان کرد، که مهستی وه ها زه فهری لیهیتابوو، من ده ترسام هر بچولیت له تریک بدات و بکه ویت به سه ر میزه که ی به رده مماندا .

بوونم به بهرپرسی تایبته به دۆزینه وه ی وینه ی ئه و پیاوه ی ده چیته خه ونی خه لکه وه، خستمیه دۆخیکی سه خته وه. نازانم له بهر هر هویه ک بیت دانیابووم، هیچ نیکار کیشیک ناتوانیت وینه ی ناو خه ونیک بکیشیت. تا ئه و کاته چی نیکار یکم بینی بوو، که گوايه له قوولایی خه وندا گیراون، لای من هر نیکاری عه قلی هوشیار و خه یالی هوشمه ندانه بوون. ئه و شه وه له گه رانه وه دا که میک نیکه ران به مام گووت «تۆ خۆت ده زانیت، من باوه یم به وه نییه ئینسان هیچ کات بتوانیت نیکاری که سیکی ناو خه ون بکیشیت. مرۆف چه نده هه ولبدات، هیچ کات ناتوانیت خه ونیک وه ک خۆی ره سمبکات، چونکه ئینسان هیچ کات خه ونیکی وه ک خۆی له بیر نامینیت ... تۆ خۆت پزیشکی ده روونیت، ئه وه باش ده زانیت».

مامم له وه مه ستر بوو بتوانیت وه لامم بداته وه، به لام به ده میکی نیوه خوار و له فزیککی شکاوه وه، بیته وه ی خوشی بزانتیت ده لیت چی گووتی «کو په تۆ ده لیتی چی. حکومه ت وا ده لیت، منی چی، خۆ کاری

به منه وه نيبه... خه‌تای حکومه‌تی سه‌خيفه ... هه‌مووی خه‌تای حکومه‌تی حیزه، کاری به منه وه چیه». مام به‌جۆریک مه‌ست بوو، چه‌ناگه‌ی یه‌ک و دووی ده‌کرد، هه‌موو له‌شی ده‌له‌رزى... له‌ دۆخیکدا نه‌بوو وه‌لامیکى دروست بداته‌وه.

ئهو شه‌وه مام گه‌يانده‌وه مال و خۆم گه‌رامه‌وه بۆ عیاده‌که و ته‌نیا له‌ بیرى ئه‌وه‌دا بووم په‌یوه‌ندى به‌ چ هونه‌رمه‌ندیکه‌وه بکه‌م تا خه‌ونه‌کانمان بۆ نیکاربکات. سه‌ره‌تا خواستی دروستکردنى نیکاره‌کانم به‌ ئیشیکى گه‌مژانه‌ له‌قه‌له‌مدا، هه‌ستم نه‌کرد هیچ مه‌ترسییه‌ک له‌ جۆره‌ کاریکی وه‌ها بکه‌ویتته‌وه، به‌لام وه‌ک بيشوود لێم ده‌روانى. به‌لام خۆشم فزولیکى زۆرم هه‌بوو، ئهو دیمه‌نانه‌ی ناو خه‌ونه‌که به‌ تابلۆ بیهیتم، هه‌ستمکرد بابه‌تیکى باش ده‌ست هونه‌رمه‌ندان که‌وتوو تا نیکاریبکه‌ن. منیش ئاره‌زووم بوو به‌جۆریک له‌ جۆره‌کان به‌شیکى ئهو خه‌ونه‌ پرووتتر بیته‌ به‌رچاوم. تا ئه‌وکاته له‌ هه‌موو خه‌ونیک ترسا بووم، به‌لام هه‌ستمکرد ئه‌م خه‌ونه نامترسینیت، به‌پێچه‌وانه‌وه ئاره‌زوویه‌کی سه‌یرم له‌ خۆمدا هه‌ست پێکرد هه‌ولبده‌م بیهیتم. ئهو شه‌وه ناوی هه‌ندى نیکارکێشى ناسراوى دى‌لاوارم له‌ خه‌یالمدا هه‌تا و برد. راستیه‌که‌ی چونکه هیچ زانیارییه‌کی ورد و زۆرم له‌ سه‌ر هونه‌رمه‌ندانى دى‌لاوار نه‌بوو، بپیارمدا سوود له‌ ناسیاویکی کۆن وه‌ربگرم، که‌ خۆی نیکارکێش و په‌یکه‌رتاش بوو، له‌ یه‌کیتى هونه‌رمه‌ندانى دى‌لاواریشدا پله‌ و پایه‌یه‌کی هه‌بوو. بۆ پۆژیی دواى ده‌مى چێشته‌نگاو، ته‌له‌فونم بۆ هاوڕیکه‌م کرد و ڕیکه‌وتین ئیواره‌ له‌ شه‌قامى قاوه‌خانه‌کان له‌ سه‌نته‌رى دى‌لاوار، له‌ قاوه‌خانه‌ی «عه‌شق و کتێب» یه‌کتى بیهیتم.

بۇ پۇژى دواتر مامم سەعاتىك زووتر گەيشتە عيادەكە. جۆرىك لە پەشۇكانى پىئوۋە دياربوو، بە ھىچ جۆرىك نەيدەويست سەيرى من بكات، كاتىك بۇ جىيە جىكردىنى كارە پىئويستەكانىش قسەى لەگەل دەكرىم، ھەولى دەدا چاومان بەر يەك نەكەوئىت. منىش شتىكم نەكرد وەپزىبىكەم و بەھانەى بدەمە دەست تورەبىت. زۆربەى نەخۇشەكانى ئەو پۇژەمان خەلكانىك بوون بە دەست سەرھەلدانى شەپانگىزىيەكى كىتوپرەوۋە دەياننالاند. دوو باوك بوون كوپەكانى خۇيان بە بەستراوھىي ھىتابوو بۇ عيادەكە چونكە ماوھىەك بوو دەستيان دەوھشانىد، شتىان دەشكاند و ئازارى غەرىبە و دەرودرائوسىيان دەدا، كچىكىش بوو لە ناكاو خواستى ئاگرکردنەوھى لە ناودا جولابوو، ويستبووى مالى خۇيان بسووتىنىت، ژنىكىش بوو مىردەكەى ھىندەى لىدابوو تووشى خەيالاتى چرت و پرت بووبوو.

دواى تەواوبوونى وادەى پشكىن، بە مامە سىام گووت، دەبىت زووتر لە پۇژان برۆم و چاوم بە كەسىك بگەوئىت كە دەتوانىت لە دۇزىنەوھى نىگاركىشىكى باشدا يارىدەدەرم بىت. ئەو پىنى گووتم بەر لەوھى برۆم، دەبىت پىكەوۋە كەمىك قسەبەكىن. كە مامم دەستىكر بە قسەكرىن، ھەستمكر شتىك لە شەرم لە دەنگىدايە، بەلام شەرمىك نا كە مرۆف ھىمىن و ھىئور دەكاتەوۋە، بەلكو شەرمىكى دېندە، شەرمىك وا لە مرۆف

دهکات، تیزئاژۆ و دلرهق بێت. دلنیاوو له دوینی شهوهوه شتیک له مندا بهرامبهه نهو گۆراوه، شتیک تهنیا له بهر کهمی ئازایهتی و نهبوونی جورته ناتوانم به پوونی دانی پێدا بنێم. مامم له م ساتانهدا تا بۆی بکرایه دهیویست مهنتیقی بێت، به هیمنی گووتی «دانیشه کوپم، ههندیك شت ههیه دهبیت بۆتی پوونکه مهوه». من بێشهوهی هیچ جوره ههست و چاوهروانییهک له چاومدا بێت گووتم «بهلن مامه، فهرموو». «دانیشه ... دانیشه و ئیسراحهتی خۆت وهربگره» «بهلن مامه» «پینوار. شتیک ههیه دهبیت بیزانیت، شتیکی گرنه، پهنگه بۆ زۆر کهس بایهخی نهبیت، بهلام دهزانم بۆ تۆ گرنه و باشتره بیزانیت. کوپم پهنگه له داهاتوودا دانیشتنی تری وهک دوینی شهومان بێتهوه پێ، تۆ گهر له مامی خۆت تینهگهیت و بپروات پێم نهبیت پهنگه بکهویت به دوودی و گومانهوه. دانیشه... به جوانی دانیشه، زۆر قن مهنتیره سهه قهراغی کورسییهکه. بهلن... چیمان دهگووت؟ . نهها... ئهم شاره له سه رهتایهکی تازه دایه، تیدهگهیت، دیلاوار له سهه پێگایهکی نوییه. دهبیت بهر لهوهی هیچ شتیک بکهین و هیچ هوکمی که دهربهکهین لهو راستیه تییگهین، دیلاوار ئیستا به ساتیکی قورسدا دهپروات، ساتیکه هه موو شارهکانی تری دنیا پیا پویشتون». «بهلن مامه». «ساتیکی خوش نییه، به هیچ جوړیک ساتیکی خوش نییه، نا من به جوړیک له دایکبوونهوهی تازه نایشوبهینم، هه موو شاریک یهک جار له دایکهبیت، بهلام دهیشوبهینم به دۆنادوونیک گهوره. دۆنادوون شتیکه جیاوازه له کهل له دایکبووندا، له دایکبوون شتیک گهورهیه، هاتنه دونهی ماخلوقیکی تازهیه که پێشتر نهبووه، بهلام دۆنادوون وانییه... دهزانیت دۆنادوون چیه؟» «نهخیر مامه نازانم چیه». «دۆنادوون سهفهری پوچیکه له جهستهیهکهوه بۆ جهستهیهکی تر، وهک ئهوهی دیلاوار جهستهیهک بێت بێ پوچ. وهک ئهوهی شاریک بێت له دیر زهمانهوه چاوهروانی پوچیکی کردبیت، ئیستا له ناگا، گیانیکی تر ئهم شارهی

دوربیتته وه». «بهلى مامه ده زانم». «بوئوه وى جهسته يهك پوحيكى تازه وهر بگريئت، دهبيت چى بكات؟». من ته نيا ته ماشام كرد و هيچم نه گووت. «دهبيت توند بيت، زور توند بيت، دهبيت بهرگه ي هاتنى ئه و پوچه تازه يه بگريئت. من دوو پوژه بير ده كه مه وه، هه موو پوحيكى تازه، كومه ليك خه يالات، تراويلكه، وپينه له گهل خوييدا ده هيتيت. پوچ ؟ پوچ چيه ؟ . ته نيا زنجيره يه كه له و شتانه. زور بيرى لى بكه يته وه ناكام ده رده چيت... ئينسان هه ميشه خه يالات، وپينه، زينده خه وه كانى خوى ناوده نيت پوچ. پوچ هه ر ئه و شتانه يه... ئه وه يه و بهس ... ترسيكى تازه ت هه يه، يه عنى پوحيكى تازه ت هه يه. ئه ي چى، پوچ قابيله چى بيت. ئه م خه وه ته نيا نيشانه يه كه... نيشانه يه كه بو پوحيكى تازه. له گهل هه موو ئازاره كاندا ده بيت دلمان خوش بيت، ديلاوار پوحيكى تازه ي هه يه». من نازانم چى بلييم، وهك هه ميشه ناتوانم خوم كو بكه مه وه، له دهسته پاچيى و په شوكاندا وهك كه مره ده پرسم «مامه، كه واته ئيوه پيتان وايه ئه و خه ونه په يوه ندى به و پوچه تازه يه وه هه يه؟». «گوئيگره رينووار، عه زيزم خه لكى ئه م شاره وزه يه كى زوريان هه يه، تين و تاويكيان هه يه كه چهند ساله خنكيئراوه. ئيستاهه سته كه م شاره كه خه ريكه ده جوليت، وزه يه كى كه وره خه ريكه سه رده كه ويت، خه ريكه ديته ده رى ... ئيمه شايه تحالى ئه وه ين، شيتى ته نيا ده ركه وته يه كى ئه و وزه يه يه، گهر زيرهك بين ده توانين زور سوود له و وزه يه ببينين. ئه و پوچه تازه يه جاريك خه ونى پرپوچ ده بيتيت، مته كه ي خوى هه يه، ده ترسيت، راده چله كيت، به لام به ديويكى تر ده توانيت هيژيكى كه وره بيت، هيژيك كه ديلاوار پيوستى پييه تى». له و ساته دا كه ئه و پرستانه ي ده گووت چاوانى بريقه يه كى تاييه تيان تيدابوو، توند دانى به وشه ي هيزدا دهنه. «ناييت ريكا له و پوچه بگريين ده ربكه ويت، ده بيت شيته كانى له جهنگاوه ره كانى جيا بكه ينه وه... شيته كانى بخه ينه لايهك و به زنجير بيان به ستيه وه و ستايشى قاره مانه كانى بكه ين. من دويئى شه و

که له گهل جه نابى فه رمانداردا قسه مده کرد، به هيزى ئه و پوچه تازهيه مه سستبوم. ئه و شه پانگيزيهى بلا بۆته وه ته نيا سه ره تايه بۆ سه ره لدانى شارىكى نوئ، نه ته وهيه كى نوئ، كه له و نه ته وه حيزه ملكه چهى ئىستا ناچيت... پوچ كه ماوهيه كى دريژ گيربوو، دوايى وهك لافاو به رده بيت، من و تو و جه نابى فه رماندار و ئه وانى تر ده توانين واى ليتكهين ئه و لافاو به ريگايه كى باشدا بپوات، ده بيت له پيناوى ئه و ئه ركه دا سوود له توانا و هيزى ده سه لاتداران وه ربگرين، له گهل حاكم و كه سانى به توانادا بين به دۆست. ئه مه خه ون نيه دىلاوار ده بينيت، ئه مه دلتيكى نوئيه لنده دات، هيزىكى تازهيه له خه وه لده ستيت، وهك چۆن لافاو له گهل خويدا ترس ده هينيت، ئه و يش ترسيكى كه وه رى له گهل خويدا هيناوه، وه زيفه ي من وهك دكتور ئه وهيه نه هيلم ترسه كه بمان خنكي نيت، وه زيفه ي ئيمه گورپنى پياوه ترساوه كانه بۆ جه نكاوه... بۆ خه لكى ئازا و بوئر... من دوو پوژه به رده وام بير له و خه ونه ده كه مه وه و كه يشتوومه ته ئه و ده ره نجامه».

يه كه م جار بوو مامم به وجۆره قسه بكات. ئه و پوژه زۆر قسه يکرد، زۆر باسى له ئاينده ي دىلاوار کرد... من ئىستا هيچيانم له ياد نيه، هيچيان... به لام ئه وه يه كه مجار بوو به روونى هه سته كه م كه چيتر دكتورى مامم جيگاي متمانه نيه.

من له گوزه رى قاوه خانه كان له سه نته رى دىلاوارى باكوور، له قاوه خانه ي «عه شق و كتىب» كه كومه ليك كورپى قژدريژ ده يانبرد به پيوه، قاسم وه ليدم بينى كه پيگه وه له دواناوه ندى ده مانخويند. قاوه خانه كه سه نته رى كۆبوونه وهى ئه و كه نجان به بوو كه تازه پييان ده خسته جيهانى كتىب و هونه ره وه، هه ر يه كه يان خويان به كامويه ك، موزارتىك ياخود مايه ره ولىكى نوئ ده زانى. زۆر به يان كه ده هاتنه ژوورى بۆ قاوه خانه كه،

چاوه پروانی شهوه بوون قه در و حورمه تی بلیمه تیگیان لی بنریت. هه موو به شیوه ی وهستان و نیگار کردنیاندا دهیانگووت «ئیوه نازانن، ئیستا وهک که سیتی گرنگ نامیینن، به لام بوهستن، ماوهیه کی تر تیده گهن که چ بلیمه تیگن بلیوه». من مانگی جاریک یان دووان دهچووم تا چایهک بخومه وه و گهر ریکه وتبایه هه ندی له ناسیاوه دیرینه کانیشم ببینم. قاسم یه کییک بوو له وانه ی له دوی ته و او بوونی سه رده می خویندکاری، به به رده وام له چایخانه و قاوه خانه و کافیتریاکان ده مبینی، هه ر جیگایهک شوینی دانیشنن بووایه، شه و له وی بوو. گهنجیکی ریشنی ده موچاو دریژ بوو، هه میشه کاسکتیکی تاییه تی له سه ر ده کرد که ناوی نابوو کاسکتی پرولیتاری، به رده وام ده یگووت «شیوه ی کاسکتی چالاکوانه چه په کانی سه رده ی بیسته و من عه لاقه یه کی رۆحیم له گه لیدا هه یه». خوی وهک چه پ پیشانده دا، به لام له وانه بوو که چه پیوون ته نیا وهک که ره سته ی به ره مهینانی بۆله بۆل به کار ده هینن، به رده وام خوی نیگه ران پیشانده دا و جنیوی به م دنیا و به و دنیا ده دا، گهرچی ریزیکی زوری منی ده گرت، به لام خه لکانی تر وهک جنیو فروشیکی شه به دی ده یانبینی که زور له زهت له بیحورمه تیبه کانی خوی ده بینیت و جنیو فروشی خوی لی بۆته جوریک له تیفکرینی بلیمه تانه. قاسم له دوانا وهندی هاو پۆلی خوم بوو، وانه ی هونه ر نه بیت له ته وای وانه کانی دیدا خراپ بوو، من له پیش شه زمونه کان کومه کم پی ده کرد و له کاتی تاقیکردنه وه شدا بۆم بگونجایه زور له پرسیاره کانم پی ده گوته وه. شه و جگه له وه ی نیگار کیشیکی ده ست رهنگین بوو، تاکه په یکه ریک له شاری دیناواردا دانراییت «په یکه ری بزنیک به کلاو و بۆینباخ و کومه لیک کتیبه وه» له ده سترکردنی شه و بوو. هه ندی وایان له قه له مده دا، شاره وانی دیناوار بۆ سوکایه تی به رۆشنییرانی شار شه و تاکه په یکه ره یان رینداوه دابنریت، هه ندیش به گالته یه کی تالی هونه رمه ندیان ده زانی به خویندن و زانکو و شه کادیمیسته کان، به تاییه ت په یکه ره که له

ناوەندی فولکەیه کدا بوو، دەبوو شونیی ھاتوچۆی مامۆستا و قوتابیانی زانکۆی گەورە دیلاوار. قاسم خۆی لەوانەبوو کە تەنیا کەیفی بەو دەھات ناوی ببری، بۆی گرنگ نەبوو خەلک چی لەسەر کارەکانی دەلێن، تاکە شتیک لەلای بایەخی بوو، بتوانیت سەرئەجی خەلک پابکیشیت، ئەوەشی بۆ گرنگ نەبوو ئاخۆ خەلک لە عەشق و خوشەوێستی ھونەرەو ھەبەسیدە کەن یان بۆ لاقرتی و گالتەکاری. ھیندە ی من لە گەلیدا دانیشتم و گووتم «داواکەم پەڕەندی بە ئەنجامدانی ئیشیک ھونەرییەو ھەبە». ئەو ھەک قسەکانی لە بەرکەردییت گووتی «ئەو پەڕەواری بڕام، تۆ ئاگات لێ نییە، ھونەر مردووە، نیکارکێشان مردووە، پەیکەرتاشی مردووە. ئەم شارە ھەموو شتیک کۆشتووە، نازانم تۆ باسی چ کاریکی ھونەری دەکەیت، مەوێ زۆر جار دەبیت خۆی پەسواپکات، خۆی نەمبکاتەو، بپاریتەو، پەلەو ھەندێ ناکەس بەچە بپاریت، بەسەر دەستی ئەم و ئەو دا بنوشتیتەو، بۆئەو ھەبەسیدە، بۆئەو ھەبەسیدە، بۆئەو ھەبەسیدە، گوێ لە قسە پوچەکانیان بگری، گوێ لە پەخنە نابەجێکانیان بگری...». قاسم وێستی زۆر لەسەر قسەکانی بپارات. من دەستم خستە سەر شانی و گووتم «قاسم من دەمەوێت، خۆت لە گەل کەسیکی تردا وێنە ی خەونیکم بۆ بکیشیت، خەونیکە لەم ماوەدا خەلکانیک زۆر دەبینن». قاسم جگەرەییکی داگیرساند و گووتی «مەبەستت چییە؟ خەونی چی؟ گالتە دەکەیت یان بەراستتە؟». «ماوەیە کە خەونیک بۆلاووتەو، نازانم چۆن بۆت وەسفبکەم، من بە ھوکی ئەو ھەبەسیدە ھەبەسیدە ھەبەسیدە، مامۆ ئێشە کەم، پۆزانە گوێ بیستی دەبم... خەونیک سەیرە، ئەوانە ی دەبینن، بەجۆریک لە جۆرەکان دەکەوێت ژێر کاریگەرییەکی نادیارەو، ھێزیک نەیت کە تەفسیری زانستی نییە، ئێستا خەونە کە خەریکە زۆر بۆلاو دەبیتەو، خەریکە دەبیتە ھەبەسیدە، حاکمان و بەرپرسیانی دەولەتی دەیانەوێت نیکارکێکان لەو کەسە ھەبەسیدە کە لە خەونە کەدا دەردەکەوێت... ئەو کارە بە من سپێردراو.

لە بەر ھەر ھۆیک بێت، من بە ڕیکەوت کەوتمە ناو جەمعیکیوە و ئەو کارەیان دا بە ملی مندا. ئیستا پێیوستیم بە کۆمەکی تۆیە». قاسم دایە قاقای پێکەنین و گووتی «بێستووومە ... بێستووومە، شتیکی لەو جۆرەم بەرگوێ کەوتوو، بەلام ڕینوار کاتی خۆی کە خۆیندکار بووین، تۆ تەنیا کەسی ناومان بوویت، تاکە کوپی پۆلەکەمان بوویت کتیت دەخویندەو و شت دەزانی ... نازانم بۆ زانکۆت تەواو نەکرد؟ بەلام خۆ دەبیت بزانیست کە خەون ڕەسم ناکریت...». من دەستم خستەو سەر شانی و گووتم «دەزانم، بەلام ئەمە یەک خەونە، یەک خەونە و تا ئیستا سەدان کەس دەیبینن، کەسێک کە بۆ جاریک خەونە کە دەبینیت ئیتر بەردەوام دەیبینیت، خەونە کە وەک خولیا یەکی لیدیت، وازناھینیت، کەسێک لە خەونە کەدا ھەبە کە ھەمووان سەردەبریت. خەونە کە دەبیتە مایە ئازار و ترسیکی دەروونی قوول کە من پۆزانە لە دەمی نەخۆشەکانەو چیرۆکە کە دەیبیستم». «ئۆکیی ... ئۆکیی، تێدەگەم. بەلام ڕەسمیان بۆچی، دەیانەویت کابرای ناو خەونە کە بگرن یان چی؟». دەنگم نزمکردەو و گووتم «نازانم بۆچیانە، کەر بمزانیایە دنیایە پێم دەگووتی. بەلام خۆت دەزانی بەشی زۆری خەلکی دیلاوار خورافاتین، پێیان وایە ئەوێ بە خەون دەیبینن بەراستی دیتەو ڕیگایان، خەون پێشبینیکردنی پاشەپۆژە... دەیانەویت شتیک بکەن، بە ھەر ڕیگایە ک بوو خۆیان بپارێزن. دانیام ھەر ھونەر مەندیکیش ئەو نیکارە دروستبکات ھەق دەستی خۆی وەردەگریت. من دەزانم باری دارایی ھونەر مەندانێ دیلاوار باش نییە». قاسم ڕەنگی گۆرا و ئەو زەردەخەنە گالته جاپییە سەر ڕوخساری پەڕی. کەمێک کاسکیتە کە جۆلاند و گووتی «بەلام چۆن؟ دەبیت چی بکەم؟ من ھێشتا نازانم تۆ مەبەستت چی، بەراستی یان گالته لەگەڵ دەکەیت؟». من نیکەران ڕوانیم و گووتم «نا قاسم، من ئەھلی گالته نیم. من پێتدەلیم، من ھەموو شتیکت پێتدەلیم، من دەتەم بۆ لای ھەموو نەخۆشەکان... دەتەم بۆ لای یەکیەکیان...

من ده‌تبه‌م، به‌لام پێویستیمان به‌نیگارکیشیک یان دووانی تر ده‌بیت. من ده‌مه‌وێت زیاد له‌ نمونه‌یه‌کم هه‌بیت. ده‌مه‌وێت زیاد له‌ هونه‌رمه‌ندیک تابلۆکه‌م بۆ دروستبکه‌ن». قاسم دوا‌ی که‌مێک بیرکردنه‌وه، دوا‌ی هه‌ندی پرسبیری دیکه، ژماره‌ی ته‌له‌فونی عیاده‌که‌ی وه‌رگرت و گووتی هه‌ولده‌م دوو نیگارکیشی ورده‌کار بدۆزمه‌وه تاسبه‌ی هه‌موو شتی‌ک ئاماده‌بکه‌م. هه‌ستمکرد له‌ ناخه‌وه‌ دلخۆشه، بۆی گرنگ نه‌بوو چی نیگار ده‌کیشیت، ئه‌وه‌ی بۆ گرنگ بوو ئیشیک هه‌بوو بیکات، تا شتی‌ک ده‌ستکه‌وتی په‌وا‌ی هه‌بیت و گرفتیکێ ژیا‌نی پێ لاب‌دات.

شه‌و قاسم وه‌لید ته‌له‌فونیکرد و گووتی به‌یا‌نی ئه‌و له‌گه‌ل هه‌ر دوو هونه‌رمه‌ند ئاسه‌ف بو‌ره‌ان و مسته‌فا له‌یلان دیت بۆ لام و ده‌توانین له‌وی‌وه‌ برۆین بۆ هه‌ر جی‌گایه‌ک من ده‌مه‌وێت. ئه‌و شه‌وه‌ به‌ ته‌له‌فون قسه‌م له‌گه‌ل باب‌ه‌عه‌لی وه‌زیری کرد و ئا‌گادارم‌کرده‌وه که‌ هونه‌رمه‌نده‌کان ئاماده‌ن و ده‌توانین به‌پێی فه‌رمانی کاربه‌ده‌ستانی بالا ده‌ستبکه‌ین به‌ کیشانی نیگاری ئه‌و خه‌ونه.

چەند پوژ بوو سەي ئەسلان لە کتێخانە کەي نەدەهاتە خواري تا بتوانیت
 لە دوو توینی کتێبەکانی میژوودا دەربارەي دوژمنان زۆرتر بخوینیتەو.
 دەبویست بیسەلمینیت کە دوژمنان چ عەقڵیکی ترسناکیان هەیه، نوسەر و
 زاناکیان بە چ رق و کینەیک لەسەر دیلاوار نوسیویانە. سەري لە ناو
 کتێبەکاندا بوو کە هەوال هات، دوژمن لە بەري دەرپاچەي دیلاوارەو،
 پەلاماری ژمارەیک ماسیگریان داو و چەندانیان لی کوشتون. سالانە
 چەند جاریک ئەو جوړە هیزشانه لەلایەن دوژمنەو لە سەر سنوورەکانی
 دیلاوار پووی دەدا. چەندجا پیکەوتی کردووە کە دوژمن بە چەکارەکانی
 خۆی پیشرەوی کردووە و چەندان کیلۆمیتري چوارگۆشەي لە خاکی
 دیلاوار گرتووە و تالانیکردون و باغ و بیستانی سووتاندون و دواتر
 پاشەکشەیانکردووە. دوژمنەکانی دیلاوار ناویکی تایبەتیان نەبوو، ئیمە لە
 دیلاوار هەر پێیان دەلێین دوژمن. ئەوان لە یەک پەنگ و یەک خوین
 و یەک زمان نین، بە یەکشێوەش پیک نەخراون و یەک نیاز و یەک
 سەنگەریان نییه، لە نەتەو و عرقی جیاواز دروستبوون، لە سوپای
 پیکخراو و پرچەکەو تیاپاندایە تا دەگاتە گروپی نەتەو پەرسی بچوک.
 لەو پەری چەپەو تیاپاندایە کە دیلاوار وەک هەریمیکی دواکەوتووی
 خێلنشین سەیردەکەن، تا راسترەو پەگەزپەرستەکان کە خەلکی دیلاوار

به عیرقینکی لاواز و نزم و درنده ده‌زانن... سه‌ی ئه‌سلان دیتلاواری به «خاکی بو ئه‌به‌د گه‌مارۆدراو» ناوده‌نا، خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌ساریشی وه‌ک ترسناکترین دۆژمنانی ئیمه‌ ده‌ناساند. کوشتاری ماسیگره‌کان ئه‌مجاره‌ ترسینکی زۆری دروستکرد، پۆژنامه‌کان و ته‌له‌فزیۆنه‌کان بایه‌خینکی زۆریان پێدا. ئه‌وه‌ به‌هانه‌یه‌کی باش بوو، که سه‌ی ئه‌سلان، پێ له‌سه‌ر نیازی تاریکی دۆژمنان دابگریت و گه‌نجانی هه‌واداری خۆی سه‌رگه‌رم و سه‌وداسه‌رت‌ر بکات.

ماله‌ هاوینه‌که‌ی سه‌ی ئه‌سلان ده‌که‌وته‌ ده‌ره‌وه‌ی شار، نزیکێ چل کیلۆمه‌تر له‌ سه‌نته‌ری دیتلاواری باکووره‌وه‌ دوور بوو. ئه‌و زیاد له‌ بیست سال بوو خه‌ونی به‌وه‌وه‌ ده‌دی هینیکی سیاسی نوێ دروستبکات، هه‌موو به‌ جۆریک له‌ گومانه‌وه‌ سه‌یریانده‌کرد، به‌لام گه‌ر ببوایه‌ته‌ سه‌روک، روخسار و هه‌یکه‌لی له‌ سه‌روک پارته‌کانی دیکه‌ی دیتلاوار باشت‌ر بوو. لاجانه‌ سه‌پییه‌کانی، ریشی پروفیسۆری، قژی ماش و برنجی، قامه‌تی قیت و به‌رزى، هه‌موو روخساریکیان ده‌دایه‌ گه‌لێک له‌ سه‌روکه‌کانی ترمان شایسته‌ و له‌بارتر بیت. وه‌ک خۆی ده‌یگوت، ماوه‌پێ به‌ سێ شت هه‌بوو «خودا - نیشتیما - گه‌نجان». پێشتر نه‌بووبوو مامۆستایه‌کی قوتابخانه‌ پارتیکی سیاسی دابه‌زینیت و سه‌رکه‌وتن به‌ده‌ست به‌نیت. به‌لام له‌ میژه‌ ئه‌و یه‌ک هه‌ست دل و ده‌روونی گرتوه‌، یه‌ک ترس هه‌موو ژیا‌نی به‌رپۆه‌ده‌بات، ئه‌ویش ئه‌و ترسه‌یه‌ که دیتلاوار بکه‌ویت‌ه‌وه‌ ده‌ست دۆژمن. ماله‌ هاوینه‌که‌ی له‌ خۆشترین کۆشکه‌ تازه‌کانی ئه‌و ناوه‌ بوون، سه‌رجه‌م ژووره‌کانی فهرشی گرانبه‌هایان لێ داخرابوو، دیواره‌کان به‌ تهنکی کۆن و ته‌وری دارپه‌رده‌یه‌کانی دیتلاوار رازبوونه‌وه‌. ماوه‌یه‌ک بوو خولیا‌ی کۆکردنه‌وه‌ی ته‌ور بوو، له‌ ژیرخانی ماله‌که‌یدا کۆمه‌لیک له‌ ته‌وره‌ هه‌ره‌ دیزینه‌کانی دیتلاواری هه‌بوو، که ده‌یگوت چه‌کی قاره‌مانه‌ کۆنه‌کانی ئه‌م نیشتیما‌نه‌ بووه‌. سه‌ی ئه‌سلان، له‌ راپه‌وه‌کاندا له‌ بری تابلۆ، قوتۆی ئه‌و

جەنگاوەرە دیرینانەیی ھەلواسیبوو کە پێدەچوو لە سەرەتای دروستبوونی کامێرادا گیرابن. مالهەکی بەجۆریک پێبوو لە چەک و تفاقى دیرین، یەکیک نەیزانیایە، دەیگوت ئێرە مالی سەرلەشکریکی سەدەیی نۆزدەیه. بەلام ئەسلان بە راستی دەترسا، ئەو ھەستە تالترین و ئازار بەخشتین ھەستی ژيانى بوو. ھۆی بایەخدانی بە میژوو دەگەرێتەوہ بۆ پشکنینی ئەو ترسە. سالانى یەكەم کە بە قوولى خەریکی خۆیندنی میژووی خۆرھەلات بوو، تووشی نەخۆشییەکی دەروونی گەورە بوو. ئاخۆ نەخۆشییەکی دەگەرپایەوہ بۆ ئەو ھەموو کوشتار و جەنگ و نالەبارییەیی لە میژووی ئەم دەفەرەدا ھەبوو یان ھەر دەرکەوتەییکی سەر بەخۆی دەروونی بوو؟ ھیچ کەس نەیدەزانى. بەلام کەسە نزیکەکانى دەلێن، پەتای زۆر، لەرزى پەیتاپەیتا، لە ھۆش خۆچوون، کەف دەردان، ھەموو ئەو دیاردانە ژيانى تیکداوہ و زوو سەریان سپی کردوہ. ئەو ھیشتا گەنج دەبیت کە دیلاوار ئازاد دەکریت، ئەو ئازادییە جیتەگر و لەرزۆکە تووشی ئەم ترسەیی دەکەن... ئەو، لەگەڵ خەلکانیکی زۆری ئەم شارەدا دلەپاوکی و ھەسواسی ئەوہ دەیگریت کە دوژمن بەم زوانە دەگەرپیتەوہ. ئەو ترسە وای لێدەکات لە ژنى یەكەمى جیاببیتەوہ، چونکە بریاریدابوو مندالى نەبیت و ھیچ وەچەیک بۆ ناو ئەم ئاگرستانە دروست نەکات. ھەموو سامی ژيانى ئەوہ بوو گەر مندالى ببیت، لەوانەییە پۆژیک دوژمن بدات بەسەر دیلاواردا و مندالەکانى سەر بېرن. ئەو خەیلانە ھێندە دەیانترسان، ئارامیان لى دەبیری و تووشی کینەییکی قوول و ترسیکی ناسروشتیان دەکرد. کەسانیک کە سالانى گەنجى سەى ئەسلانیاں لە بیرە، دەلێن، بەردەوام باسى ھێرش و پەلامارەکانى میژووی دیرینی کردوہ. سەربوردی قرمتییەکان، فاتمییەکان، مەغولەکان، سەلجوقییەکان، سەفەوییەکان، ئیسماعیلییەکان، عوسمانییەکان. سەری پرەدەبیت لە ھێرشى لەشکری خەيالى، لە تەپوتۆزى پەش، لە ھەرا و قرمەقرمى جەنگ، شەپى گەورە کە شەوان لەسەر دەنگى پنى ئەسپەکان

و هاواری کوشته‌کانی به‌خه‌بردیت. هه‌ر ئه‌و ترسه‌ی وای لێده‌کات بیر له‌ دروستکردنی شورای گه‌وره‌ و خه‌نده‌کی قوول و له‌شکری دل‌ه‌ق بۆ دیناوار بکاته‌وه‌. وه‌ک ده‌لێن چه‌ندین جار پێشنیاری دروستکردنی سوپایه‌کی پڕ چه‌کی داوه‌ته‌ فرمانداران و حاکمانی هه‌ریم و هه‌میشه‌ به‌ پێکه‌نین و گالته‌ پیشوازی لێکراوه‌. له‌گه‌ل تێپه‌رینی سالاندا ترسه‌کانی هێور ده‌بنه‌وه‌، ته‌پوتۆزی جه‌نگه‌کانی ناو سه‌ری ده‌نیشه‌وه‌ و خولیاکانی له‌ خولیاى نه‌خۆشیکه‌وه‌ که‌ پره‌ له‌ ترس و هه‌راسی ده‌روونی ده‌گۆریت بۆ خولیاى سیاسیه‌یک که‌ ده‌یه‌ویت عه‌شقی دیناوار له‌ خه‌لکدا سه‌وزبکات. ده‌گه‌رێته‌وه‌ بۆ یواری خوێندن وه‌ک مامۆستایه‌کی قسه‌زان و شاره‌زا و دووربین، ترس له‌ پاشه‌پوژیکی نادیار له‌ هه‌موو خوێندکاره‌کانیدا ده‌چینیت. وانه‌کانی له‌ خوێندنگای غه‌قاریی له‌ هه‌موو دیناواردا ده‌نگه‌ده‌نه‌وه‌، به‌رده‌وام له‌ سه‌ر ئه‌و دوژمنانه‌ ده‌دویت که‌ ده‌بیت خۆمانیان بۆ ئاماده‌بکه‌ین، قسه‌ له‌ سه‌ر په‌یداکردنی چه‌ک و مه‌شکردنی به‌رده‌وام ده‌کات. وه‌ک نیشتیمانپه‌روه‌ریکی بێ وینه‌ له‌ لایه‌ن مامۆستایان و خوێندکارانه‌وه‌ پێز و مه‌حه‌به‌تیکی تایبه‌ت به‌ ده‌ستده‌هێنیت، له‌ قسه‌ و نوسینه‌کانیدا، که‌ هه‌میشه‌ به‌ ده‌ستتوس دابه‌شیانده‌کات، خۆی وه‌ک که‌سیک ده‌رده‌خات که‌ جگه‌ له‌ زامنکردنی پاشه‌پوژ هیچ غه‌میکى تری نییه‌. ئه‌و هه‌فته‌یه‌ که‌ فه‌راسه‌ ره‌ش و حامید سوڵتان ده‌چن بۆلای، بڕیارده‌دا گه‌ر زه‌مینه‌ له‌ بار بیت یه‌که‌م هه‌نگاوی راسته‌قینه‌ بنیت بۆ جیه‌جێکردنی خه‌ونه‌ دێرنه‌که‌ی خۆی. له‌ نوسینه‌کانی پێشتری خۆیدا هه‌میشه‌ باسی له‌ «نه‌فره‌تى میژوو» کردوه‌. وشه‌ی میژوو سیحراویترین و سه‌یرترین وشه‌ بوو لای، نوسینه‌کانی پڕبوون له‌ زاراوه‌گه‌لی وه‌ک «نه‌فره‌تى میژوو» «زه‌لکاوی میژوو» «په‌وه‌په‌وی میژوو» «تۆله‌ی میژوو» «زبڵخانه‌ی میژوو» «ده‌رفه‌تى میژوو» «حوکمی میژوو» «دادگای میژوو». هه‌ر که‌س نوسینیکی بدییایه‌ ده‌یزانی وشه‌ی میژوو تا چ ئه‌ندازه‌یه‌ک هۆش و خه‌یالی گرتوه‌وه‌. ئه‌و ماوه‌یه‌

تا که شتیک له خه یالیدا بوو، وشه‌ی «فرسه‌تی میژوو» بوو. ئه‌و پوژانه وه‌ک دهره‌نجامی خویندنه‌وه‌یه‌کی دریژ له کتینه کلاسیکیه‌کانی سیاست و تیوریزه‌که‌رانی فیکری نه‌ته‌وه‌یی، له‌و باوه‌په‌دابوو که خه‌لکی دیلاوار نابنه‌ میلیله‌تیک‌ی راسته‌قینه‌ تا هه‌موو پیکه‌وه‌یه‌ک خه‌ون نه‌بینن. که کورانی غه‌فاریی هاتن بۆ لای و داوای ئیرشاد و یارمه‌تیه‌ان لێ کرد، هه‌ستیکرد ئیدی کاتی ئه‌وه‌هاتوو شتیک بۆ ئه‌م شاره‌ بکات.

ئه‌و پوژهی گه‌نجه‌کان چوونه‌ ماله‌ هاوینه‌که‌ی، له‌ نیوه‌پووه‌ له‌ به‌ر هه‌یوانیکی بچوک و فینکدا که به‌سه‌ر سروشتی شیتی ئه‌و ده‌قه‌ره‌دا ده‌یروانی، سه‌ری له‌ ده‌فته‌ریکدا نوقمکردبوو تا وتاریک بۆ ئه‌و کۆبوونه‌وه‌یه‌ ئاماده‌بکات. ده‌مه‌و ئیواره، کاتیک گه‌نجه‌کانی غه‌فاریی له‌ پاسیکی گه‌وره‌ و چه‌ند ماشینیکی تایبه‌تیدا گه‌یشتن، خۆی له‌ پیشوازییاندان بوو... گه‌نجان هه‌میشه‌ به‌ شه‌وق و زه‌وقه‌وه‌ ده‌هاتنه‌ دیدنه‌ی سه‌ی ئه‌سلان. ئه‌و پیشتر جینگای ته‌واوی له‌ هه‌وشیکی پشته‌وه‌ی ماله‌ هاوینه‌یه‌که‌یدا سازکردبوو. له‌ جلیکدا که نه‌ شیوه‌ی پیاوی فیزن و لاف لینه‌ری ده‌دایه، نه‌ په‌نگی مامۆستایه‌کی په‌رپوت و که‌مه‌ترخه‌م، پیشوازی لیکردن... به‌ مه‌به‌ست که‌مه‌ پیشیکی غه‌مباری هه‌شتبووه‌وه‌ تا رۆمانسیتر و کاریگه‌رتر ده‌ربکه‌وێت. گه‌نجه‌کان سه‌رو بیستوپنج که‌س ده‌بوون... هه‌یچ که‌سیان تیدانه‌بوو پیشتر ده‌ستتوسیکی سه‌ی ئه‌سلانی ده‌رباره‌ی گرنگی نه‌ته‌وه‌ و میژوو و خۆپاراستن نه‌خویندبێته‌وه‌. سه‌ی برازای سه‌ی ئه‌سلان خزمه‌تی میوانه‌کانیان ده‌کرد. گه‌نجان هه‌نده‌ی دانیشتن و ئاو و شه‌ربه‌تیان خواردوه‌وه، سه‌ی ئه‌سلان ده‌ستیکرد به‌ پیشوازی و به‌خێرهاتنی گه‌رمیان، ده‌ستی زۆریانی دووباره‌ گووشیه‌وه‌ و چه‌ند دانه‌یه‌کیانی گرته‌وه‌ ئامیز و گووتی «ماشه‌لا له‌ دیلاوار و له‌م گه‌نجه‌ خوین گه‌رمه‌ جوانانه». هه‌وا‌ی ئیواره به‌ جۆریک فینک بوو، هه‌وشه‌که‌ی سه‌ی ئه‌سلان به‌ جۆریک سه‌وز و ئارام بوو، هه‌منی به‌سه‌ر هه‌موواندا سه‌پاند. ئه‌و دلنیاوو ئه‌م دانیشته‌ی ده‌رگای قوناغیکی تازه‌ له‌

ژيانيدا دهكاتهوه. كهه كهس له ديلاوار دهيتواني ناوا گه نجان له خوى كوكباتهوه، دانىشتنىكى وهها سياسييه بهرزهكان و بهرپر سه پايه بلند هكاني ديلاوار خهونيان پتوه دهيني. سهى ئهسلان زور ههولى دهدا جوش و خروشى ساتهكه وهها نهيزوينن پهيامى راستهقينهى خوى له بيربكات. پيش هاتنى گه نهكان له بهر خويه وه كووتى «ئهسلان، تو نه پاره و پوالت دهويت، نه پلهو پايه. ئهوهى ههته و نيته ترسيكه له دلتدا. ترسيكه دانامركيتهوه تا گه نجانى ديلاوار به يهك ريزى و ريكرخواهيهى نه بينيت، ئهه گه نهجه تور و خوين گه رمانه پتويستيان به پياويكى دلسوزى وهك تويه رابه و چاوساغيان بيت، نابيت تو له ژير بارى ئهرك و فهرمانى خوت ههلبينيت»، ئهه قسانه قسهى راستهقينهى دلى بوون، ئهه بهراست دلسوزى ديلاوار بوو. ئهسلان گه رچى زور دلى خوش بوو، ههولى دهدا و نيشاندات كه هوى دلخوشييهكهى تهنيا بينينى ههماسهت و دلگهرمى گه نجان، بهلام نهشيد هتوانى ريزيك بو ئهه ريبازه شهخسييهى خوى داننيت كه دهىگوت «تا ئهمرۆ به پاكي هيتاومه». گه نهكان كه پوى گهشى ماموستايان دى پتر كرانهوه، هاتبوون و باوهرى تهواويان ههبوو كه تهنيا كهسيكى وهك ماموستا ئهسلان دهتوانيت رابه و رينيشاند هريان بيت. ههنديكيان سهرساميان به ماموستا و دهستنوسهكاني دهگهيشته سهرسامى به فريادرهسيكى غهيبى. ماموستا به زمانىكى ساده دهينوسى، شتيكى دهخسته سهر كاغهز وهك خوى دهىگوت قسهى دلى خهلك بيت.

كه گه نهكان هاتنه قسه، زوريان دهيانويست له سهر ئازارى خهونهكان قسه بكن، بهلام خهونهكه ورده ورده لهوه دهرده چوو هه ر خهونيك بيت. يهكيك له گه نهكان، كه سورفليكى موو زهرد بوو، دهنگىكى غهمگينى نير و قرخنى بوو، له پيش هه موواندا سوار كولى كورهكه بوو و كووتى «ماموستا خهلكيك ههيه لهوه سهرسامه كه ئيمه خهونىكى و اعجاباتى ده بينين، بهلام من سهرسام نيم. هيچ سهرسام نيم، ئيمهى گه نجان له

راستىدا پۇژانە سەردەبەردىن، خەونەكانمان سەردەبەردىن، ژيانمان لە پوچىدا نوقم بوو. من ھەر خۆم بگرە، ھىچ ھىوايەكم بە ژيان نىيە، ھەر خۆم بگرە، تا ئىستا چەند جار بىرم لە خۆكوشتن كردۆتەو. من واھەستدەكەم مردوم، ئەو كەسەى لە خەونەكەدا دەبىيىنم جەلادىكە پىشتەر منى كوشتو، ژيانى من چ نرخیكى ھەيە... چەند سالە لە فەقىرىيەكى خراپدا دەژىم، ھەرچى زەوى و زارىكمەن بوو، ھۆزى ئاليانى ھەرزان لە چنگيان دەرھىناين، ئىستا ژيانى باوكم ھەر لە ژيانى سەگىكى نەخۆش دەچىت، بەستەزمانە بوو بە سەگىكى نەخۆش كە دايمە بۆن بە چاك و دامىنى ئەم و ئەو ھەدەكات بەلكو ئاورىكى لىبەنەو. من ئەو ناشارمەو كە باوكم ھەمىشە ئەخلاقى سەگى بوو... ھەمىشە مايەى شەرمەزاريمان بوو، لووتىكى ھەيە بە بۆن دەزانىت، كى كۆمەكىدەكات و كى لەقە لە لمۆزى ھەلدەدا، بەلام قەسەم بە خوا، ھەندى جار خۆشحالە لەقە لە لمۆزى ھەلدەن. من لىتان دەپرسم، گەر باوكم لە دىلاوار لە دايك نەبووايە وادەردەچوو؟ . نا دلنيام كەسىك دەبوو خاوەنى كەرامەتى خۆى، دوینی كە باسى ئەو خەونەم بۆ كرد كە دەبىيىنم، دەزانن چى گووت، دلنيام باوەرناكەن چى گووت، گووتى بەو جووتە گوونەمەو سەرت دەبىرن... گووتى دلنایىت ئەو كابرايە سەرى بېرىت، ھەتىو دلنایىت ھىچى ترى لى نەكردىت؟ ...». ھەموو پىكەنين، سەى ئەسلان خەندەيەكى تال كەوتە سەر لىوى و گووتى «چ خۆشحالم گویم لىتان بىت، باسى خۆتانم بۆ دەكەن، وادانى من لە برى باوكم و چ غەمىكت ھەيە بۆ منى پۆكە». زۆرىنەى گەنجەكان، لە ھەژارانی گەرەكى غەفارىی بوون، ھەلبەت غەفارىی ھەژارتىن جىگای دىلاوار نەبوو، چەندىن گەرەكى زۆر ھەژارتەر، لە باشوورى خۆرئاوا ھەبوون كە ھەتا گەنجانى غەفارىی لە بىنىنى مال و پۆشاك و ئاستى زىندەگى ئەویدا شەرم دەيگرتن. مامۆستا ئەسلان كە يەكە يەكە لە گەنجانى دەروانى، ھەستىكرد بەم قسانە، خەرىكە لە ناكاو

شه‌وقی خوشی و بریقه‌ی هاتنی سه‌ره‌تا ده‌ره‌ویته‌وه و غه‌میکی قوول له سه‌ر ده‌موچاوه‌کان ده‌رده‌که‌ویت. یه‌کیکیان که به‌و هاوینه پالتویه‌کی ره‌شی له به‌ردابوو و جامانه‌یه‌کی ره‌شی له مللی پتچابوو، که‌میک پریشی هاتبوو، قژیکی ره‌شی په‌شو‌کاوی هه‌بوو، که دیاربوو پتر له سی مانگه سه‌رکورسی سه‌رتاشی نه‌بینیوه، جووتیک چاوی هه‌بوو که مرووف نازانیت وه‌ک چاوانی شیتیک یان بلیمه‌تیک بیانینیت، هاته‌قسه. به «نه‌جمه‌ی ئایشه‌گول» بانگیانده‌کرد. هه‌م زیره‌ک وه‌م خه‌ته‌رناک ده‌ینواند، به‌جۆریک سه‌ی ئه‌سلان هه‌ر چاوی پیکه‌وت، زانی که پیشتر هیچ کات ئه‌م کوره‌ی له ناو قوتابییه‌کانی خۆیدا نه‌بینیوه. سه‌ره‌تا وایزانی کرێچییه‌کی نویی که‌په‌کی غه‌فاریی بیت، به‌لام دواتر زانی که که‌نجیکی نه‌خۆش بووه و له دوا‌ی چه‌ند سالیک چاره‌سه‌ریی له یه‌کیک له بیمارستانه‌کانی ویلایه‌تیکی دوور له دیلاواره‌وه که‌پاوه‌ته‌وه. نه‌جمه به شتیک له گرژییه‌وه ته‌ماشای قسه‌که‌ری یه‌که‌می کرد، وه‌ک ئه‌وه‌ی هه‌قیکی ئه‌می خواردیبت. گووتی «به‌ریز سه‌ی ئه‌سلان، من یه‌که‌مجارمه ئیوه ده‌بینم، به‌لام له شه‌ش مانگ له‌وه‌وه پیشه‌وه ئیوه ده‌ناسم، هه‌لبه‌ت ئیدی‌عای ناسینی ئیوه زیاده‌په‌وییه‌کی زۆری تیدایه، به‌تایبه‌ت من رقم له زیاده‌په‌وییه، مروفتیکی میانه‌په‌وم، هه‌تا رقم له‌و شوقیرانه‌شه که تیز ده‌ئاژۆن، هه‌موو که‌س ده‌زانی من له کاتی پتووستدا نه‌بیت و بۆ مه‌به‌ستی پیروژ نه‌بیت، رقم له زیاده‌په‌وییه. نا ناتوانم بلیم که زۆر ده‌تاناسم، هینده ده‌تاناسم ئه‌وه‌نده‌ی خوینده‌وه‌ی هه‌ندی ده‌ستفوس ریگا ده‌دات خوینه‌ریک نوسه‌ریک بناسیت». شتیک له نا‌ئارامی و دوودلی له ده‌نگیدا بوو، که سه‌ی ئه‌سلان خیرا سلی لیکرده‌وه. چاوانی به‌جۆریکی شیتانه ده‌گه‌ران... نا‌ئارام و شه‌پانگیز بوون. «تا‌که شتیک بۆم گرنگ بوو ئه‌وه‌بوو یه‌که‌م که‌س قسه‌به‌کم، چونکه ده‌مه‌ویت له قسه‌ی پوچ ده‌رچین، شتیک ئارام له‌به‌ر هه‌لده‌گریت قسه‌ی پوچه، قسه‌ی دووباره‌یه که ناگه‌نه هیچ. هیچ شتیک له‌و قسانه گرنگتر نییه که راسته‌وخو ئامانجی

خۆیان دەپێکن. من یەکیکم لەوانەی ئێوە خەونە دەبینم، بەلام ئێوە خەونە نامترسینیت... هەلبەت هەر یەکیک لە ئێمە ئاگریک لە ناخیایەتی، هەر یەک لەم گەنجانەی تۆ دەیبینیت، ئێوە ژيانە شایستەیی نییە کە خۆی دەیه‌ویت. بەلام بوەستە بەرێزم، ژيانی شایستە چییە؟ من لە هەمووتان دەپرسم ژيانی شایستە چییە؟ . ژيانی شایستە ئێوەیە کە خوش بژیت و لە هیچ شتیکت کەم نەبێت؟ ئێوە وادەلێن... قەسەم بیت بەر لەوەی بینم دەمزانێ گوێم لە قەسەی وادەبیت، دەمزانێ خەلکانیک هەلەدستن و باس لە هەژاری خۆیان دەکەن، یان باس لەوە دەکەن باوکیان بۆ پاروویەک نان وەک سەگ لەسەر قاچیک سەمایکردووە. من بەر لەوەی بینم هەموویم لە بەرچاوی بوو. من بەو بەرێزانە دەلێم کە هاتوون لێرەوێ بۆ ژيانی خوش بکڕوژێنەو، من هەموو ئێوە ژيانە خوشەم بینووە کە ئێوە بۆی دەگەرێن. من نیووی ژیانم لە دەرەوێ دیلاوار بووم، بەلێ نەخوش بووم، بەلێ سەرمايەکی رەش چوو بوو ئێسقانمەو، بەلێ دکتۆرەکان دەیانگووت من جۆرە لەرزیکی ئێبەدییەم هەیە کە هەرگیز چاک نابێت، بەلام ئێوە هەموو سالا لە دەرەوێ دیلاوار کاتی تەواوم بەدەستەوێ بوو تا خوش بژیم، کاتی تەواوم هەبوو خۆم لە هەر عەیش و نۆشیکدا نوقمبکەم کە گەنجانێ دیلاوار خەویشی پێوە نابینن، تا سەر ئێسقان هەموو لەزەتیک تاقیبکەمەو کە بە خەیاڵی شەیتانیشتا نایەت... بەلام دواچار هەر دەبوو بێمەوێ بۆ دیلاوار، بۆ کوێ بچوومایە؟ . شتیکی گەرەم کەم بوو. شتیکی ناوی دەنیم ئاگر... وامەزانن حەزی من لە ئاگر پەیره‌ندی بە نەخۆشییە کەمەوێ هەیە، بەلام ئێنسان بە فیترەتی خۆی گریک لە دەررونیایەتی بە خوشی و کامەرانی ناکوژیتەو. بەلێ من قەسەم لە گریکە کە جۆشیکی تر خامۆشیدەکات، جۆشیکە بەس رەنگە لە جەنگیکدا ئارام بیتەوێ. دیارە من باسم لە جەنگی راستی نییە، باسم لە بۆشاییە کە لە ژيانمدا کە بە شتیکی پرەدەبیتەوێ کە بە تەنیا ناکریت، هەر شتیکی من لەم پێستە نەخۆشەم بەهێتێتە دەرئ و بە ئێوەوێم ببەستیت

گه‌رممده‌کاته‌وه... ئه‌م خه‌ونه بۆ من شتی‌که له‌و جو‌ره، ئه‌و خه‌ونه هه‌ر چیه‌که لای من گرنگ نییه، به‌لام ئه‌وه‌ی گرنگه به‌ ته‌نیا نایبینم، له‌زه‌تی ئه‌وه‌یه به‌ ته‌نیا نایبینم، ئه‌وه‌یه له‌و کاته‌دا ده‌خه‌وم و چاوه‌پروانی ده‌که‌م بێت، ده‌زانم ئێوه‌ش هه‌مووتان له‌ هه‌مان کاته‌دا چاوه‌پروانی ئه‌و ترسه‌ن بێت... ئه‌وه گرنگه بۆ من، ئه‌وه‌ی هه‌موومان پێکه‌وه چاوه‌پروانین، ئه‌و هه‌سته‌یه که تاسه‌ر ئێسقان گه‌رمی به‌جه‌سته‌م ده‌به‌خشیت، شتی‌ک که هه‌تا نوسینه‌کانی ئێوه ناتوانیت پێم به‌بخشیت». که قسه‌یده‌کرد به‌رده‌وام به‌ جو‌رنکی نا‌ئاسایی سه‌یری ده‌ورو به‌ری ده‌کرد، دیار بوو پێشتر ته‌نهاییه‌کی زۆری چه‌شتوو، دیار بوو هه‌ر چیی کردووه نه‌یتوانیوه له‌و ته‌نهاییه‌ بێته‌ ده‌ری، به‌لام ئێستا پوناکیه‌ک ده‌بینیت و وه‌ک شیت به‌ره‌و رووی ده‌فڕیت.

هه‌ندیکێ دیکه‌ش قسه‌یانکرد، یه‌کیکیان که کوری به‌قالێکی پیر بوو له‌ غه‌فاری، هه‌موو به‌ بۆقبۆقیله بانگیانده‌کرد قسه‌کانی له‌ هه‌مووان سه‌رنج ڕاکێشتر بوو، گووتی «خوام نه‌ما بێت، ئه‌وه‌ی بلی ئه‌وه خه‌ونه خیری ناگات، خه‌ونی چی کاکه گیان، من ئه‌سله‌ن خه‌ونم هه‌ر بیر نایه‌ته‌وه، له‌ دایکبووم و دوو گویم لێ ڕواوه خه‌ونم بیر نه‌که‌وتۆته‌وه، هه‌موو له‌ شه‌ودا ماوه‌یه‌ک خه‌به‌رمان ده‌بێته‌وه و ئه‌و ترسه‌ ده‌چیته‌ دل‌مانه‌وه. کاکه گیان. ترسه‌که شتی‌ک له‌ ئاباو ئه‌جدادمانه‌وه ماوه‌ته‌وه. من باپیره گه‌وره‌م سه‌ر قافله‌چی بووه، له‌ سیستان و بلوچستانه‌وه ئاوریشمی هیندی هیناوه و نارده‌ویتی بۆ ئه‌سته‌نبول، چی لێ بکات ئه‌و کات له‌ هه‌موو دیلاواردا په‌نجا که‌سی تێدا نه‌بووه قاتیک جلی ته‌واویان له‌ به‌رده‌ا بێت، ئاوریشمی به‌ دیاریش بدایه‌ته‌ خه‌لک، چلمیان پێ ده‌سه‌ری. باپیرم له‌ جیگایه‌ک که به‌س خودا ده‌زانیت کوینی، له‌سه‌ر ڕیگایه‌ک که به‌س خودا ده‌زانیت چ ڕیگایه‌که، سه‌ر ده‌به‌دریت... سه‌ره‌که‌ی ده‌خه‌نه مه‌شکه‌یه‌ک ئاو و خوێوه و ده‌می ده‌به‌ستن و ده‌یده‌نه‌وه به‌ قافله‌چیه‌کانی تر، ئه‌وانیش ده‌یه‌ننه‌وه بۆ نه‌نکم، یه‌عنی بۆ نه‌نگه‌وره‌م. کاتیک نه‌نکم سه‌ری مه‌شکه‌که ده‌کاته‌وه، ئاوێکی ڕه‌ش و بۆگه‌ن

دیتنه دهری، له گهل کهله سهریک و دوانزه دانی ئالتون. که به قسه ی باوکم بیت تا ئیستاش هر ماون. دهلین دوژمن باپیره گوره یان سهربریوم... دوژمن... ئه وه راستیه که یه تی. من دوو گویم لی رواوه دترسم، شه ونیه که دهچمه ناو جیگا نیو سوعات له خودا نه پاریمه وه پهحم پییکات و به یانی به زیندوویی و ساغ و سه لامه تی خه بهرم بیتنه وه. ترسه که له گوشت و ئیسقاندایه... ئیستا شار که جاران جیگاهه کی ئاسایی و ئاسایشدار بو، وا نه ماوه. له هه ندی گه ره کی دیلاواردا مروق نازانیت خه لک به چ زمانیک قسه ده که ن، له ئه ترافی پوژهلای شاره که وه بهردهوام خه لکی دهرو بهر دیتنه ژووری، خه لکیک پیشت که س نه بیینیون، هه تا دهموچاویشیان له بهنی ئادهم ناچیت. من هه شت مانگ له مهو بهر بوئه وهی له حهقیقه ت تیگه م، برا گیان تیگه یشتن له حهقیقه ت شتیکی ئاسان نییه. هه شت مانگ له مهو بهر بوئه وهی له حهقیقه ت تیگه م، به لی، هه شت مانگی ره بق له وهو بهر، چووم بو ناوچه سنوورییه کان، به لی برا گیان له هر چوارلای دیلاواره وه، نه تهره فیک و نه دووان، له هه موو لایه که وه ... مه به ستم هه م تهره فی چیا بهرزه کان و هه م تهره فی بیابانه، هه م که تاره کانی ده ریایچه و هه م بهری جهنگه ل. راسته ئیمه لیتره دانیش تووین و دلمان خوشه دهلین دیلاوار یه ک شه قامی هه یه، یه ک سنووری هه یه، به لام گهر وه ک من گه شتیکتان به دوا ی حهقیقه تدا بکر دایه ده تانزانی که دوژمن له هر چوار لاه دزه یکر دوه، ده یان خیلی نیشته جی ئه وه هر یمانه، خیل و عه شره تیک که له دارستان ژیاون، قهوم و تایفه یه ک له سه ر ده ریایچه به راوه ماسیه وه سه رقال بوون، کوچه رانیک له تهره فی بیابانه وه که هه تاو ده موچاوی وه ک په ژووی رهش براژاندون، هه موو دابزیونه ته دیلاوار. وه ک من و تو خویان به خاوهن مال دهزانن، وه ک من و تو خویان کردوه به ئه سلی دیلاوار، له و دیو چیا شه وه بهردهوام خه لکانیک داده به زن... راسته زمانیان له زمانی ئیمه دهچیت، به لام غه ربیه ن، ناتوانن هه موو وشه یه ک به پرونی وه ک ئیمه ته له فوزبکه ن، بو

نمونه ناتوانن ۋەك من و تۆ بلىن پونگە، يان قورباقە، يان پاقلە... برا گيان ھەمووى بە جۆرىكى تر دەلین، بە شىۋەيەك ئىنسان دەبىت دەست بخاتە سەر دلى و بلىت وای خاک بەسەرمان چەند سالانىكى تر لەم دىلاۋارەدا كەسىك نابىت بە دروستى عەيب نەبىت بلىت قنگر».

بۇقبۇقىلە تەنیا كەس نەبوو كە ترس لە دەنگ و چاۋیدا بوو، بەشى زۆرى قسەكەران ۋەك ئەو لە غەزەبىكى ناديار و نەينى دەترسان. سەى ئەسلان بە ھىمنى و سەبرەۋە گوى دەگرت، دەيوست بە ھىمنى و ئارامىيە تەۋاۋى گەنچەكان بخاتە ژىر حوكمى وىقارى خۆى. ھەمووان قسەيانكرد «ئال مورد» نەبىت، كە ھەلبەت ھەر خۆى دواتر ھەموو شتەكانى بۇ گىرپامەۋە، ئەو تەنیا بىدەنگى ئەو پۇژەبوو.

ئال مورد ناۋى بنەمالەكەيان ال المراد بوو. نازانم بۇ بنەمالەكەيان جۆرە ناۋىكى ۋەھای ھەبوو، كورپىكى زۆر چكولانە بوو، كەس بە ناۋى خۆيەۋە بانگى نەدەكرد، ھەموو ھەر بە ئال مورد بانگياندەكرد. پەنگ ئالىك بوو، جووتىك چاۋى كالى مندالانە و پاكى ھەبوو، لووتىكى زلېش كە زۆربەى كات زىپكەيەكى بەسەرۋە بوو. ئەو ھەموو شتىكى ئەو پۇژە و پۇژانى دواترى بۇ گىرپامەۋە.

سەى ئەسلان ۋەستا تا دواى، تا كاتىك ئىدى ھەمووان ئارەزوۋى قسە و دەنگى مامۇستايان دەكرد، كە ھاتە گۆ، بىدەنگى و گوڭگرتن لە جوانترىن ئاۋىتەى خۆياندا بوون. سەى ئەسلان، ئەو پۇژە دواى خەۋنىكى دىرىن كەوت، شتىك ھەمىشە لە مېشك و خەيالیدا بوو، گووتى «ئەزىزانم، كورە دلسۆزەكانى ئەم نىشتىمانە، ھەمووتان من دەناسن، منىش زۇرتان باش دەناسم، پۇژى لە دايكبوونى ھەندىكتانم لە بىرە، مندالى ھەندىكى ترتان لە بەرچاۋمە، يادەمە چۆن لە كوچەكانى غەفارىيدا گەرە بوون، چۆن چوونەتە بەر خویندن، چۆن سالى يەكەمى خویندن ھاتوون بۇ قوتابخانە،

سالانى خویندن چیتان له بهر بووه. هه موو دهزانن من ئه ولادم نیه، وه چه م نه خستوته وه، هه كه سیک چیروکی منی بیستیت دهزانیت بو. دهزانیت بهنده، هه میشه ترساوم، ده بوو واز له ژيانی خانه وادهیی بهیتم، ده بوو دهستبهرداری ئه و خه ونه بم كه هه موو پیاویکی ئاسایی خه ونی پیوه ده بینیت. من ئه وه تهی هوشم کردوته وه بیر له دیلاوار ده كه مه وه، هیچ شه ویک نه بووه سهر بخه مه سهر سهرین و پیش ئه وهی چاوانم بچه خه و بیر له داهاتووی ئه م ولاته نه كه مه وه، خه لکی تر سهرده خه نه سهر بالیف و ئه ستیره ده ژمیرن، سهرده خه نه سهر بالیف و بیر له یاریان ده كه نه وه، من جگه له خه یالی دیلاوار، جگه له مه ستبوون به عه تری گیای ئه م نیشتمانه هیچی تر له خه یالدا نه بووه. هه زار سوپاس بو خودا كه ئیستا له بهرامبه ر پۆلنك كه نجا دانیشتووم كه دهزانن چه ند ساله من چی ده نوسم و باسی چی ده كه م». چاوانی پرېوون له بریقهی خوشی. دهنگی پرېوو له شور و شه وق، گووتی «من هه موو ژیانم ناشتی خواز بووم. به لام ناشتی عه ریزم به مانای توانا، ناشتی کاتیک ده بیت كه دوژمن لیت بترسیت، هیزت هه بیت، زه برت هه بیت، کاریك كه یه دوژمن سلّت لی بکاته وه. ئه وهی عاشقی ناشتی بوو، ده بیت عاشقی هیزیش بیت، ده بیت خوینیشی بو بریژیت. من زور بیرم له چیروکی ئه م خه ونه ی ئیوه کردوته وه. دلناتان ده كه مه وه كه من سوپاسی خودا ده كه م بو ئه م خه ونه... نا واهه زانن هه زم له ئازارتانه، به لام شتیک له و خه ونه دا ده بینم بیناکیه تی. خه ونیکی بیناكه، خه ونیکه ده ست ناپاریزیت، رهحم به نیچیره كه ی ناکات. له به ره ئه وه ئه و شته ی ئیوه ده بینن خه ون نیه، به لكو دیوه زمیه و چیتراوه له سهر تاندا، مۆته كه یه و چیتراوه له رۆح تاندا، به هه زاران سال خستوویانه ته ناو خوین و ئیسقانی ئه م میله ته. ئیستا سالانیک زور نیه كه دوژمن لی ره چۆته ده ری، من له بیرمن، له بیرمه چ روه ساریکیان هه بوو، ئیستاش خه وی ئه و رۆژه تر سناکانه ده بینم، ئه و

پۆژانەى سەربازانى دوژمن بە خۆيان و چەك و خودە و پۆستالەكانيانەو
بە دريژى و پانى بە شەقامەكانى ديلاواردا دەهاتن و دەچوون، ژنەكانى
ديلاواريان بە پرچ كيشدەكرده ناو پادگاكانى خۆيان... من هەموويم لە
بيريە. بەلام خۆش خەيالييه؟ كى دەليت دوژمن پويشتوو، دوژمن ليزەيه،
لە ناووە و لە دەروەيه، لەو ديو سنوورەكانەو بە چاو زەقەكانى
تەماشاماندەكات و دەيهويت پەلاماربەدات و لەم ديوەو، لە ناوماندايه، لە ژير
پيستهكەماندايه، چۆتە ناو خەو و خۆراكمان. پۆلەكانى من و باغەوانەكانى
ديلاوار، ئەم خەو مەلەونە گەر باشييهكى هەييت، ئەو هەيه بيري خستينەو
كە دوژمن هەيه، كە دوژمن نەمردو، كە دوژمن چۆتە ژير پيستهكەمان.
خەو كە لە خوشخەيالى بە ئاگاي هيتاينهو. ئەمە نە ساليكە و نەدوو و
نە سينيە و نە چوارە ئيمە خەوتووین، ئەمە نە دوژمنيكە و نە دووانە و
نە سيانە لە بۆسەدايه بۆمان. دوژمنەكانمان ليزەن، نزيكن، دزەيان كردۆتە
ناخمانەو، دزەيان كردۆتە عەقلمانەو، بە خۆيان و چەقۆكانيانەو چوونەتە
ناو سەرمان، دزەيان كردۆتە ناو عەقلى فەرمانپەرە و سياسسيەكانمانەو.
سەردەمى ئەو بەسەرچوو مېللەتان بيباك دانيشن... ئيو دەتانەويت چى
بكەن، گەنجە دلاوەرەكانى نيشتيان، دەتانەويت تا مردن دانيشن و لە
ژير ليفەكانتانەو خەون بيين، دانە چۆقەتان بيت، بلەرز و دووبل بن،
ئيو باغەوانەكانى ديلاوارن، ئەم نيشتيانە باغيكى پازاو هەيه، بەهەشتيكي
بيوينەيه، ئيوەش ئەو باغەوانەن كە دەييت بە ئازايەتى خۆتان، بە
خوينى خۆتان، بە عەرەقى خۆتان ئەم باغە ئاوبەدن، ئيوەن باغەوانەكانى
ديلاوار... ئيوەن...». لەگەل هەموو قسەيهكى سەى ئەسلاندا حەماسەت
و دەمارى گەنجەكان بەرزەبوو، هەستياندەكرد گويگرتن لەم پياو
ئيلهام و ئازايەتيان دەدات. ئال مورا كە دانيشتنەكەى ئەو پۆژەى بە
ورەكارييهكى زۆرەو بۆ گيرامەو، گووتى « ئەسلان، هيچ شتيكى
تايبەتى و راستەوخۆى لە ئيمە داوانەكرد، بەلام ئيمە كە هەموو گوى

بيستی وشه‌کانی بووین، ده‌مانینی ماموستا چوَن و به چ هستیکه‌وه
باس له مه‌ترسییه‌کان ده‌کات، موچرک به جه‌سته‌ماندا ده‌هات، زور له
گه‌نجه‌کان له‌رزیان لینه‌اتبوو. شیوازی ماموستا له قسه‌کردندا هیتد کاریگر
و نه‌فسوناویی بوو، ساده‌ترین وشه‌ی ئه‌و له سیحراو‌یت‌ترین رسته‌ی خه‌لک
کاریگری زیاتری له‌سه‌ر گه‌نجان‌ی غه‌فاریی داده‌نا. ماموستا به‌دریژیی
چه‌ندین سه‌عات قسه‌ی بۆ کردین، هه‌موو ده‌مانینی که گریانکی شاراهه
له گه‌رویدایه، به‌لام ئه‌و له‌و که‌سانه‌ بوو که هیچ کات به ته‌واوی نه‌ده‌گرایا،
هیچ کاتیش به ته‌واوی پی نه‌ده‌که‌نی، هیچ کات به ته‌واوی تو‌ر نه‌ده‌بوو،
به‌لام هیچ کاتیش به ته‌واوی له ناوه‌وه ئارام نه‌بوو. هه‌ر ئه‌و ده‌موچاره
سه‌یره‌ی وایانکرد من لایی بترسم نه‌وه‌ک خو‌شم بویت».

ئه‌و شه‌وه گه‌نجان‌ی غه‌فاریی تا دره‌نگ له مایی سه‌ی ئه‌سلان ده‌می‌تته‌وه.
ماموستا پێیان ده‌لێت له‌و خه‌ونه نه‌ترسن، چونکه خه‌ونیکه یه‌کیانده‌خات،
ئامانجی گه‌وره لای ئه‌و گه‌ران بوو بۆ دوژمن، ئاماده‌بوون بوو بۆ جه‌نگ،
ده‌یویست هه‌مووان چاو بکه‌نه‌وه و بزائن له ریزی غه‌ریبه‌کاندا خه‌لکانیک
هه‌ن ده‌یانه‌وێت دیلاوار له «ره‌وتی میژوو» بسپرنه‌وه.

شه‌و گه‌نجه‌کان سه‌ریان پر‌بوو له رسته ئاگرینه‌کانی ماموستا
ئه‌سلان، دلایان پر‌بوو له ترسیکی گه‌وره له دوژمن، به هه‌مان ئه‌و
ماشینانه گه‌رانه‌وه که ئیواره پێی هاتبوون. هاواره‌کانی ماموستا، خه‌یالی
هه‌مووانی داگیرکردبوو. ئال موراد گووتی «هه‌موو دلنیا‌بووین له روژانی
داهاتوودا له دیلاوار شتی سه‌یر رووده‌دات، شتی زور سه‌یر، به‌لام نه‌ تا
ئه‌و ئه‌ندازه‌یه‌ی که دوا‌یی به راستی بینیمان».

ئەو بەيانییە کە من لە گەل ھونەر مەندەکاندا چووم بۆ بنکەى سەرەکی پۆلیس، کەسمان ئاگاداری دەنگوباسە سەیرەکانى ئەو پۆژە نەبووین. دواتر زانیمان کە لە ھەمان کاتدا تەلەفزیۆنەکان پاپۆرتیان لەسەر ڤودانى سى پینشەتانی ناخۆش داوہ کە ھەر سێکیان دۆخیکی شلەژاو و نااسایان لە دیلاوار دروستکردبوو. پۆژی پێشتر، کوڤی جیگری فەرمانداری دیلاوار لە کاتى ئەسپسواریدا لە دەرەوہى دیلاوار بە دەستی ھەندى نەناس فرێندرابوو، بەشیوہیەکی دێندانە سەرپرەرابوو، لاشەکەشى شەو لە سەر یەکیک لە شەقامە سەرەکییەکانى دیلاوار فرێندرابوو. لەلایەکی ترەوہ دەیان ماسیگر لە دەریاچەى سەر سنووردا بە دەستی تاqmیک لە خەلکانى توندڤەویى مەمەدخەسار، گیرابوون و قولاپ خراپووە گەرویان و لاشەکانیان شۆینترابوو، ھەوالی سێھەمیش ڤودانى شەڤریکی نااسایى بوو لە خویندنگایەکی دیلاواری باشووردا لە نیوان کەسانیکدا کە خەونە ترسناکە دەبینن و کەسانیک کە نایبینن... شەڤیک دوازدە قوتابى پۆلیکی تیا دەسبوتیت، کاتیک دەستەیک خویندکار کە ئەو خەونە دەبینن، کۆمەلێکی دى لە ژووریکدا دیلەدکەن و ئاگریان دەدەن.

من و قاسم وەلید و ئاسەف بورھان و مستەفا لەیلان لە پارەوہکەدا وەستابووین و ئاگاداری ھیچ نەبووین، ھەر چوارمان لەوانە بووین کە

بەیانیان گوی لە ھەوال ناگرین. بێ خەیاڵ لە پریشی یەك پالمان دابوو بە دیواری ژووری بەرپووبەری پۆلیسەو و بیئەوێ کەسمان تاقەت و وزە قسە ی ھەب سەیری بنمیچی پارەووەکەمان دەکرد. ھەوا بە جۆریک خنکینەر و گەرم بوو، مەرقەفی دەپیشاند. ئاسەف بورھان کە پریشکی درێژی ھەبوو، بەردەوام بە جۆریکی سەیر دەستی بە پریشیدا دەھینا و پەشوکانی پتوھ دیاربوو. چەندین جار لە بەر خۆیەوھ گووتی «یەكەم جارە بۆ کاریکی ھونەری بیتم بۆ پۆلیسخانە ... یەكەم جارە». کەسمان ئارەزوومان نەبوو ھیچ تێبینییەك لەسەر قسەكە ی بدەین. پاش کەمێک بەرپووبەری پۆلیس بابەتاھیری وەزیری ھاتە دەری و بیئەوێ سلالومان لی بکات، فەرمانی پتداین دوایکەوین. خۆی بە ھەنگاوی زۆر خیرا دەپۆی، بەلام ئیمە چونکە کەرەستەیکە زۆری نیگارکێشانمان پتیبوو، نەماندەتوانی بە ھەمان خیرایی دوا ی بکەوین. ماوھیک لە پتیشمانەوھ پۆشت بیئەوێ ئاورمان لی بداتەو، ئیمەش لامان ئاسایی بوو، دەمانزانی ھەندێ لە پۆلیسەکان بە فیترەت بیئەدەب بارھاتوون. دواجار لە جیگایەکدا وەستا و جاریکی تر بەدەست پتینماییکردینەوھ دوا ی بکەوین. ئیمە ھەر چوارمان بە پتیمیکی خاوەدەپۆشتین، ھەر چوارمان ... وەلامی ئیمە بۆ ئەو بیحورمەتی و کەم پریشیە ی بەرپووبەری پۆلیس، ئەوھ بوو خاوە بەکاوەخۆ برۆین. ھەر سێ ھونەرمەندەکە ھەر بە سروشتی خۆیان، لە فیترەتەوھ، پۆلیسیان وەك گا و گەمژە سەیردەکرد. ئاخۆ پۆلیس مەخلوقیکی نزمترە لە ھونەرمەند؟ من لەو پرووھە نەمدەتوانی رایەکی تایبەت بە خۆم دروستبکەم. عەقید بابەتاھیر زۆری پت ناخۆش بوو، بە ناوی پروتی خۆی و بێ روتبەکە ی بانگییکەیت، بەلام سێ ھونەرمەندەکە بە «کاک بابە تاھیر» بانگیاندەکرد. دواجار ئیمە گەشتینە پارەویک پرپوو لە ژووری چۆل، ژوورەکان چەشنیک بوون، پتدەچوو پتیشتر ئاوەدان نەبووبن و لە ھیچدا بە کارنەھاتبن. دەبوو نیگارکێشان لەو ژوورانەدا ئیشی خۆیان بکەن. من چۆنیتی ئیشەکەم بۆ

هونرمه‌نده‌كان پوونكرده‌وه. واپرياربوو كۆمه‌لىك زىندانى، كه به به‌رواى من ده‌بوو له ده‌كەس تىنه‌په‌ریت، به جۆرىكى تىكه‌ل و نه‌ناس بێن و وه‌سفى پياوى خه‌ونه‌كانيان بكەن. دواى ئه‌وه‌ى هه‌موو گيراوه‌كان له وه‌سفى خۆيان بوونه‌وه، نىگاركىشان هه‌ر يه‌كه‌ى به پى سەلىقه و تىگه‌يشتنى خۆى، به جيا و له ژوورىكى سه‌ربه‌خۆدا، نىگارىكى فانتۆم له پوخسارى خه‌ونه‌كه بكيشیت، به جۆرىك هه‌چ يه‌ك له نىگاركىشه‌كان وێنه‌ى ئه‌ويدىكه نه‌بينن. من گویم له شه‌هاده‌تى زىندانىيه‌كان گرت، خه‌ونه‌كه گه‌رچى هه‌ميشه يه‌ك بابەتى هه‌بوو، به‌لام به‌رده‌وام له كاتى جيا و فه‌زای جيا‌دا پوويدە‌دا، زۆربه‌ى ئه‌وانه‌ى خه‌ونيان ده‌بينى ده‌يانگه‌وت پيشتر ترسكى نادياريان هه‌بووه، به‌لام هه‌چ كات بىريان له‌وه نه‌کردۆته‌وه يه‌كىك سەريان بېریت. پىكرا خه‌وبينه‌كان ئاره‌زوويه‌كى دېر‌دانه‌يان هه‌بوو ئه‌و پياوه بدۆزنه‌وه و بىكوژن. هه‌ندىكيان دوودل بوون و نه‌يانده‌زانى، ئايا سه‌ره‌تا ئاره‌زووى كوشتيان هه‌بووه و دواتر خه‌ونه‌كه هاوته ژيانىانه‌وه، ياخود خه‌ونه‌كه ئه‌و ئاره‌زووه‌ى تىدا چاندوون؟ . وه‌ك ئه‌وه بوو خه‌ونه‌كه به جۆرىك سه‌رى لى تىكدابن، خه‌ون و ژيانيان بۆ له يه‌ك جيا نه‌كریته‌وه. زۆريان باوه‌ريان به‌وه بوو كه ئه‌وه‌ى ئازاريان ده‌دات جادويه‌كى راسته‌قىنه‌يه و ده‌يه‌ويت پۆحيان ويرانبكات، هه‌يزىكى نه‌ينيه و ده‌يه‌ويت بيانترسىتیت و له پىگای جادوه‌وه گىرۆده‌يانبكات.

ئىشى هونرمه‌نده‌كان ئاسان نه‌بوو، هه‌ر سىكيان ده‌يانزانى كه ده‌بیت بى ئاگای يه‌ك نىگارىك بكيشن كه تا پاده‌يه‌كى زۆر له زۆربه‌ى سىفاتا نزىك بىت له يه‌كه‌وه. حاكمانى دىلاوار ده‌موچاوىكى ديارىكراويان ده‌ويست. ئه‌وان پيشتر تاقيكرده‌وه‌ى وا سه‌ختيان نه‌ديبوو، ئاسه‌ف بورهان زوو زوو ده‌يگه‌وت «ئاخر ئيمه ستيلمان له يه‌ك ناچیت». به‌پىوه‌به‌رى پۆليس پيشتر ئه‌و وشه‌يه‌ى نه‌بىستبوو، بيشه‌وه‌ى خۆى وا ده‌ربخات كه له مانای وشه‌كه تىناگات گووتى «هه‌لبه‌ده‌ن ستيلتان به يه‌ك بخوات.

چونکە ئەم نیکارانە ی ئیو دەیکیشن، بایەخیکی گەورە ی لەسەر مان و نەمانی شارەکە هەیە». من قسەکانیم وەک زیادەپەویی وەرگرت، هەلبەت کێشەیهک هەبوو، بەلام قسەکردن لەسەر مان و نەمانی دیلاوار و لەو کاتەدا، گەورەکردنیککی بێبایەخ و پوچی دەسلەتداران بوو. بەرپوێبەری پۆلیس بۆئەوێ قسەکە ی پوونیکاتەوێ گووتی «دوینی چەندین پیاوی ئاینی، باسیان لەو کردووە کە شەیتان پەلاماری دیلاواری داو، هەندیکیان گووتوویانە دوژمن سیحربازەکانی هیناوێ تا جادو لەم شارە بکەن و ژمارەیهکی زۆر جادوباز کە لەمسەر و سەری دونیاوێ هاتوون ئیستا بە بەرگی شاردراووێ لێرن، ئەم قسانە خەلکانیککی نەفام لە خستە دەبات، دوینی کوپێک خوشکەکە ی خۆی کوشتوو و لە کاتی لێرسینەوێدا گووتوویتی لە ژێر کاریگەری خەوێکەدا ئەو کارە ی کردووە... دەبینن خالە گیان، دەبینن، خەلکی لە ئیستاوێ شتەکیان کردوێ بەهانیە یەک بکوژن، دەزانن چۆن... خوشکەکە ی گۆشاو گۆش سەربریو، گۆشاوگۆش و بە کەللەسەرەکە یوێ وێنەیهکی خۆی گرتوو، هەلبەت لە ژێر لێرسینەوێدا بۆمان دەرکەوت کە ئەسلەن ئەو خەوێ نەبینو، ئەسلەن هەر نازانیت خەوێکە چییە و چۆن... ماوێیهکی دی دەبینن هەر کەسیک هەلدەستیت و دەلیت خەوێم بینو و دەست دەخاتە خوینی عالەم. سویندەخۆم کە ئەم خەوێ بوونی نییە... سویندەخۆم هەموو دروستکراوی ئەم خەلکە نەخۆشە ی کە مەبەستیانە بەهانیە بۆ ئیشی ناقلوونی بهیننەو. ئەم دیلاوارە تا ماوێ قانون تیا حاکم نابیت، من خۆم و باو باپیرم لەم شارەدا بەرپرسی پۆلیس بووین، دەمیک ئێمە ئیدارە ی پۆلیسمان لە دەست بوو، خەلکی بە پۆلیسیان دەگووت حەیتە، دەیانگووت جەندرمە و قلئە ی بی پلێتە و نازانم چی... بەلام لە قسەو باسی پەسەمی دەریبکەن، لە نێوان خۆماندا بیت، من ئەسلەن باوێرم بەم خەوێ نییە، دوینی پێک و راست ئەوێم بە جەنابی حاکمی عەسکەری گووت، کە پێتوایە خەوێکە جوێکە لە پێشبینی و ئەو

قسه هه‌له‌ت و په‌لاتانه، هه‌ندی سیاسی خوا سه‌لامه‌تیان بکات به دوی به‌وکتێن شتدا ده‌که‌پین بۆ ئه‌وه‌ی بڵێن ئا با تو‌زیکێ تر گونی ئه‌و خه‌لکه‌ به‌پێتین ... می‌زده‌که‌م به‌ پوتبه‌که‌مدا گه‌ر ئه‌م خه‌ونه‌ راست بیت و بوونی هه‌بیت. خه‌ته‌ره، به‌لێ خه‌ته‌ره... به‌لام خه‌ته‌ره‌که‌ی له‌ کونجیکێ تره‌وه‌ دیت. عه‌زیزم هه‌مووی بای کونه‌ په‌شیکێ تره‌ که‌ ئێوه‌ نایزانن».

گه‌رچی قسه‌کانی جه‌نابی عه‌قید شتیکێ خراپی تێدانه‌بوو، به‌لام شیوازی گووته‌که‌ی جو‌ریک له‌ گه‌م‌ژی پێوه‌ دیاربوو. هه‌نهرمه‌نده‌کان به‌ جو‌ریک له‌ جو‌ره‌کان ده‌ترسان. تا ده‌هات پتر هه‌ستیانه‌کرد ئه‌و ئه‌رکه‌ی چوونه‌ته‌ ژێر باری ئه‌رکیکی سیاسیی به‌ ئێشیکێ هه‌نهریی بیت، من به‌ گوینی هه‌ر سێکیاندا چرپاندم که‌ ده‌توانن تا کات تینه‌په‌پیوه‌ و شته‌که‌ له‌ ده‌ست ده‌رنه‌چووه‌ په‌شیمان ببه‌وه‌ و من هۆیه‌کی ماقول ده‌تاشم، تا جه‌نابی عه‌قید رازیبکات و به‌ریان نه‌گریت. به‌لام سروشتی هه‌نهرمه‌ندان گه‌لیک دوودیو و نا‌کوکه‌، بۆ هه‌ندی له‌وان تا ئێشه‌که‌ پوو له‌ سه‌رکێشی و ورژان بیت، جوانتر ده‌نوێنیت. ئاسه‌ف بورهان که‌ به‌ پێشه‌ درێژه‌که‌یه‌وه‌ له‌ دووانه‌که‌ی دی زیاتر ده‌ترسا، به‌ر له‌ هه‌موویان گووتی «نا پێتوار به‌گ، نا. راسته‌ فه‌رمانه‌که‌ مه‌ترسی خۆی هه‌یه‌، به‌لام من به‌ خۆش‌حالییه‌وه‌ ئامیز بۆ جو‌ره‌ ترسی وه‌ها ده‌که‌مه‌وه‌». وای گووت و دوودییه‌کی شاردراره‌ له‌ چاویدا ده‌بریسکایه‌وه‌.

له‌ نیوه‌پۆدا دیله‌کان یه‌که‌یه‌که‌ گه‌شتن، یه‌که‌یه‌که‌ ده‌ستیان به‌ گێرانه‌وه‌ی چیرۆکی خۆیان کرد. میرئه‌ودال یه‌کێک بوو له‌وانه‌ی هه‌لبژێردرابوو چیرۆکی خۆی بۆ نیگارکێشان وه‌سفبکات، تاکه‌ که‌سێک بوو له‌ زیندانییه‌کان که‌ به‌ زنجیره‌وه‌ هینابوویان، پۆلیسه‌کان گووتیان خۆی پێداگری کردوه‌ له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی ده‌یه‌وینت چیرۆکی خه‌ونه‌که‌ی بگێڕیته‌وه‌، به‌لام هه‌سته‌که‌م ویستبووی بیته‌ده‌ری، که‌مێک هه‌وا بخوات و

پوناکی به ربکه ویت و شوینیکی دی له زیندانه که دا بینیت. بینینه وهی میر
 خوشحالیکردم، له راستیدا ههستم به گوناھیکی گه وره دهکرد به رامبهری،
 وابیرمه کرده وه که ئه وه ئیمه بووین نه مانتوانی هیچ کومه کیککی راسته قینه
 پیشکesh بهم پیاوه بکهین که له دهست خولیا و موته کیککی ئازار به خش
 ده نالینیت. له جاران پهنگ زهر دتر و غه مگیتتر دیار بوو. دهستیک بیجامه ی
 سووری له بهردابوو، که له گهل زلی و که تهیی خویدا هیشتا به بهری
 گه وره بوو. یه کهم جار بوو له ژیانمدا مروفتیک بینم له بیجامه ی سوور
 و زنجیردا. قژی به جوریک که ههستمکرد شیوازیک تابه تی شیتان بیت
 که وتبووه سهر چاوی. ههر هات و دانیشست، بینته وهی کهس هیچی لی
 بهرسیت گووتی «کیشه خه ونه که نییه، به لکو ئه وه یه له بیداریشدا وازم
 لینا هینیت». زور قسه یکرد، چه ندجار خه ونه که ی وهک خوی گیرایه وه، که
 قسه یده کرد زوو زوو سهیری منی ده کرد، وهک بهرسیت «ئه ها... تهرهس،
 تو چی ده که یت لیره». زور باسی ههسته سارد و غه مگینه کانی خوی
 کرد، ئه وه ئازاری ده دا که بیده سه لاته و دهستی به هیچ شتیکدا ناگات
 توله ی به دبختی خوی پی بکاته وه، خوی گهلک به که ساس و به شخوراو
 ده بینی، وهک مروفتیک زولمیک گه وره ی لیکراییت و زالمه که ی هیشتا ئازاد
 و بیسزا بیت. گووتی بهرده وام ههسته دکات ئه و پیاوه یان که سانیک
 تری وهک ئه و بهدوایه ون، ترسیکی هه یه که ئه گهر غافل بیت نامبازی
 ده بن و سهری ده بن. شیوه ی قسه کردن و سهیرکردنی، شله ژانیک قوولی
 دهروونی تیا ده بینرا... چاوانی چیترا له چاوانی پیاوه نه جیبزاده که ی جاران
 نه ده چوو، به لکو له شیتیک ده چوو، وه سواسیک دهروونی بیخوات. من
 له ئازاری میر تیده گه یشتم. به بروای من، مروف گهر هه میسه عاقل
 یان هه میسه شیت بایه ههردووکیان جوریک بوون له بهخته وهری، به لام
 بهشی ههره زوری مروقه کان، ماوه یهک شیت و ماوه یهک عاقلن، ئه وهش
 ئازار و ئه شکه نه یه کی قوول دروسته دکات. میر ئه ودالیش ئه و ساتانه

که تووشی رابوونیکى کتوپرى عه‌قل ده‌هات و خه‌ونه‌که‌ی له‌ بیرده‌کرد، ده‌بیینی به‌رامبه‌ر به‌ رۆحى خۆى بێده‌سه‌لاته‌ و ئازارى ده‌چه‌شت. دواچار به‌ر له‌وه‌ی هه‌ستیت و بیه‌نه‌ ده‌روه‌ه‌ ڕوویکرده‌ من و گووتى «به‌ جه‌نابى عه‌قید باب‌ه‌ تاهیر بلى به‌رمب‌دات، به‌ دکتۆر سیامه‌ند بلى کارىک بکات بێمه‌ ده‌رى، گرتنى من سوودى نییه‌. ده‌مه‌وێت تا قمیک دروستبکهم، که‌شتیک به‌ سه‌ر زه‌ویدا ده‌ست پێکه‌ین، هه‌موو دونیا و هه‌موو ولاتانى سه‌ر زه‌وى بگه‌رپین تا ئه‌و که‌سه‌ ده‌دۆزینه‌وه‌ و ده‌یکوژین». من له‌گه‌ل پاسه‌وانه‌که‌دا ده‌ستیم گرت و گووتم «جه‌نابى میر، تکایه‌... تکایه‌، تا ده‌توانیت ئارام به‌، خه‌ونه‌که‌ و حه‌قیقه‌ت تیکه‌ل مه‌که‌. باوه‌رناکه‌م ئه‌وه‌ی له‌ خه‌ونه‌که‌دا ده‌بیین که‌سینکى راسته‌قینه‌ بیت، هه‌ولبده‌ خه‌یاله‌که‌ی له‌سه‌رى خۆتدا بکوژیت و بیرى لى نه‌که‌یت‌وه‌». گووتى «وامنیش بیرم لى نه‌کرده‌وه‌، وا منیش توانیم له‌ خه‌ون و خه‌یالى خۆم ده‌ربیکهم، ئه‌ی چى له‌وه‌ هه‌موو خه‌لکه‌ی تر ده‌که‌یت؟ ... چى له‌ هه‌موو دى‌لاوار ده‌که‌یت؟ . عه‌زیزم ئه‌وه‌ چارى نییه‌، نه‌یگریت و به‌ ده‌ستى خۆت نه‌یکوژیت، چارى نییه‌». هه‌ر ده‌م‌وده‌ست له‌ویدا هه‌ستمکرد، داواکه‌م له‌ جه‌نابى میرئ‌ه‌ودال پوچ و بى‌مانایه‌، چونکه‌ ئه‌وه‌تا خۆم وه‌ک هه‌موو ئه‌وانى دى له‌ ناو جه‌رگه‌ی ماشینیکی گه‌وره‌دام که‌ ئیشمان ئه‌وه‌یه‌، خه‌ونه‌که‌ له‌ حه‌قیقه‌ت نزیک بکه‌ینه‌وه‌.

پرس و گفتوگۆی نیاوان نیگارکێشه‌کان و زیندانیه‌کان چه‌ندین سه‌عاتى خایه‌ند. من به‌ ئیشیکى گونجاوم نه‌زانى به‌شداریه‌که‌ له‌و قسانه‌دا بکه‌م. نیگارکێشان ته‌نیا پرسیاریان له‌ ڕوخسارى ئه‌و مرقفه‌ ده‌کرد. له‌ هه‌موو شتیکیان پرسى، له‌ ڕه‌نگى، له‌ چاوى، له‌ برۆى، له‌ درێژى، له‌ پانى، له‌ لاوازی، له‌ ڕیشى، له‌ سمپلى و له‌ ده‌یان شتى تر. له‌ راستیدا گه‌رچى لى‌کچوونیکى گشتى له‌ قسه‌کاندا هه‌بوو، به‌لام به‌شى ئه‌وه‌ نه‌بوو، مرقف بلیت هه‌موو دیله‌کان یه‌ک خه‌ونى وه‌کو یه‌ک و یه‌ک فیه‌گه‌رى هاوشیوه‌یان بێنیه‌، هه‌ستمکرد نیگاریک خه‌یاله‌ و خه‌یال هاتووه‌، وێنه‌یه‌ک به‌ فه‌تتازیا

دروستكراوه و ديله كان هه ريهك بهخشيويتي به ئويدى، ئىستا هه نديكيان
ئهو وينهيه به وردى و هه نديكيان تىكه ل به خه يالاتى تاييه ت ده يگيرنه وه.
دلنيانه بووم له وهى ئاخو وينه كان له يهك ده چن، به لام دلنيابووم هه ر
سيكيان وينه ي سى پياوى لاوازي ئه سمه ر و چاو غه مگين و قز كورت و
پيشهاتوو و چه ناگه باريك ده كيشتن.

له نزىكى سه عات چواري ئىواره دا نيكار كيشه كان هه ر يه كه يان چوونه
ژووريك بو كيشتانى روخسارى ئهو پياوه ي له خه و نه كاندا ده ر ده كه وت،
من پيش ئه وان به خيزايى پولىسخانه م به جيهيشت تا بگه ريمه وه و فرياي
ئيشى ئىواره نم بكه وم.

ئەو پۇژە كەڭگەرامەۋە بۇ كۆمەكى مامە سىيام، بەر دەرگای عبادەكە، زۆر زياتر لە پۇژان شەلەژاۋ و پېر خەلك بوو، زۆرىنەى نەخۆشەكان كۆپ و كچى گەنج بوون كە لەلايەن دايك و باوك و خزم و كەسيانەۋە قۇلبەست ھىنرابوون تا تاكە پزىشكەكەى دىلاوار بيانينىت. بەۋەدا زۆربەى نەخۆشەكان گەنجانى توندكار و ھەلچوو بوون، كە گرتن و ئارامكردنەۋەيان ئاسان نىيە، ھەر نەخۆشەك و زىاد لە سى كەس لەگەلیدا ھاتبوون، كە ھەندىك لە ھاۋدەمانە لە خودى نەخۆشەكان تۈرەتر و شېرەتر دەياننۋاند، بە درىژايى ماۋەى كاركردنم لەم خانەى دەرۋونەدا، دەمىنى كە ھاۋدەمى نەخۆشەكان بيمارتر لە خودى نەخۆشەكان ديارن. جەنجالى ئەو پۇژە، زۆر كارىگەر بوو. بۇ يەكەمجار ھەستەمكرد چىتر ئەم جىگا بچوكە ئەو ھەموو نەخۆشە ناگرىت، ئىتر ئەم دەرۋونخانەيەش پۇژگارى بەرەو كۆتايى دەپۋات و سەردەمى بەسەر چۈۋە.

نەخۆشەكان تەۋاۋى ھۆلى چاۋەپروانىيەكەيان پېركردبوو، لە دەرەۋە لەسەر پلەكەكان كۆبوو بوونەۋە، ھەندى كە نەيانتۋانى بوو خۇيان بپەستىننە ژوورى، لە بەردەرگای بيناكە و لەسەر شەقامە گشتىيەكە كۆمەل بوو بوون. مەن بەزەحمەت و دواى پالەپەستۋيەكى زۆر گەيشتمە بەردەم مامم كە ھەم خۆى ژمارەى بە نەخۆشەكان دەدا و ھەم خۆيشى پشكىنى بۇ دەكردن.

که منی بینی به نیگه رانییه وه گووتی «برازا گیان، ده بینیت شته کان له دهسه لات دهرچوون. گهر وا بروات ده بیت له کوتایی ئه م ههفته یه را دهرگای عیاده که دابخهین. تکایه پتیا ن بلن برۆن و کاتیکی تر وهرنه وه. من گهر مانگیکیش لیتره دانیشم و نهخۆش بینم ههر فریانا که وم». ههلبهت قسه ی وا بیسوود بوو، خه لکانیکی زۆر دههاتنه ئیره، چونکه په ناگا و شوینی تریان نه بوو پرووی تیکهن. من گووتم «به مجۆره بروات، ته واوی دیلاوار ده رژیت به سه رماندا». مام به غه مگینییه وه سه یریکردم و گووتی «پاستده که یت، بیته وه ی هیچ عیلاجیکمان پیتیت». منیش به نا ئومیدییه وه سه یرمکرد و گووتم «پاسته. ئاخیر عیلاجی چیمان پیتیت و بو چه ند که س؟».

ئه وه ی له هه ندی له نه خۆشه کانی ئه و پۆزه سه رنجد، ئه وه بوو خه ونه که یان نه دیوو، به لام ترسیکی ناوه کیان هه ست پیکردبوو، تووشی فۆبایه کی کتوپر بووبوون، هه ندیکیان بی هیچ هۆ و به هانا یه کی پۆشن، ترسیکی گه وره یان هه ست پیکردبوو، خواستیکیان لادروست بووبوو خۆیان بشارنه وه، تووشی وه سواس و گینگلی ئه وه بووبوون که چاویکی نه ینی به دوا یانه وه یه، هه ندیکیان تووشی هه لچوونی هیس تیری بووبوون و که وتبوونه په لاماردانی ههر که سیک و ههر شتیکی نزیک له خۆیان. مامه سیام گووتی «ترسه که شتی که له ناخی خه لکی دیلاواردا هه یه، پنیوستی به هیچ به هانه یه ک نییه بو ئه وه ی زیندوو بیته وه. زۆربه ی نه خۆشه کان هه ستده که ن کاره ساتیک به پیره یه، شتیک وه ک بومه له رزه یان توفان یان چه شنیک له تاعونی ره ش که له زه مانن زوودا بووه، زۆربه ی نه خۆشه کان قسه له و جۆره ترسه ده که ن، پتشیان وایه نه فره تیک، دۆعایه کی خراپ له شاره که کراوه. ههر که سیک بیتو رقی له یه کیک بیت، ئه و به تاوانبار ده زانیت، ئه مرق نه خۆشیکم هه بوو، خوشکه بچو که که ی خۆی، که ته مه نی شه شه ساله به مایه ی هه موو نه گبه تی شاره که ده زانی». له کاتی که دا له

جله پزیشکیه سپیه‌کانیدا ته‌واو نیگه‌ران و بیچاره ده‌رده‌که‌وت، پتینگوتم «سبه‌ی بچۆ بۆ لای پرۆفیسۆر به‌هنام، له‌ مۆزه‌خانه‌ی گشتی، هه‌ستده‌که‌م من و تو هه‌ردوو‌کمان زانیاریمان له‌سه‌ر میژووی ئهم‌ شاره‌ نییه‌. له‌ راستیدا هیچ کات هه‌ستم نه‌کردوه پتووستیم به‌وه‌ بیت، که ده‌بیت شتیک له‌سه‌ر میژووی ئهم‌ شاره‌ بزاتم. دیلاوار چیه‌ و میژووی چیه‌، مرۆف هه‌ر ده‌خوینتیه‌وه‌ باشتره‌ میژووی فه‌ره‌نسا یان روس، یاخود چین بخوینتیه‌وه‌. میژووی دیلاوار ... میژووی دیلاوار. به‌رده‌وام باسی ئه‌وه‌ ده‌که‌ن، ده‌مه‌وینت بزاتم پرۆفیسۆر به‌هنام ده‌لێت چی».

مامم به‌رده‌وام به‌ ده‌ست که‌می زانیارییه‌کانی خۆیه‌وه‌ ده‌ینالاند، هه‌ندی جار ده‌ستی ده‌گرت به‌ سه‌رییه‌وه‌ و ده‌یگووت «سه‌رم وه‌ک بیابانی لێ هاتوه‌، سه‌رم بووه‌ به‌سه‌حرای لووت، ته‌یر هیلانه‌ی تیندا ناکات». که‌ ده‌یزانی پتووستی به‌ زانیاری زۆرتره‌ و ده‌بیت کاتیکی زیاتر بۆ خویندنه‌وه‌ دابنیت وه‌رژ ده‌بوو، ده‌یگووت «خوای گه‌وره‌، پیتوار من که‌ی له‌ عومری خویندنه‌وه‌دا ماوم، هاو‌پێکانم ئێستا ئه‌ندامی جه‌معییه‌تی شاهانه‌ن له‌ بریتانیا، خه‌لک له‌م ته‌مه‌نه‌ی مندا داده‌نیشن و توتی فێری حیکایه‌ت ده‌که‌ن یان به‌سواری ئه‌سپ و له‌گه‌ل تاژی په‌سه‌ندا ده‌چن بۆ راوه‌ که‌رویشک، هه‌ر هیچ نه‌بیت له‌مال پۆبیک له‌به‌رده‌که‌ن و له‌ باغه‌چه‌که‌یاندا پۆژنامه‌ ده‌خوینتیه‌وه‌ ... وای چۆن ژیا‌نی خۆم به‌هه‌در دا». من خه‌نده‌یه‌کم ده‌گرت و نه‌مه‌زانی بلیم چی. جارێک گووتی «ئهم‌ ئیشه‌ی ئیمه‌، پتووستی به‌وه‌یه‌، مرۆف له‌سه‌ر هه‌موو شت زانیاری هه‌بیت، کیشه‌ی ده‌روون ئه‌وه‌یه‌ که‌ له‌ هه‌موو شتیکدا خۆی قووتده‌کاته‌وه‌... له‌ هه‌موو شتیکدا. ئێنسان ده‌بیت له‌ جو‌ری دار و دره‌خته‌وه‌ بپیشکینیت تا ده‌گاته‌ جه‌شنی جانه‌وه‌ر و مار و میروو، ده‌روون هه‌موو شتی دونیای تیندایه‌».

ئهو شه‌وه‌ زۆر دره‌نگ که‌پایه‌وه‌ بۆ مانی. نزیک‌ی سه‌عات هه‌شت جگه‌

لە دوو سێ نەخۆش کە سووربوون تا کوتایی بمیننەوه، دەروونخاکە تەواو خالی بوو، بۆ عارەقی نەخۆش و میوانان هێشتا لە ژوورە کەدا بوو، هەوای پانکە کۆن و ژەنگاوییە کە ئەو بۆنەی بە توندی گێژدەدا و بەختیاری دەیکرد بە کەپووی مندا. منیش و مامم وەک هەر ئیستا لە گەرماویکی تورکی ھاتبینەدەر تک تک عارەق لە گیانمان دەچۆرا. دواي پەوانەکرینی دوا کەس و داخستنی دەرگای عیادەکە، مامم دەستکێشە سپییەکانی داکەند و لە جانتاکەي نەخشەيەکی گەورەي دەرھینا و گووتی «جەنابی فەرماندار و ئەندامانی کونفیدراسیۆن لەسەر کردنەوێ یەکەم شیتخانە پازیبوون، ئەمە یەکەم جارە دیلاوار دان بەبوونی شیتەکانی خۆیدا دەنیت». بەدەستەسپریکی سپی عارەقەکەي سپی و گووتی «هەلبەت ئێمە ناوی نانێین شیتخانە، وشەيەکی وەھا کاریگەرییەکی خراپی لەسەر باری دەروونی نەخۆشەکان و کەسوکاریان دەبیت، ناوی دەنێین سەنتەری تەندورستی دەروونی». من سەپریکی نەخشەکەم کرد و پرسیم «بەلام ئەو چییە؟». زەرەخەيەکی مەکربازانەي گرت و چاویکی نەرم داگرت و گووتی «ها.. لە مامی خۆت مەترسە. من لەگەل دەرچوونی بربارەکەدا، پارچەيەک زەویم لە بەرپۆهەبەری شارەوانی سەند، ها.. دەزانی بەرپۆهەبەری شارەوانی ناوی چییە، ناوی هاردییانییە. بەلێ وادەزانم ناوی بنەمالەکیان هاردییانییە، سەر بە ئیلاتی هاردیانن». من بەسەرسامییەو پرسیم «پارچە زەوی بۆ چی؟». گووتی «هەلبەت نامەوێت دیلاوار جاریکی تر بێ شیتخانە بیت. شارەکە گەورە بوو، پتووستی بە سەنتەریکی دەروونی گەورە هەيە، لەسەر ئەو پارچە زەوییە شیتخانەيەکی گەورە دروستدەکەین، تا ئیستا دیلاوار بە زیندانەکانی ناسراو، لەمەڕۆ بە دواو دەبیت بە شیتخانەکانیشیدا بناسریتەو. هەموو ئەم بەیانییە لەگەل ئەندازیار مستەفا باسیلیدا خەریک کێشانی نەخشەيەکی سەرەتایی بووین بۆ شیتخانەکە، لێرە پتووستیمان بە شیتخانەي زۆرە ... یان نازانم پەنگە دواجار پتووستیمان بە هیچ نەبیت، تەنیا بگەڕین و گەر

چەند عاقلێك هەبن لە ناوهراستی شاردا لە سێدارەیان بدهین و خۆمان
 بزگار بكەین». من پێكەنیم و گووتم «چی؟ ها؟ گەر بە تەمای ئەو
 بین شیتخانەك لە بنەوهرا دروستبكەین، چەند سالی دەوێت تا تەواو
 دەبێت، سالیك؟ دووان؟ دە؟ . ها بەس خوا خۆی دەزانێت پرۆژەكی
 وا كەئێ دەست پێدەكات و كەئێ تەواو دەبێت». مامە سیام سەریكی
 لەقاند و گووتی «بیرمان لەو كردۆتەوه، هەر دەمانەوێت كات بە فێرۆ
 نەچێت، تۆزێك خێزایی بهێنینه میژووی شارەكهوه، تۆزێك خێزایی. لە
 ئێستادا شیتخانەكە لە دیلاواری خۆرئاوا، لە جێگەئێ زیندانه كۆنەكەئێ مالی
 شوکور ئاغا كە چەندین سالە چۆلە دەرگرتەوه. ئەو دەكەئێ بێكەئێكی
 كاتی. تۆ پێم بڵێ كەس دەناسیت؟ من پێویستم بە سەركارێكی وریایە
 بتوانێت بە خێزایی ئەو جێگایەمان بۆ پاكبكاتەوه و بەپێی پلانیكی باش
 تەخت و جێخەو و كەلوپەلی پێویست بخاتە ژوورەكان... كەس دەناسیت،
 یەكێكی باش كاروباری وا راپەرینیت؟ یان لێگەرێ، سیفەری كۆری مامە
 شەهاب لە تۆ باشترە، ئەو سەری زیاتر لەو جۆرە ئێشمانەدایە... نا، نا،
 نا. تۆ هیچ مەكە، تۆ بەس بەیانی بچۆ بۆ لای پروفیسۆر بەهنام، خۆم
 قسەم لەگەل كردوه، دوینێئێ شەو تەلەفونم بۆ كرد و گووتم برازاكەم
 دەنێزمە خزمەتتان. ئا، بەلام لە دوینێئێوه تەنیا لە بیرو ئەوهدام كە
 زوو ئەم عیادەئێ دابخەین و سەنتەریكی دەروونی گەرە بکەئێنهوه. من
 دوینێئێ لەگەل راپۆزكارێ بالای كاروباری تەندروستی قسەمكرد، خۆی
 هاوڕێكی نزیکي وهزیری تەندروستیئێ. ئەو تەواوی مەسەرەفی جێگاكە
 دەخاتە ئەستۆی وهزارەت. دەبێت سوپاسی خودا بكەئێن كە جێگایەكی وا لە
 شوینێكی دواكەوتووی وەك دیلاواردا هەئێ. من هەموو شتیكم بۆ جەنابی
 راپۆزكار پروونكردهوه. هەستمكرد هەست بە شانازی دەكات دیلاوار لە
 پال زیندانه گەرەكاندا، كۆمەلێك شیتخانەئێ گەرەشی تێدا بێت، دەگووت
 دەبێت بە یەكێك لە نیشانەكانی گەشه و پیشكەوتن ... نازانم، كێ چۆزانیت،

رەنگە لەسەر ھەقیش بێت». مامە سیام لەگەڵ ماندووبوونی زۆری ئەو رۆژدا ئارەزوویەکی باشی ھەبوو بەردەوام قسەبکات. گووتی «پێنوار، من زۆر بیر لە تۆ دەکەمەو. گەر عیادەکە داخەین تۆ بکەم بە چی؟ ٤ ھەزیفە یەکت بەدەمی؟. نازانم ھیچ ئارەزوویەکت ھەیە بێت بۆ شیتخانەکە، ھەزەدە کەیت لەوێش لەگەڵمدا ئیشبکەیت؟ من زۆر پێویستم بە تۆیە». من ھیچم نەگووت، لە راستیدا نەمدەزانی چی بڵێم، گوتم «پرسیاری من ئەو یە، ئەم شیتخانە یە گەر بکریتەو، چەند شیت لە خۆی دەگریت ... لێت ناشارمەو، من ترسێک دایگرتووم، لە ھەموو شتێک دەترسم، بەلام بە تاییبەت لەم شیتخانە یە زۆر دەترسم». مامە سیام پیاویکی زیرەک بوو خۆی دەیزانی من ترسێکی گەورەم لەو ھە یە لە شیتخانەکە ناپراستەوخۆ ببین بە جەلادیکی بێزەحم کە ئیشمان تەنیا بەستتەو و ئازاردانی خەلک بێت. مامم بە گومانیکێ کەمیک چەپەلەو ھە سەیریکردم و گووتی «پێنوار دانیشە، دانیشە بەرلەو ھە بڕۆم دەبێت ھەندێ شتی تەرت بۆ پوونبکەمەو، تۆ تا ئێستا گەنجیکێ بەرزبینی. چی پێدەلێن؟ ئا ... ئایدیالیست... بەلێ ئایدیالیستیت. خۆت دەزانیت گەنجیکێ ئایدیالیست واتای چی؟ دەزانیت؟ دە زۆر باشە». ھەندێ جار زۆر رەقەم لە قسە ی مامم دەبوو، بەلام ھەندێ جار بە پێچەوانەو. ئەم شەو لەو شەوانە بوو کە دانیابووم قسە ی گەرنگ و تاییبەت دەکات. گووتی «بەلێ. پێنوار گۆنیکرە ئەم شتانە ی پێت دەلێم زۆر گەرنگ و دەبێت تەنیا بۆ خۆتیان ھەلبگریت. ھەندێ شت ھە یە مەرۆف ناییت بۆ ھیچ کەسی بەرکێنیت، ھەتا عەزیزترین کەسیش، بەلام من زۆر جار خولایەکی خراب دەمگریت، چی لە دەروونمدا یە ھەلپێژم. من نزیکێ دەسالا ئەم عیادە یەم داناو، بەلام راستت دەوێت بە دەگمەن توانیومە نەخۆشیک چاکبکەمەو. من دکتۆریکی سەرکەوتوو نیم. بەشی ئەو خۆم دەناسم و دەزانم کە دکتۆریکی سەرکەوتوو نیم. فاشیلیم... خۆزیا دەبووم بە شاعیر، بەلام تازە درەنگە، زۆر درەنگە. مامی خۆت لە

کهنجیدا شیعریشی نویسوه. به لām ئیستا نه وانه به سه رچوون، ئیستا ته نیا
 ئاواتم نه وهیه بتوانم یهک جار نه خوشتیک به ته واوه تی چاک بکه مه وه.
 به لām نه وهی ناتوانم نه خوشه کانم چاکبکه م، هه مووی گوناھی من نییه.
 نا مه لی مامه سیام دهیه ویت وهک پشیله عه یبهکانی خو ی بکات به ژیر
 خوله وه. من نه بلیمه تم، نه هیچم. که مژه کان له تایه فه ی زه ریاواریدا که
 هیچ شتیک نازانن، پتیان وایه من بلیمه تم، من زانایه کی که وره م. باوکت
 واده زانیت من هیچم له نه نشتاین که متر نییه، به لām دلنیام تو که سیکی
 عاقلیت و فریوی نه و قسانه ناخویت... من پیاویکی فاشیلم، که سیش له
 پیاویکی زیرهک ترسناکتر نییه که ده زانیت فاشیله و وهک منیش ده توانیت
 خو ی بشاریت وه، خو ی واده ربخات که ده توانیت شتی که وره بکات. نه وه
 لای هیچ که س مه درکینه، نه وه نهینی منه، نهینی مامه سیاته. من ده مه ویت
 راست و دروست په روه رده بیت و چاوت بکه یته وه تا بزانیت له کو ی
 ده ژیت. نه خو شی ده روون وهک نه خو شی جهسته نییه، له جهسته دا دکتور
 ده زانیت نه خوشه که ی کو ی دیشیت و چ پشکنینیکی پتویسته و ده بیت
 چ ده رمانیکی بداتی. به لām ده روون چییه... کو یته؟ له ئیشه که ی ئیمه دا،
 چاککردنه وهی نه خوش پتویستی به وهیه قوول چنگ بکه یته ناو پوخی
 نه خوشه کانت وه، ده ست بکه یته ناو زیان و نهینییه کانیانه وه، به لām له
 جینگایه کی وهک دیلاوار کاری وا نهسته مه. ئینسانه کان ده روونیان قفلکی
 که وره ی له سه ره. من نه باوه پم به بوونی مرو فی ئاسایی، نه باوه پم به
 بوونی مرو فی شیت هیه. به لām باوه پم به تاریکی و پوناکی ناخ هیه.
 مرو فی تاریک نه وانه ن که ناخیان نابینریت، وهک شه وه زهنگیکی په شه،
 وهک بنکی ده ریا یه کی قوول و تاریکه که هیچ که س نازانیت چی تیدا
 خه وتوو. مرو ف له دیلاوار، بوونه وه ریکی تاریکه، هیچ که س نازانیت
 له وه ده ریا تاریک و ترسناکه ی ژیره وهیدا چی خه وتوو و چ جانه وه ریک
 خو ی هه شارداوه». وهستا و که میک بیریکرده وه و گووتی «به لی ...

تاريكه. زور تاريكه. ئهم جانەوهرانهى ناو تاريكى زۆربهى كات خەوتوون، بهلام پوژيكتيش ديت كه وريادهبنهوه، جانەوهري زيرهكن، دهتوانن له هەموو شتيكى مروف سوود وەر بگرن، له خەيالەكانى، له خەونەكانى، له فەلسەفەكانى، هەتا له باشييهكانى مروفيش، له عەشقى، له ئومىدى، له ئاواتە پاكەكانى... له زانستەكانيشى. كه ئهم جانەوهرانه بەربوون تەنيا دوو پيگامان له بەردەمدايه بۆئەوهى بيانوهستينين». وهستا و قوول سەيرى چاوى كردم، وهك ئەوهى بيهويت جانەوهرەكانى ناو ناخى منيش بيبينيت، به هيمنيهكى ترسناك دووبارهيكردەوه «تەنيا دوو پيگا ... تەنيا دوو پيگا، كه هەردووکیان وهك يەك بەرهو ويرانى دەرۆن». ماوهيهكى كەم بیدەنگ بوو، وهك نهيهويت دريژه به قسەكانى بدات ياخود هەستبكات خەريكه شتيك دەدرکينيت كه نابيت بيدركينيت، گووتى «نامەويت گەنجيكي ئايدىاليست بيت. سەرى خۆت پڕبكهيت له تروهاى مروفدۆستانه. دەبيت ئهوه بكهيت كه پيوسته. ئهوه بكهيت كه پزگارتدەكات. شتيك مەكه جياواز دەربكهويت، له شارىكى شيتى وهك ديلاواردا عەقل مروف شيتدەكات». من به هيمنى پرسيم «ئەو دوو پيگايه چيین؟». دواى هەناسەيەك و ئيستىك گووتى «يەككيان ئەوهيه شتيك بدۆزينهوه، مروفەكان بتوانن بۆى بژين و بۆى بمرن، بتوانن پەلامارى بدن و جانەوهرەكەى خويانى تتيەربدن. ئەويتريشيان ئەوهيه بيانگرين، بيانخهينه زيندانەكان و شيتخانهكان، لەویش ناتوانين زور نەرم بين، ناتوانين پاسەوانى نەخوشمان نهبيت، ناتوانين سزای قورس دانەنين. دەبيت پاسەوانەكان و پزيشکەكان و هاوکارەکانيان به هەمان شتووى دیلەکان و شیتەکان، تاوانبار و نەخۆش بن تا بتوانن شیتخانهيەك ببهن بەپتووه».

موچرکيكي سارد به هەموو لەشمداهات. نەمدەزانى بليم چى. مامم وهك بيهويت زياتر بمترسينيت، سەيرى ناو چاوى كردم و به دەنگيكي بيسۆز گووتى «ئەوه راستييهكهيتى. تا لەم دەروونخانه بچوکهداين

ده‌توانین هینمن بین، نه‌خۆشه‌کانمان که‌س و کاری خۆیان له‌گه‌لدایه که ده‌یانبه‌ستنه‌وه، به‌لام له شیتخانه ده‌بیت هه‌میشه زنجیریک و قامچییه‌کت به ده‌سته‌وه بیت، ئه‌وه ته‌نیا ریگایه، ئه‌وه ته‌نیا شیوه‌یه». من هاوارم‌کرد «بۆ؟ بۆ ده‌بیت واییت؟ چ پتویسته‌کات واییت؟». گووتی «له به‌ره‌وه‌ی دکتۆریک یان ده دکتۆر که خۆیان شیتن، ناتوانن شاریک دهرمانبکه‌ن که هه‌موویان شیتن».

وایکووت و به‌جۆریک ده‌ستی راوه‌شاند، وه‌ک بلایت ئیتر به‌سه، با لیتره‌دا هه‌موو شتیک کۆتایی بیت. جوله‌ی ده‌ستی توندییه‌کی شارداوه‌ی تیدا بوو که له مانا و ناوه‌پۆکی وشه‌کانی تاریکتر و په‌قتر بوو.

خه‌ونی‌ک له ده‌فته‌ری خه‌ونه‌کانه‌وه

شه‌و ساردبوو که چومه‌ ده‌ری، هیچ کات شه‌وی هاوین وا سارد نه‌بووه، نه‌مدیوه هه‌وای شه‌وی هاوین وه‌ک هه‌وای زه‌مه‌ه‌ریر بیت. هه‌ستمه‌کرد ته‌میکی ترسناکم لی ده‌ئالایت، ته‌میک ئازارم ده‌دات، بۆنکی تیژی ئه‌و گه‌لا و دره‌ختانه چوون به سه‌رمدا که پیشتەر له کاتی وریایمدا بۆنیان نه‌بوو. شتیک بۆنی نه‌ینی دره‌خته‌کانی داده‌گیرساند، وه‌ک مانگ که به جۆریکی سامناک و ترسیتەر پوناکی خۆی له‌سه‌ر سه‌رم داگیرساندبوو. سه‌یری ده‌ستی خۆم کرد وه‌ک یه‌کێک هه‌مایه‌کی تایبه‌تی له‌سه‌ر کیشابیت، وه‌ک شه‌یتانیک پیته‌کانی کتیییکی پیروزی پیچه‌وانه له‌سه‌ر ده‌ستم نویسییت. زه‌خه‌فه‌ی پیته‌کان به‌جۆریک تیکه‌لا و پیچه‌ خواردبوون، به ئه‌ژدیها ده‌چوون. شه‌و ساردبوو، من بالنده‌ی زۆرم ده‌بینی، بالنده‌کان هه‌نده پوناک بوون، وه‌ک ئه‌وه‌ی پۆژ بیت. شه‌و ساردبوو، من تاریکی زۆرم ده‌بینی، وه‌ک ئه‌وه‌ی بۆ تاریکی بگه‌ڕیم، ده‌ستم به زولمه‌تیکدا ده‌گیرا که

زولمەت نەبوو. لە ناکاو دەنگیک بانگمەدەکات پێنواى زەریاوارى. پێنواى زەریاوارى. پێنواى زەریاوارى. بە پێداگرییەکی زۆرەو بە بانگمەدەکات... وەک ئەوێ بەو بانگکردنە بیهوێت بمکوژیت، بەجۆریک دان بە پێتەکانی ناوێمدا دەنیت وەک بیهوێت خوینم لێبھێنیت. تا ئەو بانگمەدەکان، من زیاتر ئازارم دەبێت، ئازاریک نازانم لە کوێو دەیت، نازانم چ جۆرە ئازاریکە. نازانم ئەو دەنگە لە کوێو دەیت، بەلام دەزانم نزیکە لێمەو، هێندە نزیک کە دەبێت ناو سەری خۆمى بۆ بگەڕێم. لە ناکاو شەقامى درێژ دەبینم، ئەستێرە دەبینم کە پوناکیان لە پوناکی هەموو ئەستێرەیهک گەورەترە، پیاوانى ترسناک دەبینم کە تەنیا سێبەرە درێژەکانیان بە شەقامەکاندا دەروات و خۆیان دیار نین. لە ناکاو وەک لە جەنگەلدا بم، هەزاران ئادەمیزادى رووت دەبینم کە هەموو لە نەخۆش دەچن، پێدەچیت هەموو بيمارییەکی نادياريان گرتیت، هەموو بە زنجیر بە درەختەکانەو بە ستراونەتەو، بەردەوام ئەو جەنگەلە گەورە دەبێت و بەردەوامیش ئەو پۆلە بالندەیهی لەسەر ئەو جەنگەلە دەسورپیتەو گەورە دەبێت و بەردەوام ژمارەى مروڤە خەستەکان کە جەنگەل دیلیکردون زۆرتر دەبێت. هەندى شت بەسەر شەقامەکاندا تلەدەبێتەو کە لە کاتژمێرى گەورە دەچن، بەلام کاتژمێر نییە، قالییکە پوخسارى کەسانیکى لەسەرە کە چاویان نوقاو، پوخسارى کەسانیکە پێدەچیت خەوتبن یان مردبن. بەسەر ئەو پێگایەدا رادەکەم و وا هەستەکەم ئەو بالندەکانە بانگمەدەکن. بەلام دەنگیکى گەورەیه، دەنگیکى بریندار و ترساو، هاوارەکات «پزگارم کە ... پزگارم کە». سەیری چوار دەورى خۆم دەکەم و هیچ کەس نابینم پزگارییکەم... بەلام دەنگیکى بریندارە کە وەک ژەرر دەچیتە خوینمەو. دەمەوێت بڕۆم و ناتوانم، دەمەوێت بگەڕێمەو ناتوانم، خەونەکە توند دەمگرت، نە دەتوانیت بمبات بۆ پیشەو و نە دەتوانیت بمگێڕیتەو بۆ دواو. دەزانم گەر بە ئاگانەیه مەو دەخنکێم...

پرۆفیسۆر بە ھنام، پیاویکی لاواز و بچکۆلەیه، پيشیکی سپی درێژی ھەیه،
 وەك زۆر لە پرۆفیسۆرەكان چاویلکەى لە چاودايە، وەك ئەوان کتییکی
 توند ناوہ بە سنگیہ وە. بە لام جیاواز لە پرۆفیسۆرەكان خەندەیه کی پیرانەى
 شیرین لە سەر لیویتی، ھەر کاتیک دەتینیت وەك ئەو ھەیه وەچەیه کی خۆى
 بینینیت کە خوشیدەویت، خەندەکەى جوانیہ کی تایبەتى بەخشیوہتە
 دەموچاوہ باریک و ئیسکن و چرچەکەى، ناوچاوانیکی بەرزى ھەیه لەگەل
 قژیکی سپی چر، جەستەى بە جۆریکی بەرچاو بیجورم و پوکاوہیہ، بە لام
 ئەو خەندەیه روخساریکی داوہتى کە سەیریدەکەیت وادەزانیت پیاویکی
 زۆر بە ھیزە، کە سەیریدەکەیت جگە لە پروویہ کی خوش ھیچی تر نابینیت.
 مەن لەو ھەیکەل و قیافەتە شیرینەدا پرۆفیسۆرم بینی. لەگەل سى ژنى
 وەك خۆى پیردا لە ناوہ راستى کتییخانەى گەورەى مۆزەکەدا وەستابوو،
 بە دەستیکی کتییکی گەورەى نابوو بە سنگیہ وە، بە دەستەکەى دیکەشى
 یارى بە چاویلکەکەى دەکرد. ژنەكان ھاتبوون ئیشى رۆژانەى خویان
 بکەن. کە منى بینی بەو خەندە گەشەوہ بەرەو پروم ھات و گووتى «قسە
 مەکە بزەنم ناوہکەتم لە یاد ماوہ؟ مامە سیامەندت لە ھاوړى نزیکەکانمە...
 ھاوړى نا، ھاوړى دروست نییە، مەن زۆر لەو بەتەمەنترم، ھەندى جار
 ھەستدەکەم ھێندە پیرم کە ناشیت باسى ھاوړیتى بکەم، زریقار، تۆ

ناوت زریفاره کوری سه عیدی زهریاواریت، باوکت بازرگانیکی ناسراوه». من پیکه نیم و ناوه کهم بۆ راستکرده وه. به هه مان خندهی شیرینه وه گووتی «ناو گرنگه. ناو ده بیت وهک خۆی بنوسریت و بخوینریت وه، بۆ ئه مانه تی میژوویی. بۆئه وهی مرووف به هه له دا نه چیت و شته کان وهک خویان بنوسرینه وه ناو گرنگه. بمانبوره، کاک رینوار نازانم پیشتر هاتوته مۆزه خانه که مان، پیشتر سهردانت کردوین؟». من به شهرمیکه وه ده لیم «نه خیر ئه مه یه که مین جاره رینگام ده که ویته مۆزه خانه که ی به ریزتان». بۆئه وهی هیتنمبکاته وه ده لیت «ئاساییه، ئاساییه... هه ر تو نیت، چه ندین ساله میوانه کانمان ته واکه م بوونه ته وه، له مانگدا له چه ند که سیک تیتاپه ریت، خه لکیکی زۆر دوژمنایه تیمانده که ن، به لام ئیمه ئیشی خۆمان ده که یین، وهک ده بینیت ئه م ژنانه هه موو پوژنیک توژی سه ر کتیه کان ده سرن، پاکیانده که نه وه، بۆئه وهی هه میشه ئاماده بن، جوانی کتیب له وه دایه که هه میشه ئاماده یه یه کیک بیخوینیت وه، به پیچه وانیه ئیمه ی مرووفه وه که ناهیلین که س بمانخوینیت وه. وه ره کوری خۆم، وه ره... به شی هه ره زۆری ئه م کتیبانه هیه که س نه یخویندونه ته وه، به شی هه ره زۆری ئه م کتیبانه لیره چاپکراون، هه ندیکیشیان له ولاتانی دیکه وه، به هۆی په یوه ندیم به نوسه ران و پرۆفیسۆرانه وه داوامکردون، هه ندیکیان به پۆست له دووره وه که یشتوون، هه ندیکیشیان به قاچاغ. به لام هه ر چۆنیک بیت گرنگ نییه، دواجار که س نایانخوینیت وه، کتیه کان چاوه ریده که ن و چاوه ریده که ن، به لام که س ده ست نابات بیانخوینیت وه. هه سته که م ناخۆشترین جوژی چاوه پروانی، چاوه پروانی که نجیک نییه بۆ خۆشه ویسته که ی، چاوه پروانی دایکیک نییه بۆ که پانه وهی کورپه که ی، به لکو چاوه پروانی کتیبیکه بۆ خوینهر. هه ندیک له کتیه کانی من ده می ساله چاوه پروانن. هه ندی جار خۆم کتیبیک یان دووان هه لده گرم و ده یانخه مه بنده ستم و ده یانبه مه وه بۆ ماله وه، ده مه ویت کتیه کان دونیا ببینن، بیته ده ری، بکرینه وه و حه رفه کان هه تاو

لییان بدات. من واده‌کم، جار جار کتیه‌کان ده‌به‌مه ده‌ری و ده‌یانکه‌مه‌وه تا خور له لاپه‌ره‌کانیان بدات، تا هوا هه‌لمژن، تا له‌م کتیخانه‌یه‌دا نه‌خنکین». ده‌نگیکی خوشی هه‌یه، ده‌نگی پیریکی به‌توانایه‌که هیشتا ژیان به‌هموو توانایه‌وه له‌خوینیدا ده‌جولیت. به‌هیمنی ده‌ستم ده‌گریت، زور له‌میژه‌هیچ‌که‌س به‌م جوړه‌دهستی نه‌گرتووم، ده‌لیت «ده‌ته‌ویت له‌کوئ دابنیشین، لیره‌یان له‌ده‌روه یاخود له‌نوسینگه‌که‌ی خۆم که‌له‌هموو جیگایه‌ک هیمتته. ئه‌وئ له‌هر شوین باشتره، با‌بچین بۆ ئه‌وئ. به‌لئ باسی چیم ده‌کرد... ئا‌گیان. گووتم، خه‌لک نایه‌ن بۆ مۆزه‌خانه، به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا شوینه‌که ده‌بیت هه‌بیت، گه‌ر مۆزه‌خانه نه‌بیت وه‌ک ئه‌وه وایه‌ میژوو نه‌بووبیت، وه‌ک ئه‌وه‌ی ئیمه‌ ئه‌م‌پرو له‌دایک بووبیتین، له‌کاتیکدا م‌رو‌ف کۆنه، دیلاوار کۆنه، من کۆنم. من سه‌رنج داوه، خه‌لکی جیاوازییه‌کی زور له‌نیوان سه‌ردانی مۆزه‌خانه و سه‌ردانی گو‌رستاندا ناکه‌ن... یه‌کیک له‌به‌ده‌ختیه‌کانیش ئه‌وه‌یه که‌من وه‌ک دامه‌زریته‌ر و بونیاده‌ری ئهم مۆزه‌خانه‌یه‌هیچ‌کات نه‌متوانیوه‌بۆیان پرونبکه‌مه‌وه. ئینسان که‌ژیانی وه‌ک به‌پ‌یوه‌به‌ریکی مۆزه‌خانه به‌سه‌ربرد کاتیک زوری بۆ نامینیتته‌وه‌سه‌له‌گه‌ل هاو‌ده‌م و هاوسه‌ردمی خۆیدا بکات، ئه‌وکاتیک ده‌بینیت میژوو له‌لای خه‌لک شتیکی بینرخه، ئیدی ئیستاش له‌پیش چاوی بینرخ ده‌بیت، چونکه‌هموو شتیک دوا‌جار ده‌بیت به‌میژوو. به‌داخه‌وه‌من پیاویکی ئیماندار نیم، شته‌کان نه‌ده‌چن بۆ به‌هه‌شت و نه‌ده‌چن بۆ دۆزه‌خ، به‌لکو ده‌چنه‌میژوووه‌وه، ئه‌وه‌تاکه‌مه‌خ‌زه‌نیکی راسته‌قینه‌یه‌که‌ئیمه‌ی ئاده‌میزاد هه‌مانه، له‌وه‌زیاتر هیچ جیگایه‌کی ترمان نییه‌شته‌گانی تیدا هه‌لب‌گیرین... هه‌لبه‌ت گه‌ر به‌هه‌شت و دۆزه‌خیش هه‌بیت، هیچ‌له‌وه‌نا‌گو‌ریت، م‌رو‌ف دوا‌جار ناتوانیت میژووی خۆی یان شاره‌که‌ی له‌گه‌ل خۆی ببات بۆ به‌هه‌شت یان دۆزه‌خ».

هه‌میشه‌به‌و‌خه‌نده‌شیرینه‌وه‌له‌ژیر چاویلکه‌که‌یه‌وه‌سه‌یریده‌کردم.

دەيزانى من حەزم لە بىستەن و بىنينى قسە و خەندەكانىتى، تا بەردەم
نوسىنگەكەى خۆى بەردەوام قسەى بۆ كردم. گووتى «من خۆم ئەم
مۆزەخانەيەم دروستكردو، تەمەنم پازدە سال بوو كە دەستم پىكردو، لە
پازدە سالىدا نەخشەكەم لەسەرى خۆمدا كىشابوو، ھەموو ئەم مۆزەخانە
گەورەيە كە ئىستا تۆ دەيبينىت لە پازدە سالىدا بە تەواوى، بەم شىوہەيە،
بە ھەموو ئەم دىكۆر و رىكخستەن و ئەساسەوہ لە خەيالدا بوو، دوو
ھاوړى بووين، ھەردووكمەن پىكەوہ ئەم خەيالە كەوتە سەرمان، بەلام
بە ھۆى بارودۆخىكى تايبەتوہ ھاوړىكەم زوو دووركەوتەو، دىلاواری
بەجىھىشت و چوو بۆ جىگايەكى دى. من لە شازدە سالىدا پرۆژەكەم
خستە سەر كاغەز، لە ھەقدە سالىدا ئەم پارچە زەوييەم بۆ تەرخانكرد
كە بە ئىرس لە باپىرمەوہ بۆم ماڤووەو، لە ھەژدەدا دەستمكرد بە
دروستكردنى. ھەلبەت سالانىكى خايەند تا تەواو بوو، لە پەنجە و پىنج
سالى رابوردوودا بەردەوام ئىشم تىدا كردو، بەردەوام گەورەم كردو».
لە ناكاو سەيرىكردم و گووتى «رېنوار، بزائە جىگام زۆر زۆر، ژىر
پىى ئىمە بە دوو قات، چەندىن ژىرزەمىنى گەورەى تىدايە، جىگای ئەوہى
تىدا دەبىتەوہ ھەم ئىستای تىدا بشارىنەوہ و ھەم رابوردو ...» كەمىك
سەرسامانە سەيرىكردم و گووتى «ھەم پاشەرۆژ ... ھەم پاشەرۆژ ... ئەوہ
لە بىر نەچىت». قسەكانى سەير ھاتنە بەر گويم، وەك ئەوہى شتىك
لەسەر داھاتووى من بزائىت، يان وەك سەرەتا كۆمەكىكم پىشكەشبكات
كە دلىايە پرۆژىك پىويسم پىى دەبىت. نوسىنگەكەى خۆى زۆر گەورەبوو،
بەلام لەبرى ئەوہى لە ژوورى پىشوازی بەرپۆەبەرى مۆزەخانەيەك بچىت،
لە ژوورى خەوتنى نوسەرىكى ديوانە و شپەرزە دەچوو. بە پىكەنىنەوہ
گووتى «كەسىك خەرىكى رىكخستەنى مێژوو بىت، ناتوانىت ژيانى تايبەتى
خۆى زۆر رىكبخات، ئەوہ يەكەم شتە كە دەبىت لەسەر ھەر مێژوونوسىك
بىزانىت ... مەرؤف ناتوانىت بەردەوام نەزم و رىكى بخاتە ناو شتەكانەوہ،

عەفومکە ... عەفومکە کوڕم، ئێرە وەک بەشەکانی تری مۆزەخانەکە سەیرمەکە. لێرە هەموو شتیکی نەزم و جوانی خۆی هەیە ئەم ژوورە ی خۆم نەبێت، ئێرە وەک جینگای ژیانم وایە، زۆرجاریش هەر لێرە دەخەوم، هەلبەت مەلای خۆم هەیە، بەلام هیچ کات ئارەزووم نییە نەزم بخەمە ژيانی خۆمەو، ناخەزی ئینسان لە جینگایەکەو بۆ جینگایەکی تر دەگوێرێت. من نارێکی لە ژيانی خۆمدا بەووە راستدەکەمەووە کە ئەم مۆزەخانەیە لەو پەڕی نەزم و پێکخستندا رابگرم. بەلێ، لەوێدا رەحم و بەزەیییم نییە». من لەسەر کورسییەک بەرامبەر خۆی دانیشتم، لە پشت میزەکیەو، هەرچەند خەندەکی گەرەتر و درەوشاو تر دیاربوو، بەلام خۆی بچکۆلەتر دەرەکەوت. قەلەمیکی هەلگرت و کەمیک هێلی نارێکی لەسەر لاپەرەیهک کێشا، کەمیک سەرسام سەیریکرد و گووتی «بۆم باسبکە چیت دەوێت؟». پرسیارەکی تۆزیک کتوپر بوو، چونکە من نەمەزانی چیم دویت. مامم ناردبوومی زانیاری لەسەر میژووی دیلاوار وەر بگرم، بەلام چیم بگوتایە، بلییم زانیاریم لەسەر میژووی دیلاوار دەوێت؟ . ئەو قسەیەکی گەمژانە نەبوو؟ . من سەیریمکرد و دانیابووم خۆی زۆر شت دەزانیت، بێشەوێ زۆر بیربکەمەووە گووتم «بێگومان جەنابی پڕۆفیسۆر، خۆت دەزانیت». هەستیکرد دەستەپاچەم، بە ئارامییەووە گووتی «حیکایەتی ئەو خەونە منیشی ناردەتە تۆ، منی لە هەر کەسیکی تر زیاتر ماندوو کردووە». من بە سەرسامییەووە پرسیم «جەنابی پڕۆفیسۆر ئێوە خەونە کەتان بینیوە؟». «نە. بەلام وەک میژوونوسیک ترسیکی گەرەم لە خەونەکی هەیە. خەونەکی پێشینهی کونی لە میژووی دیلاواردا هەیە، ئەمڕۆ هیچ کەس نازانیت کە دیلاوار چۆن و بۆچی دروستکراوە، مەرقف گەر وردبیتەو دەتوانیت هەموو شتیکی بە رۆشنی ببینیت ... من لەو سوڕە گەرەوێی کارەسات دەترسم». من بە وردی گویم گرت و پرسیم «پرسیارەکی من ئەوێ: ئایا زانیاری پێویستمان لە بەڕێزانەووە سەبارەت بەو راپۆردووە

دهسته دهکویت، چونکه وهک مامه سیاشم پتی راگه یاندون، زانیاریه کانی
 ئیمه لهو پرووه وه شتیک نییه به زانیاری به پیزتان به راورد بکریت. هه ندیک
 خه لک، گهر به ژماره که میش بن خه ونیک ده بینن، ده مانه ویت ئه وه...»
 قسه کانی پیپریم و که میک پیکه نی و گووتی «سه رها مرؤف ده بیت بزانت
 دیلاوار کوئییه. بزانت له کوئی ده ژی، ههر وه ختیک ئه و شتانه ی زانی
 ئیتر هیچ شتیک سه یر نامینیت. من ده می ساله دکتور سیامه ند ده ناسم،
 که م که سم بینوه دیلاوار به جیهیلینت و بگه پته وه، ئه و یه کیکه له وانه.
 راست پتیلیم من زور ئه و که سانه خۆش ناویت که دیلاوار به جیده هیلن و
 ده گه پته وه. گومانیان لی ده که م، ده شیت هه موو کاریکی ترسناک بکه ن تا
 بۆ خۆیان بسه لمینن هه له نه بوون، بیسه لمینن لیره ش ده توانن خۆش بژین،
 بیسه لمینن شتیک زور گه وره یان له ده ست نه داوه که جیهانیا گورپوه ته وه
 به ژیان له م شارهدا. من ده یانناسم، هه میشه ده یانه ویت ئه و ده سته و تانه ی
 به ده سته ده هینن، ئه و په و پایانه ی ده یگرن له خه لکی دیلاوار به رزتر
 بیت، به لکو ئه وه قه ره بووی دۆرانی دونیا یان بۆ بکاته وه. به لام گهر هه ق
 بلیم تا ئیستا شتیک له و جورهم له دکتور سیامه ند نه بینوه. ئه و له وانه
 بوو که هاته وه بۆ دیلاوار و ده یزانی هه له یکردوه، ئیتر له گه له هه له که ی
 خۆیدا ژیا. سه رها تا له ماله کونه که ی باپیرتا بوو، زور سه ردا نمده کرد.
 به ر له وه ی ژن به ینیت. هه له بت زه مانیک زور تپه پیه، ئه و کات ده بیت
 تو مندال بوو بیت، ماشه لا، من نه مده زانی کاک سه عید زه ریاواری کوپی
 وه های هه یه». من سوپاسم کرد و په له م بوو زوو بکه ویت به باسی دیلاوار.
 بۆ ئیستیک خۆم وهک غه ربه یه که هاته به رچاو که ئیستا گه یشتیته ئه م
 شاره و بۆ باسیکی تایبه ت پرویکرد بیت زانیه ک، تا نه ینیه کی ئه م جیگا
 نامۆیه ی بۆ ئاشکرا بکات. بئارامی منی خوینده وه و گووتی «دیلاوار
 زور کونه، زور کوئتره له زیندانی سه ره کی دیلاوار که لای زوربه ی
 میژوون سه کان وهک سه ره تای سه ره تا کان، وهک به ردی بناغه ی شاره که

سه‌یریده‌که‌ن. نا، جیگا‌که‌ می‌ژوویه‌کی کۆنتری هه‌یه، هه‌لبه‌ت وه‌ک شار له‌گه‌ل بناغه‌ی زیندانه‌که‌دا ده‌ست پێده‌کات، به‌لام خا‌که‌که‌ی می‌ژوویه‌کی دیرینتی هه‌یه». خه‌نده‌یه‌کی گه‌وره‌ی گرت و چاویلکه‌که‌ی تۆزیک جولاند و گووتی «هیچ شاریک سه‌ره‌تا شار نییه، هه‌موو شاریک سه‌ره‌تا زه‌وییه، زه‌ویش ژيانی خۆی هه‌یه. هه‌ندێ که‌س زه‌وی به‌ پووته‌ن تیده‌گه‌ن، به‌ پارچه‌ خاکیکی مردوو، به‌لام زه‌ویش ژيانی خۆی هه‌یه، می‌ژووی خۆی هه‌یه». قاقایه‌کی جوان و موسیقی لێدا، ده‌نگی زۆر گه‌نجان به‌و. گووتی «دیاره‌ ژيانی وه‌ک ژيانی ئێمه‌ نییه، خواتر و درێژتر و هه‌م‌تره». من پێکه‌نیم و پرسیم «به‌لام ژيانی زه‌وی چۆنه‌؟ بۆ نمونه، ژيانی زه‌وی دێلاوار ده‌بیت چی بوو بیت؟». «به‌لێ ئه‌وه ئه‌سلی چیرۆکه‌که‌یه. دێلاوار به‌ر له‌وه‌ی بێی به‌ شار سه‌رزهمینکی تایبه‌ت بووه، دیاره‌ هه‌موو سه‌ر زهمینیک سه‌رزهمینکی تایبه‌ته، به‌لام دێلاوار سیفه‌تێکی تێدا بووه له‌ هه‌یج زهمینکی دیکه‌دا نه‌بووه. خاکیک بووه مرو‌ف تێدا خه‌ونی نه‌بینیوه... هه‌لبه‌ت، ئه‌فسانه‌کان واده‌لێن. مرو‌ف له‌ هه‌موو جیگایه‌که‌دا خه‌ونی بینیوه، له‌ چوارقورنه‌ی دونیادا ئاده‌میزاده‌کان خه‌وبین بوون، خه‌ونی خۆشیان دیوه، ناخۆشیان بینیوه، لێره نه‌بیت. خێله‌ کۆچه‌رییه‌کان یه‌که‌مینى ئه‌وانه بوون که‌ ده‌رکیان به‌م نه‌هێنییه‌ کردوه، ئه‌و که‌سانه‌ی به‌ ده‌ست به‌دخه‌ونی و مۆته‌که‌کانه‌وه نالاندویانه، ئه‌وانه‌ی شه‌ویان پڕ ترس و دیوه‌ز مه‌ بووه، پوویان لێره کردوه، نزیک ده‌ریاچه‌ی دێلاوار ده‌واریان هه‌لداوه، پێیان وابوو هه‌ندیک پۆحی پیرو‌ز که‌ له‌و ده‌ریاچه‌یه‌دا ده‌ژین، هه‌موو جۆره شه‌یتانیک ده‌رده‌که‌ن که‌ واده‌که‌ن مرو‌ف خه‌ونی خراپ ببینیت، ئه‌وانه‌یان ناوناوه پاسه‌وانه‌کانی خه‌و... هه‌لبه‌ت وه‌ک ئێمه‌ نه‌بوون، ئێمه‌ خورافاتى ترین، له‌ زۆر پوه‌وه خورافاتى ترین. به‌لام واز له‌وه به‌هێنه. وه‌ک چیرۆکه‌کان ده‌گێرینه‌وه، هه‌ر زوو ناوبانگی ئه‌م سه‌ر زه‌وییه به‌ دونیادا پۆیشتوو. کێ چوزانیت، له‌وانه‌یه هه‌مووی چیرۆک بیت، من هه‌موو ژيانم به‌ می‌ژووه‌وه

سه رقال بووم، میژوو زانست نییه، زانست شتیکه یه قینی تیدا بیت، میژوو یه قینی تیدا نییه. مرؤف موزه خانه کان دروستده کات بؤئه وهی باوهر به خوی بهینیت، بلیت میژوو دهینم، خوی فریو بدات و بلیت راستیه کان له دهستمدان، به لام دوی ته مهنیکی دریژ له موزه خانه کاند، دوی ته مهنیکی دریژ دریژ... من له هیچ دلنیا نيم.

گهرچی قسه کانی زور غه مگین بوون، به لام ههستم نه کرد خوی مرؤفیکي غه مگین بیت. ههستایه سه رپن، سوراحیه ک ئاوی گه وهری له سوچیکدا دانابوو، که میک ئاوی تیکرد و فهرمووی له من کرد، من گوتم «سو پاس». چهند په رداخیکی پری له سه ریه ک دا کرد و خواردییه وه، وهک ماندوو بیت دهستی گرت به سه ریه وه و گووتی «خه لک هه ن هؤگری جگهره ده بن و ناتوانن وازی لیتبهین، ههیه هؤگری شه راب و مهی ده بن، من هؤگری ئاو بووم. دکتوره کان ده لین ده بیت وازی لیتبهینیت، ده بیت وازی لیتبهینیت... به لام به رده وام ههستده کهم ناوه وم وهک ئینسان پیویستی به شته. ئه وهی میژوو زور بخوینیته وه، ناچاره به و جوره خوی له گونا هه کانی ئاده میزاد پاکبکاته وه. ده زانم ئیستا مامه سیات ده لینت، نه خوشیت و ده بیت پشووبدهیت، ده بیت بزانی کون چ گونا هتکت کردوه. به لام من هیندهم ده رباره ی گونا هی ئه وانی تر خویندوته وه، کاتم نه بووه فریای گونا هی خوم بکه وم». من پیکه نیم و گوتم «راستتان ده ویت پروفیسور من له مامه سیام تینا گم، هه ندی جار ده لینم ده رباره ی ئه م بابته یان ئه ویت، دلنیا مامه سیام به مجوره بیرده کاته وه، به لام دوی دهینم وانییه و من به هه له دا چووم... سه یرده کهم پینچه وانه شته کان ده بینیت». دهستی راوه شانند و هه ندی کتیب و فایلی له سه ر میزه که جولاند و گووتی «ئه هلی زانست به و جوره ن، هه میشه ده یانه ویت شتیک بلین که کهس چاوه پروانی نه کردوه. به دریژی میژوو و ابوون. زور جار خیانه تیش ده کهن، بؤئه وهی بیسه لمینن وهک خه لکی تر نیشتمانه پروهری گه مره نین».

من پرسیم «بەلام دیلاوار کە ی دروستبوو؟».

دەموست بە راستی بکەوێتە سەر باسی میژوو، بەهێمنی لە جینگای خۆی دانێشتەو و گووتی «دەلێن یەکیک لە شاهەنشاکان چیرۆکی ئەم سەرزمینە دەبیستیت، خۆت دەزانی شاهەنشاکان راستە حوکمی ئاسمان و زەوی دەکەن، بەلام دەسەلاتیان بەسەر خەونی خۆیاندا نییە. دەتوانن بەر لە سەدان لەشکری بەهێز بگرن، دەتوانن تاج و تەختی دەیان میر و گزیر تێکبدەن، بەلام بەری مۆتەکە و دیوێزمە ی ناو خەونیان پێ ناگیریت. وەک دەلێن، شاهەنشا کە هەموو خەلک و خودای زەمانی خۆی لێی بەقین بوون، بە دەست مۆتەکە ی ناخۆش و وێرێنە ی شەو و ھاوار ھاواری جانەوهرانی ناو خەونەو هەراسان دەبیت. دەمیک چیرۆکی ئەم سەرزمینە دەبیستیت، دەم و دەست تەدارەک دەبەستی و لەگەڵ هۆردوێک لە دەست و پێوەندا دینە پۆخی دەریاچە ی دیلاوار. شاهەنشا بەم هەوارە گەلەک بە کەیف دەبیت، خۆشییەکی ئێجگار و ئاسوودەگییەکی زۆر هەست پێدەکات. چی لەوێ خۆشتر هەیه پادشا بیت و زەمینیک بدۆزیتەو خەونی تیدا نەبیت. ئێتر هۆردو دەخات و هەوار هەلدەدات و دەیهوێت لێرە بژی، بەلام دەمیک خەلکانی سەتم دیدە و داخ لە دل بە کوچی پادشا دەزانن، خەونی ئازادبوون دەپەرێتە سەریان. شەڕیکی سامناک دادەگیرسیت، لافاوی خۆین لە دەیان گوند و شاردا هەلدەستیت، زیندانەکان پر دەبن لە ئازادیخوازانیک کە خەون بە پرزگارییەو دەبینن، شاهەنشا بە ناچار ی و بە لەشکرێکی گەورەو بەرەو پایتەختی کۆن دەگەرێتەو. گەرانهوێ شا هەرس بە شۆڕشگیران دەهێنیت. زیندانەکان پر دەبن لە دیل، سیدارەدان دەبیت بە کار و پیشە ی پۆژانە. بەلام هەندێ لە شۆڕشگیران هیچ نایانترستینیت، خەونی جەنگێکی نوێ، هەلگیرانەوێکی تازە ی تەخت و تاجی شاهانە لە زیندانەکاندا بەردەوام دەبیت... تا شەویک پادشا دەکەوێتە سەر خەیاڵیکی شەیتانی».

دیاربوو بهشی زوری ژيانی له گیرانهوهی چیرۆکه میژووییهکاندا بردۆتهسەر. ههناسهیهکی ههڵکشیا و خندهیهکی گهورهی گرت و به هیمنی گووتی «دیلاوار لهوێوه دروستدهییت. پادشا بریاردهدات زیندانیکێ گهوره دروستبکات، زیندانیکێ زۆر گهوره. ههموو پادشاکان و حاکمهکان له کۆنهوه تا ئیستا بۆ جیگایهک دهگهڕین ئینسانهکان خهون نهپین. دهستهیهک له سهراڤی یاخییهکان ههڵدهبژیریت و دهیاننیریت بۆ یهکه بهندیخانه. دروستکردنی بهندیخانهکه چهند سالتیک دهبات، دیلهکان ئه و ماوهیه، له کولیت و قۆخهلهی بچوکدا دیلدهبن. زیندانهکان ئارام دهبنهوه، نه ههواي ئازادی لهسهریاندا دهمییت و نه مهیلی شوێش. دیلاوار لهوێوه هاتوو... له سههرهتاوه خهون له دیلاوار مانایهکی ترسناکی ههبووه. خهون له دیلاوار جیاواز له ههموو جیگاگانی دنیا، ئه و ترسه گهورهیهیه که شارهکه بهرهو ویرانهیی دهبات».

« زیندانهکه سههرنجی ههموو حاکمان و زۆردارانێ دنیا پادهکشیت، دهلین ورده ورده ئیداره ی زیندان وهک شتیکی سهربهخۆ لیدییت. پندهچیت بهپێوهبهراڤی زیندان بنکه و بناغه ی شارهکهیان دامهزراندییت، پاسهوانهکان و دهسته ی پاییکردنی کاروباری زیندان یهکه مین کهسانیک بوون مالیان پێکهوهناوه و خانوویان دروستکردوه. یهکه م بهپێوهبهراڤی زیندان ناوی موسه یله م بهگه، پیاویکی بلیمهت و کارا و دلهرق بووه، دهسهلاتی موتهلقی خۆی بپهرهههانه بهکارهیناوه، وهک دهلین جگه له خودی شا هیچ مهرجه عیکی تری نهبووه، بهوهدا شاههنشاش هیدی هیدی پیر و که نهفته کهوتوو، موسه یله م بهگیش سهربهخۆیی تهواوی وهرگرتوو. موسه یله م بهگ په یوهندی لهگه ل زۆر له مهمله که ته دوورهکانیشدا دهسهستی. دهلین به کاروانیکێ گهوره وه گهراوه و گریبهستی لهگه ل پادشا و ئه میر و والی و خاوهن ئه ماره ته دوورهکاندا مۆرکردوه، له ههموو جیگایهکی دنیاوه دیلی هیناوه، مانگانه به قافله ی تایبهت، زیندانیانی خهترناک له زۆر جیگای

دو نیاوه هینراون بۆ دىلاوار. به رامبه ر هه موو دىلىكىش موسه يله م به گ و دواتر كوره كانی بودجه يه كى براوه يان وه رگرتووه، شتىك وه ك كۆمپانيا تازه كانی ئەم سه رده مه، به لام به شىوازی كۆن. ژماره ی دىله كان هینده زۆربوون، نزىكى په نجا سال، وه ستا و كرىكار له زیندانه كانی دىلاواردا شه و و پۆژ ئىشيانكردوه، كرىكارى شاره زا خۆيان و بنه ماله كانيان له كاردا بوون و له گه ل دروستكردى زینداند، زینده گىيه كى بچوك و ئارامىشيان بۆ خۆيان سازكردوه. له ماوه يه كى كه مدا ژماره ی ژووره كانی يه كه مین گرتوخانه ده گاته سه رو هه زار ژوور، ده لىن گه وره ترين زیندانى ئه و كاتى دوتيا بووه. ئىتر ژماره ی پاسه وانه كان زۆرده يیت، ژماره ی ئه و بنه مالانه ی كه دىن و ده يانه ویت له نزىك كور و مێرد و كه سیانه وه نىشته جى بن و زوو زوو له ئه ساره ت و دىلیدا دلنه وایيان بده نه وه زۆرده يیت. له ده وری زیندان بناغه ی شارىكى په رشوبلاو و نارىك داده مه زرىت كه دانىشتوانى خه لكى ده يه ها جىگای جیاوازن، به چه نده ها زمان قسه ده كه ن، ژيان و ئىمانى جیاوازیان هه بووه، به لام هه موو له يه ك شتدا به شدارن، ئىتر خه ون نابینن یان هه موو پىكرا حاشا له وه ده كه ن خه ون ببینن... له دواى مردنى موسه يله م به گ، كوره كانی بازرگانىیه كه ی باوكيان ده گرنه ده ست، له هه موو جىگایه كه وه گرىبه ستیان بۆ دیت، ده بن به هاوړى ئه میر و شالیار و والىیه كان، ده بن به میوانى تايبه ت له مالى به ړیوه به ره كانی زیندان و سال دواى سال ئه زموونى زۆرتر له سه ر شىزه ی به ړیوه بردنى زیندان كوده كه نه وه. وه ك له كتیبه كاندا هاتووه، دىلاوار ده يیت به شارى هه زار زیندان، له هه ر جىگایه كى خۆره لات بیا نه ویت يه كىك دووربخه نه وه، بۆ ماوه يه كى زۆر حوكمى بده ن، ده یینترن بۆ دىلاوار. به لام جیا له وانه، دىلاوار ده يیت به شارى ئه وانه ش كه خه ونىكى ناخۆش یان ئومىدىكى مه حالیان هه يه. له زۆر جىگادا، خىزان و بنه ماله گه لىك كه كچ و كورپان به ده ست ده ردی بیته مانى عه شقه وه ده نالینن، له كه ژاوه ی تايبه ت و به

كاروانى خسوسى كچ و كورپيان دەنيرن بۆ ئەم شارە تا ئازارى دل و خەونى عاشقانه لەسەريان بكنە دەر. دەلین خاكى دىلاوار ئارامبەخش و ھيوركەر بوو بۆ سەدان چىرۆكى عەشق، ئەو وەيكدو زۆر دايك و باب و بنەمالە پەنجىكى زۆر بەخەرجبەدن و لىرە و لەم خاكەدا كۆشكى تايبەت بۆ فەرەندانيان دروستبكن، تا لىرە دوور لە ھەر ئازارىكى سەختى خۆشەويستى بژين. گەر سەيربەكەيت راستىيەكان بەوجۆرەيە، بناغەى دىلاوار لەسەر دوو شتى گەرە دامەزراو، نەبوونى خەون و نەبوونى عەشق ... دەلین باپىرە گەرەكانى ئىمە، ئەو نەوہەيە لە منداڵ كە لىرە لەدايكبوون، نە عەشق و نە خەونيان نەناسيو. ئىمە لىرە لە مۆزەخانەى دىلاوار شتىكى زۆرمان ئەرشيفكردو، زىندانەكان لە مېژووى سەدان سالى خوياندا خەزنەدارى دلسۆزيان بوو، بەرپوہەرەكانى شىوہەيەكى بالايان لە تۆماركردن و دەفتەردارى بەكارھىناوہ كە جىگاي ستايشە، ناوى زىندانەكان و ھۆى گرنتيان و ماوہى مەحكوميەتيان بە جۆرىكى ورد تۆماركراو. ھىچ زىندانىك نەبوو لىرە رۆژىك زياتر يان كەمتر لە مودەتى مەحكوميەتى خۆى بباتەسەر، موسەيلەم بەگ و كورەكانى ھىچ دىلنىكان وەرئەگرتووہ سال و پۆژى ئازادكردنى ديارى نەبوويەت. ياساكانى زىندان دېندانە و بېرەحم نەبوون، بە جۆرىك دەكرىت بلىم باشترين زىندانى زەمانى خويان بوون. لە راستيدا مېژوو ھىچ كات چىرۆكىكى ئەوتوى دەربارەى دېندەيى زىندانەوانەكانى دىلاوار تۆمار نەكردو، وەك دەلین جۆرىك لە رېز و خۆشەويست لە نىوان دىل و زىندانەوانەكاندا ھەبوو. رېز و خۆشەويستىيەك تا ئەمپۆش ماوہ. تا ئەمپۆش مۆقە دىل و بەدبەختەكانى دىلاوار ھەر بە حورمەتىكى فېترييەو كرنوش بۆ زىندانەوانەكان دەبەن و خەلكيش لىرە بە كىنەيەكى غەريزييەو سەيرى خۆشەويستى دەكەن».

پتەچوو يەكەمجار بىت پروفيسۆر بەھنام ئەم چىرۆكە وەھا بگيرىتەو،

هه‌لبه‌ت له دیلاوار زۆربه‌ی خه‌لک شتیکیان له‌سه‌ر شیوه‌ی دامه‌زراندنی
 شاره‌که ده‌زانی، به‌لام پرۆفیسۆر له‌هه‌ر که‌س زیاتر له‌و میژووه‌دا قوول
 بووبووه‌وه، خۆی ده‌یگووت «کامه‌ ئه‌فسانه‌ زۆر نزیکه‌ له‌ راستیه‌وه، ته‌نیا
 ئه‌وه‌ ده‌گێرمه‌وه». له‌گه‌ل دوا پرسته‌کانیدا هه‌ستا و ده‌ستی گرتم و گووتی
 «تۆ کو‌ری سه‌عید زه‌ریاوا‌ری بازرگانیت، باوکت و مامه‌کانی تریشت هیچ
 کات دیلاواریان بۆ گرنگ نه‌بووه. زه‌ریاوا‌رییه‌کان نزیکه‌ دوو سه‌ده‌یه‌ له‌
 ژیا‌نی سیاسی کشاونه‌ته‌وه و خه‌ریکی بازرگانین، په‌نگه‌ نه‌زانیت که‌ نازناوی
 زه‌ریاوا‌ری له‌وه‌وه‌ هاتووه‌ که‌ باپیرانت زۆر هاتوچۆی شاره‌ دووره‌کانیان
 ده‌کرد، قافله‌چی ناودار بوون، سوار که‌شتی بوون و ده‌ریای دووریان
 ته‌یکردوه. باپیره‌ گه‌وره‌تان «عاتیفی زه‌ریاوا‌ری» له‌هه‌ره‌ بازرگان و
 کاروانچییه‌ ناوداره‌کانی دونه‌یا بووه، له‌سه‌رده‌می خۆیدا پێیان گووتووه
 سه‌ندبادی دووهم، له‌هیند و چینه‌وه‌ ئاو‌ریشم و میسک و خه‌نه‌ی هه‌تاوه،
 قافله‌کانی هه‌تد درێژ بوون فه‌سیلی پاسه‌وانی خۆی بووه‌ تا له‌چه‌ته‌
 ئه‌فغانی و پشتونی و به‌لوژه‌کان بیپاریزن. ده‌لین کالای تا پۆما گه‌یشتووه.
 ئه‌م‌پ‌رۆ سه‌رده‌می ئه‌وجۆره‌ بازرگانیه‌ به‌سه‌ر چووه، به‌لام پیاوانی تایفه‌ی
 ئێوه‌ هه‌یشتا هه‌ر بازرگانن... هه‌ستیان هه‌ستی گه‌پیده و خوێنیان خوینی
 بازرگانه‌ دیرینه‌کانه، باوکت پێش ژنه‌یتانی بازرگانیه‌کی ناوداری چه‌ک بوو،
 ئه‌و کات دیلاوار له‌ شو‌رشدای بوو، قورسای شۆرشگه‌ران له‌سه‌ر ئه‌و
 چه‌کانه‌ بوو که‌ باوکت له‌ بازرگانه‌کانی تری ده‌ک‌ری و بۆ شو‌رشگه‌رانی
 دیلاواری ده‌هه‌تا ... به‌لام هه‌موو شتیکی به‌عه‌ق‌لی بازرگانان ئه‌نجامداوه.
 سه‌یره، زۆر سه‌یره... هه‌یچ نیشانه‌یه‌کی ئه‌و جنسه‌ له‌ تۆدا نایینم. تۆ
 یان پ‌ر‌و‌ح‌یه‌کی گه‌وره‌یت یاخود گه‌م‌ژه‌ی ب‌ه‌ماله‌که‌ی، تۆ کامیانیته‌؟» وای
 گووت و پ‌یکه‌نینیکی ناسک و ئارام پ‌یکه‌نی. منیش به‌ پ‌یکه‌نینه‌وه‌ گووتم
 «هه‌ردووکیانم، خ‌زمه‌کانم وه‌ک گه‌م‌ژه‌ی عه‌شره‌تی زه‌ریاوا‌ری ده‌میینین،
 منیش خ‌ۆم وه‌ک ب‌لیمه‌ت ده‌بینم». هه‌ر دووکه‌مان دامانه‌ قاقای پ‌یکه‌نین.

گووتى «گرنگ نىيە، ئىستەككە جارەن نىيە، مىندالان و گەنجانى نوپى دىلاوار ناچنەو سەر سەنەتى باوبايرىيان. كەي گرنگە». من بۇئەوئەي بىخەمە سەر ھەوئەي قەسە گووتم «بەلام جەنابى پروفېسسور، ئەم دىلاوارەي ئەمىرۇ بۇ ھىچى لەو دىلاوارە ناچىت كە ئىوئە باسىدەكەن؟». گووتى «ئەوئە ئەسلى چىرۆكەكەيە. دىلاوار دوو قۇناغى ھەيە، دوو قۇناغى زۆر گەورە». لەو يادا ھەستەك بىرىكردەو و بە زمانىك كە كەمىك ترس و تىرامانى تىداو گووتى «ئەوئە شىتىكە زۆر كەم كەس دەيزانن، ژمارەيەكى زۆر كەم لە مىژوونوسانى دىلاوار دەرەك بە نەيتىيە قولەكەي دەكەن. من و چەند كەسىكى تر... ئەوئە چىرۆكىكە لە بىر دونيا چۆتەو». بە ھەموو گيانم گويم لە قەسەكانى دەرەك، بە ئەسپايى گووتى «دوو قۇناغ. قۇناغى پىش دانىيال و قۇناغى دوئە دانىيال». ئەوئە يەكەم جارم بوو لە ژيانمدا ناوئە دانىيال بىيستم. بەجۆرىك گوئيىستى بووم، نەمىتوانى ھىچ بېرىم. بە ھىمنى گەرايەوئە دۆخى ئاسايى خۆى و گووتى «دىلاوار سەدان سال لە بى خەونىدا نوقمەبىت، سەدان سال... كى چوزانىت پەنگە لە ھەزار سالىش تىپەرى بىت تا دانىيال دىت... ھاتنى دانىيال ھەموو شىتىك دەگۆرىت ... ئايا دانىيال راستىيە يان خەيال كەس نازانىت، بەلام من باوئەم پىيەتى، لە مىژووى دىلاواردا دانىيال ھىلى جياكردنەوئە دوو سەردەمە. زۆر كەس باوئەريان بە بوونى نىيە، بەلام لای من دانىيال راستىيە، بوو، لايەنى كەم من بەلگەيەكى بەھىزم ھەيە». دەستى كرتم و گووتى «ھەستە بېرىنە ناو مۇزەخانەكەو، شىتىك ھەيە پىيىستە بىيىنىت». يەكەمجار بوو دەنگى زۆر جىدى بىت... نازانم لە بەر ھەر ھۆيەك بىت، ناوئە دانىيال ترسىكى كىتوپرى خستە دلمەوئە كە دلىابووم پروفېسسور بەھنام بە بوونى لە چاومدا دەيىنى.

بۆ پۇژى دواى كۆبۈنەۋەي نىگار كىنشان، دەمەۋ ئىۋارەيەكى درەنگ بابەعەلى
 ۋەزىرى تەلەفونى بۆ كىردىم و تىكاي كىردى بېچمە لاي. ۋەك خىۋى ھەمىشەيى
 خۇم ھەۋلىمدا بىزانم چى دەۋىت، بىزار بوم لە كەسانىك لە تەلەفوندا دەلەين
 «تىكايە تا ئىرە ۋەرە ... ئىشتىكى بېچۇكم ھەيە و سەرىكم لىيىدە ... شىتىك
 ھەيە ناتوانم بە تەلەفون پىت بلىم». ئەۋ جۇرە قىسانە زۆر تۈرەياندە كىردىم.
 بابەعەلى ۋەزىرى كىۋىتى «شىتىكى زۆر تايىبەت نىيە، دەمانەۋىت تۆۋىنەكان
 ۋەربىگىت. لەۋ باۋەرەدام ئىۋە دەيىت وىنەكان بىيەنە لاي فەرماندار و ھاكىمى
 ەسكەرى، چۈنكە ئەۋان چاۋەرۋانن». ھەستىمكىرد تۈۋشى دەردەسەرىيەكى
 بىسۈۋد بوم و لەم كارەدا نە بارم ھەيە و نە ھىستىر. تەلەفونم بۆ مامە
 سىيام كىرد و ھىۋام بوو ئەۋ بلىت مەچۇ، تا خۇم لە ئىشەكە بېكىشىمە دواۋ
 و چىدى نە پۇلىسخانە و نە فەرماندار نە بىيىنم. بەلام ئەۋ بە ھەماسەتى
 مىندالىكەۋە كىۋىتى «ۋاۋو، فزولم كۆلى گىرت، فزولم گەرەبوو، كۈنجكۆلىم
 گىرى گىرت، نەچىت ەزىزم، ھەر ئىستا خۇشم دىم و پىكەۋە دەچىن. مىن
 لە ھەر كەس زىاتىر مافىم ھەيە ئەۋ شەيتانە بىيىنم كە ئاۋا دەچىتە خەۋنى
 خەلك». ۋەلامەكەي مامى ھىندەي تىر ئاۋمىدىكىردىم، گەر ھەر خۇم بوۋمايە
 كارم خىراتىر و بىدەنگىر بەرپۈدەچۈۋ. بەلام ئىستا دىنباۋوم ھەۋو
 شەۋەكەم بە چىرۋكى ئەۋ وىنانەۋە دەۋرات.

سه‌عات نۆی شه‌و بوو که من و مامه سیام گه‌یشتینه پۆلیس‌خانه، له سالۆنی چاوه‌روانییه‌که‌دا مامم گه‌رموگورپییه‌کی زۆری پیشانده‌دا که له سروشتی تایبه‌تی خۆیدا نه‌بوو، من له گوماندا بووم، ئاخۆ به‌ راست هینده ئاره‌زووی بینینی شه‌و نیگارانه‌ی هه‌یه یاخود هه‌ر بۆئه‌وه‌ی واده‌ربکه‌وێت له گه‌رمه‌ی کێشه‌یه‌کی گرنگدایه و چه‌زی له ده‌رخستنی هه‌ماسه‌ته، واده‌کات... شه‌مه‌و مامه سیام نائاسایی ده‌هاته به‌رچاوم، هه‌ندێ جار ده‌بووه پرسیار بۆم: ئاخۆ که‌سیکی هه‌کیمه یاخود نمایش‌بازیکه به‌ کومه‌لیک ده‌مامک و زمانی جیاوازه‌وه؟ . شه‌و توند ده‌ستی له ده‌ستی ده‌خشکاند و وه‌ک یه‌کێک چاوه‌روانی له‌زه‌تیکی گه‌وره‌بی‌ت ده‌یگوت «هه‌ر ئیستا، رینوار، هه‌ر ئیستا شه‌و گونا‌ه‌باره ده‌بینین». قسه‌کانی ده‌یانترساندم، هه‌ستمده‌کرد شاره‌که هه‌مووی خه‌ریکه خه‌ون و راستی تیکه‌لده‌کات، به‌لام ده‌بوو مامه سیام وه‌ک دکتۆریکی ده‌روونی دوا‌هه‌مین که‌س بی‌ت بکه‌وێته هه‌له‌ی له‌وجۆره. به‌ نیگه‌رانییه‌وه گروتم «مامه، ئیستا ئیمه هه‌چ شتیک نابینین، هه‌چ شتیک، ته‌نیا وێنه‌یه‌ک ده‌بینین که هه‌ندێ نیگارکێشی شه‌م شاره دروستیان‌کردوه... وێنه‌که وێنه‌ی خه‌ونیکه که که‌سمان دل‌نیانین راسته یاخود دروستکراوه». به‌ گه‌رمیه‌وه گروتی «هه‌موو دوژمنیک له ناخدا وێنه‌ی دوژمنیکه له ده‌ره‌وه ... شه‌و بخه‌ره مێشکه‌وه» هیند توند و تۆره قسه‌یکرد، ویستم به‌ نیگه‌رانییه‌وه بلیم «هه‌موو دوژمنیک له ده‌ره‌وه وێنه‌ی دوژمنیکه له ناخدا». به‌لام هه‌چم نه‌گوت.

مامه سیام که باب‌ه‌علی وه‌زیری بینی به‌ گه‌رمیه‌وه به‌ره‌و پیری چوو. شیوه‌ی سلاو و ته‌وقه‌کردنی نوشتانه‌وه و خۆ نزم‌کردنه‌وه‌یه‌کی به‌رچاوی تیدا بوو. باب‌ه‌علی وه‌ک پۆلیسیکی شاره‌زا که ده‌زانیت چۆن خه‌لکی ئازار بدات، بی‌ئه‌وه‌ی بایه‌خیکی گه‌وره بداته مامم، رووی‌کرده من و گروتی «فه‌رموون کاک رینوار، ئیوه وه‌رن سه‌یریکی نیگاره‌کان بکه‌ن و با راسته‌وخۆ له ده‌ستی هونه‌رمه‌نده‌کانه‌وه بگاته ده‌ستی ئیوه... دواتر پیشانی جه‌نابی فه‌رمانداری

بدەن و بزانه ئەو و حاکی عەسکەری چ بریارێکی لەسەر دەدەن ... جەنابی دکتۆر فەرموون ئێوە لە جینگای خۆتان پشوو بدەن، فەرموون دابنیشن». مامم بە خەندەیه‌که‌وه لە جینگای خۆی دانیشت، بەلام بۆ یەکه‌مجار لە زیاندا هەستم بە کینه‌یه‌ک کرد لە چاوانیدا بریسکایه‌وه. لە عیاده‌که زۆرجار تۆرە‌ده‌بوو، زۆرجار پینخۆش بوو لە بەرچاوی میوانه تایبه‌تییه‌کانی سووکایه‌تیم پێکات. بەلام هه‌موو ئەو شتانه‌ی به‌جۆریک ده‌کرد، ئاسه‌واری کینه‌یان پێوه نه‌بوو، وه‌ک ئەوه‌ بوو بۆ خوشی ئازاری مندالێک بدات، بەلام ئەوه‌ی ئێستا ده‌مبینی، ئەو خواسته‌ شه‌رانییه‌ سادەیه‌ی ناو ده‌روونی نه‌بوو، به‌لکو شتێک بوو قوولتر... کینه‌یه‌ک بوو توختر و گه‌وره‌تر.

هه‌ر سێ هونه‌رمه‌نده‌که‌ له‌ حه‌وشی بنکه‌دا پێکه‌وه وه‌ستابوون و جگه‌ره‌یان ده‌کێشا، دوو پۆژ و شه‌وێکی سه‌ختیان بردبووه‌ سه‌ر، که‌سیان نیگاری ئەویدیکه‌یان نه‌بینییوو، من یه‌که‌م که‌س ده‌بم هه‌ر سێ نیگاره‌که‌ ده‌بینم. بابە‌علی وه‌زیری کللی ژووره‌کانم ده‌دات و ده‌لیت، هه‌ر سێکیان بپێچه‌روه‌ و بیه‌ بۆ مائی فەرماندار. من ده‌چمه‌ ناو ژووره‌کانه‌وه، هه‌ر سێ ژووره‌که‌ بۆن جگه‌ره‌یه‌کی کوشنده‌یان لێدیت، له‌ هه‌ر سێکیاندا بۆنی ماندوویییه‌کی نادیار ده‌که‌م، دیاره‌ چەند پوچکی شپه‌زه‌ به‌ درێژایی شه‌و لێزه‌ نیگاریان کێشاوه، هه‌ر سێ وێنه‌که‌ ده‌بینم، سێ شاکاری راسته‌قینه‌ن که‌ ده‌بیت بخرینه‌ مۆزه‌خانه‌کانی هونه‌ره‌وه، هه‌ر سێ نیگارکێشه‌که‌ به‌پێی ئەو چیرۆکانه‌ی بیستووێانه‌ نیگارێکیان کێشاوه، پیاویکه‌ ئەسمه‌ر، ده‌موچاویکی باریک و قژیکی کورتی هه‌یه، نیگایه‌کی وشک که‌ هه‌چ جۆره‌ گوزارشت و په‌یامێکی تێدا نییه. کێشه‌که‌ ئەوه‌ نییه‌ که‌ وێنه‌کان له‌ چوارچێوه‌ی گشتیدا له‌ یه‌ک ده‌چن، به‌لکو له‌وه‌دایه‌ که‌ ئەم وێنه‌ ده‌شیت له‌ زۆر که‌س بچن... وێنه‌ی ده‌موچاویکی نێزانیه‌، مۆنییه‌کی تایبه‌ت به‌ خۆی نییه‌، سه‌یرکردنه‌کی له‌ هه‌زاران نیگای تردا هه‌یه، قژیکی کورتی مه‌يله‌و لوللی هه‌یه، فه‌زای ده‌وری پوختاری کپ و بێده‌نگیه‌کی قووله‌. زۆر له‌ وێنه‌کان

ورددهبمهوه، هر سیکیان بهشی ئهوه لهیهکدهچن بتوانین بۆ خاوهنهکهی بگهڕین، بهلام بهشی ئهوهش لیک ناچن بتوانین کهسیکی وهها بدۆزینهوه. هر سێ وینهکه به پارچه رۆژنامه دهپیچمهوه، نامهویت نهینی ئهم نیگاران له منهوه بلابیتتهوه، هر سیکیان ههلهگرم، ئهوپهڕه و پهشکار و سکیچه سهرهتاییانهی نیگارکیشهکان دروستیانکردوه کۆدهکهمهوه و دهیانخه مهسه یهک، وهسواسیکی تایبهتم تیدا دروستدهبیت که ئهم سکیچانه ههلهگرم، نازانم بۆچیمه یاخود چ سوودیکیان ههیه، بهلام دهمهویت هیلکارییه سهرهتاییهکان و قوناغی پێش بریار له نیگارهکهدا لای من بێت، وینه سهرهتاییهکان له وینهی کوتایی ناچن، هر هونهرمهنده و دهیان سکیچی کیشاوه، دوول بوون له ههموو نیگارهکه، دوول بوون ئهوپیاوه له چی دهچیت، چهندهها جار درێژی و پانی روخسارهکیان گۆپیوه، سهرهتا شیوهی زۆر دوریان له نیگاری کوتایی پهسمکردوه. به وریاییهوه نیگارهکان جیادهکهمهوه، له دلی خۆمدا دهلیم «گومانم لهوه نییه، کهس ناتوانیت وینهی خهون بکیشیت». به ههموو کهلوپهلهکانهوه دیمهدهری، داوای کومهک له یهکیک له پۆلیسهکان دهکهم. له ناو خهوشهکهدا بابهعلی وهزیری پاره بۆ نیگارکیشهکان حسابدهکات، هر سیکیان دلخۆش دیارن، پندهچیت پارهکیان بهدل بێت، هر سیکیان دهست بۆ من بهرزدهکهنهوه و خهندهیهکی گهوره لهسهردهموچاویانه، من به پرویانهوه پیدهکهنم و به پێگای خۆمدا دهپۆم و ئیتر ئاورپادهمهوه، له دهراگایهکی پشتهوهی پۆلیسخانه ماشینیکی تایبهتی چاوهڕیمانهکات، من نیگارهکان به هیمنی دادهنیم، داوای مۆلهت له شۆفیترهکه دهکهم و دهچم بهداوای ماممدا. ئهوله جێگای خۆی، به ههمان ئهوهستی کینهیهوه، بیدهنگ و بێ هیچ ههستیکی تایبهتی سهیرمهکات، پێکهوه دهگهڕینهوه و سوار ماشینهکه دهبین، شۆفیترهکه به شهقامهکانی دیلاواردا دهمانبات... شار نیشانهیهکی ئهوتوی پتوه دیار نییه، بهلام من بهردهوام سهیری دهرهوه دهکهم و دلنیام ئهمشهوه یهکیکه له شهوه هر تاریکهکانی دیلاوار.

پنکه‌وه‌بووین ... له شارینکی غه‌رییدا، له پوژانینکی سه‌ختدا ... ماوه‌یه‌کی کورت پنکه‌وه‌بووین. شه‌وان گهر دنیا هیمن بایه، گهر ترسمان نه‌بایه، ئال مورد به‌سه‌ره‌اته‌کانی خوئی بۆ ده‌گپرامه‌وه.

ئهو بۆی گپرامه‌وه «من له‌و پوژه‌وه له مال و مه‌زرا تاییه‌ته‌که‌ی سه‌ی ئه‌سلان، گویم له قسه‌کانی بوو، ترسیک به‌رامبه‌ر ئهو پیاوه‌که‌وته دلمه‌وه. ترسیک پیشتر نه به‌رامبه‌ر باوکم، نه به‌رامبه‌ر مامۆستا‌کانی قوتا‌بخانه هه‌ستم پی نه‌کردبوو. به هۆی ئهو ترسه‌وه نه‌متوانی دووربکه‌ومه‌وه. چهند پوژیک دوا‌ی کۆبوونه‌وه‌که‌ی مالی سه‌ی ئه‌سلان، به‌رازه‌ ره‌ش و فاتیحی سه‌ی فه‌یتحولای هه‌لاج هاتن بۆ لام و گوتیان هه‌موو کورگه‌ل، هه‌رچی گه‌نجیک ئه‌وی پوژ لای سه‌ی ئه‌سلان کۆبووینه‌ته‌وه به‌یارمانداوه هیزیک دروستبکه‌ین و خو‌مان ریکبخه‌ن و ناوی خو‌مان بنیین باغه‌وانه‌کانی دیلاوار. هاتنیان بۆ لای من بو‌ئوه نه‌بوو پرسیارم پی بکه‌ن، من هه‌ر له شیوه‌ی قسه‌کردن و جو‌ری سه‌یرکردنی ئه‌واندا تیگه‌یشتم، که بۆم نییه‌ بلیم: نا ناتوانم، نا له‌گه‌لتان نیم».

هه‌ندی ده‌لین «باغه‌وانه‌کانی دیلاوار» وه‌ک ریکخراوینکی نه‌ینی پیشتر هه‌بووه، که‌سانیک میژوه‌که‌ی ده‌گپرنه‌وه بۆ زیاد له سه‌د سال له مه‌وبه‌ر،

پندهچیت سهی ئەسلان سالانی پیش دەرکهوتنی خەونەکش، هەر ئیشی بۆ بونیادنەن یان بونیادنەوهی ریکخراویکی لەو جۆرە کردبیت، پندهچیت دەمیک ئان و ساتی راستەقینە ی کار ھاتۆتە پیش، سهی ئەسلان ھەموو زەمینەیکە پێویستی خۆشکردبیت بۆ بانگەشەکردن و بلاوکردنەوهی بیروپراکاتی خۆی. گومانم لەو ھەڵبەستە کە ئەو لە ناو دەزگاکانی دەولەتدا، لە ناو وەزیرەکان و کابینە ی شارەوانییەکان و پۆلیسی دەفەرەکاندا خەڵکی بەھیز و نزیک بوو کە پشتگیریان لێ کردووە. ھەر لەو ھەفتەیەدا کە فەراسە پەش دەچیت بۆ لای ئال مورا، سهی ئەسلان و دە گەنجی خۆینگەر، بە جلی جەنگاوەرانی سەردەمی جەنگی پزگارییەو، دەچن بۆ لای فەرماندار و داوایەکی تاییەت بۆ دامەزراندنی ھیزی باغەوانەکانی دیلاوار پێشکەشکەن. سهی ئەسلان دەمیک دەچیت بۆ پێشەشکردنی داواکە ی ھەموو پۆژنامە و کەنالە تەلەفزیۆنییەکان ئاگادارەکاتەو، لە ئوتومبیلیکی گرانبەھا و لە قیافە ی سەربازیکی دلاوێردا لە بەردەم پۆژنامەنوساندا دەرەکەوێت و دەلیت «دایکی وەتەن، دیلاواری عەزیزمان بانگماندەکات. دوژمن گەیشتۆتە ژێر پێستمان، ناو عەقلمان، ژیان و زمان و کولتووری داگیرکردوین. ئێستا ساتی ئەو ھەوێ دەووبارە گیانی بەرەنگاری و خەبات لە خۆماندا زیندوو بکەینەو، چونکە دوژمن خۆی ئامادەدەکات، ئەوان شەو و پوژ لەشکر و ھیزەکانیان مەشق دەدەن و ئێمەش ھیچ، دەبیت ئەمە کۆتایی بیت. لەمپووە دوژمن دەبیت بزانی، کە دیلاوار پۆلە ی نەبەردی ھە یە و دەپاریزیت». بە قیافە ی ژەنرالیکی نەبەردەو، بە ھەنگاوە جیگر و درێژەکانی، وەک یەکیک دەیان سال وانە ی دادابیت لەم ساتانەدا چۆن پەفتاربکات، لەبەردەم دەرگای فەرمانداریدا دەرکەوت. وەک ئەو ھەو بوو دانیابیت ئەمجارە دەولەت ریکری لە پێشیارەکە ی ناکەن، شیوہ ی خۆ گۆرپین و دەرکەوتنی بە تەرز ی سەرکردەیکە میژوویی بوو کە دەمیکە دیلاوار چاوەروانیدەکات. من وەک ھەموو خەڵکی دیلاوار لە تەلەفزیۆنەو ھەڵبەستە ی «شیرەکە ی غەفاریی»

وهک هه‌وادارانى ناويانده‌نا داواى دامه‌زراندنى سوپايه‌كى ميللى به ناوى «باغه‌وانه‌كانى ديلاوار» هه‌وه، پيشكesh به فه‌رماندار كرد. بۆ پۆزى دوايى پۆزنامه‌كان به مانشتى گه‌وره باسيان له سه‌ى ئه‌سلان كردبوو، وهك هاوالاتيه‌كى دلسۆز، مامۆستايه‌كى شاره‌زاي ميژوو، وتارخوينى ليزان و سياسه‌تمه‌دارى پى‌موژده، وه‌سفى جوان و سيفه‌ى باشيان دابوو پال. هه‌موو هه‌ستمانكرد كه فه‌رماندار ياخود له هيزى ئه‌م پياوه تينه‌گه‌يشتوو هه‌يان له ژي‌ر فشارى تاقم و ده‌سته‌گه‌لىكى به‌هيزى تردا «له هه‌لومه‌رجىكى وا كه‌رنه‌فالى و به‌شيوازىكى وا پ‌رۆتۆكۆلى» پيشواى له سه‌ى ئه‌سلان كردوه. هه‌موو ده‌مانزاني فه‌رماندار مه‌به‌ستى له‌م كاره سوود به‌خۆى بگه‌يشت و هه‌م وهك ديموكراس و هه‌م وهك دلسۆزى ديلاوار ده‌ربكه‌وي‌ت، به‌لام كه‌سه‌يش گوماني له‌وه نه‌بوو كه به‌م نمايشه سه‌ى ئه‌سلان له مامۆستايه‌كى نه‌ناسراوى ميژوووه ده‌بێته كۆله‌كه‌يه‌كى ئه‌ستوورى سياسه‌ت له هه‌ريمه‌كه‌دا .

ئال‌موراد له يه‌كه‌مين فه‌سيلي باغه‌وانه‌كانى ديلاوارد ده‌بێته جه‌نگاوه‌ر، شه‌وىكى هاوینه‌ى گه‌رم كه‌ ميشووله‌كان نه‌بێت ته‌واوى جانه‌وه‌رانى تر خه‌وتوون، له كاتى گوماناييدا كه ده‌كه‌وي‌ته نيوان تاريكستانى شه‌و و بولى پيش به‌يانيدا، پاسى گه‌وره دێت به‌ دوايدا و له‌گه‌ل ده‌يان گه‌نجى ديكه‌دا، به‌ پىگايه‌كى شاخاوى و پىچاو پىچدا، ده‌يانبات بۆ جىگايه‌كى دوور. دواى سه‌فه‌رىكى دوو سه‌عاتى به‌ ناو شه‌ودا، به‌ ناو چيا و جه‌نگه‌لى كپ و خه‌وتوودا، هه‌موو گه‌نجه‌كان له كه‌مپى يه‌كه‌مى مه‌شق و پىگه‌يانندا داده‌به‌زن، كه‌مپى شينوا. وینه‌ى دره‌خته به‌رزه‌كان و هه‌ناسه‌ى درنده‌ى جه‌نگه‌ل و كزه‌ى ساردى چيا دووره‌كان هه‌ستىكى نامۆى قوول له ئال‌موراددا دروسته‌كه‌ن، به‌لام گه‌نجه‌كانى دى دلخۆشن، گه‌نجه‌كانى دى وهك به‌ره‌و باغى رزگاربوونى رۆح و جه‌سته‌يان ب‌پ‌رۆن به‌ پ‌رتاو داده‌به‌زن و خۆيان ده‌كه‌ن به‌ كه‌مپه‌كه‌دا.

«هیچ کەس باسی خەونەکەى نەدەکرد. گەرچی ھەموومان ئەو شەو و شەوانی دواتریش ئەو خەونەمان بینیوە، بەلام ھەستمکرد بوونی ئیمە لێرەدا پەيوەندى بە خەونەکەمانەو نەماوە. گەنجەکان لە پۆژى یەكەمەو خۆیان لە مەشقى سەختدا نوقمکرد. من ھەم جورم بچوک و ھەم بە ھۆى ئەوئ دەبوو بەردەوام چاویلکەم لە چاودا بیت، پەنجىكى زۆرم دەکیشا، ھەولى خۆم دەدا لاوازییەکانم دەرئەکەوێت و کەس تینەگات من حەزم لەم کارە نییە. بۆئەوئ کەس نەزانیت چۆن بیردەکەمەو ھەموو شتیکم دەکرد تا وەك ئەوانى تر دەرئەکەوم، سروودەکانى بەیانیم بە حەماسەتەو دەخویند، واجباتى پاسەوانى و ئیشکگریم بى ھیچ دواکەوتن و لادانیک دەبردە پێو، بەلام لە زۆربەى مەشقەکانى جەستە و وەرزشە سەختەکاندا لەشم نەیدەکرد، نە توانای ھەلگرتنى کیشى قورسم ھەبوو، نە برەوى جەنگاوەرىكى راستەقینە لە ھەلمەت و پاشەکشەدا، لاوازی قاپچەکانم بەجۆرىک بوو ھەموو دەیانینی چۆن دەرئەزیت. پۆژىک پراھینەرەکەمان، کە ئەفسەر نەجمى ناویو، بانگیکردم و لە بەرچاوى ھەموو گەنجانى مەشقا پیتیگوتم «تۆ دلدناییت بە ئەسل خەلکى دىلاواریت». گوتى «ئەم لاوازییەى تۆ بۆتە پرسىار بۆم، بە راست دەبیت پۆلەىەكى دىلاوار ھەبیت ھێندە لاواز و قوول بارىک و مل پەتک بیت، تۆ دلدناییت دەتەوێت بۆ ئەم نیشتیمانە جوانە و بۆ ئەم میللەتە پەسەنەى خۆت ببیتە جەنگاوەر؟».

من تەنیا سەرم داخستبوو و ھیچم نەدەگووت. دەبوو ھەر کاتىک ئەفسەر نەجم پرسىارىکرد وەلامى بەدەیتەو، لە کامپى شینوا ھیچ کەس بۆى نەبوو وەلامى پرسىار نەداتەو. دواى ئەوئ ئەفسەر نەجم پرسىارەکەى دووجار دوبارەکردەو، من بە دەنگىكى لاواز وەلامدایەو «بەلى گەرەم ، حەزدەکەم بىم بە جەنگاوەر بۆ دىلاوار». دەبوو ئەو وەلامە دە جار بە دەنگى بەرز دوبارەبکەمەو، دەبوو بە ھەموو ھیزم بقیرێتم و ھەموو فەسیلەکەمان گوێیان لى بیت. من لە ناخى دلەو درۆمدەکرد، دەمویست

بایم به‌لێ من که‌سیکی لاوازم و تینیک له له‌شمدا نییه و به‌رگهی ئهم مه‌شقانه ناگرم. له ماوه‌یه‌کی که‌مدا من بووبووم به نیشانه بۆ لاوازی، به‌و که‌سه ته‌نیا‌یه‌ی له سوچیکدا داده‌نیشیت و خۆی به‌ خوینده‌وه‌ی کتیبیکه‌وه سه‌رگه‌رمده‌کات تا مندا‌له بیژی و سه‌ر به‌هه‌واکان وازی لیه‌یتن. من گه‌رچی له‌و فه‌رمان و ئیشانه‌دا که پێوستییان به‌هێز و تاقه‌تی جه‌سته‌یی قورس هه‌یه، مایه‌ی پێکه‌نین بووم، به‌لام له نیشانه‌شکاندن و پێکانی ئامانجا، له سه‌لیقه‌ی به‌کاره‌ینانی تفه‌نگدا توانایه‌کم تێدابوو که تا ئه‌و کات هه‌ستم پێ نه‌کردبوو ... له مه‌شقی هه‌له‌وشاندن و به‌سته‌وه‌ی چه‌کدا، له ده‌ست راستیدا، له ده‌ره‌ینانی ته‌وه‌ر و خالی سه‌ر نه‌خشه به‌یانیه‌کاندا بۆ هاوه‌ن هاوێژان، یه‌که‌م بووم. ئه‌و وریایه‌م تا ئه‌ندازه‌یه‌ک له گونا‌هی به‌خشیم و توانیم کاریک به‌که‌م له‌گه‌ڵ هه‌موو ده‌رده‌سه‌ری و سه‌ختیه‌کدا، به‌رده‌وام سه‌رشۆر نه‌بم. زۆر له مندا‌له‌کان خۆیان به‌ئه‌سلانچی ناوده‌نا، پۆژانه چه‌ند سه‌عاتیکیش وانه‌ی تیورییمان هه‌بوو که نوسینه‌کانی سه‌ی ئه‌سلانمان ده‌خویند. مامۆستا که‌مان که جه‌وانمه‌ردی ناوبوو، هاو‌پێیه‌کی نزیک‌ی سه‌ید و یه‌کێک له قوتابییه‌ دێزینه‌کانی بوو، هه‌موو پۆژیک وانه‌کانی به‌وه ده‌ست پێده‌کرد که خاکی موباره‌کی دیلاوار ده‌بیت به‌هر چوارده‌وردا له دۆژمن پاک‌بکریته‌وه. من تا ئه‌و کات شتیکی زۆرم له‌سه‌ر جوگرافیای دیلاوار نه‌ده‌زانی، ئه‌و هه‌موو پۆژیک یه‌که‌م شت نه‌خشه‌یه‌کی دیلاواری هه‌له‌ده‌واسی و ده‌بیرسی «کو‌پان، ئێره کو‌تیه؟» «هه‌موو به‌یه‌ک ده‌نگ ده‌مانگوت «ئێره دیلاواره، سه‌رزهمینی شیران». ئه‌و له‌سه‌ر نه‌خشه‌که باز نه‌یه‌کی سووری به‌ده‌وری هه‌موو دیلاواردا ده‌کشیا و ده‌یگوت «کو‌پنا، ئه‌ی ئێره کو‌تیه؟». هه‌موو به‌یه‌ک ده‌نگ ده‌مانگوت «سه‌رزهمینی دۆژمن». هاواریده‌کرد «کو‌پنا دۆژمن، ناوی چییه؟». هه‌موو به‌یه‌ک ده‌نگ ده‌مانگوت «دۆژمن ناوی دۆژمنه، گرنگ نییه کتیه و په‌نگی چییه، ئه‌و هه‌ر کتیه، دۆژمنی ئیمه‌یه و له نه‌وه‌ی دۆژمنه». ئه‌وه

پسته‌یه‌کی ماموستا ئه‌سلان بوو که له‌سه‌ر دیواری مه‌شقخانه و له‌سه‌ر ده‌رکی گۆڤه‌پانی مه‌شق‌که‌ش نوسرا بوو».

ئال مورد هه‌موو هاوینی له‌مه‌شقا برده‌سه‌ر، سه‌ره‌تای پاییز ده‌بوو بگه‌پیته‌وه بو دیلاوار. که گه‌پایه‌وه بیته‌وه‌ی به‌خۆی بزانیته، ئه‌ندامی چالاکی «باغه‌وانه‌کانی دیلاوار» بوو. سه‌یربوو یه‌که‌مین کاریک باغه‌وانه‌کان کردیان کوشتنی بالنده‌کان بوو.

پروڤيسور به هنام دهيزانى من دترسم، گوټى «شتيكت پيشاندهدم
 كه م كهس پيشتر بينويټى. هر كات سه يري چاوى په كينك بكم و بزاتم
 به راستى دهيه وټت له ميژووى شاره كه تيگات، هسټده كم دهيتت
 ببينيت و بيزانيتت. باوه ږم به هلگرتنى نهينى نيه له ميژوودا، به لام
 هندی ږاز حورمه تى خويان هيه و دهيتت بيانپاريژين. به تاييه ت ديلاوار
 پر له ميژوونوسى بيميشك». دوو قات به پله كانه يه كى دريژ و تاريكدا
 چوينه خوارى، كه رچى هندی گلپ له سهر پله كه و له ناو سالون و له
 راره وه كاندا داگيرسابوون، به لام له چاو كه وره يى جيگاكاندا، پوناكويه كان
 كز بوون و هه موو شتيكيان پوښن نه ده كرده وه. سالونى موزه خانه كه پر
 بوو له ميز و دولابى تاييه ت به هلگرتنى ئاسه وارى ديريڼ، چنده ها
 هلگري شوشه يى بى پاراستنى ئاسه واره كان دانرابوون. پيشانگاكان پاك
 راگيرابوون و به تيشكي زهر د و مات پوناكرا بوونه وه. پروڤيسور به هنام
 نه يه هشت له هيچ جيگايه كدا بوه ستم و گوټى «سهره تا پيوسته گرنگترين
 شتى موزه خانه كه ببينيت، ده ستونوسى دانيال... گرنگترين به لگه نامه يه كى
 ميژوويى كه وټنه ي نيه، به لگه يه كى كه وره دژى هه موو نه وانه ي گومان
 له بوونى دانيال ده كن، به لگه يه ك به بر وای من له به لگه كانى توفانى
 نوح، يان نغروبوونى سه دوم و نامورا بى ديلاوار گرنگتره». منى برده

ژووریکی تاریک که دەرگایه‌کی ئاسنینی زۆر ئه‌ستووری هه‌بوو، خۆی ده‌ستی کیشا و له‌ جیگایه‌کی تایبه‌تدا گلۆپه‌کانی هه‌لکرد. ژووره‌که‌یه‌ک دۆلابی ئاسنی گه‌وره‌ی تێدابوو، به‌ ده‌سته‌یه‌ک کلیلی تایبه‌ت که پێده‌چوو ته‌نیا لای خۆی هه‌بیت، دەرگاکی کرده‌وه، سندوقیکی گه‌وره‌ی دهره‌ینا، ئه‌و سندوقه‌شی کرده‌وه و کتییکی کۆن و کاله‌وه‌بووی دهره‌ینا، کۆنترین کتیییک تا ئه‌و کاته له‌ ژيانمدا دبیتم... دلنایانه‌بووم ئایا په‌ره‌کانی له‌ کاغه‌زن یان له‌ جوړه‌ ماده‌ و که‌ره‌سته‌یه‌کی تایبه‌ت، که‌ خه‌لکی دیرین بۆ نو‌سین ئاماده‌یانکردوه. به‌ ده‌نگیک که‌ زۆر ئاسایی بوو، دیاربوو نایه‌وێت شته‌که‌م لا تاریک و ترسناک بکات گووتی « کتییی دانایاله... کۆنترین تیکستیکه‌ له‌ میژووی دیلاوار مابیته‌وه، ده‌ستنوسی یه‌که‌می که‌سیکی نه‌ناسراوه، نو‌سه‌ره‌که‌ی دیار نییه‌ کتیه‌. ئه‌و هه‌موو شتیکی وه‌ک خۆی گێراوه‌ته‌وه، وه‌تکانی دانایال و چیرۆکه‌که‌ی گواستۆته‌وه... ده‌بوو مامه‌ سیات بیت و بیبیتیت. ماوه‌یه‌ک له‌ مه‌وبه‌ر پوژیک به‌ پیکه‌وت له‌ سه‌ر پێ بینیم و پیمگوت، وه‌ره‌ شتیکی سه‌یرت پیشانده‌ده‌م، به‌لام نه‌هات... ده‌بوو بیت و به‌ ده‌ستی خۆی هه‌لیگریت. ناوێرم کتیه‌که‌ ئاشکراکه‌م یان چاپی بکه‌مه‌وه یاخود ناوه‌پۆکه‌که‌ی له‌ بۆنه‌یه‌کی گشتیدا یان له‌ پوژنامه‌یه‌کدا بخه‌مه‌ پوو. دانایال تا ئه‌مڕۆ دوژمنی زۆره‌، کتیه‌که‌ واسه‌یرده‌کریت وه‌ک ئه‌وه‌ی دانیشتوانی دیلاوار به‌وه‌ تاوانباربکات که‌ کوشته‌ی خه‌ون و خه‌یال و واهیمه‌ و ترسه‌کانی خۆیان، کاره‌سات له‌ ناخی مرقوف خۆیدا، دوژمن سه‌ره‌تا له‌ خه‌ونه‌کانی ئینسان خۆیدا له‌دایکده‌بیت. ده‌لین دانایال هه‌میشه‌ پیش کاره‌ساته‌کان به‌ جوړیک له‌ جوړه‌کان، به‌ شیوه‌یه‌کی ئاماژه‌یی، ده‌که‌پیته‌وه‌ بۆئه‌وه‌ی ئه‌م راستیه‌ بیر خه‌لک به‌یتیته‌وه. من که‌سیکی خورافاتای نیم، به‌لام باوه‌ریکی زۆرم به‌م چیرۆکه‌یه‌. چاپکردنی کتیه‌که‌ مه‌حاله ... چهند سال له‌مه‌وبه‌ر ویستم چاپبیکه‌م، به‌لام کار گه‌یشه‌ ئه‌وه‌ی هه‌ره‌شه‌ی سووتانی مۆزه‌خانه‌که‌ بکه‌ن، کتیییکه‌ ده‌لیت دیلاوار له‌ بنه‌وه‌را

له‌سه‌ر سته‌م دروستبووه، ئه‌وه قسه‌یه‌که دلی زۆر که‌س خوش ناکات. ئیدی وازم لیه‌ینا».

خنده‌گه‌ره‌که‌ی هه‌ر له‌سه‌ر پوخساری بوو، به‌لام من ئیستا جوریکی تر ده‌مبینی، شتی‌ک له‌ په‌مز و رازی ترسناک په‌ریبووه سه‌ر سیمای پرۆفیسۆر که زۆر دوودلی کردم. گووتی «کتیبه‌که بگه‌ر، بیگه‌ر، تا تۆش شاهید بیت که کتیبی دانیال بوونی هه‌یه. کێ ده‌زانیت په‌نگه‌ پرۆژیک تۆ یان په‌کتیک له‌ نه‌وه‌کانی تۆ بتوانن ئه‌م کتیبه‌ چاپیکه‌ن». من کتیبه‌که‌م وه‌رگرت و به‌ دوودلییه‌که‌وه گووتم «به‌لام جه‌نابی پرۆفیسۆر من نازانم دانیال کتیه‌؟». کتیبه‌که سه‌نگیکی زۆری نه‌بوو، به‌لام هینده‌ی هه‌لمگرت غه‌مگینییه‌کی کتوپر دایگرتم، ویستم زوو بیخه‌ینه‌وه جینگای خۆی و له‌و جینگایه‌ ده‌رچین. پرۆفیسۆر وه‌ک بزانی‌ت من ترسیکم له‌ جینگاکه هه‌یه، ده‌ستی خسته سه‌رشانم و کتیبه‌که‌ی وه‌رگرت‌وه و گووتی «نا مه‌ترسه، مه‌ترسه، من هینده خورافاتای نیم باوه‌رم به‌وه بیت دانیال ده‌گه‌رێته‌وه، له‌وانه نیم که ئه‌م‌رۆ به‌ رابوردو ده‌بینون. می‌ژوو په‌ر له‌ دۆخی دووباره، به‌لام دلنایه‌ کو‌رم، شتی‌ک که سه‌دان سال له‌ مه‌وبه‌ر پوویدا‌بیت ئه‌م‌رۆ وه‌کو خۆی، وه‌ک دۆخی دیزین دووباره نابێته‌وه. می‌ژوو له‌ لیکچوون دروستبووه نه‌وه‌ک له‌ دووباره‌بوونه‌وه، ئه‌وه دوو شتی جیان. ئه‌وه‌ی ئیستا پووده‌دات گه‌ر له‌وه‌ی کۆن ده‌چیت، هۆکه‌ی ئه‌وه نییه نه‌فره‌تیک هه‌یه له‌ کۆنه‌وه دوامان که‌وتوو. من می‌ژووم خویندۆته‌وه، شتی‌کی وا نییه. زۆرجار پێچه‌وانه‌که‌ی راسته، ئیمه ئه‌و وینه‌یه ده‌ده‌ین به‌ رابوردو که ئیستا پێویستمان پێته‌ی ... ئه‌وه ئیمه‌ین نه‌فره‌تی ئه‌م‌رۆ به‌سه‌ر رابوردو ده‌بارین. دانیال گووتی «جان‌ه‌وه‌ری ناو ناخی م‌رۆف هه‌ر سه‌رده‌مه و خه‌ونیک ده‌بینیت، به‌لام کاره‌سات هه‌ر کاره‌ساته و توفان هه‌ر توفانه‌».

قسه‌کانی پرۆفیسۆر که‌مینک ئارامیکرده‌وه. پێکه‌وه گه‌راینه‌وه ناو

سالۆنەكە و بە پلەكەكاندا بردمى بۇ سەر بالكۆنىكى بچكۆلە. بىنىنى پوناكى لەو ساتەدا زۆر ئارامبەخش بوو. پروفېسۆر دوو كورسى ھىتا و كووتى «دانیشه با چىرۆكى دانیالت بۇ بگىرمەو». من دانىشتم و بە ھىمنى كۆيم لە قسەكانى پروفېسۆر گرت.

«گوڭبگرە، ئەم چىرۆكە وەك خۆى، بەو جۆرە كە من بۆت دەگىرمەو»
بۇ مامە سياشت بگىرمەو، بەلام نا ... نا... بە ھىچ جۆرىك نا، ببورە. يەكك
زۆر بىروات پىنى نەبىت، يەكك زۆر خۆشت نەبىت، نەزانىت دەتوانىت
حورمەتى راز و نياز بگريت، بۆى باس مەكە. ھەندى چىرۆك ھەن، نابىت
كەسانىك بىزانن كە تىناگەن چىرۆك حورمەتى خۆى ھەيە. چىرۆكى دانیال
وەك ھەموو چىرۆكەكانى تىرى دونيا رەنگە بەشىكى خەيال بىت، بەلام
بەشىكى راستىيە. دانیال دىل بوو... ھىچ نەبوو جگە لە دىلىك وەك ھەزاران
دىل كە بە زنجىرەو ھاتوونە شارى زىندانە گەرەكانى سەر زەوى، شارى
ھەزار زىندان. ھەندى دەلەتن چەندىن سال لە زىندانىكدا ژياوہ كە ئەو كات
زىندانى دواز دەھەمىيان پىن گروتوو، كە ھەلبەت ئىستا ئاسەوارى نەماوہ و
شۆينەكەى دەكەويتە ژىر گەرەكەكانى عەشرەتى شاھىلار. ئاشكرايە دانیال
لە جىگايەكى زۆر دوورى دونياوہ ھاتوو، بازارگانەكانى دىلاوار بەرامبەر
پارەيەك لە حاكمەكانىيان وەرگرتووہ و ھىتاويانە بۇ ئىرە. گەنجىكى جوان
و زمانزان و پىر ماریفەت بوو، دەگووترىت ھەر بە ھۆى زانىنى زۆر و
دەسلەلاتى بەسەر ھونەرى جادودا گىراوہ و رەوانەى دىلاوار كراوہ، بەلام
لە ھىچ جىگاندا چىرۆكىكى روون و سەلمىتراوم نەبىستوہ باسسىكات دانیال
بۇ گىراوہ. دانیال جىيا لە زىندانەكانى تر زوو لە زىندان پزگارى دەبىت.
دەلەتن ھۆكەى ئەوہ بوو، حاكمى دىلاوار تووشى گەرى بوو، پىستى
چەشنە زامىكى رەش خواردویتی، جۆرە برىنىكى بەد بەربۆتە لەشى و بە
خىزايى جەستەى گرتۆتەوہ. دەلەتن زام وەھا گرتوویتى مندالەكانى خۆشى
نەيانتوانىوہ تەماشايىكەن. پىندەچىت دانیال كە لە مەملەكەتىكى دوورەوہ

هاتوو، خویندکاریکی پزیشکی سه رده می خۆی بوو بێت و له شار و مه له که تی خۆیدا زانیارییه کی زۆری ده رباره ی نه یه نییه کانی ده رمانکردن و هه توان گرته وه و مه ره مه سازی کو کرد بیه وه. ده می ک هه کیم و پزیشکه که کانی دیلاوار و ده ور به ر له به رده م ئه م ده رده دا ده سته وه ستان ده بن، حا کم که سی خۆی ده نیریت بۆ ناو زیندانه کان و پرایده که یتیت، هه ر که سیک بتوانیت حا کم له ئازاره کانی پزگار بکات و ده رمانیک بۆ ده ردی بدۆزیه وه، پادا سته که ی ئازادی ده یت. دانیال ته نیا که سی که له هه موو زیندانا، دیه پیتشی و داوا ده کات پێگاییده ن حا کم ببینیت. که دانیال چاوی به له شی حا کم ده که ویت، سه ری له سه ختی برین و پیسی ده رد و قورسی داوه شانی جه سته ی ده سو پمیت، تا ئه و کات له شی کی نه دیوه به و جو ره برین ته نیبیتی و زام سه رتا پای خوار دیت. ده لێن دانیال به حا کمی گووتوه، تۆ به خته وه رترین که سی دونیای که پێگات که وتۆته سه ر پێگای من، گه ر پێگام به دیت مانگیک بۆ گه ران بچه کتوان، گژ و گیای پێویست کو بکه مه وه، له ماوه یه کی که مدا ده تکه مه وه به مرو فیه که ی جاران. حا کم که ناوی لوتفولای نه سیر بووه، ده که ویته گومانه وه. که سانی نزیک و پاوێژکارانی ده ور به ر ئامۆژگاریده کهن، یاسا و پێسای زیندانه کانی دیلاوار نه شکینیت و به م غه ربیه به بروا نه کات که پی ناچیت جیگای متمانه یت، به لام حا کم که ده رد و نا ئومیدی زۆری بۆ هیتاوه، هیه رێگایه کی نییه جگه له وه ی متمانه بکات و ژیا نی خۆی بداته ده ست ئه م هه کیمه که نچه. دانیال مانگیک له که ژ و پیده شتی ئه م هه ریمانه دا گیا کو ده کاته وه و ئاو یته دروست ده کات و مه ره مه ده گر یته وه. که ده که پیته وه ده که ویته سه ر کار و له ماوه یه کی که مدا حا کم وای لیدیت ده ست به هه ندی کاروباری پو ژانه ی خۆی بکاته وه. ده لێن له ماوه ی سالتکا حا کم تا ئه ندازه یه کی زور بو ته وه به مرو فیک ئاسایی و له پادا شتی ئه و ده رمان و چاره یه دا، دانیال ئازاد ده کريت و ئیدی نا که پیته وه زیندان. هه ندی ده لێن بووه به پزیشکی تاییه تی

خيزانى لوتقولانە سىر و ھەندىكىش دەلىن نا، ھەر وەك مەرقىكى ئاسايى
 لە كەنار دەرياچەى دىلاوار مالىكى دروستكردو و تيا ژياو و دواى چەندىن
 سال لەو و، كە دانيال بۆتە ھاولاتىيەكى دىلاوار، پۇژىك لە مال دىتە دەرى
 و پروودەكاتە كۆشكى فەرماندار و لە بەردەم حاكىمدا سەر دادەنەوئىتت و
 پستەيەك دەلىت كە ھەموو مېژووى دىلاوار دەگۆرپت. پستەكە لە ھەموو
 جىگايەكى سەر زەمىن ئاسايى و بى مانايە، بەلام لىرە، لەم مەملەكەتەدا
 كە ھەزاران سال خەونى دەركردو، ھەموو شتىك ھەلدەتەكىتت. دانيال
 بە ئەسپايى و بە ترسەو دەلىت: جەنابى حاكم، ئەمشەو خەونم بىنيو و.
 ئەم پستەيە وەكو تەزوويەكى ترسناك بە لەشى فەرمانپەوادا دەروات،
 پستەيەكە لەو جۆرە پستانەى كە مېژووى ولاتىك سەر لە بەر دەگۆرپت.
 حاكم دەزانىت ئەم پستەيە چەندە سامناكە، بەلام بە ھىمنى داوا لە دانيال
 دەكات خەونەكەى بگىرپتەو و. خەونەكەى دانيال سەرەتا شتىكى گىرگ ديار
 نىيە، كۆمەلىك پەلە ھەورى سوورن كە بارانىك دەبارىنن وەك خوین،
 بەلام ھەر زوو ھەورەكانى دانيال لە ھەموو دىلاواردا دەنگەداتەو و. پىش
 دانيال ھىچ ئادەمىزادىك لە دىلاوار خەونى نەبىنيو، ھەورەكانى دانيال
 يەكەمىن خەونى دىلاوارن، وە يەكەمىن خەونى دىلاوارىش ھەلگىرى مژدەى
 كارەسات و نوخشەبەرى خوینە ... خەونىكە لە كۆنەو تە ئەمرو لەگەل
 خۇيدا بۆنى ترس و زەنگى كارەسات دەھىتت. چىرۆكى دانيال لەو خەو ودا
 دوايى نايت، حاكمى دىلاوار ترسىكى گەورەى لى دەنىشيت كە خەونەكە
 درم بىت و وەك تاعون بلاوبىتەو، ھەر ئەو پۇژە فەرمان دەدات دانيال
 بگرنەو و لە زىندانىكى چەپەك و دوور دەستدا دىليكەن، بەجۆرىك ھىچ
 كەس لىنى نىزىك نەبىتەو ... بەلام ھەر ئەو شەو، شتىكى سەير پروودەدات،
 ھەر ئەو شەو لوتقولانە سىر، حاكمى بە زەبر و دلرەقى دىلاوار، خوى
 خەون بە ھەورەكانەو دەبىنيت، ھەورە خوینىنەكانى دانيال ... ھەورەكانى
 كارەسات».

۱۷

له کوتایى ههفته دا ده رگای عیاده که مان داخست. مامم به دهستی خوی تابلویه کی نوسی و هه لیواسی، له سه ر تابلۆ که نوسرابوو «تکا له هه موو ئه و برا و خوشکانه ده که یه که بۆ سه ردانی دکتۆری ده رووناس سیامه ند زه ریاواری دینه ئیره، له هه فته ی داها توه وه پرووبکه نه بکه ی یه ک بۆ ته ندروستی ده روونی له سه ر شه قامی شه هره یار، شوینی زیندانه کۆنه که ی بئه ماله ی شوکور ئاغا ... سوپاس بۆ هاوکاریتان».

داخستنی عیاده که بۆ من مایه ی دلته نگى و به دبەختی بوو، ئه وى جیگایه کی په نا بوو که تیدا ئاسوده و دل ئارام بووم. تا دواى چه ند پۆژ له داخستنی عیاده که مامه سیام په یوه ندىیه کی پتوه نه کردم و نیشانه یه کم لیه نه دی به لگه بیته که بیر له دوا پۆژی من ده کاته وه. من نه مده زانی پۆژانی داها توو چی پرووده دات و ده بیته من له ناو ئه و دونه جانه جاله تازه یه دا چی بکه م. من باوکیشم له و که سانه بوو گهر منداله کانی بیئیش و بئ موچه بوونایه، گینگلی زوری ده دا و مهراق دایده گرت. که چی پۆژانی دواى داخستنی ده روونخانه که شپه زه یی و ته نگه تاویم پتوه نه بیینی. به لام خۆم به پپچه وانه ی جارانه وه بیخه یال نه بووم، ترسیکی ناوه کیم تیدا بوو، بۆ یه که مجار له خۆم ده پرسی بۆ کوئ ده چم و چی ده که م. ئه و ماوه یه بۆ ئه وه ی خه یالاتی خراپ له سه رم ده ربکه م، زیاتر خه ریکی خویندنه وه ی

کتیب بووم، له ژووره که ی خۆم نه ده هاتمه ده ری و بیته وه ی له زه تیک له خویندنه وه ببینم، کتیب له دوا ی کتیب ته وا و مده کرد. دوا ی نزیک ی مانگنیک ئیواره یه کیان که سیک له ده رگای ژووره که ی دام و گو تی « پینوار... بیکه وه، هه ندی کارم پیتته ». دهنگی مامه سیام بوو که دیار بوو هه والیک و بریاریک ی تایبه تی بۆ من پیتته. قاتیک ی ره شی پۆشی بوو، چاویلکه یه کی نو یی دانابوو، سه عاتیک ی نو یی کرد بوو ده ست و هات بوو. گو تی « ببوره، له سه ر ریگادام، له گه ل باوکت و مامه شه هاب و منداله کان ده چین بۆ شای ی کچه که ی غه فوری زه ریاواری، گوتم پیتش ئه وه ی برۆین هه ندی شت هه یه پیتی بلیم ». دهنگی زۆر وشک و حاکمانه بوو « من ئه م ماوه یه خه ریک ی دامه زراندن و دۆزینه وه ی خه لکی پتویست بووم بۆ شیتخانه که ی دیلاوار. ئیستا چه ند پۆژه ئیش ده ستی پیکردوه و هه موو شت ریک و پیک ده روات. جیگا که به که لکی مرو فی لاوا ز نایه ت، که سانیک خه یالی ئیسانییه ت و شت زۆر په رپیتته سه ریان، له و ئیشه دا غه می زۆریان ده بیت. من پیزی زۆرم بۆ بۆچوونه کانی تو هه یه، به لام من دوا جار له و ئی به رپۆه به ری شیتخانه م، سه ره ره شتی باغه یه ک نیم بۆ ساوایان تا نه رم و نیان بم، سه روکارمان له گه ل هه ندی شیتی ترسناکدایه، من ئه و راستییانه م به سه عیدی باوکت و برا و خوشکه کانیش ت گوتووه، که هه موو غه می ته ندروستی ده روونی تو یانه. هه موو ده زانین تو ماوه یه ک زۆر سه رکه و تووانه لای من ئیشت کردوه، ئیستاش هه سته ده کن دووباره چوو پته وه سه ر ژیا نی گو شه گیری جاران. ده مانه ویت شتیکت بۆ بکه ین له ئیش و له ژیا ن دوور نه که ویتته وه، که سمان ئه وه مان پیتخۆش نییه، کوپیک ی گه نجی وه ک تو بیتیش له ماله وه بکه ویت، به تایبه ت من. گه ر ده ته ویت له شیتخانه که ئیش بکه یت، دوو سه به ی به یانی وه ره بۆ ئه و ئی، به لام که مێک سه بر و تهحه مول له گه ل خۆت به یتته ... من وه ک گوتم، پتویستیم به تو یه ».

له راستیدا رینگام زۆر له بهردهمدا نه بوو، ده بوو هه ول به دم سه رچاوه یه کی

ژیان و داراییم ده‌ستبکه‌وێت، به‌لام شانسی کارکردن و دۆزینه‌وه‌ی ئیشیک
 بتوانم سه‌ربه‌خۆ پێی بژیم، که‌م بوو. ده‌مزانى ماوه‌یه‌کی که‌می دی باوکم
 ده‌مخاته سه‌ر یه‌کیک له‌ کاره‌ سه‌خت و بێپشوو ده‌کانی خۆی و دواى
 ماوه‌یه‌ک ناچار ده‌بم هه‌م له‌ مال هه‌لێم و هه‌م له‌ کار. ده‌بوو هه‌رچۆنیک
 بووه و تا ده‌رفه‌تیکی گونجاوترم ده‌سته‌ده‌که‌وێت، گوێ له‌ مامه‌ سیام بگرم
 و بچه‌ ژێر باری داواکانی. کیشه‌ی گه‌وره‌م ئه‌وه‌ بوو، من که‌سه‌ی
 توندوتیژ نه‌بووم به‌رامبه‌ر ئاده‌میزادان، به‌لام نه‌مه‌ه‌زانی گه‌ر توندوتیژی
 بینم چی ده‌که‌م.

روژی یه‌که‌م که‌ گه‌یشتمه‌ ناو زیندانه‌ کۆنه‌که‌ی «شوکور ئاغا» مام
 پێشوازی لیکردم، پرووی خۆش و که‌میکیش پر غرور بوو، هه‌ستمکرد
 ئاسه‌واری ئه‌و کینه‌ کۆنه‌ی پۆزانی پێش داخستنی عیاده‌که‌ هه‌شتا له‌
 دلایه‌تی، به‌لام وه‌ها جوان ده‌ستکیشه‌ سپیه‌کانی هه‌لکێشابوو، وه‌ها گورج
 و گۆل و مه‌تین ده‌رده‌که‌وت، بینینی دلی ده‌کرده‌وه. ده‌مزانى دکتۆریکی
 بێ به‌هره و سه‌رنه‌که‌وتوه، به‌لام له‌و ساته‌دا ئه‌وه‌ تاکه‌ شتیک بوو بۆم
 گرنگ نه‌بێت. هه‌میشه‌ پر بوو له‌ شتی سه‌یر، له‌ ناکۆکی چاوه‌پوان نه‌کراو،
 دلنایابووم هه‌موو کاته‌که‌ وه‌ک له‌سه‌ر پشکو بیت چاوه‌پوانی منی کردوه.
 وه‌ک میوانیکی تایبه‌ت پێشوازیبکات له‌ به‌رم هه‌ستا و یه‌ک وچان و بێ
 په‌چران، ده‌ستی به‌ یه‌کیک له‌ وتاره‌کانی خۆی کرد و گووتی «په‌نوار، باش
 بوو هاتی، ئێنسان ده‌بیت واقعی بیت، له‌ خۆره‌لات ناتوانیت به‌ خه‌لک
 بلێت ئارام بگرن، که‌س گوێ ناگریت، خۆت ده‌زانی من ده‌مویست شاعیر
 بم. به‌لام شاعیری له‌م پۆزه‌دا که‌س ناپاریزیت، مه‌سه‌له‌که‌ خۆپاراستنه‌،
 ده‌مه‌وێت له‌ جینگایه‌کی ئه‌میدا بین، هه‌م من، هه‌م تو، هه‌م هه‌موو تایه‌فه‌ی
 زه‌ریاوارى... گوێبگره‌ ئه‌م تایه‌فه‌ مه‌لعونه‌ی ئیمه‌ هیچ وه‌خت هه‌ولیان
 نه‌داوه له‌ حوکمه‌رانیدا به‌شیکیان هه‌بێت، ئیستا من خۆشالم که‌ بووم
 به‌ پادشای شیه‌کان، به‌ حاکمی شیه‌کانی دیلاوار، ئه‌وه‌ پله‌وپایه‌یه‌کی

که م نییه، هر که س لئی پرسیت ده توانیت به شانازییه وه بلییت مامم حاکمی شیته کانه... پادشای شیته کانی دیلاوار... هیزم له هیزی حاکمه کان که متر نییه». هه ستمکرد به راست هه ست به مه زنی و گه وره ییه کی تاییه ت ده کات. دواپی به بیتاکییه وه گووتی «سه رده میکی پروپوچ به پتویه یه، شاعیر به که لکی ئەم پوژانه نایه ت. گهر ده ته ویت ئارامی به رقه رار بیت، ده بیت کوتکت پی بیت. له شیتخانه بین یان له دهره وه هه مووی یه ک شته. به لئی گهر خه لک شتی باشتی هه بیت، وه ک سه یران و گه ران و خویندن و رابواردن شه پناکه ن، به لام که هه موو ئەم شتانه ت له مروقه کان حه رامکرد ده بنه جانه وهر. خه لکی شیت نابن به لکو ده بن به جانه وهر و ته واو ... من لیتره هیچ شیتیکی ته واو نابینم، به لام جانه وهری ته واو مان زوره. به خیری بیت بۆ بنکه ی ته ندروستی دهروونی له دیلاوار. ده ته ویت بتکه م به چی... ده ته ویت هر له گه ل خۆم بیت یان کاریکی ترت پیبسیپزم. شاره که پزیشکی دهروونی تیدا نییه، خۆت ده زانیت... تۆ بۆ ئەوه باشیت که میک قسه له گه ل نه خوشه کان بکه یت، هه موویان شیتی ته واو نین. ئاه... هیچ که س شیتی ته واو نییه، هه تا منیش شیتی ته واو نیم». وایگووت و قاقا پیکه نی، زۆر که م له گه ل مندا پیده که نی. ده یویست زۆر کراوه و ئاسوده دیار بیت. مامم که سینی مه زاجی بوو، به لام تا ئەو کاته ئومیدم وابوو، هه م وه ک پیاویکی زانست، هه م وه ک تاکه پزیشکیک که خه لکی پروی تیده که ن، ره وشتی کاری خۆی به یاریزیت.

من به مامم گووت «ئوه ی من داوایده که م، ته نیا به زه یی و رهحه ته بۆ نه خوشه کان، به زه یی و رهحه ت و هیچی تر. من تۆم بینیه بۆ نه خوشه کان گریاویت، تۆم بینیه یه خه ی ئاسمانت گرتووه، تۆم بینیه که غه م به ر گه رو...». دهستی راوه شانده و پیی بریم و به توندی گووتی «به زه یی دابه زانده له قه دری مروف. باسی به زه یی مه که، من له جیگایه کدا بریاری خۆمدا. به لئی من زۆر بۆ نه خوشه کان گریاوم، له وانه یه له

داهاتووشدا بگرم، دلنیاشم ده‌گرم. هه‌لبه‌ت که من ئینسانیکی به‌په‌مم، تو من به‌چی ده‌زانیت. به‌لام پینوار، که شیشه‌کان زور ده‌بن، پزیشکه‌کان جگه‌له‌وه‌ی لیس هه‌لبگرن، قامچی بوه‌شین، تفه‌نگ هه‌لبگرن چاری تریان نییه. من دکتورم و ده‌زانم، هه‌ندێ نه‌خۆش یه‌ک چاره‌یان هه‌یه، تفه‌نگ هه‌لبگریه‌ک گولله‌یه‌ک بنییت به‌سه‌ریه‌وه و پیتی بلنییت ده‌به‌رۆ ده‌ی، ئه‌وه عیلاجی تو. تا ئه‌و کاته‌ی که عیاده‌ی خۆم هه‌بوو، ده‌ترسام شتی وابلیم، به‌لام ئیستا موچه‌خۆری ده‌وله‌تم، وه‌ک فه‌رمانبه‌ریکی بالای ده‌وله‌ت مافی ئه‌وه‌م هه‌یه بلیم هه‌ندێ نه‌خۆش پتویسته‌ تیربارانبکریڤ و ته‌واو، ناشیت ژیان له‌ هه‌موو شاره‌که‌دا بکه‌ویت به‌ مه‌ترسییه‌وه، ئیستا هه‌موو شتیک به‌ره‌و گوڤان ده‌چیت و منیش به‌شیکم له‌م جیهانه‌ گه‌وره‌یه. ئیتر قسه‌ی ناویت. له‌ تو وایه‌ من به‌ خۆشحالییه‌وه‌ بپارمداوه‌ توندوتیژم. شه‌ر تا دیت زیاتر دیته‌ ناو شاره‌که‌وه. به‌لێ، من که عیاده‌که‌م داخست له‌ به‌رئه‌وه‌ بوو دلنیا‌بووم که شه‌ر ده‌ستی پیکردوه، هه‌موو جینگایه‌ک ئیستا گوڤه‌پانی جه‌نگه. ئینسان له‌ دیلاوار چۆته‌ دۆخیکه‌وه‌ له‌ عاتیفه‌ تیناگات، عاتیفه‌ بوته‌ شتیکی زیان به‌خش. راسته‌ من بۆ نه‌خۆشه‌کان ده‌گرم... به‌لام تو‌م بۆیه‌ هه‌ناوه‌ یارمه‌تیم بده‌یت، به‌شیک له‌ نازاره‌که‌م له‌گه‌ل هه‌لبگریه‌ک. شیتخانه‌ وایه‌ ده‌بیته‌ یه‌کیک نازاره‌کان هه‌لبگریه‌ک. «وای گووت و گووتی «دوامکه‌وه‌ با نه‌خۆشخانه‌که‌ت پیشانبدەم، دوامکه‌وه‌، ژووریکم هه‌یه‌ بۆ هه‌ورکردنه‌وه‌ی نه‌خۆشه‌کان، بۆ لاواندنه‌وه‌یان، بۆ ئه‌وه‌ی ئینسانیه‌تیان پیشانبدەیت ... ناوم ناوه‌ ژووری په‌حمه‌ت، تو ده‌که‌م به‌ به‌رپرسی ئه‌و ژووره‌، خۆت که‌سیک هه‌لبژیره‌ هاوکارت بیت، بۆت هه‌یه‌ یه‌ک هاوکارت هه‌بیته‌»

ته‌نیا چه‌ند پوژیک بوو خه‌سته‌خانه‌که‌ نه‌خۆشی وه‌رده‌گرت، ژماره‌یه‌کی زور له‌ شیشه‌کانی پۆلیسخانه‌ی ناوه‌ندی گوازاوونه‌وه‌ بۆ ئه‌وێ. له‌ مامه‌ سیام پرسى «چه‌ند که‌س لیره‌ ئیشده‌کات؟». گووتی «زۆرن، زۆر زۆرن، له‌ هه‌فته‌ی پێشوودا هه‌شتا که‌سمان دامه‌زراندوه، بیست و پینجیان ژن،

لیره ده بیت ئاگات له چاو و دهست و ئەخلاقت بێت. به یانیان ههشت تا دوانزه نهخۆش وهردهگرین، خۆم له نۆدا دهگههه ئیتره ... تۆش پۆژانه له نۆوه لیره به».

نهخۆشخانه که کۆنه زیندانیکه گهوره بوو، که له گهه تێپه پینی زهماندا، هه ندیک بهشی به جۆریک داپوخابوون، که لکی نیشته جیبوون و به کارهیتانی پیوه نه بوو. زۆر جینگای کۆن و شیدار و پتویستی به چاککردن بوو، هه ندی شوینی درزی گهوره که وتبووه دیوارهکان، به لام هه ندی بهشی هیشتا به که لکی نیشته جیبوون دههات، لهو بهشانه دا ژوورهکان به ئەساسیکی هه رزان و په رپووت و کۆن راخرا بوون، له چه ندین جیگادا دهیان کریکار کاری چاککردنیان نهجامده دا. پتر له شهست ژووری زیندانه که پڕکرا بوون له نهخۆش. کۆمه لیک ژووریش بۆ پاسه وان و فرمانبه ران و ئۆفیسێ تایبه تی مام. کاتیک له گهه مامه سیامدا به سه نته ره که دا گه رام، هه ستم نه کرد مام وهک پزیشکیکی دهروونی که ئهرکی چارسه ری نهخۆشه کانی له سه رشانه رهفتارده کات، زیاتر به پیاویک دهچوو که شتییه کی گه و ره ی کۆنی کرپییت، بیهویت چاکیکات تا دووباره بیخاته وه ناو ده ریا. رهفتاری جیاوازیو له گهه ئه و کاته دا که پیکه وه له عیاده که کارمانده کرد، به شانازی و فخریکه وه که پیشتر که مایم بینیبوو، گووتی «گه ر بتوانین جیگا که به ته وای چاکبکه ی، هه زار نهخۆش زیاترمان دهییت. نیازم نییه ئیتره بکه مه ته مه لخانه ... ئەوانه ی دینه ئیتره دهییت بینه مروقی سوودبه خش، یان بۆ جه هه نه م، شوینی تر هه یه بیاننێرم. یه کیک له پڕۆژه کانم ئەوه یه که نهخۆشه کان بخه مه کار ... شتیکیان پێ بکه م ... باوه رده که م ئیشی سهخت دهتوانیت مروف له دهروونی خۆی دووربخاته وه. گرنگ ئەوه یه لیره کاریک بکه ی ئینسان له دهروونی خۆی نه پوانیت. دیوێک هه یه هه زاران ساله خه وتوو، ناوی دهروونی ئینسانه، لیره ناتوانین به سه ر ئەو دیوه دا سه ربکهوین، به لام دهتوانین دوورببخه ینه وه، خۆمان وا لیکه ی وهک ئەوه ی

نیه، نایبینین، هه‌ستی پێ ناکه‌ین... ئه‌وه ته‌نیا ده‌رمانیکه له‌م وێرانه‌یه‌دا من
بتوانم بیه‌خشم».

ئه‌و هه‌سته‌ی که ده‌سه‌لاتی به‌ سه‌ر چاره‌نوسی سه‌دان مرۆفدا
هه‌یه، شانازی و غروریکی ترسناکی پێ به‌خشیبوو. وه‌ک فه‌رمانده‌یه‌ک
قسه‌یده‌کرد، نه‌وه‌ک پزیشکیک.

له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی هه‌تاوی هاوین له‌ ده‌روه‌ هه‌شتا گه‌ردار و به‌تین بوو،
به‌لام پاره‌وه‌کان سارد و نسرم بوون. گه‌رچی نه‌خۆشه‌کان، زۆر نه‌بوو
به‌نده‌ی ئێره‌ بوون، به‌لام زۆریان ترساو و په‌نگ زه‌رد ده‌یانفواند. له‌گه‌ل
ئه‌و ترسه‌ی ناوچاوپه‌شیاندا هه‌ستم به‌ گه‌ری توپه‌یه‌ی ده‌کرد. زۆربه‌یان
نیشانه‌یه‌کی ئه‌وتوی شیتیان پێوه‌ دیارنه‌بوو، پوانین و قسه‌کردن و مۆنیان
ئاسایی بوو. هه‌ندیکیان که ئێمه‌یان بینی وه‌ک دیلی ئاسایی سلاوێانکرد
و پرسیان «دکتۆر که‌ی ده‌توانین بگه‌ڕێینه‌وه‌ بۆ ماڵی». مامه‌ سیام به‌
خه‌نده‌یه‌کی شه‌یتانی و مه‌که‌ربازه‌وه‌ که خالی نه‌بوو له‌ گالته‌ و به‌دکاری
گووتی «له‌ کاتی خۆیدا ... له‌ کاتی خۆیدا». هه‌ستمکرد مام زۆر دلخۆشه‌،
له‌ شتیکی سووک و خه‌یالیکی ئاسووده‌ی هه‌یه. دوا‌ی ئه‌وه‌ی گه‌شتیکی
خیرامان به‌ بیمارستانه‌که‌دا کرد، پێش ئه‌وه‌ی ده‌ستگیره‌کانی دابه‌کهنیت
و ده‌ستی به‌ پاک‌ژاو بشوات، ده‌ستی خسته‌ سه‌رشانم و گووتی «هه‌موو
دکتۆریکی ده‌روون له‌ ناخیدا ئومیدیکی گه‌وره‌ی هه‌یه، پۆژیک له‌ پۆژان
بیه‌ته‌ خاوه‌نی شیتخانه‌ی خۆی».

له‌ پۆژی دوا‌یه‌وه‌ ده‌ستم به‌ کارکردن کرد. پۆژی یه‌که‌می کارکردنم
شتیکی ئه‌وتۆم نه‌کرد، ژووره‌که‌مم که‌میک پێک‌خست و که‌لوپه‌له‌کانم خسته
ناو دۆلابیکی بچوک و که‌وتمه‌ گه‌ڕان به‌ نه‌خۆشخانه‌که‌دا. شوێنه‌که‌م وه‌ک
زیندانی‌ک هاته‌ به‌رچاو نه‌وه‌ک بیمارستان و سه‌نته‌ری ده‌رمانی نه‌خۆشان.
ئه‌وانه‌ی له‌وێ دامه‌زرا‌بوون زۆربه‌یان ژنان و پیاوانیکی به‌هێز بوون که

تەنيا ھىز و تواناي بازوويان حىسابكرايو. ئىشيان لىدان و كونترولكردن و پاكىشان و بەستتەوھى نەخۆشەكان بوو، نەوھك دواندن و لاواندن و گوڭگرتن. زۆرىنەيان نەخويندەوار بوون، يان تەنيا كۆيرەختىكيان ھەبوو بتوانن ناوى خويان بنوسن و بخويننەوھ. بەلام دەستىكى زىرەك، كە ھەر دەستى مامە سىيام خوى بوو، زىندانەكانى كىردبوو سى بەش، شىتەكان و نيوشىتەكان و عاقلەكان... پۆزى يەكەم لە گەشتەكەمدا سەرنجى جۆرە دابەشبوونىكى ۋەھام نەدا، بەلام ئەو پۆزە بىنىم كە دابەشكردىكى ۋەھا بىمارستانەكەى كردۆتە سى كەرتەوھ. «شىتەكان» ھەندى بوون لە جىھانى داخراوى خوياندا دەژيان، گروپىكى بچوك بوون كە ھاتتايان بۆ سەنتەر پەيوەندىيەكى بە خەونەكەى دىلاوارەوھ نەبوو. زۆربەيان فايلىكى بچوكيان بۆ كرابوۋەوھ، جگە لە دوو سى دىرى بچوك كە پتر ۋەسفىكى سەرزارەكى خىرا بوو، شتىكى ورد و زانستى لەسەر دۇخيان نەنوسرابوو. ھەندىكيان كۆمەلىك نوسراو و بەلگەى تر ھەلپىچى فايلىكانيان بوو، راپۇرتى ھەندى پزىشكى دىكە كە تايبەت نەبوون بە بوارى دەروونى. لەلای شىتەكان مرؤف دەيتوانى نىشانەى بىئاگايى تەواو، داپرانى ھۆش، ئازارى ۋەسواسە كوشندەكان بىينىت. بەلام نيوشىتەكان مرؤفگەلى غەمگىن و تەنيا و ئەفسوردەبوون، خەلكانىك كە كىشە و مەراق و ھەسرەتىك لە دونىاي دايىرپىيون. زۆرىنەيان ئازارى عەشق، دەردى خيانەت، خەنجەرى ناجوامىرانەى دۆست تووشى غەمۇكى قولى كىردبوون، بىياۋەپىيان بە مرؤف لە ژيان دايىرپىيون، ۋەك پەگەزىكى لاواز و بىدەنگ دەيانتواند، كەسانىك بوون كەلكى ژيانىان پىنۋەنەمايو، بووبوون بە بار بە سەر خىزان و بىنەمالەكانيانەوھ، بە جۆرىكى سەير لە سەر ھىلى نىوان ژيان و مردندا ۋەستابوون، نە ئەو ھەبوو بىرن، نە ئەو ھەبوو بژىن. ئەم گروھە ھىمىنترىن گروپ بوون، كەمجار دەنگە دەنگ و ھاواريان تىدەكەوت، بە پىچەوانەى عاقلەكانەوھ يان شىتە عاقلەكان ۋەك مامم ناويدەنان،

کە گروپیکی ترسناکی پەر جموجۆل بوون، زۆربەیان لەوانە بوون کە خەونە کە راپنجی ئەم جیگایە کەردبوون، هەندیکیان بە راستی شەڕانی و پەر ئازاوە بوون، کێشە یەکی دەرونی ئەوتۆیان نەبوو، بەلام ئاوارام و تورە و جەنگخوابوون. پۆژی یە کەم و دووهم شتیکی وەهام نەبینی، زۆربە ی کاتە کەم لە ژوورە کە ی خۆمدا بردە سەر، شوێنە کەم پێکدەخست و هەولمەدا لە گەل جیتی تازەمدا بسازیم.

لە پۆژی سێهەمدا مامم بانگیکردم و پارچە کاغەزیکی دایە دەستم و گوتی «بچۆ بۆ بەشی پەرورەدە و تەمیکردن، لەوێ هەندێ نەخۆش هەیە وەریانگرە». من تا ئەو کات بەشی پەرورەدە و تەمیکردن نەبینیبوو، دەبوو لە بەشی باشووری سەنتەرە کەو، بە پلەکانە یەکی تایبەت دابەزیتە ژێر زەمینێکی گەرورە، کە پێدەچوو لە زەمانی زوودا بۆ عەمبارکردن بەکارهێنرابێت. شوێنە کە چەندین میزی درێژی کۆن و ئەستووری لێ بوو کە لە داری قایم و تەختە ی فرە ئەستوور دروستکرا بوون، بە میخی ئاسنینی درێژ نرابوون بە یە کەو، شتوێ سەنعت و ناپیکی لێوارەکان و گرێی سەر پووکاری میزەکان نیشانە ی ئەو بوون بەرەم و دەستکاری ئەم سەرەدە مە نین، دیاربوو لە دێر زەمانە وە لێرەن و سەنتەرە کە دووبارە خستوونییە و بەر کار. تێپەرینی زەمان و شتی ئەم ژێر زەمینە و کەمی پوناکی پەنگی تەختەکانی تۆخکردبوو، بەجۆریک هەندیکیان پەش دەیاننواند. مامم ئەو میزانە ی وەک جیگایە ک بۆ بەستتە وە و تەمیکردنی نەخۆشەکان دیاریکردبوو، لە ژێر زەمینە کەدا نزیک ی دە پیاو و ژنی زۆر زل کاریان دەکرد، بەشی ژنان بە حەسیریکی کۆن لە بەشی پیاوان جیاکرا بوو وە. هێندە ی پێت دەخستە ناو ژێر زەمینە کەو، بۆ یەکی تایبەت پیشوازی لێ دەکردیت، بۆنی زەمانێکی بە سەرچوو تیکەل بە بۆ یە قیقی توند و شتیەکی ئازاردەر، جۆرە بۆ یە ک هەم وەسفی و هەم بەرگە گرتنی بۆ من ئاسان نەبوو. هەموو ژن و پیاو هەکانی ئەوێ وەک مامم دەستکێشیان لە دەستدابوو، بەر لە وە ی

من ھىچ شتىك بلىم جووتىك دەستكىشى سېيان دامى و گوتيان ئەو
فەرمانى دكتور سىامەند زەرباوارىيە چ پىاوەكان و چ ژنەكان جزمەى
دریژيان ھەلکىشا بوو، بەروانکە يەكى قاوھىي توخيان لە بەرکردبوو، جلەكانى
ژێرەوھيان پىکرا پەشىكى قەترانى بوو. شىوھيان پتر لە قەساب دەچوو
تا کەسانىک لە بيمارستانىكى دەروونى ئىشېکەن. سەرۆكى بەشەکە نىمچە
دیوتىک بوو، کەسىک چوار ھىندەى من بە ھەیکەل بوو، ناوى خۆى نابوو
«تەمىکاری گەورە»، ھەمووان بە «وہستا سەلاحەدین» بانگيانەکرد.
بە فەرمانىكى مام دەبوو کارمەندانى سەنتەرەکە يەکدى بە «چاودىر»
بانگبەن، بەلام لە بەر ھەر ھۆيەک بىت، ئەم پىاوە زلە کە پىشتەر وەستای
دروستکردنى خانووبەرە بوو، ھىشتا ھەر ناوى دىژىنى خۆى پاراستبوو،
کەس بە چاودىر بانگى نەدەکرد، ھەموو وەستای گەورەيان پتەدەگوت.

ئەو کاتەى من يەکەمجار پىم خستە ژێر زەمىنەکەو، ھەستم نەکرد
جىگايەكى ترسناک بىت، راستە دىمەنەكان ھىمن و دلئاراميان نەکردم، بەلام
لە نىگای يەکەمدا شتىكى وەھا وروژىنم نەبىنى ئازارم بدات. بەلام تەنيا
مرۆفى گەمژە بە نىگای يەکەم فریو دەخوات، دىمەنى يەکەمى شتەكان
ھەمىشە درۆزن و نادروستە... نا من باوھەريكى ئەوتۆم بە قوولایى نىيە،
بەلام لە نىوان پوکەش و قوولایى تاريک و نادياردا پروويەكى تر ھەيە،
پروويەک نە پروونى و پۆشنى درۆزنانەى دونىای پوکەشى ھەيە و نە
تاريک و نەبىنراوىي دونىای ناوھەو، کە ھىچ کەس نازانىت بوونى ھەيە
ياخود نا، لەویدا لە ئاستىكى دیدا کە نە دەکەوێتە سەر پروو و نە دەکەوێتە
قوولایىيەو، حەقیقەت نۆستو، ئەو جىگايە، جىگايەكى ميانەى و ناوھەراست
نىيە لە نىوان سەرھو و خوارھو، بەلکو لایەنىكى ترە کە مرۆف
پتووستى بە چاويكى تر ھەيە بىبىنىت، وەک خودى ژيان کە کورتاکریتەو
بۆ وەزىفەى ھىچ ئەندامىكى جەستەمان، بەلکو پنتىكى نەينى و ناديارە لە
ناوھەراستى ئىش و جولەى ھەموو ئۆرگانەکانماندا، ئەو پۆزەش کە چووم

بۇ بەشى پەرۋەردە و تەمىكردن دەمزانى پوكەشى ئەم جىگايە و پوكەشى ھەموو دىلاوار درۋىيەكى گەورەيە... لەویشدا بۇ پىتتىكى نادىيار دەگەپام، كە گرتن و دۈزىنەوى، ۋەك گرتن و بىنىنى خودى حەقىقەت ۋەھا بوو لام. ۋەستا سەلاھەدىن، ۋەك بزائىت من برازى بەرپۆەبەرى سەنتەرەكەم، بە خەندەيەكى پان و رپاكارانەۋە پىشۋازى لىكردم، پارچە كاغەزەكەى مامە سىامى ۋەرگرت و پىكەنى. لە چەند دەقىقەى يەكەمدا سەرنجمدا كە ژىردەستەكانى خۇى بە «فەعلە» بانگەكات. پىشتەر ئەو وشەيەم لە ھىچ جىگايەكى دى نەبىستبوو، بەلام شىۋازى ھەلسوكەوت و جۆرى پىكەننەكەى و تۆنى دەنگى ھەستىكى ناخۇشيان تىدا دروستكردم. بىنىم بەردەستەكانى لە دەورى تەباخىكى گەورە ۋەستاۋن و سەرقالى دروستكردنى خواردىنىكى تايىبەتن. ھەموو بە شتىك لە ترس و گومانەۋە سەيرىاندەكردم. پىدەچوو بە ھۆى تازەيى و يەك نەناسىنەۋە ھىشتا شەرمىكى تەنك لە نىۋان ئىشكەران خۇشياندا مايتت، بەلام ئەو شەرمە بەشى ئەۋە نەبوو لەگەل نەخۇشەكاندا بە رەحم بن. نەخۇشەكان دوو گەنج بوون، من ھىچ شتىكم لە سەر كىشەكەيان نەدەزانى، بەلام ۋەستا سەلاھەدىن، منى برە ژوورىكى پىشتەۋە، بۇ جىگايەكى تارىك، لەۋى دوو گەنجى زامدارم بىنى كە سەرتاپايان خوين بوو، بەجۆرىكى دېندانە ئەشكەنجەدرا بوون. ۋەستا گووتى «ئەۋە دوو تەمىكراۋەكەن، ھىۋادارم دىكتۇر بە دلى بىت». بىنىنى دوو نەخۇشەكە لەو دۇخەدا توۋشى پەشۋكانى كردم. پرسىم «كى ۋاى لەمانە كىردە؟». ۋەستا سەلاھەدىن بە ھىمنىيەۋە گووتى «جەنابى مامۇستا، ئىمە وامان لىكردون، بەپىتى ئەو رېتىمايى و داۋاكارىيانەى لە جەنابى دىكتۇرەۋە بۆمان ھاتوون». من ھىچ تېيىنىيەكم لەسەر قسەكانى نەدا و بە كەمىك دلگرانىيەۋە گووتم «بىيانكەنەۋە با بىانبەم». ھەر دوو گەنجەكە لەسەر دوو مىزى درىژ راكىشرا بوون و دەستيان بە كەلەپچەيەكى زنجىردار بە كۆلەكەيەكى دىكەۋە بەسترا بوو. دەموچاۋى نەخۇشەكان

به جورىكى خراپ زامداربووبوو، دياربوو كه سيك به كه رسته يه كى
 رهق چهندين جار كيشاويى به شان و رانياندا، له شيان له زور لاوه
 شين بووبووه وه، دهموچاويان له سهروو برزوه و له لاي ليوه كانيان وه
 زامى خوينينى پيوه بووه. من به وه ستام گووت «تكايه، دهموچاويان بق
 خاوينيكه نه وه و جلى ته واويان له به ربكهن و گهر تواناي پويشتنيان هيه،
 بابينه دهري، من له بهر دهرگا چاوه روانيانده كم». بينينى برينه كانيان تورپه
 و ده هري ده كردم. دوو نه خوشه كه زور هيمن دياربوون، ناشكرا تواناي
 قسه كردنيان نه بوو. منيش له راستيدا نه مده زانى چييان له گه لدا بليم. شتيكم
 له ميژووي ژيانيان نه ده زانى، به لام بينينيان ثاھيكي قوولى له ناخدا چاندم.
 دهرسام هيدى هيدى ثم ديمه نانه بيتته شتيكى ئاسايى، پوژيك بيت و
 ثم جوړه پهفتارانه ئازارم نه دن. من دهسته پاچه و بيچاره خوم ده بينى،
 ويستم دهموده ست له گه ل په كهرى تيكشكاوى نه خوشه كاندا بچمه لاي
 مامه سيام، به لام دلنيابووم به موحازره يه كى دريژ دهر باره ي گرنگى
 ترساندن و ته ميكردن بيده نكده كات و من جورثه ت ناكم هيچ بليم. نه وه ي
 نه مده توانى رهق و بيپه رده هه موو رازى دلم پوكه م، زور ئازارى ددهام.
 به لام هه ستمه كرد هه رجوړه پووبه پرووبوونه وه يه ك له گه ل مامه سيام
 ماناي کوتايى ثم ئيشه م و ده ست پيكر دنى سه رگه ردانييه كى كه وره. من
 يه كيك بووم له هه زاران كه نجى تر له ديلاوار كه هيچ شتيكمان نه بوو
 بيكه ين، جكه له وه ي بژين، زيندووبين، بچينه نه و جيگايانه وه كه بومان
 دياريده كهن... ده بوو به جورىك له جوړه كان بيسه لميئين كه شايسته ي
 نه و هه وايه ين كه هه ليده مژين، من زور جار له ناو خيزان و له بنه ماله مدا
 پنيان ده گوتم شايسته ي نه و هه وايه ش نيم كه هه ليده مژم، شايسته ي نه و
 نانه نيم كه ده يخوم، شايسته ي نه و پتخفه نيم كه تييدا ده خوم. ئيمه له
 ديلاوار هه زاران كه نج بووين كه به و جوړه ده ژايين، له ژير بارى قهرزيكدا
 بووين كه ده بوو بيده ينه وه، ده بوو بيسه لميئين كه شايسته ي نه وه ين هه وا

هه لمژین، نان بخۆین، پێخه فی خۆمان هه بیت. من له ناخمدا گهرچی ده مزانی
 ئەم قهرزارباییه چ بێداد و ناههقه، به لام شتیک وای لێده کردم نه توانم لێی
 هه لێم، من گهرچی له هوشیاریمدا دانیابووم قهرزدارێ کهس نیم، به لام
 گرییه که له ناخمدا وایده کرد بهردهوام خۆم به گوناهاوار بزانی. به جۆریک
 له جۆرهکان هه موومان له دیلاوار هه ستماندەکرد که شایسته ی ژیا نین،
 هه موومان پێمان وابوو قهرزیکێ قورس مان له سه ره که جاریک ده بیت
 بیدهینه وه... ده بوو شتیک بکهین تا خۆمان پاکژ بکهینه وه و بیسه لمێنین که
 شایه ن به ژیا نین. ئه و پۆژه تاقیکردنه وه یه کی قورس بوو بۆ من ... تا ئه و
 کات بهردهوام له خۆم ده پرسی، چۆن خه لکی ده توانن بین به پاسه وان،
 به زیندانه وان، به کۆیله، به سه ربازی ملکه چ، به لام ئه و پۆژه که دوو
 گه نجه زامداره که م له گه ل خۆمدا هه تیا به وه بۆ ژووره که م، هه ستمکرد ئیستا
 به پوونی ئه و گوشاره سه خته ده بینم که مرقه کهان تووشی دین ده میک
 تیکه ل به کار و کرداریکی سامناک ده بن. دوو نه خۆشه که به سه ختی به
 پێگادا ده هاتن، تا پاده یه کی زۆر توانای قسه کردنیا ن نه بوو. ستراتیژی
 ئیشکردنی مام ئه وه بوو، داوی ته میکردنیکی قورسی نه خۆشه بزێو و
 نه سه ره وته کان، له گه لیا ن دانیشین و ئارامیا نکهینه وه و دانیایان پێ بیه خشین.
 ده بوو نه خۆشه کهان هه ر دوو ده موچاوه که مان ببینن، هه م ده موچاوه دلره قه
 کوشنده که مان، هه م ده موچاوه نه رم و تیمارکه ر و ئارامبه خشه که مان.
 ده بوو کهسانیک له بیمارستانه که دا گونا هیکه ن و کهسانیکیش باری ئه و
 گونا هه بگر نه ئه ستۆ و له بری هه مو ئه وانی دی داوی لیخۆشبوون بکه ن.
 من ئه و که سه بووم که ئیستا ده بوو ئه و کاره بکه م. هه ندیه ی بیمار هکان
 گه یشتنه ژووره که ی من، بێ خواستی خۆم، بێ شه وه ی پێشو وه خت بیرم لێ
 کرد بێته وه، چوومه بهرده میان و به چاوی پر فرمی سه که وه داوی لێبوردنم
 لێکردن. گووتم «من پێنو ارم، من به ناوی خۆم و هه مو مرقه یکی به
 په رمهی سه ر زه مینه وه، داواتان لێده که م به مانبۆرن... من نازانم ئیوه چیتان

کردوه، ئیوه چی دهکن، بهلام گوناھی ئیوه هر چیهک بیت، لهم ساته دا
وهک گوناھی ئیمه گه وره نییه، ئیستا گوناهباری گه وره منم بمبه خشن».
هر دوو نه خوشه که سه رسام سهیریانده کردم. من وهک بارانی به هر
فرمیسک له چاوانم هاته خواری، پینشتر نه بووه وا دل پریم. نه خوشه کان هر
سه راسیمه سهیریانده کردم، من دهمزانی ئەم ئازاره ی دهیکیشم، ئازاریکه له
بری هه مووان ... من لهو ساته دا به فرمیسکه کانی خۆم، داوای لیبوردم بق
هه موو گوناهباره کان ده کرد. گریانیک له پښگایه وه هه ستمده کرد، وه زیفه ی
خۆم لهم بیمارستانه تازه یه دا جیبه جیده کهم، که ئیدی نانی ئەوه ده دات
به من که بگریم و به سه ر دهستی قوربانیه کاندا بنوشتیمه وه و له بری
هه مووان، له بری خه لکی دیلاوار، له بری هه موو مرقه کانی سه ر زهوی،
له بری زه مین و له بری ئاسمان داوای لیبوردم لهم نه خوشه به سته زمانانه
بکه م که زوریان به ناهه ق که وتبوونه ئیره.

پروڤيسور به هنام به هيمنى له سهر گيړانه وهى چيرۆكه كهى بهرده وام بوو ، ههستمده كرد هه موو شتيك دهكات تا من نارام گوڼيگرم. گووتى «بهلى حاكمى ديلاوار هه مان ئه و خه ونه ده بينيته وه كه دانيال ده بينيت. هه مان ئه و هه ورانه، هه مان ئه و ئاسمانه، هه مان ئه و بارانه. موسيهت له وه دايه كه خه ونه كه به جوړيكي خيرا بلاوده بيته وه، حاكم بۆ به يانى پياوانى خوځى دميريت بۆ ناو شار و رايانده سپيريت كه باس و خواسى نيو خه لك هه رچيه ك بيت بۆى كوښه نه وه، هه والذ و كونجكولانى فه رماندار هه ر زوو هه والى تيكچوونى شيرازهى شار و بلاوبوونه وهى ترس و دوودلى بۆ حاكم ده هيننه وه، خه ونه كهى دانيال هه موو ئه و نارامى و جيگريه ديزينهى تيكداوه كه مه مله كه تى راگرتووه... بهلى ... جگه له دانيال خه لكانيكى تريش ده لين هه مان خه ونيان بينيوه. فه رماندار دهسته وئه ژئو و بيچاره داده نيشيت و بۆ يه كه مجار هه ستمدهكات ديلاوار چيتر خاكي ئه و ژيانه ئاسووده يهى جاران نيه. خه و ن ماناى گه رانه وهى شتيك ... هه موو له ده ربارى فه رماندار ئه و راستيه يان ده زانى. ئاشوبيك له ده رووندا سه رى هه لدا بوو، بليسهى ئه و ئاشوبه گه يشتبووه ژير عهرشى حاكمانى شار... گه يشتبووه ناو كوچه كانى ديلاوار. به هه رحال ... هه و ره كانى دانيال وهك ئاگر بن و له دارستانيكى وشك به ربن بلاوده بنه وه، شار ده كه ويته ترسه وه، خه ونه كه ده چيته هه موو

جیگایهک و خوی دهگه ینیتنه ناو زیندانه کانیش، هه وره کان لهه خه یاله وه دهپرنه ناو ئه و خه یال، لهه سهردا دهبارن و دهگوازنه وه بو ئه و سهه، هه ور و گه والهی راسته قینه چۆن دهجولیت، ئاوا هه وره کانی سهری دانیال لهه سه ره وه به ره و ئه و سهه دهجولین، لهه هه موو خه ونیکدا دهبارین، لهه هه موو شه ویکدا ده ره که ون. خه ونه که ترسیکی ئه و توی تیدا نییه، به لام هه ر که سه ده بیینیت ده زانیت سه ره تای جیهانیکی تر و دهستیکی جۆره ژیانیکی تازه یه. لهه هه ر سه ری کدا وه هم و خه یال به ره و یته وه، هه وره کان زو و ده یگه نی و تیا ده بارن. خه ونه که وا ده کات، هه ندی دیلاوار جیهیلن و به ره و شوینی تر سه ری خویان هه لگرن، ده لین چه ند مانگ و چه ند هه فته یه ک زۆرینه ی خه لک ته نیا ئه و خه ونه یان بییوه. فه رماندار ده نیریت له شاره کانی تره وه موفه سیر و خه ونخوین دین، هه موو له سه ره ئه وه کوکن که هه وری خوینین مانای جهنگ، مانای هاتنی ئافاتی نوچ، دهستیگری کاره سات. له گه ل بلاو بوونه وه ی خه ونه که دا دیلاوار ئه و هه سه ته دیرینه ی ونده کات که شاری ئاسووده ی هه زاران زیندانه، شاری پیکه وه ژیا نی شادومانانه ی دیل و پاسه وانانه، به لکو وه ک زه مینیکی تر ساو خوی ده بیینیت که دوژمن له بو سه دایه بوی، نه یاران که مارو یاندا وه و گه ر له خه و هه لئه ستیت، گه ر نه بزوی و شمشیری خوی تا ئاسمان به رزنه کاته وه، دوکهل و خوین ده یخون. ئیدی ده بیته سوپا و هیژ و یه که ی خو پاراستن و په لاماری هه بیته. کتیبی دانیال ده لیت «دهمیک که هه وری خوینین باری، هه موو شمشیره کان، ته وره کان، چه قوکان، دینه ده ری». له و ساته وه تا ئه مرق دیلاوار به دوی دوژمندا ده گه ریت. ئه وه ی زانرا وه و له هه ندی سه رچا وه دا تو ماره ئه وه یه له دیلاوار ترسیک و پقیکی زۆر به رامبه ر دانیال دروست ده بیته، دانیال به و سیحربازه ده زانن که سه ری سندوقیکی پر ئافاتی هه لدا وه ته وه، شتیگ دیلاوار سه دان سال له بیر خوی بردو ته وه، ترسیک دیلاوار سه دان سال له خوی ته راندوه، دپنده یه ک دیلاوار سه دان سال له تاریکیه کانی ناخی خویدا

دیلکړدوه... ئه و دیت و یه کجار ئاشکرایده کات. به لام دانیال خوی به بیگوناوه ده زانیت، بۆ گونا هباریت؟ دانیال چی کردوه؟ ئه و کینه جگه له که سیک که بویری ئه وهی تیدا بووه خه ونیک ببینیت و بیگیزیته وه.

هیچ خه ونیک به ته نیا نایهت و به ته نیا نامینیته وه، زور نابات خه ونیکی تر دیته پیشی، خه ونیکی کاریگه تر و مانا دار تر له خه ونی پیشوو. هه وره کان له جیگای خویان ده میتنه وه، بارانه سوور و خوین په نگه که وهک خوی هه ر ده باریت، به لام له خه ونه تازه که دا بۆ یه که مجار خه لکی خویان ده رده که ونه وه، ئه و که سهی خه ون ده بینیت، خوی له خه ونه که دا ده بینیت ... ئه و کات لایان سهیر بووه ئینسان خوی خه ونی خوی ببینیت... بیهیته پیشچاوی خوت ده بیت یه که مین خه ون چۆن بوو بیت، له خه وندا جوړه ژیان و بوونیکی تریان بینوه که هیچ له پته وی و خوگری ژیا نه پرسته قینه که ی خویانی نه بووه. له کونه وه تا ئیستا خه لکی له خه وندا ته نیا په ریشانی و ترس ده بیننه وه. خه ون بۆ ئه و دم و زمانه ی دیلاوار وهک ئه وه بوو له ناکاو ده می چالیکی گه وره له ژیر پتی خه لکدا کرابیته وه، چالیکی تاریک. مرؤف ئه وهی به سه که بزانت دونه یه کی تر هیه بۆ ئه وهی شیرازه ی ژیا نی تیکبجیت. چه ندین سال بوو خه لکی ده فیره دووره کان له دیلاوار کو ده بوونه وه تا خویان له و چاله سامناکه بهاریزن، به خته وه ربوون که بوونی دونه یه کی تر و ژیا نیکی تریان له بیر خویان بردوته وه. به لام ئیستا له ناکاو هه مووان خه و نیان ده بیني... هه وره کان ده یان سه له مانده هیچ سه ر زه مینیک نییه به بی خه ون. له م خه ونه تازه یه دا دانیال خوی وهک جه لادیک ده رده که وت، وهک دوژمنیک، وهک قه سابیک، زور که س ده یانگووت دانیال ده بینن سه ریان ده بریت. هه موو دیلاوار دانیالیان ده ناسی، بینیبوویان، ئیستا له ناکاو له کونجی زیندان ده رده په ری و بازیده دایه ناو خه ونه کانیا ن ... په نگه بینینی دانیال ته نیا واهیمه یه ک بوو بیت، یان په نگه له هه ر ئان و زه مانیکدا بهر له کاره ساته کان دانیال ناوی ئه و خه ونه بیت که مرؤفه کان له هاتنی

کاره‌سات ئاگادارده‌کاته‌وه، بیرینده‌هینیت‌وه که چه‌قویه‌کی نه‌ینی له‌سه‌ر که‌ردنیه‌نه. هه‌وره‌کانی دانیال ناویک بوو بۆ کاره‌ساتیک که هه‌میشه له خه‌یال و هه‌ست و نه‌ستی دیلاواردا بووه، له ناکاو هه‌موو شاره‌که ده‌گه‌نه پنتیک که چیت‌ر ناتوانن نیشه‌نه و ئاسه‌واره‌کانی کاره‌سات فه‌راموش و نادیده بگرن. ده‌لین، دانیال خۆی له ژیر ئه‌و شه‌سته بارانه‌دا ده‌رکه‌وتوو، به چه‌قویه‌کی مشتوماهی دریز و تیز و بریسکه‌داره‌وه، هه‌ر که‌س خه‌ونه‌کی دیبیت گووتوویتی خۆیه‌تی، دانیاله. به‌لام هه‌ر که‌سه‌و له پوخساریک و له جلیک و له سیمایه‌کدا بینویتی. ئاخو چیرۆکی ئه‌م جۆره خه‌وانه دروسته؟ من مامۆستای میژووم و شتیکی ئه‌وتو له نه‌ینییه‌کانی ناخی ئینسان نازانم. دانیال ده‌رکه‌وتبیت یان نا... چووبیته خه‌ونه‌کانه‌وه یان نا، ئه‌و ته‌نیا په‌یامه‌ینی کاره‌سات بووه، له‌سه‌رده‌میکدا که زۆرینه‌ی په‌یامبه‌ران، مژده‌ی درۆ و به‌لینی پرزگارییان داوه، دانیال وه‌ک پریزه‌پر و نامۆ، مژده‌هینی به‌دبه‌ختی و په‌یامه‌ینی کاره‌سات بووه. په‌یامبه‌ران دوو جۆرن، هه‌یانه پیشینی کاره‌سات ده‌که‌ن و ئه‌وانی تر مژده‌هینی به‌هه‌شت و پرزگارین. دانیال بۆ دیلاوار، وه‌ک نوح وایه بی که‌شتی، په‌یامه‌ینی ده‌رده، ئاده‌میزاده‌کان له هاتنی وێرانه و کاره‌سات ئاگادارده‌کاته‌وه. به‌لام بۆ زۆر خه‌لک دانیال ده‌بینن، بۆ کاتیک پیشه‌نگه‌کانی ئافات و وێرانه‌یی نزیکه‌هیت‌وه، که‌سیکی وه‌ک دانیال له خه‌ونه‌کاندا ده‌رده‌که‌ویت؟ . خه‌لک چۆن ترسه‌کانی خۆیان ده‌دن به‌یه‌ک، خه‌ونه‌کانی خوشیان ده‌دن به‌یه‌ک... ئایا ئه‌مه‌ راسته؟ ئاخو ئه‌مه‌ بۆ ئه‌م سه‌رده‌م و ساته‌ی ئیمه‌ش ده‌بیت؟ ئه‌وه مامت باشتر ده‌یزانیت، ره‌نگه‌ تۆش بیزانیت... ئینسانه‌کان چۆن هه‌ز له مالی یه‌کتر، له هاوسه‌ری یه‌کتر، له زیر و سامانی یه‌کتر ده‌که‌ن، به‌وجۆره‌ش هه‌ز له خه‌ونی یه‌کتر ده‌که‌ن، هه‌تا زۆرجار هه‌ز له مرده‌ی یه‌کتریش ده‌که‌ن. مه‌رج نییه‌ ئه‌و هه‌زه له به‌ر ئه‌وه بیت خه‌ونیک هه‌زی لێ ده‌که‌ن، جوان، خوش یان په‌نگاو په‌نگ بیت... نا شتی وه‌ها نییه. مروه‌ه‌کان هه‌ز له ترسه‌کانی یه‌کتریش ده‌که‌ن، هه‌ز له ژان و ئیشی یه‌کتریش

ده‌که‌ن، حه‌ز له نه‌خۆشییه‌کانی یه‌کتریش ده‌که‌ن. ئایا ده‌بیت خه‌لکی دیناوار هه‌موو دانیالیان له خه‌وندها بینیبیت؟ نا من زۆر باوه‌رم به‌مه‌یان نییه، هیند هه‌یه له‌گه‌ل بلا‌بوونه‌وه‌ی چیرۆکی خه‌ونه‌کاندا، له‌گه‌ل پر‌بوونه‌وه‌ی کوچه و کۆلان و زیندانه‌کانی دیناواردا به‌خه‌ون، خه‌لک به‌ربه‌یانیک له جی‌گادا رابوون و هه‌موو پتو‌یستیان به‌دوژمنیک بوو، دوژمنیکی ئاماده، دوژمنیک کینه و نه‌فره‌تی خۆیانی به‌سه‌ردا بریزن. له‌میزوودا تو‌مارکراوه که هه‌موو دانیالیان به‌و که‌سه بینوه که ده‌رگای دونه‌یه‌کی ترسناکی لێ کردونه‌ته‌وه، زۆربه‌ی کتێبه‌کان وه‌ک که‌سیک با‌سیده‌که‌ن که دیناواری پر‌کردوه له‌سام و ده‌راوکه و مۆته‌که و له‌بری نه‌ته‌وه‌یه‌کی گه‌ش و بینخه‌یال، شاریکی پر ترس و دو‌ودلی دوا‌ی خۆی جیه‌یشتووه. له‌وکاته‌دا دانیال نو‌ینه‌ری ئه‌و خاک و سه‌ره‌زمینه بوو که خه‌لکی دیناوار لێی هه‌له‌هات‌بوون، ئه‌وه‌ی با‌وابه‌یریان کرد‌بو‌ویان به‌ژێر خاک و خۆله‌وه ئیستا له‌گۆر هه‌له‌سته‌یه‌وه ... ئه‌وه می‌ژووی هه‌میشه‌یی مرقه‌ه، ئه‌و شته‌ی لێی رانه‌کات، هه‌میشه ده‌که‌رێته‌وه. به‌لێ کتێبه‌که ده‌لیت «یه‌که‌مین سه‌ره‌برین نه‌له‌سیاسه‌ت، نه‌له‌عشق، نه‌له‌تۆله‌وه سه‌ره‌چاوه‌ی نه‌گرتووه، به‌لکو له‌تاریکی ناخه‌وه، له‌قوولایی خه‌ونه‌وه هاتووه». خه‌ون له‌و سه‌رده‌مه‌دا له‌حه‌قیقه‌ت ئازاربه‌خشته‌بووه، مرقه‌ه‌کان هه‌ندێ جار بۆ ته‌فسیری خه‌ونیک، چه‌ندین ولات و مه‌مله‌که‌ت که‌راون. ده‌لێن حا‌کمی دیناوار دوا‌ی ماوه‌یه‌ک له‌بلا‌بوونه‌وه‌ی خه‌ونی دو‌وه‌م نار‌دویتی به‌دوا‌ی دانیالدا، به‌لام ئه‌و نه‌یو‌یستووه ببینیت، ده‌میکیش له‌زنجیردا کیشیان‌کردۆته‌به‌رده‌می فه‌رمان‌به‌وا، بێده‌نگ سه‌ری داخستووه و هه‌چی نه‌درک‌اندوه ... ئایا ئه‌مه‌ چیرۆکی هه‌له‌سه‌تراوه‌یان نا؟ نازانم. به‌لام ئاشکرایه‌شاره‌که له‌خروشان و نا‌ئارامیدا بووه، زۆربه‌ی خه‌لکی شار له‌خه‌ونه‌کانیاندا یه‌کیکی وه‌ک دانیال ده‌بینن ده‌رده‌که‌وێت و سه‌ریانده‌برێت. دیمه‌نه‌کان ترسناک و به‌ئازار بوون، خه‌لکانیک شه‌وان نه‌یان‌وێراوه‌بخه‌ون، گه‌ر چاویان بۆ وه‌نه‌وزیکی کورتیش لێ‌کنا‌بیت دانیالیان بینوه. کتێبی دانیال

دەلىت «خەلک ھەموو پىروستيان بە جەلادىگە سەرياننېرېت، پىروستيان بە جەلادىكى دىكەشە تۆلەيان لە جەلادى يەكەم بۆ بکاتەو، بەختەو ەردەبن بېينن خۇيان چۆن دەکوژرېن، بەختەو ەريش دەبن بۆ خۇيان بگرېن، بەختەو ەريش دەبن يەكىنک تۆلەيان بۆ بکاتەو».

پروڧيسۆر بەھنام وچانىكى گرت، بەلام بەردەوام سەيرىدەکردم، بەردەوام لىمى دەروانى، ئەو خەندە گەورەيە ھەر لەسەر لىوانى بوو، كە ھەندى جار بېمانا دەھاتە پىشچاوم. من زۆر ماندووبووم، پانەھاتبووم وا بىوچان گوئ لە كەسىك بگرم. لە كاتىكدا ئەو پەرەگرافە كورتانەى لە كتيبى دانىال دەخويندەو، ھەستم بە ترس دەکرد، وەك ئەو بوو كتيبەكە نەفرەتتىكى تىدا بىت و بترسم بەر من بکەويت. گەرچى ھەموو وشەيەكى بۆ من گرنگ بوو، ھەموو دىرېكى سەرنجراكىش بوو، بەلام زوو ماندوويكردم، ئىتر شتەكانم بۆ وەرنەدەگىرا و پرستەكانم بۆ بەيەكەو نەدەنرا. ئىستاش كە دەيگىرمەو، دوودلم توانىيىتم ھەموو قسەيەكى پروڧيسۆر و ھەموو واتەيەكى وەك خۆى بگەينم. پروڧيسۆر پياويكى زىرەك بوو، گووتى «چىرۆكى دانىال مروڧ ماندو دەكات. تۆ ئازادىت ئەم چىرۆكە دەگىرېتەو يان نا، ئەو خەونەى ئەمرو دەبېينن بە جۆرىك لە جۆرەكان دەچىتەو سەر دانىال، تۆ كورېكى وريایت، گەر شتىك نەدركىنىت، گەر راستىيەك بشارىتەو، دەزانىت لەبەرچى نايدركىنىت». لە ناخمدا ھەستىكى سەيرم ھەبوو كە مامە سىام ئەم چىرۆكەى بۆ گرنگ نىيە. بە پروڧيسۆرم گووت «من ماندووم و دەمەويت پشووئەك بەم». پروڧيسۆر ماندووبوونى منى خویندەو و پىكەنى، دەستىگرتم و گووتى «دەچىنەو نوسىنگەكەى خۆم. لەوى پشووئەك، دەنېرم نانېكى ئامادەت بۆ بھىنن، نان بخۆ، خۆت كەمىك بە كتيبەكانى كتيخانە تاييەتتەكەى منەو سەرقالبەك. من ئىشىكى بچوكم ھەيە، جىيەجىيەكەم و دىمە لات و چىرۆكەكەت بۆ تەواودەكەم».

دوای ئه وهی وینه کانمان خسته بهر دهستی فرماندار و حاکمی سهربازی،
 ئیتر خه بهرم لییان نه ما. چهند پوژیک دوای ئه وه عیاده که داخرا و من
 گه پامه وه بۆ مالی و ژیانم رهوتیکی دیکه ی گرت و چیرۆکی وینه کانم
 تهواو فرامۆشکرد. هیشتا ههفته یه ک بوو که له سهنته ری تهن دروستی
 دهروونی کارمه کرد، مامم بانگی کردم و گووتی «بۆ ئه وه بانگم کردویت
 پیت بلیم، ئه مشه و له ته له فزیونی دیلاواردا وینه کان بلاوده بنه وه». من
 که میک نیگه ران و سه رسام گووتم «عه جایه به. به لام کاتیک وینه ی
 که سینک بلاوده که نه وه که به س به خه ون بینراوه ده لین چی و ده پیت
 پاساویان چی پیت؟ شهرم نییه حوكمداران له شاریکی وا گه ورده دا
 کاری وابکه ن؟ مایه ی خه جاله تی نییه، خه لک بخه نه سه ر خولیای پاوی
 که سینک که بوونی نییه؟». مامه سیام گووتی «ده پیت راستگویم له گه لت،
 من نه نداسی ئه و لیژنه یه بووم که بریاری بلاوکردنه وهی وینه کانمان دا،
 ههفته ی پیشوو کوبووینه وه. بریاره که دهسته جه معی بوو، هه موو به یه ک
 دهنگ گووتمان با وینه کان بلاوپیته وه». من دلته نگ و نیگه ران پرسیم
 «به لام بۆ؟ چ حیکمه تیک له وه دایه، چ عه قلیک ئه وه قه بوولده کات؟». مامم
 هه ستا ده رگای ژوو ره که ی داخست و به وریایه وه چاویلکه که ی داگرت و
 به هیمنی پاکیکرده وه و گووتی «دلنیا بووم تو پیت ناخۆشه. تو پیت وایه

ئەوێ لە نیکارەکاندا هەیە و هونەرماندەکان کیشاویانە، هەر نیکاریکە و هەندێ نیکارکیش بۆ خەونیک کیشاویانە، بەلام حوکمداران وانا ببینن، خەلکیش وانا ببینن. لای خەلک ئەو کەسە بوونی هەیە... ئەوانە ی خەونە کە دەبینن ناتوانن لەو هەوێ و هەوایە دەرخن کە پیاوی ناو خەونەکانیان حەقیقەتە. ئینسان هیچ کات ناگاتە جیگایە کە بتوانێت بە تەواری خەون و راستی لە یەک جیا بکاتەو، بەردەوام راستی دەبێت بە خەون و خەون دەبێتەو بە راستی، ئەو سوپیکێ ئەبەدییە. بەلێ پێتوار گیان، کۆری خۆم، حوکمداران بە چاویکی تر سەیری شتە کە دەکەن. پیاوانی دەولەت کە ئێستا من و تۆش یەکیکین لەوان، ناتوانن خۆیان بدەنە باری نەفامی و بلێن ئەمە پەسەمی ناو خەونیکە. کاری وانا کرێت... هەموو ترسیک، هەموو وەسوەسە یە کە دەبێت بەرگی حەقیقەتی لە بەر بکری، هەر جار ترسیک بوو دەبێت ترسناکیش هەبێت. خۆت دەزانیت دۆخی دیلاوار نالەبارە، هەموو دەزانن شتی کە هەیە هەرهەشیان لێ دەکات. من بە لێژنە کەم گووت کە لە کۆمەڵیک نەفام و گەمژە دروستبوون، بە پێزان خەونە کە نیشانە یە بۆ ئەوێ خەلکی دیلاوار لە ژێانی خۆیان دلنایین، هەموو هەست بە ترس دەکەن، شارە کە نوقمی خەوف بوو، من و تۆش کە خەون نابینن ئەو ترسە مان هەیە، وجودی هەموومان پێبوو لە نادلناییی. دەولەت دەبێت حسابی خۆی بکات... بۆ دەولەت چی گەر کە سیک یان سەد کەس خەونی ناخۆش ببینن. بەلام ترسە کە زۆر بوو، پۆلیسخانەکان و خەستەخانە و زیندانەکان بەرناکەون، گەر خەلک شتیکیان نەبێت پیا بەتەقنەو، ئەوکات بە یە کدا دەتەقنەو، بە من و تۆدا دەتەقنەو، بە حوکمراناندا دەتەقنەو. دەبێت شتی کە بدرێت بە دیلاوار... من وەک تاکە دەروونناسی شارە کە ئەرکیکی سەختم لەسەرە، دەبێت نەهێلم بە لەمە کە نوقم بێت، من کارم سەختە، من کەس تێم ناگات، بۆیە پێم داگرت، من گووتم دەبێت ترسە کە لە واهیمە بێتە دەری، بیکەین بە بەری کە سیکدا، دەموچاویک بدەین بە گوناھاران».

مامم له و ماوه يه دا بووبوو به راويزكاري فهرماندار و به نه ندام له ليزنه ي ليكولينه وه ي قهيرانه كان. من كه نه و قسانه م گوي لئ بوو خه ريكبوو بگريم، هه ستمكرد هه رچي گومانتيك له دلدا سه باره ت به مامه سيام دروست بووه له جيگاي خويدايه تي، هه ستمكرد بو هه تاهه تايه نه م پياوهم له ده ستداوه كه له هه ر كه س زياتر كومه كي مني كردوه، پياويك كه روتيك له روتان كه سيكي دلناسك بوو، كه چي تا ديت ده بيته جوړه مروفيني دي. مام سووربوو من تيگه ينييت و بمخاته سه ر برwai خوي، ده يو يست هه رچيه كي كردوه، ريزي من له ده ست نه دات. زاني من دلم گيراوه و هه واله كه غه مگيني كردوم، به هه سه ره تيكه وه گوتي « تيگه... ئيشه كه له روي ناچار ييه وه يه. دؤخي ديلاوار به راستي به ره و خراپي ده روات، جه نابي حاكمي عه سكه ري چه ندين جار ئاماره ي به وه كرد كه ده يه وييت بارودؤخي ئاناساي رابگه ينييت. به گياني تو من نه مه يشت، به لام وه زع باش نيه. كه ر واز به ينين خه لك ي وهك نه م ماوه يه په لاماري يه ك بدن، وه رزيكي تر نابات هه موو ديلاوار ده بنه دوژمني يه ك، بنه ماله كان ده كه ونه گياني يه ك، كوري نه م خيزان كوري نه و خيزان ده كوژيت، هه ر ئيستا خوين كه وتوته به ينه وه، حيكايه تي نه و مندا لانه ي له قوتا بخانه كه دا سووتان، ده يان خيزاني داوه به يه كدا و به س خودا ده زانيت چيتري لئ ده كه ويته وه... چيت ده وييت؟ ده ته وييت كه نه جه كان هه موو بكه ونه نه م شيتخانه يه وه... به درنده م مه زانه، واجبيكم هه يه ده بيت جيه جيببكم. ده بيت خه لك بو تاوانباريكي راسته قينه بگه رين، ده بيت سه رقاليان بكه م، ده بيت شتيك هه بيت يه كيان بخات، هه سته بكن كه نزيكن له يه ك، خه لك ي شاريكن، مندالي مه مله كه تيكن... له هه يچ دلگران مه به، له هه يچ دلگران مه به».

مامم زور هيمن و مه نتيقي قسه يده كرد، كه ر بيويستبايه قه ناعه ت به كه سيك به ينييت و خوي وهك زانايه كي ئارام و له سه ره خو نيشانبدات نه و جوړه تونه ي به كار ده ينا. له به ر نه و شيوازي قسه كردنه ي بوو، زور به ي

خزمه کانمان به زانایه کی گه وره یان له قهله مدهدا. به جوړیک قسه یکرد، من له پال هموو نیکه رانییه کانمدا شتیکم نه گووت و نارهازییه کی ته واوم نیشان نهدا. به بیسوودم زانی له گهل مامه سیام بکه ومه قسه و باسیکی تونده وه. به سهریک هه ستمکرد ئه و له سهر هه قه که شاره که به ره و تیکچوون و دوختکی نااوسایی دهرات، به سهریکی تریش نه مده زانی ده بیت چاره چی بیت و خووم دهرمانیکم نه بوو بیخمه سهر دهردی کهس.

ئه و شه وه ته له فزیونی دیلاوار هاوشان به به یاننامه یه ک وینه کانی په خشکرد، داوای له هاولاتییان ده کرد، هر کهس دهموچاوی ئه م تاوانباره ده ناسیته وه، رادهستی بهرپرسانی بکات. به یاننامه که ی دولت قسه ی له سهره لدانی فیتنه یه کی ناوخوا ده کرد، له کهسانیک ئاسایشی گشتی تیکده دن، ده یگووت که دوژمن به هموو شیوه یه ک شهرزه یی و ناریکی ده خاته دیلاواره وه، هموو فیل و مکریک به کارده هینیت تا ترس بنیته دلی خه لکی سفیله وه، هاولاتیانی تووشی گومان کرده و به کیتی ریزه کانی گلی له یه ک ترازاندوه. به یاننامه که ده یگووت خه ونه که نیشانه ی یه کیتی و یه کرپی خه لکی دیلاواره، نیشانه ی هه سترکردنی ئه وانه به مه ترسییه کان. داوای هاوکاری له هاولاتیان ده کرد کومه کیانکه ن له دوزینه وه ی خه تا کارانیکدا که ئاسووده کی هاولاتیانان تیکداوه و خاوه نی هیزیکی شه ی تانیین و له پشت تیکچوونی باری دهروونی ژماره یه ک هاو نیشتمانییه وهن. به یاننامه که به زمانیکی ره سمی ورد داپژرابوو، وه ک زوربه ی ئه و به یاننامه سیاسیانه ی له سهد سالی پابوردوودا له دیلاوار نوسرابوون، شتیکی پوژشن و پوونی تیدا نه بوو، جگه له قسه کردن له سهر دوزمنیکی ترسناک، له هه ره شه یه کی نادیار، وه ک هه میشه هانی خه لکی دیلاواری ده دا یه کیتی خو یان بپاریزن و دهره فته به به کریگیروان نه دن دزه بکه نه ناو هه سته و هوشیان، ده یگووت دوزمنان چاویان به سهرکه وتن و گه شه ی دیلاوار هه لئایه ت و به رده وام له بؤسه ی ئه وه دان

ئەم ئازادییەمان لێ زەوتیکەنەو.

من دانیابووم بڵاوبونەوێ وێنەکان دەرەنجامی خراپی دەبیت، بەلام
 باوەرم نەدەکرد کار بگاتە هەندێ جێگای ترسناک. بۆ پۆزی دوایی سەدان
 وێنەیان لە جێگا گشتییەکاندا هەلواسیبوو، وێنەکان لە هەموو جێگایەکاندا
 بوون، تەواوی دێلاوار پאוێ تارماییەکی دەکرد کە لە خەونەکانیدا دەیبینی...
 تەواوی دێلاوار بەدوای تاوانباریکەوێ بوو کە نەماندەزانی ئایا تەنیا زادەوی
 خەونەکانمانە یاخود بوونەوێکی راستەقینە. ئەو دیوارە هەمیشەییە
 کە لە نێوان خەون و راستیدا هەیە بە یەكجار پووخابوو، پووخابوونێکی وەها
 ئێتر دروستکردنەوێ ئەستەم بوو. پۆزنامەکان و تەلفیزیۆنەکان پەیتا
 پەیتا سێ نیکارەکیان بڵاودەکردەو، منداڵان لەسەر شەقام و کوچەکان بە
 پارەییەکی هەرزان دەیانفرۆشتن. هەر ئەو پۆزە پۆزنامەکان چاوپێکەوتنیان
 لەگەڵ هەر سێ هونەرمنەکاندا کردبوو، بیئەوێ ناوی من بەرن،
 گووتبوویان دوای بیرکردنەوێ و وردەکاری زۆر، دوای دانیشتنی چروپەر و
 گوێگرتنی ورد لە خەونی دەیان کەس، نیکارەکانیان کێشاو... لە پۆزان و
 مانگانی داهاوودا، سێ نیکارکێشە کە دەبنە ناودارترین کەسانی دێلاوار کە
 خەلکی بە کرێیان دەگرن و خەونەکانی خۆیانیان پێ دەکەنە تابلۆ. لە ناکاو
 ئەو نەخۆشییە لە دێلاوار بڵاودەبێتەو، خەلک خەونەکانیان دەگێرنەوێ و
 نیکارکێشەکان بانگهێشتەکان بیانکەنە تابلۆ، بە جۆریک ماوێە ک دواتر
 دوو پۆز بەرلەوێ دێلاوار بەجێبێلم، پۆزێک مستەفا لەیلانم لەسەر جادە
 بینی، وەک براهیەکی ئازیز باوێشی پێداکردم و گووتی «هەزار سوپاس
 بۆ تۆ، تۆ بتهوێت و نەتوێت، میژووی هونەری شیوەکارت لە دێلاوار
 گۆری». تا وێنەکان بڵاونەبونەوێ بە تەواوی دەرەنجەوت چ ترسناکە
 مەرۆف نیکاری کە سێک بکێشێت کە بوونی نییە. من بیئەوێ جیهانناسیکی
 بە ئەزموون بم، دەمزانی کە گەران بە دوای شتیکی کە نییە، دەیانجار
 ترسناکتر و کاریگەرتر و کارەسات هێنترە لە گەران بە دوای شتیکی کە

پیشوهخت بینوومانه و دلنایین له بوونی. نادیار ئه و شتهیه که دهتوانیت
بیته دهمامک بۆ ههموو سهریک.

ههفتهیهکی نهبرد له یهکیک له گهره که ههزارهکانی دیلاواری خورئاوادا،
جهمعیکی شیت و گرگرتوو، دهیان خهک که هیسیتیریایهکی له ناکاو
دهیانگریت، پیاویک له مالی خۆی کیشدهکه نه دهڕی و تۆمهتی ئهوهی
دهدهنی که فیتنهبازی سهر وینه که بیته. ههندی له دیلاوارییهکان ناوی
پیاوی سهر نیگاره که دهنن فیتنهکار. ناوه که بۆ من، وهک خودی نیگاره که
و وهک رهوتی ههموو چیرۆکه که سهری بوو. یهکیک له که نالهکانی تهله فزیۆن
دیمهنی ئه و ههشاماتهی گرتوو کاتیک پهلاماری تاوانباری ناوبراو دهدهن.
گهره لاوزهیهکی گهره، دهیان مرووف که له دۆخی ههلهچوونیکی سهردان،
چاویان به جۆریکی نااسایی ده رهپه ریوه، توپهیی و ترسیکی گهره له
سیمایاندایه، لالیویان که فیکردوه، بهر گهرویان ههستاوه. ههموو له مالیکی
ههژاردا پیاویکی لاواز کیشدهکه نه دهڕی، که سهرسام و ترساو و بیثاگا
به دهست ههلهچوانه وه گیرۆده و بیته رههسته، پیاوه که له وینه که دهچیت
و له وینه که ش ناچیت... بهلام ههموو وهک شیت، به جۆش و گرمیهی که
نه خۆشانه وه، به بهروا و گهریهکی کتوپره وه، سوورن له سهر ئهوهی که
ئهم پیاوه که سی سهر وینه که یه.

ئهوه یه که مین و دواهمین پهلامار و په لکیشکردن نه بوو، خهک هیندهی
یهکیک دهکوژن، پێیان وایه ئهم گوناهاکاره هاوشیوهیهکی تر و هاوکاریکی
تر و هاوپه گزیک تری هیه که درێژه به ترس و ئازاری ئهوان ده دات.
هیندهی یهکیک دهکوژریت ده رده که ویت که گوناهاکار له جیگایهکی دیکه
و له سوچیکی تره وه سهری ههله داوه ته وه. ههندی جار واده زانن خۆی
زیندوو بوته وه، ههندی جاریش پێیان وایه که ئهم پیاوانه له شکریکن له
خهکی هاوشیوه که له ههمو کوچه و کۆلانی کدا بلا بوونه ته وه، ئه و ههسته

زەمێنە خۆشەهەڵات بۆ هەمیشە و بەردەوام درێژە بە کوشتن بدریت. دواتر پۆژانە هەوالەکان چیرۆکی پەلامار، سووتاندن، کوشتنی خەلکی بیتاوان بلاودەکەنەوێه که هەموو بە تاوانباری سەر وێنە که حسابدەکران. لە ماوەی کەمتر لە هەفتەیەکدا دەیان پروداوی لەو جۆرە پرویاندا. من بۆ یەکەمجار لە ژیاڵدا بە دڵگەرمی و بەردەوامی دواي هەوالەکان دەکەوتم. بەیانیان پێش ئەوێ بچم بۆ سەرکار هەموو پۆژنامەکانم دەکړی، تکامکرد لە شوێن کارەکهەمدا تەلەفون و تەلەفزیونیکی کۆنیان بۆ هێنام، تا بتوانم لە نزیکەوێه ئاگام لە دۆخی دیلاوار بیت. هەر شتیکم دەبیست غەم و خەفەتیکی قورس لەسەر دڵم دەنیشت، بەلام هێشتا هێندەم ترس لە مامم هەبوو نەوێرم یەخەي بگرم و بلیم «بۆ ئەم کارەساتەمان نایەوێ». خۆم بە بەرپرسیکی گەورە دەزانی لە کۆی پروداوەکاندا و ئەنگوستی خۆم دەگەست که ئەم کارەم بە نیگارکێشەکان سپارد. هەستیکی تال و تاریک پالی پێوەدەنام دواي بەسەرھات و سەربوردی ئەوانە بکەوم که لە ناکاو وەک دوژمنی گەل، وەک شەیتانی ناو خەونەکان سەیردەکران. حوکمرانان بە ئاشکرا کاریکیان نەدەکرد تا شتەکان لە جێگایەکاندا بوەستیت. بە پێچەوانەوێ هەموو پۆژنامەکان و ڕاگەیانندنەکان پێکەوێ بەردەوام باسیان لە دوژمن دەکرد. خەونەکە بە جۆریک بەرگی حەقیقەتی کرایە بەر که گێڕانەوێ بۆ دۆنیای خەون کاریکی ئەستەم بوو. لە ڕێگای پۆژنامەکانەوێ زانیم که لایەنیکەم چوار کەس لەوانەي خەوینە تورەکان کیشیانکردون گیانیان لەدەستداوێ، بەردەوامیش باس لە هێزیکی چەکداری نوێ دەکرا که گومان لێ کراوان دەگرن و سەریان دەبێرن. پێدەچیت هەموو هەلچوونەکان زادهي جۆرە هیستیریایەکی دەستەیی بووینت که کەسانی هەمەجۆر تیا بەشداربوون، لە هەندێ جێگادا بێ بەرنامەییکی پیشووەخت و لە هەندێ جێگای دیکەشدا وەک کاریکی پلانریژکراو سەریان هەڵداویت ... من هەموو پۆژیکی بە وردی هەوالی هەلچوونی حەشاماتەکانم

دەخویندەو. خواستم بوو جارێک ئەو هەلچوون و تورەبوونانە لە نزیکەوێ
 ببینم، بەلام وابەستەیییم بە دەوامی خەستەخانەکەوێ بواری گەڕانی ئازادی
 نەدەدامی و جگە لەوێش هیچ کات پۆشن نەبوو، ئاخۆ کەس و لە کوێ
 فتیلی تورەییەکان دادەگیرسێت. من کە شتەکان تێکەل بە غەم و مەراقیان
 کردبووم، ئازامم لێ برابوو، نە دەمتوانی لەگەڵ مامە سیام باسی هیچ
 بکەم، نە لەگەڵ خوشک و براکانیشمدا قسەو باسیکی وەهام مەبوو، تا
 پرسیان پێ بکەم و پێنمایان لێ وەربرگرم. پۆژیک تەلەفونی ژوورەکە
 خۆم لە سەنتەری چارەسەری دەروونی هەلگرت و زەنگیکم دا بۆ
 بابەعەلی وەزیری، بە ئومێدی ئەوێ هەندێ زانیارییم دەست بکەویت.
 تەلەفونەکەم بەوێ پاساودا، کە لە بیمارستانەوێ بە پتووستی دەزانین
 قسە لەگەڵ هەندێ لە گیراوانی دۆسییە «فیتنەبازی» دا بکەین، بەلکو
 بتوانین لە چارەسەری بیمارەکانماندا سوودیان لێ ببینن. بابەعەلی
 دۆستانە قسە لەگەڵ کردم و لە دەنگ و پەفتاریدا هەستم بە ریز و
 قەدرزانییەک کرد، گووتی «بەلێ کاکە رێتوار، تا ئێستا هەشت کەس بە
 تۆمەتی لێکچوون لەگەڵ پیاوی سەر وێتەکاندا گیراون، جگە لە کەسانیک
 کە کوژراون یان خۆیان شارەدۆتەوێ یان ئەشکەنجە دراوان و ئێستا لە
 بیمارستانن. بە وردی ناتوانم هیچ ژمارەیەکت پێتێم. لە دیلاوار دەسلاتی
 حاکمی عەسکەری لە دەسلاتی ئێمە بەهێزترە، پۆلیس هێزیکی بچوک
 و بێئاگایە، جەنابی حاکم یاسین کە سەر بە بنەمالە قەرەقازانییە، گەر
 دیقەت بدەن تا ئێستا بەیاننامە و راگەیاندنە رەسمییەکان بە نتوی یاسینی
 قەرەقازانی ئیمزادەکات، گەرچی بریاربوو لە سوپادا نازناوی بنەمالەیی
 نەمێنێت. قەرەقازانییەکان لەگەڵ بنەمالە ماروفیدا لە میژە ھاوپیەمانن، من
 لیتی ناشارمەوێ کە خەلکیکی دەسلاتخواز و شەرانیگێزن کە تا دێت ئێمە
 ناپەرەحەتەر دەبین لە دەستیان. دۆسیە ئێمە گیراوانە دەبوو بدروست دەست
 دائیرە پۆلیس، شتەکە پەيوەندی بە تیکچوونی باری مەدەنییەوێ هەیە و

ته‌واوی ئه‌و کیشانه به‌پیتی ده‌ستووری دیلاوار له پکیفی ئیمه‌دان، به‌لام ده‌سه‌لاتی بنه‌ماله‌ی ماروفی و قه‌ره‌قازانی وایانکرد که بێ هیچ پشینه‌یه‌کی قانونی دۆسییه‌که ببه‌ستریته‌وه به ئاسایشی گشتی دیلاواره‌وه. ئیستا ئیمه هیچ ئاگادارییه‌کمان له دیله‌کان نییه، هه‌موو ئه‌و که‌سانه‌ی له‌سه‌ر ئه‌م دۆسییه‌یه ده‌گیرین پراسته‌وخۆ ده‌برینه جیگایه‌کی نه‌پیتی که ته‌نیا حاکمی عه‌سکه‌ری و جه‌نابی فه‌رماندار ده‌زانن له‌ کوێیه».

هه‌ستمکرد په‌یوه‌ندی نێوان بنه‌ماله‌کانی دیلاوار له خراپترین ئاستیدا‌یه. باب‌عه‌لی وه‌زیری ویلی ئه‌وه‌بوو زانیاری وردتری له‌سه‌ر هه‌موو ئه‌م چیرۆکه ده‌ستبه‌ک‌ه‌ویت، به‌لام ئه‌ویش وه‌ک من شتیکی وه‌های ده‌ست نه‌ده‌که‌وت. شتیکی که باب‌عه‌لی وه‌زیری گووتی و سه‌رنجی منی پراکیشا ئه‌وه‌بوو، که زۆربه‌ی قوربانیه‌کان خه‌لکاننیکن یان له دیلاواری ره‌ش ده‌ژین یاخود له‌وینوه هاتوون و تازه به‌ تازه له‌ گه‌ره‌که کونه‌کانی دیلاواردا نیشته‌جێبوون و پشتریش وه‌ک غه‌ریب سه‌یرکراون. باب‌عه‌لی گووتی «شته‌که وه‌هایه وه‌ک ئه‌وه‌ی گونا‌ه‌بار ده‌بێت په‌گه‌نکی غه‌ریبه‌ی هه‌بێت. به‌ ئه‌سل خه‌لکی دیلاوار نه‌بێت. له‌گه‌ل هه‌موو ئه‌و بێده‌نگی و نه‌نیه‌ی که خراوه‌ته سه‌ر دۆسییه‌که، ئیمه وه‌ک به‌په‌یوه‌رایه‌تی پۆلیس به‌ دوا‌ی هه‌موو زانیارییه‌که‌وه‌ین، هه‌رچی شتیکی بگاته ده‌ستمان به‌ وردی لینی ده‌کۆلینه‌وه. گونا‌ه‌باران یان خه‌لکی دیلاواری په‌شن، له‌ گه‌ره‌که فه‌قیرنشینه‌کان، یان له‌وانه‌ن له‌م دوو سه‌له‌ی دوا‌یدا له‌ پشتینه‌کانه‌وه گواستویه‌نه‌ته‌وه بۆ گه‌ره‌که کونه‌کان. زۆربه‌یان ئه‌وانه‌ن که پشتریش که‌س و دراوسێکان وه‌ک غه‌ریب سه‌یریانکردون... ئه‌وه شتیکی منی دوودلکردوه. خۆت ده‌زانیت که‌ساننیکي زۆر، له‌وانه‌ی بۆ پاک‌ژی و خا‌وینی دیلاوار بانگه‌شه‌ده‌که‌ن، دژی تیکه‌لکردن و گواسته‌وه‌ی ئازاد بوون له‌ نێوان پشتینه‌ی ره‌ش و دیلاواری کوندا. ئیستا له‌ ناکاو ئه‌م پرو‌ودا‌وه دینه‌ پشینی».

دنيا بوم مملانيكان له نيوان بنه ماله كاني ديلاوردا خه ريكه ده چيته
 ئاستيكي ترسناكه وه. وه زي ريبه كان هه ستيانده كرد تا ديت په راويزده خرين
 و شتي گرنگيان لي ده سينر يته وه، له قسه كاني بابا عه لي وه زي ريدا سيته ري
 ئه و ترس و تور هيبه به پوشني ديار بوو، كاتيک قسه ي بؤ من كرد، وهك
 ئه وه بوو بيه ويت خه لك هه موو به چيروكي ئه م ناكوكيانه بزائن. هه ر
 ئه و شه وه ته له فزيوني په سمى ديلاور، يه كه مين به رنامه ي پيشكه شكرد كه
 ماوه يه ك بوو بانگه شه ي بؤ ده كرد، ناوي به رنامه كه «ديلاواري پاك» بوو.
 من بريارمدا بوو ئه و ماوه يه له هه ر جيگايه ك بم، دواي ئه و شتانه بكه وم
 كه دوور و نزيك په يوه ندييان به م كيشه يه وه هه يه... كوي شته كان بؤ خوم
 ته ليسماوي بوون، شوينيك هه يه تيدا سروشتي پر نهيني ئينسان، تيكه ل
 به سروشتي پر نهيني جيهان ده بيت، وه ها بوو وهك ئه و خه ونه ئه و خالي
 يه كدي برينه بيت. به رنامه كه له سه ر ئه وه بوو كه سالاني دوور و دريژي ژير
 ده ستى، هه په شه ي هه ميشه يي دوژمن، وايكردوه ديلاور يبه كان له ترس
 و له رزيكي هه ميشه ييدا بژين. ميواني به رنامه كه كه نجيكى بؤينباخ پوشي
 چاويلكه دار بوو، له و كه نجه خوينده واره تازانه ي كاريكيان به تيگه يشتني
 خه لكه وه نييه. قسه كاني پر بوون له زار او ه ي سه خت و سه يري له بابته
 «ياده و هري دهسته جه معي» «نه ستى نيشتيما نيمان» «ترسى ديلاورى»
 «به رزه منى شه يتانى» «حافيزه ي ره ش»... ئه وه ي منى له به رنامه كه دا
 ده ترسان، ئه وه نه بوو كه به رده وام قسه له سه ر ترسيك ده كرا كه ده روونى
 ديلاور يبه كاني به تارمايى و جانه وهر و خواستى تاريك پر كرده ، به لكو
 ئه وه بوو كه جهنگي پاك كرده وه ي خومان، جهنگي پاك بؤونه وه ي ده روونى
 ديلاور يبه كاني گر يده دايه وه به شه ر و به رگري كرده وه. «ته نيا شتيك ديلاور
 به پاكى و نه مري به يليت وه شه ريكي بيوچانه دژ به دوژمنان». پرؤفيسوره
 كه نجه كه مان وايدة گووت.

له و هه فتانه دا سه ره تا كاني كوتانى ته پلى جهنگ ده ستى پيكر د. سرودى

«دیلوار ئه‌ی سه‌ره‌مه‌ینی شیران» به‌ ده‌نگی به‌رز و له‌ بل‌د‌گ‌وی گه‌وره‌وه له‌ هه‌موو جیگایه‌ک په‌خ‌ش‌ده‌ک‌را. مام له‌ شه‌قاویکی سه‌یر و ک‌ت‌وپ‌ردا ب‌پ‌یاریدا که پ‌ژانه س‌ی جار سرودی «دیلوار ئه‌ی سه‌ره‌مه‌ینی شیران» له‌ ب‌یم‌ار‌س‌ت‌انه‌که‌ماندا ل‌ی بدریت، ب‌ۆ ئه‌و مه‌به‌سته تیمیکی کاره‌بایی تایبه‌ت هات‌ن و له‌ س‌ی جیگای ب‌یم‌ار‌س‌ت‌اندا بل‌د‌گ‌ویان دامه‌ز‌ران‌د. هه‌ر له‌و کاته‌دا نیوه‌پ‌ۆیه‌ک مام ب‌انگی‌کردم و گووتی «ئه‌م‌پ‌ۆ مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی دیت به‌ میوانیمان، من پ‌یشن‌یاریکم داوه‌ته‌یه‌که‌ جه‌نگاوه‌ره‌کانی دیلوار که له‌ کاتی پ‌ن‌وی‌س‌ت‌دا ئیمه‌ ئاماده‌ین ه‌ین‌زی کاریان ب‌ده‌ین، له‌و پ‌یگایه‌وه ب‌یم‌اره‌کانمان ت‌وزیک له‌ ژووره‌کانی خ‌ویان دوورده‌که‌ونه‌وه و که‌م‌یک بای بالی خ‌ویان ده‌ده‌ن و سوودیک به‌ ن‌ی‌شت‌یم‌ان‌یش ده‌گه‌ین». مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی ئام‌ۆزای حاکی عه‌س‌که‌ری بوو، پ‌یاویکی لووت زل و سمیل زل بوو، چاویلکه‌یه‌کی ره‌شی ده‌کرده‌ چاوی و به‌رده‌وام خ‌وی وه‌ک ژه‌ن‌ر‌ال‌یک ن‌ی‌ش‌اند‌ه‌دا که خه‌ریکی ئاماده‌سازیه‌ ب‌ۆ جه‌نگ‌یک‌ی مه‌زن و گه‌ردونی. له‌ د‌وای جه‌نگ‌ی ر‌زگاریی دیلواره‌وه نه‌ب‌ی‌ست‌بوو پ‌له‌داره سه‌ره‌بازیه‌کان پ‌ۆلیکی گرنگیان له‌ ژیا‌نی سیاسی و کۆمه‌لایه‌تی دیلواردا هه‌ب‌یت، هه‌ر‌یمه‌که‌ ده‌ی‌وست ر‌وخ‌ساریکی مه‌ده‌نی بداته‌ خ‌وی، به‌لام ئیستا که سه‌یری پ‌ووی پ‌استه‌قینه‌ی شته‌کانم ده‌کرد، هه‌ستم‌ده‌کرد من و هاو‌لاتیانی دیکه به‌رده‌وام به‌ هه‌له‌د‌اب‌راوین. ماوه‌یه‌ک بوو، هه‌رچیم له‌ زاری ئه‌م و ئه‌و ده‌ب‌یست، ده‌ی‌گووت ر‌وتبه‌داره‌کان له‌ ژیره‌وه ده‌سه‌لاتیکی گه‌وره‌یان هه‌یه، پ‌له‌کانی سوپا چ‌ک‌وله‌که‌مان ز‌ۆر‌به‌ی ب‌ۆ ب‌نه‌ماله‌ ناودار و ده‌سه‌لات‌داره‌کان ب‌راب‌وونه‌وه. مامه‌ سیام گووتی «ب‌پ‌یاره ز‌ۆر شت له‌ دیلوار ب‌گ‌ۆر‌یت. هه‌فتانه ئیمه له‌ لیژنه‌ی ئیداره‌ی قه‌یرانه‌کان دووجار کۆده‌ب‌ینه‌وه، ئه‌وه کارده‌کاته سه‌ر ئیسه‌که‌مان لی‌ره‌ش، من له‌ سه‌به‌ینیه د‌ک‌ت‌ۆر سه‌بری جاه‌دار، که هاو‌پ‌تیه‌کی نزیکی خ‌ۆمه ده‌که‌مه جیگری یه‌که‌مم. د‌ک‌ت‌ۆر سه‌بری هاو‌پ‌تی خ‌ۆمه له‌ جه‌مه‌یه‌تی ئه‌کا‌دی‌م‌ی‌سته غه‌م‌گینه‌کانی دیلوار. ده‌ سال

لە مەوبەر بەرپرەسى بەشى پەرەردە بوو لە زانكۆ، دوایی لە شەپكەدا بە دەرنەفیز گۆپی سەرۆکی زانكۆی بریندارکرد و ناوچاوانیشی بە بۆكس شكاند، لەو كاتەوه بێئیشە، بەلام شارەزاییەکی زۆری لە پەرەردەدا هەیه، یەكەمین مامۆستای پەرەردەیه، خۆت دەزانیت ئیشی ئێمەش لێره، هەر پەرەردەیه. من لەمەولا زوو زوو دەپۆم و كاتێکی زۆرم دەوێت بۆ كۆبوونەوهكانی لێژنەى قەیرانەكان، تۆش كاری زۆرت دەبێت، تۆ تا دیت پۆلت لێره گەوره دەبیت، دوینى لەگەل جەنابی وهزیری تەندروستیدا قسەمكرد، لیستی ناوهكانمان بەسەركردهوه كه لێره ئێشدهكەن... جەنابی یەك بە یەك دەیویست بزانیت كاری كارمەندان چییه. پیاویکی ئێشكەر و نهجییه. كاتێك هاته سەر ناوی تۆ، گووتم ئەمە تەسلێهەخشە، ئیشی ئەوهیه دلى نهخۆشەكانمان دەداتەوه، تێیانگەینیت كه ئێمە هەر سزادەر نین، بەلكو دلێش خۆش دەكەین و دلنەوايش دەبەخشین... وهزیر پۆستهكی تۆی زۆر بە دل بوو، زۆریش پێكهانی، گووتی خودا فرسەتی بدات، دەبیت چ پیاویکی ئارام و میهرەبان بێت».

بۆم گرنگ نەبوو وهزیر چۆن سەیری ئێشەكەى من دەكات، بەلام هاتنى مەحمودی قەرەقازانی و ئەم دكتۆره تازەیه نائاسوودهیاندهكردم. كاتێك ژەنرال مەحمود هات، دوو سەعات پێشتر چاودێرەكان لە ژێر زەبری كوتەك و قامچیدا سەدان نهخۆشیان لە قاوشەكان دەرھێنا و لە حەوشی گەورەى سەنتەرەكەدا پێزیانكردن. قەرەقازانی سەعات دووی پاشنیوهپۆ گەشت، هاوین خەریكبوو بەرەو كوتایی دەرپۆی، بەلام هەوا هیشتا گەرم بوو. چاودێرەكان بۆ ئەوهی نهخۆشەكان بە پێکی و لە پیزدا رابگرن ئەوپەڕی زەبر و دلپەقییان بە خەرج دەدا. من و مامم و بەرپرەسى بەشەكان كه زۆریان زەلامی هەیکەلدار و زل بوون لە پێژێكدا وهستاين و چاوه‌پوانی ژەنرالمان كرد. هاتنى ژەنرال پۆژێکی گرنگی ژيانى من بوو، نەمدەزانى كەسیكى وا نەناس دەتوانیت پەوتى زیندەگی

من سەر له بهر بگۆڕیت، ژيانم به‌ره‌و لایه‌کی دی و به‌ره‌و شیوه‌یه‌کی نوێ ئاراسته‌بکات. ژهنرال ده‌موچاویکی گه‌مژانه‌ی هه‌بوو، زۆربه‌ی ئه‌و که‌سانه‌ی ده‌توانن ژيانت سەر له بهر تیکبده‌ن که‌سانیکن ده‌موچاویکی گه‌مژانه‌یان هه‌یه، تۆ له ناخی دلی خۆندا گالته‌یان پێده‌که‌یت، به‌شایه‌نی کلکه‌ و لاقرتیان ده‌زانیت، که‌چی تۆی زانا خه‌به‌رت نییه‌ که‌ ئه‌و گه‌مژه‌یه، ئه‌م که‌نینداره‌ که‌ تۆ له پێشچاوی خۆت سووک و پرسیوا ده‌بیینیت، ده‌توانیت ژيانت تووشی ئافه‌ت و ئاشووبی وابکات، تا ماویت نه‌چیته‌وه سەر باری سروشتی خۆی. من هه‌ر ژهنراڵم بیانی له‌ خۆم پرسی چۆن گه‌مژه‌کان و ئاسان به‌ پله‌وپایه‌یه‌ک ده‌گه‌ن که‌ هه‌یج کات زانا و دانا‌کان ده‌ستیان پیا‌ناگات. به‌رجه‌سته‌ترین نیشانه‌ی گه‌مژه‌یی ژهنرال ئه‌وه‌بوو که‌ ده‌یویست ساده‌ و خۆشه‌ویست و ئاسایی ده‌ربکه‌ویت، وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ فیلمیکدا نمایشکات زه‌رده‌خه‌نه‌ی دابه‌شده‌کرد و میهره‌بانی ده‌به‌شییه‌وه. ژهنرال له‌ سه‌رچاوه‌یه‌کی زاناوه‌ زانیاری ته‌واوی هه‌بوو که‌ نه‌خۆشه‌کانی ئیره‌ جوړه‌ مه‌خلوقاتیکه‌ هه‌لواسراون، جه‌شنیکن له‌ به‌شه‌ر که‌ نه‌ ئه‌وه‌یه نه‌خۆشبن و نه‌ ئه‌وه‌یه‌ ساغ، نه‌ ئه‌وه‌یه‌ دیل بن و نه‌ ئه‌وه‌یه‌ ئازاد، نه‌ ئه‌وه‌یه کاری ئاسایی بکه‌ن و نه‌ ئه‌وه‌یه‌ ته‌واو بی که‌لکیش بن... دلنیا‌بوو ئیره‌ بیمارستانیکه‌ ده‌روونی، شیتخانه، یان سه‌نته‌ری چاره‌سه‌ری نییه‌، به‌لکو مه‌خزه‌نیکه‌ تایبه‌ته‌ به‌ جه‌سته‌ی ئاده‌می که‌ ده‌شیت ژهنرال سوودی لی بیینیت.

ژهنرال ته‌نیا بۆ سه‌یرکردن و هه‌لبژاردن هات‌بوو، خۆی وته‌یه‌کی کورتی پێشکه‌شکرد و باسی له‌وه‌کرد دی‌لا‌وار پتو‌یستی به‌ وزه‌ی هه‌مو‌وان هه‌یه، گووتی پێشتر هه‌ندێ له‌ قوتابخانه‌ پێشه‌یه‌یه‌کان و زیندانه‌کان و گرتوخانه‌کانی پۆلیس گه‌راوه‌ ئه‌وسا هاتۆته‌ ئیره‌. قسه‌کانی ژهنرال وه‌ک قسه‌ی زۆربه‌ی سه‌رکرده‌ سه‌ربازییه‌کان گه‌وجه‌گویییه‌کی ته‌واو بوو، به‌س بوو م‌رؤف گو‌یی لیگ‌ریت تا تی‌بگات ئه‌م جو‌ره‌ که‌سانه‌ گه‌ر وتاره‌کانیشیان بۆ بنوسنه‌وه،

هيتا به دروستى ناتوانن به دهنگىكي روون بيخوينته وه. له راستيدا ژهنرال مهحمود له لايهن دهسته يه كي بالاتره وه هاتبوو كه ناوى دهسته ي بالاى ناماده كارىي سهر بازىي بوو. ئيشى دهسته كه ئه وه بوو زمينه سازى بو ساته كانى بهرگرى و پهلامار له هر جهنگيدا بكات، ههلبهت دهسته كه چهندين سال بوو دامه زرابوو، بهلام له هه موو ئه و سالاندا كارىكي وه هاى نه كردبوو، بهلام ئيستا بنه ماله دهستدار و به هيزه كان ههستىكي ناخوشيان هه بوو كه شته كان به ره و دژوارىي ده روات، له بهر ئه وه خريكي چالاكردن و به هيز كردنى ئه و دهسته يه بوون.

ئه و پوژه له كاتى سهردانه كه دا هه موو وهك ئه وهى تپىكي سهر بازىي بين، له بهر قرچه ي هه تاودا وه ستابووين، وهك پشكنينىكي گشتى بكات، ژهنرال يهك به يهك سهر يركردين، هه ستمكرد ئاسووده ييه كي نهينى له نيگايدا يه، خو شحال بوو كه پياوانىكي به هيز و گهنجى ده بينى، له بازركانىكي ده كرد كه وتبيت به سهر كالائى باش و هه رزاندا. هه ندئى له بيماره كانمان نه يانده توانى ماوه يه كي زور له ژير خورى نيوه پوژدا بمينته وه، بهلام ئيشى چاو ديره كان ئه وه بوو، بيته وهى گوپيده نه بوونى ژهنرال، به قامچى و كووته كي سهر بزمارىي، هه مووان به پيوه رابگرن. دواى پشكنينى ورد، ژهنرال فه رمانيدا بيماره كان بگه پينه وه ژووره كانى خويان و خوشى له گه ل مامه سيام چوو بو كۆبوونه وه يه كي دوو قولى داخراو. دواتر مامه سيام به منى گووت كه ته واوى كۆبوونه وه كه ي له سهر ئه وه بووه، له پوژاننى داهاتوودا سه د كه س له به توانا ترين و سهره حالترين كه سانى بيمارستان، ده بيتت بچين بو سهر سنووره كانى باكوور، بو دامه رزاندى بنگه يه كي سهر بازىي گه وره، چونكه گومانىكي زور هه يه دووباره دوژمن له سنووره كانى باكوورى پوژه هه لاته وه په لاماربكات. من سهر سام بووم، به دهنگىكي كه ميك به رز گووتم «ئه وانه نه خوشن، وهك ئه مانه تيك وان له گردنى ئيمه دا، خه لكانيكن كه سوكاريان هه يه و ده بيتت تا ده توانين به ساغى

و سه‌لامه‌تی بیانده‌ینه‌وه ده‌ست بنه‌ماله‌یان». مامم سه‌یریکردم و شیوه‌ی پیاویکی مه‌قانی له‌ خۆی گرت و گووتی «تۆ راستده‌که‌یت، من له‌گه‌ل‌ئدام ... من به‌ جه‌نابی حاکمی عه‌سکه‌ریم گووت که من ناتوانم هیچ که‌س بی ر‌ه‌زامه‌ندی خانه‌واده‌که‌ی بنێرم بۆ ده‌ره‌وه‌ی دی‌لاوار. من پێم‌گووت نه‌خێر ئێمه‌ دک‌تۆرین، ئێره‌ بیمارستانه‌، ئێمه‌ هه‌روا ناتوانین خه‌لکی بده‌ینه ده‌ست سوپا. جه‌نابیان هاو‌را‌بوون له‌گه‌لمدا، به‌لام ئه‌مه‌ له‌ حالێکدا ده‌بێت و ده‌توانم جێبه‌جێبکه‌م که خانه‌واده‌کان بێن و بیمار‌ه‌کانی خۆیان ببه‌نه‌وه بۆ مال و جاریکی دی نه‌یان‌هێننه‌وه. گه‌ر بنه‌ماله‌کان بیان‌ه‌وێت نه‌خۆشه‌کانیان لای ئێمه‌ بن، ئه‌م جۆره‌ کارانه‌ به‌شیکن له‌ به‌رنامه‌ی چاره‌سه‌ریمان... به‌لێ من ئه‌مه‌ ناو ده‌نێم چاره‌سه‌ری له‌ پرێگای ئیشه‌وه، له‌ پرێگای خزمه‌ته‌وه».

مامم باوه‌ری ته‌واوی هه‌بوو که تا‌که پرێگا بۆ چاره‌سه‌ری نه‌خۆشه‌کانمان ئه‌وه‌یه، ژیا‌نی نوێ بژین، بچه‌ ژێر باری زه‌حمه‌تی قورس. ده‌یگووت «له‌گه‌ل شیتی ئاسایی و ستانداردا ده‌زانم چی بکه‌م، به‌لام له‌گه‌ل شیتی دی‌لاواردا نازانم چی بکه‌م، باوه‌رم به‌وه نیه‌ که سه‌ری که‌سیان له‌ کاره‌با بده‌م، بیان‌به‌ستم به‌ ئامی‌ری تیماترو‌نه‌که‌مه‌وه، یان تو‌په‌لیک پ‌ر‌فه‌نازین و کویتاپین و کلۆزاپین بکه‌م به‌ قورگیاندا، نا دیوانه‌کانی ئه‌م شاره‌ پتر به‌ کوته‌ک، به‌ ئیش، به‌ ماندوو‌کردن چاک‌ده‌بنه‌وه... ئه‌وه تا‌که پرێگایه».

هه‌ندی جار گومان‌ده‌کرد مامه‌ سیام دک‌تۆر بێت، یان هیچ زانستیکی له‌ خۆرئاوا خویندبێت ... ئه‌وه یه‌کی‌ک بوو له‌و جاران‌ه.

دوورکه و تنه و هم له ژيانی عياده که سهخت بوو، شه و خه و دهکانی ئه و ی گهرچی له نوینی زور خوش و نه رمدا نه بوون، به لام دووریم له نامیزی خیزان و له چاوی پر گومانی باوک و خوشک و براکانم ئاسووده ییه ک بوو به رته قای پادشاهی. چ شتیک له ژيانی گه نجیکی سهر نه که تووی که مدوو سهختر نییه که چاوی بیده نگی خیزان وهک مار هه میسه له دووی بیت، من له و کاتانه دا ئاماده بووم بچم بۆ دۆزهخ و نه گهریمه وه بۆ مال ... مال، ئاه، مال ... ئه ی دۆزهخی سهر زهمین. کیشه ی گهره ی من ئه وه بوو مه خلوقیکی ته نیا و ژووره کی بووم، دانیشتنی نیتو ژوورانم له گه شتی به هه شتیش پی خوشتر بوو. به دهگمه ن شه وان ده چوومه دهری، راستی من نه مه خلوقی شه و بووم و نه مه خلوقی پوژ، ههر دوو واده که وهکو یه ک بیزاریانده کرم. پوژ به پوناکییهکانی و شه و به تاریکیهکانی ئازاریان دهدام. هه وای ناو ژوور و پوناکی ئه و جیگایه ی که تنیدا ته نیا ده بووم، له ههر هه و و پوژشنا ییه ک لام جوانتر بوون. بیزاریم له شه و و پوژ دهگه پایه وه بۆ بیزاریم له ئاده میزادهکانی ئه و دوو واده یه. له راستیدا من مال و جیگا و شوینم بۆ گرنگ نه بوو، نه ئه هلی دیکوری جوان بووم، نه له خوازیارانی ژيانی ئاسووده و جیخه و ی مه خمه لی. خوشترین جیگا لام هه میسه باوهشی ته نیایی بووه. له کوشکه پوخله که ی باوکمدا، ژووره که م له قاتی سهره وه بوو، ژووریکی چه په ک و

ته‌نیا که تیندا له‌زه‌تیکێ زۆرم له‌بێده‌نگی و لاتهریکێ ده‌بینی. له‌گه‌نجیه‌وه خوشک و براکانم به‌ته‌نهایی و بێده‌نگی من راهاتبوون، هه‌ندی جار چهند مانگیک ده‌چوو بێته‌وه‌ی وشه‌یه‌ک له‌گه‌ل هه‌ندیکیاندا بگۆرمه‌وه. شه‌وانیک که سه‌ران و خزمانی بته‌ماله‌ی زه‌ریاوا‌ری له‌مالی ئیمه‌ کۆده‌بوونه‌وه و ده‌نگه‌ده‌نگ و هاواریان تا دوور ده‌چوو، من بۆته‌وه‌ی هیچ شتیک ته‌نیا‌یم نه‌شیونیت، هه‌ردوو گۆچکه‌ی خۆم به‌لۆکه‌ ده‌ناخنی. له‌و شه‌وانه‌دا، باوکم جار جار ده‌هاته‌ ژووره‌که‌م و به‌داوایه‌کی تایبته‌ بانگه‌یشتی خواره‌وه‌ی ده‌کردم. من تا بێرێزی نه‌نوینم و وه‌ک باوکم ده‌یکووت «سه‌روفه‌سالی عه‌قل سووکیک» له‌خۆ نه‌گرم، به‌ناچاری بۆ وچانیکی کورت ده‌چوومه‌ خواری. هه‌ر کات من داده‌به‌زیم، هه‌موو به‌جۆریکی سه‌یر بێده‌نگ ده‌بوون، خوشکه‌کانم و کچه‌مامه‌کانم و پورزاکانم، نیکیان پێبوو له‌تۆرپه‌ی و گالته‌کردن، له‌که‌نینی شاردراره‌ و به‌زه‌ی گه‌ندگۆ. بێده‌نگیان پێ له‌نیشانه‌ی بێزاری و گالته‌کردن بوو. من به‌هه‌مینی و پێزیکێ درۆزنانه‌وه، به‌جۆریک هه‌موو بزانه‌ن له‌ناوه‌وه‌ ئاسووده‌نیم س‌لاوم لێ ده‌کردن، منیش به‌شی ئه‌وه‌ وریابووم به‌هه‌ندی جوله‌ی لێ و ده‌ست و چاو، بێزاری و قه‌یزی خۆم بۆ هه‌ندیکیان نیشانده‌م و به‌پروونی ده‌ریبخه‌م وه‌ک گه‌وج و گێژ ده‌یانبینم. شتیک هه‌موو هه‌ستیای پێ ده‌کرد و ده‌یانبینی باوکم نه‌بیت، که‌هاته‌ خواره‌وه‌ی من و دانیشته‌نی کورتم له‌ناو میوانه‌کاندا له‌و تانه‌چه‌ ده‌پیاراست، که‌س تۆمه‌تی ئه‌وه‌ی بداته‌ پال که‌یه‌کیک له‌کۆره‌کانی شیت و ناته‌واوه. زۆربه‌ی خزمه‌کانمان له‌بته‌ماله‌ی زه‌ریاوا‌ری ده‌یانزانی من شیت نیم، به‌تایبته‌ کارکردنم له‌گه‌ل مامه‌ سیا، تۆمه‌تی شیتی و په‌شیوی عه‌قلی لێ دوورخستبوومه‌وه. به‌لام هه‌موو وه‌ک «به‌دجنس» ناویان ده‌بردم. هه‌تا ناوی «پێنوا‌ری به‌دجنس» جیگای ناوه‌که‌ی خۆمی گرتبووه‌وه. له‌راستیدا من به‌دجنس نه‌بووم، ئه‌سله‌ن کارم به‌کاری که‌سه‌وه‌ نه‌بوو، به‌لام ته‌نیا ئه‌وه‌ی نه‌مه‌ویت له‌وانی تر بچم به‌س بوو له‌تایه‌فه‌ی زه‌ریاوا‌ریدا وه‌ک

که سیکي نهخوش و له شیکي دهر داوی سهر بکړیم. جاريکیان مامه سیام پتی کووتم «خزمانی خومان که یفیان به تو نایهت، تو نه که سیانت خوشده ویت، نه رقت له که سیانه. له دیلاوار خه لکی پیو یستیان به دوست و دوژمنه... دوژمنیشیان له دوست پی باشته، دوژمن بؤ زیان وهک ترش و خوی وه هایه بؤ ناو خواردن و بؤ سهر سفره، توژیک رهنګ و بؤ ددهات بهم ژيانه بیغه ره. له شاریکی ناخوشی وهک دیلاواردا که نیمه ی داماو هیچ به زم و سه فایه کمان نییه، دوژمن سهر گرمییه کی خوشه، بویه خه لکی به پاپینه وه «خودایه دهی دوژمنیکی باش و لاوازم بؤ بنیره، له عییدا غه نی بیت، له نه نگیدا ساز بیت، له سووکیدا هاوتای نه بیت، تا منیش له ژيانه پوچدها سهر گرمی و که یفیکم هه بیت». به لام که سیکي وهک تو که بیتهنگ بیت و بچیت، نه دوستی که س بیت و نه دوژمنی که س، به شهری وا وهک ثافات وه هایه ... ددهات به زهوق و ناره زووی خه لکدا». من سه بارهت بهو قسانه شتیکی تایه تم نه بوو. هه ندی جار ده مگووت «دهی مامه گیان. من به وجوره دروستبووم و ناتوانم خوم بگوړم».

مانه وهی شه وانه م له عیاده که باری شانی زور سوو ککر دبووم، راسته شه وان که ده خوتم جیره جیره پانکه ی بنمیچه که زور نازاری ددهام، هه ندی جار دهنګه دهنګی سهر خوش و کهړوکه کانی شه که به بهردهم عیاده که دا تیده په پړین له خهوی ده کړدم... به لام نزیکی سالیګ بوو خه ونیکی وهام نه ده بیینی ناره حتم بکات. که که پامه وه مالی خومان ژيانم دوو باره تیکچووه وه، خواستی دوور که و تنه وه و هه لاهتن که و تنه وه سهرم، نیستا جاریکی تر نه م بیمارستانه ئومیدی ئه وهی پی به خشیمه وه بکه پیمه وه بؤ ژيانی جاراتم. ههر هینده ی ژوور که م خوشکړد و موبلی ته واوم خسته ناوی و دوو په تووم له خه زنه داری بیمارستان سهند، که و تمه وه خولیا ی ئه وهی دیسان له مال هه لیم و شه وانی خوم له م جیگایه دا ببه مه سهر. دواي هه فته یه که پوخته تم له مامه سیام خواست هه ندی شه له ژوور که ی خوم

بیمه وه و له وی بخهوم. مام نه مجاره خوشحال بوو، دهیزانی کارمه ندانی
له وی به خزمایه تی من و نهو پیده زانن و شهوانه بوونی من له وی پیکی و
نهمیکی زۆرتر ده به خشیته بیمارستانه که.

هفته یه که دوای سهر دانه که ی ژهنرال قهره قازانی، شهو من له ژووره که ی
خۆم له بیمارستان دانیشتی بووم، سهر گهرمی خویندنه وه ی پۆژنامه کان بووم،
به لام له بهر شه که تی کار و مهراقی نهو نه خوشانه ی ده مبینین، بیهیز و
گهنه فته بووم. به دریزی پۆژ، زیاد له جاریک چوو بوومه لای وهستا
سه لاحه دین و له ته میخانه که ی نهو بیمار و بریندارم ده رهیتا بوو، به فرمی سک
و تکا گوناوه کانم له بهردهمدا شتی بوون، گریابووم بویان و داوی به خشین و
لیبوردم لی کردبوون. نهو شه وه هیند به پۆژ گریابووم، ههر زوو سهرم
له سهر میزی کاره که م دانا و خهوم پیا که وت. شهو درهنگ نزیکی کاتزمیری
دوو، له سهر دهنکی زهنکی ته له فونه که به ئاگاهاتم. هه ستمکرد زهنکه که چهند
جاریک لییداوه و ئینجا منی به خه بهر هیناوه. گیز و نیوه کویر ته له فونه که م
هه لگرت و به دهنکی خه والو گووتم «ئه له وۆ». هه مان دهنکی جاری
پیشوو، نهو دهنکه ی که ماوه یه که له وهو پیش زهنکید، له وسهری خه ته وه
وه لامیدامه وه و پرسى «ئایا له گهل کاک پینواری زه ریاواریدا قسه ده که م؟»
نه مجاره دهنکی هیمن و دلنیا تر بوو. به سهرسامی و بیزاریه وه گووتم
«ده زانی سه عات چهنده؟ به لی من پینواری زه ریاواریم، به لام کاتت
نه دۆزیوه ته وه بۆ ته له فون ئیستا نه بیست ... کاکه گیان که ی ئیستا کاتی
ته له فونه». نهو گووتی «من یاوه ره که ی دکتور حسامه دینم، ببوره، گهر شهو
نه بیست و کات درهنگ نه بیست و دلنیا نه بم که س ناییبیستیت ناتوانم ته له فونبکه م.
ئیشیکی گرنگم به تو هیه. ده بیست بیتی نیم». زۆر خهوم ده هات، من له و
خه خوشانه بووم که سه عاتی که خه وی قولم له بینینی سه د موعجیزه لا
گرنگتر بوو. که کابرا وای گووت، من به جۆریک ناحال و خه و گیربووم،
ده بوو ئیستی که م و که می که بیربکه مه وه تا دکتور حسامه دینم بیته وه یاد.

بە بېزارىيە ۋە گوۋتم «باشە بە سەر چاۋ، تۆ بىر ئاي مەن، دەتوانم بىتېنم، بەلام سەبى تەلەفونىكىم بۆ بىكەرەۋە، ئىستا شەۋ زۆر درەنگە و من لە جىگايەكى ۋە ھا نىم بتوانم بەم شەۋە ھىچت بۆ بىكەم ... ئاخىر مال خىراپ كەى ئىستا ۋەختى يەكتىر بىننە، تۆ ھۆشت بە خۆتە ۋەيە، دەزانىت سەعات چەندە؟». كاپرا گوۋتى «دەيىت ئەمشەۋ بىتېنم. گەر دەتەۋىت يارمەتېم بەدەيت، با ئەمشەۋ بىتېنم، ئىستا بىكەرەۋە پى». داۋايەكى نابەجى و سەير بو، بەلام ھەستىكى كىتوپىم لا دروستبوو گەر نەچم دواتر زۆر پەشيمان دەبمەۋە. لە كاپرام پىرسى «عەزىزم، تۆ دەزانىت من لە كۆيىم، دەزانىت دەلىيت چى، ئەسلەن من نازانم تۆ چۆن ئەم ژمارەيەى مەنت دەستكە ۋەتوۋە، ئاخىر ھىشتا ئەم ژمارەيەم نەداۋەتە باۋكىشم؟». كاپرا بە دلىيايە ۋە گوۋتى «بەلى دەزانم، تۆ لە زىندانە كۆنەكەى مالى شوکور ئاغايىت. لە سەنتەرە تازەكەيت، گەر بىتتە دەرئى و پىنچ سەد مەترىك تا سەرى شەقامى حاجى عىنايەت بىتتە خوارئى، نىوسەعاتى تر ئوتومبىلىكى سېى كۆن دىت بەدواتا». لەشم زۆر قورس بو، تەمبەلىيەكى زۆر داىگرتبووم، نەمدەزانى چى بلىم و چى بىكەم، ھەستەدەكرد گەر دەرپچم لەشم نايكات، بەلام دلىيابووم شتىكى كرىنگ لە پىشت ئەم تەلەفونە ۋەيە. لە ناكاو ھەستىكى سەيرم تىھات كە دەيىت دەم و دەست بېرۇم ... ھەر كۆنجكۆلى ئەۋەى كە بەم شەۋە درەنگە چىرۆكىك ھەيە چاۋەروانى من دەكات، ۋاى لىدەكردم دەست و برد دەرچم و شەۋ بە دەمەۋە بىگرم. دەنگىكى بەھىز لە ناۋەۋە پىمى دەگوۋت «لە ۋرۆۋەۋەى مىرئەۋدال لە عىادەكەى مامەت دەرکەۋتوۋە، تۆ چاۋەروانى ئەم تەلەفونەى». ئەۋ ھەستە لە چىيەۋە ھاتبوو ... ھۆكارى چى بو؟ نەمدەزانى.

كاتزىمىر دوو و نىۋى شەۋ، لە شەقامى حاجى عىنايەت سوار ئوتومبىلىكى سېى بووم و بىئەۋەى بزانم شۆفىرەكەى بۆ كۆيىم دەبات، خۆم دايە دەست غەرىبەيەك تا بە شەقامە تارىكەكانى دىلاۋاردا بەرەۋ جىگايەكى نادىيار، بە خىرايەكى شىتەنە بمفرىتتە.

هەندى چىرۆك ھەن، بى ھىچ ھۆيەكى تايبەتى ئازارت دەدەن، ھەستدەكەيت تۆ ئەم چىرۆكە دەزانىت، بەلام بە زۆر لە يادى خۆتت بردۆتەو. وادەزانى ئەم حىكايەتخوانەى بەردەمت، كەسىكى مەكرىبازە و بە نيازىكى ناپاك ئەو چىرۆكەت بىردەخاتەو. تۆ دەتەوئەت لە بىرىبەكەيت. پروفىسۆر بە ھنام بە مەكرىكەو ھەگووتى «بەلى... بەلى... تىدەگەم... ھەقى خۆتە ماندووبىت، ئەو جۆرە چىرۆكانە زۆر ئازاردەن كە يەكەم جار لە خەيالدان و دواتر دەبنە ھەقىقەت. بەلام ھەموو كارەساتى دونيا بەو جۆرەيە، سەرەتا لە خەيالدايە و دواتر دەبىتە ھەقىقەت».

و ھەك ئەو ھەبوو بزانىت، من چى لە خەيالمدايە.

ئەو دوا نيوەپۆيە لە نوسىنگەكەى پروفىسۆر بە تەنيا و بە لەزەتىكى زۆرەو ھەنانەم خوارد، لە پۆزانى دىكە برسىتربووم، شىوھى نانخواردنەكەم پەلە و نەوسنانە بوو، زوو زوو سەرم بەرزەكردەو ھەنەبا كەسىك بمىينىت، نەمدەويست كەس لەو چلئىسىيە كۆپەردا تەماشامبكات. دلم ترسىكى تىدابوو دەمويست خواردن دايپۆشيت و بىرم بەریتەو. دواجار كە تىربووم، ھەستەمكرد زۆر تىربووم. ھەستەمكرد بە جۆرىكى قىزەون تىربووم، بە شىوھەك رەقم لە خۆم بوو. كە پروفىسۆر گەرايەو ھەسەيرى چاوى كردم

و تیکه‌یشت من بۆ شتیک ده‌گه‌ریم دوودلی و ناآرامی خۆمی پێ داپۆشم. فه‌رمانی به‌ به‌رده‌سته‌کانی دا، پاشماوه‌ی خواردنه‌که‌م کۆبکه‌نه‌وه. دلنیا‌بووم نایه‌ویت کاتیک زۆر به‌ فێرۆبدات، یه‌کسه‌ر ده‌ستی خسته‌ سه‌رشانم و گووتی «ه‌یوادارم دانیال نه‌تترسییت، دواچار ئه‌ویش ه‌ر چیرۆکیکه‌ کتیبخانه‌که‌م پڕه‌ له‌ ه‌زاران چیرۆک. من وه‌ک میژوونوس فێربووم چیرۆک و حه‌قیقه‌ت تیکه‌لبکه‌م، ئه‌وه‌ نه‌خۆشی کوشنده‌ی میژوونوسانه‌، شیرپه‌نجی ئه‌وانه‌، به‌رده‌وام چیرۆک و حه‌قیقه‌ت تیکه‌لده‌که‌ن. تۆ ده‌توانیت وانه‌بیت... به‌لام ئه‌وه‌ به‌و مانایه‌ نییه‌ که‌ که‌سایه‌تی دانیال بوونی نه‌بووه، مرۆف مه‌خلوقیکی زیره‌ک نییه‌، گه‌ر حه‌قیقه‌ت نه‌بینیت ناتوانیت ئه‌فسانه‌ش دروستبکات». ئه‌مجاره‌ زۆر به‌ ده‌نگی به‌رز پیکه‌نی، من خۆم که‌سیکی دوودل و به‌د گومان بووم، له‌ دۆخیکی رۆحی ناآرامیشدا بووم، پیکه‌نینه‌که‌ی ئازاریدام. خۆی زوو هه‌ستی پیکرد و گووتی «سه‌یرکه‌ با راستیه‌کت پێلیم، من له‌و باوه‌رهدام خه‌لک له‌ دیلاوار پێش هاتنی دانیالیش ه‌ر خه‌ونیان بینیوه، به‌لام سه‌دان سال چاوه‌پوانی دانیالیان کردوه تا بیت و بلێت ئێوه‌ خه‌ون ده‌بینن. ولاتی ئێمه‌ به‌و جۆره‌یه‌، خه‌لک شته‌ هه‌ره‌ ساده‌کانی به‌ر لووتی خۆیان نابینن، سه‌دان سال ده‌چه‌وسینه‌وه، که‌چی دواچار ده‌بیت یه‌کێک بیت پێیان بلێت ئێوه‌ ده‌چه‌وسینه‌وه، گه‌ر خودا له‌ کتیبیکدا بیگوتبایه‌ خه‌ون بۆ هه‌تاهه‌تایه‌ قه‌ده‌غیه‌، ئیستا ه‌یچ مرۆفیکت نه‌ده‌بینی دان به‌وه‌دا بنیت که‌ خه‌ون ده‌بینیت».

له‌ جینگای خۆی پالیدیایه‌وه، جه‌ختیکی سه‌یری تێدابوو ئه‌و چیرۆکه‌ بۆ من بگێڕێته‌وه.

«دانیال که‌سیکه‌ به‌رگه‌ی درۆکه‌ی نه‌گرتووه، له‌ کتیبی دانیالدا هاتووه «قه‌سابی راسته‌قینه‌، ئه‌و قه‌سابه‌ نییه‌ که‌ له‌ بازاردا گوشت ده‌فروشیته‌، ئه‌وه‌ نییه‌ له‌ مه‌یدانی شه‌ردا خه‌لک سه‌رده‌بریت، ئه‌وه‌ نییه‌ له‌ زیندانه‌کاندا

سهری تاوانباران ده په پښت، به لکو نه وه په له خه ونه کانتدا ده پښت و ته نیا
 بۆ تو چه قوی هه لگرتووه». به لئ، له ناکاو خه لکی دیلاوار نه و راستیه
 ده دوزنه وه که ده پښت له خویان بترسن، ده پښت له جانه هه وره کانی ناخیان
 بسله مینه وه، بۆ یه که م جار ده روونی خویان دوزیوه ته وه، زانیویانه چ
 توفان و ترس و خوینیک له ناویدا خه وتووه. به لام چ هیژیک، چ که سیک، چ
 میله تیک هه یه باوه ربکات که ناخی پره له تاریکی؟ نا هیچ که س ئاماده
 نییه به چته ژیر باری حه قیقه تی وه ها، هه موو نه وانه ئاماده ن سهدان سال
 شه ربکه ن، کاولکاریکه ن، به لام بۆ کورته ساتیکیش چیه باوه پنه که ن که
 کوشتی وه هم و ترس و دله پراوکیکانی خویان. دانیال نه و ئاوینه یه یه
 که به هه موو شاریک، به هه موو جیگایه کی نه م دونیا یه ده لیت، سهره تا
 جانه هه وره کان له ده ره وه نین، به لکو لیره دان، له دلی خوماندان، له هه سته
 وروژاو و ترساوه کانماندان. «شهیتان بوونی نه بوو، پراوچییه کان بهر
 له وهی بهن بۆ پراوشکار دروستیانکرد» دانیال وایگووتووه. واته شهیتان
 زاده ی تینیویتی مروفه بۆ کوشتن و پراوکردن و له تکردنی گوشتی نه وانی
 تر. دانیال نویسیویتی «باشترین پښکا بۆ ئاسووده کردن و تیرکردنی
 شهیتانه کی ناخ، نه وه په پراوی شهیتانیکي تر بکهیت، شهیتان حه زی له
 هیچ شتیک نییه، پراوی خوی نه پښت».

حیکایه ته که ده لیت، کاتیک خه ونه که ی دانیال بللوده پښته وه، ئیواره یه ک
 سهدان که سی توپه له بهرده م زیندانی گه ورده کۆده بڼه وه و هه را و
 زه نای گه وره سازده که ن، ده یانه ویت ناگر له زیندان به رده ن، داواده که ن
 دانیال بدریته ده ستیان و بیسووتښتن، واده زانن به وه پزگاریان ده پښت.
 زوربه ی خه لک نه وه ده چته میشکیانه وه که دانیال جادوبازیکی گه وره یه،
 واده زانن هه ر خه ونیک نه وان ده پښتن، هه ر وه سه وه سه یه ک چۆته دلی
 نه وان، هیژیکي به د که له دانیاله وه هاتووه دروستیکردوه. خوی به
 پووی خه لکدا هاوارده کات «گره ی هه وره کانی سهری من، له گه ل گرهمی

هه‌وره‌كانى سه‌رى ئىنوه‌دا يەككە، هاوارى من، نيشانەى ترسە‌كانى ئىنوه‌يه». خۆى لە كتيپە‌كه‌دا نوسىويىتى «من ترسم دروست نه‌كردوه، من تەنيا دۆزيمه‌ته‌وه». له‌وه‌دا له‌سه‌ر هەق بووه. ديلاوار به‌ دريژايى سه‌دان سال وه‌ك شارىكى خوشبەخت و هيمن به‌ ده‌ورى زيندانه‌كاندا دامه‌زراوه، مرقوف له‌ بيري چۆته‌وه كه ئيره به‌هه‌شت نيبه، به‌لكو شارى ديله‌ بيخه‌ونه‌كانه. به‌لام خەلكى ناتوانن ژيانى خويان بگۆرن، له‌ به‌رئه‌وه به‌رده‌وام بۆ گوناهاىريك ده‌گه‌رڤن، بۆ دوژمنيك ده‌گه‌رڤن ئه‌و ئيفلجى و ترسه‌ى خويان له‌ بيربباته‌وه. من ميژووم خويندۆته‌وه، بيرت نه‌چيت من پروفيسۆرى ميژووى ديلاوار نيم، پروفيسۆرى ميژووم، ميژوو به‌ گشتى. سه‌ره‌تا گوناهاىر دروستكراوه و دواتر گوناهاى گه‌ر ئه‌و راستيه‌ نه‌زانين هه‌چ شتيك له‌ ميژووى مرقوف تيناگه‌ين. ديلاوار خاكى هه‌زار زيندان، تا ئه‌و كات گوناهاىرى گه‌وره‌ى خۆى نه‌بوو، ديله‌كانى زۆربه‌يان ميوان بوون و له‌ جيگاي تره‌وه‌ هاتوون. تا ئه‌و كاته كه‌سيك نه‌بووه هه‌مووان پيكه‌وه نه‌فره‌تى لى بگه‌ن. هه‌موو شارىك، هه‌ر چەند سال جاريك پيويستى به‌ كه‌سانىك هه‌يه نه‌فره‌تيان لى بكات، تا بتوانيت بژى ... نه‌فره‌ت خوانى مرقوفه‌كانه، له‌ ديلاوار، خەلكى تەنيا و تەنيا له‌سه‌ر سوفره‌ى نه‌فره‌ت ده‌توانن كوبينه‌وه».

پروفيسۆر بيده‌نگى و گوڤگرتنى منى به‌كارده‌هينا تا خيرا‌تر و ڤوون‌تر قسه‌بكات، له‌و كه‌سانه‌بوو گه‌ر قسه‌ى پى نه‌بريت خۆى وه‌لامى هه‌موو پرسىاريكت ده‌داته‌وه.

«كتيپى دانيال، ئه‌و كتيپه‌ى تۆ گرتت به‌ ده‌سته‌وه، به‌لگه‌يه‌كى ميژووبيه، كتيپىك نيه‌ مرقوف لىي بترسيت. هه‌موو ئه‌وانه‌ى ئه‌و كتيپه‌ ده‌گرن به‌ ده‌سته‌وه ترسيك داينده‌گري‌ت. ئه‌م كتيپه‌ دوژمنى زۆره، زۆر ده‌ست ده‌يانه‌وي‌ت بيسووتين. هه‌ر شارىك بۆ نه‌فره‌ت بگه‌رپت خه‌ونه‌كانى

پەردەبەیت لە تارمایی ترسناک. خۆی دەلێت «پۆژیک دیت شارەکان
 پەردەبن لە نەفرەت، ئەم شار دەبێتە دوژمنی ئەوێتر، ئەم نیشتمان بە
 نیاری ئەوێتر، ئینسانەکان دەستە دەستە و تاقم تاقم داوەشە، جگە
 لە چەقو زمانیکی تر قەسەناکات، جگە لە خوین پەنگیکی تر نامینیت، جگە
 لە ئاگری شالو، ئاگریکی تر لەسەر زەوی ناکریتەو». دانیال زانیویتی
 کە دیلاوار بۆ گوناھبار دەگەرێت، خەلکانی ترساو ھەموو بۆ گوناھبار
 دەگەرێن. تا ترس گەرەتر بێت مەزھەکان دەرتر و خوێنڕێژتر دەبن. بزانی
 ئەو کەسانە دەبنە تۆقینەر و دروستکەری ترس، لە ناخی خۆیاندا لە
 ھەر بوونەوەرێک ترساوترن. لە میژوودا ھەر کەس کوشتاری گەرە
 کردبێت، بۆئەو بوو بەسەر ترسەکانی خۆیدا سەربکەوێت. خوێنڕێژیک
 نییە لە میژوودا ترستۆک نەبووبێت، ھەموو خوێنڕێژەکان ترستۆکن. ھەر
 شارێکیش تووشی دەردی نەفرەت و کینە بوو، پێشتر بە ترس و ھەراسی
 گەرەدا پویشتووە. بیرت نەچیت، پق دایکی ھەموو بەلاکانە، ئەوانە لە
 دیلاوار خەونیان دەبینی، خەوێن نەبوون، بەلکو بۆ بەھانەیەک دەگەرەن
 کینە و تورپەیی خۆیان بەھێنە دەری، بۆ ھۆیک دەگەرەن یەکیک بە مایە
 ترس و بیماری و بەدبەختی خۆیان بزانی و جانەوەرەکە ناخیانی
 بۆ لەخەو ھەستێن ... دانیال دانیایە کە حاکمەکانی دیلاوار دەیانەوێت
 بیکەن بە قوربانی ترسەکانی خۆیان، دەزانیت فەرماندارانی دیلاوار پلانی
 ئەوێان ھەیە رادەستی خەلکانی تورپە بکەن، کەسانیک دەیانەوێت بە
 گورپنی دانیال بۆ شەیتان، خۆیان لە بەردەم شەیتانەکە ناخی خۆیاندا
 پاکبکەنەو. مەزھ بۆئەو شەیتانەکە خۆی تێربکات، دەبێت شەیتانیکی
 تر دروستبکات و بیسووتینیت. خۆی لە جیگایەکدا بە خەلکی ئەو زەمانی
 دیلاواری گوتوووە «شەیتانی راستەقینە، تەنیا بە خواردنی گوشتی
 شەیتانیکی دەستکرد تێردەبێت». بەلێ، ئیستاش بە ھەمان شیوەیە، تا من
 تۆ نەکەم بە شەیتان ناتوانم گوشتت بخۆم و بتسووتینم.

شهویک به پتجه وانهی هه موو چاوه روانیه کانه وه دانیال له زیندان ههلدیت. ئه وه یه که مجار ده بیت له میژووی دیلاواردا زیندانی که ههلبیت. ههلهاتنی دانیال شیرازه ی ژیان له دیلاوار تیکده دات، شاره که ده که ویتته ترسیکی گه وره وه، له ماوه ی دوو ههفته دا پتر له سه د که س به تومه تی ئه وه ی له دانیال ده چن له شوینی جیاواز جیاوازا و به شیوه ی درندانه سهریان ده په پتریت و لاشه کانیان ده سوو تتریت. له گه ل دانیالدا میژووی قه سابخانه کان ده ست پنده کات. له و سه رده مه دا یه که مین کومه له ی نهینی دروستده بیت، که ئیشیان پرگارکردنی مرۆفه کانه، هه ندیک ده لین کتییی دانیال له کاری ئه و کومه له یه یه. دانیال دلنیا بووه قه سابه کان له خه وه ستاون، سه ربزه کان به زه بیان به هیچدا نایه ته وه، ریتمای لایه نگرانی ده کات یه کتری بپاریزن، هه شارگه دروستبکن، وه هیچ کات نه چن بو هیچ جهنگیک. دوا ی ئه وه به ماوه یه که دیلاوار ده چیتته جهنگیکی مه زه بییه وه نزیکی سه د سال ده خایه نیت. له و سه رده مه نه دا دانیالییه کان، ئه وانهی ئیشیان پشکنینی ریشه کانی خراپه و توندوتیژی ناو مرۆف بووه، وه ک خائین، خه یالاتی، بیپروا سه برکراون. له سه رده میکدا دانیالییه کان له ناو ده چن، یه که یه که هه موو ده کوژرین، به لام خواستی ئه وه ی مرۆف به دوا ی ریشه کانی درنده یی و بیپهحمی ئینساندا بگه ریت، هه میشه لای که مایه تییه که ده مینیتته وه.

«تو من وهک دوژمن ده بینیت و من تو وهک دوژمن ده بینم ... تو من وهک جه لاد ده بینیت و من تو وهک جه لاد ده بینم ... پوژنیک شه ریک له سه ر زه مین روده دات که هه موومان تیتدا جه لادین و بی گوناھی تیدا نییه». ئه وه سه ره تای ئه م میژووه ی ئه مرۆیه، سه ره تای ئه و خه ونه یه که دیلاوار ده بینیت. سه برکه پینوار... کتییی دانیال ده لیت؛ خه لک بو ئه وه ی ببن به درنده، پیوستیان به هیچ به هانه یه که نییه، به هانه کان دواتر

دروسته‌دەبن، ئینسان دواى كینه، دواى رق، به‌هانه‌كانى خۆى ده‌تاشیت. دینه‌كان، نه‌ته‌وه‌كان، مه‌زه‌به‌كان به‌هانه‌ن بۆ نه‌فره‌ت و كینه‌یه‌ك كه پێشتریش له‌ مرۆڤدا هه‌بووه. مرۆڤ به‌ر له‌وه‌ى خودا بناسیت، به‌ر له‌وه‌ى زمان فیزییت، به‌ر له‌وه‌ى بزانییت سه‌ر به‌ چ نه‌ته‌وه‌یه‌كه، كینه و نه‌فره‌تیكى گه‌وره‌ى تیدا‌بووه. رقی مرۆڤ له‌ مرۆڤ ئه‌زه‌لییه، له‌ پێش دروستبوونی شارستانییه‌ته‌وه‌یه، هه‌یزیکه به‌ یه‌ك شتیه‌ بوونی هه‌یه و درێژه‌ى هه‌یه و به‌رده‌وامه، هه‌ندى جار كه‌مه‌كات و هه‌ندى جار به‌هه‌یز ده‌بییت. له‌ هه‌ندى جیگا‌دا خاوده‌بیته‌وه و له‌ هه‌ندى قوناغی تردا گر‌ده‌ستینییت. ئایا مرۆڤ هه‌یج كات له‌ ده‌ست ئه‌و رقه‌ى ناو ناخى خۆى پزگارى ده‌بییت؟ نازانم. په‌نگه‌ تۆ و مامه‌ سیات باشت‌ر بزانی، ئیشی ئیوه‌ له‌سه‌ر جیهانی ده‌روونه و ئیشی من له‌سه‌ر رووداو و به‌لگه‌یه. به‌لام من دل‌نیام هه‌رچیه‌ك بکه‌ین و چه‌ند هه‌ول‌ده‌ین، چه‌ند پا‌ك بین و چه‌ند به‌مانه‌وێت خۆمان وه‌ك مرۆڤى بى كینه ده‌ربخه‌ین هه‌میشه‌ كه‌سیك و شتیك هه‌یه كه‌ بى هۆیه‌كى مه‌نتیقی ده‌مانه‌وێت له‌ ناوى به‌رین... هه‌میشه‌ دوژمنیك هه‌یه ده‌مانه‌وێت له‌توپه‌تیبه‌كین. من ئه‌م مۆزه‌خانه‌یه‌م بۆته‌وه دروستكرد تا خۆم به‌ سه‌رده‌مه‌ كۆنه‌كانه‌وه سه‌رقالبه‌كم، به‌لام هه‌شتا پر‌م له‌ كینه‌ى گه‌مژانه... به‌لى، كى هه‌یه پر نه‌بییت له‌ كینه‌ى وه‌ها. هه‌یج كه‌س. له‌م سه‌ر ئه‌ستیره‌یه هه‌یج مرۆڤیك نییه پر نه‌بییت له‌ كینه.

دانیال كه‌ له‌ زیندان هه‌لدییت ئیتر بى ئه‌سه‌ر ونده‌بییت و هه‌یج كه‌س نازانییت چی به‌سه‌ردییت... ئاخۆ له‌ دانیالكوژییه‌كه‌دا به‌رگه‌وتووه، ئایا هه‌له‌اتووه، له‌ به‌رگى كه‌سیكى تردا خۆى گۆپیوه و هه‌ر لیره‌ ژیاوه؟ كه‌س نازانییت. به‌لام به‌ش به‌ش كتیبیكى نه‌هینی لیره و له‌وى بلاوده‌بیته‌وه به‌ ناوى كتیبى دانیاله‌وه. كتیبه‌كه، كتیبك نییه‌ بپروایه‌كى تیدا بییت، ئیمانیک، یان مه‌زه‌به‌یك، به‌لكو سپاره‌ى په‌وینه‌وه‌ى وه‌مه‌ ... له‌و سه‌رده‌مه‌وه تاكه‌ شتیكى سه‌یر كه‌ هه‌میشه‌ دووباره‌ده‌بیته‌وه ئه‌وه‌یه، هه‌ر كاتیك

شه پرانگیزی زور دهینت، جهنگ نزدیکه بیته وه، مرقه کان دهکونه گه پان به دواي دوژمندا، ئیتر هه وره کان دهگه پینه وه و دهستده کهن به بارین.. هه وره کان دهکونه وه گهشت له سهری ئیمه دا، له سهری نه واندها که ههست به نزیکبوونه وهی کاره سات دهکهن».

که مێک وه ستاو و سهیریکی منی کرد و گووتی «تو بۆچی هاتوویت؟ هه موو شتیگ ناشکرایه. نه وهی نه مرق تیا دهژین، سه ره تای کاره ساته کانه.. تو نابیینیت؟».

من له ویدا هه لمکووتایه ناو قسه کانی و گووتم «تو ده لیتیت نه و که سهی له خه ونه کهی ئیستادا ده رده که ویت هه ر خودی دانیاله.. هه ر نه وه که راوه ته وه؟»

پروفیسور که مێک سه رسام و ترساو سه یری کردم، پیده چوو پرسیاره که م شله ژاندهیتی، گووتی «نه وهی له خه ونه کهی ئیستادا ده رده که ویت جه لاد نییه، به لکو له هاتنی جه لاد ئاگادارمانده کاته وه. به دریزایی میژوو، خه لکی درهنگ له و په یامانه تیده گهن. هه ر که سه و جه لادی خوی ده بینیت، تا که سه نه بیته جه لاد. به لام ئاره زووی کوشتن له مرقدا له هه ر ئاگاداری و په یام و پیغه مبه ریک گه وره تره. له هه ندیک سه رده مدا مرقف هه موو هیزی خه یال و عه قلی ده خاته خزمه ت ئاره زووی کوشته وه، هه ر پیغه مبه ریکیش بیت و ئاگادارمان بکاته وه، په یامه کهی ده بیته وه به چه قق و دووباره ده چه قیتته وه گوشتی ئیمه. دانیال هه کیمیکی ئاسایی بووه، زانیویتی سه ری ده په رینن، ده یسووتینن، لاشه کهی به زه ویدا راده کیشن، نه له به ره وهی شه یتانه یان گوناهیکی کردوه، به لکو له به ره وهی نه واننی تر به وه ئاسووده ده بن. «نه ی نه و که سهی ده مکوژیت، تو بۆ وا ئاسووده یت؟» نه وه پرسیارای یه که می دانیاله، پرسیاریک که من تا ئیستا وه لامه که یم چنگ نه که وتووه». که مێک وه ستاو و نیگای به ره و جیگایه کی نادیار له بالادا

بهرزكردهوه و گووتى «بهلام هه ورهكان شتيكى ترن، هه ورهكان چه ند ساله له گه لماندان، يان هيچ نه بيت له گه ل مندان، هه ورهكان شتيكى ترن». ئينجا دهنگى زور نزمكردهوه، هيند نزم منيش به ئاستهم گويم لى بوو «ئهوان له تاريكييه وه دين، تاريكييه ك كه من بوم دهستنيشان ناكريت. پيش هه موو كاره ساتيكي گه وره هه ورهكان دهگه پينه وه... كاره سات قه دهر نيه، له غه ييه وه دانابه زيت. ئينسان ده يينييت، دروستيده كات، به شدارى تيدا دهكات. هه ورهكان نيشانه ي هه ستى ناوه وه مانه، نيشانه ي ئه وه يه ... ئيستا چند هه فته يه له سه رى مندا ده ستيانكرده وه به بارين».

من به دوودلييه وه پرسيم «چون له سه رى تو دا ده بارين؟ بو ده بارين؟ ...».

پروفيسور سه رى له قاند «ئه ي من چيت پيده ليم، له به ره وه ي كاره سات به پروه يه. ده ييت يان له ديلاوار هه لبيتين يان كومه كي يه كتر بكه ين. ئه مجوره شارانه مه له بندي ترسن. كوچه ي ئهم شارانه، شه قاميان، باغيان، هه موو شتيكيان پره له نيشانه ي موته كه يه ك، ديوه زمه يه ك كه ده نيشيته سه ر گيانمان. ديلاوار به رده وام چاوه پروانى ئه وه دهكات درنده يه ك، جانه وه ريك، كاره ساتيكي گه وره بدات به سه ريда و ويرانبيكات. ئه و چاوه پروانيه چووه ته خوينمانه وه، ديلاوار يه كجار و بو ئه به د تووشى ئه و دهرده بووه ... هه ندئ جار په نجا سال، سه د سالى ئارام تيده په ريت، به لام هه موو ئه و ئاراميانه درون، پوژييك كه سيك ديت، خه ونيك ديت، مه زه بيك ديت و به خه لك ده ليت دوژمن هاتووه نابوتتان بكات. ئه وه دووباره هه موو گيانمان پر ده كاته وه له ئاره زوى جهنگ. من سى ساله ده خوينه وه بو ئه وه ي بزائم، ئايا ئه و ترسه ده رمانى هه يه. ئاخو فله سه فه يه ك هه يه بتوانيت به مروف بلى له مروف مه ترسه، به لام نيه... هيچ كتيبيك نيه مروف فير بكات له مروف نه ترسيت».

رهنگه پرسیاره کانم مندالانه بوو بیت، به لام من جگه له پرسیارى مندالانه خه یالم بۆ هیچی تر نه ده چوو. وهک له به ردهم فالگره وهیه کدا وه ستابم به تکاوه پرسیم «ئهی جه نابى پرؤفیسۆر دیلاوار چی لیتدیت؟». پرؤفیسۆر که من بیده نگ بوو، ئینجا به دهنگیکى نزم گووتی «من خۆم بۆ شتی ترسناک ئاماده ده کهم. ده بیت ده سته به ردار نه بین، ده بیت دانه نیشین، مروّف ناتوانیت دنیا بگوریت، به لام ده توانیت درنده نه بیت. له شاریکى وهک دیلاواردا، ده بیت هه ر ژيانیک که وته مه ترسییه وه بیپاریزین. ئه وه بهروای من بووه، ئه وه تاکه شتیکه من ئیمانم پیتیه تی».

دوا پرسته ی پرؤفیسۆر به هنام پرسته یهک بوو له کتیبی دانیال «گهر رۆژیک هه وره کانت بینى، ئاگادار به، خه ریکه له راستی نزیکه ده پیتیه وه. ئاگادار به، راستییش هه میشه نزیکى دۆزه خه».

من لای پرؤفیسۆر هاتمه ده ری و به رده وام له به ر خۆمه وه ئه و دوا هه مین پرسته یه م ده گووته وه. من نه متوانی جاریکى تر به وجۆره له گه ل پرؤفیسۆردا دانیشم و سوود له زانسته کانی بیینم، که هاتمه ده ری باوه رم نه ده کرد ئیدی جاریکى دی بییینمه وه، به لام زۆری نه برد له جیگایه کی سه یردا چاومان به یه کدی که وته وه.

نال مورد بوی گیزامه وه :

که چوومه ریزی باغه وانه کانی دیلاواره وه، به وه دا دهستم زور راست بوو، هر زو له گهل دهسته یی که مدا، بوومه خاوه نی یه کیک له تفهنگه که مه کانی سوپا بچکوله که مان. به فهرمانی سهی ئهسلان هیزه که مان ناوی «سوپای باغه وانه کانی دیلاوار» سی لیترا. من کورته بالاترین تفهنگ به دهست بووم، ده بیت بلیم وهک ئهوانی تر خهونی ئه و پیاوه سه ره پرتنه م نه ده بینی، له گهل ئه وه شدا وهک هه زارانی تر ده مگووت به لی ئه و خهونه ده بینم. جاریک ئه و درویه م کردبوو و له گهلیدا تووشی ده رده ره شی خوم بوو بووم و نه مده توانی لی بییمه ده ری. خهونه که شتیکی وا ئالوز نه بوو نه کریت منیش دایب ریژمه وه، خهونه که بوو بوو به قالب و کلیشه یه که هر که س بیوستایه دهیتوانی بو خوی و به ئاره زوی خوی دروستی بکاته وه، به مهرجی درو و زیاده ره ویی زوری پیوه نه نیت، خهونه که ئیستا بوو بوو به حیکایه تیکی ساده که هر مندالیک دهیتوانی به شیوازی خوی بیگریته وه. هر ئه و کاتیش باوه رم وه هابوو ئهوانه یی به راستی خهونه که ده بینم، ژماره یه کی که من... به لام منیش لای خومه وه پیم خوش بوو، واده ربکه وم وهک له ژیر هیرش و په لاماردایم، وهک ئه وه ی نه فسیک بم دوزمن نیشانه یی لی گرتمه وه. ئه و ماویه سهی ئهسلان

رؤژانه نوسينىكى خوى بلاوده كرده وه، نوسينه كانى هيشتا به دهستنوس و به نوسراوى كاربؤنى دهستاوده ستيانده كرد. لهو كاته وهى چووبووه لاي فرماندار و باغه وانه كانى به رهسمى دامه زراند، ئاسانكارى زور بؤ دهكرا، خه لكى دهيانگووت سهى ئهسلان بؤته پياوى بنه مالهى ماروفى و قهره قازانى، ئه وه نوسينگه يه كى تاييه تى دانابوو، سى كه س تيندا نوسينه كانى ئه ويان به دهست ده نوسيه وه و سيانى ديش دابه شيانده كرد. ئه وه دژى ته كنكى نوى بوو، گهر ناچارى نه بابه نه يده هيشت دهستيشمان بهر چهك و تفاقى تازه بكويت، برواى وابوو چهكى پياوى قاره مان هر ته ور و خه نجه ره و هيچى تر، به لام چونكه دوژمنى ترسنوك چهكى دوور هاويژ به كارده هينن، ئيمهش ده بيت گه و جى نه نوئين و خومان وا ته ياربكه ين، بؤ شه پى مان و نه مان ئاماده بين. سهى ئهسلان له نوسينه كانيدا ئه وه هسته لاي دروستده كردين كه هر يهك له ئيمه و به تاييهت له لايه ن دوژمنه وه كراوينه ته ئامانج. ئه وه هسته زور شانازييه كى گه و ره لاي تيدا دروستده كردم، من گه رچى ترسيكى نه نينيم له سهى ئهسلان هه بوو، به لام ئه وه لاي هه ستمده كرد كه دوژمن نيازيتى من بگوپيت بؤ مروفيكى ترسنوك، غيره تيكي زورى ده دامى.

من له مه شفكاوه وهك دهستراست ناوبانگم رويشتبوو، رؤژيك فاتيجى سهيد فه تحولاى هه لاج هات بؤ لام و گووتى هه سته با برؤين تفهنگى خوت وهر بگره. ئه وه كات چيروكى ماسيگره كوژراوه كان و په لاماردانى په يتا په يتاى دوژمن بؤ سهر گونده كانى سنوور قسه و باسى رؤژانه بوون. راسته من دهستم راست بوو، به لام دهنگى فيشهك و ناله لاي گولله ده يانترساندم. ده بوو هر چيه كم كردوه به سهر ترسه كانمدا سهر بكه وم، چونكه بيته وه لاي بزانم چون، ئهم واجيبه هاتبووه سهر ريگام و ده بوو جيبه جيبه كم. دلنيا بووم پيم خوش بيت يان ناخوش، هر ده بيت بيم به جهنگاوه، ده بوو هر كاتيش فرمان هات و رابه مان گووتى چهك

هه‌لبگر، گوێزایه‌ل و ئاماده‌بم. سه‌یی ده‌یگوت «ئه‌و پوژه زور نزیکه‌ یان ده‌بیت ئیمه‌ سه‌ری دوژمن بیه‌پینین یان دوژمن سه‌رمان بیه‌پینیت، خاک به‌سه‌ری ئه‌و که‌سه‌ی ئاماده‌ی شه‌ر نییه‌». سه‌ی ئه‌سلان پوژه‌یه‌کی پیشکesh به‌ فه‌رماندار کردبوو، تا له‌ قوتابخانه‌کان مه‌شقی چه‌ک ده‌ست پینکات. فاتیحی سه‌ید فه‌تحولا ده‌یزانی من زور راحه‌ت و شادومان نیم، ئه‌و گووتی «دپه‌نگ یاخود زوو هه‌موو ده‌بیت چه‌ک هه‌لبگر، ئیمه‌ شانسدارین زوو چه‌کی خۆمان ده‌ست که‌وتوه‌».

ئه‌و ئیواره‌یه‌ من و فاتیح چووین بۆ بنکه‌یه‌کی تایبه‌ت، له‌وێ حامید سولتان و بۆقبۆقیله‌مان بینی له‌گه‌ل پیاویکدا ناوی حوسامی قه‌ره‌قازانی بوو، که‌ هه‌موو ده‌یانگوت نوینه‌ری جه‌نابی فه‌رمانداره‌. له‌وێ ریزمان به‌ست و من و هه‌ژده‌ که‌سی تر تفه‌نگمان وه‌رگرت، ئیمه‌ یه‌که‌م ده‌سته‌ی تفه‌نگ به‌ده‌ستان بووین. له‌گه‌ل تفه‌نگه‌که‌دا هه‌ر یه‌که‌مان پسوله‌یه‌کی پیندانی هه‌لگرتنی چه‌کمان پیندرا، له‌ پسوله‌که‌دا نوسرابوو هه‌لگری ئه‌م چه‌که‌ له‌ کاتی پینوستدا ده‌توانیت بۆ به‌رگری له‌ خۆی و نیشتمان به‌کاربیه‌ینیت، پسوله‌کانمان به‌ ناوی سوپای پارێزه‌رانی دیلاواره‌ بوو، مۆری جه‌نابی حاکمی سه‌ربازی له‌سه‌ربوو، به‌لام بۆقبۆقیله‌ به‌ منی گوت ناوی ئیمه‌ هه‌ر وه‌ک خۆی وه‌ک باغه‌وانه‌کانی دیلاوار ده‌مینیتوه‌. هه‌ر ئه‌و شه‌وه‌ هه‌شت له‌ تفه‌نگچییه‌کان بۆ یه‌که‌مین جار له‌ غه‌فاری یه‌که‌مین ئه‌رکمان پینسپێردرا. به‌وه‌دا سه‌ی ئه‌سلان خۆی له‌ بالنده‌کان ده‌ترسا، له‌ قه‌له‌په‌شه‌کان ده‌ترسا، ده‌بوو وه‌ک یه‌که‌مین ده‌رچوون و یه‌که‌مین ئه‌زموون له‌ گوشتنی بالنده‌کانه‌وه‌ ده‌ست پینکه‌ین. سه‌ی ئه‌سلان هۆی بالنده‌کوژییه‌که‌ی وه‌ها پاساودابوو که‌ ئه‌وه‌ی له‌ خه‌ونی گه‌نجه‌کاندا ده‌فریت و دلیان ده‌ترسینیت ئه‌م بالنده‌یه‌. شه‌و به‌ خۆمان و تفه‌نگه‌کانمانه‌وه‌ له‌ مالی بۆقبۆقیله‌ خه‌وتین، دایکی ژنیکی میهره‌بان بوو که‌ پینینی تفه‌نگه‌کان دلی خستبووه‌ خورپه‌وه‌ ... دووجار پینگوت دایه‌ گیان نه‌ترسیت، پسوله‌کانمان مۆری

حاکمی سهر بازی پیوهیه. له راستیدا من زور دلم به پسولهکه و به
مورهکهی حاکم خوشبوو، کاتیک ده مگرت و تماشامده کرد ههستم به
دلنیا ییده کرد. ئه و گووتی «کورپی خوم ئه وهی له تهنهنگ نه ترسیت، له
خوداش ناترسیت». ئه و شه وه هه هه شتمان پیکه وه نویسنیکی تازهی
سهی ئه سلانمان خوینده وه که به بونهی دامه زرانندی یه کهمین کوردانی
سو پای دیلاواره وه بلاویکردبو وه. سهی ئه سلان نویسیووی دوژمن له
به ر ده رگایه و پلان و نه خشهکانی به ره و نابووتیمان ده بن. چهنه جار
هاواریکردبوو «دهی میللهت له خه وهستن درهنهنگه، تاکه ی ئیوه له خهوی
غه فلهتدا نوقم و له به حری زیلهتدا دهژین». باوه ری وابوو ئه م کومه له
که نهجهی که رهکی غه فارایی به ردی بناغه ی سو پایه کی سه دان هه زار که سین
که وهک گرکانیک هه لدهستن و دیلاوار ده کهن به هیزیکی نویی له بن
نه هاتوو، هیزیک جیهان حسابی بۆ بکات و دوژمنان له به رده میدا به لرزین.
نویسیووی ئه م لاوانه ده بن به په رمزی ئیفتیخار و هه لگری چرای پاشه پوژ.
ئه و زمان و ئینشایه هه موو که نهجانی مه سته ده کرد، من نه بیت. من که ئه و
هات و هاواری ره به رم ده خوینده وه، هه زمه ده کرد ده سته بخرمه سه ر ده مم
و پیکه نم. به لام هه ستمده کرد ورده ورده ترسیکی نه نیم تیدا دروستده بیت
و ناویرم به ئاشکرا به هیه قسه یه کی سهی ئه سلان پیکه نم. من بۆم
گرنگ نه بوو سهی ئه سلان چی ده نویست و چون بیرده کاته وه، ئه وهی من
زور هه زم لی بوو، ئه وه بوو به یانی به ر له که وتنی خور و پیش ئه وهی
زه وی پوناک بیته وه ده چین بۆ راوی بالنده کان. لیتی ناشارمه وه هه زم
له ته قه کردن بوو، ئه وهی نیگا له کهل جاسوسی تهنهنگه که دا جووتبکه م و
نیشانه له شتیک بگرمه وه و بیپیکم، له زه تیکی بیوتنه ی هه بوو... پیکان ...
ئه و وشه یه وه ها مه سته ده کردم، مه پرسه. ئه و شه وه تا به یانی تهنهنگه که مم
کرده باوهش و ته نیا بیرم لای له زه تی ئه و کاته بوو که نیشانه یه ک ده پیکم...
ئه وهی ناوبانگم وهک ده سته راست و نیشانه پیک که یشتبو وه خودی سهی

ئەسلان، مایە شاناژی بوو بۆ من.

بۆ سبە دواى ئەوەى دنیا کەمێک پوناک بوو، بۆقۆقێلە هەموومانى لە خەو هەستان و پێى گووتین پشکنینى سادە بۆ تەنگەکانمان بکەین و لە مال دەرچین. هاوریکانم هەر حەوتیان بە دەنگ و لەفرى تۆرە و ناپەحەتەو خەونەکانى شەویان دەگیرایەو، قسەیان لە ترس و عارەقێژى و تەنگەنەفەسى کاتى خەو دەکرد. ئەو یەکەمین بەیانی ئەم ژيانە نوێیەم بوو، من یەکەم کەس بووم یەکەم فیشەکم لە تەنگەکانى سوپای باغەوانەکانەو تەقاند. ئەو کات کە لە مال دەرچووین کەسیان نەرخى ئەو یەکەمین فیشەکەى نەدەزانی من نەبیت، ئەوانى تر بێخەيال دەرۆشتن و قسەیان دەکرد. لە دلى خۆمدا گووتم، وەک لەم ئێشەو ئالام، با میژوویەک تۆماربکەم و بە پێچەوانەى چاوەروانى هەمووانەو، یەکەم فیشەک لە تەنگى منەو تەقێت. لە نزیک مالى سەى ئەسلان و چەند مەترىک دور لە مزگەوت، من بالدارىکى رەش و گەورەم بینى، بالدارىک لەسەر درەختى بەرزى بەر مالىکى خۆشدا، پیر و بالقورس لەسەر چلیک نیشتبوو، پێدەچوو هەموو شەو لەویدا ئارامى گرتبیت. من گووتم «برایان بهێڵن با ئەم بالندەیه بۆ من بیت، سویتد دەخۆم کە ئەمە لە تەیریکی رەشى قیزەون دەچیت کە زوو زوو دیتە خەوم». هەستەمکرد ئەوانى تر بۆیان گرنگ نییه، لە مانا و نرخی فیشەکی یەکەم نازانن. بێئەوێ ناپەزاین، قەبولیان کرد من نیشانە بگرمەو و یەکەم گوللەى سوپای دیلاوار تەقێتم. دەنگى گوللەکەم وەها بە شریخە و نالە بوو، هەستەمکرد هەموو دیلاوارى لە خەو هەستاندو، لەگەل زرمەى لێدانى مندا هەزاران بالندە پێکەو فرین، هەزاران بالندە لە سەدان حەوش و سەر سیلە و سەر درەخت و ناو هێلانەو. لە چاوتر و کانیکدا کە من هیشتا سەیری دوکەلى لولەى تەنگەکەم دەکرد، کە خەریکبوو دەمبینى چۆن بالندە رەشەکە بەردەبیتەو و بەر چلان دەکەوێت و گەلا و وردە لق لەگەل خۆیدا دەهێنێتە

خوار، سهرم هه لبري و بينيم خهريکه بهري ئاسمان به بالندهی سهر و به قه له پهشکهي گه وره گه وره دهگيريت که هه موو به ساميکی گه وره وه به رهو ئاسمان دهچوون، بيته وهی بزائن که ئه وه فيشه کی يه که مه له جهنگيکا که پيناچيت وا زوو کوتايی بيت. دهنگی گولله که ی من به ناله و نه عره بوو، پیده چوو له میژبيت خه لکی غه فارسی گوینان له دهنگی فيشه کی راسته قینه نه بوو بیت... ترساو له ده رگا و په نجره و سهربانه کانیانه وه سهریان ده رهیتا. من باکم نه بوو، ته نیا شتيک بیرم لیده کرده وه ئه وه بوو، ئیفتیخاری يه که م گولله له م جهنکه دا، هی ده ست و تفهنگی منه.

خهونيک له دهفتري خهونه کانه وه

خهون به ريگای په شه وه ده بينم، به ريگايه که وه ده روات و ناگاته جي. ريگايه کی نا کوتا و بيسنور، ريگايه ک به ده وری چه ندين قه لا دا ده سوړپته وه و ونمه دکات، پيچ خوار دنی بن ده رباز به ده وری قه لای بلند و کيوشين و سه ختندا، له خه ونه که م دا ده مه ویت بچه ناو قه لا کان، به لام ده رگا کان داخراون، ده رگا کان نا کرينه وه. من له ده رگای په شی قه لایه ک ده دم، ده ستم وه ک چه کوشیکی گه وره وایه. له ده رگای قه لا کانه وه، له و جيگایانه دا که من به گورزی کوشنده ده یان کوتم هالاوی سوور هه لده ستیت، من ده رگا کان ده کوتم و ده بينم هالاوی خوینينيان ليته لده ستیت. له جيگای کوتانی منه وه دهنگيک دیت، له نا کاو ده ر و دیواری قه لا که وه ک چه سته يه کی زامدار هاوار ده کن. له نا کاو زه وری له ژیر پیمدا وه ک پوخساريکی ناشیرینی لی دیت، راده که م و هه سته که م به سه ر ده موچاوی جانه وه ريکی ترسناکا ده خلیسکیم. من له خه ونه که م دا ده پرسم زه وری بو له زه وری ناچیت، هيچ که س وه لامم ناداته وه. له نا کاو هه موو قه لا کان ده بن به هه لم، ده بن به شتيک وه ک گرکان، ده بن به نوریکی دې که دهنگيکی ليوه دیت وه ک

فرکه‌ی مروف. چوارده‌ورم هالایکی مۆر ده‌یگریت، دهمه‌ویت پابکه‌م، به‌لام ده‌روازه‌یه‌ک نادۆزمه‌وه لی‌ی ده‌رچم. دل‌نیام که بینۆشده‌بم، له‌ خه‌ونه‌که‌مدا له‌ ناو تابووتیکدا به‌ ئاگا دیمه‌وه، هه‌ستده‌که‌م ده‌ستیکێ ڕه‌ش باوه‌شینمده‌کات، ته‌نیا ده‌ستیکێ هه‌لواسراوه‌ له‌ هه‌وادا، ده‌ستیکه‌ بی‌ جه‌سته. من دهمه‌ویت بلیم مردوه‌کان باوه‌شینیان ناویت. که‌ له‌ ناکاو باوه‌شینه‌که‌ ده‌بیت به‌ چه‌قویه‌کی گه‌وره‌، ده‌بیت به‌ چه‌قویه‌ک خوینی لی‌ ده‌تکیت و تک به‌سه‌ر ڕوومدا ده‌تکیت. من هیز ده‌ده‌مه‌ خۆم هه‌ستم، به‌لام هیزیک ده‌مگریت و فره‌مانم پیده‌دات: بخه‌وه... بخه‌وه... بخه‌وه.

ژيان له سەنتەرەكەدا وردە وردە جۆرە پېتمېكى خۇى وەردەگرت. تەمىكردن بە جۆرىك له جۆرەكان بوو بە كەرەستەى سەرەكى بەپړوه‌بردن، زۆربەى نەخۆشەكان كەمىك داپووى ئارامبەخشان وەردەگرت، هەندىكىشان هەندى دەرمانى تايبەت كە تووشى وپىى و له هۆشخوچوونى بەردەوامى دەكردن. بەلام بە گشتى شىوازى سەرەكى چارەسەر تەنيا لىدان و بەستنه‌وه و جياكردنه‌وه و كۆتكردن بوو. سەرەتا نەخۆشەكان پړوحىيەتېكى هەلچوو و ياخيان تىدابوو، بەلام تەمىكردنه‌كان وەها قورس و دەررونشكىن بوون، هەر زوو بەشى زۆريان دايانە بارى كزى و شىوه كپى و بىدەنگىيەكى غەمگين بالى بەسەر سەنتەرەكەدا كىشا. من هەر له چەند پړۆزى يەكەمدا دپندەىى پاسەوانەكان تووشى قىز و بىزاريان كردم، پاسەوانەكان مۆلەتيان بوو بەرامبەر هەموو سەرپىچىيەك سزاي توند بگرنبەر. هەمووى دە پړۆزىك بوو لەويىووم كە ئىوارەيەك چووم بۆ بەشى پەرودەدە و تەمىكردن و لەوى ميرئەودالم بىنى. مير بە زنجيرىكى زۆر ئەستور بەسترايووه، بە شىوه‌يەكى دپندانە لىنى درابوو، كە من بىنيم تەنيا دەرپى كورتىكى چلكنى له پىدابوو، لەشى له زۆر جىگاوه برىنداربوو، يەكېك چەند جگەرەيەكى لەسەر لەپى دەستى كۆزاندبووه. مير كە منى بىنى چاوانى پړبوون له ئاو و فرمىسكەكانى بە

پێدەنگی له چاوی هاتنه‌خوار. به‌لام له بری توپه‌یی و ناره‌زایی، سه‌برێکی
 بلشکێن له‌سه‌ر پو‌خسای بوو. وه‌ستا سه‌لاحه‌دین، زیاده‌ره‌وییه‌کی زۆری
 له‌ئه‌شکه‌نچه‌دا به‌کارده‌هێنا. دوو پو‌ژ پێشتر به‌جۆرێک له‌ نه‌خۆشێکی دابوو،
 دهم و ده‌ست برده‌بوویان بۆ بيمارستان، تووشی راته‌کانی مێشک، شکانی
 کاکيله، کلافه‌بوونی زمان بووبوو. زۆربه‌ی ئه‌وانه‌ی له‌ به‌شی په‌رورده
 و ته‌میکردن ئیشیانده‌کرد، جار دوا‌ی جار مۆتتر و گرژتر ده‌رده‌که‌وتن،
 شتوای پو‌شتنیان ده‌گۆرا، پو‌ژ و سنگ ده‌ره‌په‌راندنیان زیاده‌کرد.
 سه‌یر بوو به‌ لامه‌وه ئه‌م که‌سانه‌ که‌ تا چه‌ند هه‌فته‌یه‌ک له‌ مه‌وبه‌ر هه‌ر
 که‌سه‌یان له‌ جێگایه‌ک و له‌ فه‌رمانی‌کی دیکه‌دا ده‌ستبه‌کاربوون، هه‌یج کات
 لێدان و توندوتیژی پێشه‌یان نه‌بووبوو، له‌ ناکاو، دوا‌ی چه‌ند هه‌فته‌یه‌ک
 له‌م ئیشه‌دا بووبوون به‌ بوونه‌وه‌ری نوێ، به‌ که‌سانیک هه‌یچیان له‌و
 مرۆفانه‌ی پێشتر نه‌ده‌چوو. من که‌ ئه‌وانه‌م ده‌بینی له‌ خۆشم ده‌که‌وتمه
 گومان و ده‌چوومه‌ دوو‌دلییه‌وه. هه‌ر جارێک که‌ سێکم له‌ به‌شی په‌رورده و
 ته‌میکردن وه‌ربگرته‌یه، ده‌مبینی چاودیره‌کانی ئه‌وێ به‌ له‌ خۆپازیبوونیکی
 زۆر و به‌ له‌ خۆبایبوونیکی که‌وره‌وه ته‌ماشای نه‌خۆشه‌کانیان ده‌کرد. له‌وێ
 نه‌خۆشه‌کان هه‌ر به‌ر لێدان و ئه‌شکه‌نچه نه‌ده‌که‌وتن، به‌لکو هه‌ندیکیان
 ناچارده‌کران خه‌ونه‌که‌ی خۆشیان بگێرنه‌وه، ناچارده‌کران گوێ له‌ لا‌ق‌رتی و
 گالته و سووکایه‌تی بگرن. کاتیک بيماره‌کان ده‌گه‌یشتنه‌ باسی ئه‌و به‌شه‌ی
 خه‌ونه‌که‌یان که‌ پیاویکی نه‌ناسراو چه‌قۆ ده‌خاته سه‌ر ملیان، چاودیره‌کان
 به‌ نیازێ تۆقاندن، بيماره‌که‌یان ده‌گرت و چه‌قۆی تیزیان ده‌خسته‌ سه‌ر
 گردنی و ماوه‌یه‌کی درێژ بيماره‌که‌یان ده‌خسته‌ دۆخیکی ترسناکه‌وه و
 هه‌ره‌شه‌ی سه‌ربرینیان لێ ده‌کرد.

ئه‌و پو‌ژه‌ی که‌ میرئه‌ودالم وه‌رگرت، میر ته‌واو برینداربوو، له‌ کاتی
 لێداندان ئازاری زۆر پێگه‌یشتبوو. له‌و ماوه‌یه‌دا کیشی زۆر دابه‌زیوو، له‌
 به‌شی په‌روه‌رده و ته‌میکردن، خۆم به‌ده‌ستی خۆم زنجیره‌کانیم کرده‌وه و

کومه کم کرد جله کانی له بهر بکاته وه، شهروالیکي دهلب و زلی له بهر دابوو، کراسینکی رهشی پان، ویستم بجمه ژیربالی، به لام به وه دا هیشتا زور قورس و به کیش بوو، داوای کومه کم له دوو چاودیری گهنج کرد، که هر زوو به دهنگمه وه هاتن. به هر سینکمان میرمان گه یانده ژووره که ی من.

میرئه ودال به ئه ستهم دهیتوانی ههنگاو بنیت، هه ستمده کرد برینه کانی دهروونی له برینه کانی جهسته ی سهنگینترن. قرژی زور دریژبوو بوو، به پهنگی بزپکاو و مووی په شتیویدا دیاربوو زیاد له دوو ههفته یه پریشی نه تاشیوه. له ژووره که ی من، له سهر کورسییه کی تاییه تی دامن و به په پویه کی ته ر ده موچاویم بۆ سپری و داوام لیکرد که که میک پشووبدات. میرئه ودال پاش وچانیک به دهنگیک بهرز و پوون پرسى «تۆ هر کوپى عیاده که ی دکتور سیامه ندیت؟». به هیمنى وه لاممدايه وه «به لى، جه نابى میر. من و تۆ یه کتر ده ناسین. من ئه وم». پاش بیده نگیه کی زور پرسى «تۆ له و باوه ره دایت، من شیت بم». من به دلناییه وه گوتم «نا جه نابى میر، تۆ شیت نیت، هیچ که سیش وای به تۆ نه گووتوه». «ئه ی من چیم؟ گهر شیت نیم چیم؟». «که سینکی ماندوویت، که سینکیت به بارودوخیکى دژواردا تیده په پريت. به لام شته کان کاتین، زور نابات و چاک ده بیته وه، هه موو ئینسانیک تووشى گرفتى له م جوړه دیت». «له مندالییه وه ئه و ترسه م هیه، یه کیک بمکوژیت. به رده وام ئه و ترسه م بووه ... تۆ له و باوه ره دایت روژیک له روژان که سینک بمکوژیت؟» «نا هیچ که س ناتکوژیت، جه نابى میر. هینده هیه تۆ ئارام به، توپه مه به، په لامارى که س مه ده با ئه زیت نه دن». «هه ستمده کم روژیک یه کیک ده مکوژیت و تۆش له وئ ده بیت و ده مبینیت». من پیکه نیم و گوتم «نا جه نابى میر، هه مووی خه یالاتی چرت و پرته، منیش له و جوړه خه یالاتانه م هیه، بیر له شتى وا مه که ره وه». پاش ئیستیکى که میک دریژ گووتى «پاسه وانه کان ئیشیان ئه وه یه لیمان بدهن، دکتور سیامه ند بۆئه وه دایناون. قسه بکه یین یان نا

ھەر سزامان دەدەن ... مەن كەسكى ئارام بووم، لە مندا لايىھە ئارام بووم،
 مەن مەربووم، مەن دەبىت ئارام بىت، يەكە مەن مەربووم. مەن لە بىنە مەلەي
 زەريوارىم، خۇمان مەريمان نىيە، مەن مندا ل دەبم كە باوكم نىيەتى ئەوئەي
 لايەھىيەت مەن بىكەتە مەن. زۆرەي بىنە مەلەكان مەريمان ھەيە ئىمە نەبىت،
 ئەمەنم ھەوت سال دەبىت كە نازناوى مەريئەودال بە مەن دەبەخسەن. مندا ل
 بووم كە باوكم پىنگوتم ئىتر تۆ مەريەت. ئەوكەت نەمەزەنەي مەربوون چ
 جۆرە عىللەتەكە. باوكى پەھمەتەم يەكەم كەس بوو پىنگوتم، بەوئەت تۆ
 يەكە مەن مەري تايەھەي زەريوارىت لەوانەيە دوژمەن بىرەيەت و بىكوژىت.
 مەريەكان كە ئاگان لە خۇيان نەبىت يەكەك لە شىرەن خەودا ئامبازى
 سەريان دەبىت و دەيانكوژىت. نەياران چەقۇ دەخەنە مليان و سەريان
 دەبەن. مەن سەد ھىكايەتەم بىستوۋە لەسەر ئەو مەريانەي لە شىرەن خەودا
 يان لە جەنگدا سەربەرداۋن». مەن لەو كەتەدا زانەم كە چىرۆكى مەريە
 باوكى بەر لە لەدايەبوونى ئەم، تەنبا سەربەردىكى دۆرە و بۆ فرىوى
 مامە سىيام دىرەستەكردە. بە فرەستە زانەي و گوتم «پاستە جەنابى
 مەري، مەريەكان عادەتەن لە شىرەن خەودا يان لە شەپدا دەكوژىن. بەلام
 جەنابى مەري، تۆ بە پاست ئەو خەونەت دەبىنەي، دىنبايت... دىنبايت ئەو
 خەونەت بىنەو، مەبەستەم ئەو خەونەيە كە لە عىادەكە بۆ مامە سىيات
 دەگىرەيەو». مەري بۆ يەكەمجار قوۋل سەريەكردەم و گوتم «نا... دىنبايتەم...
 چۆن دىنبايتەم، ھىچ كەسكى نىيە دىنبايتەت لە خەونەك بىنەوئەي. بەلام لە
 خەودا مەريان لە ھوشيارىدا ئەو شتەنە دەپەرنە سەرمەو. چەندىن سالا
 ئەو وپەنە و خەيالاتانەم لەگەلە. ئىستە زۆر بوون، ئازارم دەدەن. ھەندى
 جار بە شەو دەپەرنە سەرم، ھەندى جار بە پۆڭ. ھەندى جار لە خەو
 ھەلدەستەم و ھەستەكەم ئەو خەونەم بىنەو و ھەندى جارەش نا، بەلام
 ھەموۋى ھەستە، مەن كە وريادەمەو لە ھىچ شىتەكە كاتى خەو دىنبايتەم،
 ھەر لە بەر ئەوئەيە زۆر دەترسم». «بۆ؟ بۆچى؟ مەريئەودال... لە چى

ده ترسیت؟». «نالیم، پیم نه گووتی، له مندالییه وه ده ترسم بمکوژن، شه و
 پوژ ... هر من وانیم، زوربهی ئهوانه ی لیره ن ئه ترسه یان هیه. هه موو
 دلنیا ن پوژیک شتیک دهقه ومیت، شتیکی زور ناخوش». «جه نابی میر،
 ده ته ویت بگه ریته وه بو مالی، ده ته ویت بجیته وه بو لای مرواری خان؟».
 بیته وه ی سه یرمبکات گووتی «نا... نامه ویت بگه ریته وه. باسی شتی وا بو
 من مه که. پوژ به پوژ زیاتر له خو م ده ترسم. من پیوستیم به سزایه کی
 وه ها گه وره بوو، سیامه ند دکتوریکی زور باشه، پیشتر وام نه ده زانی.
 نا، به لام دکتوریکی زور باشه، ده زانیت ئیمه پیوستمان به چییه. له م
 بارودوخه ی ئیستامدا که لکی ماله وه م پیوه نییه... گه ر ئیستا بمبه نه وه، میز
 و په نجه ره و ئاوینه کانی ماله وه ده شکینم. ئیمه که سمان ئامانمان نییه.
 ئیره شیتخانه نییه، هر که سیک لیره ده سته سه ره تاوانباره. هه فته یه که
 له مه وپیش مرواری هات بو لای من، من که وتم به سه ر پئلاوه کانیدا و
 گریام که نه مباته وه، داوام کرد لیم گه ری. ئیره شوینی ئیمه یه... هر
 که سیک دکتور سیامه ند بیخاته ئه م قه ره نینیه وه هه قی خویه تی. هه موو
 پیاو کوژی خه ته رناکین، که سمان نییه پیاو کوژی خه ته رناک نه بین. من
 ده میکه خولیا ی ئه وه م تیدا دروستبووه که خوین بریزم...». قسه کانی
 میر سه رسامیان کردم، چاوانی تو ره ییه کی نهی تی تیدا بوو، سه یریده کردم
 و هه ستمده کرد ده یه ویت به چاو ئازارم بدات. پرسیارم زوربوو، به لام
 خوی پاش وچانیکی کورت پرسی «بیستوومه ده مانبه ن بو جه نگ، هه قه
 بمانبه ن بو جه نگ... تو ده لییت ده مانبه ن؟». من گوتم «نازانم... جهنگی
 چی، کامه جهنگ، خو جهنگیک له گو ری نییه؟» «به لی ده مانبه ن بو
 جهنگ. جهنگیک هر ده بیت، له تو وایه جهنگ نابیت؟ ئه ی ئه و پوژه
 ئه و کابرا که رده موچاوه بو هاتبوو، مه به ستم ئه فسه ره زله که ی سوپایه.
 گه ر پوژیک جهنگ هه لگیرسا، من یه که م که س ده بم که ده چم بو شه ر.
 به و ئه فسه ره بلێ، که من یه که م که س ده بم تفهنگ هه لده گرم. تکایه بیرت

نه چیت ناوی من بنوسیت. من دهمه ویت بچم بۆ شهڕ... وهک پیاویکی زل و گه لحو تيممه گه، ده توانم شهڕکه ریکی باش بم، وامه پوانه، وهک ئه وهی لياقه تی هه لگرتنی چه کیکم نه بێت». «جه ناب میر، به وجۆره باسی خۆت مه که، تۆ که سیکی خراپ نیت، پتیوست ناکات بچیت بۆ شهڕ، شهڕ جینگای که سیکی وهک تۆ نییه... تۆ پیاویکی به پیزیت، خیزانداریت، ده بیت زوو بگه پیتته وه بۆ ناو مال و مندالی خۆت». میرئه و دال به خۆی و گوپه سوور و گه وره کانییه وه وهک مندالیکی گه وره و گرۆز ده هاته پیشچاوم. دواى ئه و قسانه م ماوه یه کی زور بیدهنگ بوو، چهند پرسیاریکی بچوكم لیکرد هیچانی وه لام نه دایه وه. له ناکاو وهک بیرى که وتیته وه ئه و میره و من هیچ نیم، به دهنگیکی زال گووتی «من له مندالییه وه باوكم ترساندومی. هه موومان له مندالییه وه ترساوین، ئه ی تۆ خهون نابینیت که س سهرت بپریت؟». ئه ی تۆ، وهک ئیمه ئه و ترسه سهرى لى نه شیواندویت. گوینگیره، من قه ناعه تم وایه که هیچ که سیک له م مه مله که ته دا نییه له خه ونیدا یان له خه یالیدا نه کوژرابیت، قسه ی قۆرم بۆ مه که ن، به دکتوره که ی خزمتهان بلن قسه ی قۆرم بۆ نه کات. له که ناری ده رای سپییه وه بیگه ره تا ده گاته سهر سنووره کانی چین، به شه ریکی تندا نییه، خه وى نه دیبیت یان له خه یالیدا نه کوژرا بیت». من هیچم نه گووت. ئه و په یته په یته دووباره یده کرده وه که ده بیت بپریت بۆ جهنگ، ده یگووت له مندالییه وه عاشقی مه یدان و دوکه ل و ته قینه وه یه، سه یری منى ده کرد و ده یگووت «هۆو کوپه، به راستیمه گه ناویان نوسی بۆ شهڕ، من فه رامۆش نه که یت». من په یمانم دایه جه نابى میر، گه ره شهڕ هه لگیرسا، من و ئه و پیکه وه بچین بۆ جهنگ.

من زور هه ستم به گونا هه ده کرد به رامبه ره ئه و، ده مویست هه ر شتیک که ده کریت و له ده ستم دیت دریفی نه که م، هه تا له بیرى ئه وه دا بووم به مام بلیم هه ندی کاروباری تایبه ت به میر بسپیریت و له قاوشه گه وره کان دوور ییخاته وه، وهک ئه وه ی له فیکری دامه زاندنى کتبخانه یه کی بچو کدا

بووم، دانانى فروشگايه كه هه ندى بسكيت و بنىشت و كه لويه لى پىوستى
 ترى تىدا بىت، ياخود گۆرپنى هه ندى به ش له حه وشى فه راموشكراوى
 سه نته ره كه بۆ باغيك كه مير باغه وانى بىت. ده مويست شتىك بكه م مير
 ئه و دال دلى خوش بىت. هه لبه ت هه موو نه خوشه كانى تريشم به ئه ن دازه
 ئه و بۆ گرنگ بوو، به لام به و هدا كه ئاشنايم له گه ل ئه م چىرۆكه دا له
 خه ونه كانى مير هه وه ده ستى پىكر دبوو، ئه و لاي من جىگايه كى تايه تى بوو.
 مامه سىام دلگه رمىيه كى بۆ پىشنياره كانى من ده ر نه خست، بىر كرده وه
 پۆژانه و به رده وامم، غه مخۆرىم بۆ بىماره كان، پرسىنه وهى به رده وامم له
 ته ندروستىيان، گوشارى زۆرم بۆ ته رخان كرده ئه مبولانسىكى تايه ت له
 نىوان سه نته ر و بىمارستانى سه ره كى دىلاواردا ... ئه و هه موو هه وه لكانى
 منى به ره نجى بىبه رى ئىدىالىستىكى بىچاره ناوده نا، هه ندى جار پىده كه نى
 و هه ندى جارى تر قىنى ده كرد، هه ندى جارىش ده يگوت «باشترىن
 رىگايه ك، بۆ كار كردن له گه ل ئىدىالىستىكى وه ك تۆدا ئه وه يه داواكانت بۆ
 جىبه جىبه كم. تا تىبه گه يت به م كارانه موويه ك له كوونى دونيا ناگۆرپىت».
 مامه سىام ده يگوت «هيوادارم ورده ورده تىبه گه يت كه بىماره كانى ئىره
 بۆ ئه وه هاتوون لىره سزايه ك بخۆن، نه هاتوون سه يرانبكه ن. ئىنسان به
 فىتره ت هه زى له سزايه، بۆى ده گه رپىت، ولاته و ولات دواى ده كه وىت».

ئه وه هه ستىكى به ربلاو و سه ير بوو كه پۆژانى دواتر لاي چه نده ها
 نه خوشى تر سه رنجمدا، زۆر به يان ره زامه ندبوون له سزاكان، كاتىك من
 ده گريام و به سه ر ده ست و پىكانياندا ده كه وتم، پر به دل هاوارم ده كرد
 «لىمان بىورن». ئه وان سه رسامده بوون و پىيان وابوو شايسته ي ئه و
 سزايه ن و ئه و لىدانه سوودى هه يه بۆيان. هه ر كات شتىكى وه هام بۆ
 مامه سىام ده گىرايه وه، قاقايه كى به رزى لىنده دا و ده يگوت «پىم نه گووتى،
 تۆ هه ر بۆ و به قسه ي من مه كه».

پوژانی دواتر که سه‌بری جاهدار هات بو سه‌نته‌ره‌که، ژیان سه‌ختتر بوو. سه‌بری جاهدار پیاویکی بچکولانه‌ی مۆن و شه‌رفروش بوو، وه‌ک ده‌یانگووت له‌ په‌روه‌رده‌دا ته‌نیا باوه‌ری به‌ ره‌وشیکی توند هه‌یه. باوه‌ری وابوو په‌روه‌ردکار ده‌بیت وه‌ک په‌روه‌ردکار توند و به‌هیز و به‌زه‌بر بیت. پیاوی فورم و ته‌ته‌کیت و نه‌زم بوو. هاتنی نه‌و پوژه‌ه‌کانی منی بو کردنه‌وه‌ی کتیبخانه و دروستکردنی باغه‌یه‌ک و دامه‌زراندنی فروشگاهیه‌کی بچوک، ته‌واو هه‌له‌وه‌شاندوه. نه‌و به‌ توندی و ره‌قییه‌کی بی‌ینه‌وه‌ گووتی «ته‌مجوره‌ شته‌ پروپوچانه‌ واده‌کات نه‌خوشه‌کان چاوه‌روانییه‌کی زوریان له‌ ئیمه‌ هه‌بیت، له‌ کاتیکدا جه‌وه‌ری نه‌و جوړه‌ په‌روه‌رده‌یه‌ی من باوه‌رم پینه‌تی، نه‌ویه‌ که‌ مروف‌ جگه‌ له‌ ئازار چاوه‌روانی هه‌چ نه‌بیت». دم و ده‌ست شیوه‌ جلیکی تاییه‌تی سه‌پاند به‌سه‌ر هه‌موو بیمار و چاودیره‌کاندا. به‌شی په‌روه‌رده‌ و ته‌میکردنی گه‌وره‌ترکرد و ژماره‌یه‌ک کارمه‌ندی نوینی بو‌ گواسته‌وه. گرن‌ترین بریاریشی نه‌وه‌ بوو که‌ شه‌وان ده‌بیت له‌ سه‌عات نووه‌ هه‌موو نه‌خوشه‌کان بخه‌ون و چراکان هه‌مووی بکوژیته‌وه. هه‌لبه‌ت خوی شه‌وان نه‌ده‌مایه‌وه، منی راسپاردبوو که‌ نه‌و بریاره‌ جینه‌جینکه‌م، به‌لام من هه‌میشه‌ تا نزیکی ده‌ونیو نه‌و بریاره‌م دواده‌خست و جینه‌جیم نه‌ده‌کرد. نه‌و پینی وابوو خه‌وتنی زووی بیمارکان ئارام و له‌ سه‌ره‌خویان ده‌کات. به‌لام من دلنیا‌بووم زوو خاموشکردنی چراکان، تورپیی و غه‌مۆکی و ته‌نهایی نه‌خوشه‌کان زۆرتر ده‌کات. هاتنی سه‌بری جاهدار ژیا‌نی منی که‌مینک گۆری، من له‌ پوژی یه‌که‌مه‌وه‌ بریارمدا ئاسان نه‌چمه‌ ژیر باری فه‌رمانه‌کانی نه‌م پیاوه‌ بچوکه‌وه، که‌ خوی راسته‌وخو و به‌ له‌زه‌ته‌وه‌ له‌ لیدان و ته‌میکردنی سه‌ره‌پینچیکه‌راندا به‌شداریده‌کرد.

دوو هه‌فته‌ به‌سه‌ر سه‌ردانه‌که‌ی مه‌حمود قازاندا پویشتبوو که‌ پوژیک مامه‌ سیام بانگیکردم و گووتی «ئیت‌ر کاتی نه‌وه‌ هاتووه‌ سه‌د که‌س هه‌لب‌زیرین و بیانن‌ترین بو‌ سنوور، به‌لی نه‌وه‌ ئه‌مری جه‌نابی حاکمی

عەسكەرىيە، فەرموو خۆت بىخوینەو. سەد كەسیان لیتمان دەویت، تا لە كاری سەنگەر لێدان و ئامادەسازیدا بەشداربن، هیزە چەكدارەكانى دىلاوار ئەووە چەند پۆژە لە ئامادەباشیدان، كاروبارىكى گەورە بە نەینى بەپێوەیە، جەنگاوەرانیان پێویستیان بە پشتگیری و كۆمەك هەیە، پەنگە زۆر كەس ئاگادارنەبن، بەلام من لە لیژنەى قەیرانەكان و وەك پراویژكاری كاروباری ستراتیژی جەنابی فەرماندار خەبەرم لە هەموو شت هەیە. من دەمەویت تۆ وەك بەر پرس و هاوشانی ئەو سەد كەسە بنێرم بۆ سەر سنوور، پێو و بیرىكى لى بكەرەو. من وادەزانم تۆ لە هەر كەس باشتريت بۆ ئەم كارە. هەم دەتوانیت لەم كاتى ناخۆشى و میحنەتەدا كۆمەك بە نەخۆشەكان بكەیت، هەم خۆشت برۆیت و ماوێك لە دەرەو بەژیت... دانیام پێویستیت بە كەمێك ژيانى ناو سروشت هەیە، ژيانى راستەقینە ... تا واز لەم خەيالاتانەى خۆت بهینیت و ببیتەو بە كەسێكى واقعی».

من هەم خوشحال بووم و هەم دوودل ... لەو كاتانەدا كۆمەلیك كاری گرنگم بۆ هاوێبوو پێش كە جێهێشتیان ئاسان نەبوو، بەلام خولیاى ئەوێ لەگەڵ كۆمەلیك لەم مەرقە بەدبەختانەدا بچم بۆ ناو چیا دوورەكان، ئەفسوونیكى تاییبەتى لەسەرم هەبوو.

ئەو شەۋە كە لە شەقامى حاجى عىنايەت سوار ماشىنە سېپىيەكە بووم چاۋەرۋانى بىيىنى ھەموو كەسىكم دەكرد، پروفىسۇر بەھنام نەبىت. ماشىنەكە بە جۇرىكى خىرا و شىتانه دەرۋىشت، وامدەزانى بايەكى تورە ھەلىكردوۋە و دەمانرەفنىت. من رەقەم لە شەۋى بىدەنگى دىلاۋار بوو، ھەندى سەگى وىلگەرد و پاسەۋانى خەۋالوو نەبىت ھىچ گىاندارىك بە شەقامەكانەۋە نەبوون. خەلگى دىلاۋار لە زەمانى دىزىنەۋە راھاتىوون شەۋان لە مالەكانى خۇياندا بمىتنەۋە، سىروشتى زىندان بووبوۋ بە سىروشتى مال و ژيانىش، ھەموو مەۋقەكانى دىلاۋار بە جۇرىك لە جۇرەكان ۋەك زىندانى دەرژيان، فېرېوۋبوون كە زياتر لە پەنجەرەۋە دونيا بىيىن، لە پەنجەرەۋە سەيرى ئەستىرە و شەۋ و خۇرەلاتن بىكەن، لە پەنجەرەۋە خۇشەۋىستى بىكەن و لە پەنجەرەۋە تەف لە جىھان بىكەن و لە پەنجەرەۋە شۇرۋى خۇيان بەرپاكەن.

شۇرۋى ئەو شەۋەم پىاۋىكى بىدەنگ و مۇن بوو، ئامادەنەبوو ھىچ زانىارىيەكم بداتى، كىلاۋىكى رەشى زىستانەى گەرمى كىردبوۋە سەر، كە ھىشتا ۋەرزى جۇرە كىلاۋى ۋەھا نە ھاتبوو، دىاربوو لەۋ كەسانەيە كە لە چەلى ھاۋىنىشدا دەستبەردارى جلى گەرم نابىت. من كە زانىم ئەو پىاۋە زانىارىيەكم ناداتى، بىدەنگ لە تەنىشتىيەۋە دانىشتىم و بىئەۋەى خۇم ئەزىتتەم، چاۋەرۋانىبووم بزانم خۇى بۇ كۆيم دەبات. سەرم دابوۋە بەر

بايهكى نهينى و ئىستا ههستىكى ناخوشم ههبوو كه لهوانهيه بهرهو دهرهوهى ديلاوارم بهريت، بهلام له پيچىكدا بهزهو باشوور لاىكردهوه و پرويكردنه وه گهرهكانهه دهكهونه سهر سنوورى خورئاوا و باشوور، بهرهو وه جىگا ترسناكهه پييدهلين ديلاوارى رهش. چهندين كولانى پىچاوپىچى برىم كه پيشتر پىم نهخستبووه ناويان. ناوچهيهكى كپ و نامۆ و دوور هاته پيشچاوم، وهك شارىكى دىكه بيت و پهيوهندييهكى بهو ديلاوارهوه نهبيت كه من دهيناسم. گهرچى جامى ئوتومبيلهكه مان دادابوووه، بهلام بوى زىرابهكان و ئاوهروى پيس ههر دزهيدهكرده ژوورهوه. مالهكان تهواويان نيشتهجى خهلكى بىدهرامهت بوون، كه له خانووى زور بچوك و ههژارانه دروستبووبوو، مال كه له بلوكى شكاو و تهنهكه و لهته چىنكو و نايلون و پلاستىكى كون نرابوون به يهكهوه. سهيرىم لىدههات چون تىپهرينى خىراى ماشينهكه ئهم كوليته تهپىو و مالهتهكانه ناروخىنيت، بهتاييهت شوفيرهكه م ههر به هه مان خىراى و شىتى له پىچاوپىچى وه كوچه تهسكانهده دهئاژوو. دواى نزىكى نىوسهعات روىشتن، ماشينهكه له بهردهم مالىكدا وهستا، ههر دووكمان له ئوتومبيلهكه پىادهبووين و كابراى شوفىر بهسهر ئاماژهه بۆ كردم و گووتى «دوامكهوه». لهوينوه نزىكى ده دهقيقهه تر روىشتىن و له كولانىكى تردا، چووينه مالىكى كونهوه، له ژوورىكى بچوكدا و له بهر شهوقى گلپىنكى كز، پرؤفيسور بههنام و ياوهرهكهه دكتور حسامهدين و چهند پىاوى ترم بىنى كه له تارىكىدا وهك تارمايه نهخوش هاتنه بهرچاوم.

پرؤفيسور بهر لهوهه بهخىرهاتنم بكات يان هىچ شتىكم بۆ روونبكاتهوه، به ناروچهتتبهوه گووتى «تهنبا ئهمشهه و به زهمهتىكى زور توانيومانه لىره كۆبينهوه، بروانه چ كارهساتىكت دروستكرده، تۆ ئاگادارى چ دهرى و بهلايهك له تۆوه كهوتوتهوه، هىچ كات له ديلاوار كارهساتىكى وا رووى نهداوه، هىچ كات ههتا له زهمانى دانىالىشدا».

هه موو شتیکم وهک خه و هاته بهرچاو، ژووره که پرېوو له دوکالی جگهره، پیاوه کان سهیر و نامۆ دههاتنه بهریدیم، ههتا دهموچاوی پرۆفیسۆر بههنامیش له دهموچاوی کهسیک دهچوو له خهوندا بیبینم. من حالی نه دهبووم، که میکیش تورپ و سهیر لیشتیواو بووم، تینه دهگه یستم بۆچی بهم نیوه شهوه لیرهم و ئهوانه کین و چییان لیم دهویت. روناکی ژووره که به جۆریک زهرد و کزبوو، وهک ئهوهی له بهر مؤمیکی گهوره دانیشیتین، دهموچاوه کان تهماوی و ترسناک دهرد دهکوتن، وهک ئهوهی به دریزایی ژیان، چین دواي چین تهنیا دوکال له سهریان نیشیتیت. هه موو ئاماده بووان به گومانه وه سهیری منیان دهکرد. پرۆفیسۆر هیچی لهو پیاوه دم به خهندهیهی ئه و پۆژه نه دهچوو که له موزه خانه بینیم، ئیستا تیشکیکی زهرد و دوکالکی چر له دهووری سهمایانوو، بهلام ههر وهک موزه خانه که کتیبکی نابوو به سنگیه وه. بئ ئهوهی هیچم بۆ روونبکاته وه گووتی «نه دهبوو ئه و نیگار کیشانه بهریت، نه دهبوو بیان بهیت، سهیر که چیت کرد، سهیر که چ کاره ساتیکت خسته وه. من بابه عالی وه زیری هاوړیم پیگووتم که تو نیگار کیشه کانت هیناوه، ئهوانیش بیئاگا له ئه ناجامی ئیشی خویان ئه و نیگارانه یان کیشاوه». دهنگی قوول و پر سه زه نشت بوو. دهستی بۆ پیاویکی رهشتالهی باریک و قز کورت و سهیر خپراکیشا و گووتی «تو واده زانی ئیمه توانامان چهنده؟ واده زانیت له تواناماندایه ئه م هه مووه بشارینه وه. ئیستا چی بکهین بۆ ئهوهی ئه م پیاوانه پرگار بکهین. شوینمان له کوئ بوو؟ جیگامان له کوئ بوو؟».

من نه مده زانی باسی چی دهکات. چاوه کانی تر گهرچی به گومان و غه مگینییه وه سهیریانده کردم، بهلام شتیکی وهک کینه و رقیان تیندا نه بوو، چاوانیک بوون پرېوون له پرسیار. من به هیمنی سهیری هه مووانم کرده وه و له په ریشانیدا چه ند جار سلّوم کرد و به گێژییه وه گووتم «جه نابی پرۆفیسۆر... جه نابی پرۆفیسۆر... ئه مشه و بۆ شه ویکي هیند سهیره، بۆ من

له هېچ تېناگه م؟». دلنېابووم ئهوانىش چاوه بوانى رسته يه كى لهو جوړه يان نه ده كرد. به لام من لهو كاته وهى چووبوومه ژووره كه وه هه ستيكى سامناكم هه بوو كه دووباره له خهون و مته كه و تاريكييه وه ئالاوم. به جوړيك له جوړه كان هه موو هه وليكم ده دا بوئه وهى به خومى بسه لمينم ئه وهى ده يينم خهونه. به لام دلنېابووم خهون نييه، دلنېابووم ده ركه وتنى پروفيسور به هنام له م جيگايه دا شتيكه مه نتيقى خوى هه يه. دكتور گووتى «وا دياره تېناگه يت، وا دياره هيجت نه بيسقووه... نه مده زانى وا بېياكيت، تو هه موو شتيك له سهر چيروكى دانيال ده زانيت. له سهر قوربانويه بېگوناهه كان، بېخه تاكان». دهنگى به جوړيكى سهر له گويمدا ده زرنكايه وه، وهك ئه وه بوو گويم له بير كردنه وه كانى پروفيسور بيت، وهك ئه وه بوو دهنگه كهى له سهرى مندا بيت، بيئه وهى ئه وه دمى جولانديت، ياخود هيجى گووتيت. من گوتم «چى بووه جه نابه پروفيسور، چى بووه؟». هه موو به سهر ساميه وه سهر يان كرد. پروفيسور به زمانى سهر زه نشت گووتى «چون نازانيت چى بووه، هيزه كانى ده ولت، ئه و ميليشيا تازه يه سى ئه سلان... ههر كه سيك به شيوه ش له وينه كانى تو بچيت، هه ژاريك، بېكه سيك نيسته جى ئه م كه ره كه فه قيرانه بيت، ده يدورنه وه و ده يكوژن. ده لين ئافهت و ده رده كه له ديلاوارى ره شه وه ديت، له م كه ره كانه وه كه زور به يان خه لكى هه ژارن، غه ري به ن، تازه له گونده كانه وه هه له اتوونه ديلاوار». من سهرم داخست، وهك بو يه كه م جار هه ست به گه وره يى تاوانه كه م بكه م، به غه مگينييه وه گوتم «جه نابه پروفيسور خوت بخه ره جيگاي من، من له كوى بزاتم... نه مده زانى شته كان ده گنه ئه م ئاسته، نه مده زانى تووشى پوژيكي واديين. چون بزاتم كه دواچار خه لكى بېگوناهه ده كوژريت. من نيگار كيشه كانم دوزيه وه، من رېنماييم كردن چون نيگار هه كان بكيشن، به لام ئه وان دواچار وينه يه كيان كيشاوه، به راست چون ده كريت كيشانى وينه ي خهونيك وا بشكيته وه؟ چون ده كريت؟ وينه يه كه كه له كهس ناچيت، ته نيا نيگار يكه، وينه يه كه و ته واو. من خوم نيگار هه كانم راده ستى

فرماندار عه‌بدولسه‌لامی ماروفی کرد و پیمگووت، ئه‌مانه‌ ته‌نیا وینه‌ی ناو
خه‌وینک، خه‌وینک که ده‌شیت سه‌ر له‌ به‌ری درۆ بیت». پرۆفیسۆر گه‌لیک
نیگه‌ران و نارمه‌ت گووتی «له‌ تۆ وایه‌ خه‌لک ده‌توانن درۆ و راستی،
وینه‌ و ئه‌سل له‌ یه‌ک جیا‌به‌که‌نه‌وه. زۆر نه‌فامیت گه‌ر وا بیرتکردبیت‌ه‌وه.
خه‌لکی شه‌یدای ئه‌وه‌ن ئه‌و شتانه‌ تیکه‌لبکه‌ن، ئه‌وه‌ زه‌حمه‌تی بیرکردنه‌وه
و جیا‌کردنه‌ویان له‌ کۆلده‌کاته‌وه. ئینسان هه‌ر خه‌یال‌پلاویکی سه‌ری خۆی
لیده‌ییت به‌ راست و ئاماده‌یه‌ له‌ پێناویدا هه‌زاران که‌س بکوژیت... هه‌زاران».

ماوه‌یه‌ک هه‌موومان بیده‌نگ بووین و ته‌نیا سه‌یری یه‌کترمان ده‌کرد. دوا‌ی
ئه‌وه‌ یاوه‌ره‌که‌ی دکتۆر حسامه‌دین هاته‌ ده‌نگ و به‌ غه‌مگینییه‌که‌وه‌ گووتی
«گه‌ر وینه‌که‌ له‌ که‌سیک بجووبایه‌ غه‌ممان چی بوو؟ به‌لام ئیستا وینه‌که‌ له‌
که‌س ناچیت، که‌ له‌ که‌سیش نه‌چوو، پیاوه‌کانی سه‌ی ئه‌سلان، به‌ ئاره‌زووی
خۆیان هه‌لیده‌بژێرن له‌ کێ بجیت. گه‌ر تاوانبار بناسن ئیتر خۆشی نامیتیت،
هه‌موو شت تا ئه‌و کاته‌ خۆشه‌ که‌ نازانن بۆچی یان بۆ کێ ده‌گه‌ڕێن...
من بینوم، هه‌فته‌یه‌ک له‌مه‌وپیش له‌ کاتی راوانانی قوربانیه‌کی بی خه‌تادا
له‌ فولکه‌که‌ی مه‌یدانی جوتیاران، به‌ خۆیان و ئوتومبیله‌کانیان‌ه‌وه‌ هاتن و
به‌خیرایی دابه‌زین، جلی تایبه‌تییان له‌ به‌ردابوو، یه‌کی چاویلکه‌یه‌کی ره‌شیان
کردبووه‌ چاویان، یه‌هو له‌و ناوه‌دا بلاوبوونه‌وه، وا به‌ خیرایی دابه‌زین، دلی
هه‌موومان که‌وته‌ خورپه‌. گه‌ر بیانبینیت ناتوانیت لییان نه‌ترسیت. هه‌موو
گه‌نجی مندالکارن که‌ ئالای دیلاواریان به‌ قۆلیانه‌وه‌ به‌ستووه‌. خۆشی
گه‌وره‌یان ئه‌وه‌ بوو نه‌یانده‌زانی بۆ کێ ده‌گه‌ڕێن... که‌ ده‌رکه‌وتن هه‌موو
ترساین، هه‌موو هه‌ستمانکرد ئیستا ئیمه‌ ده‌گرن، هه‌ستمانکرد تیاچووین».
پیاویکی غه‌مگین هه‌لیدا‌یه‌ و گووتی «نه‌وه‌ لا ئیستا سه‌یری وینه‌که‌ هه‌ر
ناکه‌ن. له‌ گه‌ره‌کی خوداداوا یه‌کیک له‌و نه‌گه‌تانه‌ی که‌وتبووه‌ چنگیان، هیچی
له‌ وینه‌که‌ هه‌ر نه‌ده‌چوو، گووتبووی برا ئاخ‌ر من چیم له‌م ره‌سمه‌ ده‌چیت،
بۆ منتان هه‌تاوه‌ته‌ گاز و گیر. یه‌کیکیان گووتبووی تۆ دهم و فلقت دابخه‌، من

دهلیم کی له رهمه که دهچیت و کی لئی ناچیت ... بهسته زمانه که یان بیخته تا
گوشاو گوش وهک سا برین سه ربری بوو».

هیدی هیدی تهلیسمی ژووره که له بهرچاوم دهشکا، نهو فهزای خه ونه ی
له سه ره تاوه بالی به سه ر جیگا که دا گرتبوو ده پوهییه وه. ئیستا له ناو
دوکه لئی جگهره و غوباری مهراق و بونی نیگه رانیدا سهیری پیاوه کانم
دهکرد و ده مزانی هه موو که سانی هه لها توون، که سانیکن له وه پایان کردوه له
وینه یه که نه چن. شه ویکی وشک بوو، بی شی، گوماناوی. من سه رسامانه
له هه موویان وردبوو مه وه و پرسیم «ئیه کین؟». شیوه ی پرسیارکردن و
پوانیم و پیه کی نه وتوی تیدا بوو که هه موو هه ستیان پیکرد. هیشتا سهیربوو
به لامه وه بهم شه وه منیان هیناوه تا ئیره. پروفیسور بیده نگ سهیری منی
کرد و چاویکی به وانی دیدا گیرا و گووتی «ئه مانه نهو که سانه ن که ده بیت
بیانشارینه وه، پیم بلئی ئه مانه خه تایان چیه، پیم بلئی گونا هیان چیه. بۆ
ده بیت خویان بشارنه وه...؟». یاوه ره که ی دکتور حسامه دین که روخساری
ته واو وهک روخساری نهو پوژده بوو که من له زیندان بینیم، سهیری چاوی
کردم و وهک بمخوینیت وه گووتی «ته نیا خودای گه وره ده توانیت وینه یه که
بۆ ئیمه بکیشیت که له خومان بچیت، هیچ نیگار کیش و په یکه رتاشیک
ناتوانیت ره سمیکی من بکات له من بچیت». په کینک له پیاوه کان که دیار بوو
په روه رده یه کی مه زه به بی هه یه، به تور په ییه وه سهیریکرد و گووتی «ناگات له
دهمت بیت، خودا نیگار ناکیشیت، خودا خه لقه دکات. تو ده لیت چی. ره سم
پیشه ی عه بده، خودا هه ر شتیک دروست بکات رۆحی ده کاته بهر». بۆ من
گرنگ نه بوو خودا یان مروف ده توانن چی بکه ن، به لام نیگه ران بووم
له وه ی ئینسان هه میشه وینه یه که بۆ هاوسیکه ی ده کیشیت که له و ناچیت،
که چی باوه به وینه که دهکات نه که به هاوسیکه ی. من گیزبووم، دۆخی
که سیکم هه بوو دا پرویه کی بیهوشی خوار دبیت، به لام هیشتا ته واو له هوش
نه چووبیت.

له پرۆفیسۆرم روانی و وهک یه کیک داوای یارمه تیی کات گووتم «بۆ مرووف باوه به وینه کان ده کات؟». پرسیاره کهم بۆ خوشم سهیر و بیه لام بوو. پرۆفیسۆر وهک له بیمیشکی و گه مژهیی من سهیری سوپما بیت وه لامیدامه وه «چییه؟ له بهرئه وهی چاوی ئینسان به ناخی خویه وه به ستراره، چاومان ته نیا ئه وه ده بینیت که دلمان پشتر بوی ده گه پیت». من گووتم «من بۆ لیره، ده تانه ویت چی بکه. من نازانم بلیم چی. سهیر لیشیواوم، من نیگار کیشه کانم به و نیازه نه برد». پرۆفیسۆر گووتی «ئێستا تو ده لیت چی؟ ده ته ویت له ژیر باری ئه م گونا هه ده رچیت که کردوته؟ ده ته ویت بلیت که هیچت نه کردوه؟ نازانیت چی گونا هیکت کردوه؟ دلیام که ده زانیت. نازانیت که زۆربه ی گونا هه کان له دیلاوار مرووف بی وستی خوی ده یانکات. کهس نه لیت من نه مده زانی ده بم به گونا هبار، به شی زۆری گونا هه گه وره کانی دنیا ئینسان بینو یست و بینا گای خوی ده یانکات». من وهک بهاری مه وه ده لیم «من هه رچییه ک بم، گونا هبار یان بینگونا هه به پنی خۆم هاتووم، شهوم گرتووه به ده مه وه و هاتووم. ده مزانی گه نه یه م نازار و په شیمانیم زۆر تر ده بیت، من له سه نته ره تازه که ئیشم ئه وه یه دلنه وایی زامدار و ئه شکه نجه دراوه کان بده مه وه، ده کهوم به سهر قاچی خه لکدا و داوایان لیده کهم به مانبورن، من رازیم هه موو تاوانیک بخرمه ئه ستوی خۆم، من چه ندین هه فته یه ئیشم ئه وه یه که گونا هی هه موو خه لکانی گونا هبار بخرمه ئه ستوی خۆم. من پیشه م داوای لیبوردنه، پیشه م ئه وه یه به سهر ده ست و پنی بینگونا هه کاندایه کهوم و بگریم و بهاری مه وه لیما ن بیورن، له خه تاکاران بیورن... من ئاماده م به سهر برینی هه موو قوربانییه کدا بنوشتیمه وه و ماچیبه کهم و داوای لیبوردن بکه. به لام دکتور پیم بلی بۆ به م شه وه تاریک و بیده نگه متمان هیناوه، ئیوه کین؟ چیتان له من ده ویت؟ بۆ سه برتان نه گرت، بۆ نه وه ستایت به یانی بیمه خزمه تتان و هه موو تانه و سه ره زه نشتی خۆت بدهیت به روومدا؟ . من که سیکی ئازا نیم، ترستۆکم، هه ر له حاکم و

فەرماندار ناترسم، ەك سەگ لە مامم و باوكيشم دەرسم، گەر ناھەقيشم
پيڭكەن ناوڤرم دەنگ بەرزبەكەمەوہ ... بەس پيڤم بلي من بەم شەوہ ەجايەب
و سەيرە چي دەكەم ليرە؟».

بۆ يەكەم جار خەندەكەي خۆي كەوتەوہ سەر رووي، خەندەيەك
ئىستا دلي فينك دەكرمەوہ. پروفيسۆر گووتى «بەلى شەويكى ەجايەبە.
وادەزانيت ئيمە دەتوانين ھەموو شەويك ليرە كۆبينەوہ، وادەزاني دەتوانين
دەموچاوي راستەقينەي خۆمان دەرخبەين. ديلاوار لە ئەزەلەوہ شاري
پاسەوان و زيندان بوو، شاري كەسوڪاري پاسەوانەكان و كەسوڪاري
زيندانەكان، لە سەرەتاوہ تا ئىستا، مەروڤ ھەستدەكات ھەميشە كەسيك
بەدوايەوہيەتي، ترس ... ھەندئ شار ھەيە ھەتا لەو پەري ئارامي و ئاشتيدا
مەروڤ لە ناوياندا دەرستيت، ھيچ ھۆيەك نيبە بۆئەوہي بترستيت، بەلام
ھەر دەرستيت. من ئەوہتەي لە ديلاوارم دەرسم. تۆ وادەزانيت ئيمە نابيت
خۆمان بياريزين... من و دكتور سوعاد بە پيڭايەكي پيچاوپيچدا ھاتووين.
مەسەلەكە پزگاركردي ژياني خەلكە. دەبوو بنيت چونكە پەنگە تا ھەفتەيەك
يان دوواني تر نەتوانين كۆبينەوہ، ئيمە ناتوانين زوو زوو كۆبينەوہ... تۆ
لەم مەسەلەيدا گوناھباريت. من بە ھەموو ئەمانەم گووت كە كەسيك ھەيە
دەبیت بە رووني دان بە گوناھي خويدا بنيت و قوربانيەكيش پزگاربات، من
دەزانم تۆ كەسيكي دەتوانيت ئەوہ بكەيت، دەتوانيت دان بە گوناھي خۆدا
بنيت. ھيچ كەس لە ئيمە ناتوانين بگەينە فرياي ھەموو قوربانيەكان، بۆيە
دەبیت بگەيڤين، دەبیت بيربەكەينەوہ كي ھەيە دەتوانيت كەسيك پزگاربات.
ھەر يەكيك لە ئيمە دەبیت بتوانين يەكيك بشارينەوہ، يەكيك پزگاربەكين...
ئەوہ بچوكترين كاريكە لە دەستمان بيت. تۆ مايەي ئەم ھەموو نارەحتەي و
كيشەيەيت، مايەي ئەو ھەموو بەدبەختيەيت، ئىستا لە بەرت گرانە شەويك
لە خەو ھەستيت و شان بخەيتە ژير باري ئەركيكي پيويست، شتيك بخەيتە
ئەستوي خۆت كە كەميك لە ئەنجامي كارە خراپەكانت كەمباتەوہ... من لیت

پاده‌بینم ... ئیمه له‌و کاته‌وه‌ی لێره کۆبووینه‌ته‌وه و دانیشتووین، هه‌موو بیر له‌ خه‌ڵکانیک ده‌که‌ینه‌وه‌ بتوانن یارمه‌تیمان بده‌ن، که‌سیکمان بۆ دالده‌بده‌ن، هه‌ر مروفیککی باش بناسین هه‌نای بۆ ده‌به‌ین، بزانی‌ن یه‌ک مروفی باش هه‌یه‌ بانگه‌یشتی‌ده‌که‌ین. تۆ یه‌که‌م که‌س نیت که‌ ئه‌مشه‌و هه‌نامان بۆ برده‌وه. هه‌موو ترسی ئه‌وه‌مان هه‌یه‌ که‌ ئه‌م شیتییه‌ی دیلاواری گرتووه‌ به‌رده‌وام بیت. هه‌موو گونا‌هه‌که‌یان خستوته‌ ملی خه‌لکی به‌سته‌زمانی ئه‌م گه‌په‌که‌ کاول و وێرانانه، هه‌موو ده‌لێن غه‌واره‌کانن، پیاوانی سه‌ی ئه‌سلان ئه‌مانه‌ وه‌ک دوژمنی دیلاوار سه‌یرده‌که‌ن، وه‌ک خه‌لکیک لێیان ده‌روانن که‌ نه‌ دینیان هه‌یه‌ و نه‌ نیشتمان، وه‌ک غه‌ریبه‌ که‌ دوژمن په‌وانه‌ی شاره‌که‌ی کردون. تۆ له‌سه‌رته‌ لایه‌نیکه‌م مروفیک رزگاریکه‌یت. له‌سه‌رته‌ یه‌کیک له‌وانه‌ دالده‌بده‌یت...».

نه‌مه‌زانی چۆن پروفیسۆر و دکتۆر سوعاد گه‌یشتوونه‌ته‌ ئه‌و برۆایه‌ی به‌م کاره‌ هه‌ستن. من سه‌رم سوپما بوو، هه‌رچیم ده‌کرد نه‌مه‌توانی ئاسایی بیمه‌وه، نه‌مه‌توانی له‌ هه‌ندێ شت تیگه‌م. هه‌لبه‌ت تاریکی ژووره‌که‌، هه‌وای سه‌نگین، په‌رده‌ زه‌رده‌ کۆنه‌کان، هه‌شتا هه‌ر قورس بوون لای من و هه‌ر هه‌ناسه‌یان ده‌تاساند. که‌ پروفیسۆر قسه‌یده‌کرد هه‌موو پیکرا سه‌یری ده‌موچاوی منیان ده‌کرد، هه‌موو وه‌ک کۆمه‌لێک بت و په‌یکه‌ر له‌ یه‌ک خال رامابن بیجوله‌، بی‌یزه‌، بی‌ چاو‌تروکاندن له‌ منیان ده‌روانی. هه‌موو هه‌ولێ ئه‌وه‌یان بوو که‌ هه‌ستی سه‌ر ده‌موچاوی من بخوێنه‌وه. من له‌و ساته‌دا نه‌مه‌توانی وه‌سفی هه‌سته‌کانی خۆم بکه‌م، مروف له‌ ناو گێژی و سه‌رسامیدا ناتوانیت تیگات چۆن بیرده‌کاته‌وه. من بیرم نه‌ده‌کرده‌وه، من ته‌نیا ده‌مروانی، سه‌یری ده‌موچاوه‌کانم ده‌کرد، سه‌یری گلۆپه‌کانم ده‌کرد، سه‌یری سووتووی جگه‌ره‌کانم ده‌کرد، سه‌یری چاوی ئه‌و پیاوه‌ غه‌ریبانه‌م ده‌کرد که‌ ته‌نیا سه‌یری منیان ده‌کرد. من ده‌متوانی بلیم چی... مانای چی که‌سیک رزگاریکه‌م، من کیم بتوانم که‌سیک رزگاریکه‌م؟ . له‌ نیگای پیاوانی

ئەو ژوورەدا دەمدى كە دىلاوار چەند رۆژە نوقمى جوړه تاريكيه كى پر نهينى بووه، دهووستام و بيرمده كرده وه كه تاريكى ئەمشه و، تاريكى كوچه كان، تاريكى دىلاوار له ههواى پر تهليسى ئهم ژووره دهچيت... ئىستا تيده گه يشتم بۆ له سه ره تاوه له م پوناكييه ترساوم، بۆ له رهنگى زهرد و غه مگينى ئهم ژووره سلم كر دۆته وه.

من سه يري پروفيسورم ده كرد و ده مگووت «جه نابی پروفيسور تيناگه م، مانای چى يه كيك پزگار بكه م... من كيم بتوانم كه سيك پزگار بكه م، چون كارى وا له دهست من ديت، ئەسلەن ده توانم چى بكه م؟». دكتور سوعاد چاويلكه كهى جولاند و گووتى «من تيت ده گه ينم. جه نابی پروفيسور به ئىجازه تان من تىي ده گه ينم. من ماوه يه ك له وه و بهر كه هاتى بۆ زيندان، ويستم ئاگادار تبه كه مه وه، گهر يادت بيت من ماوه يه ك له وه و بهر ته له فونم بۆ كر ديت، ئەوكات هيشتا له عياده كهى خوتان بوون ويستم به هر ناويكه وه بيت به جه نابی دكتور بليم خوى له م كيشه يه دوور بخاته وه، ئەوكات نه مويست ناوى خوم ئاشكرابكه م. ويستم به شه خسى له گه ل جه نابی دكتور سيامه نددا قسه بكه م، تا به ناوى زانسته وه هيج شتيكمان پى مۆر نه كه ن. من له م رۆژه ده ترسام كه به ناوى زانست يان هونه ر يان ميژووه وه تاوانيك به ريوه بچيت. حاكمانى دىلاوار ده يانه ويت هه موومان له يارييه كى خراپه وه بئالين، وهك چون تو و نىگار كيشه كانيان تيوه ئالاند. من ده زانم چەند وه خته ده يانه ويت دىلاوار بچيته شه ره وه. ويستم به دكتور بليم كارى وانەكات، خوى له زيندان و پوليس و ديدارى حاكم بپاريژيت. خەلكيك هەن ده يانه ويت هه موومان بخه نه خزمه تى شه ره وه. من ويستم واتان پيلايم، بليم هه موو شتيك پيشوه خت ره سمكراوه، هه موو بۆنه و به هانه يه ك بۆ ئەوه به كار ده هينريت. دكتور هه كان، ماموستاكان، نه خوشه كان... هه موومان به كار ده هين، هه موومان، به لام به داخه وه دكتور سيامه ند خوى به قاچى خوى چووه ناو قوراوه كه وه و توشى له گه ل خويدا برد. من بۆ ئەوه زهنگم

بۆ دایت، شه‌ویک بوو من پرپووم له‌ دوودلی، نه‌ده‌کرا له‌ گه‌ل تۆ قسه‌به‌که‌م،
 باشتر بوو راسته‌وخۆ دکتۆر خۆی بدوینم. به‌لام شته‌کان خه‌را هاتن و
 خه‌را چوون. خۆت ده‌زانیت چه‌ند هه‌فته‌یه‌که‌ شار بارودۆخی نائاساییه‌،
 تۆ خۆت هه‌والت له‌ هه‌موو شت هه‌یه. بۆ زانیاریت، من و دکتۆر تا ده‌
 رۆژ له‌ مه‌وبه‌ر یه‌کترمان نه‌ده‌ناسی، ببوره‌ مه‌به‌ستم جه‌نابی پرۆفیسۆره‌،
 به‌لام به‌ ریکه‌وت برای کورپیک که‌ له‌ زیندان لای ئیمه‌ ئیشی سرین و
 پاکژکاری ده‌کات تووشی گه‌یچه‌لی ئهم سوپا تازه‌یه‌ی سه‌ی ئه‌سلان بووبوو،
 خۆی گه‌نجیکی سه‌ره‌رۆیه‌، به‌ تۆمه‌تی ئه‌وه‌ی غه‌واره‌یه‌ و له‌ وینه‌که‌ ده‌چیت
 تووشی ده‌رده‌سه‌ری بووبوو. دوا‌یی به‌ هۆی زیره‌کی و بزێوی خۆیه‌وه‌ له‌
 ده‌ست تهن‌گه‌یان هه‌لدیت و خۆی ده‌کات به‌ مۆزه‌خانه‌دا. جه‌نابی پرۆفیسۆر
 ده‌یگریته‌ خۆی و له‌ ژیر زه‌مینی مۆزه‌خانه‌که‌دا ده‌یشاریته‌وه‌ و خه‌به‌ر به‌
 فه‌رمانبه‌ره‌که‌ی لای ئیمه‌ ده‌دات بێت به‌ ده‌نگ براکه‌یه‌وه‌ ... هه‌موو چیرۆکه‌که‌
 له‌وینوه‌ ده‌ستی پیکرد. ئه‌و رۆژه‌ منیش له‌ گه‌ل ئیشکه‌ره‌که‌ی خۆماندا چوومه‌
 مۆزه‌خانه‌ بۆ لای پرۆفیسۆر، خۆی تکایکرد له‌ گه‌لیدا بچم، به‌لی خۆی تکایکرد،
 چونکه‌ ده‌ترسا له‌ رینگا تووشی کیشه‌یه‌کی له‌وجۆره‌ بێت... من که‌ گه‌یشتمه‌
 حزوری پرۆفیسۆر، دهم و ده‌ست زانیم پیاوی و له‌ دیلاواردا که‌مه‌، دهم
 و ده‌ست هه‌ستم به‌ سه‌لیقه‌ و زیره‌کی ئهم پیاوه‌ کرد. چه‌ند سه‌عاتیک
 قسه‌مانکرد. ئه‌وه‌ی هه‌ر که‌سیک و کومه‌کی مرقۆنیک بخاته‌ ئه‌ستۆی خۆی،
 بیروکه‌ی ئه‌و بوو. به‌لی، هه‌ر مرقۆنیک و خۆی به‌ به‌رپرس له‌ بێگوناه‌یک
 بزانیته‌، ئه‌وه‌ فه‌لسه‌فه‌ی ژیا‌نی ئهم پیاوه‌یه‌. جه‌نابیان له‌ نزیکه‌وه‌ ئاگاداربوون
 له‌ سه‌ر جاده‌کانی دیلاوار چی ده‌قه‌ومیت، ئه‌وان مکو‌ر بوون له‌ سه‌ر ئه‌وه‌ی
 شتی‌ک بکه‌ین، مه‌سه‌له‌که‌ ئه‌وه‌یه‌ که‌ شتی‌ک رووده‌دات، ده‌بیت بجولین. منیش
 به‌رگه‌ی ئهم راوه‌ ناشیرینه‌ی مرو‌ف ناگرم ... نامه‌وێت زۆر سه‌رت بنیشینم،
 دکتۆر حسامه‌دین هه‌موو شتی‌کی له‌ سه‌ر ئه‌و شه‌وه‌ی مالی فه‌رماندار بۆ
 گه‌ڕامه‌وه‌، باسی ئه‌وه‌ی کرد که‌ یه‌کی‌ک تۆی کردوه‌ به‌ به‌رپرسی کاریکی

خەتەرناك، مەن تۆم پېشىتر يەك جار بېنيو، يەك جار بەس نېيە مەرۇف يەكترى بىناسىت، بەلام شىتىك تىدايە كە لىت ناترسم... بەلى بە راشكاوانە بە جەنابى پروفېسسورم گووت، مەن ترسم لەو كۆرە نېيە، كەسىكە بى ھېچ دوودلېيەك دەكرىت رازى خۇمانى بۇ باسبەكەين، تۆرەيى خۇمانى بى بلىين... خۆت دەزانىت مەن چەند بە دەست ئەم چىرۆكەو، نەرەحەتم، تۆ مەنت بېنى لە زىندان، دەزانىت ئىمە چەند بە دەست ئەم چىرۆكەو، پەرىشانىن».

بە ترسەو، گووتم «باشە، مەن دەزانم، مەن لە زىندان بووم، بەلى دەزانم... بەلام كى ھەيە ئەم خەو، پەرىشانى نەكرىت، بەلام ھەر يەكەي بە جورىك. خەونى چىي، كەي ئەو، خەو، ئەو شەيتانەكەي دەروونمانە و جولاولە... وانىيە جەنابى پروفېسسور، بېورە رەنگە زامان زۆر رەوان نەبىت و نەتوانم ئەو، ھەستى پىدەكەم بېگەينم. بەلام مەن دەبىت چى بكەم، مەن بى جىگەم، مالم نېيە، شوئىنكى باشم نېيە بۇ ژيان... چۆن دەتوانم كارى وەھا بكەم».

وام گووت و سەيرى ھەمويانم كرد و دواجار لەسەر پروفېسسور گىرسامەو. چاوانم ترسيان لى دەبارى.

پروفېسسور دەيزانى دەستەپاچەم گووتى «بىرەكەو، بىرەكەو. مەرۇف ھەر چىيەك بىت دەبىت بتوانىت يەكىك رەزگارەكات... باوهرم بەو نەماو، بىكرىت ھەموو مەرۇفەكان پىكەو، رەزگارەكەين. ئەو، درۆيە، نەفرەت لە ھەر كەسىك درۆى وای ھىناو، تە دۇنياو. مەن پروفېسسورى مېژووم، مەرۇف گەر ھەولەدات يەك مەرۇف رەزگارەكات، يەك مەرۇف... بەلى يەك مەرۇف... ئەو تەنبا رەيگاي خۆشەختى ئىنسانە، بە مەرجىك ھەموومان ئامادەبىين، ھەموو كەسىك ئامادەبىيت، گەر يەكىك دوايەكەو، ھەموو شىتىك دەكەو، تە مەترىسيەو. تۆش دەبىت بتوانىت، ھەموو كەسىك دەبىت بتوانىت... ھېچ كەس نەبىت ھىند دەغل و ملھور بىت بلىت ناتوانم بەرپرسىيارىتى مەرۇفەك ھەلبىگرم. مەن دلىنام دەتوانىت، ھەتا گەر جىگاشت نەبىت، پارەشت نەبىت... دەتوانىت شىتىك بۇ

یهک مروڤ بکهیت. هه موو ترسیان له وه هه بوو تو داوډتبهکن، هه موو ئه م پیاوه داماو و ليقه ومانه ی تو ئیستا دهیانینیت، کومه لیک راوچی دلره ق وان بهوایانه وه. ئیواره که دانیشتمان دهست پیکرد، هه موو گووتیان، با ئه و کهسه نهیه ته ئه م باز نه یه وه، با چاره نویسی که س نه که ویتته بندهستی... به لام من ده زانم تو ده توانیت ئیشیکی باش بکهیت، ده توانیت ... ده زانم ده ته ویت ... دلنیا م ده ته ویت».

پروفیسور ئەمجارە ھەم نیگای و ھەم دەنگی دۆستانە تر بوو، بەلام
من ئارام نەبوومەو و ئاسوودەنەبووم. ترسیکی کتوپر لە دلمدا بوو کە
پیشتر ھەستم پێ نەکردبوو، گەرچی لەو ھەفتانەی داوییدا دنیا لە بەرچاوم
گۆرابوو، گەرچی شتی نوێم زۆر بینیوو، ھەستی نوێم زۆر تاقیکردبوو،
بەلام ئەو یەكەمجار بوو بزاتم کە بە راستی گیرۆدە ی کێشە یەکی گەرەم.
قورسای ھەموو پووداوەکان و ئەو پەوتە ترسناکە ی کە دەشیت بیگرە
بەر، تەنیا لەو کاتەدا پوون لە پیشچاوم دیاربوون. تا ئەو کاتە خۆم نە بە
گوناھبار و نە بیگوناھ دەزانی، یەکیک بووم شەپۆل بردبوومی، نە هیچ
بۆ دەرکرا و نە دەتوانی بەرگرییەکی سەخت پیشانبدەم. چاوانم سامنیکی
کەرەیان تێدا بوو، سامی ئەو نەبوو ئیستا و لەم شەویدا سەیری ئەم
پوخسارە نامۆیانە دەکەم، بەلکو شتیکی سەیر تر و نەینیتەر و تاریکتر بوو،
سامی ئەو ی بێ ویستی خۆم لە تۆپکی ترسناکدام و ناتوانم بێمە دەرەو.
من لەو ماوە کەمە ی ئەزموونی سەنتەری چارەسەرییە کەدا، ھەستیکی قوولی
گریانم تێدا سەوز بوو بوو، ھەر کاتێک لە بەردەم ئەو نەخۆشانەدا دەرگرایم
کە خۆم لە بەشی پەرورەدە و تەمیکردن دەمھێنانەو، ھەر کاتێک فرمیسکم
ھەلدەخست، پۆح لەگەڵ گریانە کەمدا دەرەھات، بەراستی ئەسڕینم دەباران
و غەم لە ناوھەدا ھەڵدەکاندم. من خۆم بێ هیچ ھۆیەک، بێ هیچ گوناھێکی
و ھەا، خواستیکی زۆرم بۆ شیوەن تێدا بوو ... ئامادەگییەک بۆ ئەو ی بە
فرمیسک شەر لەگەڵ کارەساتەکاندا بکەم، بە فرمیسک شەر لەگەڵ جیھاندا

بکەم. باوەرم نەدەکرد ئەو شەو لە ناو ئەو سەرسامییەدا، لەو فەزا تەلیسمای و پڕ نەینییەدا بگریم. بەلام لە کاتێکدا هەمووان سەیریان دەکردم، دەستم بە گریان کرد... هیچ شتیکی تەرم نەبوو جگە لەوەی بگریم و داوای لێبوردن بکەم. لە ناکاو بە دەنگی بەرز و لەگەڵ هەنسکدا کە و تەمە ئەوەی لە هەمووان بپاریمەوێ لێمببورن، من لە ژێر باری فرمیسکدا وەعدەم بە پروفیسۆر بەهنامدا هەموو شتیکی بکەم تا مەروڤێکی پزگاربکەم، دەگریام و دەمگوت «گەرچی زۆر سەختە، گەرچی نازانم چۆن دەبێت، بەلام سوێند دەخۆم کە هەموو شتیکی بکەم، مەروڤێکی پزگاربکەم. جەنابی پروفیسۆر... جەنابی دکتۆر... ئێوە برا غەمگینەکانم... وامە زانن کە پزگارکردنی مەروڤێکی لە پزگارکردنی هەموو دونیا ئاسانتەرە». وام دەگوت و هۆن هۆن فرمیسک لە چاوم دەباری. هەموو زانیان من لە دۆخێکی دژواری، پروفیسۆر گوتی «بەو کارە خراپەت، دونیات ئازاردا. ئیستا پنیویست بە گریان ناکات، هەستە. من دلنایام بەرپرسیاریتی یەکیەک لە بەدبەخت و لێقەوماوەکان هەڵدەگری، یەکیەک حەشار دەدەیت و دەپاریزیت... بەس بگری، هەستە و بەر لەوەی پوژ بێتەو دەبێت هەموو ئێرە بە جێبەجێلین. مامی شۆڤێر لە کوێیە، با وردە وردە ئێرە چۆلبکەین». لە گەڕانەویدا دەنگی پروفیسۆر بەدریژایی ڕینگا لە گوێمدا دەزرینگایەو، دلنایابووم پروفیسۆر منی خوشدەوێت، دەیهوێت یارمەتیمبدات، بەلام زۆر بەلامەوێ سەخت بوو بتوانم دلی رازیبکەم. من بە جۆریک ماندوو و بێپرست بووم، قسەکانی پروفیسۆر بێ هیچ نەزەم و مانایەک تەنیا وەک ژاوەژاویک لە گوێمدا بوو.

ئەو شەو کە گەیشتمەوێ ژوورەکەیی خۆم، وەک بیهوشایی خەوتم... کە بیداربوومەوێ خۆر هەڵهاتبوو و مامە سیام و سەبری جاھدار هەر دووکیان وەک بە سەر مردوویەکەوێ وەستان، لەسەر سەرم وەستابوون.

دەنگوباسى پۇژانە پېر بوو لە ھەوالى ناخۆش. چەند ھەفتەبوو بەردەوام گویم لە تەقە و نالەى دەستپېژ و فېشەك دەبوو، ھېچ سەعاتىك تىنەدەپەرى بێئەوێ زەرمەى تەنگىك، گا دوور و گا نزىك، نەگاتە گویم. بەو ھەدا من زۆربەى كاتم لە سەنتەرەكەدا دەبردە سەر، سەرچاوەیەكى زۆرى زانیاریم لە بەردەستدا نەبوو، نەشمەوێست ھېچ كەسىك بزانیك كە مەرفەئەكەم بایەخ بە ھالى دونیا دەدەم. بارودۆخى خراپى نەخۆشەكان و خراپى نیشەجىكە و ژيانە سەختەكەیان لە ناخەوێ منى كەردبوو كە سىكى دلتەنگ و گەژە، جگە لەوێ بىر لە ژيانى ئەم نەخۆشەكانە بەمەو، بىر و ھۆشم لای ھىچى تر نەبوو. دەمىك ئازارى ئەم ھەموو نەخۆشەكانە دەبینى، بى وىستى خۆم چاوانم پرەدەبوون لە فرمىسك. بە جۆرىك نەوێك بووبووم بە شوین گالەى چاودىر و فەرمانبەرەكان، بەلكو بە بابەتى كلكە و لاقرتەى نەخۆشانیش. لەو كاتەدا بوو، پۇژىك بۆ پرسىنەوێ لە ھالى یەكێك لە بىماران پوومكردە یەكێك لە قاوشەكان. نەخۆشەكەم سى پۇژ بوو دواى ھاتنە دەرەوێ لە «پەرەردە و تەمىكردن» ھىشتا بە دەست و پێنە و بێھۆشبوونى پەیتاپەیتاوە دەینالاند، ھەر چوومە قاوشەكەوێ یەكێك لەوسەرەوێ داوە پەرمەى پێكەنین و گووتى «چاو چاو، كى لێزەوێ، چاو چاو ... مستەر گرینۆك».

قاوشەكان زۆریان درىژ و تارىك بوون، گەرچى دونیا گەرم بوو،

نەخۆشەكان زۆريان ملېنچى ئەستوورىيان لە مليانەو ە پىچابوو، ەندىكىيان بەردەوام بە دەست برىنكى وە ەمىيەو ەدياننالاند، سەربرىنەكانى ناو خەون، وردە وردە وەك ئازارى راستەقىنە لە سەر گەردنى ەندىكىيان دەردەكەوت، وەك خەتىكى رۆشنى برىن لە ئەلقاوئەلقى ئەستوياندا خەتىك كىشابوو، ەبوو ەموو مىلى خۆى بە نىنوك برىندار كەردبوو. چەقۇ لە ەموو قاوشەكاندا قەدەغەبوو، چونكە ترسىكى وە ەلى دەخستە دلى نەخۆشەكان، ئارام و سوكناييان لە بەردەبەر. لە گەل شېرزەيى و بارى دزوارى بيمارەكان، قاوشەكان پاك و بە نەزم بوون. چاودىزەكان بە زەبرى كوتەك و گوچان رېكوپىتكيەكى ئاسنىن و دەستكرديان سەپاندبوو، بەلام ە ەر ئەو ياسا و نەزمە وايكەردبوو رەنگى ماتەمىنىكى قورس بال بەسەر جىگاكەدا بكىشىت. كە دەچوومە ناو قاوشەكان، جۆرە ەوايەكى وشك دەهاتە ناو سىنەم، دەنگى پرسەيەك لە فەزاي جىگاكەدا دەسورايەو، شىوەنىك بىئەو ەى بوونى ەبىت دەهاتە گويم، شىوەنىكى سەير بوو كە من چەند رۆژ بوو لە زۆر جىگادا دەمىيىست، ەوارى شەپۆر و لە خۇدانىكى بەرز كە سەرەتا وامدەزانى دەنگى راستەقىنەى سەدان مروقى گرياو ە و لە نزيكەو ە بەرز دەبىتەو، بەلام چەند دەگەرەم، ئاورمەدەدايەو، دەوروبەرى خۆم دەپشكنى... ەيچم نەدەبىنى.

كاتىك ئەو دەنگە منى بە «مستەر گرىنۆك» ناونا، پەرمەى چەند قاقايەكى گەورە وەك چەند بەردىكى گەورە بن و شوشەى ئەو كپىيە بشكىتن، لە مسەرى ژوورەكەو ە تا ئەوسەر ەات و پۆى. چەند دەنگىكى كپى دىكە، لە ژىر پەتۇكانيانەو، وەك لاسايى دەنگى توتىيەك بكەنەو، چەندىن جار ئەو ەيان نووبارەكەو ە «چاو چاو كى لىزەيە، مستەر گرىنۆك»، «چاو چاو كى لىزەيە، مستەر گرىنۆك»، «چاو چاو كى لىزەيە، مستەر گرىنۆك».

يەكەك منى ناوناو «مستەر گرىنۆك».

هیدی هیدی دیناوار مالاوایی له سهرده مئکی دورودریژی دنیایی دهکرد و سورې زهمان به ره و ناو تونیتکی تاریک دهیبرد. پۆرنامه کان و تهله فزیۆنه کان به ردهوام قسه یان له دوژمن دهکرد، دوژمن ههم له ناو دیناوار بوو و ههم له دهره وه، دهیینرا و نه دهیینرا، زور نزیك و زور دور بوو، سوپایه کی گه وره بوو له سهر سنووره کان، به لام ترس و مۆته که ی ناو خه ونه کانیش بوو، پاسه وانی سهر سنووره کان به دوربینه کانیاں له و دیو هیلیکی خه یالییه وه ده یانبینی، به لام خه لکی دیناوار له پیخه فه کانیاںدا، له ژیر په تو و له سهر بالیفه کانیاں ده هاته خه ویاں. هه موو پۆژیک هه واله کان باسیان له سهری برادرای خه لکانی دیناوار دهکرد، وینه ی ههنی ره شه کوژی و کومه لکوژییاں بلاوده کرده وه که له سهر سنووره کان پووده دهن، گوند و سهر زهمینه کانی قه راغی دیناوار هه میشه تخوبی پیکدادان بوون ... سنوور جیگایه ک بوو هه موو شته کان تینیدا ده که وتنه بازنه ی دوودلی و گومانه وه، ههر هه والیک له سنووره وه ده هات ته ماوی و ئالۆز بوو، ده بوو ههم باوه ری پینکه یین و ههم باوه ری پی نه که یین. ئیستا هه واله کان، قسه یان له ئاماده کاری دوژمن بۆ په لاماری دیناوار دهکرد، جهنگاوه ره تارمایی په نگه کانی سهر سنوور، خورافه ته دووباره کان، ترسه بولیلییه کان، ئه وانه ی نه مانده زانی ههن یاخود نین، پاستن یان درو، دزه یان کردبووه ناو ژیانه وه. ئیتر دوژمن له هه موو جیهه ک بوو، په لاماری دوژمن بۆ کیلکه و مه زراکانمان، بۆ سهر تروپکی چیا ستراتیژییه کان، گرتیاں بۆ ئاوی پووباره کان، ژه هراویکردنیاں بۆ خواردنه کان، دزینی مه پومالاتی خه لکانی گوندنشین... هه والی به ردهوام بوون. تهله فزیۆنه کان به ردهوام فیلمی ئه و ژن و منداله هه له اتووانه یان پیشانده دا که میلیشیایکانی دوژمن له زید و مالی خویان هه لیانده کهندن، دیمه نی ساوای کوژراو، ژنانیکی زگیپی سهر برادر، پیاوان که به دره ختی سهر ریگاگانه وه ده به سترانه وه و تیربارانده کړان. هه موو هه ستیکی ناخوشمان

هه‌بوو كه دوژمن په‌لامارده‌دات، شار به‌گشتى ورده وده‌ئو هه‌سته ترسناكه ده‌يخنكاند كه دره‌نگ يان زوو كاره‌ساتىكى گه‌وره ده‌قه‌وميت و له‌شكرىكى وه‌حشى له‌جىگايه‌كه‌وه ديت و دىلاوار ويرانده‌كات.

هه‌ندى باسيان له‌خه‌ونىكى تازه ده‌كرد كه هيدى هيدى له‌دىلاوار بلاوده‌بووه‌وه، له‌برى ئه‌وه‌ى جه‌لادى ناو خه‌ونه نه‌ينييه‌كانمان ته‌نيا ده‌ربكه‌ويت و ته‌نيا سه‌رپه‌رپيت، هه‌م جه‌لاده‌كان و هه‌م قوربانىيه‌كان به‌كومهل ده‌رده‌كه‌وتن و له‌گوهره‌پانى گه‌وره و حه‌وشى به‌رين و فراواندا ئاهه‌نگى سه‌ربرپينيان سازده‌كرد. هه‌موو شه‌ويك له‌خه‌ونه‌كانى دىلاواردا هه‌زاران سه‌ر ده‌په‌رى، به‌جۆرىك كه‌م كه‌س مابوو له‌سه‌رى خۆى دلنابيت، هه‌موو به‌جۆرىك له‌جۆره‌كان ديمه‌نى خۆيان ده‌بينى، پۆژىك ته‌نيا وه‌ك لاشه‌يه‌كى رووت، بيسه‌ر، به‌سه‌ر زه‌ويدا ده‌گه‌رپن. له‌ناو شار ترسى خه‌لك له‌خه‌ونه‌كانى خۆيان و ترسيان له‌دوژمن ئاويته‌ى يه‌كده‌بوون. خه‌لكانىك ده‌ركه‌وتن كه‌ به‌رده‌وام جارى هاتنى زوو به‌زوى سوپايه‌كى ره‌شيان ده‌دا كه‌ جگه‌ له‌چه‌ق و كيرد و ساتوور، نه‌خۆشى ناديار و ئافاتى ره‌شى پيينه‌كه‌ هه‌چ كات ماكى ده‌رده‌كانيان ناپه‌ريت.

له‌دىلاوار خواستى توله‌يه‌كى كويز تا ده‌هات گه‌وره ده‌بوو. چه‌ندىن گروپى چه‌كدارى نه‌ناسراو ده‌ركه‌وتن كه‌ ئيشيان ئه‌وه‌ بوو بۆ دوژمن بگه‌رپن. ژماره‌ى ئه‌و خه‌لكانه‌ى باوه‌رپيان به‌و ئه‌فسانه‌يه‌ هينابوو كه‌ دوژمن له‌شكرىك له‌سيحرباز و ئه‌فسونكارى به‌دى ناردوه‌ تا دىلاوارىيه‌كان تووشى ترس و په‌ريشاني ده‌روون بكات، تا ده‌هات زىادىده‌كرد. بۆ من وه‌هابوو وه‌ك شته‌كان يه‌ك يه‌كترى ته‌واو بكه‌ن، ئه‌و پۆژانه‌ مامۆستايه‌كى دينى ده‌ركه‌وت كه‌ دروشمى ئه‌وه‌ بوو «هه‌موو شتىك دوژمنه‌»... ئيدى هه‌موو شتىك به‌دوژمن ته‌فسيرده‌كرا، نه‌خۆشيه‌كان، خواردنى خراپى چيشته‌خانه‌كان، پيسى ئاو، ته‌پوتۆزى هاتوو له‌بىابانه‌وه، رووداوه‌كانى هاتوچۆ، گه‌مژه‌بوونى

به رده وامي خه لکی دیلاوار، شه پرانگیزی فروشیاره کان، بیدهنگی زور و قولی
 فرمانبه رانی دهولت، زیادبوونی فالچییه کان، زوربوونی سه عاته کانی خه،
 زیادبوونی بیشومار و له ژماره نه هاتووی شیتیه کان ... هه موو شتیک به
 دوژمنیکی نادیاره وه گریده درا، دوژمنیکی بیناو، بیروخسار.

من له ههچ شتیک نه ترسام، به ئەندازهی ئەو قسانه که پوژیک مامه
 سیام و سه بری جاهدار له کوپونه وهی کونفیدراسیونی بنه ماله کانی دیلاواردا
 کردیان. ئاخافتنی دوو قولی مامم و یاوه ره که ی، ته نیا دوو پوژ دوی شهوی
 بینینی من بوو بۆ پروفیسور و دکتور سوعاد. مامم ههفتهیه که بوو له
 بیمارستان کهم دهرده کهوت، به پهله دههات و به پهله دهچوو، فرماندار
 ئوتومبیلیکی ژاپونی خستبووه خزمهتیه وه. هه ره که دهگه یشته سهنته ره
 به پرتاو خوی دهکرد به نوسینگه دا و کهمیک دهمایه وه و به پرتاو بۆی
 دهردهچوو، ئەو ماوهیه هه رگیز به منی نه دهگووت بۆ کوئی دهچیت و چی
 دهکات، ته واه له ناو کاروباری ئەو لیژنانه دا نوقمبوو که ئیداره ی دیلاوار
 دروستیکردبوو. هه ستمده کرد مامم منی بیرچوته وه، جاران خووشحال بووم
 که که سینک هه بوو غه می منی دهخوارد، به لام ئیستا به جوړیک گیرۆده ی
 ئیش و ئاماده کاری و لیژنه و کومیسییۆنه کان بووبوو، کاتیکی که میش بۆ
 ژیا نی تایبه تی خوی دهمایه وه. ئەو پوژه له ناو فرمانبه ران و چاودیران
 و پاسه وانه کانی سهنته ره که دا بوو به قاو که ئەمڕۆ هه ردوو به پیوه به ری
 سهنته ره که مان له ته له فزیۆن دهرده که ون و قسه و لیدوانی سه ره سه کویان
 ده بیت. من هه والی دهرکه و ته که ی ئەوانم له زاری به پررسی بیرۆکه ی
 ماممه وه بیست، ئەو پییگووتم که جه نابی دکتور سیامه ند و دکتور سه بری،
 سه عاتی به کی پاش نیوه پۆ له گردبوونه وهیه کی گه وره دا وتار ده خویننه وه.

به پهله گه رامه وه ژووره که ی خووم و دانیشتم تا هه ردووکیان له سه ره
 پووی ته له فزیۆنه که دهرکه و تن. مامم قاتیکی گرانبه های پۆشیبوو که شیهای

داوزيرين، ناوداترين بهرگدرووی ديلالوار بوی درووبوو، هه موو كه ناله كان پيكه وه ديمه نه كه يان ده گواسته وه، هه ستمده كرد مام و سه بری جاهدار له تروپکی ژيان و گرنگی خوياندان. جاهدار گهرچی هه ميشه مۆن و بوغزن دياربوو، له وئ خوی كردبوو به په پوله، گوليکی سبی بچوکی دابوو له يه خه ی چاكه تيکی رهش و پيکه نينيکی نه رم و يقاريکی لی نه هاتووی نيشانده دا. دياربوو هه ردووكيان پيش نه وهی بچن بۆ كو بوونه وه كه دوو سه عات لای ئارايشتگهر بوون. نه وه يه كه م جارم بوو مامه سيام له روخساريکی وادا ببينم، پيشتر بايه خي به جوانی سه رو روخساری خوی دها، به لام نه بگاته نه وهی به وجوره شيوهی خوی بگوريت. ئارايشتگهر كه هه وليدابوو هه موو هونه ريک بخاته كار تا مامه سيام وهك زانايهك دهر بكه ويت، قژی بۆ سه ره وه هه لدا بووه و سميلي به بويه يه كي رهش رهنگر دبوو. له مه راسيمه كه دا به ده ستيكيشه سپييه كانيه وه دهر كه وت، وهك يه كيك له گه وره ترين زاناکانی ديلالوار ناسينرا، له و باوه رها نه بووم كه پيشوازی وها له مامه سيام بكریت، به لام ئيستا وهك زانايه كي ببوينه و پسپورپيکی پله يهك و ته كنوكراتيكي شايسته هاتبووه مهيدان. له كو بوونه وهی كونفدراسيوندا كاتيک وهك پياويك كه شوينگه و غروری خوی هه يه له سه ر سه كۆی ليدوان دهر كه وت، كاميراكان وهك وينه له كه سيكي نه فسانه يی بگرن، فلاش بارانيان كرد. رهنگی شيني بۆينباغه كه ی و چيوه ی زيرين و بريسه كه داری چاويلكه كه ی و سه عاته زيرينه كه ی دهستي به جورنك سه رنج راكيشبوون، پۆژی دوايی پۆژنامه كان له سهريان نوسيوو. يه كه مجار له و سه كۆيه دا تيوره ی «چاكر دنه وه به شوکی دوژمن» يان خسته روو.

كو بوونه وه كه وهك زۆربه ی نه و كونفرانس و گردبوونه وه گه ورا نه ی ديلالوار بيته رنامه و نارپك بوو، به لام دهر فته تيك بوو مامه سيام و ياوه ره كه ی نه و روانينه ی خويان بخه نه روو تا له سه ر رۆشنایی نه و بۆچوونه دا ديلالوار به ره و كه ناری دلنایي بپه ريته وه. بۆچوونه كه يان وهك

تیورهیهکی زانستی نوێ پیشکەشکرا که ده‌بیت له‌ پڕۆژانی دواتردا دیلاوار و ده‌زگا ده‌وله‌تییه‌کان پەچاویبکەن. من به‌ درێژایی وتارگویی ئه‌وان، ده‌مم ماق و سه‌راسیمه‌ سه‌یری ته‌له‌فزیۆنه‌ کۆنه‌که‌مم ده‌کرد و نه‌مده‌توانی هیچ بلیتم. کورته‌ی پوانینیان ئه‌وه‌بوو، که‌ بوونی دوژمن گه‌رچی په‌گه‌زیکی ژیان تیکده‌ر و ئازاربه‌خشه‌، به‌لام به‌ که‌میک وردبینی و زیره‌کییه‌وه‌ ده‌توانین وه‌ک کانگایه‌کی هینز و سه‌رچاوه‌یه‌کی به‌ره‌مه‌ین سه‌یریبه‌که‌ین. بۆچوونی ئه‌وان ئه‌وه‌ بوو، دوژمن بکریته‌ ئاراسته‌ و نیازی هه‌میشه‌یمان، به‌ ئامانجیک که‌ هه‌رده‌م له‌ پیش چاومان بیت، ئیدی مرو‌قه‌کان چ کینه‌ و گری و ترسینکیان هه‌یه‌ ده‌توانن له‌ دوژمندا خالیبه‌که‌نه‌وه‌، پنیوستان به‌وه‌ نابیت کینه‌کانیان بگره‌ یه‌ک یان بیگره‌ فه‌رمانپه‌روایان و باهسالارانی ناوخۆ... که‌ مرو‌ف دوژمنیکی هه‌بوو، ئیتر ده‌زانیت ده‌بیت چی بکات، ژيانی له‌ بێمانایی دیته‌ ده‌ری، له‌ زومره‌ی سه‌ر لیشیواوان نابیت، نیاز و ئامانجیکی پۆشن کار و کرداری ده‌به‌ن به‌ریوه‌.

مامم به‌ جو‌ریکی وه‌ها پوون و به‌ لیاقه‌تیکی وه‌ها زانیانه‌وه‌ قسه‌یکرد، هه‌تا که‌سانیکیش که‌ تینی نه‌ده‌گه‌یشتن، ئاسان ده‌که‌وتنه‌ ژێر هینزی قسه‌ و زمانبازی ئه‌وه‌وه‌. سه‌بری جاهدار له‌و پوه‌وه‌ نه‌یده‌توانی به‌ نیوه‌ی مامدا پابگات. پیده‌چوو هه‌ردووکیان چه‌ندین شه‌و پیکه‌وه‌ دانیشتب، بیریانکردیته‌وه‌ چۆن ترس له‌ دوژمن گه‌وره‌به‌که‌ن و دواتر بیگو‌پن به‌ سه‌رچاوه‌ی وزه‌یه‌کی له‌ بنه‌هاتوو. مامم له‌ ته‌له‌فزیۆندا شیوه‌ی جو‌ره‌ که‌سیکی تری وه‌رگرتبوو، گه‌رچی سه‌رسامبووم به‌ ده‌رکه‌وتنی، به‌لام نامۆ و دوور هاته‌ پیش چاوم. پیشتر ئه‌مجۆره‌ بیروپایانه‌م به‌ کالی له‌و بیستبوو، به‌لام بوونی به‌ تیوریه‌کی وه‌ها پوون له‌ کاری جاهدار بوو. جاهدار باوه‌ری وابوو گه‌ر مرو‌قه‌کان دوژمنیکی ناسراویان هه‌بیت و هه‌موو شه‌پانگیزی خۆیانی ئاراسته‌به‌که‌ن، ئه‌وکات مرو‌فی رینک و راست و ته‌ندروستیان لی ده‌رده‌چیت. په‌روه‌رده‌ لای جاهدار یه‌ک مانای هه‌بوو، مرو‌قه‌کان هه‌موو پیکه‌وه‌ له‌سه‌ر دوژمنیک

رېڭبەگە وون و پىڭكەو ھەولەدەن تىڭى بشكىتن.

بۆچۈنەكانيان بە چەپلەپىزانىڭى زۆر پىشۋازى لىكرا، ھۆلەكە سەر لەبەرى خروشا، سەى ئەسلان لە رىزى پىشەوہى گويگراندا دانىشتىبوو، بە گەرمى و جۆشىڭى شىتانهوہ چەپلەى بۆ لىدان و ھوتافى بۆ كىشان. ھەك كەسىڭى بە ئەمەك كە قەدرى ھەموو شتىڭى بە نرخ دەزانىت، بە ىقارىڭەوہ كە پىشتەر لە پىاوانى دىلاواردا نەمبىنى بوو، چووہ سەر مەنبەرەكە و ناوچاوانى مامە سىامى ماچكرد، ھەموو تەلەفزیونەكان ماچەكەيان بە پرونى گواستەوہ، باوہشە گەرم و گوشىنەكەى سەى ئەسلان چەپلە و ستايشى ترى بەدواى خۇيدا ھىنا. مەن ھىشتا دلىانەبووم چى دەگوزەرىت، نەمدەزانى بۆ كۆى دەچىن، كەمىڭ بە سەرسامى و كەمىڭ بە ترسەوہ تەماشائى ئەو ئامىزانەم كرد، دەستم لەرزىڭى لە ناكاوى تىدا بوو كە نەمدەزانى ھۆكەى چىيە. ئەو دىمەنە تووشى سىرپوونىڭى لە ناكاوى كردم، بەجۆرىڭ ترسام دەبوو ھەر خىرا تەلەفزیونەكە خامۇشېكەم و لە ژوورەكە بىرۆمەدەرى.

چەند پۆژ دواى ئەوہ بەرنامەيەكى گشتى لە دىلاوار دەستى پىكرد كە نەخۇشخانەكان و زىندانەكان و سەربازگاكان و قوتابخانەكانى دەگرتەوہ. ھەموو كەسىڭ لە دىلاوار دەبوو بەوہ پەرورەدە بىت كە رقى لە دوژمن بىت. نامىلكەيەكى بچوك بە سەر مامۇستائى قوتابخانەكاندا دابەشكرا كە بەرگى پىشەوہى نىگارىڭ بوو ھەك نىگارى ئەو خەونە ترسناكە، پىاوىڭ بە چەقۇيەكى درىژ سەرى كەسىڭى سېى پۆش لىدەكاتەوہ، لە ژىر وىنەكەدا بە خەتىڭى شكاو و چىچ نوسرابوو، چۆن نەھىلىن دوژمنان بمانكەن بە نىچىرى خۇيان. كىتەبەكە دەبوو رىنمايىكەرى مامۇستايان بىت تا قوتابىيەكان فىزىكەن، كىنە و تورەيى خۇيان ئاراستەى دوژمن بكەن و نەھىلىن دوودلى و دابىران بكەوئىتە رىزى خۇيانەوہ. لە ھەموو جىگايەك وانە و پانىلى ئامۇڭگارى و سىمىنارى بەرچاو پرونى لەسەر دوژمن سازدەكرا... دوژمن...

دوژمن... وشه يهک که مروژف ده بوو له به يانییه وه له خه وه لده ستیت، تا کاتیک ده خه ویت سه دان جار بییستیت، بیئوه ی بتوانیت له روخساریکی دیاریکراودا کۆیکاته وه.

پوژیک له سهنته ری چاره سه ریه که دوو کورپی گه نچ ده رکه وتن که هه ردووکیان وهک یه کیان ده پوژی و وهک یه کیان ده خوارد و وهک یهک پیده که نین. به یه که وه ده پوژیستن و به یه که وه ده هاتن، هه میشه له پاره وه کاندایه یاسه یان ده کرد و به میهره بانی سلاویان له هه موو کارمه ند و فره مانبه ریکی سهنته ره که ده کرد. دوو روخساری پاک و فره شته ییان هه بوو، خویان وهک کورپی خانه واده ی نه جییزادان ده ناساند. وهک خویان ده یانگووت هاتبوون باسی دوژمن بۆ نه خو شه کانمان بکه ن. ناساندنی دوژمن بوو بوو به جو ره زانستیکی نوی، ماموستا و شاره زاکانی له مه کته بیکی تایبه ت کورسیکی کورتی چه ند پوژه یان ده بپی و به ناوی دوژمن تاسه وه داده مه زران. هه موو ده یانگووت ئەم ماموستایانه چاوی تایبه تی ده زگایه کی نه یین که حاکی سهر بازی دایمه زران دون. له پوژی یه که مه وه هه ندی له چاودیران ئاگاداریان کردمه وه، هه موو به هیمما و تانه وه ده یانگووت «ماموستا ئاگادار به، دیاریمان بۆ هاتووه له لای هه زره تی پاشا وه». ئاخۆ ئەم دوو کورپه گه نچه، سیخوپی ده زگایه کی تایبه ت بوون؟ نازانم... به لام پیکه نینیان هینده پاک بوو، خه نده یان هینده پر پوژنایی بوو، من گومانم لێ کردن، هه ر چیم ده روانی ئەو هه موو گه شی و روخوشیه له گه ل ئیشه که یاندا نه ده گونجا. دوو ماموستا که ئیشیان ئەو وه بوو نه خو شه کانی بیمارستان والیکه ن خه یالی خویان بخه نه سه ر دوژمنیک که ده بیت ئاماده بن پوژیک له پوژان روو به روو بۆیان بچه مه یدان. به لام نه خو شه کانمان خویان پر بوون له و وینه یه... پر بوون له و کینه یه... له و رووه وه هه موو گه یشتبووینه جیکایه ک ئیدی که س پیوستی به ماموستا نه بوو.

نال مورد بوی گیزامه وه :

«دوو ههفته لهسه ریهک بالندهکانمان راودهکرد، بپارماندابوو تا دهتوانین بالنده بکوژین ... تهقهکردن له بالندهکان خوشییهکی زوری تیدابوو، ئەو فیشهکانه‌ی دهمانته‌قاندن، ترسی له شاردا بلاوکردهوه. سه‌ره‌تا واتینگه‌یشتم که نیازی ئیمه پاککردنه‌وه‌ی شاره له‌م بالنده‌غهربانه که سه‌ی ئەسلان دهیگوت نه‌خۆشی و ئافاقتمان بۆ ده‌هینن. سه‌ی ئەسلان دهیگوت ئەم ته‌یرانه له شار و دارستانی دوژمندا گه‌وره‌بوون و دواتر به‌ره‌و دیلاوار به‌ریانداون تا دهره‌و بیماری نه‌ناسراومان بۆ بگو‌یزنه‌وه. من و هاو‌ریکانیشم زۆر باوه‌رمان به‌ قسه‌کانی سه‌ی ئەسلان هه‌بوو. گه‌ر وانیه، بۆ ئەم بالنده‌ سالتیک له‌وه‌به‌ر له دیلاواردا نه‌بوون؟ ... هه‌ر ده‌بیت هاتن و دهرکه‌وتنیان له کاری که‌سیکی ناحه‌ز بیت، که هیچ نه‌بیت ده‌یه‌ویت دیلاوار ریه‌قه‌ باران بکه‌ن. به‌لام ئەرسه‌لانی مو‌فتی که‌ گه‌نجیکی گروپه‌که‌ی ئیمه‌یه رایه‌کی جیاوازی هه‌بوو، سو‌یندی ده‌خوارد که بالنده‌کان هه‌میشه هه‌بوون، به‌ دل‌نایسی که‌سیکه‌وه که راستی ده‌زانیت ده‌یگوت هه‌موو ئەو بالنده‌نه‌ی له مندالییه‌وه بینیه‌وه و هه‌رچییه‌ک ده‌رباره‌ی تازه دهرکه‌وتنی ئەم بالنده‌نه ده‌گو‌وت‌ریت ته‌نیا درۆی رووته. بۆقبۆقیله پنی گوت «ده‌مت دابخه، تو چوزانیت، دوژمن تازه ئەم بالنده‌نه‌ی نارده‌وه بۆ

دىلاوار، زۆربەيان تەيرى نەخۇشى مەمەدخەسارن، نەخۇشى خەتەرناكيان
پىيە، فېربە لە خۆتەو قسە لە قسەى سەرۇكدا مەكە». ئىستا ھەموو بە
سەى ئەسلانپان دەگووت سەرۇك، ھەر كەسىكىش بۇقۇقىلە پىنگووتبا
دەمت دابخە دەبوو دەمى دابخات.

بۇقۇقىلە و ھەندى لە كورانى تر ھىچ كات دەست لە بالندە كوزراو ھەكان
نادەن، بەلام من وانىم، من دەتوانم بالندەكان بكوژم و دەستىشان لىبىدەم.
من چىژىكى زۆر لەو دەبىنم سەيرى بالندەى كوزراو بكەم. بە پەنجە
پىلويان ھەلبەدەمەو و سەيرى چاويان بكەم، دەست بە پەرەكانياندا بەيتىم.
نا من بەر لەو ھى لەگەل باغەوانەكانى دىلاواردا بكەومە تەقەكرىن، ھىچ
كات نەمدەزانى ناو شار ئەو ھەندەى بالندە تىدايە، سەر درەختەكان پىر
لە ھەشارى نەيتى بالندە. پۇژى يەكەم من سى بالندەى جوانم ھەلگرت
بىيەمەو بۇ مال تا دايكم بىينىت من چ جورە تەيرىكم كوشتو، دەمزانى
دايكم ھەزى لە بالندەى جوانە، لە پىگا مامۇستا سىمكو سەوھەيى
دراوسىمان منى بىنى و گووتى «عاسمان، عاسمان ئەو چىيە. واى چ
جوانن، باوكەرۇ، ئەو ئەم تەقەنەى ئەمرو ئەم شتە جوانەى بە دواو
بوو؟ دەى دەستى راوكەرى خۇشبىت، كوپە گەر بالندەى وا جوانت
دەستكەوت بۇم بەيتە، من بە پەرەكانيان تابلۇ و شت دروستدەكەم ...
و ھى خالق .. برا پۇ لەو رەنگانە، دە وەرە پۇحت دەرەنەچىت». وشەى
ئاسمان لە دەمى مامۇستادا و ھەا شىرىن بوو، دواتر ھەر كاتىك وشەى
ئاسمانم بەكارھىتايت، ھەر بە تۇن و دەنگى ئەو گووتوومە «عاسمان،
و ھى عاسمان، و ھى خالق». بالندەكان و ھەا سەرساميان كرىبوو، من خۇم
باو ھەم نەدەكرد كەس ھەيت بە جوانى بالندەيەكى مردوو وا بکەويتە
جۇش و خرۇش. نەمدەزانى مامۇستا دەيەويت چى بکات، بەلام پۇژى
دواتر كە نزىكى دوازە بالدارى كوزراوم بۇ بردەو، لە ھەوشى مالدا
رايگرتەم و گووتى «پەرى بالندە نرخی خۆى ھەيە، من چەند سالا بىر

لە دروستکردنى بالەندەيەكى گەورە دەكەمەووە كە پەرەكانى لە پەرى
 ھەموو بالەندەكانى دونيا دروستبوويت، نانا باوكە گيان تۆ دەليت چى، لە
 شونينكى بەرباران دايانانيم، دەيخەمە قەفەزىكى شوشەو، لە شونينكى زۆر
 تايبەت ھەليدەگرم، دەمەويت شتيك بيت بيت بە ڕەمزی دىلاوار». من
 ھەر تينەگەيشتم مامۇستا سەمكۆ سۆھەيب دەيەويت چى بكات، بەلام من
 پۆژانە دەيان بالەندەى كوژراو و جوانم بۆ دەبرد، ئەو ژنەكەى زۆر جوان
 بوو، ھەمووش دەيانگووت دلپيسى ليدەكات، بەردەوام لە ھەوشەكەدا
 رايدەگرتم و نەيدەھيشت بچمە ژوورى، يەك يەك سەيرى تەيرەكانى
 دەکرد و دەيگووت «وہى قوربانى خالق... وہى دايە پۆ، ئەو چيبيە ...
 سەير سەير ئەو ڕەنگە، تو شەرەف فەنان ھەيە ڕەنگى وا دەر بهيتت ...».

من و تەنەچيبيەكان لە ھەموو گەرەكەكاندا راوە بالەندەمان کرد. سەى
 ئەسلان مەبەستى بوو خەلك گويان بە دەنگى گوللە و شريخەى دەستريژ
 رايتت. دەيگووت دەيت دىلاوار لە خەو ھەستت. دەيوست تەنەگەكان
 زرمە و نالەيان بيت.

كە سى وينەى پياوہ ناديارەكە لە شاردا بۆبوو، ئيتەر وەزيفەى ئيمە
 گۆرانی بەسەردا ھات. ئەو پۆژە سەى ئەسلان كۆبوونەوہەكى گەورەى
 پيكردين، ئەمجارە لە برى مالە ھاوينەكەى خۆى، ھەموومانى بانگھيشتى
 ھۆلى كۆبوونەوہكان کرد لە ناوہراستى شاردا. ئەو كات بۆقۇقيلە بە
 ڕەسمى بووبوو بە بەرپرس و سەرپەرشتيارى ئيمە. ئەو لە ھەوشى مالى
 خۆياندا پيكردين و گووتى «ئيمە وەك تاقميك جەنگاوەر كە بڕوامان
 بە عەقيدەيەك ھەيە، بە ڕويشتنكى مەحكەمى سەربازى، ريز دواى ريز
 و بە نەزمى سۆپايەكى پيخراو، لەسەر ئاوازی سرودى «دىلاوار ئەى
 سەر زەمىنى شيران» دەيت بچينە ناو ھۆلى كۆبوونەوہكە». ھەرواش
 بوو، زۆربەى تيبەكان بەوجۆرە و بە مارشى سەربازى چووينە ناو

هه وه که. کۆبوونه وهی ئه مجاره له گردبوونه وهی هه زیکه ی ریکخراو ده چوو،
 خه لکانیک که یه ک بره و یه ک ئامانج کۆیانده کاته وه. سه ی ئه سلان چ
 قسه یه کی تازه ی پێ نه بوو، من له کاتی قسه کانیذا ملم خستبووه ناو
 یه خه ی کراسه که م و ده مویست که س سه ره نجم نه دات که گوێ ناگرم.
 به تیه ی چاو یه ک یه ک ته ماشای باغه وانه کانم ده کرد، هه موو به جوړیک
 نو قمی گو یگرتن بوون، وه خته بووم خو م بده م به فه وتان و قاقا پێکه نه م.
 سه یی ده ستیک جلی سه ربازی کۆنی له به رکردبوو که ده یگووت جلی
 جه نگاوه رانه ی باوکی بووه، به ده نگه ی به رز هاواریده کرد که له زه مانی
 باو با پیرانمانه وه تا ئه مرق هه مان جل و هه مان فه رمان چاوه رپیمانده کات.
 بیهینی سه ی ئه سلان له و جلانه دا زو ر پێکه نیناوی بوو، دیار بوو باوکی
 له خو ی کورتر و بچکوله تر بووه، جله کانی له به ر ئه ودا وه ها ته سک و
 کورت بوون، ده ترسام قو پچه کانی به ره پیت و بدات به ناو چاوی که سینکا.
 ئه و سه ی وینه که ی به ده سته وه گرتبوو و رایدیه وه شانده و ده یگووت «ئه م
 تاوانبارانه م بو بدۆزنه وه... هه یچ که سینک جیمه هیلن له مانه به یت، هه ر
 که سینک، هه ر به شه ریک له مانه چوو، بیه گرن و کارتان نه بیت... دیلاوار هه یچ
 پوژیک وه ک ئه مرق له مه تر سیدا نه بووه». من که سه ی ئه سلانم له و جو ش
 و خرۆشه دا ده بیینی وه خت بوو ده مدایه قاقای پێکه نین. راستی نه مده زانی
 شته کان چه ند خه تهرن، گه ر به مزانیایه چه ند خه تهرن پێنه ده که نیم. پوژی
 دواتر ئیتر پێنه که نیم، مه گه ر شه وان دره نگ له به ر خو مه وه خه نده یه کم
 بگرتایه.

نا ... که سمان له و باوه رده نا نه بووین بکه وینه راوێکی وا بیتو چانه وه.
 له که مپی شیناوه من ده مزانی بو شه ری راسته قینه په روه رده مانده که ن،
 به لام له و ی هه یچ دیار نه بوو، دلمان خو شبوو که ته نیا بو دۆخی تاییه تی
 و بو حاله تی مه ترسی خو مان ئاماده ده که ی، جه نگاوه ره کان له گه ل یه کدا
 ده یانگووت «شته که بو روژی ته نگانه یه، نه با جه نگ یه خه مان بگریت، تا

گەر شتېك قەوما دەست و پى سېى نەبىن». نە من و نە هېچ جەنگاوەرىكى ترى كەمپەكە چاوەرپى جۆرە رۆژىكى لەو جۆرە نەبووين. دەمانزانى ئىمە بووینەتە جەنگاوەر، بەلام بچىن بۆ جەنگى راستەقىنە، نا... باوەرمان بە شتى وەها نەدەکرد.

بۆ رۆژى دواى كورى بەقالەكەى غەقارىى «بۆقبۇقىلە»، لە پاسىكدات هات بە دواماندا و يەكى سى وینەى داینى و گووتى «ئەووە كابرای سەگبابى ناو خەونەكەى، لە خوشك و دایكى بەم، با ئىمەش پیاوبىن و بگەرپىن و بیدۆزینەو، لە ئەژدادى بەرىن». ئەووە هەمان ئەو وینانەبوو كە دوینى سەى ئەسلان بە تورپەییەووە رايدەووەشاند. هەموو بە گومانەووە سەیری وینەكانمان كرد و لەوهدا رىكبووین كە وینەكان لە كابرای ناو خەونەكانمان ناچیت. بەوهدا من ئەسلەن خەونەكەم نەبىنیوو، ئەسلەن نەمدەزانى ئەو كابرایە چ جۆرە دەعبا و دەعجانیكە، مكور و بىترس گووتم «راستتان دەویت، ئەم رەسمانە لە فایەقى پورە شەمسەم دەچیت تا لەو كەسەى دیتە خەوى من». هەموو لاقرتیمان دەکرد، تانە و توانجمان دەدا، پێدەكەنین، بە گالتە دەستمان بۆ رېیوار و خەلكى سەر شۆستە و شەقامەكان درێژدەکرد، دەمانگوت «وێى وەى ئەووە چەند لەم وینەى دەچیت، بابیگرین... شتەكان هەمووى لە گالتەووە دەستى پىكرد، لە پێكەنینەووە. تا بۆقبۇقىلە گووتى «گوپىگرن، وینەكان ئەسلەن گرنىگ نین، وینەكان بخەنە قوونتانەووە، من خۆم هەشت مانگى رەبەق لەسەر سنوورەكان بووم، هەشت مانگى رەبەق، دەزانم كى لە دوژمن دەچیت و كى لە دوژمن ناچیت. خۆم بىنیوم... زۆریان دەناسمەووە. ئىستا دەچىن بۆ باشوور، بۆ دیلاوارى رەش، هېچ كەسێك ئەم ئىشە بە گالتە نەگریت. سەیربەكەن ئەمرى هەموو شتێكمان پێیە، بۆمان هەیه ئەوێى گومانى لێدەكەین بىگرین و وەك قاز و قەلەمون سەریبەرىن... ئەوهدا، ئەووە ئەمرى سوپاسالارى دیلاوارە. بە ناموسى دایكەم درۆ ناكەم، ئەوهدا... بە مۆر

و ئیمزای خۆیه‌وه. له‌مڕۆ به‌ دواوه‌ که‌س بالنده‌ نه‌کوژیت... ئیتەر ئیشی
باشترمان هه‌یه‌».

له‌ دوازدەمی نیوه‌ڕۆدا به‌ خۆمان و چه‌که‌کانمانه‌وه‌ له‌ دیلاواری ڕه‌ش
دابەزین، له‌ جیگایه‌ک فولکه‌ی غه‌واره‌کانی پینده‌لێن. نزیکێ دوو سه‌عات
له‌ به‌ر خۆردا وه‌ستاین، هه‌موو هه‌ستمان به‌ گه‌رمایه‌کی زۆر ده‌کرد،
بۆقبۆقیله‌ په‌ڕۆیه‌کی ڕه‌شی به‌ستبوو به‌ ناوچاوانییه‌وه‌، زیره‌یه‌کی زیوی
له‌ مه‌چه‌کییه‌وه‌ ئالان‌دبوو، تیره‌نده‌زێکی درێژ و یه‌ده‌ک خ‌ری خ‌ستبووه‌
سه‌ر شانی، ئیمه‌ش هه‌موو تفه‌نگی خۆمان پێ بوو، من ته‌نیا چاویلکه‌ له‌
چاوی ناویان بووم که‌ هه‌تاوی نیوه‌ڕۆ زۆر ئازاری چاوی ده‌دام.

فولکه‌ی غه‌واره‌کان شوینێکی پیس و ناخۆشه‌ که‌ چوار ده‌وری به‌
دوکانی ته‌نه‌که‌ و که‌پری ورده‌واله‌فروش گیراوه‌، من‌دالانی پێخاوس و
گاوگۆلکی به‌ره‌لا و قاز و مریشکی ماله‌ هه‌ژاران به‌رده‌وام به‌ شه‌قامه‌که‌دا
دین و ده‌چن. زۆرینه‌ی ئه‌و ئوتومبیلانه‌ی ڕوو له‌و فولکه‌یه‌ ده‌که‌ن، پیکابی
کۆنن که‌ باری کاله‌ک یان شووتییه‌ کۆله‌یان پێیه‌ و له‌ چوارڕینگاکه‌دا
ده‌هه‌ستن تا ک‌پ‌یارێک په‌یدا بکه‌ن، ئه‌وه‌ی منی توره‌ده‌کرد زۆری بالنده‌
پیره‌کان بوو که‌ ده‌مبێنی به‌سه‌ر ئاسمانی فولکه‌که‌دا به‌ خاوی و ماندویتی
ده‌فرپین، یان ئه‌و سه‌گه‌ گه‌ڕۆلانه‌ی دیاربوو من‌دالان شه‌که‌ت و زامداریان
کردون. نزیکێ دوو کاتژمێر له‌ویدا وه‌ستاین، می‌ش و مه‌گه‌ز به‌ جۆریک
زۆربوون، من هه‌ستمده‌کرد گه‌ڕ ڕۆژێکی ته‌واو له‌ویدا بم چاوم له‌ گلینه‌
ده‌رده‌هێنن. هه‌وا وه‌ها سه‌نگین بوو، هه‌موو هه‌ستمانده‌کرد ده‌بێت شتیک
بکه‌ین تا که‌میک ژیا‌نی ئه‌م جیگه‌ مه‌نگه‌ بجو‌لێت، هه‌موو ئه‌و گه‌ره‌که‌
له‌ گێژییه‌کی سه‌یردا ده‌ژیا ... دوا‌ی سه‌عاتیک خه‌لکی زانیان که‌ ده‌بێت
لێمان بترسن، وورده‌ وورده‌ ده‌ستمانکرد به‌ وه‌ستاندن خه‌لک و پشکنینی
شوناسنامه‌کانیان، بۆقبۆقیله‌ خۆی سه‌ره‌پرشتی هه‌موو شتیکی ده‌کرد،

خەلكى زۆر بەمبۆرە پرس و راگرتنە رانە ھاتبۈۈن، ھەموو بە گومان و تورەيىيە ۋە سەيرىيەندە كەردىن. بۇقۇقىلە گوۋتى «ئەم باۋەھىزانە لىمان ناترسن بابچىنە ژوورى». ھىدى ھىدى خۇمان و پاسەكەمان فولكەى غەۋارەكانمان بەرەو ناو كۆلانەكان بەجىھىشت.

ناو كۆلانەكانى دىلاۋارى رەش ھەر تەسك و تارىك نىن، بەلكو مەخلوقات و خەلكىكى تىدان پىندەچىت لە پۇژىكەۋە ھاتوون ئىدى ئەو كوچانەيان جىنەھىشتىت، مۇن و تورە، ۋەك غەزەبى خۇدا سەيرى ئىمەيان دەكرد... ھەموو لە گوماندا بوۋىن، ھەمووچاۋەروانى شتىك بوۋىن. مەن ۋەك پۇژانى پىشۋوتر ھەلگرتنى تەنگەكە ئەزىتى دەدام، ھىشتا ھەر چاۋم لە ئاسمان بوو بۇ سەيرى بالندەكان، گەر بالندەى ناۋازەم بدىيائە دەمويست تەقەى لىبكەم. بەلام بۇقۇقىلە دەيگوت ئەمرو تەقەكردن لە بالندەكان قەدەغەيە، دەبىت خەلك بزەنن بە دۋاى كەسىكدا دەگەرىن.

بۇقۇقىلە رقى لە خەلكى ئەم گەرەكانە بوو، دەيگوت «بىئەسل و فەسلن» «كەس نازانىت چىن» «دز و چەتە و گىرفانېرن» «فەسادى دىلاۋار ھەموو لىرەۋە دىت» «ژنە ساغەكەيان بە پوپىيەكى كۆن دايدەكەنىت» «ئەسلەن زمانى ئىمە باش نازانن». كە ئەو شتىكى بگوتبايە نەدەبوو ئىمە ھىچ بلىنن، گەر بمانگوتايە «بۇ؟ چۆن؟» يان «ۋانىيە؟». دەيگوت «ئەدەبىسز كەى فىترى زەبىت و رەبىتى نىزامى دەبىت؟». لە پشۋوۋەكاندا پەرۋكەى ناۋچاۋانى دەكردەۋە و دەيگوت «خۇا شوکور، بەس نىيە ئىمە خەلكى گەرەكى غەفارىنن، گەر لىرە لەدايكبوۋىنايە چىمان بگردايە، ئەمە كەى شوئە... ئەم پىس و چەپەلانە كەى بەشەرن، بە دەست مەن بىت ھەموو ئەم ناۋە دەسوۋتىنم». عادەتى بوو زۆربەى كات يان پەرۋيەكى بە ناۋچاۋانىيەۋە دەبەست يان كلاۋىكى مەكسىكى زلى دەكردە سەرى، ھەر كات پەرۋكەى لابردايە يان كلاۋەكەى بەرزبگردايەتەۋە دەترانى بۇ ناۋيان

ناوه بۆقبقیله، لووتیکی سووری زلی هه‌بوو، چه‌ناگه‌یه‌کی کورت، ده‌میکی ته‌پیو، جووتیک چاوی زه‌ق و ناو‌چاوانیکی ده‌رپۆقیو. ناو ده‌می دوو ریز ددانی وه‌ها مه‌حکه‌می تیدابوو، ده‌یتوانی گۆشتی گا به‌ ساغی وه‌ک بنیشت بجوینت. من له‌ هیچ شتی‌کدا به‌غیلیم پی نه‌ده‌برد، له‌و که‌لبه‌ تیزانه‌یدا نه‌بینت که‌ خۆی زوو زوو پیشانی‌ده‌داین و ده‌یگوت «دامناوه‌ که‌ شه‌ر هه‌لگیرسا، قور‌قورا‌گه‌ی دوو سینه‌کی پینه‌لدرم».

له‌ ناو کۆلانه‌کاندا هه‌ستمکرد بۆقبقیله‌ش دوودل و نا‌ئارام بوو، نه‌یده‌زانی چی بکات، نه‌یده‌ویست پۆژی یه‌که‌می خزمه‌تی راسته‌قینه‌ی له‌ سوپای باغه‌وا‌نه‌کاندا وه‌ها پوچ بینت، چه‌زیده‌کرد شتیک بکات سه‌ره‌نجی سه‌ی ئه‌سلان و ئیمه‌ و هه‌موو خه‌لکی رابکیشیت. من زۆر سه‌یرمه‌کرد، ده‌مویست تیگه‌م بیر له‌ چی ده‌کاته‌وه، که‌ هه‌سته‌یده‌کرد من سه‌یریده‌که‌م پروم ده‌کرد به‌ولاوه‌، به‌لام خۆی وریا و به‌خه‌به‌ر بوو، هه‌موو جاریک مچی ده‌گرتم و ده‌یگوت «هیی، ئه‌وه سه‌یری چی ده‌که‌یت». هه‌میشه‌ وابوو، من هیچم نه‌ده‌گوت و ئه‌ویش هیچی تری نه‌ده‌گوت. هه‌ستمکرد تا زیاتر بچینه‌ ناوه‌وه، ئه‌و هه‌ست به‌ ترس و خنکان ده‌کات، میشه‌کانی فولکه‌که‌ هه‌ر به‌دوامانه‌وه‌ بوون، تا ده‌هات زیادیشیان ده‌کرد، له‌ هه‌ندێ جی‌گادا مامر و جوجکی به‌رمالان وه‌ها زۆربوون، نه‌مانده‌توانی برۆین، بۆقبقیله‌ و کوره‌کان به‌ تور‌ه‌یه‌وه‌ شه‌قیان له‌ هه‌ر مامر و مراوییه‌ک هه‌لده‌دا، به‌هات‌بایه‌ته‌ به‌ر قاچیان. له‌ کوچه‌یه‌کدا بۆقبقیله‌ له‌ خۆیه‌وه‌ به‌سه‌ری‌دا هات و پیاویکی ره‌شتاله‌ی باریک و موو کورتی گرت، که‌ سه‌ری تۆزیک له‌سه‌ری پیاوی ناو وینه‌که‌ ده‌چوو. پیاوه‌که‌ ترسیکی کتوپ‌ر گرتی، نه‌یده‌زانی ئیمه‌ چیین و کیین، تهنه‌نگه‌کانی شانمان و نیگا‌کانمان دوودلیان‌کرد‌بوو. چه‌ند جار پرسى «ئیه‌وه‌ چیین؟ ئیه‌وه‌ کین؟». که‌سمان نه‌مانده‌ویست وه‌لامی به‌دینه‌وه‌، خوشمان نه‌مانده‌زانی ئیمه‌ کیین، به‌لام کابرا بی‌ده‌نگ نه‌ده‌بوو، ده‌یپرسی و کۆتایی نه‌ده‌هینا، تا بۆقبقیله‌ به‌ هه‌موو هیزى خۆی، مشتیکى

توندى كيشا به دهמידا. پياوه كه كه ميک گيژبوو، تاليكى باريكى خوين به لای ليويدها ته خوار، ترسيكى زور په پييه چاوى، پهنگى ودها په پرى دهتگوت پهنگى مردوانه... بوقبوقيله، به كره دريژى بانگكرد كه كردبووى به هاوكارى دهسته راستى خوى و وينه كه دايه دهستى و گووتى «جوان سه يريكه، له وينه كه ناچيت؟». به كر له هموموان لوقن و باريكتر بوو، لووتينكى منگنى دريژى هه بوو، يه كه مين دروژنى سهر زهوى بوو، هه زار سويندى ده خوارد تا درويه كى مفتى خويت به سهردا ساغبكاتوه، ئه به درو گووتى «بهلى له خوى دهچيت... هه عهينه خوى، به موو جياوازيان نيه». دواى ئه وه يه كه يه كه هموموانى بانگكرد و پرسى «له خوى دهچيت يان له خوى ناچيت؟». هه موو سهرمان له قاند و گوتمان «بهلى له خوى دهچيت». منيش سهرم له قاند و به ساردى و دوو دلييه وه گووتم «ئا ... وايه، توژيك له وينه كه دهچيت». گهرچى درؤمده كړد، به لام بويرى ئه وه نه بوو دژى هه مووان بوه ستمه وه، من دوو دل بووم، به لام دهمويست زوو ئيشه كه مان ته واو بيت و بگه پيښه وه بؤ ماله وه ... نه مده ويست شتيك بكم بيمه لاقرتى و گالته جارى كوربه كان. به فهرمانى بوقبوقيله گه مارؤى پياوه كه مان دا و دهستمان به ست و دهممان به ست و خستمانه ناو پاسه كه وه. ئه وه يه كه مين كه س بوو، بيگرين، يه كه مين دهستكه وتى بچوكى تپيه كه دى ئيمه بوو. كه پياوه كه يان خسته ناو پاسه كه وه، ئيتير دلنيا بووم ده گه پيښه وه بؤ مالى، دهچينه وه بؤ لای دايكمان، من خوش حال بووم كه به گرتنى ئه وه پياوه، هه موو هه ستيانكرد پوژيگى گرنگ و پر كاريان ته يكردوه. گهر كه سمان نه گرتبايه ناو ميندى دهيكوشتين، هه موو هه ستمانكرد گرتنى يه كيك چ سهر گه رمييه كى زورى تيدايه، چون ده توانيت پوژه كه مان پر مانا و ئيشه كه مان خوشبكات... له ناكاو هه ستينكى قولى ئاسووده يى و سوو دبه خشى كه و ته سهر روخسارى هه موو جهنگاوه ره كان. هه موو ئاسووده بووين... كامه رانييه كى نهينى كه وتبووه سهر روومان.

گەرچی من لهوانه نيم عاشقى هيچ جىگايهك بىم، بهلام شكوى نهو شوينه،
 نهو تيشكه تاييه تيانهى له هيچ شوينىكى تردا ناييىنم. نهو ستوونه گهوره و
 نهو ستوورانهى بنميچه نهخسدارهكانى راگرتووه، نهو كاشييه رهش و سپيانهى
 شكويهكى كلاسيكيان به هه موو جىگاكه بهخشيوه ... پىكرا، گىژمدهكه.
 شه بهنگى جوانييهك دهبيىنم، كه نازانم سهر به چ سهردهميكه، دههويت
 ته نيا بوهستم و لهزهت لهم گىژييه بيىنم. دهنگى موسيقيايهكى ئارام له
 جىگايهكه وه ديت، موسيقيايهك پيشتر گويم لى نه بووه، بهلام ئىجگار هيمن و
 ئاسووده بهخشه، به جوړىك خواستى ملكه چييهكى قوولم تىدا دروستهكات.
 دهزانم ليره دا پياويك ههيه كتييهكان دهبات بيانخاته بهر روناكى، بيانخاته
 بهردهم با تا نهخنكىن. پى دهنيمه ناو نيسته جيكهى نهو، خوئ بهرهو پيرم
 ديت، دهزانيت ئه مجاره زور ورد له ههر شتيكم روانيوه، دهزانيت تووشى
 شوكيكى نهينى بووم، دهزانيت نهو موسيقيايه لاواز تريكردوم. دهزانم له
 ناخى دلدا وهك گهنجىكى ساويلكه و گيروده ده ميىنيت كه دل و دروونىكى
 خراپم نييه، بهلام دهزانيت ناتوانيت رزگارمبكات. دهيهويت نهو چاوه روانييه
 له مندا دروست نهينت، وهك فريادرهس سهير بيكه م... بهلكو ته نيا پيرىكه له
 ناو موزه خانه يه كدا... پيرىكه دهزانيت ديلاوار له كوئوه هاتووه و بو كوي
 دهچيت. به كتييهكهى دهستييه وه كه وهك هه ميشه به سنگه وه گرتويتى، به

دهنگی به‌رز پیمده‌لێت «فه‌رموو ... فه‌رموو. ده‌بینیت، ده‌بینیت. من سی پۆژه چاوه‌پوانی تۆم. ب‌روانه‌ د‌ونیا چۆنه‌، ئێستا من دوو جۆر ژيان ده‌به‌مه‌پۆه، ژيانى شه‌وم شتیكه‌ و ژيانى پۆژم شتیكى تر، كى ده‌یگ‌ووت به‌هنامى پیر وای به‌سه‌ردیت». من هه‌سته‌ده‌كه‌م پ‌روفیسۆر ده‌زانیت من چ سه‌رگه‌ردانم، ده‌زانیت ب‌یهێز و لاوازم، سه‌رداده‌نه‌وینم و وه‌ك قه‌رزدارێك به‌ ده‌نگێكى ك‌ز ده‌لێم «جه‌نابى پ‌روفیسۆر، هاتووم پ‌یتان ب‌لێم، كه‌سیكم ب‌ده‌نى له‌گه‌ل خۆمدا ب‌یبه‌م بۆ ئه‌و جیگایه‌ی كارى لى ده‌كه‌م تا ب‌یكه‌م به‌ هاوكارى خۆم... چ‌ه‌ند پۆژه ب‌یرده‌كه‌مه‌وه، من ه‌یچ جیگا و ر‌یگایه‌كم ن‌ییه‌، ته‌نیا ئه‌و ر‌یگایه‌ شك ده‌به‌م ب‌توانم كومه‌ك به‌ قوربانیه‌كان ب‌كه‌م، كه‌سێك له‌گه‌ل خۆمدا و له‌ شوین كاره‌كه‌مدا حه‌شاربده‌م، هه‌ر ئه‌وهم بۆ ده‌كریت». پ‌روفیسۆر ده‌لێت «هه‌له‌هاتوو‌ه‌كان پۆژ به‌ پۆژ زیاتر ده‌بن... تۆ نایان‌بینیت، هه‌ستیان پى ناكه‌یت؟». مۆسیقا ه‌یمنه‌كه‌ زۆر كارم ت‌یده‌كات، ده‌مه‌و‌یت ب‌یده‌نگم و گو‌ی‌ب‌گرم، به‌لام ده‌زانم كارى وا ب‌یشه‌رمییه‌، ده‌زانم پ‌روفیسۆر مۆسیقاكه‌ وه‌ك ئاهه‌نگێك ده‌بینیت كه‌ پ‌و‌حى مۆزه‌كه‌ پ‌ه‌خشیده‌كات‌ه‌وه‌، وه‌ك نه‌غمه‌یه‌كى نه‌ینى كه‌ له‌ ك‌زى ئه‌م ته‌لاره‌وه‌ هه‌لده‌ستیت. من به‌ ناچارى ده‌لێم «جه‌نابى پ‌روفیسۆر پۆژانه‌ خه‌لكى نوێ د‌ین بۆ ش‌یتخانه‌كه‌مان، پۆژانه‌ د‌یلاوار ماندوو‌تر ده‌بیت». من ده‌مه‌و‌یت زۆر له‌گه‌ل پ‌روفیسۆر داب‌نیشم، هه‌سته‌ده‌كه‌م پ‌رسیارم زۆره‌، پ‌روفیسۆر له‌و كه‌سانه‌یه‌ كه‌ سه‌یرى چاوت ده‌كات، ده‌زانیت چ نیازێك‌ت هه‌یه‌. ده‌لێت «تۆ ئێستا ده‌بیت هه‌موو ه‌یزى خۆت ب‌خه‌يته سه‌ر ئه‌وه‌ی كه‌سێك پ‌زگارب‌كه‌یت. پ‌زگاركردنى ئینسانێك ئاسان ن‌ییه‌، شه‌و وه‌ره‌ بۆ مه‌یدانى ماسى فرۆشان. من د‌یم و له‌وێ كه‌سێك‌ت ده‌ده‌مى كه‌ چه‌كداره‌كان به‌ دوایدا ده‌گه‌رێن. ده‌بیت زۆر ئاگات ل‌ێى ب‌یت... ئه‌وه‌ ئه‌مانه‌تى ئیمه‌یه‌ له‌ گه‌ردنى تودا».

پ‌روفیسۆر نایه‌و‌یت كات زۆر به‌ ف‌ی‌رۆب‌دات. نایه‌و‌یت زۆر له‌ من نزیک ب‌یته‌وه‌، نایه‌و‌یت له‌وه‌ زۆر‌تر ب‌یناسم و ب‌مناسیت. ئه‌مجاره‌ به‌ پ‌وشنى

ده‌بینم که شکوی خوی و شکوی موزه‌خانه که یه‌ک شتن. هه‌سسته‌که‌م
 سه‌رسامیم به موزه‌خانه‌که، سه‌رسامیم به‌م کتیب‌خانه گه‌وره‌یه، سه‌رسامیم
 به‌و ده‌یان هزار کتیب‌یه که که‌س نایان‌خوینیت‌ه‌و، سه‌رسامیم به‌ه‌ندازه و
 هه‌فسونی هه‌م ته‌لاره بی‌وینه‌یه، به‌م جوانیه نه‌ینیه‌ی له‌م شوینه‌دا هه‌یه، ته‌نیا
 در‌یژ‌کراوه‌ی سه‌رسامیم به‌م پی‌اوه بچک‌وله‌یه که سه‌یرمه‌کات و به‌چاو
 پیمده‌ل‌یت «نیستا تو هه‌موو شتیک ده‌زانیت... هه‌موو شتیک». نیگا‌کانی پرن
 له‌ بیباکی یه‌ک‌یک له‌ راستیه گه‌وره‌کان تیگه‌یشته‌و، وه‌ک هه‌و‌یه به‌چاو
 یه‌ک‌جار و بۆ هه‌تا هه‌تایه ده‌رمبکات، وه‌ک هه‌و‌یه بلی برۆ به‌ناو دوزه‌خدا
 سه‌فه‌ربکه و بسووتی و وه‌روه. من هه‌ست به‌به‌تالی و ترس ده‌که‌م،
 هه‌ست به‌بیمانایی ده‌که‌م. نامه‌وینت به‌پروفسور بلیم «هه‌ست به‌گونا‌ه
 ده‌که‌م»، به‌لام هه‌ست به‌گونا‌ه ده‌که‌م، نه‌له‌ به‌ره‌ه‌و‌یه که نیگار‌کشه‌کانم
 دوزیه‌وه، به‌ل‌کو له‌ به‌ره‌ه‌و‌یه له‌ نه‌ینی لاوازی خوم تینا‌گه‌م، هه‌موو شتیک
 ده‌مبات و منیش جگه له‌وه‌ی له‌گه‌ل‌یدا برۆم چاره‌ی ترم نییه. من خوم له
 به‌رده‌م یه‌ک پ‌نگادا ده‌بینم، یه‌ک پ‌یگا و هیچی تر... هه‌ست به‌گونا‌ه ده‌که‌م،
 چونکه دل‌نیام ده‌بیت به‌و ته‌نیا پ‌یگایه‌دا برۆم.

پروفسور ده‌زانیت، من هه‌رچی‌یه‌ک ده‌که‌م له‌ ترسنوکی‌مه‌وه ده‌یکه‌م،
 ده‌زانیت وه‌ک هه‌موو خه‌ل‌کی تر جگه له‌ باوه‌شی به‌ماله‌که‌م جیگایه‌کی ترم
 نییه خومی تیدا بشارمه‌وه، ده‌زانیت رقم له‌ خیزانه‌که‌مه، ئاسان هه‌وه له
 چاو و هه‌ناسه و ده‌نگدا ده‌خوینیت‌ه‌وه، ده‌زانیت من هه‌رفیکم له‌ چیرۆکی
 دانیال بۆ مامه‌ سیام نه‌گ‌یراوه‌ته‌وه، چونکه ده‌زانم تیی ناگات، ده‌زانم
 لووتبه‌رزیه‌کی زانستی تیدایه‌ گالته‌ی به‌و چیرۆکه‌ بیت، نامه‌وینت به‌من و
 پروفسور و دانیال و میژوو پ‌یکه‌نیت. به‌لام پروفسور ده‌شرانیت که من
 ناتوانم جگه له‌ ملکه‌چی و ملکه‌چی و ملکه‌چی زیاتر هیچی تر پ‌یشک‌ش به
 دونیا بکه‌م ... ده‌زانیت له‌گه‌ل هه‌موو هه‌و‌یه ترسنوکی‌یه‌شدا، هیوایه‌کی بچوکم
 تیدایه، ده‌توانم یه‌ک‌یک پ‌زگار بکه‌م. هه‌تا مروفی ترسنوک و کویله‌ش ده‌توانیت

مرۆڤێک پزگاریبکات ... ڕهنگه پروفیسۆر وای بیری لێ کردبێتهوه، ڕهنگه ئهوه به دوا هیوا بزانیته بۆ من، یان بۆ دیلاوار، یان بۆ تهواوی ئادهمیزادانی دونیا. دانیایه من قارهمان نیم، دهزانیته بهشی هههه زۆری خهڵک قارهمان نین، به جۆریک سهیرمهدهکات وهک بلیته «غهم مهخۆ، دیلاوار قارهمانی تێدا نییه، تا تو قارهمان بیت». من که سهیری ئهم تهلاره گهورهیه دهکههه، سهیری ئهو میژووه گهورهیه دهکههه که پاراستویتی، سهیری ئهو جهسته پیرهیه دهکههه، بیری ئهو شهوه دهکهمهوه که لهو ژووره زهرد و سارد و تهماوییهدا بینیم، دهزانم قارهمانه... دهزانم دهکریته مرۆڤ قارهمان بیت، بهلام من نا... من له جنسی ئهوانههه که ملکهچن، ئهو ملکهچانهی کۆیلهیهتی و بێدهنگییان پزگاریان ناکات، بهلام له قوولایی ناخمدا دانیام که کۆیلهکان چارهنوسیکی باشتریان لهوانه نییه که راستهوخۆ له ڕینگای سههرکیشییهکی شیتانهوه ڕووبه ڕووی بهدهختی خۆیان دهبنهوه. بهلێ کۆیلهکان له قارهمانهکان تراژیدیترن، غهمگینترن، زۆرجار ڕهسهنتریشن ... منیش ڕینواری زهریاواری، مستهه گرینۆک، گهورهترین بهلگهی ئهو راستیه بووم. ئهسلی مرۆڤ دهچیتهوه سههر کۆیلهکان، نهوهک سههر قارهمانهکان. یانی من، ژیاڵی ڕینواری زهریاواری... شاهیده.

بازاری ماسی فرۆشهکان له شهودا، له بهشی شارێکی چۆلکراو و خاپوور دهچیت، بۆنی وێرانهی لێ دیت، بۆنی جینگایهک که شهو تهنیا تارماییهکان پیا دهگهڕین. مهسهلهکه تهنیا تارمایی ئهو ماسیفرۆشه خنکاوانه نییه که خهڵکانیک به شهو دهیانبینن و دهگهڕینهوه بۆ ئێره، بهلکو ئهو ههموو کوچه تاریک و ڕههه نییهیه که هههه ههموویان ده میان ژهنیوهتهوه ئهم گۆرپهپانه ... ئهوه دهترسینیت. سهیری چواردهوری مهیدانه خالییه که دهکههه و نازانم ده می چهند کوچه بهسهه ئهم گۆرپهپانهدا کراوتهوه،

ئەژماردنی ئەستەمە. من بۆنی ماسی پزیو دەکەم، هەستدەکەم تەواوی زەوی گۆرەپانەکە پولهکە گرتویتی، هەستدەکەم بەسەر جەستە ی ماسییەکی گەورەدا دەروم. بەلام ئەوەی خەریکە دەمخکینیت بۆنی لیخنی گۆمیکە کە هەستدەکەم یەکیک ماسی پزیوی لی دەردەهینیت. من تارمایی هەندی کەس دەبینم بە تۆپی گەورەو، تۆریک دەتوانیت هەموو مەیدانەکە داپۆشیت، لە کوچەیه کەو و دین و لە کوچەیه کی دیدا و ندهبن، من هیز دەدەمە بەر خۆم تا نەترسم و هەلنەیه... هەموو خەلکی دیلاوار دەزانن کە تارماییەکانی شەو لە مەیدانی ماسی فرۆشاندا ترسناک نین. بەلام کەم کەس بە شەو دەویریت بیتە ئەم مەیدانە، هەتا پۆلیسەکان لە تارمایی و بۆن و ورتە ورتە نەینییەکانی ئەم جیگایە دەترسن. مەیدانەکە بە شەو پڕە لە دەنگی نەینیی، دەنگەکان جاریک لە خورپی ئاو و جاریک لە چرپی مردویەک دەچن، چرپیەک بانگی کەسیکی نادیاربکات. من پشیلەکان دەبینم بە هیمنی و ترس و دوودلییەو گۆرەپانەکە دەبرن، گەرچی بەرمیلە گەورەکانی زبیل، پڕن لە ئیسک و ناوژگ و پیستی ماسی پزیو، بەلام پشیلەکان نزیک ناکەونەو، وەک لە شتیکی بترسن یان گومان لەم شوینە بکەن. یەکیک هەیه دەلێت ماسییەکان هیچ کات خەون نابینن، بەلام هەموو ئەم مەیدانە فەزای خەونیکی سامناکی هەیه. من هەستدەکەم خەون دەبینم، هەستدەکەم لەسەرما شتیکی شکاوه... ئایا لە ناوەرپاستی خەوندا و ئەم مەیدانە دەبینم، یان لە ناوەرپاستی ئەم مەیدانەدا و خەون دەبینم... بەجۆریک گێژ و مەست و بیچارەم کە لە چاوە تروکانیکدا تێدەگەم لە دیلاوار چی دەگوزەریت. ئەمە لەو جیگایانەیه کە مڕۆف هیچ کات بەرچاوی پوون نابیتەو، تەمیکی هەمیشە نیشتوو لەسەر شتەکانە، هیندە ی دەتەویت پوون ببینیت، سپیتییک وەک سپیبوونی دیدە ی نابیناکان بەرچاوت دەگریت، لەسەر عەرەبانە ی ماسی فرۆشەکان کە ئەلقاوئەلق بە دەوری مەیدانەکەدا دائراون، کۆمەلێک بالندە ی بچوک دەبینم کە هەموو لە پەلەوهری خەستە ی ژیر باران دەچن،

پێده‌چیت هه‌نده ماسی رزویان خوار دیت پیکرا نه‌خوشبن، هه‌ر شتیکی نامۆ له‌مه‌یدانه‌که‌دا ده‌ر بکه‌وێت ئه‌وان به‌ خاوی و سه‌نگینی و پیکه‌وه ملیان به‌ره‌و ئه‌و ئا‌راسته‌یه‌ ده‌جولێن... هه‌ندێ جار هه‌موو سه‌یری من ده‌که‌ن که‌ له‌وه‌ته‌ی گه‌یشتوومه‌ته‌ ئه‌م مه‌یدانه‌ له‌ جیگایه‌که‌دا وه‌ستاوم و ترسیکی نادیار دایگر تووم. ناتوانم بزانی چه‌نده‌یه‌ لێره‌م، هه‌ستم به‌ تپه‌رپینی کات نه‌ماوه، کات وه‌ک زه‌مانی ناو خه‌ون ده‌روات، هه‌ستده‌که‌م پێوانه‌کردنی ئه‌سته‌مه‌. من چه‌نده‌یه‌ له‌ویم، چه‌نده‌یه‌ وه‌ستاوم نازانم. به‌لام له‌ ناکاو پروفیسۆر له‌سه‌ری کوچه‌یه‌که‌دا ده‌رده‌که‌وێت، چاوده‌که‌مه‌وه‌ و وا‌هه‌ستده‌که‌م ئه‌و له‌ میژه‌ له‌ویییه‌ و سه‌یرمه‌ده‌کات، له‌ به‌یانی زیت‌ل و سه‌رزیندوو‌تر دیاره‌، کتێنیک و جانتایه‌کی بچوکی شانی پێیه‌، وه‌ک ئه‌وه‌یه‌ له‌ جیگایه‌کی دووره‌وه‌ هاتبیت. ئیستا ده‌زانیت من ده‌یینم، ده‌زانیت وری و گێژی مه‌یدانه‌که‌ خه‌ریکه‌ به‌رمه‌ده‌ات، به‌ هه‌مینی به‌ره‌و رووم دیت. هه‌نگاوه‌کانی به‌ جو‌ریک خا‌و و له‌سه‌ره‌خۆن، من واده‌زانم ده‌مرم و ئه‌و ناگاته‌ لام، واده‌زانم تا دیت لێم دوورده‌که‌وێته‌وه‌، به‌لام زۆر نابات که‌ دیت به‌رده‌مم، ده‌رکه‌وتنی له‌ نزیکمه‌وه‌ کتوپر و ترسناکه‌، وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ ناوه‌راستی رینگا‌که‌دا ونبووبیت و له‌ ناکاو له‌ به‌رده‌می مندا ده‌رکه‌وتبیته‌وه‌، نیکام پره‌ له‌ ترس. پروفیسۆر ده‌زانیت، ئه‌م ترسه‌ ترسی ئیستا نییه‌، ترسی ئه‌م مه‌یدانه‌ نییه‌، ترسی ئه‌م ساته‌ وه‌خته‌ ته‌ماویییه‌ی ناو ئه‌م مه‌یدانه‌ نییه‌، به‌لکو ترسیکی کونه‌، ترسیکی قووله‌، له‌ بنی دلدایه‌ و ده‌رنایه‌ت. پروفیسۆر ده‌لێت «مه‌یدانی ماسی‌فرۆشه‌کان له‌ بناغه‌ی دروستبوونی دیلا‌واره‌وه‌ هه‌یه‌، میژوونوسان ده‌لێن به‌ر له‌ دیلا‌واریش ده‌میک ته‌نیا زیندانی‌ک لێره‌ بووه‌ مه‌یدانه‌که‌ بوونی هه‌بووه‌، به‌لن ماسی‌فرۆشه‌کان له‌ کونه‌وه‌ لێره‌دا ماسیان فرۆشتووه‌». ده‌ستم به‌ ده‌ستی پروفیسۆره‌وه‌یه‌، هه‌ستده‌که‌م بازووم به‌ نه‌رمی ده‌گوشیت تا ناچارمبکات برۆم... من خوشحالم که‌ ده‌ستی ئه‌و رێنمایمه‌ده‌کات، ئیستا ده‌توانم چاو لیکبنیم و برۆم، ئه‌م جیگایه‌ له‌ هۆشی خۆم بتاراینم و ده‌رچم. هه‌ستده‌که‌م

پروڤيسۆر ھەر قەسەدەكات، بەلام ئەمجارە تىناگەم دەلەيت چى، وشەكان
 پچر پچر دەگەنە گويم، وەك ھىلىكى تەلەفون بېچرەيت و بىتەوہ... بېچرەيت
 و بىتەوہ. پروڤيسۆر ئاگای لەوہ نىيە كە من چاوم لىكناوہ و دەروم، دەلەيت
 «برۆ... برۆ... ئىرە... شوينە... لە قەدىمەوہ... نەيتى... نەيتى... بەلى...
 كەسىكى بوويت... ئەمينە... گومانى لەسەر». بە كوچەيەكى درىژدا دەروين،
 كوچەيەكى زۆر درىژ، لە جىگايەكدا ھەستدەكەم دەيت چاوم بگەمەوہ،
 گويم لە دەنگى ترە، تائەو كاتە پروڤيسۆر وەك كویر رامدەكىشەيت.
 دەمەويت بزانيت كە من دەترسم، لە تاريكى دەترسم، لە تەليسم دەترسم،
 لە شويىنى پر نەيتى دەترسم، لە روخسارى ئالۆزى مروڤ لە شەودا، لە
 دەنگى بوونەوەرگەلىك كە نابىنرين، لە دەنگى پى، لە بوونى دەنگى نامۆ، لە
 نەبوونى دەنگ، لە خودى بىتەدەنگى، لە خودى ھاوار كە دەيبىستم و دلنيانيم
 لەوہى كە ھەيە. پروڤيسۆر وەك لە خەو بە ئاگام بەنيتتەوہ رامدەوہشەيت،
 من ماوہيەكم دەويت تا دەویرم چاوبگەمەوہ. پروڤيسۆر دەلەيت «خۆت
 مەبوورينەوہ، چاوت بگەرەوہ، منداڵ بازارى دەرەھيتە، ئەمە ئەو كەسەيە
 كە دەيت بىپاريزيت، لەم ساتەوہ ژيانى كەسيك لە ملتە، بەرپرسيارىتى
 پۆحيك». ساتىكى قورسە بۆ من، تائەو ساتەوختە خۆم بە ھەرزەكارىك
 دەزانى كە دەتوانم بى ھىچ بەرپرسيارىتيەك بەرامبەر ھىچ بوونەوەرەك
 بژيم. خۆشحال بووم كە ئازادم و كەس لە گەردنمدا نىيە، ئىستا لە ناكاو،
 لەم شەودا، لەم كوچەيەدا، لە جىگايەكدا كە ھىشتا كەپووم پريتى لە بۆنى
 ماسى پزىو، كە سەرم لە جۆرە تەمىكى نا دياردا نوقمە، دەيت بىم بە
 كەسيك كە بارى ژيانى مروڤىك دەكەويتە ملى. گويم لىيە پروڤيسۆر دەلەيت
 «لە سەردەمىكى ئاساييدا ناژين، گەر لە سەردەمىكى ئاساييدا بوونايە
 كيشەمان چى بوو؟ بەم شەوہ لە مالى خۆماندا بووين... بەلام ئىستا
 لە دۆخىكى ئاساييدايە». دەنگى دكتور لە دەنگى پياويك دەچيت لە پال
 روبارىكى خوردا قەسەبكات، ژاوەژاوەكانى ناو سەرى من وەك ھاژەي

چەمىكى گەورەن. سەيرى ئاسمان دەكەم نە ئەستىزەى تىدايە، نە مانگ، نە تىشك... دلتيا نىم لەوەى ئاسمان ھەيە، ئەو ەيەكەمجارە گومان لە بوونى ئاسمان دەكەم، گومانەكەم وەك گومانى كەسىكە بە پىگادا بىروات و لە ناكاو ھەستىكات زەوى و نكردو، وەك ھەستى كەسىكە و ايزانىبىت كلاوئىكى لەسەردايە و بەلام لە ناكاو دەبىنىت، نا ھەر ھىچ شتىك بە سەرييەو ە نىيە. پروفىسۆر دەلىت « زەرياوارى، گوئىگرە ئەمە زەھاو سوڧى عەبدىيە. ھەندى بە زەھۇ بانگىدەكەن، خۇى چىرۆكى خۇيت بۇ دەگىرپىتەو، ھەولبەدە جوان بىپارىزىت... خۇشى ئاكاى لە خۇى دەبىت، بۇ ھەر جىگايەك چوويت بىيە لەگەل خۆت، ھونەرى خۆت بەكاربەينە زىندوو و سەلامەت بمىتتەو».

لە تارىكى كۆچەكەدا تارمايى پىاوئىكى گەنج و بارىك ھاتەپىشى، نەمتوانى شىو ە روخسارى بە پروونى بىينم... نەمزانى كىيە و لە كى دەچىت، بەلام بۇنى غەمگىنيەكى قوولم كرد كە دلتىابووم غەمگىنى شەو نىيە، غەمگىنى ئەم كۆچەيە نىيە، بەلكو غەمگىنى مرۆڧە. بۇنى غەمەكانى و ھا بەھىز و توندبوو، بۇنى گولئىكى دىر چۆن پەلامارى مرۆڧ دەدات، ئاوا پەلامارى دام. بۇنىك بوو گەرچى دىر و دلشكىن بوو، بەلام رايەدەكىشايت... لىوارى خەرەند، چۆن مرۆڧ بۇ مردن بانگەيشتەدەكات، بۇنى ئەم گەنجە بەرەو خۇى دەيكىشام. بۇنى شتىكى سەيرى لىدەھات، بۇنى شىيەكى زور، بۇنى بارانىك كە دەزانم نەبارىو. لە تارىكى كۆچەكەدا ئەو دەستى من دەگىرەت و دەمبات، چاو دەكەمەو ە بۇ يەكەمجار بە پروونى ھەموو شتىك دەبىينم، وەك ئەو ەى رۆشنايىەكى نەيتى لە دىدەمدا جىھانى بۇ رۆش نكردىتەو.

پروفىسۆر دەبىينم كە بە غەمگىنى سەيرماندەكات، زەھاو دەبىينم كە دەستى منى گرتو ە و دەروات، بە رۆشنى سى پشيلەى رەش دەبىينم كە لە قوولايى تارىكىدا لە نەيشتمانەو دەروڧ... شەو چىتر ترسناك نىيە... شەو، شەوئىكى ئاسايى ە... شەوئىكە دەتوانىن بە دىدەى خۆمان بىيىنىن و پوناكى بكەينەو.

ئەوئەى دكتور جاھدار ھاتوو، ئىش لە سەنتەرەكەدا ئە سەرەتا زۆرتەرە.
لە پشتى سەنتەرەكەو زەويىيەكى بەرىن و فراوان ھەيە، پۇژانە دەبىت
نەخۆشەكان بە نۆبەت ئىشى تىدا بکەن. بردنى نەخۆشەكان بۇ ئىش
تەنیا پەيوەندى بە تىگەيشتنى مامە سیا و دكتور جاھدارەو ھەيە بۇ
چارەسەرى دەروونى، بەلكو گریدراوى سیاسەتى مەحمود قەرەقازانىشە
كە لەگەل چەند ئەفسەرىكى تردا کاریان ئەو ھەيە خەلكى دىلاوار بگۆرن، بۇ
كەسانىكى ئامادە و تەیار بۇ جەنگ. ھەموو كەس ئىستا دەیزانى كە دەبىت
دەستەيەك لە بيمارەكان بېرىن بۇ كامپىكى كار لە باكور، بۇ ناوچە
شاخاويیەكانى سەر سنوور. بەلام نە ئامادەگى كرابوو، نە كاتى سەفەرەكە
دیاربوو، نە ناوى ئەوانەى دەبوو لە بەتالیۆنەكەدا بن ئاشكرابوو. من ھەر
زوو پەزامەندى خۆم بە مامە سیام راگەيانە، مامم مەبەستى بوو من
كەمىك لە سەنتەرەكە دووربخاتەو ھەيە منیش مەبەستم بوو لەگەل زەھاو
بچم بۇ ناو چیاكان و لەوى خۆمان ونبكەين. بۇ من ھەم سەرگەرمى و
ھەم سەرکیشى و ھەم خۆونکردنىش بوو، سەرەتا دەترسام زور زوو
شەكان بەرپۆھبچن و نەتوانم زەھاو لەگەل خۆم ببەم، بەلام لە راستیدا
زۆربەى شەكان لە دىلاوار بە خاوى دەپۇن، عەشق بە خاوى دىت،
كىنەش بە خاوى دەپوات، جەنگ بە خاوى ھەلدەگىرسیت و ئاشتیش بە

خاوی ده‌چه‌سپیت، شیتی به خاوی ده‌رده‌که‌ویت و عاقلیش له‌و خاوتر ده‌گه‌رپته‌وه. ئه‌و خاوییه هه‌ندی جار باشه و هه‌ندی جار ترسناک.

له‌و ماوه‌یه‌دا من زه‌هاو سو‌فی عه‌بدیم وه‌ک یاریده‌ده‌ری خۆم له‌ سه‌نته‌ره‌که دامه‌زراند و له‌ ژووره بچوکه‌که‌ی خۆمدا جینگایه‌کم بۆ چاککرد و ئیدی پیکه‌وه ده‌ژیاين.

یه‌که‌م پۆژ که زه‌هاوم برد بۆ ناو‌نوسین، مامم چهند جارێک به‌ گومانه‌وه سه‌یریکرد و گووتی «حه ... ئه‌مه چیه، ئه‌م ته‌یره‌ت له‌ کوێ راوکردوه؟». ترسام کێشه‌م بۆ بنیته‌وه و بمخاته دۆخیکه‌وه نه‌توانم زه‌هاو به‌ خۆم بگرم، گووتم «نا ته‌یر نییه و هیچ نییه، ناسیاوی هاو‌رپیه‌که‌ که بۆ کار ده‌گه‌رپیت، منیش یه‌کیکم پنیوسته کومه‌کمبکات و له‌گه‌لمدا بچپته بن بالی نه‌خۆشه‌کان، چهند وه‌خته له‌م و ئه‌و ده‌پاریمه‌وه ئه‌و کاره‌م بۆ بکه‌ن، ده‌مه‌ویت پنیوستیم به‌ که‌س نه‌بیت... زه‌هاو هه‌م گه‌نجه و هه‌م هیمنه، باش به‌ که‌لکی ئه‌و ئیشه‌ی من دیت». مامم وه‌ک به‌ته‌مای ئه‌سپینکی بالداربووبیت و من هیستریکی شه‌لم بۆ کردبیته دیاری، به‌ وردی و به‌ گومانه‌وه سه‌یری زه‌هاوی کرد و بیته‌وه‌ی هه‌ستیکی خۆشی هه‌بیت گووتی «نازانم بۆ عه‌قلم نایبرپیت». له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا سه‌یریکی نوسراوه‌که‌ی به‌رده‌می خۆی کردوه و دووجار په‌ره‌که‌ی ئه‌م دیوه و دیو کرد و له‌به‌ر خۆیه‌وه گووتی «وا‌ی له‌ داخی ئه‌م وه‌ره‌قانه، هه‌ر شتیک ده‌نوسیت، مه‌ره‌که‌به‌که‌ی ده‌چۆرپته سه‌ر دیوی ئه‌ودییویشی»، هه‌ندی بۆله بۆلی تری کرد و ده‌ستی برد مۆره‌که‌ی ده‌ره‌ینا و توند له‌سه‌ر کاغه‌زه‌که چه‌سپاندی، وه‌ک بلێ «ده برۆ، ئه‌وه‌ش له‌ به‌ر خاتری تو»، ئینجا ئیمزای خۆی له‌ بن دانا، به‌لام به‌ ده‌م سه‌ربادانه‌وه گووتی «ئه‌سله‌ن نازانم، بۆ گومانی شتیک خراپ ده‌که‌م. عه‌فومکه ماوه‌یه‌که ده‌ره‌ق به‌ تو داکرمی بووم، په‌نگه هۆکه‌ی ئه‌وه بیت عاتیفه و به‌زه‌بیه‌کی زۆر پیشانده‌ده‌یت، پیم ناخۆشه پیتده‌لین

مستەر گرینۆک ... جا نازانم، ئهم کابرایه له گریان و شیوه نیشدا یارمهتیت ده دات یان هەر دهچیتته بن بالی نهخوشان؟». من به خندهیهکی تالهوه گووتم «نا بۆ گریان مستەر گرینۆک خۆی بهسه، ئهو بهشی هه مووان دهگری و لیشی زیاده». مامم وهک له ژووره کهی بمکاته دهرهوه، دهستی راوهشاند و گووتی «یاسا و مهرجهکانی بۆ پوونبکهوه، بابزانیت ئیمه لیزه موچهی خورایی ناههین به کهس، ئهو کاتانهی تو ئیشت نییه بینیره با جار جار گه راجی ئوتومیپلهکان یان پشتی چیشتهخانه که پاکبکاتهوه، لهوئ زبل و پیسی زۆر کۆدهبهنهوه». من له خودام بوو نوسراوه که وهربرگرم و خیرا لهو ناوه نه مینم، وهک فهرمانبهریکی عاقل گووتم «بهلی مامه» و نوسراوه کهم پڤاند و له گهل زه هاو خیرا چووینه دهری.

له بهر دهرگا دهستی زه هاوم گرت و گووتم «گوئیگره زه هاو، هەر کاتی که لێیان پرسیت، دهتهویت له گهل نهخوشهکان بچیت بۆ که مپی باکوور، بۆ ناوشاخان، بلی بهلی دهمهویت بچم... هیچ کات قسهیهکی پیچهوانه ی ئهوه نهیهت به زارتدا. ئهم جیگایه شوینیکی باش نییه بۆ تو، گهر بماننیرن بۆ چیاکان ئهوئ ههشاریکی باشه، خۆت دهزانی بمانگرن به گهون ههلماندهواسن ... له ئیستادا گهر بهخت بهینین و له گهل من بتهنه که مپی ناوشاخان، ئهوه شانسێکی باشمان هیناوه».

هیشتا ته دهرهکی ناردنی هیزه کهمان بۆ چیا هەر له بیته و بهردهدا بوو. من له مندالییهوه ئاواتم بوو له دیلاوار دووربکهومهوه، ئاواتم بوو چه ندین سال له چیاکان بژیم، ههوا ی پاک ههلمژم، به پۆستالی درێژهوه به ناو بهفری زستاناندا بڕۆم، ملیپچی خوری بئالینم و پالتوی ئهستور له بهربکهم و به کلاوی توکداری رهشهوه سه ربکهومه سه ر ترۆپکان، به لام ئاواتی وه ها نه دههاته دی، من هه میشه به خویندن و کار و دهسه لاتی خیزانه وه به سترابووم، هه ر جار یک شتیکی وه هام بوروزاندایه باو کم دهیگووت «

کوپی خۆم، تو که ری وه حشیت، بزنه کیتویت، هیستری قاچاغبهریت، تو چیت ئاخهر؟ کارت بهو شاخ و کیتوه چیه؟ گهر هه زت له شوانیه، کومه لیک قاز و قهله مونت بو ده کرم له ههوشی پشته وه بهرهلایان بکه و به دیاریانه وه دانیشه، ئهو کاسییه سهه جار له ئاواره یی شاخ و کیتوان باشتره. گهر مهجنونیشیت و دهته ویت بههته دهشت و دهر، شهرم مهکه، قسه بکه با خیرقه و عهسایهکت بو پهیدابکهه و شلپیکی تهه بدهم به قنگندا و خواحافیزییهکی جوانت لیکهم». که باوکهه وایدهگووت، خوشک و براکانم وهها که یفیانه کرد و دهتریقانه وه، من له جیگای خۆم شهرم دهیگرتم و بیدهنگ دهبووم.

به کورتی هه زمه کرد له دیلاوار دووربکهه وه، دهموست بو دوورتر لهو چپایانههش بهمنیرن، بو ههر جیگایهک شتیکی نویی تیدا تاقیبکهه وه. من شتیکی ئهوتوم له دنیای دهره وهی ئهم شاره نه دهزانی، زۆربهی خه لکی دیلاواریش شتیکی گرنگیان له سهه ئه و دیو سنوورهکانی ئهم ههریمه نه دهزانی. زۆربهی خویندنه وه و زانیارییهکانمان دهربارهی شوینه دوورنهکان بوون، له کتیهبکهکاندا شتکهلیکی زۆرمان له سهه ئه وروپی و ئهمریکی و چینیهکان خویندبووه وه، دهمانزانی کهی لویسی شازده کوژراوه، چون ماری ئهتوانیت گووتویتی «گهر نان نییه با کیک بخۆن»، دهمانزانی کرۆبسهکایای ژنی لینین له یاداشتهکانیدا چی نویسه، تروتسکی له مهکسیک چهند جار له گهل فریدا خالودا خهوتوو، دهمانزانی ماو تسی تونگ له سالی ۱۹۳۴ که به ره وههیمی کیانگشی دهکشیهته وه چون پووبه پرووی سهه فهیلهقی گه وره ی کومینتانگ ده وهستیت و دهست به پینوانیکی ئهفسانهیی دهکات، دهمانزانی تشهرشل له کاتی جهنگدا چ جوهره توتنیک کیشاوه، شارلی شاپلن چ میبازیکی مهلعون بووه، ئوزوالد له کوپه تهقه ی له جون کینیدی کردوه. به لام هیچ شتیکی ئهوتومان له سهه دراوسیگانی ئه و دیو سنووری دیلاوار نه دهزانی، ته نیا شتیک که

لینی دلیابووین ئه وهیه که دوژمنن، درندن، گهر بتوانن وهک مه غوله
 کۆنه کان دیلاوار کاولده کهن. هه میسه یهک شت له خه یالماندایه ئه وهیه
 که دیلاوار له باوهشی گه مارویه کی شهیتانیدایه، دلناین له چواردهوری
 ئیمه ته نیا دوژمن دهژی، له مندالییه وه فیربووم که له هه ر ئاراستهیه که وه
 دیلاوار جیهیلیم، ئه و به ره و خاکی دوژمن ده رۆم. هه لبهت من له
 سه رده می میرد مندالی و هه رزه کاریمدا خولایه کی شهتانه ی فیربوونی زمانه
 خۆره لاتیهه کان که وتبووه سه رم، به کتیب و کاسیتی دهنگ و فرههنگ،
 دوو زمان فیربوو بووم، شتیکی که میسه له زمانیکی سیههم حالی ده بووم.
 له قوتابخانه پییان ده گوتم «بلیمه تی زمانه خۆره لاتیهه کان» به لام له
 راستیدا له بازار و کتیبخانه کانی دیلاواردا سه رچاوه گه لی وه ها نه بوون،
 تا ورد و درشتی میژووی دوژمنان بخوینمه وه، جگه له وهی له مندالییه وه
 له سه ر قیزیکی قوول و ناوه کی ده رهه ق به دوژمن گه وره بوو بووم و
 نه مده توانی له وینه یه دووربکه ومه وه. ده بیت راستی بلیم من دیلاواریشم
 خۆش نه ده ویست، به لام نه تا ئه و ئه ندازه یه ی خیانه تی لی بکه م یان ئاوات
 بخوازم ویران بیت، یاخود به رگری لی نه که م. خۆم له و بوونه وه رانه
 بووم که ته نیا مرۆف ده ییزواندم، نه شار، نه شوین، نه کوچه، نه هیچ
 شتیکی، ده میکیش ده مو یست بچم بۆ ناو چیاکان، مه به ستم بوو به کلاویکی
 توکنه وه به ناو به فردا برۆم و له سه ر لوتکه یه کی دووره وه به دووربین
 سهیری دوژمن بکه م، تا بزائم له مرۆف ده چن یان له ده عبا و ده عجان
 و پموزنان.

رۆژیک ئه فسه ریکی سی ئه سستیره هات، ناوی نه قیب نه جات یوکسه ل
 بوو، کووتی «من ژهنرال مه حمودی قه ره قازانی ناردومی، ده بیت ئه م
 ماوه یه لی ره به تالیۆنی کار هه لبژیرم و سه ره رشتی بکه م». ئه و ماوه یه
 حاکمانی دیلاوار چوو بوونه ناو نه زم و ته داره کی تازمه وه، ده ستیان له
 هه موو شتیکی وه رده دا و فیری ئه وه بوو بوون که کار له سه ر هه موو

جیگایه‌ک و هه‌موو ژیانیک بکه‌ن. که نه‌جات یوکسه‌ل گه‌یشته، من تو‌ره‌بووم له‌وه‌ی ده‌وله‌ت به‌رینگای ئه‌فسه‌ر و پله‌داری سوپاوه‌ ده‌ست له سه‌نته‌ره‌که وه‌رده‌دات، گهر کار به‌ نه‌خوشه‌کان ده‌که‌ن با به‌رپرسه‌کانیان خه‌لکێک نه‌بن که ته‌نیا ته‌قه و تفه‌نگ ده‌زانن. ئه‌و جاره‌ خو‌م نه‌گرت و به‌ مامه‌ سیام گووت «گهر ده‌وله‌ت هه‌ر لووت ده‌ژه‌نیه‌ کاروباری ئه‌م نه‌خوشانه، با به‌ پسپو‌ر و شاره‌زا‌کان ئیشبکات، ئاخ‌ر ئه‌فسه‌ریکی گه‌مژه‌ چوزانیت له‌گه‌ل ئه‌م نه‌خوشانه‌دا هه‌لسوکه‌وت بکات». ئه‌و به‌ گومانه‌وه گووتی «تو ده‌لێیت چی، دیلاوار فه‌یله‌سوفی لی نییه، پزیشکی ده‌روونی لی نییه... ئاخ‌ر پسپو‌ر له‌ گو‌ری بابیان ده‌ر به‌یتن، پسپو‌ریان له‌ کو‌ی بوو... بۆ جه‌نابت پسپو‌ری ته‌واویت که لی‌ره ئیشده‌که‌یت، یان له‌ به‌ر ئه‌وه‌ی به‌رازای دکتو‌ر سیامه‌ندیت لی‌ره دامه‌زراویت. دیلاوار هه‌ر شاری زیندان بووه، شاره‌که له‌ هیچ شتی‌کدا نه‌زم و پلانی نه‌بووه، ئیستا که ده‌وله‌ت خه‌ریکه نه‌زم و پلانی‌ک داده‌نیت، تو ده‌ته‌ویت تیکیده‌یت. لی‌گه‌ر ئی فرامانه‌وایان بجولین، گهر حاکم جوان جله‌ومان نه‌کات و لغاو نه‌کاته ده‌ممان، شاری ریک و پیک چو‌ن دروستده‌یت؟». ئه‌و ماوه‌یه مام هه‌رچییه‌کی له‌ زار ده‌هاته‌ده‌ر، ده‌هری و شیتی ده‌کردم، گوتم «به‌لی باش... گهر واینت له‌ دیلاوار ماوه‌یه‌کی تر ئه‌م چه‌کدار و پله‌دارانه‌ی سوپا که هیچ کات پله‌داری راستیش نین، هه‌موو وه‌زیفه‌کان داگیرده‌که‌ن، دو‌ور نییه به‌یانی بچین بۆ نه‌خوشخانه و له‌ بری دکتو‌ره‌کان پو‌لیسیک ده‌ست بنیه ژیر گوونمان و فقمان بۆ نه‌شته‌رگه‌ری بکات». وامده‌زانی تو‌ره ده‌ییت، به‌لام دایه‌ قاقای پیکه‌نین و گووتی «هاهاها... هاهاها... به‌ شه‌ره‌قم ده‌ییت ئه‌م نوکته‌یه بۆ حاکمی عه‌سکه‌ری بگێرمه‌وه، زو‌ر حه‌زی له‌ قسه‌ی وایه». من له‌ راستیدا غه‌مگین بووم به‌لام نه‌مده‌زانی چی بکه‌م. هه‌ستمده‌کرد فرمانه‌وایان بی وایست و ئاگای خو‌مان ئاراسته‌مان ده‌که‌ن، هه‌موومان ئه‌و شته ده‌که‌ین که ئه‌وان ده‌یانه‌ویت، ئه‌وه ده‌ماری ساردی بۆ

نەدەهشتەمەو و لە غەم و حەسرەتدا لە ناوێوە گەرم دەگرت. وردە وردە
 ھەموو ژيانى دىلاوار دەکەوتە ژێر فەرمانى حاکمى عەسکەرى و چەکدارە
 سوپاى و مەدەنىيەکانى، منیش جگە لەوێ بە ديار ئەم نەخۆشانەو
 بگرم ھىچ دەسەلاتىکم نەبوو. سەنتەرەکە وردە وردە وای لێدەهات لە
 مۆلگایەکی سەربازى بچیت. مامیشم برۆی وابوو کە گۆرپى دىلاوار
 بۆ سوپاخانەيەکی گەورە کۆمەکی نەخۆش و وێل خولق و ترسۆکەکان
 دەکات بەسەر دڵەلەرزە و سامى دەرووندا سەربکەون. مامم و دکتۆر
 جاھدار بە تەواوى برۆيان وابوو ترسێک کە بلابۆتەو، شەپانگیزییەک
 کە کلپەى سەندوھ تەنیا بەو چاکدەبیت، ھەموو ببنە مرۆڤى مەشقدیدە و
 جەنگاوەر، لە بەرئەو ھاتنى نەقیب یوکسەلیان وەک جەژن سەیردەکرد و
 بە بۆنەيەکیان دەزانى، ھەموو ئاھەنگى بۆ بگێڕین.

لەو پۆژەو ئێتر نەقیب نەجات بەیانیان سەعات پێنج لە جینیکی
 سەربازیدا دەگەشتە سەنتەر و تا درەنگ دەمايەو. نەخۆشەکان دەبوو
 بخرینە ژێر بارى ھەلومەرجیکى سەختى کارکردنەو، دەبوو لە کاتژمێر
 شەشى بەیانییەو ھەستەن و بچنە مەیدانى ریزبەست و ئامادەگى،
 تاکە بەدەر لەم یاسایە شیزوفیرنى و ھیستیریيەکان بوون، ئەوانەى
 پاسەوانەکان نەیان دەتوانى جلەوگیریان بن و ئاسان لێیانخوێن. نەقیب
 نەجات لە کاتى ئیشدا پیاویکی سەختگیر بوو، بەلام دواى کار گەرچى
 ھەر لە غەرورى پلەدار و ئەفسەرەکان سەرشاربوو، بەلام گەر زۆرى لە
 خۆى بکردایە ئەو خەندەيەکی بۆ دەهات و پوناکییەک دەکەوتە سەر
 سیمای، شتیک کە ھىچ کات لە گەرمەى کاردا لێى نەبینرابوو. پیاویکی موو
 زەردى باریک ئەندام بوو بە جووتیک چاوەو وەکو کۆژەکەى شین، تا
 ئەوکات پیاویکم نەدیوو برژانگى وەھا درێژى بێت، گەر چى لە ساتى
 ئاساییدا چاوە شینەکانى ئارام و خانمانەبوون، بەلام لە کاتى ئیشدا بز و
 جیدی و ترسناک دەردەکەوتن. بە گشتى لەو ئەفسەرەکانە بوو کە ھێندەى

ئه‌ستیره‌ی یه‌که‌م ده‌خه‌نه‌ سه‌ر شانیان، که‌پوو به‌ سه‌ر ته‌واوی مه‌خلوقاتی خودادا به‌رزده‌که‌نه‌وه و به‌لای چاو سه‌یری ته‌واوی ئاده‌میزاده‌کانی تر ده‌که‌ن. هه‌ر له‌ پوژی یه‌که‌مه‌وه که‌هات، ویستی به‌ زه‌بری باق و بریقی سی ئه‌ستیره‌که‌ی سه‌رشانی، هه‌مووان بخاته ژیر فه‌رمان و ئاماژه‌ی په‌نجه‌کانی خۆیه‌وه. وه‌ک به‌رده‌ست و کۆیله سه‌یری هه‌موومانی ده‌کرد، ئه‌و په‌فتاره‌شی منی وه‌رز و ئاشارام کردبوو. دوا‌ی دوو پوژ له‌ هاتنی خۆی، شه‌ویک چه‌ند شو‌فیریک له‌ چه‌ند که‌لابه‌یه‌کی که‌وره‌دا، چه‌ند باریک به‌ردی که‌وره و بچوکیان بۆ مه‌شقاکه‌مان هینا و له‌ مه‌یدانی پشته‌وه‌ی بیمارستاندا پۆیانکرد. من تا ئه‌و کاته نه‌مه‌زانی له‌ دیناوار ئه‌فسه‌ری وا سه‌ختگیر بوونی هه‌یه، به‌یانیان خۆی سه‌ره‌پرشتی دابه‌شکردنی ئیشه‌کانی ده‌کرد، نه‌خۆشه‌کانی ده‌سته ده‌سته ریزده‌کرد و هه‌ر تاقمه‌ی کاریکی پی ده‌سپاردن، به‌ هه‌ندیکیان خه‌نده‌کی لیده‌دا و به‌ هه‌ندیکیان گۆپی هه‌لده‌که‌ن، به‌ ده‌سته‌یه‌ک به‌ردی نه‌قارپی ده‌کرد و ده‌سته‌یه‌کیشی ده‌خسته سه‌ر کاری هه‌لچینی دیوار و که‌چکاری و ئیشی بینا دروستکردن. هه‌موو پوژیک پیش ده‌ستکردن به‌ کار قسه‌ی بۆ هه‌موومان ده‌کرد، ده‌یگوت دیناوار بچوکه، هه‌موو هاوالاتیه‌ک ده‌بیت سی هینده‌ی هاوالاتی ولاتانی دوژمن ئیشبکات، ئه‌وسا ده‌توانین هه‌مان هیزی ئه‌وانمان هه‌بیت. ده‌یگوت له‌ شه‌ردا ئازا و ترسنوک نییه، به‌لکو جیدی و که‌مه‌رخه‌م هه‌یه. هه‌مووانی ده‌خسته ژیر گوشاریکی تونده‌وه، ده‌بوو هه‌موو ئه‌وپه‌ری هیزی خۆیان ده‌ربخه‌ن، ده‌یگوت به‌تالیونی کار وه‌ک هه‌ستری سوپا وه‌هایه، خه‌لکانیکی ده‌ویت وه‌ک بارگیر وه‌هابن، سینه و که‌فه‌لی ئه‌ستووریان بیت، هه‌موو کاریکیان بۆ بکریت و به‌رگه‌ی سه‌رما و که‌رما بگرن.

هه‌موو پێکه‌وه پاچیان له‌ زه‌وی ده‌دا، هه‌موو پێکه‌وه ده‌یانترکاند، به‌ردی که‌وره‌یان ده‌خسته سه‌ر نوێلی که‌وره که‌وره و به‌ ده‌ستووری فیرعه‌ونیه‌ کۆنه‌کان ده‌یانگواسته‌وه بۆ ئه‌وسه‌ری گۆره‌پانه‌که و له‌وسه‌ره‌وه

دهيانهيئنايه وه بؤ ئه مسهر. بهيانيان گهر له دووره وه له مهيدانه كهت
 پروانيبايه، له گوڤه پانيك دهچوو سهر به ههزارسال له مهوبهر، جيگايهك
 له بابل كريكاراني زهماني زوو باغچه ههلواسراوه كانيان تيدا دروستكر دوه
 يان شوينيكي رووتهن كه ههرمه كانيان تيدا بهرزكر دۆته وه. ئيشه كان
 سعات به سعات دهچونه رپوه و بهردهوام پشوو كورتى بيست
 خولهكي دهكهوته نيوان بهشه كانيبه وه، ههر بيماريك خاو و خليچكي
 بنواندايه چاوديره كان نازاريان ددا. ههندي جار مامم و دكتور جاهدرا
 كاتيان هه بووايه له پال نه قيب نه جات يوكسه لدا له سهرباني سهنته ره كه دا
 دهردهكه وتن و پينكه وه سهيري ئيشكه ره كانيان ده كرد و دهكهوته ناو نوسين
 و تيبيني تومار كردن. مامم منى وهك ياوهري پزيشكي و سه ره رشتياري
 دهرووني هيزه كه به نه قيب نه جات ناساند. ئه و بيئه وهى بايه خم پييدات،
 ههر سه رپي نيايه كي تيگرتم و هيچي نه گوت. له راستيدا من ئه و ماويه
 كه وتبوومه خويندنه وهيه كي زوره وه، ده مويست شتي زورتر له سهر دهروون
 بزانم، به لام تا دههات تيده گه ييشتم كه زانست ته نيا بۆئه وه دروستبووه
 مروڤ سنووري نه زانيني خوى بناسيت. خويندنه وه كانم به شي ئه وه نه بوون
 خۆم وهك پسپوڤي دهرووني بناسينم، به لام من كه سيكي پيوست بووم،
 من ته نيا كه سيكي ميهره باني ناو بيمارستانه كه بووم. ده مزاني هيزه كه جگه
 له پزيشكيكي دهرووني پيوستيبه كي زوري به غه مخوريك هيه، كه سيك
 باوهش به نه خۆشه كاندا بكات و وهك برا دلنه واييان بداته وه. پوڤ به پوڤ
 زياتر له گرنگي خۆم بؤ ئه م كاره تيده گه ييشتم، راسته نه خۆشه كان بؤ
 كه يف و خهندهيه كي كورت ئاماده بوون من بدنه بهر كلكان و لاقرتي،
 به لام له راستيدا پيوستيان به من بوو. زستان تا دههات نزيكه ده بووه
 و پيشبيني ئه وه م ده كرد، كاروباري سهختي به تاليونه كه بكه ويته چله
 سارده كه وه و ئيشمان له ناو به فر و له ناو گفهي زريان و ههره شه ي
 ههرهس و فهلاكه تي با و وهيشومه دا بيت.

نه‌قیب نه‌جات هه‌میشه به نیگایه‌کی سووک و بی‌بایه‌خه‌وه سه‌یری منی ده‌کرد، ئه‌و چه‌ند چاره‌ی پێکه‌وتی یه‌کمان کردبوو واپه‌فتاری نه‌ده‌کرد، وه‌ک من هاوشانی بم و سه‌بی له‌گه‌شتیکی درێژدا پێکه‌وه به‌چین بۆ باکوور. من دوا‌ی هه‌فته‌یه‌ک هه‌ستم به‌رقیکی بیسنوور کرد به‌رامبه‌ری. بۆئه‌وه‌ی سنووریک بۆ ئه‌و فه‌راموشی و به‌هیچ‌گرتنه‌ی دابنیم، پۆژیک به‌مه‌به‌ست چوومه‌ به‌رده‌می و سلاویکی هه‌منم لێ کرد و گووتم «جه‌نابی نه‌قیب هیوادارم بزانیته‌ و به‌روونی پێیان راگه‌یاندبیت که من به‌رپرسی ده‌روونی و سه‌رپشکی بارودۆخی پۆخی ئهم هه‌یزهم که ئیوه هه‌لیانده‌بژێرن. شتیک که ئیوه له‌سه‌ره‌تاوه ده‌بیت بیزانن ئه‌وه‌یه که ئهم بيمارانه سه‌رباز نین و ته‌نیا هه‌یزیکی یاریده‌ده‌رن، به‌شدارییان له‌م پرۆگرامه‌دا له‌سه‌ر پۆشنایی پلانیکی ته‌ندروستی‌دا به‌بۆ چاککردنه‌وه و باشکردنی دۆخی ده‌روونیان. بۆیه به‌ر له‌وه‌ی به‌ریزتان لیته‌ ته‌واو قه‌راربگرن چاکتره‌ بزانی که کاتی‌ک پێکه‌وه ده‌چین بۆ چیا ئهم بيمارانه به‌ر له‌هه‌ر شت له‌ژێر ده‌ستی بيمارستاندان و بریاری یه‌که‌م و کۆتایی له‌دۆخیان ده‌گه‌رێته‌وه بۆ سه‌نته‌ر و بۆ راویژکاره‌که‌ی له‌وی، که ئه‌ویش ده‌کاته شه‌خسی من، ئه‌مانه ته‌نیا کاره‌که‌یان بۆ خه‌مه‌تی سوپای دیلاواره، له‌وه به‌ترانیته‌ وه‌ک مرۆف و بوونه‌وه‌ری زیندوو، حوکمدان به‌سه‌ر باشی و خراپایاندا له‌ژێر سایه‌ی سه‌نته‌ر و بيمارستاندا ده‌مینیته‌وه». گه‌رچی قسه‌کانم هه‌له‌ و حوکمه‌که‌م نادرست بوو، به‌لام توند به‌گژمدا نه‌هات و نه‌یگوت وانییه. پێده‌چوو تا ئیستا هیچ که‌س به‌و جوړه قسه‌ی له‌گه‌ل نه‌کردبیت، کۆکه‌یه‌کی توپه‌ و نا‌ره‌حه‌تی کرد و به‌چاوه‌ په‌سته‌کانی سه‌یریکردم و گووتی «پێنوا‌ری زه‌ریاوا‌ری... مسته‌ر گرینۆک، وایانگت ناکه‌ن لیته‌؟». به‌لێ به‌شی زۆری نه‌خۆشه‌کان ئیستا منیان به‌ «مستهر گرینۆک» بانگه‌کرد، زۆر له‌نه‌خۆشه‌ تازه‌کان ناوی منیان هه‌ر نه‌ده‌زانی و جگه‌ له‌مستهر گرینۆک ناویکی تریان به‌کارنه‌ده‌یتا. من بۆئه‌وه‌ی خۆم لاواز نیشان نه‌ده‌م، وای خۆم ده‌رنه‌خه‌م

كە ناوى مستەر گرینۆك جۆره توانج و تانەيەكى ناخۆشه، بە بێياكى گووتم «بەلى جەنابى نەقيب، من مستەر گرینۆكم، ئىشم لىره ئارامكردنەوه و داواى لىبورتنە له بيمارەكان». گووتى «خەمت نەبێت جەنابى مستەر، من هەر زۆر دلەرق بىم ناگەمە وهستا سەلاحەدين، پێويست ناكات لە من بترسى، من تەنيا كارم لە ئىوه دەويت، لاى من نەخۆشهكان تەنيا مەكێنەيەكن بۆ ئىش. ئهوهى نەتوانیت كاربكات يان نەيهويت من دەيگۆرم بە كەسيكى دى. هەموويان لاى من هێزى كارن و هېچى تر، شوینی حەوانەوه و بارخستنى سوپايان پى دروستدەكەم، ئىشيان پێدەكەم، خەندەكيان پى لێدەدەم، سەر سنووريان پى ئاوهدان دەكەمەوه، كێسە خۆليان پى پردهكەم، تونيليان پى دەكێشم ... لە بەهاری داهاتوودا دوژمن هێرش دەهێنیت، من تا ئیستا دەجار زیاتر چوومه تە سەر سنوور، گەر زستان لە پێشمان نەبایە پێدەچوو دوژمن زووتر پەلامارى بدایە، بەلام هەواى ئەمسال سەختە، تاكە شتێك لێى دەترسن ئەوهیە بەفرى چياكان پێگريان بێت، دەبێت تا ئەوكاتە ئامادەبين ... بەلى باش، كاكى مستەر، رۆح و دەروونیان بۆ تۆ، بەلام هێز و ماسولكەيان بۆ من، هەر كەس ئىشى خۆى تەواوكرد با خۆى بخاتە باوهشى تۆ و چەند دەتوانیت دلنەوايى بدەرەوه ... ئىشەكەى تۆ بايەخێكى زۆرى لاى من هەيە، تۆ دەبێت شەوانە رۆحییەتيان والێكەیت، بەيانیان ئامادەبن بۆ كار». ئینجا بە جۆرىك بەو چاوه شینانەى سەیریکردم، هەستم بە ترس و پاشەكشەيەكى زۆر كرد. لەگەڵ ئەوهشدا تێگەيشتم كە ئەمە كەسيكە، هەم دەبێت لێى نزیک بیت و هەم لێى بترسیت. ئەفسەریكى دپ و بەرچاو روون بوو، لەوانەى هەمیشە لە هەقى خۆيان زیاتر دەبن، بێشەوهى بهێلن زۆر هەستیان پێكەیت.

ئەوتەى ئىش دەستى پێكردبوو، ژمارەى ئەوانەى دەكەوتنە بەشى پەرورەدە و تەمكردن تا دەهات زۆرتەدەبوون. هەندى لە نەخۆشهكان بە خۆشحالییهوه خۆيان لە ئیشدا سەرگەرم دەكرد، شەكەتى و ماندووبوونى

جسته وه‌های لیده‌کردن، خه‌یال و بیرکردنه‌وه‌یان بمریت، دوا‌ی کار هیلاک و له‌ عاره‌قدا شه‌لال ده‌خه‌وتن و خه‌ویکی وه‌ها ده‌بیردنه‌وه، نه‌وه‌ک دیلاوار و دوژمنانی، نه‌وه‌ک پیاوکوژی ناو خه‌ونه‌کانیان له‌ یادده‌کرد، به‌لکو ده‌چوونه‌ ریزی مردووان. به‌لام هه‌ندیکی تر، هیزی کاریان نه‌بوو، هیلاکیه‌کی کتوپر دایده‌گرتن، تینویتی زه‌فه‌ری لیده‌هیتان، ماسولکه‌کانیان کرژ ده‌هاته‌وه‌ یه‌ک و له‌ ناوه‌راستی پاچ وه‌شاندن و به‌رد شکاندندا گرمۆله‌ده‌بوون و ده‌که‌وتن... هه‌ندی جار مام و نه‌جات یوکسه‌ل ره‌حمیان به‌ پیره‌کان ده‌کرد و فه‌رمانیان ده‌دا بگه‌رینه‌وه‌ جیگای خۆیان و پشووبده‌ن. به‌لام جاهدار وه‌ها دل‌ره‌ق بوو، هه‌ر که‌س بکه‌وتایه‌ به‌ر حوکه‌می ئه‌و ده‌ینارد بۆ به‌شی په‌روه‌رده و ته‌میکردن.

له‌گه‌ل زه‌هاودا ئیستا پیکه‌وه له‌ ژووره‌که‌دا ده‌ماینه‌وه. هه‌ر له‌ شه‌وی یه‌که‌مه‌وه هه‌ستمکرد گه‌نجیکه‌ بۆنی بارانی لیدیت... بۆنی ته‌رییه‌ک که نه‌مه‌زانی چۆن ده‌گاته‌ گیانی، زوو زوو عاره‌قێکی بیته‌ۆ دایده‌پۆشی، زوو زوو هه‌موو گیانی ده‌نیشه‌ سهر ئاو. شه‌ویک که له‌گه‌ل مندا هات بۆ ئه‌م سه‌نته‌ره، تا ده‌مه‌وبه‌یان ترس و دوودلی له‌ چاویدا بوو، هه‌فته‌یه‌ک بوو پیاوانی سه‌ی ئه‌سلان وه‌ک دوژمن ناساندبوویان. هه‌موو غه‌واره‌یه‌ک، هه‌موو غه‌ریبه‌یه‌ک، هه‌ر که‌سیک زمانی له‌ خه‌لکی دیلاوار نه‌چووبایه، مه‌زه‌بسی جیابووبایه، پیاوانی سه‌ی ئه‌سلان وه‌ک دوژمن سه‌یریانده‌کرد. پوژیک به‌ تومه‌تی ئه‌وه‌ی زه‌هاو له‌ دوژمنی ناو خه‌ون و زینده‌خه‌ونه‌کان ده‌چیت، چه‌کداره‌کان ده‌یگرن. ئه‌وان بیته‌ۆ خه‌لک ده‌گرن، سه‌رده‌په‌رینن، ته‌قه‌ده‌که‌ن، خه‌لک ونده‌که‌ن، ئاهه‌نگی به‌ردباران و ره‌جم سازده‌که‌ن، هه‌ندی جار له‌سه‌ر ده‌نگی موسیقا و بۆنی بوغرد و گووتنی سروودی «دیلاوار، ئه‌ی سه‌ر زه‌مینی شیران» ئاهه‌نگی گه‌وره‌ ده‌گیرن و کچ و کوران به‌ جۆش و گه‌رمی مه‌ستده‌که‌ن، داوا له‌ گه‌نجان ده‌که‌ن پۆل پۆل بچنه «سوپی باغه‌وانه‌کانی دیلاوار» هه‌وه. زه‌هاو ساتیک ده‌گیریت ده‌زانیت

یان دهیکوژن یان تا مردن له جیگایهکی نهینی زیندانیدهکهن. چاره ی نییه جگه له وهی له دهست چه کدارهکان هه لیت، هه لهاتن هه میشه نه گه ریکی بچوکی زیندویتی و مانا به خشیینی به مهرگ تیدایه. نهو سوود له ساتیکی غافل بوون ده بینیت و وهک ئاهووی ترساو رادهکات. به لام دینلاوار پر بووه له چاوی نهینی، له که سانیک کار بو چه کدارهکان دهکهن، هه مان پوژ له ئیواردا باغه وانهکان ددهن به سهر مالی زه هاودا، خوشبه ختانه خوئی لهوئ نایت، دواتر بو شار دهنوه و هه شار دانی، ناسیاوینکی دهیداته دهست پروفیسور.

کاری چه کدارهکانی سهی نهسلان تا دههات دهنگی زورتری ده دایه وه، هیزه که ی پوژ دوا ی پوژ سروشتیکی یاسایی وهر دهگرت، هه ندی دهیانگووت حاکم و بنه مالهکان سوود له نهفسون و کاریزما ی نه ماموستایه وهر دهگرن تا کاری خو یان بکهن، بیته وهی راسته وخو سوپا یان هیزی پیکخراوی بنه ماله دهست لهو ئیشانه وهر دهن، به لام دهرکه و تنهکانی سهی نهسلان تا دههات زوتر ده بوو، زور شهو له سهر خوانی تایبهتی فهرماندار یان حاکمی عهسکه ری ده بینرا، زور بهی جار جلی ماموستایهکی به و یقاری له بهرده کرد، هه ندی جاریش جلی جهنگا وهره کونهکانی دینلاوار. دهنگویهکی زور هه بوو بگریت به سهروکی هیزیک به ناوی سوپای بهرگری میلی که باغه وانهکانی دینلاواریش له خو ی بگریت. هه ندی له نوسراوهکانی نهو، شهو له ته له فزیونهکاندا دهخوینرانه وه. تا کاری باغه وانهکان خویناویتر بایه، خه لکی سهی نهسلانیان خوشتر دهو یست، دهیانگووت نه وه ته ی پوژانه دهنگی گولله ی نهو سوپایه دهیستریت، هه ست به نه مان و دلنایی دهکهن، که متر خهون ده بینن، که متر چه قوی نادیار سهریانده بریت، جوره دلناییهک و بر وایهک گه راوه ته وه بو نهو که سانه ی که دوو مانگ له وه وه بر ترس و سام تووشی هیستیریا و شه پانگیزی له نا کاوی کرد بوون. گهر پوژانی یه که م بینینی گهنجه چه کدارهکان خه لکی ترساند بوو، ئیستا شار

نیوه‌ی بووبوو به هه‌وادار و چاوساغ و یاریده‌ده‌ریان. خه‌لکی دلسۆزانه و له‌ پرووی نیشتمانپه‌روه‌رییه‌وه‌ کۆمه‌کیانده‌کردن، تا وردتر بۆ دوژمن بگه‌ڕێن... هه‌موو دلنیا‌بوون، دوژمنان لیره‌ن و ده‌بیت بدۆزێنه‌وه‌. هه‌موو کوچه‌یه‌ک، هه‌موو گه‌ره‌کیک، ده‌بوو به‌شی خۆیان له‌ ناسین و دۆزینه‌وه‌ی دوژمندا به‌شداربن. ئیستا هه‌موو دیلاوارم وه‌ک شارێک ده‌بینی که‌ له‌ خۆ ئاماده‌کردنیک‌ی به‌رده‌وامدا‌یه‌ بۆ جه‌نگ‌ی گه‌وره‌. کاتیک پاسه‌وانه‌کانی دیلاوار له‌ کوچه‌کاندا ده‌رده‌که‌وتن، خه‌لکی به‌ هه‌له‌له‌ و شادییه‌وه‌ ده‌چوون بۆ پیشوازییان. له‌گه‌ل ده‌رکه‌وتنی چه‌کداره‌کاندا هه‌وای شوینه‌کان ده‌گۆرا و ژیا‌نی تیده‌گه‌را، پۆژانه‌ بکه‌ی ناو‌نوسین ده‌کرانه‌وه‌ و گه‌نجی خۆبه‌خش ده‌چوونه‌ ریزی پاسه‌وانه‌کانه‌وه‌. جه‌نابی حاکمی عه‌سکه‌ری له‌ چاوپیکه‌وتنیکدا له‌گه‌ل پۆژنامه‌ی ره‌سمی دیلاواردا گووتبووی «باغه‌وانه‌کان له‌ ئیمه‌ن و بۆ ئیمه‌ن». ئه‌وه‌ بووه‌ دروشمیک‌ی نوسراو له‌سه‌ر دیوار و له‌ پیتی ده‌زگا و دایه‌ره‌کاندا. فه‌رماندا‌ریش له‌ کۆبوونه‌وه‌یه‌کدا له‌گه‌ل مامۆستای مزگه‌وت و که‌نیسه‌ و په‌رستگا‌کاندا هه‌مان رسته‌ی وه‌ک خۆی دووباره‌کردبووه‌وه‌.

له‌م کاته‌دا نیگارکیشه‌کانی منیش به‌شیک بوون له‌و کارخانه‌یه‌، ئیستا پۆژانه‌ گه‌ر سه‌یری ته‌له‌فزیۆنم بکردبا، یان پۆژنامه‌کانم بخویندا‌یه‌ته‌وه‌، هه‌وا‌لێکم له‌سه‌ریان ده‌بینی. زۆر پۆژ قاسم وه‌لید یان ئاسه‌ف بورهان له‌ ته‌له‌فزیۆنه‌کان ده‌رده‌که‌وتن و باسی ئه‌وه‌یان ده‌کرد، چه‌نده‌ گرنگه‌ هاو‌لاتیان له‌ رینگای نیگارکیشه‌نه‌وه‌ به‌ نه‌هینییه‌کانی ناخی خۆیان شاره‌زابن. قاسم وه‌لید له‌ هه‌مووان زمان‌باز‌تر‌بوو، به‌لام کاتیک له‌سه‌ر ته‌له‌فزیۆنه‌کان ده‌رده‌که‌وت، هینده‌ی به‌ ده‌ست و به‌ چاو و به‌ جو‌له‌ سه‌رنجی خه‌لکی را‌ده‌کیشا، قسه‌کانی هه‌مان توانا و کاریگه‌رییان نه‌بوو. ده‌یگووت پێ‌یسته‌ مرو‌ف به‌رده‌وام هه‌ول‌ب‌دا‌ت خه‌ونه‌کانی ناو سه‌ری خۆی بگوازیته‌وه‌، نیگاریان‌ب‌کا‌ت، گه‌ر خۆی نه‌یتوانی کۆمه‌ک له‌ نیگارکیشان وه‌رب‌گیریت. که‌

قسه‌یده‌کرد دهستی ده‌برد بۆ سه‌ری، بۆ پشت سه‌ری، بۆ سه‌ردلی، بۆ
 ئاسمان، بۆ شته‌کانی ده‌وروبه‌ری. جۆش و خرۆشی قاسم وها نمایشی
 بوو، ده‌یتوانی هه‌زاران خه‌لک بخه‌له‌تینیت، که‌چی نمایشه‌که‌ی هیچ که‌سی
 دلگران و توپه‌ نه‌ده‌کرد، دیلاوار هه‌مووی له‌ نمایشدا بوو، ئه‌وانه‌ی
 خه‌ونیان ده‌بینی نمایشیانده‌کرد، ئه‌وانه‌ی نه‌یانده‌بینی هه‌ر نمایشیانده‌کرد،
 من به‌ گریانم نمایشم ده‌کرد، مامم به‌ ده‌رکه‌وتنه‌کانی، سه‌ی ئه‌سلان
 به‌ سوپاکانی، ژهنراله‌کان به‌ جه‌نگه‌کانیان... هه‌موو نمایشمانده‌کرد، زه‌هاو
 نه‌بیت، مه‌سه‌له‌ی زه‌هاو گالته‌ نه‌بوو، ئه‌و ئه‌گه‌ر بگه‌ریه‌ به‌ راستی ده‌کوژرا.
 نمایشه‌کانی قاسم وه‌لید پینده‌گووتم له‌م ماوه‌یه‌دا دیلاوار چ مه‌ودایه‌کی
 ترسناکی بریوه، هه‌موو چ په‌وت و پینگایه‌کمان له‌ پشت سه‌ری خۆمانه‌وه
 جه‌یه‌شتوو. ئیستا هه‌ر سێ هونه‌رمهنده‌که‌ پاله‌وانی گه‌وره‌ی دیلاواربوون.
 هه‌تا شه‌ویکیان ته‌له‌فزیۆنی ره‌سمی فیلمیکی کورتی له‌سه‌ر ژبانی پۆژانه‌ی
 ئاسه‌ف بورهان به‌ره‌مه‌ینابوو، پیشانیده‌دا چۆن خه‌لک له‌ به‌رده‌م ده‌رگای
 ماله‌که‌یدا پیزیان به‌ستوو، ئه‌و وه‌ک میرزاده‌یه‌کی عوسمانی سمیلی
 بۆ سه‌ره‌وه‌ بادابوو، ریشیکی سولتانی دریزێ هینشتبووه‌وه، په‌فته‌یه‌کی
 سووری خستبووه‌ ملی، کاسکیتیکی لاری کردبووه‌ سه‌ری و له‌به‌رده‌م
 ستانديکی دارگوێزدا نیگاری ده‌کرد و پاییی ده‌کیشا، کامیژاکه‌ش پیشانی
 ده‌دا خه‌لک له‌ سه‌ره‌دا بوون تا به‌ ده‌ست و قلچه‌ی ئه‌و خه‌ونه‌کانی خۆیان
 په‌سمبکه‌ن، ناوی رینیورتاژه‌که‌ گه‌لیک جوان بوو «وه‌ره‌ و خه‌ونی خۆت
 لای من بینه‌».

من و زه‌هاوه‌ له‌ سه‌نته‌ریش ئارامان نه‌بوو، به‌ فه‌رمانی حاکی
 عه‌سکه‌ری دیلاوار هه‌ر که‌س له‌ باغه‌وانه‌کان هه‌لبه‌اتایه‌، هه‌ر که‌س دالده‌ی
 یه‌کێک له‌ گومان لیکراوانی بدایه‌، سزاکه‌ی مه‌رگ بوو. هه‌ردووکه‌مان زۆر
 ده‌ترساین، من تا ئه‌و کات زۆر به‌ر پۆحه‌ شه‌پانگیز و ده‌موچاوه‌ تاریکه‌که‌ی
 دیلاوار نه‌که‌وتبووم. تا ئه‌و کات زیاتر دیوه‌ پاکه‌که‌ی دیلاوارم ده‌ناسی،

ھىچ كات ئوھم نەدەھات بە خەيالدا پۇژىك لە يەكىك لە شەقامەكانى ئوھم
شارەدا كە من تيا گەرەبووم مەرۇف سەربېرن. بەلام ئىستا دەزانم ھەموو
شارەكانى دونيا وەھان. ھىچ كەس باوەرناكات پۇژىك لە پۇژان ديمەنى
وہا لەسەر شۆستە و شەقامى شارى خۆى ببىنيت. بەلام ھەمىشەش
پوودەدات، ھەمىشە دووبارەدەبىتەو، ھەمىشە ئوھى تۆ وادەزانيت ھىچ
كات ناھەومىت و پوونادات، دىت و بە دېندانەترىن شىوہ بەردەركى مالت
پىندەگرىت. گەر خۇشەخت بىت و لە سەردەمى تۆدا پوونەدات، ئوھا لە
سەردەمى باپىرانتدا پوويداو، گەر نا، ئوھا پۇژىك لە سەردەمى مندال و
نەوہكانتدا پوودەدات.

من لە دىلاواردا وەك بىگنە ژىابووم، ئىستا وەك ماسىيەكم لىتھاتبوو كە
لە ناو تۆرىكدە لە دايكبووىت و پىتى نەزانى بىت.

زه‌هاو له چياكان له‌دايک‌بوو، کوږی خيلىکى سهر ئه‌و سنوورانه‌ بوو. خيټه‌که‌ی به‌شيکیان ده‌که‌وته‌ ناو سهرزهمینی ديلاوار و به‌شيکی تریان ده‌که‌وته‌ خاکی دوژمن... به‌دریژایی سه‌دان سال همیشه‌ له‌ ناو جه‌رگه‌ی جه‌نگدا بوو، باپی‌ره‌ گه‌وره‌کانی بۆئه‌وه‌ی ژيانی خيټه‌ بچوکه‌که‌يان بپاریزن و ده‌ست به‌ زه‌وی و ئاژهل و کانیاوه‌کانیانه‌وه‌ بگرن، هه‌نديکیان خویان به‌ لای دوژمندا ساغ‌کردبووه‌وه‌. چل سال له‌وه‌وبه‌ر هیزه‌کانی ديلاوار ئه‌و خيټانه‌يان وه‌ک چلکاوخوری دوژمن ناساندبوو، چوو‌بوونه‌ شه‌ره‌وه‌ له‌گه‌ليان، سه‌ره‌ک خيټه‌کانیان کوشتبوون، هه‌ندی له‌ گه‌نجان و پیرانیان خستبوونه‌ زیندان. له‌ سالانی رابوردودا که‌ په‌لاماره‌کانی دوژمن له‌وديو سنووره‌وه‌ زيادي‌کردبوو، به‌شيکی زوری ئه‌و خيزان و خه‌لکه‌ی له‌و سهر سنووره‌بوون، بۆئه‌وه‌ی خویان له‌ هه‌ر ته‌ره‌فدارییه‌ک بپاریزن، بۆ ئه‌وه‌ی نه‌که‌ونه‌وه‌ نيو ئاگری هه‌چ جه‌نگيک، تا ژيانی خویان و مندا له‌کانیان له‌ به‌لا به‌ دووربگرن، به‌ره‌و ديلاوار کشابوون. زه‌هاو له‌ دواى هه‌موو ئه‌و رووداوه‌ تالانه‌ له‌دايک بوو، وه‌ک من که‌ هه‌چم له‌و ميژووه‌ نه‌ده‌زانی، ئه‌ویش هه‌چی نه‌ده‌زانی و تینه‌ده‌گه‌شت بۆ خه‌لکی له‌ ديلاوار وه‌ک دوژمن سه‌یريانده‌که‌ن. ته‌مه‌نی بیست سال ده‌بیت که‌ دین بۆ شار، له‌وی له‌ گونده‌که‌ی خویان فیری که‌میک خوينده‌واری بوو، به‌لام روخساریکی

گوندیانه و نیگایهکی وهها ترساوی ههبوو، جگه له پهنجبهری و کاری کرێکاری ههچی دی چنگ نه ده کهوت. که من بینیم، بۆنی بارانی لێدههات... پهشتالهیهکی باریک بوو، به جووتیک چاوی ئاهوئاسای ترساوهوه، چاکهتیکی چهرمی کهستانهیی له بهردابوو، پانتۆلیکی زۆر کۆن، لهو پانتۆله مهلعونانهی زهمان ههزار دهردی بهسهردا دههتیت و ههر نادریت. کهسیکی گرنگ نهبوو، تهنیا کرێکاریکی نهخویندهواری دیلاواری بوو که دایکیکی پیر و دوو برای له خۆی بچوکتري گه وره دهکرد. له دوازه سالییهوه له گهل ههستری خزمیکاندا دهکهوێته چیاکان، لهو دیو مه رزهکان بار دههتن و ئاودیوی سنووری دهکن، ئیشی ئهوه تهنیا پاراستنی بار و ههسترهکهیه، وه زهفیهتی نههتیت ههسترهکه بگیت و ویل بیت و بارهکهی بخات. ئیشی ئهوهیه قاچاغچیهکان چیاکان پێگهوت بلی بهلی. شهو و تاریکی و وریایی و گوێ ههلهستن و چاو له زوڵمهت برین، توانایهکی بیوێنهیی دهنهیی دهنگی دوور بیستیت و سینهری ناو تاریکی ببینیت. چهند سال به چیاکانهوه دهیت، کویلهی قاچاغچیهکانه، ههر کاریکیان بویت دهیکات، ههر باریکیان بویت له ههسترهکهی دهیت، ههر رێگایهکیان بویت دهروات. به جوړیک زههۆ و ههسترهکهی لهسه ر سنووردهکان ناوبانگ دهردهکن. زههۆ بۆ ههر پرس و بۆ ههر کاریک، یهک وهلامی ههیه «بهلی گه ورهم». سالتیک بهر له هاتنی بۆ دیلاوار، شهویک بارانیکی چر له خهونهکانیدا دهباریت، ئهوه یه کهم جاره تۆفانیکی وهها له خهونیدا ههلبکات، لهشی سه رتاپا ته رده بیت، جهسته باریک و لاواز و ئه سمه ره کهی نو قمی ئاویکی زۆر ده بیت که دواتر نازانیت عارهقی تر سه کانتی یان ههر به راست بارانیکه و به سه ریدا باریوه. ئهوه شهوه هه موو ولا غدارهکان ده که ونه بۆ سه یه کی گه وره وه، ئهوه تهنیا که سه لهو بۆ سه یه دهر ده چیت، چاوی تیژ و بیستنی کۆمه کی پنده کهن پێش هه مووان خۆی فری داده که ندیکی قو له وه. لهو شه وه دا هه زیکی سه ربازی، که پنده چیت هه زیکی تایبهت بن و له «مه مه ده سه ر»

هوه هاتبن. هه موو كولبر و هيستره كان ده كوژن... ده يان كهس و سه دان
 نازهلې به سته زمان كه زوريان به باره كانيانه وه له باريكه پښه كه وه به ره و
 بنې خه رهنديكي هه زار به هه زار به رده بڼه وه. ئه و ته نيا ده رچووي ناو
 كار هساتيكي گه ورهيه كه ئيستاش ترسه كې له چاويدايه. دواي ئه وه ئيدي
 ناگه پښته وه بڼ چيا و له گهل دايكي و دوو براكهيدا داده به زيت بڼ ديلاوار. له
 ديلاوار جگه له كريكاري هيچ ئيشيكي تري چنگ نايه، له دروستكرني
 ماله نويكاندا، له ليداني زيرابدا، له كانه به رده كاني ده ره وه ي شارد، له
 كارخانه كاني بلوكدا ئيشده كات... وه ستا كاني هه ر كه سيك بن، ئه م ته نيا
 يه ك شت ده زانيت «به لي گه وره م». ده زانيت زور به ي خه لك له ديلاوار
 رقيان له و ئيل و تايه فانه يه كه له سنووره وه شوږده بڼه وه و پښه ناو
 شار، هه موو وهك دوژمن و خو فروش لتيان ده روان، وهك جنسيكي له
 خويان نرمتر، به لام ئه و هو يهك و به هانه يهك بڼ ئه و كينه يه نادوزيته وه.
 له زور به ي جيگاكان وهك لادينيكي چه پهل سه پريده كڼ، گوندييه ك كه
 له نه ژداديانه وه به كړي گيراو و چلكاو خوري دوژمن بوون. هه قده ستي
 پوژانه ي هه ميشه له كريكاره كاني تر كه متره، قورسترين كاره كان له به شي
 ئه وه، به لام جگه له وه ي بلي «به لي گه وره م» هيچي تر ناليت. كه ديت
 بڼ لاي من، هه مان ترس و دوو دليشي به رامبه ر من هه يه. من ده ستي
 ده گرم و پتيده ليم «گوينگره، ئيشي من ئه وه يه كه ژياني تو بپاريژم،
 ئه وه وه زيفه ي منه. ئه م شاره هه ندي پياوچاكي وهك پروفيسور به هنامي
 تيدايه، به لام كه من زور كه من... ليت تيك نه چيت، تو هه ميشه ژيانت له
 مه ترسيديا، خه لكې ئيره دايمه له بوسه دان داويكت بڼ بښنه وه. ناييت
 بڼ پرسى من زور بچيته ده ره وه، ناييت ليره سه ربه ست بگه پښت، ناييت
 وه لامى زور پرسىار بده يته وه، ناييت بچيته گفتوگو ي دريژه وه له گهل
 كه سدا. يه ك هه له ي بچوك له وانه يه ژياني هه ردو و كمان بخاته مه ترسييه وه،
 ئيستو دوخيكه وهك حوكمي عورفي، تيده گه يت حوكمي عورفي چيه، ها؟

یه عنی هه ر که سیکمان بگیرین تیاچووین». ئه و به هه مان شیوه له منیش ده ترسیت، چه ند شه ویکی ده ویت تا له من دلنیا ده بیت، زور که م قسه ده کات، به لام زور سهیری من ده کات، به رده وام به چاو لیم ده روانیت، زور جار که نو قمی خویندنه و هم و سه ره لده بزم ده بینم چاوی تیبریوم. هه موو کاره کانی خوی به باشی ده کات، هه رچییه کی پنده لیم ده لیت «به لئ گه وره م». من هه ندی جار تو ره ده بزم و ده ستی ده گرم و ده لیم «وامه لئ... من وه زیفه یه کم له سه ره ژیا نی تو بپاریزم، نازانم ئه و هم بو ئه نجام ده دریت یا خود نا، پیوسته تو به هیزبیت، وریا بیت، چاوت بکه یته وه. پوژنیک منیش نه بووم بتوانیت خوت بپاریزیت. ئیستا یه که م شت بیکه یه ئه وه یه ده بیت قژت دریز بکه یه. تیده گه یه؟ ئه و پیاوه ی له وینه که دایه قژی کورته، هه ولیده زور قژت دریز بیت، به جوړنیک نیوه ی ده موچاوت داپو شیت. ده مه ویت که پیکه وه چووین بو شاخه کان تو یاریده ده ری خوم بیت، نامه ویت ئیشت پیبکه ن، ده تکه م به به رپرسی کاروباری تایبه تی خوم، به لام تو کاریک بکه هیچ کات له من دوور نه که ویت وه». هه میشه خه می ئه وه ی بوو که ده بیت دایک و براكانی له چ بارودوخیکدا بن. من دلیم ده دایه وه و ده مگووت «دلنیا به باشن، تو پروفیسور ناناسیت، پروفیسور پیاویکی میهره بانه، ئه و غه م له دایکت و براكانت ده خوات، دلنیا م». گه نجیکی لاواز نه بوو، ئه وه ی به رده وام فیزبوو بوو بلئ «به لئ گه وره م» له لاوازییه وه نه بوو، به لکو له مندالییه وه به وه فیزبوو بوو که ئه و له ره گه زیکی نرمتره، له وانه یه که هه میشه وه که به رده ست و ئیشکه ر ده میننه وه، ئه وه وه که هه ستیکی فیتری چوو بووه خوینییه وه. تا قسه م له گه ل نه کرد بایه قسه ی نه ده کرد، شه وان وه که من به دیار ته له فزیۆنه که وه داده نیشته و به هه مان بایه خ و گرنگیه وه که من به رنامه کانم گویده گرت، ئه ویش گوینده گرت. له و کاتانه دا نه بیت که من بیمار ده کانم ده هینا و بویان ده گریام و ده پارامه وه بمانبورن، هه موو کاته کانی تر له گه ل مندا بوو. به لام نه مده ویست له کاتی ئه و جوړه

هه لچوون و هه سترکردانه دا بمبينييت.

من سهره تا ئيشه كه ي خومم وهك شيوهنگيريك كه بو نه خوشهكان دهگري، به ئيشيكي بيسوود و ناچيز ته ماشاده كرد. راسته مامه سيام مني هيتابوو كه دواي ته ميكردن بيمارهكان هينوريكه مه وه، به لام ورده ورده ئيشه كه ي من بوو به ئيشي شيوهنگير، به كه سينك هينده ي له بهردهم يه كييك له نه خوشهكاندا ده وهستيت، هه موو ئازارهكاني مروفي بيرده كه ويته وه و دهگري. سهره نجمدا كه زور له بيمارهكان له زهت له و گريانه ي من ده بينن و پني ئارامده بنه وه. بووني كه سينك كه وهك گونا هبار سهيريان ناكات، كه سينك كه خوي به تاوانبار ده زانيت نه وهك ئه وان، كه سينك كه له ناخي دل وه دواي ليئوردن له ئازارهكاني ئه وان دهكات، هه ستيكي نوي بوو كه پيشتر تاقيان نه كرد بوو وه. زوريان كه لاي من ده چونه دهري، به شانازي پياويكي بيگونه هه وه دهريشتن، وهك كه سينك له خورا ئازاريكي زوري ديبيت و ئيسا به يهك جار بو دنيا روشن بوويته وه كه هه رچيه كي چه شتوه ناهه ق بووه. نا... نه مده هيشت زه هاو له و ساتانه دا بمبينييت. ئه و دهيزاني من به «مستر گرینوك» بانگ ده كه ن، به لام ده بوو برواي به وه بيت كه من كه سينيكي لاواز نيم و ده توانم بپاريزم، گه ر به اتبايه و مني له كاتي ئه و شيوهن و فوغانه دا بديبايه، برواي به من نه ده ما.

بو ئه وه ي واده رنه كه وين كه خومان له سه نته ره كه دا له شتيك شاردوته وه، هه فته ي رورتيك يان دوو رور ده مبرده وه بو مالي خومان و شه و پيكه وه له ژووره كه ي خومدا ده خه وتين. ئه و دوو رور ده نه ده هاتينه دهري، من كتيم ده خوینده وه و ئه ويش له ته له فزيونه كه دا گويني له گوراني دهگرت و سهيري كلييه بيانييهكاني ده كرد. رهوش و خوي خه وتني سه رسامیده كردم، هه ر كاتيک بيوستبايه ده خه وت، له جيگايه كدا دريژده بوو و بيته وه ي دهنگيك يان مشه يه كي ليوه بيت، ده چوو ه خه ويكي قووله وه ...

له کاتی خهوتندا له مردوو دهچوو، بهرد بجولابایه ئه و نه دهجولا، ئه وه نه بوو هه تا جاریکیش ئه م دیوه و دیو بکات، له سه ر پشت پالده کهوت و وهک مردوو یهک له داره مهیتدا بیت لئی ده کهوت. له خه وه هه ستانیشی به پینچه وانه وه خیرا و کتوپر بوو، ناگادار بوونه وه و راپه رینی یهک شت بوون، هه میشه به ترسیکی زوره وه داده چله کی، به خیرایی هه لده ستایه سه ر پی و سه یریکی چوارده وه ری خوی ده کرد، وهک نه زانیت له کوینه، وهک بیری چوو بیته وه بۆ له م جیگایه دا خه وتوه.

هه ر دوو کمان به یانیان که نه خو شه کانیان بۆ سه ر ژمیر و دابه شکردن و ئیش ریز ده کرد، له جیگایه کدا ده وه ستاین و سه یرمانده کردن. من به مامه سیام گووتبوو که چووم بۆ چیاکان، زه هاو وهک یاریده در و به رده ستی خۆم له گه لمدا ده بیت. ده مویست هه موو هیزی خۆم به کار به ینم تا سه ربه خو یم له نه قیب مسۆگه ربه کم ... نه مده ویست ئه و هه سته م تیا سه وز بیت که وهک سه ر بازیک بۆ چیاکان ده رۆم. من هاوده می کۆمه لیک بیماری دهروونی بووم که له هه ر کوینه ک بوونایه، پنیو ستیان به غه مخۆریک هه بوو. دلنیا بووم ژیا نمان له چیاکان ئاسان نابیت. راسته ئیمه وهک بیمار هکان ئیش ناکه ین، به لام کاری جله وکردن و ئارام کردنه وهی ئه وان له شاخه کان سه ختتر ده بیت. له وئ وه ستا سه لاهه دینیکی لی نییه بترسن و هیچ به شیکی ته میکردنمان نابیت، که س سز ابده ین. رۆژانه که سه رنجی مه یدانی کاره که م ده دا، ده مبینی میرئه و دال خوی زۆر ماندووده کات تا له و لیسته دا جیگیریت که ده برین بۆ ئیشی شاخه کان، دلنیا بووم میریش وهک من له خوی هه لدیت. بۆ که سانی وه کو من و میر، چیاکان وهک دوا هه مین رینگا بوو تا له م دۆزه خه ی ئیستا ده ر بازین. مرۆف هه ندی جار ته نیا داوای گۆران ده کات و هیچی تر، هه تا گه ر به ره و دۆزه خیش بیت، منیش و میرئه و دالیش له جو ره دۆخیکی وه ها دا بوو ین. ده مانه ویست شتیک له ژیا نماندا رو بدات ... هه ر شتیک ... هه ر شتیک ... هه تا ئه گه ر ته قینه وه یه کیش

بووه و نیوه‌ی سه‌رمانی له‌گه‌ل خۆیدا بردوه. زۆر دلم به‌و ده‌سووتا، له کاتی ئیشدا هه‌موو گیانی ده‌نیشته سه‌ر عاره‌ق، قژی درێژی یه‌ک پارچه ده‌که‌وته سه‌ر ده‌موچاوی، ئه‌و به‌قه‌واره له هه‌موو زیندانیه‌کان زلتربوو، له هه‌ر جێگاهه‌که‌وه سه‌یرتبه‌کردایه به چاکه‌تیکی سووره‌وه ده‌تبینی، ئه‌و قه‌د و قه‌لافه‌ته‌ی وایه‌رهبوو زۆر ئیش هه‌یه ته‌نیا به‌و به‌کریت، به‌رچی دیاربوو میر له ژیانیدا ئیشی سه‌ختی نه‌کردوه، به‌لام هه‌زیکی جه‌سته‌یی شاردراره و گه‌وره له ماسوله‌که‌کانیدا بوو، گه‌وره‌ترین به‌رد ته‌نیا ئه‌و ده‌یتوانی هه‌لیبگریت، سه‌ختترین بار ته‌نیا ئه‌و ده‌یتوانی رایبکیشیت، هه‌زیکی بیه‌اوتای هه‌بوو، به‌لام رویشتن و ئه‌مسهره و سه‌ری زۆر ماندوو یانده‌کرد، من ده‌ترسام جاریک به‌هۆی قه‌له‌وی و ماندوو بوونه‌وه تووشی گرفتیک بیت و ده‌ردیکی خراپ به‌گریت. جاریک تکام لیکرد هه‌نده خۆی ماندوو نه‌کات، هه‌نده خۆی نه‌ره‌تینیت. گووتی «نا تو ده‌لینیت چی، هه‌رچییه‌کم کردوه ده‌بیت کاریکه‌کم له‌و که‌سانه‌دا به‌م که‌ده‌چن بۆ شاخ، خوا گه‌وره‌یه ئینشه‌لا خۆمی تینه‌اده‌به‌م».

منیش پڕ به‌دل هه‌زنده‌کرد، له چیاکان میرئه‌و دالمان له‌گه‌ل بیت.

ئال مورد بۇ گىرامەو:

بۇقۇقىلە پۇژانى سەرەتا نەيدەتوانى زور دېيىت. ھەفتەكانى يەكەم
 كەسمان نەكوشت، دوو كەس لە دەستمان ھەلھاتن، بەلام بۇقۇقىلە ھەردوو
 جارەكە كلاوۋەكەي داكەند و لە پشتهوۋە سەيرىكى ھەلاتوۋەكانى كرد و گوۋتى
 «گوۋم تىكرد، گوۋم تىكرد... وازى لىبھىتن مىلى بشكىنىت». دەمانىيىست كە
 گرۋپەكانى تر خەلكيان كوشتوۋە، بەلام بەكرە درىژى درۋزن نەبىت، ھىچ
 كەس لە تاقمى ئىمە ھەزى بە كوشتن نەبوو. گەر يەكك بە راستى ھەزى
 لە كوشتن بىت، دەتوانىت لە چاۋى و لە پەفتارىدا بىخوئىتەوۋە. دەكرا ئىمە
 كەس نەكوژىن، دەكرا ھەر بسورپىنەوۋە و خەلك بترسىتىن. بەلام دواچار
 سەئى ئەسلان كۈبوۋنەوۋەيەكى گەورەي پىكردىن و لەو خەيالە خۇشانە
 بە ئاگاي ھىناينەوۋە. ھەمووانيان لە يارىگايەكى داخراۋدا كۈكردەوۋە، پىيان
 گوۋتىن بە رىز لەسەر زەويىەكە دانىشىن. سەرزەمىنى يارىگاگە جەمى
 دەھات، ژمارەي گەنجە تۆماركراۋەكان لە سوپاي باغەوانانى دىلاۋاردا
 تادەھات بەرەو بەرزى دەچوو. ھەر يەكەمان چەكى تايىبەتى خۆمانمان
 پى بوو، بەر لەوۋەي بچىنە يارىگاگەوۋە، يەكى پەړۋىەكى وەنەوشەبىيان
 دايىنى بىبەستىن بە ناۋچاۋانمانەوۋە، لەسەرى نوسرابوو «باغەوانەكانى
 دىلاۋار»، تىشىرتىكيان دايىنى لە پشتهكەي نوسرابوو «ئامادەين بە خوئى

خومان باغي ئازادي ئاوبدهين». من له تەنښت كورپكهوه دانىشتبووم
 جهههور سابونچيمان پيڊهگوت، باوكى لهوانه‌بوو هښتا خوى سابوونى
 دروستده‌كرد، ئيمه هه‌ر جهه‌هوره خره بانگمانده‌كرد، كاتيك له «ناوه‌ندى
 غه‌فارىي» بووم ئه‌و دوو ريز له پيش منهوه داده‌نښت. له‌وانه‌بوو كه زور
 به‌دبختن، له پۇلدا به‌رده‌وام ده‌نگى سه‌ير و نااسايى ده‌رده‌كرد، ده‌پژمى،
 ده‌كوكى، چلمى هه‌له‌لوشى، فينگيده‌كرد، مشه‌ى ده‌هات... خواى گه‌وره،
 هيچ ده‌نگيكى عه‌جايه‌ب و ناخوش نه‌بوو له‌م كوربه‌دبخته ده‌رنه‌چيت.
 جهه‌هور له مندالييه‌وه خوى دلپر و مه‌يله گريان بوو، هه‌ر كات مامۇستا
 بيگوتبايه جهه‌هور ئه‌وه‌نده مشه و فينگه‌ت نه‌يه‌ت، چاوى پرده‌بوو له ئاو.
 له‌و كاته‌وه‌ى هاتبووين هه‌سه‌رتيك له دليدا بوو و ده‌گريا، چاوانى سوور
 سووربوو‌بوون. كه دانىشتين من پرسيم «هينى جهه‌هور چيسته، چ ده‌ردته،
 ديسان ده‌ليني باوكت مردوه، ئيره‌ش مه‌كه به به‌زمى مه‌كته‌ب، ئيره سوپايه
 باوكمان له گۆر ده‌رده‌هين». ئيستا فيزبوو‌بووم ته‌واو وه‌كو كوربه‌كانى
 تر قسه‌مده‌كرد. ئه‌و گووتى «نا، باوكم نه‌مردوه، به‌لام پيرى شه‌و براكه‌م
 ژنى هينا، كه چووه په‌رده‌وه ده‌ركه‌وت براژنم هين نيه‌ ... ده‌زانيت چى».
 من دامه قاقاي پيكه‌نين و گووتم «يه‌عنى پيشتر فتيان كردوه». گووتى
 «براكه‌م زور شيته، له هه‌موو ئه‌مانه شيتتيره، به‌و شه‌وه په‌لى كچه‌كه‌ى
 گرت و برديه‌وه بۆ مالى خويان. كچه‌كه دوايى ديار نه‌ما، من ده‌زانم
 كه‌سو‌كارى كوشتوويانه، ئيستا ده‌لين براى من كوشتووتى... تيده‌گه‌يت...
 ئيستا واده‌لين». من به‌سه‌ر ساميه‌وه سه‌يرمكرد و گووتم «ده‌ى تۆ بۆ
 ده‌گريت؟». «له‌به‌رئه‌وه‌ى له نيوه‌رؤوه گيراوه، كه‌سو‌كارى براژنه‌كه‌ى
 من خرمى مه‌سئوليان هيه، حاكميش خزمiane، هه‌موو ده‌لين ئيتتر قه‌ت
 به‌رنابيت. گه‌ر نه‌گيرايه ده‌بوو ئيستا له‌گه‌لمان بيت... بۆ ئه‌وه ده‌گريم».
 له‌و قسانه‌دا بووين كه سه‌ى ئه‌سلان هاته ناو هۆله‌كه‌وه. ئه‌وه‌ى پيشتر
 ئه‌سلانى ديبايه ده‌يزانى چ گه‌نج بۆته‌وه، چ هيز و تاقه‌تيكى تيگه‌راوه. لاجانه

دریژه کانی که میک کورترکردبووه، قژیکی چری هه لدا بووه و هه بۆ دواوه و بهردهوام له بهردهم خۆیه وه دهیگوت «پۆژیکی میژوویییه... پۆژیکی میژوویییه». جه هور که گوئی لی بوو سهی ئەسلان دهلیت «پۆژیکی میژوویییه» زیاتر جۆشی هاتی و فرمیسک له چاوی دابارین و بهدهم هه نسکه وه گووتی «براکهه زور حهزی له رۆژی وا میژوویی بوو». سهی ئەسلان نه چووه سهر بلنگۆکه قسه بکات، هاته ناومان و پیز پیز به سهر یهک به یهکی باغه وانه کاندایه گهرا، نهیده هیتشت کهس له جینگای خۆی ههستیت، گووتی «تفهنگه پیرۆزه کانتان بخه نه باوهشتان و دانیشن» به سهر پیزه کاندایه گهرا و دهیگوت «ماشه لا، ماشه لا... له هه موو گهجه جوانه، ئاوه دان دیلاوار... ماشه لا ماشه لا. باره که لا ... به به به به له دیلاوار بۆ خۆی و بۆ رۆلهی». که گهیشته بهردهم جه هوره خپه و بینێ جه هور چاوی ئاوساوه و دلی پرپووه و خهریکه ده داته پر مهی گریان، گووتی «ههسته بابه بزانه چیهته؟». من ده مزانی دهیه ویت رۆلی سه رۆکیکی باش ببینیت که غه می ورد و درشت دهخوات، بهلام له دلی خۆمدا گووتم «خودای گهوره، ساحیتی ئهرز و ئاسمان، خاوه نی هه رهوت ته بهقه که، نهکات جه هور خۆی که ربکات و حیکایه تی ئه و براژنه ی بگپریته وه». جه هور له ترس و په شوکاندا باش قسه ی بۆ نه ده کرا، که قسه یکرد دهنگی هیند سهیر و مشن بوو خهریک بوو هه موو بدهینه قاقای پتکه نین، فرمیسک و چلم و هه نسک و تهنگه نه فسی و ترسی دابوو له یهک، موسیقایه کی عه جایه بی لی ده رچووبوو. به ماندوو بوویکی زۆر سهی ئەسلان تیگهیشته که له شهوی تیچووندا حالی براژنه که ی باش نه بووه و ئیستا له بهر هه ره هۆیه ک بیتت براکه ی له زیندانه. سهی ئەسلان که گوئی له چیرۆکه که بوو که میک سووربووه وه، تیناگهه سهی ئەسلان ئه وه ی به سووکایه تی زانی یان هه ره خۆی زیره کانه کردی به بۆنه یهک، شتیک له توندیی و توریه یی خۆی نیشاندات. ئیستا ئه و مامۆستاکه ی جارن نه بوو،

خه ریکبوو ده بوو به که سیک خاوهن له شکر و سوپای خوی. من نزیکتیرین کهس بووم لیتوهی و ریک چاوم تی بریبوو، سه یرمه کرد و هه ناسه م نه ددها، هیچ کات پیشتتر هیته له سهی ئەسلان نزیک نه بوو بووم. له نزیکه وه نیشانهی میهره بانی تیدا نه بوو، جووتی چاوی هیمنی بوو، به لام کوی دهموچاوی به سه ری که وه ئالۆز و ترسین بوو، وهک مه ته لیک هاته بهرچاوم، وهک په سمیکی گه و ره رۆحی کرابیت به بهردا. چه ندین جار له دووره وه دیبووم، که چی قالبی له خه یالما به و جو ره نه بوو، ئیستا وهک ئەوه بوو یه که م جارم بیت بیینم. دایکم هه میسه ده یگوت «پیاوی گه و ره له نزیکه وه جو ریکی ترن»، به لام چه ند دهمپرسی «دایه، چ جو ریکن؟» ئەو هیچی نه ده گوت.

سهی ئەسلان زۆر تیکچوو، هه ستمکرد ده یه ویت جه هوره خره هه لگرت و به شەق بیکاته ده ره وه. به لام بیته وهی خه نه ده که ی یه که مجار له سه ر لیوئ بیت، گه رانی خوی به سه ر ریزه کانداه و او کرد. دواتر قسه یکرد ... زۆر قسه یکرد ... زۆر زۆر قسه یکرد. ده رباره ی جه نگیکی گه و ره که مان و نه مانی له سه ره، باسی له جه نگاوه ریک کرد که نابیت به رزیت یان بگری، باسی له ده سته بژیریک له جه نگاوه ران کرد که ده توانن بچن بو دۆزه خ و بگه رینه وه بو دیلاوار. له کاتی قسه کانی جار جار به پرویه کی گرژه وه سه یری جه هوری ده کرد. دهنگی له مایکرو فون و بلندگو کانه وه زۆر بهرز و گوئ کهر که ده گه یشته ئیمه، ئیستا گریبهک له گه رویدا بوو که له دهنگی سروشتی خویدا نه بوو. بینیم ئەندازیاریکی دهنگ، له سه ر کومه لیک ئامیری سه یر که تا ئەوکات چاوم به که ره سته و تفاق ی وا نه که وتبوو، سه رقالی پیکه ستن و سافکردنی دهنگه که بوون. به کومه کی بلندگو کان سروشتی ئەو دهنگی ده گه یشته گوینی ئیمه له جاران ئەفسوناوی و کاریگه رتر بوو. دیار بوو سهی ئەسلان زۆر بوی گرنگه دهنگی نیرانه ده ربکه ویت. قسه کانی وهک هه میسه کوتاییه کی ئاگرینیان بوو، گه نجه کان وهک مه ست

بووبن له ناو به‌یندا هوتافیان ده‌کیشا. به‌کره درێژی درۆزن به ده‌نگه منگه و ناخۆشه‌که‌ی زیاد له هه‌مووان سه‌ی ئه‌سلانی ده‌پچران تا دروشم بدات و خرووش بچولێتیت. به‌ر له‌وه‌ی هه‌موو شت کوتایی بیت، سه‌ی ئه‌سلان چاویلکه‌که‌ی داگرت و ده‌ستیکی به‌رز کرده‌وه و گووتی «شیرانی دیلاوار، گوینگرن ... شیرانی دیلاوار، بوه‌ستن و گوێ له من بگرن. ئێوه قه‌بوولتانه مرو‌فی لاواز و گرینۆک له ناوتاندا بیت؟». بیته‌وه‌ی که‌س بیربکاته‌وه هه‌موو به‌یه‌ک ده‌نگ هاوارمانکرد «نا سه‌رو‌ک قه‌بوولمان نییه». ده‌نگمان هینده بلند و به‌هیزبوو خه‌ریکبوو بنمیچی هۆله‌که‌ی ده‌برد به ئاسماندا، چینکۆی جه‌مه‌لونه‌کان جیره جیریان پینکه‌وتبوو. پرسى «قه‌بوولتانه جه‌نگاوه‌ره‌کانی دیلاوار، که ناموس و شه‌ره‌فی ئه‌م نیشتمانه‌یان به ئه‌مانه‌ت ده‌ده‌ینه ده‌ست لاواز بن؟». هه‌موو به‌یه‌ک ده‌نگ گووتمان «نا سه‌رو‌ک قه‌بوولمان نییه». «قه‌بوولتانه جه‌نگاوه‌ریکی دیلاواری که سه‌بى ده‌بیت له سه‌نگه‌ره‌کانی پینشه‌وه به‌ره‌و ڤووی توپ و هاوه‌ن و دۆشکا بوه‌ستیته‌وه. دلێکی لاوازی پتوه بیت؟». هه‌موو به‌یه‌ک ده‌نگ گووتمان «نا نا سه‌رو‌ک قه‌بوولمان نییه». «قه‌بوولتانه که چوونه سه‌نگه‌ره‌وه، هاو‌پیکانتان له‌رزۆک و گرینۆک بن؟»، ئه‌و جاره قیزه‌مان له هه‌موو جاره‌کان به‌رزتر بوو «نا... نا... نا قه‌بوولمان نییه». «بۆیه چۆن سوارچاک و ئازا و به‌چه‌رگه‌کان ده‌بیت پاداشت بکړین، ده‌بیت لاواز و بی‌دله‌کان سزا بدرین، تا هه‌ر که‌سیکی لاوازمان تیندا بوو هه‌ول‌بدات وه‌ک ئێوه، کورپه‌ دلسۆزه‌کانی من ئازا و به‌چه‌رگ بیت». ئیمه‌ش به‌یه‌ک ده‌نگ هاوارمانکرد «به‌لێ گه‌وره‌م. به‌لێ سه‌رو‌ک، به‌لێ ڤابه‌ر». ئیتر ئه‌و سه‌بیه کافره‌ فه‌رمانی به‌جه‌هور کرد هه‌ستیت، جه‌هور له‌ ترس و شه‌رمدا زه‌وی قووتی بدایه مه‌منونی خودا ده‌بوو. حالیکه‌ی بوو هه‌موومان قاقا پیده‌که‌نین، ده‌گریا و موچرکه‌شی پیندا ده‌هات، نه‌ده‌یتوانی به‌ری فرمیسکی بگریت، نه‌ ترس و شه‌رمیش له‌ کۆلی ده‌بوونه‌وه... ئیمه هه‌موو ده‌تریقینه‌وه، من

که له ته نیشته جه هوره وه دانیشتبووم، نه با یه کیک بلیت نه مه هاوړییه تی یاخود نزیکییه کی له گله دا هیه، له هه مووان زیاتر قاقام لینده دا. سهی نه سلان فرمانیدا جه هور بچینه پیشه وه تا هه موو بیبینین، من له دله وه ده پارامه وه جه هور هیچ نه لیت و به زمه که ی ته واوینت، له قوتاخانه ش به زه یم به جه هور دا ده هاته وه، هه ر کات تووشی نه مجوره کیشانه ده بوو له دلی خومدا ده مگووت خودایه واکه سووکی لی بگوزهریت. به لام هیشتا له جینگاکه ی خوی نه جولابوو که به ده نگیکی گریاو گووتی «من بو براکه م ده گریم». جه هور هه رچی بگووتبایه هه موو ده ماندایه قاقای پیکه نین. سهی نه سلان به ده نگیکی به رز داوای له جه هور کرد بیده نگ بیت، که مینک وه ستا و له پشت چاویله که کانیه وه سهیری هه موومانی کرد، هه ستمکرد به و سهیرکردنه ی دهیه ویت بهمانترسینیت یان زیاتر بهمانخاته ژیر رکیفی خویه وه. به قه له مه که ی دوو سی جار کیشای به ته خته کی به رده میدا، ئینجا وهک بیه ویت که شوه وه ای شوینه که به چند وشه یه ک بگوریت، گووتی «بوهستن، هیمن بینه وه، ئیمه نامانه ویت سووکایه تی به هیچ گه نجیکی دینلاوار بکین، به تاییه ت گهر غیره ت و خواستی پالیان پیوه ناییت بیت به پاسه وانی نه م خاکه پیروزه ... جه هوری سابونچی، تو جه نگاوه ریت یان جه نگاوه ریت؟». جه هور وه لامیکی دایه وه که نه من، نه سهی نه سلان، نه هیچ که س تینه گیشته، به لام سهی بو نه وه ی دریژه ی نه داتی گووتی «باشه که جه نگاوه ری، بو وه ها لاوای؟». جه هور وه لامیکی دریژیدایه وه که من ته نیا له دوو وشه ی حالی بووم «براژنه که م... زیندان». له گهل نه وه شدا سهی نه سلان به رووی خویدا نه هینا و گووتی «کورم، ده بیت بزانیته که مروقی عاتیفی و لاواز له ناو ئیمه دا جینکای ناییته وه. من ناچارم تو له جه نگاوه ره کان جیابکه مه وه. له مرووه جه نگاوه ره لاواز و عاتیفیه کان ده خرینه ناو مه شقی تاییه تییه وه تا نه وانیش وهک پولایان لیدیت... من ئاسنم ده ویت ئاسن، پولام ده ویت پول... پاراستنی دینلاوار به

گرینوک و پیاوی فینگه‌فینگه‌ر ناکریت». بیئ‌ه‌وی به خۆمان بزانی، وه‌ک
یه‌کی‌ک قور‌میش‌یک‌رد‌بین، هه‌موو چه‌پله‌مان لێ‌دا. سه‌ی ئه‌سلان روو‌یک‌رده
دوو یا‌وه‌ری نزیک‌ی و گووتی «چه‌هور به‌رن بۆ زین‌دان، تا شوینیک بۆ
مه‌شق و په‌روه‌رده ده‌که‌ینه‌وه... به‌س ئازاری نه‌ده‌ن. ده‌بیت مشوری ئه‌وه
بخۆن، جی‌گایه‌ک بۆ مه‌شقی سه‌ربازه لاواز و عاتی‌فیه‌کان بک‌ریته‌وه. عاتی‌فه
نه‌خۆشییه، وه‌ک هه‌ر نه‌خۆشییه‌کی ت‌ریش چاره‌ی خۆی هه‌یه».

تا ئه‌وکاته که‌س نه‌یده‌زانی باغه‌وانه‌کان زین‌دانی خۆیان هه‌یه. ئه‌رسه‌لانی
موفتی جاریک به‌دزییه‌وه به‌ منی گووت «ئال موراد من خه‌به‌رم هه‌یه،
باغه‌وانه‌کان کاری به‌ سه‌ی ئه‌سلانه‌وه نییه، سه‌ی ئه‌سلان هه‌ر قه‌ره‌قۆزه،
هیچ نییه، بوکه‌شوشه‌یه‌کی حیزه هیناویانه، ئه‌سلی کار حاکمی عه‌سکه‌رییه،
ئه‌سلی کار حاکم یاسینه، ئه‌م هیزه هی ئه‌وه... سه‌به‌ینی ده‌بینیت چیمان پی
ده‌که‌ن». من به‌ په‌له ده‌ستم خسته سه‌رده‌می و گووتم «تۆ چی ده‌که‌یت،
هه‌ر که‌سیک گوینی لی‌مان بیت تیا ده‌چین... تۆ ده‌لێیت چی». ئه‌و گووتی
«من باوه‌رم به‌ تویه، ده‌زانم تۆ قسه‌ناکه‌یت، به‌س له‌ منی وه‌رگره، ئه‌و
گه‌واده، مامۆستایه‌کی حیزی میژوو بووه، باوه‌ربکه له‌ قه‌ره‌قۆزیک زیاتر
هیچی تر نییه». من به‌ چرپه‌وه پرسیم «به‌لام بۆ؟ بۆ؟ سه‌ی ئه‌سلان
به‌کارده‌هێنن، بۆ؟ خۆیان سه‌ربازیان نییه؟». ئه‌رسه‌لانی‌ش به‌ چپه‌وه
گووتی «تۆ بۆئ‌ه‌نده گیلی، ئه‌م پیاوه ده‌توانیت کار له‌ می‌شکی ئیمه
بکات، ده‌زانیت بمانجولێنیت. ده‌زانیت ئه‌و ئال‌فه بخاته به‌رده‌ممان که‌ پیتی
ده‌زهرین. به‌لام حاکمی عه‌سکه‌ری ئه‌و توانایه‌ی نییه... حاکمی عه‌سکه‌ریت
بینیوه، ده‌لێی پشیل‌ه‌ی نه‌خۆشه، هه‌ر ناشزانیت قسه‌بکات. ئه‌م هیچ نییه،
چی پی بلین ئه‌وه ده‌کات... هه‌موو شتیکیان خستۆته به‌رده‌ست تا ئه‌م
گه‌نجانه رابه‌ینیت، بیانکات به‌ سه‌رباز، به‌س ئه‌م ده‌توانیت ئه‌وه بکات،
نابینیت چ زمانبازیکه، چۆن خۆی خوشه‌ویست ده‌کات، که‌سی تر ئه‌وه‌ی
بۆ ناکریت. تۆزیک می‌شکت بخه‌ره کار و گیل مه‌به». من به‌گومان بووم

له ئەرسەلان، بە ترسەو ە پرسىم «ھا ... گەر وایە تۆ چى دەكەیت لىرە، تۆ بۆ ھا تۆ ویت». گووتى «تۆ من بە چى دەزانیت، وادەزانى بلىمەتم؟ . من وادەزانى سەر بەخۆ ئىشەدەكات، وادەزانى پیاویكى ئازادە. کە چەکم ھەلگرت بېروام پىی بوو. ئىستاش ناتوانم بچمە دەرى. تازە قاچم کەوتوتە گوو ەكەو، ئاسان نییە بچمە دەرى، خۆ گىل نیت، خوت ئەو شتانە باش دەزانیت». ئەرسەلان وابوو، ھەر شتىكى بۆ باس بکردیتایە، لە قسەکانیدا چەند جار لىنى دەپرسیت «خۆ گىل نیت؟»، تۆش دەبوو بەجۆرىک وەلامبەدیتەو ە و سەر بەلقىنیت تا بیسەلمىنیت گىل نیت. لەو ەدا لەسەر ھەق بوو، ئەو ەى لە ریزى باغەوانەکانى دىلاواردا بايە، تەنیا دواى پشکىننىكى وردى ھەموو لەشى و دواى راپۆرتىكى درىژ کە دەبوو چەندىن دکتۆرى جۆرا و جۆر لە دکتۆرى لووتەو ە تا دەگاتە دکتۆرى تووکەبەر مۆرىکەن، ئەوسا دەیتوانى بە بەھانەى نەخۆشى ریزى باغەوانەکان جىبھىلنیت. کارىک و ھا ئالۆزىان کردبوو ھىچ کەس نەیدەتوانى توخنى بکەویت. لەو پۆژەشەو ە کە «بنکەى مەشقى جەنگاوەرە لاواز و عاتىفییەکان» ى دانا، کە دواتر وەک زىندانىكى ترسناک و جىگایەكى دۆزەخ ئاسا باسیانەکرد، ھىچ کەس نەیدەویرا باس لە دەستکىشانەو ە بکات. بیانزانىبايە یەکیک شتىكى و ھا بە دلىدا ختورەیکردو ە، دۆسییە یەکیان بۆ دەکردو ە و دەیاننارد بۆ ئەو بنکە یە، کە لە جىگایەكى دوور بوو لە نزىکى دەریاچەکان. ئەو کاتەى ئەرسەلان ئەو قسانەى بۆ کردم، سەى ئەسلان لەو پەرى ھىزىدا بوو، باغەوانەکان وەک لەشکرىكى سەر بەخۆ کاریانەکرد. ھەموو دەمانزانى، ھىچ کەس یەک بى پشتىكى گەورە ناتوانیت ھىزى و لە ماو ە یەکی کەمدا دروستبکات، ئىستە ئیمە کوپانى سەرەتا، گەنجەکانى غەفارىی و ردە و ردە لە ناو ھىزىكى گەورەدا دەتوانىو ە و وندەبووین. بەلام بۆ مێژوو دەبیت بلىم، ئەو ەى دواتر منى لە مردن رزگارکرد، ئەو گفتوگۆ کورتەم بوو لەگەل ئەرسەلانى موفتى.

ئەوى پۇژ كە چووين بۇ يارىگاي باسكەكە و جەھورىيان زىندانكرد،
 دواى كۆبۈنەۋە گشتىيەكە، دواى ئەۋەى ئىمە جەنگاۋەرە سادەكان
 گەراينەۋە بۇ مالى خۇمان، سەى ئەسلان كۆبۈنەۋەىەكى تايىبەتى بە
 سەرلەكان كرد، ئەۋانەى بەرپرسى شانە چەكدارەكان بوون. كە ئىمە
 پۇشتىنەۋە بۇ مالى، بۇقبۇقىلەمان بىنى پەشۇكاو و ناپەرەت چاۋەرۋانى
 دەست پىكردى كۆبۈنەۋە تايىبەتەكەى دەكرد. گەر بۇقبۇقىلە خەيالى لاي
 خۇى نەبايە، قسەى دونيات بۇ بكدرايە نەيدەبىست و گوىى لى نەدەبوو.
 من لە بەردەرگاگە لىم پرسى «ھىنى بۇقبۇقىلە، سبەىنى سەعات چەند
 دەرەچىن. كاتمان ھەيە پىشەدەرچوون، ھىلەكىك نانمان لاي نانكەرە
 بېھىنمەۋە بۇ دايكم؟». مېشكى ۋەھا پەرت و پەشىو بوو ھەر گوىى لە من
 نەبوو. بۇقبۇقىلە دلى خەبەرى دابوو كە سەى ئەسلان پشكو سوورەى
 بۇ داغكردو.

لە ناو ھەموو گروپەكاندا كە بىست پۇژ بوو لە كوچە و شەقامى
 دىلاۋاردا راۋى دوژمىيان دەكرد، شانەى ئىمە ھەم كەسى لە دوژمن
 نەكۈشتبوو، ھەم كەمترىن ژمارە گومان لى كراۋىشى گرتبوو. سەى
 ئەسلان كە ژمارەكانى ھىزى ئىمەى بىنىبوو، گرى گرتبوو، لە ھىمنى و
 يقارى كۆنى دەرچووبوو، قژى خۇى پاكىشابوو، گووتبووى «تو فەخرى
 عالەم، دىلاۋار سەرۋىنى بە ناخەز و دوژمن تەنراۋە. تو بۇقبۇقىلە كە بە
 حساب لە ھەرە دلسۆزەكانى خۇمىت، كە دوو سال پىش ئىستە بىئەۋەى
 كەس پىت بلىت، ھۆردويە نانت گرتە كۆل و تىشۋىيەكى بچوكت دا بە
 شانندا و چوويت بۇ سەر ئەو سنوورانە تا بىبىنىت دوژمنان لە كۆيۈە
 دىن. بە چاۋى خۇت ھەموو شتىكت دىۋە، ھەر من دەزانم چەند خاكى
 دىلاۋارت خۇشەدوئىت، چەند سوورى سەرۋەت و سامانى بپارىزىرىت،
 چەند سوورىت زمانە موبارەكەكەمان بە وشە و لەفزی پىروپوچى ھەندى
 خىلى خۇفروش و ۋەتەن فروش پىس نەبىت... پىمبلى ئا ئەمە چىيە؟ ...

ئەم ژمارانە چىيىن جگە لە ئابروچوون. تو فەخرى عالەم قسەبکە، ئەو نزيكى مانگىگە شەو و رۆژ ئەو گەنجانە دىنىت و دەبەيت، نانى دىلاواريان دەرڭوارد دەدەيت، لە ئاوى زولالى دىلاوار دەخۇنەو، لە ھەواى پاکی ئەم وەتەنە ھەلدەمژن کە ھەموو ئەم جىھانە ھەواى وا پاکی تىدا نىيە... بەس سى کەستان بىنيو، گومانى دوژمنى لىيکەن. واى خاک بەسەر دىلاوار بۆ رۆلەکانى... واى خاک بەسەر من بۆ خۆم و لەشکرم».

دواتر کە بۆقبۇقىلە بۆى دەگىزايەنەو، ھەموو دەماندايە قاقاي پىيکەنين. ئەو بە تورەيىيەو دەيگوت «دەمتان داخەن، ھەمووى گۆبەندى کونى و قوونبەدى وەک ئىوہيە چۆتە مىلى منىش». بۆقبۇقىلە بە راستى نىگەرەن بوو. ئەرسەلانى موفتى گووتى «ھىنى بۆقبۇقىلە، تۆ سەيرىت، کابرايەكى عەجايەبىت، خۆ گىل نىت. بتگووتبايە دوژمنمان نەبىنيو. خۆ کەس لەسەر پشتملى نەنوسراو دەژمن. با گەر دەتوانىت خۆى دەزگايەک دروستىکات، دوژمن و کوپى باشمان بۆ جىاباکاتەو». ھەموو بە ترسەو سەيرى ئەرسەلانىان کرد، تا ئەوکات کەس بەو شىوہيە دەربارەى سەى ئەسلان قسەى نەکردبوو. خۆى ھەستىکرد خەتيكى سوورى برىوہ و کارىكى نەشياوى کردو. کەمىک سەرى دانەواند و گووتى «بىورن برادەرەن، خۆ گىل نىن، ھەموو دەزانن من چەند سەرۆکم خۆشدەويت. بەلام من بەش بە ھالى خۆم نازانم چۆن بزەنم کى دوژمنە». بۆقبۇقىلە بۆئەو ھەمووان ھىوربکاتەو و ئەرسەلان بپارىزىت، گووتى «لەمرووہ من بە ھەر کەسىکم گووت ئەمە دوژمنە. تەواو، يەئنى دوژمنە، ئەوہشى رايکرد لە دەستمان دەم و دەست تەقەى لىدەکەن، ئەوہشى رابکات و بگىریتەو، بى ھىچ قسەيەک سەربىرەن، ئەوہيان لەسەر خۆم. ھىچ چارمان نىيە، سەى ئەسلان لەسەر ھەقە، ئىشى لىمان دەويت. لە مانگى داھاتووەو ھەموو موچە وەردەگىرەن. خۆ دەبىت خىريکمان بۆ مەملەکەتەکە ھەبىت».

له رۆژی دواى گۆبونه وه کهى سهى ئهسلاندا، وهک دهستیکی شهیتانی پیلانی بۆ هه موو شتیک کیشا بیت، باغه وانه کانی دیلاوار یه که مین کوشتی خویان دا. پرودا وه که به و جۆره بوو، له گه ره کیک له خۆره لاتى باشوور، چهند چه کداریکى ئیمه که له بهردهم دوکانیکى بچوکدا شه ربه ت دهخۆنه وه، یه کیک له ناکاو به ده مانچه یه که وه ده رده که ویت و چهند فیشه کیک ده ته قینیته ناویان و سه رلقى هیزه چه کداره که که ناوی ئه سیل گولنار بوو، ده کوژیت و خوی ده رباز ده بیت. دهم و ده ست ته له فزیۆن و رادیۆکانى دیلاوار هه موو به رنامه ئاساییه کانیان وه ستاند، بۆئه وهى هه والى کوشتنى سه رکرده یه کى سه ربازى گرنگ رابه گنین. ئه و پۆژه بوو به مه حشر، راقه کار و توێژه ر و پسپۆرى سه ربازى یه ک به دواى یه ک ده هاتن و ده رده که وتن، قسه یان ده کرد و ده رۆیشتن، هه موو له سه ر یه ک شت ته بابوون که دوژمن له ناو دیلاوار دایه، ده ستیان گه یشتۆته ناخى شاره که و به ئاسانى سه رکرده کانمان ده کوژن. هه ر هه مان شه و چهند نه ناسرا ویک ته قیان له ماشینیکی لیوا سه یف یوسفى کرد، جیگرى یه که مى حاکمى عه سکهرى و شو فیره که یان پیکا... ئیتر مه حشرى ته واو هه ستا.

به یانى بۆ ناشتنى تهرمى هه ر دوو شه هیده که، ئیمه به جلى تایبه تى پاسه وانه کانه وه، به په رۆ وه نه وشه ییه کهى خۆمانه وه که ده بوو به ناوچاوانه وه بیبه ستین، چو وین بۆ به خاکسپاردنه که. ناشتنى تهرمه کان رېڤیوانیکى گه وره بوو، پېشتر له ژيانمدا ئه وه نده خه لکم پیکه وه نه بینیبوو، هه ر نه شمه زانى دیلاوار ئه و هه موو خه لکه ی تیدایه. زۆر که س وینه ی پیاو کوژى ناو خه ونه که یان هه لگرتبوو و نوسی بوویان « بیگرن و به سزای خۆی بگه ین ». ئیستا سه رنجم ده دا، خه لک هه مووی بیریان چو و بووه وه که ئه وه وینه ی که سیکه له خه وندا بینویانه... وینه کان و ترسه کان به جۆریک دووباره بوو بوونه وه، سه رجه مى خه لک وایان ده زانى ئه و پیاوه به راستى بوونى هیه، وینه ی سه رده سته ی تاقمیک چه ته یه یاخود سه رۆکی

مه مه دحه ساره. پرو داوه كان هه لىكى زيرين بوون بۆ سهى ئه سلان تا رهوتى شته كان بۆ ئه وپه پى رابكىشيت و بيسه لمينيت كه دوژمانى دىلاوار زادهى خهون و خهيا ل نين. له سهر گوپى ههر دوو كوژراوه كه تير گريا، پاراپه وه له خودا له پىگاي دىلاواردا شه هيدى بكات. گهرچى ژمارهيه كى زور له پاسه وان گه مارو يان دابوو، به لام زوو زوو دهى گووت خوايه نيعمه تى ئه وه مان بده رى له پىتاوى نيشتماندا بمرين. له قسه كانيدا خوى وهك نوينه رى فه خامه تى فهرماندارى دىلاوار و حاكمى عهسكه رى پيشاندا، به قسه كانى هه موو خه لكى هينايه جوش و خروش، به ر له كوتايى، خوى دانه واند و چنگيك له خولى سهر گوپه كانى هه لگرت و هاوارى كرد «ژيانى ئيمه نرخى چيه، له چاو نرخى ئهم خاكه مو باره كه دا ... ها، نرخى چيه». به ئيمه يان گووت، ده ميك سهى ئه سلان له سهر گوپه كان قسه تى ته واو كرد، هوتاف بكيشين «دروود بۆ تو ئهى سهر ووك، درود بۆ تو ئهى رابه ر»، ئيمه ش كه بينيمان سهى ئه سلان ده گرى، هه موو له وپه پى جوش و هه لچوونى عاتيفيدا هاوارمان كرد «دروود بۆ تو سهى ئه سلان. درود بۆ تو گه وره مان. درود بۆ تو ئهى رابه ر. ئهى چراكه ي دىلاوار. ئهى ماموستاي نه وهى نوئ» .

له پوژانى دواتردا، دوزهخى راسته قينه له ژيانى ئيمه دا ده ستى پى كرد. پوژانه سى هيندهى جاران گىچه لمان به خه لك ده كرد، هه موو ده بايه چالاك بين، ده بايه خه لك رابگرين، ده بايه وريابين، پشكنينى ورد بۆ ماشين و پاس و باره لگه ره كان بكه ين. زوو زوو خومان ده كرد به كو لانه كاندا و بى هيچ بپيارى كى پى شهوخت هه ر مالىك خه يالمان بى گرتبايه خومان پى داده كرد و ده كه وتينه پشكنين. هه ر كه سينك شتوه يمان به دل نه بايه، قو ل به ستمان ده كرد و ده مانخسته پاسه كه وه. دانىشتوانى كوچه و گوزهرى دىلاوارى ره ش ئىدى زور ليمان ده ترسان. له هيزه كهى ئيمه دا، به كره دريژى دروژن نه بيت، هيچ كه سمان له و باوه رده نه بووين گه ر يه كى كى بكوژين ئىدى

ئارامتر دهخه وین. رۆژی یه که مین کوشتار، له جیگایه کدا بووین پییده لاین فولکه ی دووه می باشوور، نزیک ی مهخه فریکی کۆنی پۆلیس، له ویدا پاشماوه ی زیندانیک ی زۆر کۆن هه یه، پییده لاین زیندانی همه دپاشای جافه ری. گهنجیکمان گرت خۆی له نهخۆش دهچوو، لاواژیک بوو له وانه ی خواردنی خراب و ئاو هه وای پیسی ئهم گه ره کانه ده یانپو کینیت هه و شیوه ی دهرده داریکیان پیده به خشیت. پیستیکی داقرچاو و چاوکی به قولاچووی هه بوو. هه ر «فازیلی سه له ئه فغانی» دهستی بۆ برد و ویستی بیپشکنیت، وهک شتیکی شاردراده ی پینیت خۆی راپسکان و به ده م قیزه یه کی به رزه وه که دلی سه گیشی دهتقاند، راپکرد. له وانه نه بوو هیز و تینیکی زوریان هه بیت، لاواز و که م نه فهس بوو، به لام له ناکاو ترسیکی بۆ هات و کردیه قاو و قیزیک دهتگووت که رویشکیکه و بۆ سه ر برینی ده بن. له نیوان کو ره کانی ئیمه دا وهر زشه وان و لۆقنی باشمان بوو. به کره دریزی درۆزن، هه ر لۆقیکی به قه د ملی زه رافه یه ک ده بوو، له فرسه تیکی ئاسانیش ده که را خۆی بکاته قاره مان. گه نه که نیچیریکی ئاسان بوو، بۆقبقیله و حه سیبی پورخاتوون و فازیلی سه له ئه فغانی که هه ر سیکیان به شی خویان به هه لمهت بوون، دوا یکه وتن. زۆری نه برد، چون تاژی پشتملی که رویشکی بریندار ده گریت، ئاوها له ناو داروپه ردووی زیندانه که ی حه مه دپاشادا ده ریانه ئینا. وهک پشیله ی دوو گیان دهنگی سه یروسه مه ره ی لیده هات... ساتیکی سهخت بوو بۆ هه موومان، فره مانمان پینوو هه رچی به تۆمه تی سه ریچی و دوژمنکاری بگریت ده بیت سه ری لیکی رته وه.

کو ره که ناوی ئاده م بوو، دوا ی دوو سهعات له گرته که ی. خه لکیکی زۆرمان به زۆر له فولکه که دا کۆکرده وه. ده مزانی بۆقبقیله تووش بووه و چاره ی نییه و ده بیت به و کاره هه ستیت. بۆقی ده ترسا، به لام چما چاری هه بوو، هه ر ده بوو ئه و ترسه له خۆی ده ربکات و ناوی خودای لیبه ئینیت و ئیشی خۆی بکات. چون دایکم قه له موونی جه ژنی سه رده بپی، بۆقیل

قاچى خىستە سەر بالە بەستراۋەكانى ئادەم، مەجىدى مريەمىش كە لە ھەموومان قەلەو و كىشىدارتر بوو لەسەر قاچەكانى دانىشت. دلنابووم بۇقۇقىلە زۆر ناپەھەتە، سەيرى دەموچاۋىم كرد، خەرىكبوو دەگريا، بۇ بەدبەختى لەو كاتەدا، ھەتاۋىش ۋەك سوژنى ئاگر دەھات و دەيدا لە ناوچاۋى، ئەو ھىندەى تر تورە و ناپەھەتى دەكرد. بەكرە درىژى درۆزن زوو زوو دەيگۈوت «بۇقى گيان.. بۇقى گيان. گەر تۇ ناتوانىت بىدە بە من، بىدە بە من». بەلام سەى ئەسلان پىيگۈوتبوو «جەنگاۋەر دەبىت چاۋ لە دوژمن غافل نەكات، دوژمن ۋەك سەگ پەتبكات و بىخاتە ژىر پىتى و سەرى خۇى و ئەژدادى پانبكاتەۋە. گەر بۇت ناكرىت مۆرە و تەختەى خۇت كۆبكەرەۋە و با بەكرى ھاۋرپىت بكمە سەردەستە». ئەو قىسانە زۆر ئازاريان دەدا، ئەۋىش ھەر يەككىك بوو لە ئىمە، نەيدەۋىست كارىكى لەۋجۆرە بكات، خەزى لەۋە نەبوو، كەس ۋەك بزن راخات و چەقۇ بخاتە مىلى... بەلام ئىستا كار لە كار ترزابوو، گەر دەستى بەردايە و كىردەكەى بخىستايە مستى بەكرە درىژ، لە ناو باغەواناندا ئابروۋى دەچوو، قەترەيەك ناموسى بۇ نەدەمايەۋە و سەى ئەسلانىش لە سەردەستەى دەخست و خوا دەزانىت چى ترى بەسەر دەھىتا و بە چ شىۋەيەكى ترىش تېۋىدەكرد.

ئەو چركەساتەم بۇ ھەتاھەتايە لەسەرى خۇمدا تۆماركرد. بۇنى فولكەكە، رەنگەكان، رۇخسارى ئەوانەى لەۋى بوون، نىگاي ترساو و شېررەى خەلكى ئەو گەرەكە، بۇنى ھەندى عەترى ھەرزان كە چەند ژن و كچىك دابوويان لە خۇيان، بۇى گەنيۋى ھەندى قاشە شووتى ترشاو لە دەورى تەنەكەيەكى زېل، رەنگى ئاسمان كە ئەگەرچى ھەور نەبوو، بەلام لەبەرچاۋى من خۇلەمىشى دەينواند، گەرچى ھەتاو بوو، بەلام لاى من مات و خەفە دەردەكەوت، ھەندى بالندەى سەرسام كە ھەر يەكەيان لە گۆشەيەكەۋە سەيرىاندەكردىن، چەند مندالىكى پيس و جل دپاو كە بىئەۋەى لە ھىچ تىبگەن لە ريزى پىشەۋە ۋەستابوون و ۋەك ئىمە ئامادەى

به پیره چوونی دیمه نه که بوون. که بۆقبقیله چه قۆکه ی خسته سه ر ملی
 نیچیره که، دهنگیکی کپ و خنکاوی لیوه هات، هه ستمکرد هاوارکردن له و
 جوړه ساتانه دا توزیک یارمه تی کوژراوه که بدات ترس و ئازاری خوی له
 بیر بچینه وه. من چاوم بریوووه دهستی بۆقبقیله و ملی ئاده م، هه ستمده کرد
 ده ماره کانی ملی به جوړیکی سه یر لینه ده دن، هینده خیرا و به هیز که پال
 به دهستی بۆقبقیله وه ده نین بۆ دواوه. به عینادیکی بیوینه وه چاوی
 کردبووه وه، نه مده زانی ئاخو هیچ ده بینیت یان نا، له و ساته دا ئاره زوو یه کی
 سه یرم له خۆمدا هه ست پیده کرد، له نزیکه وه بروانم ... زۆر له نزیکه وه ...
 زۆر زۆر، به جوړیک گه ر هاتوو چه قۆکه ی دهستی بۆقیل گوشتی گه ردنی
 ئه وی بری و خوینپژا، تنۆکه کانی به ر چاویلکه که م بکه ون. هه سستیکی سه یر
 و تاریک بوو بۆ ماوه یه کی کورت دایگرتم. هه ر زوو موچرکیکم پیده هات
 و ترسیکی نه ینی که وته جه سته م، بینیم بۆقبقیله به هه موو هیزی خوی
 نیسته سه ر بالی نیچیره که و چاوی نوقاند و له ژیر لیوییه وه شتیکی
 گووت و به زه بریکی خیرا و یه ک که ره ته کێرده که ی به ملی گه نجه که دا
 هیتا که قرغه یه کی نه رم و خنکاو نه بینت دهنگیکی تری لیوه نه هات. خوین
 به جوړیکی دپندانه فواره یکرد، باز نه ی پیشه وه ی بینه ران هه موو هه نکاو یک
 کشانه دواوه تا پریشکی خوین پیسیان نه کات. دیمه نی خوینه که وایکرد
 موچرکه له دوا ی موچرکه به له شمدا بیت، خوینیک بوو تا ده هات خه ستر
 و خه ستر له قورگی نیچیره که وه ده هاته ده ری. بۆئه وه ی سه یری خه لکه که
 بکه م، چاوم له بکوژ و کوژراوه که وه رگیترا و که وتمه سه یری خه شاماته که.
 که س وه ک من نه په شوکا بوو، هه موو وه ک ئه وه ی دیمه نیکی دووباره بیین
 که هیچی سه یر و سه رنجراکیشی تیدا نییه ده یانروانی، چاویان ئه و ترس
 و سه رسامییه ی تیدا نه بوو که له چاوی مندا بوو. هه تا ژن و مندا له کان
 ساردتر و بیتترستر له من نیگایانده کرد. من له خۆم ده پرسى ئال مورا د
 تۆ له کویدا ژیاویت، به راست ئه مه هه ر ئه و شاره ی خۆته، هه ر ئه و

شوینتهی جارانه، خه لک هر هه مان خه لکن؟ ئه وهی ئه و پوژه منی ترساند ئه و ساردی و بیتاکی و بی خه یالیه بوو که له سهر پوخساری خه لک بوو... ساردی و بیتاکی و بی خه یالیه ک که هر زوو له پوخی منیشدا سه وزبون.

مه جیه قه له، وه ها جولهی له نیچیره که بریوو تا دوا گوژمی خوین له قه فرتییه کی راحه تی نه کرد. من زور دهرسام، به لام دهمزانی ترس به پوخسارمه وه دهرکه ویت، به کره دریژی دروژن کاریکده کات بمبهن بو ئوردوگای لاوزه کان. من ئاماده بووم بمکوژن و نه چمه وه بو هیچ مه کته بیکی مه شق و پهروه ده. گهرچی ماسولکه کانم کرژ و دهماری جه ستم هه مووی رهق بوو بوو، به لام هه ولمده دا پیمه وه دیار نه بیت که چ قیز و ترسیک نیشتوته سهر دلم.

کشانه وهیه کی ئاسایی له مهیدانه که کشامه وه، خو شحال بووم که کهس پیی نه گوتم لاشه ی کوژراوه که هه لگرم و بییچمه وه. ته میکی سپی له سه رچاوم نیشتبوو، هه ستمکرد فشاری خوینم دابه زیوه و ناتوانم به پوونی بیینم، به لام خوّم گرت و له ناو ئه و بینه رانه دا که بیده نگ مهیدانه که یان چۆلده کرد، خوّم له چاوی هاوړیکانم شارده وه. نه مده ویست کهس له نزیکه وه پهنگی زهره و زمانی وشک و چاوی له گلینه په پریووم بیینیت، له دلی خوّمدا گوتم «ئه ی خوا ی گه وره که من و دیلاوار و ئه م هه موو به شه رانه ی تهرت دروستکردوه، کهس من له م حاله دا نه بیینیت». وام هه سته کرد ئیستا پهنگی من وهک پیستی زهردی کوژراوه که یه، چاوم وهک چاوی سه رسام و دهر په پریوی ئه وه. ئیمه هه موومان گه نه چ بووین، هه موومان یه کهم جار بوو ئاوا له نزیکه وه لاشه بیینن. هه موو وهک خو فریودانیک دهمانه ویست واده رنه کهوین که کاری وا له ئیمه ناوه شیه ته وه و کوشتن نامویه پیمان. هه ندی له کوپه کان بو ئه وهی به هیز و نه ترس

دهرکه ون چوونه سهر لاشهکه. بۆقبقيله هيشتا چه قو خوناوبيه که ی به دهسته وه بوو، هيشتا چاوی نوقاندبوو، هيشتا عاره قی لی دهتکا... من بینیم که بیئه وه ی هه تا یه کجاریش سهیری لاشهکه بکات پشتی تی کرد و به کوره کانی گووت «بیپچنه وه و بیخنه پاسه که وه». دلنیا بووم دهیه ویت بداته پرمه ی گریان... به لام له بری ئه و پرمه یه، چاوی نوقاند و به فشاریکی زوره وه لیوی خوی گهست. ویستم باوه شی پیندا بکه م و بلیم «بۆقبقيله گیان، خه تای تو نییه». به لام نه مویرا کاری وابکه م... نه متوانی، سهرم گیزی دهخوارد و هه موو مهیدانه که له پیشچاوم دهخولایه وه و له دله وه هیلنجی توندم دههاتی.

جهسته و سهره براوه که یان به جیا خسته ناو پاسه که وه. بوونی لاشه یه کی بیسه ره له پاسه که دا وایده کرد موچرک به له شمدا بیت، یه که م جارم بوو له گهل لاشه یه کی بیسه رد له پاسیکدا به دیلاواردا بکه ریم. ناو پاسه که کش و مات بوو، هیچ که سیکمان قسه مان نه کرد، بۆقبقيله له هه موومان غه مگینتر بوو. ئیستا دلنیا بووین هه رچییه ک پیشتر بینومانه و تیا ژیاوین هه مووی یاری بووه، ژیاوی راسته قینه و سهخت له ئیستاهه دهست پینده کات. ده بوو لاشه که ببهین و ته سلیمی پیاویکی بکهین که پینان ده گووت «مردوشوری له شکر». پیاویک بوو قۆنته راتی له گهل باغه وانه کاندایه سته بوو، لاشه کان له گورستانیکی تایبه تیدا بشاریته وه. مردوشوریکی پیر بوو، له وانه ی کهس ناتوانیت ته مه نیان به روونی بزانیته، زور پیر دیاربوو، هه ستمده کرد له زه مانن قابییل و هابیله وه تا ئه مرۆ هه ر مردوشور بووه.

من که گه یستمه وه مالی بیئه وه ی هیچ شتیک به دایکم بلیم چوومه توالیته که وه و رشامه وه، له نیوه رۆ وه هه ر چیم خواردبوو به یه کجار هه موویم هینایه وه، به لام جگه له وه هه م تام بوو هه م سه رئیشه و هه م قیزیکی بیسنوور له خۆم و له و مه مله که ته.

ھەمامەكانى سەنتەرەكە زۆر بىدەنگەن، بەجۆرىك كاتىك مەن و زەھاو
 بە نەعلەكانمانەو دەپۆين، دەنگى پىمان بە جۆرىكى سەير لە فەزای
 شوپنەكەدا دەنگدەداتەو. شەوئىكى درەنگە، ھەموو شت خامۇشە،
 سەعاتىك لەو ھەو بەر گلۆپى قاوشەكانم كۆژاندەو و نەخۇشەكان
 خەوتەن، تەنیا گلۆپى بەشى دەرمان و بەشى پەرۋەردە و تەمىكردەن
 دەسووتەن. مەن و زەھاو دواى رۆژىكى جەنجال دەچىن بۆ دوشگرتەن.
 تەنیا شەو درەنگان خۆمان دەشۆين. بە پۆژ ئىرە زۆر جەنجالە، ژوورە
 گەرمەكان بەرناكەون و نەخۇشەكان لەسەر سەرەى خۇشتەن بەشەر
 دىن. مەن ھەفتەى سى جار لە ھەمامەكانى سەنتەرەكەدا خۇم دەشۆم.
 تاكە جىگايەكى زۆر باش و پاك لە ھەموو سەنتەرەكەدا ھەمامەكانە،
 مامە سىام زۆر جەختدەكات بەردەوام پاك بن. مەن بەردەوام بە ئاوى
 سارد دوش دەگرم، ھەموو گىانم دىتە لەرز و دانەچۆقە دەمگرىت،
 بەلام دەستبەردار نىم، ئەو وريايى و ھىز و زىندویتیيەى دواتر
 دەگەرپتە لەشم، وادەكەن بەرگەى ساردىي ئاوەكە بگرم. تەنیا كاتىك
 زەھاو تىندا پىدەكەنیت ئەو كاتەيە، دەمىك لە ژوورى خۇيەو گوىي
 لىيە مەن لە ژىر دوشەكەدا دەلەرزەم و ھاواردەكەم. دواى خۇشتەن لە
 كاتى خۇوشكردنەو و خۇ گۆرپىندا لە زەھاو دەپرسەم «دەى بلى،

بۆ وا پێدهکه نیت، ده مێک من له سه رمادا ده له رزم، تۆ شه رمه ت نیه
 پێم پێدهکه نیت؟». به روویه کی گه شه وه که که مچار ده بیییم ده لێت
 «منیش ده زانم چۆنه، ئه وه سه رمایه م بییوه». من ده لێم «ئه ها، ئه وه
 کاته ی له چیا قاچاغبه ر بوویت. له وانه یه ئه وکاته به به فریش خۆت
 شه ت بیت». سه ری باده دا و ده لێت «نا، به به فر ناتوانم خۆم بشۆم.
 جار جار خه وێک ده بینم، بارانیکی سارد ده باریت، که هه لده ستم هه موو
 به یه نم ده له رزیت، وه ک ئه وه یه به ئاوی سارد خۆم شه تیت». لێی
 ده پرسم «بارانی چی...؟». «بارانیکه پیش ئه وکاته ده باریت که شه تیکم
 لێ ده قه ومیت». من پانتۆله که م هه لده کیشم و قایشه که م ده به ستم و
 جاریکی تر توند خاوییه که به سه رمدا ده هینمه وه و ده لێم «باوه ر به
 خورافات مه که». ئه وه وه ستاوه و سه یرمه دکاته، ده نگی ده گۆریت و
 روخساری وه ک خۆی لیدیته وه «خورافات نییه... وایه». بیته وه ی خۆم
 ده ربخه م که قسه کانی سه یر و گرنگن بۆم، ده سته ده به م بۆ بلۆسه که م،
 ده یته کێنم، له به ر ئاوییه که دا سه یری ریشم ده که م، بزانه م پتویستی
 به تاشینه یاخود نا، به بیباکی ده لێم «یه عنی چی وایه؟». «پیش ئه وه ی
 شه تیک بیت من ئه وه هه ورانه ده بینم». پێده که نم، بلۆسه که م ده پۆشم و
 ده لێم «وای یائه لا. شه تی وا هه ر ناییت». ده لێت «ده بیت، پیش ئه وه ی
 شه تیکی ناخۆش رو به داته ئه وه هه ورانه دینه خه وم. هه ورێکه دايم له
 خه ومدايه، به لام پیش ئه وه ی شه تیک بقه ومیت ده باریت». ئیستا ترسێک
 له ده نگی زه هاودایه، من لێی ده پرسم «شه تی وه ک چۆن؟ چی بقه ومیت؟
 ... پیش ئه وه ی چی بقه ومیت؟». زه هاو سه ری داده نه وینیت و ده لێت
 «شه تی خراپ، شه تی زۆر خراپ، وه ک مردن، وه ک کوچ، وه ک ونبوون،
 وه ک سه رلێشیوان یان وه ک یه کێک بیه ویت بکوژیت». من سه یری ده که م
 و هیچ نالیم ... دلنایم شه تیک ئه م کو ره به بارانه وه ده به سته یته وه.

کاتى خو له سهر جيگاڳه ى خوم دريژده بم، زه هاویش له سهر
دوشه کيک له پال ديواره که دا. من چاو دهنوقينم و ورده ورده خو له گهل
خويدا دهمبات... چندين مانگه خهونى سهير سهير ده بينم، ههنديکيان له
دهفته رى خهونه کاندا تومارده که م و ههنديکم بيرده چنه وه، زوربه يان خهونى
بيسه ره و به رهن. به رده وام خه يالم لای ئەو پوژانه يه که دهمتوانى خهونى
ئوانى تر بينم... بيرى ئەو پوژانه ده که م، دهمه ويت ئەو توانايه م بۆ
بيته وه، دهمه ويت چاو ليک بنيم و بتوانم ئەو خه و نانه بينم که ديلاوار
دهه ژينيت، دهمه ويت بچه سهرى نه خوشه کانه وه و بزاسم چ جور
خهونیک ده بينن، به لام ناتوانم... هينده چاوه پروانى ئەو خه و نانه م کردوه،
ئيتروهرز بووم. بهر له وهى خو بمباته وه، سهيرى حهوشى سهنته ره که
ده که م، جگه له بهشى دهرمان، هه موو به شه کانى دى چرايان خاموشه...
چاو ليکده نيم و ده يکه مه وه، ته نيا شتيک له خه يالما بيت هه وره کانس،
هه وره کانى ئەو. ئاوپرى لينده دهمه وه و ده بينم ئارام خه وتووه... دهمه ويت
بۆى بگريم، دهرسم نه توانم بيپاريزم، دهرسم پوژيک مه ترسييه کان وه ها
گه وره بين، ئيدي له ده ستى بدهم و تا مردن وهک شهرمه زاريک بژيم.

ئيستاش به گومانم له خوم... من کيم بتوانم يه کيکى تر بپاريزم.

ئەو شه وهش له ساتيکدا چومه قوولاى خه وه وه. هينده م ئاگا لييه که
خوم له ناو کيلگه يه کى زه رددا ده بينمه وه، ده زانم پيشتر خهونم به کيلگه ى
وه ها زه رده وه نه بينيوه. له خه و نه که مدا ده ليم «ئمه خهونى من نييه».
به لام بيته وهى قسه کانم کاريه رييه کيان بيت، به رده وام زه مينىکى به رين و
فراوان و زه رد ده بينم. زه وى وهک له ده ستکردى شه يتان بيت بيره حمانه
دريژده بيته وه، هه ميشه کيلگه ى زه رد و پيده شتى زه رد دووباره دهنه وه،
هه ست به بايه کى گهرم ده که م. له خه وه که مدا زه هاو ده بينم، به ريگا يه کى

دریژدا ده پوات... خور به سهر سه ری هه یه تی، هیچ کات ئاور ناداته وه ببینم کیه، به لام ده زانم خویه تی، تا خور ئاوا ده بیت ده پوات. هه می شه به ته نیایه، به ته نیایه و هیچی دی. خه ونه که ی ته نیا پویشتنیکی دریژ و نا کوتایه، به زه مینیکا نه ئاده میزادی تیدایه نه بالنده ... کیلگه یه ک ته نیا دریژ ده بیت هه وه، نه ده گاته جیگایه ک و نه ده گاته مردنیش.

من چاوده که مه وه و نیگام بهر تاریکیه کی ئه ستور ده که ویت، هه سته ده که به سه ختی هه ناسه م بو ده دریت. راده بم و سه رم به جوریکی سه یر ژانده کات، هه ر کاتیک خه ونی یه کیکی تر ببینم، تووشی ئه وجوره سه ر ئیشه یه ده بم. سه یری خه وش ی گه وری سه نته ره که ده که م، هه موو چراکان خاموشن، نازانم کاتژمیر چه نده... دلنیا م خه ونی یه کیکی ترم بینوه... دلنیا م له خه ونیکی زه هاودا بووم... هه سته ده که م هه موو له شم نیشته سه ر عاره ق. گه رچی چه ند وه خته تکا له خودا ده که م ئه و توانایه م بداته وه، ئیستا که دووباره ئه و هیژه له خومدا ده بینم، ده ترسم... ده مه ویت زه هاو هه ستینم و خه ونه که ی بو بگێرمه وه، به لام ناتوانم... زور ماندووم، راده کشیم و چاوان لیک ده نیم و دووباره ده خه ومه وه، ئه مجاره جگه له شه وه زه نگ و زولمهت هیچی دی نییه ببینم.

سه‌عات نۆی به‌یانییه، ژهنرال مه‌حمودی قهره‌قازانی به ژماره‌یه‌کی زۆر له پاسه‌وانه‌وه له مه‌یدانی گه‌وره‌دا وه‌ستاوه، له لای راستیه‌وه‌یه مامه سیام و جاهدار چاوه‌ڕێنده‌که‌ن، له لای چه‌پیشه‌وه نه‌قیب نه‌جات. له پشتی ئه‌وانه‌وه بێده‌نگ وه‌ستاوم و له ته‌واوی مه‌یدانه‌که ده‌روانم. گویم لێیه ژهنرال به ده‌نگه ناخۆشه‌که‌ی خۆی ده‌لێت «دوینی دوو هێزی گه‌وره‌مان له زیندانه‌کانه‌وه ره‌وانه‌ی چیا کردوه، شوینی ئیشکردنی زیندانه‌کان له جیگای عاسیدایه، تا نه‌توانن هه‌لبێن، هێزیکی پاسه‌وانی گه‌وره‌شم خستۆته ته‌کیان». مامه سیام و دکتۆر جاهدار دوو خه‌نده‌ی گه‌وره‌ی بۆ ده‌گرن و به هه‌مان پرووی خۆشه‌وه ئاوڕ له دواوه ده‌ده‌نه‌وه. چاودێره‌کان پۆل پۆل و به پێی نه‌زمیکێ دیاریکراو نه‌خۆشه‌کان ڕیزده‌که‌ن. ژهنرال زۆر زووتر له واده‌ی خۆی گه‌یشتووه، ده‌بوو کاتژمێری یازده لێزه‌بایه، هه‌موو بێئاگا بووین که ژهنرال و هێزه‌که‌ی دوو سه‌عات زووتر له مه‌یدانه‌که‌دا دابه‌زین. ئێستا به فه‌رمانی مامه سیام، هه‌موو خه‌ریکی ڕیزگرتن و خۆئاماده‌کردن. یه‌کیک له بلندگۆکانه‌وه دووباره «دیلاوار ئه‌ی سه‌ر زه‌مینی شیران» لێده‌دات. زۆری ده‌وێت تا هه‌موو ڕیزه‌کان ڕیکده‌بن.

له‌و ماوه‌یه‌دا نه‌قیب یوکسه‌ل و مام و ژهنرال قهره‌قازانی سه‌یری لیسته‌کان ده‌که‌ن، له ناکاو مام بانگ له من ده‌کات و ده‌لێت «به‌لی

جه‌نابی ژهنرال، پیتان ده‌ناسینم، رینواری زه‌ریاواری، نوینه‌ری پزیشکی و به‌رپرسی باری ده‌روونی ئیشکه‌ره‌کان. ئه‌م نوینه‌ری سه‌نته‌ری ئیمه‌یه، هه‌موو زستانیش له‌گه‌ل هیزه‌که‌دا ده‌مینته‌وه». ژهنرال سه‌یرمه‌دکات و زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک ده‌گریت و ده‌لێت «زور باشه، که‌سیکی واپنویسته، نه‌قیب نه‌جات و هیزیکی بچوکیش، نزیکی هه‌شت سه‌رباز، له‌ویده‌بن. حسابی ئه‌وه‌مان کردوه که هه‌میشه دووانیان ده‌چنه مه‌ره‌خه‌سی، به‌و پینه به نه‌قیبه‌وه هیشتا حه‌وت چه‌کدار له‌گه‌ل هیزه‌که‌دا ده‌مینته‌وه، جگه له‌وان، له‌چه‌ندین جیگادا هیزیکی سه‌ربازیمان بلاوه‌پیکردوه که ته‌واوی شوینه گرنگه‌کانیان گرتووه. ده‌بیت هه‌موو پاییز و زستان له‌ ئیشدا بن. ده‌بیت به‌ر له‌ کوتایی زستان جیگای حه‌وانه‌وه‌ی هیزیکی چه‌ند هه‌زار که‌سی له به‌رده‌ستمندا بیت، کات له‌ قازانجی ئیمه‌ نییه». دکتور جاهداری به‌ فزولی که‌سیکه‌وه که‌ سه‌ری له‌ پلان و نه‌خشه‌ی سه‌ربازیدا سپیکردوه، سه‌ری به‌سه‌ر نه‌خشه‌کاندا شو‌رکردبووه‌وه. مامه‌ سیام گووتی «جه‌نابی ژهنرال، من ده‌لیم با تا دوو مانگ ئه‌مانه ئیشکه‌ن، دواتر گه‌ر زانیمان کاره‌که له‌ کاتی خۆیدا ته‌واو نابیت، ئه‌وه هه‌موو ئاماده‌ین بێین و کاربه‌که‌ین، من خۆشم ئاماده‌م، که‌س و کاریشمان ده‌هینین. به‌لام ئه‌مانه باشتترین که‌سانیکن که‌ هه‌مانن، نه‌قیب خۆی دوا‌ی چاودیریه‌کی ورد و پوژانه هه‌لیبژاردون». ژهنرال به‌ خه‌نده‌یه‌که‌وه به‌ مامه‌ سیامی گووت «نا جه‌نابی دکتور، ئیوه‌مان لیره‌ پنیوسته، ئه‌و شوینه مه‌ترسی خۆی هه‌یه، له‌ ژیر حوکمی قه‌ناس و توپخانه‌ی دوژمندا‌یه، یه‌که‌یه‌کی توپه‌هاویژی بچوکه‌مان له‌و نزیکانه‌ داناوه‌ بو‌ پاراستنیا‌ن. به‌لام دلنیا‌م ژهنرال ماهیر هه‌موو هه‌ولیک ده‌دات نه‌هیلێت به‌ ئاسانی له‌و ناوچانه‌دا هیلێ به‌رگری و په‌رژینی سه‌ربازی باش دروستبه‌که‌ین، ژهنرال ماهیر سه‌رسه‌ختترین ئه‌فسه‌ری دوژمنه، له‌و لی‌زان و شاره‌زاتریان نییه، له‌ به‌ر گرنگی ناوچه‌که‌ کاری پاراستنی هه‌موو ئه‌و هه‌ریمه به‌و سپێردراوه». ئینجا سه‌ری به‌رزکردوه‌وه

و به منی گووت «پاراستنی هیزی معنهوی ئەم ئیشکەرانه بهشیکه له واجباتی ئیوه، هیوادارم بزانیته لهوی هه مووتان سه ربازن، گهر بگهیرین دوژمن وهکو یهک رهفتار له گهل تو و نهقیب نه جاتدا دهکات».

پێزه بهستنی نهخۆشهکان ورده ورده تهواو ده بیت. له ناکاو ههست به رقیکی گه وره دهکهم بهرامبهه مام، رقیک ههچ کات پێشتر بهمجوره ههستم پی نه کردوه. له ناکاو ههستدهکهم هه ره یهک له دکتور جاهدار و مام زیادن، ههردووکیان زیادن، دیلاوار له م سه رباز و له م پیاوه نهخۆشانه دروستبووه، کهسانی وهک مام و دکتور جاهدار چیین و وهزیهیان چیه؟ بهلام هاوکات ههستیکی دژیش دیته دهروونمهوه. به بیزارییهوه به خۆم دهلیم «رینواری زه ربیاواری، ئه وه تهی ههیت رقت له هه موو کهستیکی بنه ماله کهی خۆته، بهردهوام بو به هانهی پوچ دهگه ریت، ئەم رقهی خۆت خالی بکه یتهوه ... مامه سیا ده توانیت چی بکات، گهر ئەو ئەم نهخۆشانهی لیته کونه کردبایه تهوه، دوور نه بوو ئیستا کاره ساتی گه وره تر بقه و مایه». بهلام ئەو ههستی کینه یه م هیور نابیته وه، دهنگیک له دهروونمدا دهیگووت، مامته نیازیتی بتنیریت بو چیاکان تا هه رگیز نهگه ریته وه. وهک پلانیک وایه له ناو خیزانه که تدا کیشاویانه، وهک توریکه که باوک و مام و برا و خوشکه کانت چنیوویانه تا له شاخهکان بمهیت و نهگه ریته وه. ههستیکی بیمان، بهلام قوول و توفانتاسا دامه گریت «غه ربیی دیلاوار»... هیشتا له جیگای خۆم، هیشتا سهنته ری چاره سه ربیه کهم جی نه هیشتووه، که چی بیری دیلاوار دهکهم.

نهقیب نه جات به چاوه شینهکانی سهیری مهیدانه که دهکات، به دهست به چاودیرهکان دهلیته هه ندی له ریزه ناریک و خوارهکان راست بکه نه وه. نهخۆشهکان دواي ماوه یهک له کارکردنی سهخت، هه ندیکیان تیکشکاو و لیکه وته ده رده که ون، هه ندیکیان به پچه وانه وه له بالا و بۆدیه کی تازه دا،

چاپوك و زيت دهنونين. مامم و جاھدار ھەستدەكەن تيورەكەيان سەبارەت بە «چاككردنەو ە شۆكى دوژمن» خەرىكە جىڭاى خۆى دەگرىت. ئىش و چاوەروانكردنى دوژمن كاريگەرييەكى پۆزەتيفيان لەسەر زۆربەى نەخۆشەكان جىھىشتوو. دەمەويت لە مامم بېرسم «بۆ ئەو نەخۆشانە بەرەو باش بوون چوون و پۆحيان ئارام بۆتەو، پەوانەى مالەو ە ناكرين؟». زۆرىنەى ئەوانەى پۆژىك بە ھۆى ترسيكەو ە ھاتوونەتە ئيرە، ئىستا كەمتر خەون دەبين و ھيور و دلارامتر ديارن. بەلام ھەموو قسەكانى ئەوم دەكەويتەو ە ياد؛ ئيرە بيمارستان نييە، ئيرە جىڭاى چارەسەرى نييە، ئيرە شوينى ھەلگرتنى جەستەكانە بۆ پۆژىك بە كەلك بين، بۆ جەنگىك، بۆ ئىشيك، بۆ تاقىكردنەو ەيەك... ھەموومان ليرە تەنيا كەرەستەى خاوين... ئيمە لەم شىتخانەيەدا، ديلەكان لە زينداندا، كەم ئەندامەكان لە سەنتەرى كەم ئەندامان ... ھەموومان دەبىت چاوەروانى پۆژىك و ساتىك و جىڭايەك بين، جەستەمان بە جۆرىك لە جۆرەكان، سوودىكى بۆ ديلاوار ھەبىت و بە كەلكى وەزىفەيەك بىت.

نەقىب يوكسەل زۆر بە وردى بەسەر ناوەكاندا دەچىتەو، بە ئامارەيەكى دەستى من بانگدەكاتە تەنىشت خۆيەو. كۆپىيەكى ئەو لىستەى كە بە دەست خۆيەو ەتەى دەيداتە منىش، لىستىكى تىكەل و نارىك و پىر لە كۆژاندنەو ە بۆ زيادكردنە. لە زۆر شويندا ناوىك سراو ەتەو ە ناوىكى تر زيادكراو، لە ھەندى جىڭادا ناوىك نىشانەى پرسىارى خراو ەتە سەر و ھىلىكى خوار كىشراو ە بۆ سوچىكى دىكەى پەرەكە و لەويدا دوو ناوى تر نوسراون. لەسەر ھەندى ناو دوو ئەستىزە دانراو، ھەندى ناو خراونەتە ناو بازنەيەكى سوورەو، ھەندى ناوى تريش نىشانەى سەير سەيرىان لەسەر بوو، وەك دوو نىشانەى سەرسورمان، خاچىك كە دەخريتە پال ناوى مردووەكان، خۆرىك بە دەموچاويكەو ە پىدەكەنىت، خۆرىك بە دەموچاويكەو ە دەگرى، وينەى شىرىكى زولفەقار، كەللەسەرىك، فەرمانى

كەشتىيە كۆنەكان، چەقۇيەك . وەك ئەو ە بوو خۇشى سەرى لە ە ەموو شتەكان دەرەچىت، گووتى «لەگەل دكتۆر سىادا زۆربەى ناوەكانمان جياكردۆتەو، دوو تا سى ناو ماون كە دەبىت من بىرياريان لىبەدەم. وەرە لەگەلدا با بەسەر پىزەكاندا بگەرىين. دەمەويت پراى تۆش وەرەبگرم». يەككە لەو ناوانەى جىكاي گومانى نەقىب بوو، مەرئەودال بوو. ناوەكەى مەر چەقۇيەكى تىزى لە پالدا وىنەكرايوو، كە نەمزانى نەقىب بە چ نيازىك بەكارىهيناو. مەر لەو پووووە كە زۆر توانادار و بەهيز بوو، يەككە بوو لە كەسە زۆر پىويستەكان، بەلام بە سەرىكى دىش زلى و تەنگەنەفسى و كىشى زۆرى، بووبوون بە گرفت. نەقىب دەيگوت «ئەوئەندە زلە، لە مەدەدەسارەو زىخ ەلەدن بەرىدەكەويت». من گەرچى دەمزانى مەر ئەو ەموو رەنجەى داو تا لەم بەتالىوئەدا بىت، گەرچى زۆر ەزەدەكرد ەمىشە لەگەلدا بىت، بەلام پەر بە دل ئاواتم دەخواست كە نەيت، پەشيمان بىتەو و بچىتەو بۆ مالى بۆ لای مراورى خانى ژنى و وەك جارار قاتە جوانەكانى لەبەربكات و لەزەت لە ژيان بىينىت. من بە نەقىم گووت «مەر پىاويكى زۆر باشە، ئەسلەن شاينى ئەم دۆخە نىيە، گەر پىكام بەدەيت من ەندى قسەى لەگەلدا بكەم، بزنام خۆى دەلەيت چى». بۆ يەكەمجار نەقىب يوكسەل بە ەمنى سەيرىكردم و بە پىزەو گووتى «فەرموو قسەى لەگەلدا بكە». لەو پۆژەو پەيوەندى من و نەقىب بوو بە پەيوەندىيەكى دۆستانە كە پتر پۆخى ەارىكارى و غەمخۆرى بالى بەسەردا كىشا تا دۆژمنايتى و ناكۆكى، گەرچى ئەو ەمىشە لە ناوەو سەربازىكى دەر و بىرەحم بوو، منىش گرىنوئىكى ئايدىالىست، بەلام پنتىكمان دۆزىيوو ە پەيوەندىمان پابگرىت.

چاودىرەكان ەرچىيان دەكرد، پىزەكانيان تەواو بۆ پىك نەدەخرا. كە من چووم تا مەرئەودال بانگبەم. يەككە دووبارە گووتى «چاو چاو كى لىرەيە... چاوچاو ... مستەر گرىنوئىك». ئەو قسەيە دەنگە دەنگ و

پێکه‌نینیکی خه‌فه‌که‌راوی خسته‌وه‌ هه‌موو ریزه‌کان، چاودێره‌کان بۆئه‌وه‌ی
 بێده‌نگی بسه‌پێن، به‌ گوپاله‌کانی ده‌ستیان، تا هه‌زیان بوو سمت و که‌فه‌لی
 هه‌ندیکیان کوتا. من بێئه‌وه‌ی خۆم تیکبده‌م، رێک به‌ره‌و میرئه‌ودال چووم
 که‌ بێینی من نا‌ره‌حه‌تیکرد و ترسا هه‌والیکی خراپم پێیت بۆی. من میرم
 هه‌تایه‌ ده‌ری و تو‌زیک دوورم خسته‌وه‌ و گووتم «جه‌نابی میر، تکتات لێ
 ده‌که‌م. نه‌قیب نه‌جات دوودله‌ له‌وه‌ی تۆ ببات یاخود نا. ناوت له‌ لیسته‌که‌دا
 هه‌یه‌، به‌لام ده‌کریت که‌سیکی تریش جێگات بگریته‌وه‌. من ده‌مه‌ویت پیت
 بلیم، تکیه‌ جه‌نابی میر ئه‌و جێگایه‌ی ئیمه‌ بۆی ده‌چین زۆر شاخاوییه‌،
 ترسناکه‌، له‌ هوکمی قه‌ناسی دو‌ژمندییه‌، ژیا‌نمان زۆر مه‌ترسی له‌سه‌ر
 ده‌ییت، ده‌ییت هه‌موو زستان له‌ ژیر به‌فر و باراندا ئیشبکه‌ین. من کاری وا
 بۆ تۆ به‌ شیاو نازانم. ئه‌م سه‌فه‌ره‌ بۆ ته‌ندروستی تۆ باش نییه‌. من له‌
 دل‌وه‌ تۆم خوشده‌ویت و له‌ دل‌وه‌ بۆت ده‌گریم، تکیه‌ به‌یله‌ کاریکبه‌که‌م تۆ
 لێره‌ بمینیت‌وه‌، گه‌ر ناچیت‌وه‌ بۆ مال، ئێره‌ بۆ تۆ باشتره‌». میر ئه‌ودال
 چاوانی پر‌پوون له‌ ئاو و گووتی «تۆ ده‌لێیت چی. تۆ باسی چی ده‌که‌یت.
 ئه‌مه‌ دوا ئومیدمه‌ ... من ده‌مه‌ویت له‌م‌پ‌وه‌ ده‌ستبه‌که‌م به‌ ژیا‌ن». سه‌رم له‌
 میر سو‌رما. بۆ واده‌زانی‌ت ژیا‌ن وا له‌و چیا سه‌ختانه‌. هه‌ستمکرد وه‌خته‌ به‌
 ده‌نگی به‌رز بگری، گه‌رچی من زۆر له‌و بچوکت‌ر و بیهێزتر بووم، باوه‌شم
 پێدا کرد و گووتم «جه‌نابی میر، خۆت ده‌زانی من پێم ده‌لێن مسته‌ر
 گرینوک، نامه‌ویت ئیستا لێره‌دا بگریم. من غه‌می تۆمه‌، دل‌یام ژیا‌نی ناو
 شاخان ئاسان نییه‌». توند گرتمی و گووتی «تۆ کارت نه‌ییت، کارت نه‌ییت،
 من به‌رگه‌ی ده‌گرم. من به‌رگه‌ی ژیا‌نی ئێره‌ ناگرم. له‌م‌پ‌وه‌ تا پ‌وژی
 قیامه‌ت بمخه‌ره‌ ناو شه‌ره‌وه‌ نالی‌م نا، به‌س نامه‌ویت ئه‌م ژیا‌نه‌ گووه‌
 له‌ دیلاوار درێژه‌ پێده‌م. گه‌ر نه‌مبه‌ن ته‌واو شیت ده‌بم مه‌گه‌ر تا پ‌وژی
 قیامه‌ت له‌ زنجیردا بمبه‌ستنه‌وه‌». نه‌مویست کاریک به‌که‌م سه‌رنجی هه‌موو
 مه‌یدانه‌که‌ رابکێشم، به‌ خه‌زایی میرم نارده‌وه‌ ناو ریزه‌که‌ و گه‌رامه‌وه‌ بۆ لای

نهقيب يوكسهل كه به گهرمى له گهل يه كيك له چاوديره كاندا قسه يده كرد. به گوئى نه قبيدا چرپاندم، مير دهيه ويت بيت، له دله وه حه زدهكات له گهل هيزه كه دا بيت، تكايه مه يسره وه. نهقيب هر له گهل چاوديره كه دا به رده وام بوو، به لام به دهم قسه وه له سهر ليسته كه ي خه تيكى دا له ناوه كه ي مير و له جيگايه كى ترى ليسته كه دا ناويكى كوژانده وه.

ژهنرال قهره قازانى نيوسه عات بوو وه ستابوو، پوژيكي هه تاو بوو، به لام كزه يه كى ساردى هه بوو، ئه وهك هر ئه فسه ريكي ترى دونيا فيتره چاوه پروانى و سه بر بوو. هه ندى له نه خوشه كان سه رسه ختياه كى زوريان پيشانده دا، به لام كه له نزيكه وه سه يري دهموچاو و شيوه ي سه ير كردنى ژهنرال دم كرد، هه ستمده كرد به خته وهره كه ژيان فرسه تيكى وه هاى داوه تى، ئهم هه موو شيته له يه ك جيگادا و به يه كجار بيينيت. ژهنرال خوى پياويكى گه مژه دياربوو، له زه تيكى تاييه تى له ته ماشا كردنى نه خوشه كان ده بينى. من له ميژه سه رنجمداوه كه گه مژه كان كاتيك سه يري شيتيك ده كه ن له زه تيكى بيوتنه ده بينن، خوشحالى و ئاسوده گيان به جوړيكي به رچاو زياده كات، پيكه نينيان دزيو و پر مه به ستى خراپه، هيچ سوز و به زه بيه كى راستيان به رامبه ر ئهم مرقفه به سته زمانانه نيه، كه لتيان ده پروان هه ست به سه ركه وتن و نيعمه تيكى گه وره ده كه ن، هه ستمده كه ن به وهدا ئه وان گه مژهن و شيت نين، خودا چاكه يه كى گه وره ي دهره ق كردون و ژيان منه تيكى گه وره ي ناونه ته مل. هه ستمكرد ژهنرال ئهمجاره به چاويكى جياوازتر و به ديدى پياويك كه هاتوو توژيك دلى خوى به ديمه نى ئهم نه خوشانه خوشيكات، ته ماشاده كات. ليسته كه ورده ورده ئاماده ده بوو. نهقيب هاته به رده مى ژهنرال و سلاويكى سه ربازى مه حكه مى بو كيتشا و گووتى «گه وهرم هر سه د ناوه كه دياريكراون. ئيستا گه ر فرمان به فرمون، جيايان ده كه ينه وه و ده كه وينه رى». ژهنرال بيئه وه ي سلاوى بستينيه وه، به لالووتيكه وه گووتى «ده ي په له بكه و جيايان

بکه ره وه». هه ستمکرد ژهنرال حورمه تی شیتته کانی زۆرتر لایه تا ئهم نه قیبه ی بهره سستی... وه هابوو وهک له ریزه بندی پله و پایه کاند، شوریه ی بیت نه فسه ریکی بالا به شتیک له ریزه وه له گهل بنده سته کانی دا بدویت. نه قیب به گورجی و ملکه چیه که وه که جیاواز بوو له دهنگ و پوخساری پیشینه ی کاتیک لیره له گهل نه خوش و چاودیر و فرمانبهراندا ده دوا، به زه لیلیه وه گووتی «هه ر ئیستا گه ورهم».

له کاتی خویندنه وه ی ناوه کاندایه بیده نگیه کی قورس بالی به سهر هه موو مهیدانه که دا کیشا، ئه وانه ی ناویان ده خوینرایه وه ده هاتنه دهره وه بۆ سهر ریزیکی نوێ که من و زه هاو و دوو چاودیر پیکه وه ریکمان ده خستن. هه ر سه د ناوه که خوینرایه وه، میرئه ودال نه وه دویه که مین ناو بوو، به په له له جینگای خۆی هاته دهره وه و خۆی خسته ناو ریزه که وه، زل و گوپ سوور و پر له جوله به نیگای مندالیکه وه به گه وره یی له دایک بوو بیت، سه ریکی خوشحاله یی منی کرد و به ده سته سه ریک عاره قه ی نینوچاوانی سه ری و بۆم پیکه نی ... زۆر له میژبوو نه مدیوو وا گهش پیکه نیت. نه قیب ورده کارییه کی زۆری له هه لێژاردنی به تالیۆنه که دا به خه رج دا بوو، به بهروای من باشتترین و به توانا ترین که سه کانی هه لێژاردبوو، زۆر به یان له پووی ته ندروستییه وه ساغ و له پووی دهروونییه وه له وانی تر جیگیرتر بوون. هیزه که مان به شیک بوو له هیزیکی گه وره تر که به تالیۆنی شه شه می ئیشیان پیده گووت، ئیمه فه سیلی سیته م بووین. وهک دواتر زانیم سه رجه می به تالیۆنه که له هه زار کهس پیکده هات، له ده فه سیلی جیاواز که کاریان ئه وه بوو به دریزیای پاییز و زستان خنده ک لیده دن، هه شار دروستبکه ن، تونیلی نهینی بکیشن، بنکه ی سه ربازی دا به زرینن، ژیرزه مینی قایم بۆ هه لگرتنی ته قه مه نی چیبکه ن. نه قیب نه جات دواتر به منی گووت «ئهم جیگایانه ی دروستده کرین، ده بیت دوو سیفته ی گه وره یان تیدا بیت، یه که م وهک خه تیکی سه ره کی به رگری ته ماشا بکرین، دیواری یه که می هیزیکی

ئاسنىن كە دىلاوار دەپاريزىت، چونكە هېلى دووھم تەنيا دواتر و بە دوورى پەنجا كىلومەتر بەرقەرار دەيىت. بەلام ئەم جىگايە دەيىت وەك بىكەيەكى گەورەش وابىت بۆ پەلاماردان، دەيىت ھەموو پىداويستىيەكانى ھىرشىكى سەرگەوتوو لە خو بگرىت. ئايا سەرگەردەكانمان بىريارى چى دەدەن، كەس نازانىت، كى سەرەتا ھىرشەدەكات كەس نازانىت، ئىمە لىرە ھەموو سەربازىن، ئىستا ئىو ھەسلىكى سوپان، راستە تۆ موچەكەت ھەر لەسەر وەزارەتى تەندروستىيە، بەلام كۆى ھىزەكە بە ئىركىكى سەربازى دەردەچىت. ئەم شوئەنى ئىمە دروستىدەكەين دەيىت بۆ ھەموو مەبەستىك دەستىدات، بۆ بەرگرى، بۆ ھىرش، بۆ پۆزانى ئاشتىش».

ئىشكەرەكانمان يەك لە دواى يەك لە پىنج پىزى درىژدا پىكخست. لە پۆزانى پىشوو دا نەقىب شتىك لە نەزم و دىسپلىنى سەربازى فىرى ھەمووان كەردبوو. ئەفسەرەكان بەو جۆرەن، بۆ ھەر كۆيەك بچن ياسا و پىورسىمى خۆيان دەبەن. كە بانگەيشتى ناوھەكان تەواو بوو، كەم كەم چاودىرەكان ئەوانى دىكەيان گىرايەو بۆ قاوشەكان. دەبوو دواى ئەوان ئەم سەد كەسەش بگەپىنەو بۆ ژوورى و جانتاكانيان لە ماوھى كاتژمىرىكدا ئامادەبەكەن، لە بەشى كەرەستە و كەلوپەل ھەموو فلچە و دەرمانى دان و سابۇنى خۆشتن و كەرەستەى پىشتاشىنيان وەرگرت. مەن و زەھاو لە مېژبوو جانتايەكى گەورەمان پىچابوو ھەو كە زۆر شتى گرنگى تىدا بوو. لە ناكاو يەكىك لە ناو پىزەكانەو كە خەرىكى گەرانەو يەكى نارىك بوون بۆ ژوورەو ھاوارىكرد «ھىنى مستەر گرینۆك، ھىنى... زۆرم پى ناخۆشە دەپۆيت. لىرە زۆر بىرتەدەكەين». مەن سەرم بەرزكردەو و بىنىم ھەموو گۆرەپانەكە پىكەو ھاوپىيان داوھتەو و سەيرى مەن دەكەن. يەككىكى تر لە جىگايەكى ترەو ھاوارىكرد «ئە بەراستى، زۆرت بىردەكەين، مستەر گرینۆك، قەت لە بىرت ناكەين». مەن چاوم پىر بوو لە ئاو، نەخۆشەكان لەگەل ھەموو لاقرتى و گالته جارىيەكدا دەيانزانى مەن غەمخورىانم. يەككىك لە

کۆچبه رانی چیا بئ پرس و مۆله تیک، دهنگی بهرز کردهوه و گووتی «ئیمه زیاتر پنیوستانه، ئیمه زیاتر... واز له مستهر گرینوک بهینن، تازه له گهل ئیمهیه». نهقیب یوکسهل زهرده خه نهیه کی گرت و گووتی «تۆ خۆشبه ختی ... تۆ پیاوینکی به خته وهری». من چاوم پر بووبوو له فرمیسک و به ئهسپایی گووتم «منیش زۆر بیرانده کهم».

مامم به خۆی و چاویلکه و دهستکیشه سپیه کهیهوه وهستا بوو، قیافه تی پسپۆریکی به رزی دابوو خۆی و سهیریده کردین، هیچ ههستیک یان نیشانهیه کی تاییه تیم له روخساریدا نه خویندهوه. دهیزانی ئیستا پاسهکان دین و بۆ چه ندین مانگ دهچین بۆ چیاکان، به لام واده رنه ده کهوت که بینین و نه بینینی من شتیکی گرت بێت، به پێچه وانهوه نیگای غه ریهیه کم تیدا بینی که سهیری تا قمنیک غه ریب دهکات که دهچن بۆ گه شتیکی دوور. نه خۆی و نه دکتۆر جاهدار وهک دوو سه ره پهرشتی ئهم نه خۆشانه، مالاواییه کی راسته قینه یان لی نه کردن، هیچ جۆره پرد و په یوه ندیه کی زیندووم له نیوان ئهم دوو پیاوه و ئهم مرقفه به دب ختانه دا نه بینی، که قه در فرییدا بوونه ئهم نه خۆشخانه یه وه. من ده بوو بهر له وهی به تالیۆن خۆی ئاماده بکات و پاسهکان پر بین، لیستی هه موو ناوهکان و نوسراوهکان ئاماده بکه م و هه ندی کاری ئیداری و یاسایی جیه جیه که م و دواتر هه موو به لگه نامه و نوسراوه ره سمیه کان بۆ دوا هه مین ئیمزا بهمه بهر دهستی مامم. دوا ی نزیکی سه عاتی که ته وای نوسراوهکانم له بهر پرس ی بهشی ناو خۆی خهسته خانه که وهر گرت و خستم نه دوو توپی فایلیکی تاییه تییه وه، له سه ر زۆریه ی نوسراوهکان به پیتیکی ئهستوور نوسرابوو «بابهت: نار دنی نه خۆشه کان بۆ پشوویه کی چه ند مانگه له ناو سروشتدا». ناو نیشانه که درۆ و شیواندنیکی گه وره بوو، گه رچی مرقفی توپه ده کرد، به لام من هه ر ئارام و له سه ره خۆ بووم و هیچم نه گووت. هه موو کاغه زکانم به سه فته کراوی خسته بهر ده می مامم که ئیستا خۆی و جاهدار و ژه نرال

قهره قازانى له نوسينگه سهره كى دانىشتبون و به گهرمى چيرؤكيان دهگيرايه وه و پندهكەنين. من به نهزاكه تيكي زوره وه له دهرگامدا و نوسراوه كانم خسته بهردهستى و بيئه وهى بوهستم گوتم «مامه، زهحهت بكيشه و به يه كييك له مالى ئيمه بلى، پالتويه كى رهشى چهرمم ههيه بيهينن بو ئيره تا له گهل پؤستى ههفتهانه دا بينيرن بؤم، بهلكو بگاته دهستم، باوه ردهكه م ماوهيه كى تر سه رما دهست پييكات». ئهو وهلامى نه دامه وه. به وردى سهيرى نوسراوه كانى كرد و له چوار تا پينچ جىگادا ئيمزايكرد و دايه وه دهستم و به ئه سپايى گووتى «ئاكات له خوت و نه خوشه كان بيت». منيش به ئه سپايى سه رم له قاند و گوتم «ئاكام لىيان دهبيت». ئينجا زور به ئه سپايى چرپاندى «دلنيام تو كه سىكى گونجاو و شايسته يت بو ئهم ئيشه». منيش به ئه سپايى گوتم «بهلى مامه، منيش واهه سندهكه م... هه سندهكه م ئهم به سته زمانانه پتويستيان به منه». له شوينى خوى هه سته و دهستىكى سووكى خسته سه رشانم و گووتى «دلنيام كه دهكه پييته وه بوويت به كه سىكى تر، بوويت به پياويكى ته واو». من قول سهيرمكرد و گوتم «بهلى مامه». دهنگى خؤم وهك دهنگى زه هاو هاته بهر گوى كاتييك به من دهليت «بهلى گه ورهم». به مى كه چ و سه رى نهوى و نيگاي شوړه وه گوتم «مامه، ويستم بهر له وهى برؤم شتىكى تريت پييليم». به هيمنيه وه پوانى و گووتى «بيلى رينووار، بيلى، قسه بكه». گوتم «ئىستا ده توانم وهك جاران خه ونى ئه وانى تر ببينم». سهيرىكى كورتى كردم و سهيرىكى ئه وانى دى كرد و گووتى «له كه يه وه؟» «دووشه وه مامه، ته نيا دوو شه وه». دهستىكى خسته سه رشانم و گووتى «برؤ با دوا نه كه ويت... با دوا نه كه ويت». نه مزانى هه واله كه م چى شتىكى تيدا دروستكرد، كاتى ته واوم نه بوو لى بپروانم و شتىكى دى لى بپرسم، ته نيا گوتم «تكايه مامه، تكايه جه نابى دكتور جاهدار، هه م ئاگاتان له خوتان و هه م ئاگاتان له نه خوشه كان بيت». جاهدار له ژير چاويلكه كه يه وه ته ماشايكرد و جگه

له زهرده خه نه يه کي بيمانا هيچي نه گووت. به لام ژهنرال به پيچه وانه وه ههستا و هاته پيشي و گووتي «کورم پيوستيت به باوه شيکي گهرمه، پيش ئه وه ي برۆيت دلنيام پيوستت به باوه شيکي گهرمه». باوه شي پيدا کردم و گووتي «بيرت نه چيت خوت و هاوري کانت له هه ر جيگايه کدا ماندوو بوون، سروودي ديلوار ئه ي سه رزه ميني شي ران بخوين، هيز و تينتار تينه گه رپته وه دلنيابه، دلنيابه. من خوم به سه رمدا هاتووه و ده زانم چ کاريگه ريبه کي روحي هه يه. ئومیدی سه رکه وتنيکي گه وره بو تو و بو هه موو هيزه که ده خوازم و سه ره رز بيت ديلوار به ئيوه وه». ويستم بليم جه نابي ژهنرال من چه ز به و سروده ناکه م، به لام هه ستمکرد له وه غه مگين و لاوازترم بتوانم هيچ بليم. سوپاسيکي ئه سپاييم کرد و مالاواييم ليکردن و هاتمه ده ري. تاکه شتيک له و ساته دا له هوش و خه يالما نه بوو ئه وه بوو، ئه وه دواچار بيت من مامه سيام ببينم.

له و يادا هه ستم به سه رمايه کي زورکرد، هه ستمکرد ژياني پيشووي من لي زه دا ته واو ده بيت و جاريکي تر ناگه ريمه سه ر دوشي جارار و زينده گي دي رينم. چيتر مامه سيام ته نيا غه ريبه يه ک بوو بو من، که سيک بوو که له ماوه ي چه ند هه فته يه کدا هيند له يه ک ترازابووين، ويرانبووني دونياش نه يده تواني بمالکينيته وه به يه که وه.

له يادم نيه چۆن سواري پاسه که بووم، هينده ده زانم من دواکه س بووم و له پيشي پيشه وه، نزیکي شوفيره که جيگايه کم بو دياريکرا بوو. زه هاو جانتا و توره که ي کتيبه کاني مني له گه ل شته کاني تر دا بارکرد بوو. نه قيب و پاسه وانه کان له دوو جيبي سه ربازيدا له پيشمانه وه ده رچوون و ئيمه ش له دوو پاسي گه وره دا دوايان که وتين. تا ئه و کاته هه موو ژيانم ته نيا له ديلواردا بر دبووه سه ر. يه ک دوو جار له گه ل سه يراني قوتابخانه دا هه ندئ له گونده کاني ده وره به رم بينيوو، به لام ئاواتي ژياني راسته قينه م له

ئاميزى چياكاندا، لهو شوينه عاسى و سهختانهدا كه له مندالييه وه چيروك
 و ئفسانه م ده باره يان ده بيس، تا ئه مړو ته ستم و بيئاكام بوو. ئيستا
 كه ده بوو بچم بو چياكان له بارو دؤخيكى باشدا نه بووم. ده مزانى ئه مه
 سه فريك نيه برؤم و وهك خؤم بگه ريمه وه، سه فريكي سه خته، هه ستم
 به بهر پرسياريتيه كي گه وړه ده كرد به رامبه ر به م مرقانه، ئيشكه ره كانمان
 له ته مه نى جياواز جياوازا بوون. هه لبه ت هيج يه كيكيان زور به ته مه ن
 نه بوون، نه قيب كه سانيكي هه لباژار دبوو زورينه يان به توانا و به هيز و
 سه ره حال بوون. پالمدايه وه و هه ستم به ماندو و بوونيكى گه وړه كرد، به
 ئيشيكى توند له هه موو جومگه كانمدا، پاسه كه هينشتا له ديلاواردا بوو
 كه هه ستم كرد زور نائوميدم. ئه وه سه ره تاي سه ره تا بوو. دلنيا بووم له م
 شه وه وه تا كاتيكى ترى ديارى نه كراو، پشوو له ژيانمدا وهك ئاواتيكى
 دوورى ليديت.

دهزانم ماوه يه كي دريژه به چياكاندا دهړوين، پړيگان زور خراپن، شه قامي داپوخواوي گل كه باران و توفاني سالاني پيشوو كه نال و كه ندرې تيا هلكه ندون ... هه ورازي بيكو تايي ... لوفه ي ترسناك كه پاسه دريژه كان به سه ختي و هيوريه كي زور ده توانن بيانېرن ... ليژبوونه وه ي كتوپر و بهر به ستي په ي تا په يتا. ليره دا به ئاساني ده توانم ئه و راستييه ببينم، كه سروشت تا جوانتر بيت ډر تر ده بيت. له نيگاي يه كه مدا جواني چيا و مله و كيوه به ردينه كان سه رسام مده كهن، به لام تر سنيكي نهيني له دلمدايه كه ژيان له ئاميزي ئه م سه ختي و به رده لانه ناكوتايه دا ئاسان نيه. كه مروف به پړيگاوه بيت بو كاريكي له م جوړه ناتوانيت چيژ له جواني ببينيت. به پيچه وانه وه له و كاتانه دا من رقم له جوانييه، هه سته ده كه م وهك ئاميزيكي قورسي ئه شكه نجه وهايه، جوړه شيرينييه كه كه پيش گيانكي شان ده رخاوردی مردوان ده دريت.

به دريژايي سه فهره كه، هه مووان بيدهنگ و خاموشن. هيچ شتيك يان نيشانه يه كه هه ست پي ناكه م پيم بلئ ئيمه له پاسيكي پر له خه لكی نه خوشداين. چهند جار هه لده ستم و به سه رياندا ده گه پيم، ده سپري كاغه ز ده دم به هه نديكيان، له دوخي دهرووني و ته ندروستي هه نديكيان ده پرسم، هه موو هيمن و تا ئه ندازه يه كه خه والوون. هه ندي ده رمانی ئارامكه ره وه و

خه ولیخهرم پییه، تا له کاتی پتویستدا بهکاریانبهینم، بهلام پیناچیت کهس پتویستی به داپوی وهها هه بیت. هه ندیکیان ده پرسن «مستر گرینوک چهند له وئ ده مینینه وه؟». من توند ده ستیان ده گرم و خنده یه که ده گرم و ده لیم «نازانم، بهلام هه چهند بیت پیکه وهین، ئاگامان له یه که ده بیت». هه ندیکیان له و کاته وهی سوار بووین خه وتوون، هه ندیکیان ته نیا سهیری دهروه ده کهن و چاو ناتروکینن، یه کیکیان جار جار توند ده کیشیت به پشتی کوشنه کهی بهرده میدا وهک ئه وهی داخی شتیکی له ده ستچوو بخوات، یه کیک له پشتی پشته وهی پاسه که دا ته نیا دانیشتووه و به بیدهنگی دهگری، بهلام من ده ترسم بهرسم بۆ دهگری، یه کیکیان ده یه ویت برشیته وه و من زهر فیککی تایبه تی ده ده می تا بتوانیت له ناویدا برشیته وه. یه کیکیان که له ش و لاریکی وه رزشی جوانی هه یه، هه موو به «عیما دۆک» بانگیده کهن ده پرسیت «مستر له و باوهره دایت، ئه مرق دوزمن ببینن؟». من ده لیم «نا ... نا ... دوزمنی چی. دوزمن دووره له ئیمه». نامه ویت کهس بترسیت، بهلام ده زانم هیمنی و بیدهنگی ناو پاسه که به شیکی په یه وندی به و ترس و چاوهره وانییه وه هه یه که هه مووان تیندا ده ژین. به شی زوریان ئه م سه فهره وهک جوړیک له راکردن له ژیانی پیشوویان ته ماشاده کهن، هه سته ده کهم هه ندیکیان ته نیا له بیمارستانه دهروونییه که و درنده یی چاو دیره کان و شیوهی دوزه خناسای ژیان له وئ هه له اتوون. دلنایم پوزانی داهاتوو باشتر و نزیکتر هه موویان ده ناسم. سه رجه می پاسه که وهک که شتییه که دیته بهرچاوم له ئاوکی بهرین و بیسنوردا به ره و دورگه یه کی دور بروات که ژیانیکی ته لیسماوی و جیاوازی له سه ره.

سه عات چواری ئیواره دهگهینه شوینی کوتایی، ته ختانییه کی ته لبه ندکراوه له قه دپالی چنده ها چیا و بهرزیی بهردین و عاسیدا. له ناو ته لبه ندکه دا ته نیا خانویه کی گه وره هه یه که پیده چیت کوشکی پاره داریک بووییت و سوپا کپی بیتی یان دهستی به سه ردا گرتییت. کوشکه که

دی‌کۆریکی ده‌ره‌کی قه‌شه‌نگی هه‌یه، زیاتر له‌ مال ده‌چیت تا وه‌کو له‌ بن‌کێه‌کی سه‌ربازی، دواتر ده‌زانم که ئه‌و ئ جێگای حه‌وانه‌وه‌ی ئه‌فسه‌ره گه‌وره‌کانه ده‌میک له‌ شاره‌وه دین یان له‌ چیاکانه‌وه داده‌به‌زن. له‌ پشت و له‌ لای راستی کۆشکه‌که ده‌یان چادری خاکی هه‌لدراون و سه‌ریان به‌ تۆری گه‌وره دا‌پۆشراوه و زۆربه‌یان هه‌ندێ لق و گه‌لای به‌ سه‌ردا په‌خشکراوه‌ته‌وه. نه‌قیب یوکسه‌ل دیته به‌رده‌رگای پاسه‌که و له‌ کاتی دا‌به‌زیندا یه‌ک یه‌ک فه‌سیله‌که به‌ سه‌رده‌کاته‌وه. ده‌سته‌ده‌خاته سه‌ر شانی من و بۆ یه‌که‌مجار به‌زمانیکی دۆستانه ده‌لێت «ئێره نیشه‌جێیه‌کی کاتییه بۆ ئه‌مشه‌و، سه‌به‌ی ده‌بیت چادره‌کان بگوازینه‌وه بۆ کامپی تایبه‌تی خۆمان».

نازانم کێ چادره‌کانی هه‌لداه، به‌لام هه‌ر که‌سیکه کاریکی جوانی کردوه. ناو چادره‌کان به‌ جۆریکی گونجاو راخراون، هه‌ر چادریک و بۆ خه‌وتن و پشووی ده‌که‌سیک ده‌ست ده‌دات. نه‌قیب ده‌لێت «چه‌نده‌ها فه‌سیل له‌ پیش ئێمه‌وه‌ن، زۆر له‌ پیش ئێمه‌وه‌ن. هه‌ندیکیان دوو ساله له‌ چیاکان ئیشه‌ده‌کن، ئه‌م چادرانه حه‌وانگای کاتین، ئه‌وه‌ی دیت یان ده‌گه‌رێته‌وه ده‌توانیت لێره‌دا پشوویه‌ک بدات». هه‌یزه‌که‌مان هه‌م برسییه‌تی و هه‌م شه‌که‌تی رینگایه، له‌سه‌عاتیکدا هه‌م نان ده‌خۆن و هه‌م پشوو‌ده‌ده‌ن. من و زه‌هاو به‌ته‌نیا له‌ چادریکی بچوکدا ده‌مینینه‌وه. نه‌قیب یوکسه‌ل هه‌ر زوو خۆی له‌ کۆشکه‌که‌دا ونده‌بیت و تا سه‌به‌ی ده‌رناکه‌ویتته‌وه، له‌و ئ مولا‌زم جه‌هانگیر و چه‌ند سه‌ربازیک ده‌رده‌که‌ون. جه‌هانگیر به‌رپرس و ئه‌فسه‌ری چاودێری ئه‌م شوینه‌یه. له‌و کاته‌وه‌ی ئێمه‌ هاتووین، خۆی و به‌رده‌سته‌کانی هه‌میشه له‌ هاتوچۆدان، ئیشی ئه‌وانه پيشوازی له‌ ئێمه‌ بکه‌ن و پشووی ئه‌م شه‌ومان بۆ دا‌بینکه‌ن. من تا که‌وتنی تاریکی دووجار به‌سه‌ر چادره‌کاندا ده‌گه‌ریم و دلنیا‌ده‌بم که هه‌ر که‌س شوینی خۆی هه‌یه، تکا ده‌که‌م ئارامی و هه‌مینی بپاریزن. هه‌موو به‌ جۆریک له‌ جۆره‌کان سه‌رسام و چاوه‌پوان. پشتر که‌سیان ژيانى ژیر چادری نه‌بینیوه، هه‌ندیکیان خۆشبین و هه‌ندیکیان

بهدين، من خوم ههستدهكه م پښوېستيم به پشوو. دواى نه مانى روناكى و
 داگيرسانى دینه مویه کی بچوک، هه ندی گلویی کز و زهره له ژیر چادره کاند
 پوشنده بنه وه، زور نابات که بیده نگیه کی گه وره بال به سر جیگا که دا
 دهکشیت و جگه له دهنگی زور خهفه و خنکاوی دینه مۆکه، که پیده چیت
 له جیگایه کی دوور لیره وه ئیشبکات هیچی دیکه نایستم. هه ندی جار به
 جوړیکی دوور له یهک و پچر پچر خه په ی هه ندی سه کی دوور دینه گویم.
 بیده نگی پادشای ئه م جیگایه یه. من گه رچی پښوېستیم به پشوویه کی درنزه،
 به لام دهمه ویت ماوه یهک له تاریکایه که دا بمینمه وه. ده زانم هینشتا زووه
 به ته نیا بکه ومه ریگا بو چیاکان، به لام ههستیکی سه یرم به بال سووکی
 و ئارامی هیه. ئیستا سه نته ره که و دیلاوار زور دوور دینه پش چاوم.
 مانگ ده بینم به هیمنی له گوشه یه کی ئاسمانه وه دیاره، مانگیکی هیمن و
 غه مگین و خه والوو که هه ست ناکه م هیچ په یامیکی دیاریکراوی پی بیت،
 مانگیک که زیاتر له جوړه جانه وه ریکی بیباک و گنژ ده چیت که باریکی
 قورسی له سه ره، که ده بیت هه موو پوژیک له م سه ری ئاسمانه وه بییات
 بو ئه و سه ر ... پیده که نم، سه یریکی ژیر چادره که ده که م و ده بینم زه هاو له
 ئیستا وه خه وتوو. ده وریکی تر به ده وری کامپه که دا ده سوریمه وه، گویم
 له ده نگی رادیویه که که جوړه موزیکی هیندی په خشده کاته وه، ده نکه که
 له یه کینک له په نجه ره کانی کوشکه که وه دیت. بیرده که مه وه که ده بوو
 پش ئه وه ی به ره و چیاکان بیم سه ریک له پروفیسور به هنام بده م. به لام
 بیرمه ده که ویته وه که ئه و پوژانه ی دواپی چهند سه رقال بووم، به جوړیک
 نه متوانیوه جاریکیش چییه دابه زمه ناو دیلاوار. نزیکی مانگیکه، جگه له و
 شه وه سه یره ی مه یدانی ماسی فروشه کان، سه نته ری دیلاوارم نه بینيوه ...
 ئیستاش ده ست پیکردنی ژیانیکی تازه له م جیگا دوورده، بیته وه ی که س
 چاوه روانمبکات یان من چاوه روانی که س بم. بیر له سابات ده که مه وه، بیر
 له گریانه که ی ده که مه وه کاتیک ئه و راستییی ی بو درکاندم که منی خوش

ناویت. خه ندهیه کی گه وره ده په پریته سهر پرووم، له دلی خۆمدا ده لیم «چ خوشبهختی و بارسووکیه که کهس خوشی نه وینیت، چ نیعمه تیکه گه ورهیه هه مووان فهراموشتبکه ن». له خۆم ده پرسم «ئاخو شوویکردبیت، ئاخو بهخته وهر بیت، ئاخو جار جار من به خه یالیدا تیپه پر م؟». هه ناسه یه که هه لده کیشم و ده لیم «ئیسنا من له م شه وهدا و له م جیگایه دا ببینیت، ئاخو چی بلیت؟». که میک به دهنگی به رز پیده که نم و ده لیم «هیچ... هیچ. بیکومان هیچ نالیت. ده لیت له بهر ئه م عه قلته عاشقت نه بووم». پر به سینه م هه وایه کی ساف هه لده مرژم و ده لیم «مسته ر گرینوک، ئه مه ژیانیکه تازهیه، زور تازهیه». له گه ل هه موو شتیکدا خوشحالم، نا ئومیدم و خوشحالم. ده زانم پروژانی زور سه ختمان له پیشه، به لام ئه وهی شتیک له بووندا ده جولیت، ئه وهی ده توانم یارمه تییه کی بچوکی ئه م مرو فانه بدهم، بهخته وهر مده کات.

بو پروژی دواپی سوار ده بین و به ره و جیگایه کی دوورتر له دنیلاوار و نزیکتر له سنوور ده پروین، ماشینیکی باره لگری سه ربازی گه وره له پیشمانه وه ده روات. پرو له هه ریمیک ده که یه گه لیک شاخاوی و سهخت ده نوینیت، له جیگایه کدا که نیو سهعات له شوینی یه که ممان دووره ده وه ستین، ده بیت هه موو پروژه که خه ریکی ته ختکردنی زهوی و جیگا خوشکردن بین بو هه لدانی چادره کانمان. یوکسه ل پروه توپه و جیدییه کی خوی وهر ده گریته وه، ئیشه که ره کان به هیمهت و ئازایه تییه کی زوره وه کار ده که ن، من و زه هاو له سه ر به ردیکی گه وره له ناو یاتاغه کانداد ده نیشین و سه یر ده که یه ن. ده مه ویت بچین و کومه کی فه سیله که بکه یه ن، به لام ده ترسم دواتر ئه وه وهک شتیکی هه میشه یی وهر بگیریته و به رده وام چاوه پروانی یارمه تی ئیمه بن. ئیمه وهک تیمیکی تایبهت به ئارامی دهروونی لیزه یه ن.

نامه ویت نهو سیفته له دهستبدهم و هیچ کهس جوړه وه زیفه یه کی دیکه مان بداتی. من کتینیکم دهرهیناوه تا له سر بهردهکان پالکهم و بیخوینمه وه، خه ریکی هه لدانه وهی لاپه رکهانم که زه هاو له تهنیشتمه وه داده نیشیت و ده لیت «همموو نه چایانه م بینوه». به گومانیکه وه سه یریده کهم و هیچ نالیم، نهو ده لیت «زور ریکا ده زانم که کهس نایان زانیت». دواچار ده پرسم «هسته کهیت هیچ سوودیکی هه بیت؟ نهو ریکایانه ی تو ده یان زانیت.. هیچ سوودیکان هه یه؟». زه هاو خنده یه کی گه وره ده گریت و ده لیت «نا ... چوزانم، گهر ویستت رورژیک ده تبهم». من ده پرسم «بو کوئی؟». به هه مان زه رده خنه وه «بو م مه دحه سار؟». به سه رسامیه وه سه یریده کهم و به گومانه وه ده لیم «چون بو م مه دحه سار؟». زه هاو ده لیت «له لاپالی نه چایه وه ریکایه که هه یه تا ناو م مه دحه سار ده روات». رووی تیده کهم و ده نگم نزمده که مه وه و به ترس و سه رسامیه وه ده پرسم «ده لیت چی؟ م مه دحه سار شاری دوژمنه، گرنگترین جیکایانه. تو قهت چوویت بو نهوئی». سه یرمه دکات و ده لیت «چووم». «خودای گه وره چون؟ که ی چوویت؟ بو؟». سه ر داده نه وینیت و ده لیت «گه وره م، ریکایه کی نهینی هه یه، لیره وه تا ناو م مه دحه سار ده چیت. زور نهینییه، ته نیا هه ندی قاچاغبه ر ده یزانن، به کینو و دولی وها سه خندا تیده په ریت، مه گهر خوا بزانیته. هیچ کهس نایان زانیت و ناتوانیت پیا بروات، ده بیت هه موو ریکاکه بزانیته، نه گینا ونده بیت، ئیتر خوا نه بیت کهس ناتدوژیته وه. له ویتوه باری قاچاغم هیناوه، هه ندی جاریش لیره وه بارم بردوه، نهو وه قانونی قاچاغبه ریه». ده پرسم «که واته تو دژمنت بینوه. پیم بلئ له چی ده چن... وهک ئیمه وان، یان چون؟». زه هاو که زور که مدووه که میک به سه رسامی سه یرمه دکات و ده لیت «وهک ئیمه وان، وهک هه ر به شه ریکی ترن که خوا دروستیکرد بیت». «ده زانم، مه به ستم نهو نییه، ده لیم زور رقیان له خه لکی دیلاواره؟». زه هاو شانی به رزده کاته وه و ده لیت «نازانم.

له‌وانه‌یه. پرسپاری وام لی نه‌کردون». ده‌ستده‌خه‌مه ژیر سه‌رم و ده‌لیم «ترسایت که چوویت؟». سه‌یریک‌مه‌دکات و سه‌ر پاده‌وه‌شینئ و ده‌لایت «له قاچاغبه‌ریدا هه‌موو ریگایه‌ک ترسی خۆی هه‌یه». «ئهی پیمبلئ، ده‌زانیت به‌زمانه‌که‌یان قسه‌به‌کیت. ده‌زانیت؟». «به‌لئ گه‌وره‌م. چون نازانم. ئینسان له‌سه‌ر سنووره‌کان هه‌موو شتیک فێرده‌بیت، هه‌موو زمانیک». دووباره سه‌رسام ده‌به‌وه‌ پنی و به‌ده‌نگیکی زۆر جیدی ده‌لیم «لای هیچ که‌س، هیچ به‌شه‌ریک، هیچ رۆحه‌به‌ریک باسی ئه‌وه نه‌که‌یت. یه‌ک که‌س لێره بزانیته که جاریک چوویت بۆ مه‌مه‌ده‌سه‌ر، ته‌واو، دلنیا به‌لئ ده‌بیته‌وه». «به‌لئ گه‌وره‌م، لای که‌س باسی ناکه‌م. به‌لام هه‌ستمکرد خۆش نییه له تۆی بشارمه‌وه». «باشتکرد، ده‌ستخۆش، منیش زمانی ئه‌وئ ده‌زانم. به‌لام گه‌ر قسه‌به‌که‌م خه‌لکی یه‌کسه‌ر ده‌زانن له کتێبه‌وه فێربووم، من هه‌رچی زمانه له کتێبه‌وه فێربووم... نه‌مامۆستام بووه، نه‌که‌س هه‌بووه قسه‌م له‌گه‌لدا بکات، ناخۆشه‌ وانیه‌؟». ئه‌و نازانیت من باسی چی ده‌که‌م، زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی گه‌وره‌ ده‌گریته و ده‌لایت «به‌لئ گه‌وره‌م».

ئه‌وه‌ی له‌ دیناوار دوورکه‌وتبووینه‌وه، که‌مه‌ ئارامی و دلنیا به‌یه‌کی زۆرتری پی به‌خشیبوو، ئه‌وه‌ی ئیستا ئه‌م چیا یانه‌ی ده‌بینی که‌ پێیان ئاشنایه، دلخۆشی کردبوو. من دووباره‌ په‌ره‌کانی کتێبه‌که‌م هه‌لده‌مه‌وه و ده‌مه‌ویت له‌ به‌ر خۆری ئه‌و به‌یانیه‌دا له‌ ناو یاتاغ و باره‌ جانتای به‌تالیۆنه‌که‌دا که‌میک بخوینمه‌وه. ماوه‌یه‌کی کورت ده‌روات و ئه‌و به‌رده‌وام سه‌یری ئیشکه‌ره‌کان ده‌کات، هه‌موو خه‌ریکی ته‌ختکردن و پاککردنه‌وه‌ی جیگای چادره‌کانن له‌ ورده‌ به‌رد. له‌ ناکاو ده‌پرسیت «گه‌وره‌م، ده‌توانم پرسپاریک بکه‌م؟». بیته‌وه‌ی چاو له‌ کتێبه‌که‌م بتروکیتم ده‌لیم «بپرسه زه‌هاو، بپرسه، چیت ده‌ویت بپرسه». به‌ده‌نگیکی که‌میک دوودله‌وه ده‌لایت «بۆ به‌ تۆ ده‌لێن مسته‌ر گرینۆک؟». «له‌به‌رئه‌وه‌ی من زۆر ده‌گریم». «تۆ کوا ده‌گریته. تۆ نابینم بگریته». «نا، من زۆر ده‌گریم، به‌س تۆ نامبینیت،

کاتیک دەگرم که تۆ لەوی نیت». «بەلام گەورەم بۆچی دەگریت؟ من
 حەزناکەم بگریت». «ئاه زەهاو زۆر تورەمدەکات که بەردەوام بە گەورەم
 بانگەمدەکەیت، زۆر ئازارم دەدات». «ئاخر من لە مندالییەوه وافیربووم،
 وافیربووم بە هەموو کەس بلیم گەورەم، بۆم تەرک ناگریت». «ئاخر
 وازی لیبهینیت باشە، تەرکی بکەیت باشە، زۆر من تورەمدەکات». زەهاو
 بە غەمگینی سەیرمەمکات و دەلیت «چەندجار خەلک بوو گووتووینە
 پیمان مەلی گەورەم، بەلام هەر وەک گەورە لەگەڵدا جولاونەتەوه. بۆیە
 دەمەویت بە هەموو کەس بلیم گەورەم». من تۆزیک وەرزی و تورە، وەک
 کەسیک ناعەدالەتیم بەرامبەر بکات دەلیم «من وام زەهاو، من وام... من وەک
 گەورە لەگەڵ تۆ دەجولیمەوه؟». ئەو بوودەکاتە ئەولاه و دەلیت «تۆ وایت
 گەورەم تۆ وایت». دەمەویت هەستم، دەمەویت تورەیم، بەلام هەستەکەم
 هەرچی بکەم هەمووی نیشانەی خۆم بە گەورە زانییەکی شارداوێه
 کە پێدەچیت تا ئیستا لەخۆمدا نەمیینیت. هیچ نالیم، بۆ ساتیک دەکەومە
 گومانیکێ تەواوێه لە خۆم، ئیستا هەستەکەم وەک هەموو دیلاوارییەکی
 پەسەن خەریکە پردهیم لە کینه بەرامبەر هەر شتیک خۆم بیربختەوه،
 وەک هەر دیلاوارییەکی پردهیم لە توانای ویرانکردن، بەلام خۆم دەگرم، دان
 بە خۆمدا دەگرم و چاوانم پردهبن لە ئاو... بە دەنگیک گریاوێه سەیری
 زەهاو دەکەم و پێدەلیم «سەیرمکە... سەیرمکە... لە بەرئەمەیه پێدەلین
 مستەر گرینۆک». ئەو چاوه گریاوێهکانم دەبینیت و بە ساردییەکەوه دەلیت
 «بەلی گەورەم». «نابینیت من لەوه لاوازترم، بتوانم ناعەدالەتی بەرامبەر
 کەس بکەم». بە گومانەوه سەیری فرمیسکەکانم دەکات و دەلیت «کەس
 نییه ئەوهنده لاواز بیت، نەتوانیت ناعەدالەتی بکات».

دواتر هیچ قسەناکەین، هیچ هیچ. من کتیبەکەم دەخەمە سەر سنگم و
 لە ژێر خۆرەکەدا دەخەوم و زەهاو بە بێدەنگ سەیری ئیشکەرەکان دەکات.

تا ئیواره هه‌موو که‌مه‌که جیگیر ده‌بیت. هه‌موو ئیشکه‌ره‌کان پیکه‌وه پازده چادر هه‌لده‌ده‌ن، راخه‌ری ده‌خه‌نه ناو، ژماره ده‌ده‌ن له چادره‌کان، ئیشکه‌ره‌کان به‌سه‌ر جیگا‌کاندا دابه‌شده‌کری‌ن، یاتا‌غه‌کان ده‌برینه ژیر چادره‌کانه‌وه، نه‌قیب یوکسه‌ل چادریکی بچوکی خوی هه‌یه بۆ خوی و هاوکاره‌که‌ی. هاوکاری یوکسه‌ل کورپکی گه‌نجی چاوشینه ناوی نه‌واسه، جگه له ناوی یه‌که‌می هیچی دیکه‌ی لی نازانین، به‌لام که‌سمان تا ئیستا گه‌نجیکی له نه‌واس جوانترمان نه‌دیوه. من له‌گه‌ل نه‌قیب یوکسه‌لدا سی که‌س هه‌لده‌بژیری‌ن بۆ‌ئه‌وه‌ی ببن به‌ به‌رپرسی هه‌میشه‌یی چیشته‌لینان، یه‌کیکیان خوی پیشتر کاری له چیشته‌خانه‌دا بووه و دووانه‌که‌ی تریان له‌وانه‌ن، وه‌ک خویان ده‌لین، به‌ هیزی نه‌وسنی بوون به‌ چیشته‌کری بلیمه‌ت. یه‌که‌م شت بیکه‌ین ئه‌وه‌یه ده‌بیت جیگایه‌کی باش بۆ چیشته‌خانه و ته‌نووریکی نانکردن دروستبکه‌ین. نه‌قیب سه‌یری ده‌فته‌ری پلانه‌که‌ی ده‌کات و ده‌لیت «به‌لی، سه‌بی ده‌بیت چیشته‌خانه‌یه‌ک دروستبکه‌ین، ره‌نگه وه‌رزی باران بارین به‌م زوانه ده‌ست پیتکات، سه‌ره‌تا شوینیکی قایم و وشکمان ده‌ویت بۆ نانکردن و هه‌لگرتنی ئازوقه‌کان». چیشته‌که‌ره‌کان ئیشیکی زۆر گه‌وره‌یان له‌سه‌ر شانه، به‌لام به‌خته‌وه‌رن، ئیشه‌که‌یان گه‌رچی زۆرتره به‌لام ساده‌تر و ئاسانه‌تریشه. سه‌بی فه‌سیله‌که ده‌بیت به‌ دوو به‌شه‌وه، به‌ شیکیان له‌سه‌ر دروستکردنی چیشته‌خانه‌که ئیشده‌کات، به‌شه‌که‌ی تریان ده‌چیت بۆ چیاکان. نه‌قیب تکا له من ده‌کات سه‌بی له‌گه‌لیان سه‌رکه‌وم بۆ به‌رزایی، ده‌لیت په‌یوه‌ندی به‌ کاری ئیوه‌وه هه‌یه، ده‌بیت ئیوه له‌ نزیکه‌وه کریکاره‌کان ببن له‌ کویدا ئیشده‌که‌ن، ده‌بیت بزانی سه‌ختی کاره‌که تا چه‌نده. نه‌قیب پتی وایه ئه‌م هه‌ریمه‌ مرو‌فی ساغیش شیتده‌کات. ئه‌و ده‌زانیت هه‌موومان جارێ شیفته‌ی جوانی ئه‌م سروشته‌ پاک و به‌ شکویه‌ین، به‌لام ده‌لیت «فریو مه‌خۆ، ئه‌م جوانیه‌ له‌ هه‌زار دو‌ژمن درنده‌تره».

ده‌مه‌و ئیواره به‌ر له‌وه‌ی تاریک دابیت، من و نه‌قیب پیاسه‌یه‌کی درێژ

دهكهن. تهنياسي و ماندويتی و ديمهني ئهم بهرده لانه سهخته كه ميگ له
لووتبه رزي ئهوي بهرامبه ر من دابه زاندوه. وهك هه ميشه چاويكي جيدي و
تيژ و ئازارده ري ههيه، برژانگه دريژه كاني ده توانيت هه موو كه سيگ دوو دل
و دردونگ بكات. به جورينگ له كه پوولندي و بالانواي دهست ده خاته
ژير نيताقه سه ربازيه كه ي و سهيري ئاسمان دهكات و دهليت «هه موو
روژينك بهم چيايه دا سه رده كه وين و دينه وه خوارى. ئيمه زور له دواي
دوژمنه وهين، دهلين ئهوان چهند سالينكه به نهيني ئاماده كاریده كه ن، له
كاتيكدا ديلاوار نوقمى خه وه، ئيستاش ده بيت سوپاسي ئهم ترسه بكهين،
ئهم خه ونه ي كه هه موومانى ئاگادار كرده وه». له سه ر لا ليم ده روانيت و
ده پرسيت «ئيوه ئه وه خه ونه تان بينيوه؟». من ده ليم «نا جه نابى نه قيب،
نا من ئه وه خه ونه نه بينيوه». ئينجا به چاوه شينه كاني راسته وخو
سه يرم دهكات و دهليت «منيش نه مديوه، به لام هه ستم به ترسي خه ونه كه
كرده، ده ميگ باسيده كه ن، ده زانم باسي چي ده كه ن. زور جار هه ستم كه م
كه س ئه وه خه ونه نه بينيوه، به لكو ته نيا وهك من هه ستان به ترسه كه ي
كرده». سه يرم ليتيت كه نه قيب به وه جوره بيرده كاته وه، به هه ندئ
ههنگاوى دريژ پيشم ده كه ويت و به دهست هه ندئ جيگام له ناو چياكاندا
بو دياریده كهات و دهليت «له هه موو ئه وه جيگايانه دا به تاليونى ئيمه، فه سيلى
ئيشى ههيه. تا ماوه يه كي تر برياره هيزه كه مان گه وره تر بيت، ده بيت
لايه ني كه م دوو به تاليون يان سياني تر بخرينه كار. پئويسته هيزيكي
مه ده ني گه وره، به لام به سه ره رشتي ئيداره يه كي سه ربازيى بيته ئيره،
له ماوه ي داها توودا ده بيت سه دان ماموستا، سه دان فرمانبه ر، سه دان
كريكار، سه دان كاسب بين و له م چيايانه ئيشبكه ن، تا سه ره تاي به هار
پئويستمان به خه نده كيكي دريژه، پئويستيمان به هه زارن فه رده خو له، جگه
له وه ي ده بيت زور شويني سنوور به چهند چينيكي يهك له دواي يه كي
ته لي دركاوى بپوشين، ناو بهينه كانيشى بكهين به كيگه ي مين. ليروه

تا خودا هه‌زبکات، تا چاو بېرکات ... ». من ده‌پرسم «به‌لام ديلالوار ئه‌و هيزه‌ی هه‌یه‌ ئه‌م رووبه‌ره دريژ و گه‌وره‌یه‌ پرېکاته‌وه‌». نه‌قیب ده‌لێت «شه‌ر به‌ زۆر و که‌می نییه‌، شه‌ر به‌ ئیراده‌ی جه‌نگاوه‌ره‌. هيزيکی بچوک که‌ مه‌شقی ته‌واوی هه‌بیت و ئیراده‌ی شه‌ری هه‌بیت باشت‌ره‌ له‌ هيزيکی گه‌وره‌ی نارێک. زۆرجار هيز به‌ هۆی گه‌وره‌یه‌یه‌که‌یه‌وه‌ تێکه‌شکێت. جگه‌ له‌ مه‌شق و ئیراده‌، دوو گرنگ‌ترین شت له‌ جه‌نگدا زانیاری ورد و ناسینی دوژمنه‌». به‌ هه‌سه‌ره‌تیکه‌وه‌ سه‌یره‌کات و منیش ده‌لیم «ئیمه‌ ئه‌وه‌مان نییه‌، زانیاریمان که‌مه‌، دوژمنیش ناسین. له‌م هه‌ریمه‌دا که‌س که‌س ناسیت، ئه‌م میله‌ت و ديانه‌ت و زمان و مه‌زه‌بانه‌ هه‌زاران ساله‌ به‌ یه‌که‌وه‌ ده‌ژین، به‌لام هه‌ر غه‌ریبن به‌ یه‌ک». ده‌هه‌ستیت، سه‌یریکی چیاکان ده‌کات و ده‌لێت «من قه‌ت باوه‌رم به‌ ناشتی نه‌بووه‌. نه‌ له‌ به‌رئه‌وه‌ی ئه‌فسه‌رم، پوتبه‌ و مه‌قامی سوپا بخه‌ره‌ لاوه‌، به‌لام به‌وه‌دا دوژمن هه‌یه‌، ناشتی بۆ هه‌بیت. ده‌بوو سی و پینچ سال له‌مه‌وبه‌ر که‌ ديلالوار ئازادکرا، جه‌نگ به‌رده‌وام بوایه‌. سه‌هینی له‌ سه‌ره‌وه‌ که‌ چوینه‌ تروپکی چیا به‌ دوربین سه‌یربکه‌، له‌وێه‌ به‌شیک له‌ چیاکانی ئه‌وبه‌ر ده‌بینیت که‌ دوژمن تێیدا سه‌نگه‌ریان لێداوه‌. دوژمن کێیه‌؟ کۆمه‌لێک تارمایی، کۆمه‌لێک خێوی بچوک له‌ ناو دووربینه‌که‌دا دین و ده‌چن. شتیکن تا مردن نایانبینیت، هه‌میشه‌ ئه‌وان له‌مبه‌ر و ئیمه‌ له‌مبه‌رین، هه‌یج کات ناگه‌ینه‌ یه‌ک، هه‌یج کات وه‌ک دوو که‌سی ئاسایی ناتوانین قسه‌بکه‌ین. ئه‌وه‌ دیواریکه‌ خودا دروستیکردوه‌، فاسیله‌یه‌که‌ ده‌بیت بپاریزین. نه‌ من و نه‌ تۆ دروستمان نه‌کردوه‌. خودا هه‌ر میله‌تێکی خوشبویت دوژمنی زۆری ده‌دات، بۆئه‌وه‌ی زیندوو بمینیته‌وه‌، بۆئه‌وه‌ی توانای به‌رگری له‌ خۆیدا دروستبکات. به‌ خۆرا نییه‌ که‌ خودا ئیمه‌ی لێره‌دا دروستکردوه‌، سه‌یرکه‌، وامه‌زانه‌ دوژمنه‌کانمان هه‌ر له‌ مه‌مه‌حه‌سه‌ره‌وه‌ دین، هه‌ر چواره‌ورمان دوژمنه‌ له‌ ئه‌لانیاده‌وه‌ دین، له‌ سوئاباده‌ وه‌ دین، له‌ شاره‌کانی باشووره‌وه‌ له‌ که‌ربول، کوفیان، نه‌سرین، جودیان. مرقوف

دەبىت بزانىت ئەم ھەموو دوژمنە بۇ ئەو ھە ئىمە تاقى بىينەو». تا ئەو كاتە كەسىڭم نەبىينىو و ابىرىكاتەو، يان لە راستىدا لەگەل ھىچ كەسىڭدا قسەم لەو ڤووەو نەكردبوو تا بزانم خەلك چۆن بىردەكەنەو. نەقىب گووتى « من ڤەم لەوانەيە دوژمن وەك شتىكى كاتى سەيردەكەن، وەك كىشەيەكى سىاسى، دوژمن شتىكە ھەر ھەبوو، وەك چۆن ھەور ھەيە، باران ھەيە، بومەلەر زە و لافا و ھەيە، دوژمنىش ھەيە. ھەمىشە لەوین، ھەر كات چووتە سەر ئەو تروپكانە و بە دوور بىن سەيرتكد دەيانىنى». ھەندى بەردى ھەلگرت و ھاويشتى بۇ دوور، بازوويەكى بەھىزى ھەبوو، بەردەكان بۇ دوور دەڤوشتن، خەندەيەكى گرت و گووتى «شەر بۇ خەلكى لاواز نەكراو، ھەر كات شەر دەستى پىكرد تۆ ئىشىكى تر بدۆزەو، شەر ترسناكە، خەلكانى بەھىز بەرگەى ناگرن، جا بگاتە كەسانى وەك تۆ». تىگەيشتم مەبەستى چىيە، گووتم «بەشى زۆرى خەلك بە خوشى خويان ناچن بۇ جەنگ». بەردىكى تری بۇ دوور نارد و گووتى «من نا، من لەوانەم كە بە خوشى خۆم دەچم. شەرى بچوك نا، شەرى دوو كەس، دوو خىزان، دوو بنەمالە، ئەوانە ئىشى خەلكى گرگن. من قىزم لە شەرى بچوك دیتەو، شەر لەگەل بوغز و كىنەدا جىاوازی ھەيە، بوغز و كىنە ھەستى مرقۇفە گرگنەكانە، شەر ڤوچىكى بەرزى دەوین. من عاشقى ئەو شەرە دىرینانەم، شەرى گەور كە بە يەك فەرمان ھەزاران خەلك دەجولینیت. شەرىك ئەفسەرىك بتوانیت بلىمەتى خۆى تیا دەربخات». من گەرەمەو ھە بۇ سەر بابەتەكەى پىشووئى و بە گومانەو گووتم «خودا كارى چىيە، ئىمە كەسانى وەك دكتور سىامەندى زەریاوارى، ژەنرال مەحمودى قەرەقازانى نارەوینانین بۇ ئیرە. كەسیان خودا نین». «نا، تۆ ھەلەیت. ئىمە دوژمن ھىناوینى بۇ ئیرە. دوژمنىك ھىچ كات لە ناو ناچیت. جەنگ خۆى ديارىيەكى خودایە. ئایا ئىمە شایستەى مانین یان نەمان، ئەو تەنیا لە جەنگدا تاقیدەبیتەو، دوژمن نەبیت من نازانم تۆ كىیت، ئەو كىيە، من كىم

... خودا تەنیا مەرقۇنى دروست نەکردو، بەلکۆ ئەو ئاویئەنەش کە خۇمانی
تیدا دەبینن ھەر لە دەستکردی خۆیەتی، جەنگ ئاویئەنی میللەتانە ... ھا
... یان تۆ لەو باوەرەدایت کە ئیمە خودا دروستیکردوین، بەلام ئاویئەکە
خۆمان دروستمانکردو؟». نازانم چی وەلامی نەقیب بدەمەو.

[illegible]

بای شه و سه‌داکه‌ی له‌گه‌ل خۆیدا برد و خنکاندی.

... هیچ دهنگیکی تری لیوه نه هات.

من گه رامه وه ناو که مپه که، ماندوویتی و ئیشی زۆر ئیشکه ره کانی ته واو شه که ت کردبوو، زۆریان هه ر به جلی ئیشه کانیانه وه خۆیان دابوو به سه ر جیگه که دا. میرئه ودا لم له کونجکدا دۆزیسه وه له شه که تی و ماندو بووندا

خهوی پيدا كه وتبوو. يه كيكم راسپارد بيت به سه په رشتي پاكو خاوينی
 ناو چادره كان. به پيچه وانه ی چاوه پروانی منه وه، ئيشكه ره كان زور هيمن
 و له سه ره خو بوون. شه و به خيزاييه كي بي مانا ده كشا. كه چوومه ده ره وه
 لای چادره كه ی خو مان، زه هاوم بينی له گهل نه واسدا قسه يده كرد، هر
 دوو كيان قاقا پي ده كه نين. من بيته وه ی ئاره زوويه كم هه بيت بزائم باس له
 چي ده كه ن چوومه ژير چادره كه وه، له سه ر راخه ريكي پلاستيكي هر دوو
 ياتاغه كه مان دوور له يه ك راخه را بوون... دلته نكيه كي كتوپر دايگر تيووم،
 بو ئه وه ی كه مي ك پشو و بده م چوومه ناو جيكا كه م و سه ري خو م به
 په توويه كي نه ستوور دا پوشي و به هيمني ده ستم كرد به گريان.

له ماوهی مانگیکا سهی ئەسلان مالهکەیی غەفاریی چۆلکرد و دایه دەست دەلالەکان بیفرۆشن، بەلام دەستی له مالهکەیی دەرەوهی شار نەدا. گواستنهوهی سهی ئەسلان له مالهکەیی غەفاریی به ناوی هۆکاری ئەمنییەوه بوو، بەلام دواتر بۆی دەرکەوت هەلەیهک بووه له هەلە گەرەکانی ژيانی. له گەل وەرگرتنی پەزنامەندی پەسمی دامەزراندنی باغەوانەکانی دیلاوارد، دەستەیهک له گەنجەکان بوون به پاسەوانی تایبەتی خۆی. فەراسە پەش سەردەستەیی پاسەوانەکان بوو. بوونی به سەردەستەیی پاسەوانەکانی سەرۆک، فەراسی بەرەو دۆخیکی نوێ برد، ئیدی نە کاتی بۆ قورئان خویندن هەبوو، نە بۆ سەیرکردنی فیلمە پروتەکان و کەنالهکانی ساتەلایت. هەر له یەکەم پۆژەوه هەستیکرد ئەرکیکی وەرگرتوو که هەموو ژيانی دەگۆریت، له وانه بوو که هاوین مەشقیکی سەربازیی تایبەتی بینی بوو. خۆی دلیابوو که سهی ئەسلان له بەر سنی شت هەلیبژاردوه، یەکەم: ناوهکەیی. دووهم: ناشیرینییهکەیی. سێهەم: سمیٹی. تا جلی سەربازیی له بەرنەکرد و له ئاویتهدا خۆی نەبینی، نەیزانی چ پڕوخساریکی ترسناکی هەیه. کاتیک بۆ یەکەم جار له جلی سەردەستەیی پاسەواناندا چوو بهر ئاویتهی کانتۆره کۆنەکەیی مالهوه، له بەر خۆیهوه گووتی «وای دایه گیان، بەرازیش بمبینیت دەتوقیت».

له وهدا له سهر حق بوو، به لام ئه ی نابيت سهردهسته ی پاسه وانه کان پياوونکی ترسناک بښت. خوی سهیری لیده هات که چون وا به خیزایی له عاشقینکی دین و فیلمه پروته کانه وه، بوو به پاسه وانیکي به هه بیته که خوشی ناویریت سهیری ناوچاوی خوی بکات. پښتر له په شوکانیکي پوچی و جهسته یی قولدا ده ژیا. هر کات بو ماوه یه که له سهیری فیلمه کانی پورنودا نوقمبایه، ده بوو خیرا به خویندنه وهی ئایه تی قورئان و وسلده رکړدنې په یتا په یتا خوی خاوښکاته وه. ئیستا له ناکاو دونیا گورانکارییه کی گه وره ی به سهردا هات، چتر نه ئایه ته کان کاریان تی ده کړد، نه جهسته ی ژنه پروته کان، به جوړیکي توند و کتوپر عاشقی سهی ئه سلان بوو بوو. له قوللایی ناخیدا هه ستیده کړد هه م په یوه نندییه کی دینی، هه م جهسته یی به م پیاووه هه یه. هر بیرکړنه وه له گه وره یی ئه م زاته ئاسووده یده کړد. کاتیک زانی سهی ئه سلان له ناو هه موو کوره کانی غه فاریدا ئه وی بو سه روکی پاسه وانه کانی خوی هه لېژاردوه، له دلی خویدا سویندی خوارد سه روک به روح و گیانی خوی بپاریزیت. له ناکاو هه موو ژانی له ده وری ئه م پیاوه ده سورپایه وه، ئیدی هېچ شتیک له سهی ئه سلان له ژیانیدا گرنکتر نه بوو.

ئو پوژهی که ماله که ی سهی ئه سلانیاں گواسته وه، خوی سهرپه رشتی هه موو شتیکي کړد. سهی زوربه ی که لوپه لی ماله کونه که ی به خشې به دراوسیکان، هه ندی دیکوراتی تایه تی و ناوازه نه بیت، شتیکي ئه وتوی له گه ل خویدا نه برد، به لام گواسته وه ی که لوپه لی ناو گه نجینه و ژیرزه مینه کان کاتیک و هیلاکییه کی زوریان برد. هر شتیک که په یوه نندی به دیلاوار و میژووی دیلاواره وه هه بوو، سهی ئه سلان هه لیگرتبوو. ژیر زه مینی ماله که ی موزه خانه یه کی بچوک بوو، زور که لوپه ل و وینه ی میژوویی بنه ماله ناوداره کانی پاراستبوو، وینه کانیاں، دره ختی بنه چه و ره چه له کیان، چه که کونه کانیاں، تفه نگه لیک هه ندی له قاره مانان پوژانی

شە‌پی‌ی‌ پ‌زگاری‌ی‌ به‌کاریان‌ ه‌ینابوو، خەنجەری‌ به‌ر که‌مەری‌ هەندێ‌ له‌ سه‌رعه‌ش‌ره‌ت و ئاغا‌کانی‌ د‌ی‌لاوار، ته‌زی‌یحی‌ هەندێ‌ له‌ پ‌یاوه‌ ناو‌دا‌ره‌کان، سه‌عاتی‌ بن‌ باخه‌لیان، کل و کلدانی‌ چاویان، قوتوی‌ جگه‌ره‌کانیان، سه‌ب‌ی‌له‌کانیان، ده‌س‌ر و قه‌له‌م‌بری‌ ناو‌ گیرفانیان، که‌وا و سه‌له‌ته‌کانیان، ئه‌و رادیۆ و گرامافۆنه‌ کۆنانه‌ی‌ له‌ ماله‌ ئاغا‌کاندا‌ بووه‌، ئه‌و سه‌ره‌ینه‌ نایابانه‌ی‌ له‌ په‌ری‌ مراوی‌ دروستیان‌کردون، ف‌ی‌شه‌کله‌قه‌کانیان، قاوغی‌ ئه‌و گولانه‌ی‌ له‌ ب‌ر‌نه‌وه‌کانیان‌ه‌وه‌ ته‌قیون، قه‌فه‌زی‌ که‌وه‌کانیان، پ‌ی‌ستی‌ ئه‌و پ‌لنگ و ورچ و ده‌له‌کانه‌ی‌ له‌ کیوان‌ راویان‌کردون. به‌ر له‌وه‌ی‌ ب‌ی‌ر له‌ دامه‌زراندنی‌ ه‌ی‌زیک‌ی‌ چه‌ک‌دا‌رب‌کاته‌وه‌، خه‌یالی‌ لای‌ دروست‌کردنی‌ موزه‌خانه‌یه‌ک‌ بوو بۆ‌ میرزاده‌کانی‌ د‌ی‌لاوار، ده‌یو‌ی‌ست‌ ناوی‌ بن‌یت «موزه‌ی‌ میران» به‌لام د‌وا‌جا‌ر خه‌یالی‌ خسته‌ سه‌ر ئه‌وه‌ی‌ جه‌نگاوه‌ری‌کی‌ راسته‌قی‌نه‌ بیت و ف‌ی‌کر و ه‌وش‌ی‌ خ‌وی‌ نه‌خاته‌ سه‌ر شک‌ری‌ به‌با‌چ‌و‌وی‌ را‌بو‌رد‌وو. هه‌لبه‌ت دروست‌کردنی‌ موزه‌ی‌ میران هه‌ر له‌ خه‌یالی‌دا‌ بوو، به‌لام هه‌ست‌ی‌ده‌کرد ئ‌ی‌ستا‌ کاری‌ گرنگ‌تری‌ له‌ سه‌ر شانه‌ و پ‌رۆژه‌ی‌ گه‌وره‌تری‌ له‌ به‌رده‌م‌دا‌یه‌. جا‌ری‌ک‌ له‌ نو‌س‌ی‌ن‌یک‌یدا‌ ه‌ی‌رش‌یک‌ی‌ ب‌ی‌ژه‌حمانه‌ی‌ کرد‌بووه‌ سه‌ر پ‌روف‌ی‌س‌ۆر به‌ه‌نام، به‌و پ‌ن‌یه‌ی‌ می‌ژو‌وی‌ د‌ی‌لاوار ده‌شی‌و‌ی‌ن‌یت. ئه‌و می‌ژو‌وه‌ی‌ سه‌ی‌ ئه‌سلان بۆ‌ د‌ی‌لاواری‌ دروست‌ده‌کرد، ئه‌و می‌ژو‌وه‌ نه‌بوو که‌ پ‌روف‌ی‌س‌ۆر به‌ه‌نام ده‌ی‌نو‌س‌ی‌یه‌وه‌. ئه‌سلان ئه‌وه‌ی‌ په‌نده‌کرد‌وه‌ که‌ د‌ی‌لاوار نه‌ته‌وه‌یه‌ک‌ ت‌ی‌یدا‌ ب‌ژی‌ له‌ ت‌ی‌که‌لب‌وونی‌ چه‌نده‌ها‌ نه‌ژاد و ع‌ی‌رق‌ی‌ تر دروست‌بو‌و‌یت. چ‌ی‌رۆ‌کی‌ دروست‌ بوونی‌ د‌ی‌لاوار، له‌سه‌ر ب‌نه‌مای‌ ز‌ی‌ندان‌یک‌ که‌ گوا‌یه‌ شاره‌که‌ به‌ ده‌ور‌یدا‌ دامه‌زراوه‌، لای‌ ئه‌و ئه‌فسانه‌ی‌ په‌شی‌ دوژمنان‌ بوو، که‌ به‌ مه‌به‌ستی‌ شی‌واندنی‌ د‌ی‌لاوار دا‌یان‌ر‌شت‌وه‌. ئه‌و پ‌نی‌ وابوو د‌ی‌لاوار سه‌رزه‌مین‌یک‌ی‌ پ‌ی‌رۆ‌ز بووه‌، له‌ هه‌موو ج‌ی‌گایه‌کی‌ د‌ونیا‌وه‌ خه‌لک‌ پرو‌یان‌ ت‌ی‌ک‌رده‌ تا ئارامی‌ و ئاسایش‌ی‌ ده‌روونی‌ به‌ده‌ست‌ب‌ه‌ی‌نن. به‌پ‌نی‌ چ‌ی‌رۆ‌کی‌ ئه‌و، دی‌له‌کانی‌ زه‌مانی‌ زوو له‌ هه‌موو ج‌ی‌گایه‌کی‌ د‌ونیا‌وه‌، پار‌ه‌یه‌کیان‌ داوه‌ته‌

حاکمه کانیان تا دهر فته تېدهن سالانی زیندان له دیلاوار بیه نه سهر، چونکه دیلاوار زه مینی ئازادی بووه، ههستی زیندان بوون، دیلبوون، کویله بوون به پیچه وانه ی ته وای دونه اووه بوونی نه بووه. له نوسینه وهیدا بۆ میژووی دیلاوار، دانیال وهک نه خوشیک و سیحر بازیکی شه رانی ناوده بات که توانای تیکدانی ئاسووده گی مه له که تی هه بووه. دانیال لای سه ی ئه سلان که سیک بووه سی شتی له دیلاوارییه کاندای چاندوه، ترس له دوژمن، ترس له داهاتوو، ههستی دیلبوون، که ئیستا کاتی ئه وه هاتوو هه ر سیکیان له بنه وه بسپینه وه. سه رده می شکستی دیلاوار له و کاته وه ده ست پنده کات که دیلاوار شکوی ئه و پوژانه ونده کات که تیدا له دوژمن و داهاتوو نه ده ترسا و ههستی دیلبوونی تیدا نه بوو. پروفیسور به هنامی وهک خائینیک سه یرده کرد که میژووی دیلاوار ده شیونیت. له سالانی رابوردوودا که هیشتا وهک ئیستا سیاسیه کی به رجه سته نه بوو، چه ندجار له کوپ و کوپوونه وهدا سووکایه تی به پروفیسور کردبوو، به لام له گه ل ئه وه شدا ناوبانگی پروفیسور وهک میژوونوس زور له و له پیتشت بوو. وهک دواتر زانیم، پروفیسور زور ده رگیری وه لامدانه وه ی که سانی وهک سه ی ئه سلان نه ده بوو، گه ر ناچار نه بایه و نه خرایه ته جوغزیکی ته سکه وه که یفی به شه پی ئه مجوره که سانه نه ده هات. به لام وهک له نادین خانمی کچی پروفیسور به هنامم بیست، سه ی ئه سلان پیتشت که سانیکی هان دابوو سووکایه تی به پروفیسور بکه ن، کاریکاتیری دزیوی له سه ر بلاوبکه نه وه، له ریگادا بچه به رده می و تفی تیکه ن، به جوړیک کار که یشتبووه ئه وه ی خه لکیان ده ترسان تا سه ردانی موزه خانه که ی نه که ن.

فه راس ئه و پوژه که مالی سه ی ئه سلانی گواسته وه، خوی به به خته وه رترین که سیک ده زانی که شه ره فی ئه وه ی پیتراوه خزمه تی ئه و پیاوه بکات، هه موو هه ولیکی ده دا، شته شوشه کان و که ره سته ناسکه کان به سه لامه تی بگه نه مالی نوو. کوژکه تازه که ی سه ی ئه سلان به

گر دیکه وه بوو له جیگایه ک به گه په کی جیلوه دار ناسرابوو. هه به هوی ئه وهی، له دیر زه مانه وه جیگا پشوو به پرپرس و سیاسه تمه داره کانی دیلاوار بووه، فه سیلیک له پاسه وانانی تایهت پاریزگارییان لیده کرد. ده میک یه که م لوری که لوه لیان برد و فه راس مال و گه په که نو یکه ی بین ی سه ری له ئیشی خودا سوپما، ئه و پشتر جیگایه کی وا جوان و سه وزی له دیلاوار نه بینیبوو. کوشکه که وه ک ده یانگووت، مالی کورپکی میر سه لیمی قه ره قازانی بووه. میر خوی له میژه لوتف و هۆگریه کی زوری له گه ل سه ی ئه سلان هه یه. کورپه که ی میر سه لیم، که خانوه که ی سه ی ئه سلان ده یکرده مولکی ئه و، یاخی ناو بنه ماله و کایه تیکده ری عه شره تی قه ره قازانی بوو، به هوی نه گونجانییه وه له گه ل باوکیدا « که هه لبهت حاکمی عه سکه ری حاکم یاسین ده کاته برا بچوکی میر سه لیم» هه وار و گه په کی خوی جیه شت بوو تا له جیگایه کی دیکه دا مالیکی ساده بگریت و تیا نیشته جی بینت. میر که له و ماوه یه دا زور هاتو چۆی سه ی ئه سلانی ده کرد، سه رسامیه کی بیسنووری به زانین و بیرکردنه وه و نیشتیمانپهروه ری سه یی هه بوو، هه ر خوی فه رماندار و حاکم یاسینی شی «که برا بچوکیکی هۆگر و گوی له مستی خوی بوو» خستبووه ژیر گوشاریکی وه هاوه، هه ر شتیک سه ی ئه سلان ده یه ویت، ده م و ده ست بو ی جیه جینکریت.

ئه وه ی میر سه لیمی قه ره قازانی کوشکی کورپه یاخییه که ی خوی دایه سه ی ئه سلان نیشانه یه ک بوو بو ئه و جیگا گه وره یه ی سه ید لای میرانی قه ره قازان هه یه تی. کوشکه که چوار نهۆمی زور گه وره بوو، نهۆمی خواره وه ی ته رخان بوو بو فه راس و چه کداره کانی، نهۆمی دووه می ش کرابوو به جیگای کوبوونه وه و شوینی میواندارییه کانی سه ی ئه سلان، نهۆمی سیهه می ش مال و شوینی خواردن و خه و و هه وانه وه ی سه ید بوو، هه رچی ئه رشیف و کتیبخانه که شیتی له نهۆمی سه روتر بوو. فه راس

نه وهک له به شه عاجباتی و رازاوهکانی سهرهوه سهری سورما، به لکو به نهومی یه که میش، که ده بووه جیگا پشووی خوی و پاسه وانهکان سهرسام بوو. پیشتر نه له جیگای وادا زیابوو، نه شوینی وای به چاوانی خوی دیبوو.

قهره قازانییهکان به هه موو هیزی خویان له پشتی سهی ئهسلانهوه وهستان، ته نیا مهرجیشیان ئهوه بوو که رهزمئارای قهره قازانی که ههرزه کاریکی سهره رۆ و بینج لهو بوو بیت به جیگری سهی ئهسلان و به یه کییک له فه رمانده به رزهکانی ناو سوپای باغه وانهکانی دیلاوار، مهرجیک سهی ئهسلان بۆ پاراستنی پشت و په نای خوی نه وهک ههر قه بوولیکرد، به لکو برایه کی بچوکی رهزمئاراشی کرد به بهرپرسی مالیات و مه سهره ف و کاروباری دارایی هه موو سوپاکه ی. قهره قازانییهکان به وجوره ههنگاوینکی گه وره و کوشنده یان دهنه ته وای دهسه لات بخه نه بنده سستی خویان. ئیستا له پال دهسه لات ی زوریاندا وهک فه رماندارانی سوپا، هیزیکی چه کداری نوییان دروستده کرد له ژیر چنگی خویاندا بیت. قهره قازانییهکان ده یانزانی بنه ماله ی ماروفی که نزیک ی سه ده یه که حاکمی دیلاوارن، به قوناغینکی ههرهس و لاوازیدا ده رۆن. براکانی فه رماندار و که سه نزیکهکانی که سایه تیه کی ئه وتۆ گرنگیان تیندا نه بوو بتوانن کاریگه ریه کی زوریان له سه ر ژانی سیاسی هه بیت. سی سال له مه و بهر یه کییک له مامهکانی فه رماندار له دوا ی سه فه رینکی خۆرئاوا، که گه راپه وه به نه خوشیه کی نادیار کۆچیکرد، ئه وه تاکه که سایه تیه کی گرنگی ماروفیهکان بوو بتوانیت رۆلی سه رۆک و فه رماندار بگیریت. مردنی ئه و کیشه ی ماروفیهکانی زیاتر قوولکرده وه و زامی سه ختر کردن. به رزبونه وه ی خوری سهی ئهسلان هه ره شه یه کی گه وره ی بۆ سه ر ماروفیهکان دروستده کرد، به لام عه بدولسه لامی ماروفی که خوی به که سیکی پاک و ساده ده زانی، بیئه وه ی گوینداته ئاگادار کردنه وه ی به رده وامی خزمهکان و راپوژکارهکانی،

ئهو ماوهيه ئيواران بهو پهري دلسافي و سادهبييهوه دهچوو بو لاي مير سهليمي قهرهقازاني و لهوي زوربهی پوژ سهی ئهسلاني دهبيني، شهترهنجی لهگهل دهکرد، پيکهوه لهسهر خوانی فراوان و سفرهه پهنگيني مير نانيان دهخوارد و دهيانخواردوه و ههندی جار گوراني سهردهمی کونيشيان دهگووت، ئاوازهگهليک که پوژاني گهنجی له بهريان کردبوو.

سی مانگ بوو باغهوانهکان دامهزرابوو، ترسيکی گهوارهيان خستبووه دلی ههمووانهوه. له پياواني دهولهتهوه بيگره تا خهلکاني سادهی سهرشهقامهکان، ههموو ترسيان لهم هيزه دلرهقه ههبوو که سل له هيچ ناکاتهوه. ههر ئهو ترسه کاریکی کردبوو، پوژ دواي پوژ ژمارهه باغهوانهکان زياتر بن و خهک له ستايش و پياهلدانياندا زيادهرهوييکهن. شهوان سهی ئهسلان که دهگهرايهوه بو مالي دهچوو بهر پهنبهرهکه، دواي چهند ههفته له کوشتي بهردهوامی بالندهکان، ئيستا تاک تاک و پۆل پۆل بالندهی سهير و ناوازه له ئاسماني ديلاواردا دهردهکهوتنهوه، بهلام ئهو لهم کوشکه نوييهدا کهمتر له بالندهکان دهترسا، ژياني ئيستاي لهگهل غهفارييدا جياواز بوو. ههموو ژياني ئيشيکردبوو بگاته ئهم روژه، بهلام ئيستا نادلنيابيهکی قوول داگرتبوو. لهم دوايهدا دوو ريگای له بهردهمدا بوو، يان بيت بو ئهم گرده و تهواو تیکهل به جيهانی فهلمانرهواکانی ديلاوار بيت، يان به پينچهوانهوه، بچيته بو ماله هاوينهکهی دهروهی شار و بيت به ئوپزسيون. ئهوه لهو بريارانهبوو که دهبوو تهنيا خوی بيدات، زوربهی لايهنگرانی گهنجی مندالکاربوون که دووبارهبوونهوی وشهی وهک «ديلاواری مهزن» «سهرزهميني ئهفسانهکان» «لانکهی ميژوو» له قسه و نوسيني سهيدا سهرساميدهکردن. گهرچی له ناو سياسهتهدار و نهکاديميست و پاريزهر و حاکم و پزيشکهکاندا ههواداری خوی ههبوو، بهلام بيري نهکردبووهوه هيچ يهکيان وهک راويژکار وهربگريت. خوی له ناخی دلهوه رقی له حوکمی بنهمالهکانی ديلاوار بوو، پيشتر له

هه‌ندئ نوسیندا توند ره‌خنه‌ی کردبوون، به‌لام گهر ببووايه‌ته ئۆپۆزسیۆن،
 فهرماندار و حاکمی عه‌سکه‌ری ههر زوو به تۆمه‌تی کودیتا و ئاژاوه‌گیرى
 ده‌یانگرت. باشتترین و ئاسانتترین ڕینگا ئه‌وه بوو بچیته بنبالی بنه‌ماله
 حاکمه‌کانه‌وه تا له سایه‌ی ئه‌واندا بتوانیت له‌شکرکی در دروستبکات، تا
 خۆی و دیلاواریش بپاریزیت. به‌لام ئیستا گهرچی له پال قهره‌قازانییه‌کاندا
 ده‌ژیا، گهرچی ده‌سته‌یه‌ک گهنجی دلسۆز و چه‌کدار له پالیدا بوون، هه‌ستی
 به ترسیکی زۆر ده‌کرد. ئه‌وه‌ته‌ی بووبوو به‌خواه‌نی سوپای باغه‌وانه‌کان،
 زیاتر ده‌ترسا، تا زیاتریش بترسایه‌ فهرمانی به‌چه‌کداره‌ گهنجه‌کانی
 ده‌کرد دل‌ه‌قتر بن، تا ده‌هات بازنه‌ی دوژمنه‌کانی گهره‌تر ده‌بوون،
 نادیارتر و تیکه‌لتر و فره‌پووتریش. چوار مانگ له‌وه‌وبه‌ر که بیروکه‌ی
 دامه‌زراندنی باغه‌وانه‌کانی دیلاواری له‌گه‌ل میر سه‌لیمی قهره‌قازانیدا
 باسکرد، دم و ده‌ست دواى هه‌فته‌یه‌ک که‌مپیکى تابه‌تی مه‌شقیان به
 خۆی و مامۆستا و ئه‌فسه‌ره‌کانییه‌وه خسته به‌رده‌ست. خۆی هیچ کات
 چاوه‌روانی ئه‌وه نه‌بوو، هه‌ستیکرد قهره‌قازانییه‌کان ئیشیکیان پێیه‌تی و بۆ
 شتیک په‌روه‌رده‌یده‌که‌ن، به‌لام قاچی خستبووه یارییه‌کی مه‌ترسیداره‌وه که
 گه‌رانه‌وه‌ی تیندا نه‌بوو، ئیستا جگه له‌وه‌ی له‌گه‌لیدا به‌روات، هیزیکی تابه‌تی
 و وه‌فادار بۆ خۆی دروستبکات چاریکی تری نه‌بوو. نه‌ده‌بوو جیگره‌که‌ی،
 که ده‌یکرده په‌زمنا‌رای قهره‌قازانی به‌هه‌موو شتیک بزانیته. په‌زمنا‌را
 له‌وه‌گهنجه‌ لووتبه‌رز و له‌خۆباییانه‌بوو که به‌رده‌وام قژی به‌چینیکی
 ئه‌ستوور له‌جیلی بریقه‌دار داده‌هینیت، هه‌میشه و له‌هه‌موو بۆنه‌یه‌کدا،
 زستان بیت یان هاوین له‌کراس و پانتۆلیکی شینی کالدا ده‌سورپته‌وه، که
 ههر که‌س له‌به‌ری بکردایه‌ ده‌بووه گالته‌جاری دنیا، به‌لام له‌گه‌ل شیوه
 و جه‌سته و نیگا ئه‌رستۆکراتییه‌که‌ی ئه‌ودا زۆر ده‌گونجا و پوخساری
 که‌سیکی به‌زه‌بر و ئااسایی پێیه‌خشیبوو. سه‌ره‌تا گهنجیکی گه‌مژه‌ی
 فیزن هاته به‌رچاوی که ده‌کریت ئاسان لغاو بکریته، به‌لام زوو تیکه‌یشت

که شه ی تانۆکیکی بنه وه بر و فیلزانه و ته وای ئه و فه رمان و رینمایانه
 ره چاوده کات که که سانیککی له خۆی زیره کتر له سه روو یان له خوار
 خۆی پینده دهن. هه ندی جار واره فتاریده کرد وه ک ئه وه ی سه ی ئه سلان
 ته نیا فه رمان به ریک بیت، ئیشی خویندنه وه ی وتار و جۆشدانی خه لک و
 زیادکردنی خروش بیت. زۆری نه برد که سه ی ئه سلان زانی هاتنی بۆ
 ناو ئه م کۆشکه جۆریکه له ته له و گه مارۆدانی هه تا هه تای، به جۆریک
 ئیستا جیا له وه ی بی هیچ ئه مسه ره و سه ریک ملکه چی قازانییه کان
 بیت، چاره یه کی تری نییه. چه ند بیریده کرده وه، له کتبخانه که ی خۆیدا
 ئه مسه ره و سه ری ده کرد، سه یری بالنده کانی ده کرد و جنیوی پینده دان،
 ته نیا رینگایه ک بیگرتایه ته به ر، ئه وه بوو له گه ل قه ره قازانییه کان ته با بیت
 و به زورنای ئه وان سه مابکات، به لام له پالیدا خه ریکی به هیزکردن و
 جیاکردنه وه ی پینگه ی خۆی بیت له سوپای باغه وانه کاند و هه موو شتیکی
 بکات جهنگاوه رانی سوپا وابهسته و گوێرا دیتری ئه و بن. بۆ ئه وه ی خۆی
 له چاودیتری به رده وامی قه ره قازانییه کان بشاریته وه، پۆژانه کۆبوونه وه ی
 گه وره ی سازده کرد، هه ولی ئه وه بوو یه ک یه ک له باغه وانه کان نزیک
 بیته وه و بیان به ستیته وه به خۆیه وه. ده بوو کاریزمای گه وره ی خۆی
 به کاری به ئیت تا خۆی وه ک تاکه سه روک ده ربخات. نه ده بوو ئه و کاره له
 که نالیک زانراو و ئاشکراوه به رپۆه به ریت. پۆژیک فه راسه ره ش و حامید
 سولتانی راسپارد هه موو زانیارییه کی پنیوست له سه ر نه جمی ئایشه گول
 کۆبکه نه وه. ئایا مرۆفیککی راستگۆیه؟ فیل باز و بلوف چییه؟ دلسۆزه
 یان درۆزنه؟ . ماوه یه ک دواتر که هه موو ئه و زانیارییه کی له سه ر نه جمه
 ده سته که وت، پۆژیک بانگی کرد بۆ مالی خۆی له جیلوه دار .

نه جم له وانه نه بوو توانای چه ک هه لگرتنی هه بیت، به لام ده میک سه ی
 ئه سلان، قسه کانی ئه و پۆژه ی ماله هاوینه که ی خۆی بیرکه وته وه، واهاته
 فیکری که ئه و له هه ر که سیکی تر باشتر بیت تا بیکاته جۆش سین و

خروشينهري سوپاكهى. چما سوپاياهكى وا گه وره پيوستى به كه سيك نه بوو ئيشى ته نيا گهرم كردن و جوشدانى سهربازان بيت؟ نه جم گهر چاپوك بايه، بو كارىكى و اباش بوو، ئه و ئيشه كه سيكى دهويست نه روشنفكر بيت و نه گهرمه، بهلكو شهيداي دلگهرمى و حه ماسهت بيت. ئه و به ئاشكرا بو ههستىكى قولى توانه وه و يهكگرتن و گهرمبوونه وه دهگه را. به يانيه كه له گهل فهراسدا ههردووكيان هاتن بو كتيخانه كهى سهى ئهسلان. جامانهيهكى رهشى له ملييه وه ئالاندبوو، كه مه ريشىكى هيشتبوو وه و وهك هه ميشه قژىكى شپزهى بوو، نارىكى خوى و جلهكانى له گهل فهزاي رازاوهى كوشكى سهى ئهسلاندا نه دهگونجان، بهلام پاسه وانهكان بوئه وهى بريندارى نهكهن و نه يخه نه بهر ترس و دوودلى هيچ تيبينيهكى تاييه تيبان نه دايه. سهى ئهسلان دواى به خير هاتن و تهوقهى گهرم، بهرام بهر خوى داينا و بيئه وهى هيچ پينچ و پهنايهكى له گهل بكات، دهستى گرت و گووتى «نهجم، يهك قسه، تكايه پيمبل، دهتهويت له گهل باغه وانهكانى ديلاوار ئيشبكهيت يان نا؟». نهجم كهنجىكى قسه له روو بوو، بيئه وهى ترسيكى له سهى ئهسلان ههبيت گووتى «من ئههلى تهقه و تفهنگ نيم، هه ندئ به شهر بو چهك دروست نهكراون، من له وانهم. گهر دهتهويت منيش چهك ههلبگرم و له گهل مهفرهزهكاندا ده رچم، كارى وا به من مه سپيره، من كه سيكى نهخوشم دهبيت بهردهوام له جيكاى گهرمدا بم، نابيت زور له دهره وه بمينمه وه، نابيت سهرما زور ليمبدات». سهى ئهسلان سهرى لهقاند و گووتى «قسم له وه نييه، تو له وانه نيت بمهويت بتخمه مهفرهزه چهكدارهكانه وه، من دهزانم تو نهخوشيت، بهلام دهزانم تو چهريشت له ئاگره، ئاگرىك دهروونى ئينسان گهرمبكات وه، من دهمهويت تو ئه و ئاگره بيت، پشكوى سوپاكه م بيت». نهجم بيئه وهى بزانيت سهى ئهسلان مه بهستى چييه گووتى «بهلى من پيوستيم به جوش و گهرميهكى زوره. كه هاتمه وه بو ديلاوار به دواى ئه وه دا هاتم،

من نیوه‌ی ژیانم زیاتر له ده‌روه‌ی دیلاوار ژیاوم، به‌لام لای ئیوه هه‌ر که‌سێک نه‌توانیت تهنه‌گ هه‌لبگریت و ته‌قه‌بکات، به‌که‌مه‌ندام و هه‌یج له باردا نه‌بوو حیسابده‌کریت. به‌لام دیلاوار ته‌نیا به‌ته‌نگ ناپاریزریت». سه‌یی بیئه‌وه‌ی هه‌یج له ویقاری خۆی تیک‌ب‌دات گووتی «من تۆم بۆ ئه‌وه بانگ‌کرده‌. باغه‌وانه‌کانی دیلاوار پێویستیان به‌حه‌ماسه‌ته، پێویستیان به‌خروشیکی گه‌وره‌یه، یه‌کیک بزانیته‌ چۆن ده‌روونیان داغه‌دکات و هۆشیان گه‌رم‌دکاته‌وه، من تۆم بۆ ئه‌وه ده‌ویت». نه‌جم، چاو له‌ ناو چاو سه‌یری سه‌ی ئه‌سلانی کرد و گووتی «ئیشه‌که‌ی من چی ده‌بیته‌؟ بی ئه‌مسهره‌ و سه‌ر و پێچ و په‌نا پێمبلی». سه‌ی ئه‌سلان سه‌یریکرد و گووتی «ئیشه‌که‌ت ئه‌وه ده‌بیته‌، بیخه‌یه‌ته‌ میشکی هه‌موو باغه‌وانه‌کانه‌وه که‌ ئه‌م سوپایه‌ ته‌نیا یه‌ک سه‌رۆکی هه‌یه، کاریک بکه‌یت باغه‌وانه‌کان عاشقی سه‌رۆکه‌کیان بن، به‌ پشت و په‌نای خۆیانی بزائن، به‌ پابه‌ری خۆیانی بزائن. گه‌ر ئه‌وه نه‌بیته‌، ئه‌وا هه‌ر که‌س دیت و ده‌ست ده‌خاته‌ کاروباری ئێمه‌وه. گه‌ر هه‌مووتان له‌ ده‌وری من کونه‌بنه‌وه، ته‌مه‌نی باغه‌وانه‌کان زۆر کورت ده‌بیته‌. ته‌نیا شتیکی ئه‌م هه‌یزه‌ بۆ هه‌ته‌هه‌تایه‌ به‌ یه‌که‌وه گریندات عه‌شقی سه‌رۆک و عه‌شقی دیلاواره. ئه‌وه کوپم ئه‌و تین و ئاگره‌شه‌ که‌ تۆ بۆی ده‌گه‌ریت، پشکووی ئه‌و جۆش و خروشه‌شه‌ که‌ هه‌موومان ده‌کات به‌ یه‌ک دل و یه‌ک ده‌ست. سه‌یرمه‌که‌ نه‌جم... مه‌روانه‌ ئه‌م کۆشکه‌ که‌ ئێستا تیا نیشته‌جی بووم، من وه‌ک ده‌سته‌به‌سه‌ر وام، ده‌زانیته‌ که‌سیکیان به‌ سه‌ردا سه‌پاندووین که‌ ناوی ره‌زمئارا قه‌ره‌قازانییه‌، یه‌کیکی شه‌یتان سیف‌ه‌ت و به‌ فیتره‌ت سیخوره‌. ئیشی ره‌زمئارا ئه‌وه‌یه‌ باغه‌وانه‌کان بخاته‌ خرزه‌تی بنه‌ماله‌ی قه‌ره‌قازانییه‌وه... تیده‌گه‌یت؟ . له‌ کاتیکیدا ئیشی ئه‌م سوپا مه‌زنه‌ شه‌پ‌کردنه‌ له‌ گه‌ل دوژمنانی دیلاواردا، پاک‌کردنه‌وه‌ی دیلاواره‌ له‌و عه‌شره‌ت و خه‌یله‌ خو‌ف‌رو‌ش و نیشتیما‌نفرو‌شانه‌ی دزه‌یان کردۆته‌ شاره‌که‌وه، ئاماده‌کردنی گه‌نجه‌کانه‌ بۆ شه‌ری داها‌توو... خۆت ده‌زانیته‌ شه‌ری

داھاتوو سەختتەرىن شەپرى ئىمە دەپىت، شەپرىك دەپىت مېژوو بەخۆيەو ەيىنىو. ئىمە سوپاسى قەرەقازانىيەكان دەكەين، كۆمەكماندەكەن، پارەمان دەدەنى، ئازوقەمان دەدەنى. بەلام دەپىت باغەوانەكان سەرۈكى خۇيان بناسن، خۇشپان بوپت... ئىشى تۇ ئەوئەيە ئەو ئاگر باوەشىنبەيت».

كە قسەكانى تەواوكرد سەيرى چاوانى نەجمى كرد، دلىابوو ئەركىكى زۆر گەورەى پىسپاردو، نەينىيەكى گەورەشى خستۆتە بەر دەست، بەلام بېرواى بە تواناى خۆى لە ناسىن و خويندەوئەى مروڤدا ەبوو. نەجم كەمىك وەستا و پاش ئىستىكى زۆر كورت گووتى «جەنابى سەى ئەسلان، ئەوئەى ئىو دەيلىن راستە، ئاگر بى وەفادارى لە دىدا داناگىرسىت. مەن كە ھاتوومەو بۆ دىلاوار بۆ ئەو ھاتووم لەگەل خەلكى ئەم شارەدا تىكەل بىم، بىم بە بەشىك لە مىللەتەكەى، ھەم دەروون و ھەم جەستەم چاوپروانى ئەو تىكەلبوونەن. مەن نەخۇشم و چاوپروانى شتىكم گەرمم بكاتەو. بەلام گەر ئىستا دەم و دەست بە ئىو بلىم بەلى جەنابى سەرۈك بەم كارە ھەلدەستم، وەك كەسىكى درۆزن و ھەلپەرىست دەردەكەوم. ئەوئەى ئىو داوايدەكەن ئارەزووى گەورەى مەن. مەن دەزانم عەشقى سەرۈك چ ئاگرىك لە دلى خەلكى ئائومىد و ترساودا دەكاتەو، بەلام كارىكە بەرنامەى دەوئەى، ئىشى دەوئەى، دەپىت بزانم لەگەل تواناى مەندا دەگونجىت. ماوئەكەى كورتم بەدەرى بىرىكەمەو». سەى ئەسلان، گەرچى ئىستا داواى كۆمەكى لەم گەنجە كردبوو، بە يقارى سەرۈكىكەو كە پىوئىستى بە ھىچ كەسىك نىيە تا سەرۈك بوونى خۆى بسەلمىئەت گووتى «تۆلەو ھەدا ئازادىت خۆت دەردەخەيت يان نا، خۆت دىئە مەيدان يان ھەر كار بە كادىرەكانى تر دەكەيت، لەو ھەدا بىريار بە دەست خۆتە». نەجم كەمىك جامانەكەى مىلى توندكردەو و وەك كەسىك لە ناكاو ھەست بە سەرما بكات گووتى «گەنگەرىن شت بۆ مەن بارى پۇچىيە، مەن پىوئىستم بە شتىكە جۆش و خرۆشى بگاتە سەر ئىسقانم. ژيان خۆى

سارده، ده بێت به هه ماسی شتی گه وره گه رمیكهینهوه، لای من پاست و درۆ نرخى نییه، به لكو خرۆش و گه رمی، تیکه لکردنى عه شق و سیاسهت، فیداكارى و ئیمان، ئه وانه گرنگن. من بۆئهو هاتمه وه بۆ دىلاوار، لیره مرووف به ئاسانى ده توانیت شتیک بدۆزیته وه بۆى بژى... هه ر شتیک بێت گرنگ نییه، عه شق بێت، دۆژمنايه تى بێت، ئاشتی بێت یان جهنگ... هه ر شتیک وابمه هه ژینیت هه سته بکه م هه شتا نه مردوم، هه سته بکه م له شم له و سه رمایه دوورکه و تۆته وه... من ده ردیکى پیسم هه یه، سه رمایه کى سه یر به رده وام له ئیسقانمدايه». وایگووت و خۆى له شوینی خۆى هه سته، وهک به وه بزانیته قسه کان کوتایى هاتوون. هه زى له دانیشتنى وا کورت و پوون و خیره بوو، نه یده ویست ماوه یه کى زۆرتر بمینیته وه و قسه یه کى دى بکات. پیاویک بوو ئاره زووى له قسه ی په راویز و زۆر گووتنى لابه لا نه بوو، شته کان چى بوونایه وه ریده گرت و چى هه بایه ده ییه خشى و هه لده سته و ئه و جیگایه ی به جیده هه شت. که سیک بوو پینچه وانه ی سه ی ئه سلان که په راویزی له جه وه ره لا گرنگتر بوو.

خواستی سه ی ئه سلان ئه وه بوو به جوړیک خۆى بگریت، قه ره قازانییه کان نه توانن هه ر کاتیک ویستیان له شوینی خۆى وهک سه روک و دامه زرینه رى باغه وانه کان دوور یبخه نه وه. ده یزانى قه ره قازانییه کان ده یانه ویت وهک فه رمانبه ریکى پله بالاى خویان سه یریه کهن، ئیستاش خسته بوویانه بازنه ی که مارۆیه کى گه وره وه، هه رچییه کى کردوه ده بێت هیزى خۆى جیا بکاته وه و وهک سه روکیکی پاسته قینه و بى پکا به ر ده ربکه ویت، گه ر نا که م که م ده موچاویکی تری ده خه نه جى و له ده رفه تیکى گونجاویشدا دوور نییه له ناوى به رن. ئه و ترسه سه ی ئه سلانى ده خوارد... وایده کرد گومان له هه موو شتیک و هه موو که سیک و هه موو شوینیک بکات. له قوولایى دلدا زۆر پقى له قه ره قازانییه کان بوو، ده یزانى دىلاوار لای ئه وان ته نیا سه رزه مینى ده سه لات و فه رمانه واییه،

نەوێك نیشتمانی. دەیزانی ئیستا هەموو خەیاڵی ئەوان تەنیا لای ئەوێهه چۆن ئەم بەکاربەیتن، هەموو خەیاڵی ئەمیش نیشتۆتە سەر ئەوێ، چۆن قەرەقازانییه‌كان بەکاربەیتن.

لەو پۆژەوێه که نه‌جم بوو به‌ سه‌روکی تیمکی نه‌ینی پڕوپاگه‌نده، ده‌رکه‌وتن و ده‌روشانه‌وه‌ی سه‌ی ئەسلان چه‌ند پله‌یه‌کی دی به‌رزبووه‌وه. به‌یانیه‌ک دیلاوارییه‌كان له‌ خه‌و هه‌ستا و بینیان دار و دیواری دیلاوار به‌ دروشم و ستایشی خه‌باتگیری گه‌وره‌ سه‌ی ئەسلان پازاوه‌ته‌وه. دیاربوو شه‌و چه‌ندین تیمی نه‌ینی ئاوابوونی مانگیان به‌ هه‌ل زانیوه‌ و له‌ ژیر باڵی تاریکیدا وه‌ک کاریکی نه‌ینی بکه‌ن ئەو دروشمانه‌یان نویسه‌وه، له‌ هه‌مان ماوه‌دا، ناو به‌ ناو، هه‌ر جاره‌ش له‌ گه‌ره‌کێکه‌وه‌ گه‌نجان و مندالان وه‌ک پڕوداویکی خۆپسک و سروشتی ده‌رژانه‌ سه‌ر شه‌قامه‌كان و په‌پۆی وه‌نه‌وشه‌یی باغه‌وانه‌کانیان ده‌به‌ست و هاواریانده‌کرد «بژی سه‌روک، بژی رابه‌ر، بژی ئەسلان».

هیچ کات میر سه‌لیمی قه‌ره‌قازانی خۆی وا پیشان نه‌ده‌دا که بلندبوونه‌وه‌ی خۆری ده‌روشاوه‌ی سه‌ی ئەسلان شتیک بیت دلی قه‌ره‌قازانییه‌كان ناخۆشبکات، شه‌وان وه‌ک هه‌میشه‌ و به‌ ده‌ستووری خۆی، خوان ده‌پازایه‌وه، هه‌م سه‌ی ئەسلان و هه‌م سه‌رکرده‌کانی تری دیلاوار ئاماده‌ده‌بوون، شه‌رابیان ده‌خواره‌وه، گۆرانیان ده‌گووت، گوینیان له‌ موسیقای په‌سه‌نی ناوچه‌ جیاوازه‌کانی دیلاوار ده‌گرت.

ئەو پۆژگارانە به‌وجۆره‌ بوو... له‌ گردی جیلوه‌دار هه‌م شه‌راب، هه‌م سوڤره، هه‌م ترس حوکیانده‌کرد. سه‌ی ئەسلانیش له‌ مامۆستایه‌کی بچوکی میژووه‌وه، ئیستا یه‌کیک بوو له‌وانه‌ی له‌گه‌ل حاکمه‌ دیرین و بنه‌ماله‌ گه‌وره‌کاندا مللانیی ده‌کرد.

خه ونیک له ده فتمری خه ونه کانمه وه

واده بینم وهک شاخه کان له ئاسن بن، ئاسنی رهش. چیا بهک له ئاسن که گولی ناسک و قه شهنگی له سه ره رواوه. گویم له دهنگی پیلاره کانی خومه، که بهر ئاسنی سهخت و پر زرينگهی زهوی دهکه ویت، دهنگی پیلاره کانم هیند بهرزه، وهک دهنگی پینی دیو یک وه هایه به هیمنی به ناو دولیکی کیدا بگه ریته وه بق مال. ئه وه سهسته سهیره م ههیه که من هه م دیوم و هه م ئه وه که سه م که له دهست دیو هه له اتوووه. له چرکه هه کدا دیوم و زهوی له ژیر قاچمدا دهله ریته وه و له چرکه که ی دیکه دا به تر سه وه ئاورد ده مه وه و هه سته ده که م من مه خلوقینکی بچوکم و جانه وه رینکی گه وره خه ریکه پیم پیداده نیت... من دیوم و دیو نیم... دیوم و دیو نیم. دوا جار خوم له تونلیکی تاریکدا ده بینمه وه که هه زاران چه کوش ده کیشن به دیواره کانیدا. ماوهیه کی دریز ده روم و جگه له چه کوشه کان که سه ره به خو و بی هه چ ده ستیک، بی هه چ شان و بازوویه که ده کیشن به دیواره کاندا هه چ نابینم، له ناکاو ده موچاوی سهیر سهیر، عاره قاوی، ماندوو، له تاریکدا ده رده که ون... هه ندیکیان پیده که نن، هه ندیکیان ده لیت «وای»، هه ندیکیان ده گرین، هه ندیکیان بیتاک سهیره که نن... دهنگیک ده لیت «تماشا تماشا کی لیرهیه، تماشا تماشا کی لیرهیه، وهک به کیکی نه بینراو په لم رابکیشیت، هیزیکی باره شئاسای توند له گهل خۆیدا ده مبات، له بهرده م ئاویکی شیندا ده وه ستم، مامه سیام له سه ره به رینکی رهش له ناوه راستی ئاوه که دا دانیشتوووه و ده لیت «مسته ر گرینوک وه ره ده موچاوت بشو، ئه م ئاوه زور پاک و زواله». باوکم له پشتمه وه وه ستاوه و ده لیت «گویت لی نه بوو مامه سیات چی گووت، که ریت، گیزیت، که ریت، گیزیت، که ریت، گیزیت، گویت لی نییه؟». ده مه ویت به ره و لای مامم بروم، به لام

ده‌بینم ده‌که‌وخته ناو ئاوه شینه‌که‌وه و ده‌خنکیت. من سه‌یریده‌که‌م ده‌خنکیت ... ده‌توانم ده‌ستی بۆ درێژ‌بکه‌م و ده‌ریبه‌ینمه‌وه، به‌لام به‌خه‌نده‌یه‌کی دزیو و ره‌شه‌وه سه‌یریده‌که‌م و ده‌ستی ناده‌می. ده‌نگیک له‌ پشته‌وه ده‌لێت «هه‌تا تۆش ئه‌ی مسته‌ر گرینۆک... هه‌تا تۆش...». به‌لام ئه‌مجاره‌ نازانم ده‌نگی کێیه، ده‌نگیکی ناسیاوه، ده‌نگیکه‌ بیستوومه، به‌لام له‌ خه‌و راده‌چه‌نم و هه‌شتا ته‌واو تینه‌گه‌یشتووم که ده‌نگی کێیه.

بۆرۈزى دوايى سەردەكەوينە سەر ترۈپكەكان، سەر لوتكەيەكى سەر كەش
 كە بەسەر زەمىنىكى سەير و ئالۈز و بەرىندا دەروانىت. پىدەچىت نەقىب
 نەجات پىشتەر چەند جارىك ئەم جىگايەى بىنىيىت. كە سەر كەوتىن نىزىكى
 پەنجا كەس بووين، ئىشكەرەكان ھەموو تىشوو و پاچ و بىل و خاكەنازيان
 پى بوو. لە بانى ترۈپك لە پشت زنجىرە بەردىكى تىژەو، تەختانىيەكى
 گەورە ھەيە، دەبىت لەویدا بىكەيەكى چاودىرى گەورە و مەككەم دروست
 بىكرىت، بىكەيەك ھەم چەند يەكەيەكى جەنگاۋەر بتوانن ۋەك خالىكى
 بەرگىرى بەكارىبەتتىن، ھەم شوينى دامەزراندنى پروانگەيەك بىت بۆ
 چاودىرى جولەى دوژمن. كە گەيشتىنە سەر لوتكە و لە بان ئەو تەختانىيە
 پشووئەكمان دا، ھەوا ساف و ئاسمان پوون و خۆر بە تىن بوو، دواى چا
 خواردنەو ھەيەكى كورت من و نەقىب نەجات چووينە پشت بەردىكى گەورە
 و نەقىب دووربىنەكەى خۆى دايە دەست من و گووتى «پروانە، لىرەو ھە
 بەشىكى زورى خاكى دوژمن لە بەردەمماندايە». دەستى درىژكرد و بە
 ئامازە پىشانىدام «لىرەو ھە جولەى زۆربەى ھىزەكەيان دەبىنىن، سەيرى
 ترۈپكى ئەوبەر بىكە، دوژمن لەویدا بىكەيەكى گەورەى دامەزراندو، زۆر جار
 پاسەوانەكانيان ديارن كە دىنە خوارتر و بەسەر دامىنى دۆلدا دەروانن.
 گەر شەربكەين يەكەم جىگايەك دەبىت بىگرىن ئەو لوتكەيەيە. وا مەزانە

ئەو ھە کاریکی ئاسان دەبیت، گەر جەنگ ھەلبگیرسیت، ئەم دۆلە ی نیوانمان پردهبیت لە لاشە، دوور نییە یەکیک لەو لاشانەش من بێم یان تۆ بیت یان ھەر کەسیکی تر لە ئیمە. دوژمن ماوہیەکی زۆرە و بە جۆریکی پوژانە و بە نہینی و بێ راکیشانی سەرنجی ئیمە ھیز بۆ پشتی چیا دەھینیت. گەر شەر بیت ئەم زەویە ی نیوانمان ھەمووی خویناوی دەبیت، بەلام لەگەل ئەو ھەشدا من ئارەزووی جەنگ دەکەم، چاوہروانی دەکەم. وای جەنابی مستەر تۆ نازانیت چەند بە خۆزگەوہ بوی دەژیم. دەبیت لیرە بنگە یەکی مەحکەمان ھەبیت تا چاودیری بەسەر ناوچەکەدا ونەکەین، لەم شویتەدا دەبیت ئیشیکی زۆر بکەین، دەبیت پەناگیەکی کۆنکرتیمان ھەبیت تا ھیزیکی کۆماندوی مەشقراو خوی بشاریتەوہ، کریکارەکان دەبیت لە بایەخ و نرخ ی ئەم ئیشە ی خویان بزائن. ئیشیکی سەخت دەبیت، دەبیت تۆ تییان بگەینیت، دەبیت بزائن، لەم پوہ دەبیت دەستبکەن بە ھەلکەندن و قوولکردنەوہ، سەعاتیکی تر ئەندازیارەکان دەگەنە بەرەوہ، ئەم لوتکە یە ساردترین لوتکە ی ناوچەکە یە، لەوانە یە لە مانگیک یان چل شەوی ترەوہ بەفر دەست بە بارین بکات. تا خیرا ئیشبکەین لە قازانجی خۆمانە. سەیرکە لەم ترۆپکەوہ تا ئەوسەر، لە ھەموو لوتکەکاندا تا چاو بربکات. لە ھەموو جیگایەکدا فەسیلیکی وەک ئیمە ئیشدەکات، لە ھەرجیگایەکەوہ دوژمن دزەبکات بۆ ناو دیلاوار دەبیت پینگای لێبگیرین... دەبیت سەنگەر لێدەین».

من زۆرسەرم لەو شتە سەربازییانە دەرەدەچوو، سەیریکی فەسیلەکەم کرد و لە ناخەوہ ھەناسە یەکی قوولم ھەلکیشا. دانیابووم پوژانیکی سەخت لە بەردەمماندا یە، بەلام راگرتنی ئارامی دەروونی فەسیلەکەش کاریکی ئاسان نەبوو. ئەوہ ی سەخت بوو ئەوہ بوو ھیچ ئیشکەرێک تا کوتایی زستان و تەواوبوونی بەشی زۆری کارەکان نەیدەتوانی ئەم ھەریمە بەجیبھێلێت، ئەوانە ی سەرپێچیان بکردایە دەبران بۆ زیندانیکی سەربازیی کە بە قسە ی نەقیب لە ناو چیاکاندا بوو، ئیشکردن لەو ی ھەلومەرجیکی سەختتری

هه‌بوو. من ده‌بوو به‌ر له‌وه‌ی فه‌سیله‌که ده‌ستبکات به‌ ئیش هه‌موو شتیکیان پێیلیم. هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ ترسیک و دوودلییه‌کی زۆر له‌ چاوی هه‌موواندا بوو. ساتیکی سه‌خت و ناخۆشی ژیا‌نی من بوو، ساتیک که ئیتر ته‌واو وه‌ک هه‌ر یه‌کیکی دی له‌ دی‌لاوار را‌ده‌ستی ئه‌و شه‌پۆله‌ گه‌وره‌یه‌ ده‌بووم که هات‌بوو، یان ده‌بوو لینگه‌ریم ئه‌م ئیشکه‌رانه‌ بی هیچ پشت و په‌نایه‌ک له‌م شاخه‌دا کاربکه‌ن یان به‌ قسه‌ فریوانبده‌م و مانایه‌ک به‌ کاره‌که‌یان بیه‌خشم. دووربینه‌که‌م له‌ نه‌قیب وه‌رگرت و یه‌ک به‌ یه‌ک کریکاره‌کانم برده‌ پشتی به‌رده‌که‌ و پیمگووتن «سه‌یربکه‌، ئه‌و تارمایانه‌ ده‌بینیت که له‌وبه‌ر له‌ نێو به‌رده‌کاندا هات‌وچۆده‌که‌ن، ئه‌وانه‌ دوژمنن، تیده‌گه‌یت، دوژمن که چه‌ند وه‌خته‌ دیته‌ خه‌نمان، هه‌ره‌شه‌ له‌ شاره‌که‌مان ده‌کات، هه‌ره‌شه‌ له‌ ژیا‌نمان ده‌کات، ئیمه‌ بۆیه‌ لی‌ره‌ین تا کاربکه‌ین. گه‌ر کارنه‌که‌ین ده‌مانبه‌ن بۆ زیندان، زیندانی ئیشکه‌ره‌کان نزیک‌ی دوو سه‌عات لی‌ره‌وه‌ دووره‌، له‌ ناو چیاکانی باکووردایه‌، له‌وئ ئیش هه‌روا ئاسان نییه‌، سه‌خت‌تر و ناجۆر‌تره‌، چاودیره‌کان دل‌ه‌قترن، به‌ شه‌ویش پشوو نییه‌. هه‌ر چیه‌که‌مان کردوه‌ ده‌بیت به‌رگه‌ بگرین، هه‌ر چیه‌کت کردوه‌ ده‌بیت هه‌یز بده‌یته‌ خۆت و نه‌که‌ویت و نه‌پوخیت. شته‌که‌ تایبه‌ته‌ به‌ دوژمن... بروانه‌ ئه‌وه‌تان، ده‌یا‌نینی له‌ دووربینه‌که‌تدا... ئه‌وه‌تان، زۆر نزیکن. ده‌بیت بزانی‌ن که له‌ جه‌نگدا‌ین، له‌ شه‌ری مان و نه‌ماندا‌ین... هه‌ر پاچیک ده‌یده‌یت له‌ زه‌وی وابزانه‌ که گورزیکه‌ و ده‌یده‌یت له‌ دوژمن، هه‌ر بسته‌خاکیک هه‌لیده‌که‌نی وابزانه‌ گوریکه‌ و بۆ دوژمنی هه‌لده‌که‌نی، بزانه‌ تو لی‌ره‌ جه‌نگاوه‌ریت و دژ به‌وه‌ شه‌رده‌که‌یت که مایه‌ی به‌ده‌ختی و نه‌هامه‌تی ئیمه‌یه‌».

ده‌بوو ئه‌وه‌ یه‌که‌ به‌ یه‌که‌ بۆ هه‌موو فه‌سیله‌که‌ دووباره‌بکه‌مه‌وه‌، تاکه‌ شتی‌ک وره‌ و هه‌یزی ده‌خستنه‌ به‌ر ئه‌وه‌ بوو باسی دوژمنیا‌ن بۆ بکه‌یت، باسی ئه‌و جه‌لا‌ده‌یا‌ن بۆ بکه‌یت که دیته‌ خه‌ونه‌کانیا‌ن و سه‌ریا‌ن ده‌بریت، جه‌لا‌دیک که ئیستا به‌ خۆی و هه‌موو تفاق‌ی کوشتن و سه‌ربرینه‌وه‌

بهرامبهريان بوو، له دووربينهكهوه دهيانينى. ههموو ئه و پوژم به و جوړه بردهسهر، له پوژانى داهاتووشدا دهيتت ئه وه دووباره بكه مه وه. له ناخى دل هه بيزار بووم له خوځ ... دهمزانى دهيتت ئه و شتانه بليم كه بروام پييان نيه، ئه و ترسانه يان بيرخه مه وه كه دهمويست له ياديبكه ن. هه ستمده كړد پلانككانى مامه سيا و دكتور جاهدار، سه باره ت به چاره سهرى به شو كى دوژمن، به جوړيكى سهر له گهل روحييه ت و خياللى ههموو ئه م خه لكه دا دهكونجيت. منيش بوو بووم به به شيك له ئاميره كه، ئيست او قسه مده كړد و رفته رفته مده كړد و هك ئه وان ده يانه ويت، ئيتتر هيچ به هانه يه كم نه بوو خوځ له مامه سيام يان دكتور جاهدار يان هر كه سيكى تر به باشتتر بزانم. منيش روحيك بووم جگه له وهى به و پيگايه دا بروم كه بوم كيشراوه، پيگاي ترم نه ده بينى. به لام من ته نيا ماموستاى ئه و كار نه بووم، هر من نه بووم كه به رده وام دهر باره ي دوژمن قسه مده كړد. ده پوژ جاريك ئه و دوو گهنجه ي كه گوايه پسپوړى دوژمنناسى بوون، له شاره وه ده هاتن و قسه يان بو كريكاره كان ده كړد. من هيچ كات نه چووم گوښگرم بزانم چى ده لين و چوون دوژمن ده ناسين. هر دووكيان سه روقا تى جوانيان ده پو شى، كراسيكي خاكى و بوښناخيكي سوورى ئاوريشميان له به رده كړد، شينه ويان له دوو گهنج ده چو بو زه ماوهند هاتبن، هه رده م ئه و خنده ساف و مندالانه يه له سهر روخساريان بوو، پيكنه نينيكى گهش كه له گهل وه زيفه كه ياندا و هك كينه چين و پروپاگهنده كار نه ده گونجا. لاي من سه مبولى ئه و دهموچاوه ناكوكه ي جهنگ بوون، كه هه ميشه خو له ژير خنده و دهمامكيكي پاك و دلسوزانه دا ده شاريتت وه. كاتيك ده هاتن و من به و كريكاره به دبختانه به اوردمده كړدن، تورپه ي و دلته نكيه كى زور دايده گرتم ... بينينى ئه و دوو گهنجه روخوشه، پروپاگه كه به خنده يه كى مندالانه وه سلوايان لى ده كړم و ده چوون بو باسى دوژمن، له هر شت زياتر توره و بيحالى ده كړم. ده بوو له چهند پوژى يه كه مدا په ناگايه كى كو نكري تى له لوتكه كه دا دروست

بکریت، خودی بنکه‌که سه‌ره‌تا ده‌بوو به نیشه‌جینی تیپیکی پسپوری تاییه‌ت به ده‌زگای هه‌والگری سه‌ربازی، به‌لام به‌ر له‌وه ده‌بوو به مالیکی قایم بۆ خودی ئیشکه‌ره‌کان. له‌ خواریشه‌وه ئیشکردن به‌ جوړیکی شیتانه‌ بۆ نروس‌تکردنی کۆمه‌لیک بینا و خه‌نده‌ک و په‌ناگا ده‌ستی پیکرد. به‌ فه‌رمانی نه‌قیب و تیمیک له‌ ئەندازیارانی تاییه‌ت، نه‌خشه‌ و شوینی سه‌ربازگا نوپکه دیاریکرا، شوینی عه‌مباریکی گه‌وره‌ له‌ بنی چپادا، هه‌شارگای خۆشارده‌وه له‌ کاتی توپپاراندا، جینگای خه‌نده‌کینکی درێژ که‌ ده‌بوو له‌ کاتی په‌لاماردا وه‌ک دوا سه‌نگه‌ری به‌رگری به‌کاربیت. سه‌ره‌تا ده‌بوو قاوشه‌ گه‌وره‌کان ته‌واوبن. به‌رده‌وام هیزه‌که‌مان له‌ دوو ده‌سته‌ی گه‌وره‌دا ئیشیانده‌کرد، ده‌سته‌یه‌ک چه‌ند سه‌عاتیک کاریانده‌کرد و ئەوانی تر پشوویانده‌دا. ئیشه‌که پوژ دوا‌ی پوژ په‌وتیکی سه‌ختتری وه‌رده‌گرت. سه‌ره‌تا هه‌موو هه‌ر به‌ ئیقای پوژانی مه‌شق کاریانده‌کرد، به‌لام له‌ ژیر فشاری کات و سه‌ختگیری سه‌رکرده‌ سه‌ربازییه‌کاندا، هه‌م سه‌عاته‌کانی کار زیادیانکرد و هه‌م جوړیتییه‌که‌ی، گه‌رچی کاره‌کان سه‌ختبوون، به‌لام به‌ جوړیکی ناسروشتی خیرا و بیگری ده‌رویشتن. ئەو هه‌سته‌ی که‌ له‌ داها‌توویه‌کی نزیکدا په‌لاماری دوژمن ده‌ده‌ین، ئیشکه‌ره‌کانی خسته‌بووه‌ سه‌ر هه‌وا‌ی خۆ ماندوو‌کردن و کاری بیتشوو. هه‌ستمده‌کرد خواستی رووبه‌رووبوونه‌وه‌ی دوژمن هیند گه‌وره‌یه، به‌سه‌ر هه‌ر سه‌ختی و ئاره‌زوویه‌کی تر‌دا سه‌رده‌که‌وت. ئەوه‌ی لای من سه‌یر بوو جگه‌ له‌ هه‌ندێ ورده‌ ده‌مه‌بۆله‌ و له‌یه‌کدی گیربوونی ئاسایی، زۆربه‌ی ئیشکه‌ره‌کان وه‌ک بیماری ده‌روونی په‌فتاریان نه‌ده‌کرد. دیاره‌ غه‌مۆکی و هه‌لچوونی له‌ نا‌کاو و په‌شۆکانی کتوپر و توپه‌بوون و گریان هه‌بوون، به‌لام من هه‌ر زوو خۆم ده‌خسته‌ نیو به‌ین و شته‌کانم ئارامده‌کرده‌وه. ئەوانه‌ی بیرى من‌داله‌کانیان ده‌کرد، یان هه‌سه‌ره‌تی که‌سیک یان عه‌شقیک تووشی په‌شۆکانی کرد‌بوون، له‌وانی دی پتر کاریانده‌کرد تا ماندویتی به‌رده‌وام یاد و تیفکرین و سۆزیان بکوژیت. دووان له‌و پیاوانه‌ی

کە زۆر پەڕیشانی عەشقەکانیان بوون، بە شەویش پشوویمان نەدەدا، لە کاتی پشوووەکانیشدا کەمترین کات دەووەستان... ئیشی بەردەوام تاکە ڕینگایان بوو لە دۆزەخی ڕۆح ھەلپێن. زۆر شەو بە فەرمانی نەقیب نەبایە نەدەووەستان، دەیانویست لەشیان بخەنە ژێر بەرداشی ماندوو بوون، تا لەگەڵ لەشیاندا ھۆشیشیان وردبیت. دەیانویست بەجۆریک بچنە ژێر باری ھیلاکی کە یادەوهریشیان لەگەڵ جەستەیاندا وێران بیت.

چەند شەوی یەکەم، من جەستە و ڕۆح و خەیاڵم لەگەڵ ئەم جیگایەدا ناتەبا و نەگونجاو بوو، من وەک جانەوهریکی شارنشین و کەسیک کە لەدایکبوونەو پەرورەدی شارستان بووم، ئەم کێو و چادر و بەردەلان و تروپکانەم زۆر پێ سەخت بوو. بۆ مرووفی شارنشین، سروشت بۆتە جیگایەکی ناسروشتی، بۆتە جیگایەک کە تەنیا بۆ ماوہیەکی کورت و بە مەبەستی گۆڕپنیکێ کەمی ژیانی پۆژانەمان بەرگەیی دەگرتن. ھەر لە دوو ڕۆژی یەکەمەوہ ھەستم بە بیناکی ترسناکی سروشت کرد، کە کریکارەکانم دەبینی لە لوتکەکەدا بە پاچ و پیک و دریلی زەویلدەر شاخەکە کوندەکەن، ھەستم بە بیناکی چیاکان دەکرد، ئەم زرمە و چەکۆش و کۆھکەنییە چی بوو لە چاو گەورەیی و مەزنی بەردە خەوتوو و مۆن و بیدەنگەکانی ئەم چیاہەدا. ئیستا بووبوو بە مەراقیکێ گەورەم کە دووربین لە سەربازانی چاودیر یان لەخودی نەقیب وەرگرم و سەیری دوژمن بکەم کە وەک تارمایی ورد و بچوک لە لوتکەکانی ئەو بەرەوہ سەیری ئیمەیان دەکرد. ھیدی ھیدی وام لێھات پۆژانە باسی دوژمنم دەکرد، بۆئەوہی مەنتیق بە قسەکانم ببەخشم و وابکەم کاریگەرین بەردەوام لە مەترسی دوژمن دەوام. زۆرجار ھەستمەکرد ئەو قسانەم چەندە بەخشینی تین و تاوہ بە ئیشکەرەکان، خۆفریودانیکێ پیوستیشە بۆ ڕۆحی شپرزە و لاواز و بیناراستەیی خۆم کە ھیچ کات نەیتوانیوە بۆ ھیچ شتیک جەنگاوەریکی وەفادار بیت.

زۆری نه برد تووشی په شوکانیکی سهیربووم، هیدی هیدی که وتمه بهر هیرشی خهونه ناموکان، بووم به سهیریکی جه نجال که خهون هه راسانیده کات. شهوان حاله تی سهیر دهیگرتم، خهونم دهیینی و وهک شیت وریاده بوومه وه، هه لده ستام خیرا خهونه کانم له دهفته ریکدا دهنوسییه وه و به پهله چراکه م خاموشده کرد و دهخه وتمه وه... شهوی چه ندین جار نه وه دووباره ده بووه وه ... دهخه وتم، خهونم دهیینی، هه لده ستام، چرام هه لده کرد، خهونه کانم دهنوسییه وه، چراکه م خاموشده کرد، دهخه وتم، خهونم دهیینی، هه لده ستام، چراکه م هه لده کرد، خهونه کانم دهنوسییه وه، چراکه م خاموشده کرد. دهخه وتم، خهونم دهیینی ... دهخه وتم، خهونم دهیینی دهخه وتم.

ئیش هه م سهخت و هه م زۆر بوو، له گه له هه موو چاپوکی و چالاکیدا هه ندی له کریکاره کان ده بوورانه وه، هه ندی تووشی تۆبه تی تۆره یی و گرژی ده بوون و ده بوو من ئارامیانیکه مه وه. سهیربوو، ماندویتی زۆر هه ندیکیانی ئارامده کرده وه، من بو نه وهی له هه مووانه وه نزیک بم هه ر ئیواره یه که له ژیر چادریکدا نانم ده خوارد. هه ندی جار کریکاره کان پتیان ده گوتم «مسته ر گرینوک تۆزیک بۆمان بگری... توخودا تۆزیک بۆمان بگری». من بیئه وهی بزانه بو، بیئه وهی بمه ویت، بیئه وهی مه به ستم بیت، چاوتم پرده بوون له ئاو. هه ندی له کریکاره کان که ده یانیینی من به راستی ده گریم، وهک من چاویان پرده بوو له ئاو و هه ندیکیان پیده که نین. من هه ولمده دا تا ده توانم بیانخه مه پیکه نین. زۆربه ی شهوان کریکاره کان سه ربورد و چیرۆکی ژیا نی خویان ده گیرایه وه، من له ناویاندا داده نیستم و گویمده گرت، هه ندی جار هه ستمده کرد له کۆری ژماره یه ک پیاوی عاقل و فامیده دام، هه ندی جاریش هه ستم به په ریشانی و په رته هۆشی ئه م پیاوانه ده کرد، هه ندی جار هه ستمده کرد من تا که شیتی ناویانم و هه ندی جاریش هه ستمده کرد من ته نیا عاقلی ئه م ئۆردو گایه م. شیتی و عاقلی له مرو فدا شتیکی هه میشه یی نییه، شیتی و عاقلی دوو پنتن له سه ر یه ک

هیل، مرؤف هیچ کات له پنتی موئله قی شیتی یان عاقلیدا نییه، به لکو له هاتووچویه کی هه میسه بیدایه، لیزه وهیه ده کریت بهانیان شیت بین و شهو عاقل، نیوه پوان هیمن و فامیده بین و ئیواران شیت و هه لچوو. هه موو پیاوانی که مپه که به وجوره بوون، تووشی نۆبه تی کتوپری شیتی ده بوون و نۆبه تی حکمهت و عاقلیشیان هه بوو. داده نیشن و به هیوری باسی ژانیان ده کرد، له ناکاویش هه لده چوون، که فیان ده رده دا، ده یاندا به سه ری خۆیاندا، کوفریانده کرد، ئاسمانیان ده دایه بهر تف. ئیستا هیچ کهس باسی خه ونه که ی نه ده کرد، به لام زور باسی دوژمنیان ده کرد. ئه وه ته ی دوژمن بوو بو به شتیکی کۆنکریت و به رجسته، له و کاته وه ی له دوورینه که وه تارمایی بچوک و لیلی خودی دوژمنیان بینییوو، چیتر دوژمن ته نیا وه ک خه ون و خه یالیک ده رنه ده که وت، به لکو پوژ به پوژ و تا ده هات زیاتر ده بوو به حقیقهت، تا زیاتریش له راستی نزیک ببایه ته وه، که متر خه ونمان پتوه ده بینن. نه قیب نه جاتیش ههستی به و راستیه کردبوو، جار جار نه قیب بواری ده دایه کریکاران تا سه ربکه ون و له بن به رد و تاویرانی سه ر تروپکدا سه یریکی دوژمن بکه ن، دوورینه که ی ده دایه ده ست ئیشکه ره کان و پریگای ده دا نیگایه کی تر له دوژمن بگرن. بینینی به رده وامی ئه و تارماییانه ههستی جیاوازی دروسته کرد ... ئه و مه ترسیانه ی جارن ته نیا له خه ودا بینییویان ئیستا به زه قی و له شوشه ی دوورینه که وه ده یانبینن. په رچه کرداره کان جیاوازی بوون، هه ندیکیان هینده ی دوژمنیان ده بینن ده موده ست جنیویان ده دا، سه رسام وه ک شتیکی عه جایه ب و جوړه مه خلوقاتیکی نازه مینیان بینیت تووشی گیز و وریه کی کتوپر ده بوون، هه ندیکیان باریکی ههستیری و هه لچوون و خروشانیکی نه خواستراو ده یگرتن و ده یانویست تفهنگ هه لبگرن و دم و ده ست له ویدا په لاماری چیاکانی ئه و بهر بدن. من زور جار ده بوو هیمنیان بکه مه وه و داویان لیبکه م که توپه یی ته وای خویان هه لگرن بو ساته کانی جهنگ و پوژانی پروو بوو نه وه.

گەر نه‌قیب نه‌جات قسه‌ی بۆ کریکاره‌کان بکردایه، به‌رده‌وام یه‌ک پرسته‌ی دووباره‌ده‌کرده‌وه «سه‌رکه‌وتن به‌سه‌ر دوژمندا، له‌م چه‌کوشانه‌ی ده‌ستی ئیوه‌وه ده‌ست پنده‌کات». نه‌قیب قسه‌که‌ریکی باش نه‌بوو، به‌لام که ده‌بیینی ئیشکه‌ره‌کان خۆیان ماندووده‌که‌ن ئه‌ویش چه‌ماسه‌ت ده‌یگرت و چه‌زی قسه‌کردنی گولی ده‌گرت، هه‌ستمده‌کرد توانای کریکاره‌کان و به‌رده‌وامی و خۆگریان هۆیه‌ک بوون نه‌قیب ئارام و سه‌نگین بنوینیت. ئیشی فه‌سیله‌که له‌وه باشتر و خیراتر بوو، بوار به‌ نه‌قیب بدات غه‌ریزه‌ به‌د و جیدیته‌ درپندانه‌که‌ی خۆی ده‌ربخات، به‌لام هه‌میشه‌ له‌گه‌ل بانگی به‌یانیدا هه‌لده‌ستا و به‌ چاوه‌ شینه‌ جیدی و گورگ ئاسا‌کانییه‌وه به‌ سه‌ر ئیشکه‌ره‌کاندا ده‌گه‌را، کاتیک که ته‌خته‌به‌سته‌کان بۆ تیکردنی سه‌قفه‌کان هاتن، زۆر غه‌مخۆر به‌دیار هه‌موو ورد و درشتیکه‌وه بوو. ئه‌و ماوه‌یه‌ خۆمم زۆر لی لاده‌دا، هه‌ستمده‌کرد شتیکی تایبه‌تی من و ئه‌م پیاوه‌ کۆناکاته‌وه، نیگا و شیوه‌ی وه‌ستان و جۆری سه‌یرکردنی بۆ چیاکان، بۆ کریکاره‌کان، بۆ سه‌نگه‌ر و بینا‌کان تو‌ره‌یده‌کرم. هه‌ندی که‌س هه‌ن هه‌تا کاتیک سه‌یری ئه‌ستیره‌ش ده‌که‌ن، چاویان پر به‌ له‌ غروریکی گه‌وره، ئه‌و له‌وانه‌ بوو، هه‌ندی که‌س هه‌ن گه‌رچی زۆر به‌هیزنین، له‌سه‌ر هه‌یج عه‌رشیک نه‌وه‌ستاوان، که‌چی فیز و هه‌وایه‌کیان هه‌یه، په‌نگه‌ ئه‌وانه‌ی له‌ ئاسمانیش نه‌یانینیت. ئه‌وه‌ی لای من سه‌یربوو ئه‌وه‌ بوو، هه‌ستم به‌ غروری نه‌قیب ته‌نیا له‌و کاتانه‌دا بوو که پیکه‌وه قسه‌مان نه‌ده‌کرد و له‌ دووره‌وه سه‌یری چۆنیتی وه‌ستان و رو‌یشتن و نیگا‌کردنیم ده‌کرد، کاتیک پیکه‌وه ده‌دوا‌ین ئه‌و هه‌ستم و نده‌کرد و نه‌قییم وه‌ک که‌سیکی ئاسایی ده‌بیینی. ئه‌و هه‌یج هۆیه‌کی نه‌بوو له‌ ده‌ست من یان له‌ ده‌ستی فه‌سیله‌که‌ گله‌بییکات. روژانه به‌رنامه‌کان هه‌رچییه‌ک بووایه ئیشکه‌ره‌کان زیاتر کاریانده‌کرد و ئیشیکی فره‌تریان ئه‌نجامده‌دا، هه‌میشه به‌رنامه‌که‌ چه‌ند هه‌نگاوێک له‌ پێش پلانی دیاریکراوه‌وه بوو، هه‌تا جاریکیش که مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی له‌گه‌ل کومه‌له‌ ئه‌فسه‌ریکی پایه‌به‌رزی

ديكه‌دا هاتن بۇ پشكنين، سەرسامبوون لەو‌ه‌ى فەسەيلەكەمان بە چ ھىمەت و خەيرايىيەكەو‌ه‌ كاردەكات. مەن ھەموو شتەكەم دەكرد كە دۇخى دەروونيان باش بىت، خۆم بۇ دەكردنە لىبوك، شەوان لە ژىر خەيمەكاندا ئاھەنگى بچوكى گۆرانى گوتتم بۇ سازدەكردن، پىشبركىنى ھەندى گەمەم بۇ رىكدەخستەن... دانىشتنى تايبەت و خسوسىم بۇ دەسازاندن تا لەگەلدا ژان و ناسۆرى دەروون دەربىرەن. ئىتر بووبوو بە شتەكى ئاسايى شەوان ھەر لە دواى داگىرساندنى ماتۆرى كارەباكەو‌ه‌، مەن لە ژىر چادريكدا دەربەكەوم و داواشبكەم كى ھەزى لە بەزم و رەزمە بىتە لامان.

مەن ھەر ئەو ماو‌ه‌يە شەوانە خەونگەلىكم دەبينى كە خەونى خۆم نەبوون. لە ھەندى لە خەونەكاندا دەمزانى خەونى كى دەبينم، لە ھەندىكى دىشدا ديارىكردنى خەونىيەكە سەخت بوو. جاريك خەونم بينى يەكەك خۆى بە بەندۆلى سەعاتىكى مەزندا ھەلواسىو، بەندۆلىكى زۆر گەورە، پياو‌ه‌كە بە ھەموو تواناي خۆى ھەولیدەدا بەندۆلى كاتزمىرەكە بوەستىنەت كە بە بورجىكى مەزندا ھاتبوو خوار. ھىشتا لە خەودا بووم دەمزانى ئەو خەونى «كىسرا» يە، گەنجىكى مندالكار، كە نەو‌ه‌ك لە مال بەلكو لە گەرەك و قوتابخانەش بە شەت ناوبانگى دەركردبوو. ماو‌ه‌يەكى زۆر لە مال زىندان كرابوو، مامۆستايەكى تايبەت بووبوو بە سەرپەرشتى، ھەموو شتەكى بە كات و چركە و خشتە بۇ ديارىكرابوو. ئىستا رەقەكى تايبەتى بەرامبەر بە سەعات ھەبوو، ھەر جۆرە سەعاتىكى بدىبايە دەيدزى و دەيشكاند و فرىدەدا، ھاورىكانى لە ترسى ئەو دەبوو كاتزمىرەكانى دەستيان بشارنەو‌ه‌ ياخود بە جۆرىك قايمىيەكەن، ئەو دەستى نەگاتى. لە خەونەكەدا بەندۆلە شەتەكە كىسراى دەھىنا و دەبرد، ئەویش بىسوود ھەر كاريكى لە دەست بەتايبە دەيكرد تا جۆلەى ئەو ئامىرە گەورەيە رابگرەت... خەونەكە چەندەھا شەو و بە چەندەھا جۆر دووبارەدەبوو، لە شوینی جياوازدا، لە سەر سەعاتى جياواز، لە كاتى جياوازدا، بەلام ئەو لە خەونەكەدا ھەمیشە يەك

خولیای هه‌بوو، جوله‌ی به‌ندۆله‌ گه‌وره‌کان بوه‌ستینیت، جوله‌ی سه‌عاته‌کان، چرکه‌کان ... زه‌مان به‌گشتی.

له‌ خه‌ونیکێ تردا «محهمهد سدیق خاوه‌ر»م بینی به‌ده‌ستیک جلی ژنانه‌وه‌ له‌گه‌ل پیریژنیکدا دانیشتوو و له‌سه‌ر پنه‌یه‌کی سپی زۆر گه‌وره‌ ناندەه‌کات، زوو زوو به‌ ژنه‌که‌ ده‌لیت «دایه‌ مه‌هیله‌ نانه‌که‌ت بسووتیت ... دایه‌ مه‌هیله‌ نانه‌که‌ت بسووتیت». نه‌مه‌ده‌زانی سه‌رچاوه‌ی ئه‌و خه‌ونه‌ له‌ کوپوه‌ هاتوو. محهمهد سدیق خاوه‌ر وه‌ک نه‌قیب ده‌یگوت، له‌ پیاوه‌ هه‌ره‌ ئیشکه‌ره‌کانی به‌تالیۆنه‌که‌ بوو، که‌سیکی هه‌یمن بوو، له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی به‌رده‌وام و بی هیچ هۆیه‌ک په‌لاماری یه‌کیک له‌ دراوسی‌کانی دابوو هاتیوو به‌یمارستان، وه‌ک خۆی ده‌یگوت ته‌نها هۆی کینه‌کانی ئه‌وه‌بوو ئه‌و پیاوه‌ به‌رده‌وام له‌ خه‌ونه‌کانیدا به‌ ده‌نگیکێ ناخۆش بانگی له‌ دایکی کردوه. ئه‌و بانگه‌ نادیاره‌ی ناو خه‌ونه‌کانی وه‌ک ماکیکی شیتی چوو بووه‌ سه‌ری و هه‌تا له‌ ناو ئه‌م دۆل و چیاپانه‌دا وازیان لی نه‌ده‌هینا. له‌ خه‌ونه‌کانیدا به‌رده‌وام له‌گه‌ل دایکی بوو، له‌گه‌ل ئه‌و نانیده‌کرد، سه‌فره‌ی ده‌رازانده‌وه‌، ئیشی ناو مالی ده‌کرد، به‌رده‌وامیش قسه‌یده‌کرد، وه‌ک «دایه‌ مه‌هیله‌ سه‌فره‌که‌ت پیس بیت» «دایه‌ مه‌هیله‌ ئاوه‌که‌ت برژیت» «دایه‌ مه‌هیله‌ گۆشته‌که‌ت بخوریت».

خه‌ونیکێ دیم بینی «سه‌بور» که‌ له‌به‌ر ده‌ست بلاوی به‌ «که‌ره‌مدار» ناویانده‌نا، له‌ ژیر دره‌ختیکدا وه‌ستاو و هه‌ولده‌دات به‌ داریکی درێژ هه‌ندی سیو بخاته‌خوار. سه‌بور چه‌ندی ده‌کرد سیوه‌کانی بۆ نه‌ده‌خرا، هه‌ر ده‌یویست داره‌که‌ی درێژبکات و لقێ دره‌خته‌که‌ به‌ته‌کینیت، پۆله‌ بالداریکێ توپه‌ ریگیان لی ده‌گرت، هه‌ر ده‌ستی بجولاندايه‌، ژماره‌یه‌ک بالنده‌ ده‌هاتن و په‌لاماریانده‌دا. بالنده‌کان شیت بوون، خۆیان ده‌کیشا به‌ سنگیدا، ده‌نوکیان له‌سه‌ری ده‌دا، به‌ چنگ پوخساریان بریندارده‌کرد، خه‌ونیکێ بیته‌نجام و پوچ بوو که‌ وه‌ک بازنه‌یه‌کی داخراو دووباره‌ده‌بووه‌وه‌.

خه‌ونیکى دیم بینى، که‌سیک روخسارى دیارنه‌بوو، ته‌نیا له پشته‌وه دهرده‌که‌وت، به‌تفه‌نگینکى دریزى کونه‌وه نیشانه‌ی له شتیکى نادیار ده‌گرته‌وه، نیشانه‌که‌ی له تمدا ونبوو، جیگا‌که‌ی هه‌لم و سپییانییه‌کی چر بوو که هیچی له نیودا نه‌ده‌بینرا، ئه‌و که‌سه‌ی له خه‌ونه‌که‌دا تفه‌نگه‌که‌ی پی بوو، وه‌ک ئه‌وه‌بوو دانیشتیبت تا ئامانجه‌که‌ی روونده‌بیته‌وه، ده‌یویست ته‌م نه‌میثیت و هه‌وا روو‌نبیته‌وه و رو‌شنایى بگه‌ویت تا ئه‌و ته‌قه‌ی خۆی بکات، به‌لام پیده‌چوو بۆ هه‌تا‌هه‌تایه‌ مژ نه‌نیثیت و بولیل رو‌شن نه‌بیته‌وه. نه‌مه‌زانی ئه‌وه‌ خه‌ونی کتیه. هیچ نیشانه‌یه‌کم تیدا نه‌بینى خه‌ونینه‌که‌ی بناسمه‌وه.

ئیت‌ر خه‌ونم زۆر ده‌بینى... زۆر زۆر ... شه‌و دواى شه‌ویش زۆتر و زۆتر.

له‌و شه‌وانه‌دا بۆ یه‌که‌مجار ئه‌و خه‌ونه‌شم بینى که‌ چهند مانگ بوو چاوه‌پوانى بووم، ئه‌و خه‌ونه‌ی دونیای دیلا‌واری هینابووه‌ له‌رزه‌.

چهند وه‌خت بوو ده‌مویست ئه‌و خه‌ونه‌ بیبینم و نه‌مه‌بینى، ده‌مویست به‌ نه‌ینى ئه‌و وینه‌یه‌ بگه‌م و نه‌ده‌گه‌یشتم، خولیا‌م بوو ئه‌و پیاوکۆزه‌ بیبینم که ده‌چوو خه‌ونه‌کان و سه‌رى مرۆقه‌کانى ده‌په‌راند، به‌لام دوا‌جار خه‌ونه‌که‌م له‌ شتیه‌یه‌کی سه‌یردا بینى.. له‌ هیچ یه‌ک‌یک له‌و خه‌وانانه‌ نه‌ده‌چوو که‌ پیشتر بیستبووم، له‌ جیگایه‌کی سه‌یردا بوو که‌ پتر له‌ بیمارستان ده‌چوو. خه‌ونیکى به‌رگ‌درووی ناودارى دیلا‌وار «داودى داود ئاغا» بوو، که‌ به‌ هۆى نه‌خۆشى و به‌دبه‌ختیه‌وه‌ که‌وتبووه‌ به‌تالیۆنه‌که‌ی ئیمه‌وه. له‌ خه‌ونه‌که‌دا داود ئاغا به‌ خۆى و ئه‌سپیکى به‌رزوه‌ به‌ پیاواقینکى دریز و سپیدا ده‌رویشتم که‌ زه‌وییه‌که‌ی له‌ کاشى سپى و دیواره‌کانى له‌ مه‌ر‌مه‌ر بوون. ئه‌سپه‌که‌ به‌ سه‌ختى ده‌یتوانى له‌ سه‌ر کاشیه‌کان هه‌نگاو هه‌له‌ینیت. له‌ملا‌ولای رینگای ئه‌سپه‌که‌دا، له‌ سه‌ر سه‌دان قه‌ره‌ویله‌ی تایبه‌ت بیمارانیکی بى سه‌ر

پالکە و تېوون، هه‌موو جلی سپییان له‌به‌ردابوو، جه‌سته‌کان به‌بی سهر پۆ‌حدار بوون و ده‌جولان، له‌سهر قه‌ره‌وێله‌کان ئه‌مدیوه و دیویان ده‌کرد، بیته‌وه‌ی هه‌ستن یان دابه‌زن. ئه‌و هه‌سته‌یان ده‌دا به‌ من که ئه‌گه‌رچی سه‌ریان نییه‌، به‌لام ده‌توانن ببینن. داودی داود ئاغا که خۆی به‌رگدروویه‌کی ناوداری جلی پیاوان بوو، وه‌ک له‌ به‌فریکی چێدا جل‌ه‌وی ئه‌سپه‌که‌ی رابکێشیت له‌ ناو ئه‌و رپواقه‌ درێژه‌دا، ئه‌و ئاژه‌له‌ به‌رزهی کێشده‌کرد و هه‌ولی ده‌دا جل‌ه‌وی له‌ ده‌ست نه‌دات. له‌ ناکاو ناو دالانه‌که پڕ ده‌بوو له‌ تارمایی، له‌ خێوگه‌لی ئارام که به‌ قات و جل و به‌رگی جوانه‌وه به‌ره‌و پووی داود ده‌هاتن و سلاوێان لێده‌کرد و ده‌یانگووت «سلاو ئه‌ی به‌رگدرووی مه‌زن» «سلاو ئه‌ی باشتترین به‌رگدرووی خۆره‌لات» «سلاو ئه‌ی خاوه‌نی ته‌قه‌لی ته‌لا و ده‌رزی زیرین» «سلاو ئه‌ی هه‌لگری مه‌قه‌ستی ئالتونین». داود هه‌میشه به‌ خۆی و ئه‌سپه‌که‌یه‌وه هه‌مین ده‌پوشت و به‌رێزه‌وه کلاوه‌که‌ی به‌رزده‌کرده‌وه و به‌ حورمه‌ته‌وه وه‌لامی سلاوه‌کانی ده‌دايه‌وه. له‌ ناکاو ئه‌سپه‌که‌ ده‌که‌وته حه‌له و سمکۆلانی توند، وه‌ها به‌رزده‌بووه‌وه و ده‌خزی، وه‌ها توند به‌لادا داهاات و ده‌خلیسکا من له‌رز ده‌یگرتم و سامم لی ده‌نیشت، ئه‌سپه‌که‌ له‌ که‌وتن و هه‌ستانه‌وه‌دا بوو، له‌ ته‌پاوتل و لوق هاویشتندا، له‌ حه‌له و پرمه و خه‌زه‌دا بوو که له‌ ناکاو جه‌سته‌یه‌کی بالابه‌رزی بیسه‌ر له‌ ناوه‌راستی رینگاکه‌دا ده‌رده‌که‌وت و پێشی به‌ ئاغا ده‌گرت. جه‌سته‌که شمشیریکی درێژی به‌ده‌سته‌وه بوو، سه‌ری نه‌بوو، ته‌نیا له‌شیکی درنده و بیته‌ست و بزۆک بوو. جه‌سته‌ پرووت و هاره‌که به‌ جوله‌یه‌کی ده‌ست ئه‌سپه‌که‌ی هه‌لده‌ستان و وه‌ک ئه‌فسونی کردبیت چۆکی پێده‌دایه زه‌وی. داودی داود ئاغا وه‌ک له‌ دووره‌وه بۆ لای ئه‌م جه‌سته‌یه‌ ها‌تیت، سه‌ری حورمه‌تی داده‌نه‌واند و ده‌یگووت «گه‌وره‌م، من ئه‌مشه‌ویش ئاماده‌م بۆ مرده‌ن، شمشیری پیرۆزی ئێوه گه‌ردنی پیسی ئێمه‌ موباره‌ک ده‌کات و به‌ره‌که‌تیکي ئیلاهیمان پێده‌به‌خشیت، فه‌رموون ئه‌مه‌ گه‌ردنی چه‌په‌لی

ئیمه و ئه وهش شمشیری پیروزی ئیوه، به لام تکایه ئاگادار بن که ملوانی قاته که مان خویناوی نه بیت، چونکه هونه ریکی زورمان له دروونیدا به خه رج داوه، کاره که تان وهک شهوانی تر به وردی ئه نجامبدن، بیته وهی ئهم ناوه پیسبکه ن، چونکه دواي من کهس نییه ئیره پاکبکاته وه». داودی داود ئاغا له پال ئه سپه کهیدا ده وهستا و چوکی داده دا و سه ری داده نه واند، به جو ریک بکو ره بیه سه ره که بتوانیت ناسان سه ری بپریت. جهسته که بی هیچ دوو دلییه ک، داودی راده کیشایه سه ر به سستیکی بچوک و سه ری ده نایه سه ر به سته به ردینیک و به شمشیریکی تیژ دهیدا له گهر دنی ئاغا. سه ری داود وهک سه ری بوکله یه کی پلاستیک ده په ری. هیچ خوینیکی لی نه ده هات، وهک توپیک تل ده بو وه وه و چاوانی کراوه و ره زامه ند وهک خوی دهیان روانی. له ناکاو هه وا ده گورا، وشکه به فریکی توند به پوخی گه وره وه دایده کرد. با و گیزهن به خیراییه کی سه یر سه رما و سپیتییه کی زوریان دهینا... هیدی هیدی هه موو شتیک سپی ده بوو، هه موو شتیک، هه تا سه ری داود ئاغاش که به فر ده یبرد و له خویدا ده یشارده وه .

من ئه و شه وه له گه ل راچله کان و وریابوونه وه مدا، وهک شیت هه لده ستام و به ناو تاریکیدا به ره و چادره که ی داودی داود ئاغا رامده کرد، شه و سارد و من عاره قاوی و شپه رزه بووم، دوو جار له به رد و کوسپی سه ر ینگا هه لده نوتام، ده که وتم و هه لده ستامه وه، پاسه وانی شه و دهیناسیمه وه و به سه رسامی سه یری ئه و تیکچوون و شپه رزه بوونه کتوپره ی ده کردم و لینه گه را برۆم، لینه گه را بگه مه چادره که ی داود. ده گیشتمه سه ر جیگای ئه و و به لایتیکی ده سته وه سه ری په تو وه کهیم لاده دا. داود هه موو گیانی نیشتبوو سه ر عاره ق، باوه شم پیداده کرد و ده مچرپاند «داود... داود ... داود». سه رسام و ترساو راده چله کی و له ترس و په شوکاندا باوه شیده کرد به مندا. من که میک رامده وه شاندا و به چرپه وه ده مگووت «من بینیم، بینیم، ئه وه ی تو بینیت منیش بینیم». داود هه لده ستا و ده یگووت «مسته ر تویت؟

تۆیت؟ چى بووه... چى بووه؟». ههستمکرد داود زهندهقى چووه، چاوانى دهريزى بوون، دلنياه بوو هيشتا ههري خهون دهبينيت يان هوشياره. گووتى «مه عز بۆ خوا مستهري، مه عز بۆ خوا مستهري، چى بووه؟». گووتم «ئهو خهونهم بينى كه تۆ بينيت». سه رسام بوو، پيشتر له ژيانيدا شتى وای نهبيستبوو. سهري خوى توند راوهشاند و گووتى «مستهري دانيشه، وای مستهري، خهويكى ناخوش بوو... ئهري تۆ بهم شهوه چيته؟». من دهستم خسته سهري دهيمى و بۆ ئهوهى ئهوانى تر ههلهستى پرسيم «خهوت به چيهوه دى؟». خوى په شوکابوو، راپهينى خيرا و بينينى من وهها دهسته راپهيان کردبوو، نهيده توانى هوشى کوبکاتهوه و بزانيت چى خهونىكى بينيوه. به شپريزهيمى و به چيهوه پرسيم «ئىستا خهونت بينى يان نا؟ خهونت بينى يان نا؟». دهستى گرتى و گووتى «کاک مستهري، کاک مستهري... خهونم بينى، دلنياه... خهونم بينى، ئهسپىكى سپى تىدابوو». من گووتم «بوسته، بوسته من بۆت تهواوبكهيم، ريوقيقى سپى دريژ بوو، پرپوو له قهرهويلهئى نهخوشان، خهليک ههموويان بيهري بوون، تۆ ئهسپىكى بهريز پى بوو بهسهري کاشيدا دهريزيت... سمکولانى دهکرد، هار بوو، ئىنجا ئهوپاوانه هاتن...». له ناکاو داود روژى و سهريههال و هوشيار بووهوه، چاوانى کرانهوه و به دهنگى هيمى و سه رسام بۆ تهواوکردم «ئىنجا ئهوپاوانه هاتن كه سلاويان له من کرد، ئهوپاوانه ههموو شهويك دهيانبينم، ههري خهو له چاوى ئهم داوده بکهويت، له پيش چاوم قيت دهبنهوه... دوايمى ئهوپاوه دهريهوت، ئهوى سهري نيه، دهموچاوى نيه، هيجى نيه، ئهوهش زوو زوو دهبينم. بهلام مستهري گيان... مستهري بۆ وایه... مستهري گيان... ئهوپاوه بۆ لای من هيجى نيه. سهگبايى بى سهري و هيج. ئهسله له هيج ناچيت، نه له دوست... نه له دوژمن... نه له بهشهري... تۆ خودا مستهري تۆ دهزانيت، تۆ تيدهگهيت بۆ چى ئهوى من سهري نيه؟». من له قهراغ نوينهكهى داود دانيشتم و ههموو رستهکانى ناو

خەونەكەى خۆيم بۇ دووبارەكردەوه. چاوانى كرانهوه و بەسەرسامىيەوه شانى گرتم و گووتى «مەردى خوابه پىم بلئ، تۆ چۆن ئەو خەونەى من دەزانى. مستەر گرینۆك، تۆ جنوكەيت، شەيتانیت، تۆ چیت؟». من دەمىم گرت و بە بىزارىيەوه وەك كەسىكى نائومىد لە ھەموو شتىك، بەقىنەوه گووتم «كاك داود، من نەخۆشىيەكى پىسم ھەيە، من نەخۆشىيەكى پىسم ھەيە، من خەوى خەلكى تر دەبينم. ئەمشەو ئەو خەونەى تۆم بىنى، چەند وەختە چاوەرئ بووم خەونى ئەو سەرپرینە ببىنم، دواچار بەمشوہيە ببىنم ... من لە دەست خۆم بىزارم، بىزارم».

داودى داود ئاغا بەرگدروويەكى قسەخۆش بوو، بەلام ببىنى بەردەوامى ئەو خەونە ھاوسەنگى تىكدابوو، ژيانى لە بنەوه ھەلتەكاندبوو. بەر لەوہى ببھىن بۇ بىمارستان تووشى غەمۆكيەكى كتوپر بووبوو، دوكانى خەياتىيەكەى داخستبوو، لە ھەموو كەسىك و لە ھەموو شتىك كەوتبووہ گومانەوه، ھەر كەس قسەى لەگەل دەكرد وەك شىت سەيرىدەكرد و دەيگووت «ئەوہى من سەرى نىيە... ئەوہى من سەرى نىيە». رۆژانىك تەواو ھاوسەنگى دەروونى خۆى لە دەست دەدات و بە كوچەكاندا رادەكات و ھاواردەكات «ئەوہى من سەرى نىيە». ھەلبەت كەسانى بىژى و بەدجنس تەفسىرىكى تەواو خراپ بۇ قسەكەى داودى داود ئاغا دەكەن و بە گالتەوه دەچنە سەر پىگای و دەلین «داود ئاغا، ئەوہ كەى قسەيە تۆ دەيكەيت، ھى ھەموو كەس سەرى ھەيە، ئىستا بۇ بەس ئەوہى تۆ لە ناو عەوام و عالاھەدا سەرى نىيە».

ئەو شەوہ سەرلىشىواو و دەستەپاچە بووم. چىرۆكى وینەى نىگاركىشەكانم دەھاتەوہ ياد و لە دەست خۆم بىزاربووم. ئەوہى من ئىستا دەمىنى جەلادىكى بىسەر بوو، داود ئاغا دوژمنىكى دەبىنى كە ھىچ روخسارىكى نەبوو، وەك ئەوانى تر نەيدەتوانى دوژمن لە كەسىك

یان شیوه‌یه‌کدا کۆبکاته‌وه... بینینی ئەو خه‌ونه و له‌و کاته‌دا ترسناک بوو، وه‌ک ئە‌وه‌ی یه‌کیک پیمبلی دروستکردنی نیگاریک بۆ دوژمن ئەفسانه‌یه، مه‌حال و بینه‌وده‌یه. ویستم پرسپاری زۆر له‌ داود بکه‌م، به‌لام تووشی جوژه هه‌لچوونیکێ ده‌روونی وه‌ها بووبووم، نه‌مه‌دتوانی دانیشم و دوو قسه‌ی عاقلانه له‌ زارم بێته‌ده‌ر. ویستم بگه‌ڕیمه‌وه ژیر چادری خۆم، به‌لام داود ئاغا بۆ میزکردن هه‌ستا و گووتی منیش دیمه‌ ده‌ری. له‌ پێگادا هه‌ردووکه‌مان تووشی نۆبه‌تیکێ هه‌لچوون و ژانی هاوبه‌شبووین و له‌ بره‌گه‌یه‌کی قسه‌که‌ماندا ده‌ستمانکرده ملی یه‌ک و پێکه‌وه گریان. داود ئاغا به‌ده‌م سپینی فرمیسکه‌وه گووتی «به‌ فخری عاله‌م، ئەم ماوه‌یه ئە‌وه‌نده‌ی به‌ ده‌ست هه‌تیو مه‌تیوی لای خۆمانه‌وه ئە‌زیتیم دیوه، نیو ئە‌وه‌نده مه‌راقی دوژمنم نه‌بووه ... ده‌زانی چ ده‌ردیکیان به‌سه‌ر هیناوم، ده‌زانی چ نامه‌ردی و سووکایه‌تییه‌کیان پیکردوم؟». ده‌نگی داود ئاغا پر بوو له‌ ئازار، منیش هه‌ستم به‌و ژانه‌ شارده‌راوه‌یه‌ی ناو دلی ده‌کرد. ئەو شه‌وه تا دره‌نگ قسه‌مانکرد، تا دره‌نگ باسی ئە‌وه‌ی کرد که هه‌یچ کات جه‌لادی ناو خه‌ونه‌کانی ئەو سه‌ری نه‌بووه، ده‌نگی نه‌بووه، ئە‌ویش هه‌نده‌ی بۆ سه‌ری ئەو گه‌راوه، مه‌راقی هه‌لگرته‌وه‌ی سه‌ری به‌راوی خۆی نه‌بووه، هه‌نده‌ی به‌دوای ده‌موچاوی نادیارێ دوژمندا گه‌راوه، به‌دوای عه‌قلی له‌ ده‌ستچووی خۆیدا نه‌گه‌راوه. که‌رچی هه‌وا ساردبوو، به‌لام پۆشنایی مانگ شتیک له‌ جوانی و ئولفه‌تی به‌ ئیمه‌ به‌خشی بوو. ده‌مه‌به‌یان هه‌ستمکرد، که خه‌و زۆری بۆ هیناوم و توانای قسه‌کردنم نه‌ماوه، به‌ گه‌یژێ گه‌رامه‌وه ناو جیگاکه‌ی خۆم. زه‌هاو ته‌خت له‌ جیگاکه‌ی خۆیدا نوستبوو، بێئه‌وه‌ی کاریک بکه‌م هه‌ستیت، چوومه ناو جیگا و وه‌ک نیوه‌ مردو منیش خه‌وم لێکه‌وت.

ئال مورد بوی گیرامه وه :

پوژیک بوقبوقیله بانگیکردم و گووتی ئال مورد فرمانیکی تاییه تیم
 بو هاتووه، تو ده بیت به جیمان بهیلیت و بگوازیته وه بو یه که یه کی تاییه،
 ئیشی ئیوه چییه و ده بنه چ کاره من هیچ نازانم، به لام ئه وه ی به من
 گه یشتووه، ئیوه راسته وخو له ژیر سه ره پرشتی ره زمئارای قهره قازانیدا
 ده بن، ئه و جیگری ره سمی سه ی ئه سلانه و راسته وخو فرمان له وه وه
 وهرده گرن. که وایگووت خه ریکبوو دلم له ده ممه وه بیته ده ری. زانیم ئه مه
 به زمیکه هه موو ژیان ی من ده گوریت. هه ر ئه و پوژه بوقبوقیله و ئه ندامانی
 تری هیزه که مان یه ک به یه ک ماچیانکردم و باوه شمان به یه کدا کرد
 و به چاوی پر فرمیسه که وه خودا حافی زیمان له یه کتر کرد. گه رچی من
 له ناخی دله وه رقم له باغه وانه کان بوو، به لام وه ک گیروده بوو بووم و
 به دبه ختییه که م ده کیشا، هه زمه کرد هه ر له گه ل ئه م هاوپی کونانه دابم و
 نه چمه هیژیکی تره وه که نایانناسم. من له وانه بووم که گورینی کتوپری
 ده ورو بهر و تیکه لاو بوون له گه ل خه لکی نویدا ده یترساندم و نائاسووده ی
 ده کردم، ئه وه ته ی له دایکبووم هه زم له شوینی دووباره و خه لکی دووباره
 و ژیان ی دووباره یه... له هه ر جیگایه ک راهاتم و ره وتیکم وهرگرت، هه زم

له تیکدانی نییه.

ئهو رۆژه بۆقبوقيله پینگوتم که پنیوست ناکات من هیچ بکه، شهو جینیک دیت به دوامدا و دهمبات بۆ شوینی مه بهست. که شهو هات و له ده رگیان دا، له بری جیب پیکابینکی سهر به تال له بهر ده رگای ماله وهدا وهستا. ههر ئهو شهوه من له پشتی پیکابینکی تایبه تدا، له گهل چوار کهسی دیکه دا که ههر چوارمان له پشتی پیکابه که دا له بهر سهرما و بای توندی ریکا و بان هه لده لرزین، چووین بۆ ده ره وهی شار. ئیمه یان له شوینیکی دوور ده ستدا داگرت، شوینیکی وه ها چه په ک و لاکه وته بوو، مه گهر ههر بۆ ئه وه باش بیت، شه یان هیلکه ی لی بکات. من له بهر تاریکی نه مده توانی به روونی به رپنی خۆم ببینم. سهر بازیکی مندالکار پیشوازی لیکردین و بردینی بۆ جیگایه ک که ناوی دنا «پشووخانه». ههر پینجمان سهر و کوله پشتی قورسمان به شانوه بوو، بای توندی پشت پیکاب وه ها منی کوتابوو، سهر تا پام ژانیده کرد، خۆل و ته پوتوژی ریکا سهر و پوخساری شار دبووینه وه، بیدهنگی شه و هه لته ک هه لته کی ماشین گیزیکردبووین. به لام جیگا که له شوینیکی تایبه ت و پر خزمه ت ده چوو. سهر بازه که پینگوتین که ئهم جیگایه، شوینیکی تایبه ته به مه شقی «پیکه ران». ئه ها، من تا ئه وکاته وشه ی وه هام نه بیستبوو. یه کیکمان پرسی «ده ی یانه لا، ئه مه یان چییه و پیکه ران چیین و کاریان چییه؟». هاوده مه که مان بۆی روونکردینه وه که ئیمه ده بین به قه ناس. گوایه ههر پینجمان له ده ست راستترین تفه نگچیانی ولاتین و به فه رمانی سهر کرده کانی سوپای دیلاوار، ده بیت بۆ ماوه یه ک مه شقی باش بکه ین و ببین به پسپوری تایبه تی تفهنگی دووربیندار.

هه موو شتیکی شوینه که پاک و ئاماده ده رده که وت، هه مامه کان، ته والیته کان، ژووره کانی نوستن، چیشته خانه بچوکه که، پیکرا به ئه ساسیکی

تا بلێی جوان و گرانبه‌ها رازابوونه‌وه. هەر یه‌که‌مان ژووریکێ تایبه‌تی خۆمان هه‌بوو، خواردنمان له‌ خوشترین و باشتترین جۆر بوون. شه‌وی یه‌که‌م تا به‌یانی له‌ جینگای نه‌رم و گه‌رمدا خه‌وتین، به‌یانی که‌ هه‌ستام ده‌رکمکرد که‌ ئه‌م جینگایه‌ تایبه‌ت و نه‌ینی و لاتهریکه‌، شوینیکه‌ نه‌ ڕینگای به‌شه‌ری له‌سه‌ره‌ و نه‌ بالنده‌ ڕیی تیده‌که‌وێت. ئه‌وه‌ له‌ جیاتی خوشحالم بکات ترسیکی نه‌ینی خسته‌ دلمه‌وه‌. یه‌که‌م پرسیارم ئه‌وه‌ بوو: ئیمه‌ چیین و کێین و بۆ هاتووینه‌ ئه‌م جینگایه‌؟ به‌لام وه‌لامیکی وه‌هام چنگ نه‌که‌وت. له‌ ناو هاوڕیکانمدا، من بچوکتڕین و لاوازترینیان بووم، چواره‌که‌ی تر زل و به‌خۆوه‌ بوون. سه‌یربوو به‌لامه‌وه‌، که‌ جینگاکه‌ جگه‌ له‌ سێ که‌س که‌ هه‌م پاسه‌وانیان ده‌کرد و هه‌م سه‌ره‌رشتی پاک و خاوینی و ڕینکخستن بوون، که‌سێ تری تیدا نه‌بوو. له‌ چیشته‌خانه‌که‌ و له‌ کاتی به‌رچاییدا هیچ خزمه‌تکاریم نه‌بینی، وه‌ک ده‌ستیکی نه‌ینی هه‌موو شتیکی له‌سه‌ر میزه‌کان دانابیست و خۆی کلاویکی ئه‌فسوناوی له‌سه‌ر کردیبست و غه‌یب بووبیست. به‌یانی هه‌ر پینجمان له‌و چیشته‌خانه‌ پاک و ته‌میزه‌دا به‌رچاییمان خوارد. هه‌شتا یه‌کترمان نه‌ده‌ناسی، هه‌موو له‌ ژیره‌وه‌ سه‌یری یه‌کمان ده‌کرد و هه‌یچمان نه‌ده‌گه‌وت. یه‌کیکیان سه‌رنجی ڕاکیشام، به‌رده‌وام له‌ کاتی به‌رچاییدا سه‌یری منی ده‌کرد و له‌ ژیره‌وه‌ زه‌رده‌خه‌نه‌ی ده‌گرت. کوڕیکی مووزه‌ردی ده‌موچاو بچکۆله‌ بوو، سه‌ری له‌ چاو له‌شیدا گچکه‌تر ده‌نیواند، تا به‌رچاییمان ته‌واوکرد، ئه‌و هه‌ر له‌ بنه‌وه‌ سه‌یریده‌کرد و وه‌ک مندا لان بیده‌که‌نی، ئیستا که‌ بی‌ری ئه‌و چهند ڕۆژه‌ ده‌که‌مه‌وه‌، جوانترین شت له‌لام ئه‌و خه‌نده‌ و نیگا نه‌ینی و ژیره‌وانکییه‌ی ئه‌وه‌ که‌ زیاتر له‌ هه‌ر شت دیته‌وه‌ به‌رچاوم. دوا‌ی به‌رچایی ده‌بوو بگه‌ڕێینه‌وه‌ ژووره‌کانی خۆمان، من چونکه‌ کاریکم نه‌بوو هه‌ر ده‌بوو یان سه‌یری ته‌له‌فزیۆنی دیلاوار بکه‌م یان گوێ له‌ رادیۆ بگرم، به‌لام هیچ کات له‌ ژيانمدا نه‌متوانیوه‌ له‌ چاره‌کیک زیاتر هۆشی خۆم به‌و دوو ئامیره‌ بسپێرم، ڕقم له‌ هه‌ر ئامیریکه‌ مرۆف

نەتوانیت وەلامبیداتەو. هەر زوو تەلەفزیۆن و رادیۆکەم بێدەنگکرد و لە بەر پەنچەرەکەدا دانیشتم و سەیری بەرەدرگای ئەم جیگا چەپەک و نەهینیەم دەکرد. لە نزیکی نیوەڕۆدا لە پەنجەرەى ژوورەکەمەوە بینیم ماشینیکی نوێ هات و دووان لە جلی سەربازیدا دابەزین و دوو هاو دەم بە چەکەو پێشیان کەوتن. دواى سەعاتیک دەبوو هەر پینجمان لە ژووریکى تایبەتدا کە پتر لە پۆلى وانە خویندنى قوتابخانە دەچوو کۆببینەو. گەرچی من شتیکی ئەوتۆم لە پلە و پایەى سەربازى نەدەزانى، بەلام ئەم دووانە هیچ پوتبە و نشانەیه‌کی سەربازییان پتووە نەبوو تا بزانی بە راستى پلەدارى سوپان یان هەر شارەزای مەدەنین و جلی سەربازیان پۆشیو. دوو کەس بوون بە دوو چاویلکەى ڕەشەو، بە دوو کاسکیى سەربازییەو، کە پراوپر سەریانی داپۆشیبوو. هیچ کات چاویلکەکانى چاویان دانەگرت، بە جۆرە دەنگیک کە پیشتر کەسیکم لە دیلاوار نەبینیوو واقسەبکات دەدوان، دەنگیکى منگن، وەک ئەوێ لە بن ئاوووە بیتەدەری، خۆیان وەک مامۆستای مەشق بە ئێمە ناساند، گووتیان کە پسپۆرى تایبەتى قەناسن و ئیشیان ئەوێهە فێرى ئەو چەکەمان بکەن. زوو زوو دەیانگوت «ئێو پێنج دەست راستترین گەنجى دیلاوارن». پێیان گووتین کە غەمى هیچ نەخۆین و دلمان لای کەس نەبێت، ئەوان هەموو شتیکیان بۆ ریکخستووین و هەر شتیک خیزانەکانمان پێویستیان پى بیت دابینیانکردو. مامۆستاكانمان هیچ کات ناوى خویان ئاشکرانەکرد، هەتا کە من پرسیم ئایا راستە کە جەنابى ڕەزمشارای قەرەقازانى بەرپرسی ئێمەیه؟ بە مۆنى و گرژییەو وەلامم وەرگرت کە نەخیر، هیچ کەس نییه و گەر بەرپرسییکیش هەبێت، ئەوا ئێمە وەک سەرباز کارمان تەنیا جێبەجێکردنى فەرمانى سەرکرده‌كانمانە و بۆمان نییه لە ناو و شوناسى کەس بپرسین.

دەبوو لە هەمان ڕۆژەووە مەشق دەست پێبکەین.

مه شقه كانمان له حهوشى پشته وهى بنكه كه دهستى پيكره، به لام له ويداا
 دوايى نه هات... وهك ماموستا كانمان ده يانگووت هه موو هونه ر وه لسه فهى
 ئيشه كه له وه دابوو، هه ميشه به يه كه م فيشهك نيشانه كه مان بينكين. له كارى
 قه ناسدا ئه گهرى ته قاندى فيشهكى دووهم زور كه مه، مروف يان به فيشهكى
 يه كه م كارى خوى جيبه جندهكات يان نايكات. ماموستا كه مان كه هه زوو
 ناوماننا «گف لووت»، چونكه وه ها بوو وهك هه ميشه له لووتيه وه با
 گفهى بيت. ده يگووت «قه ناسى راسته قينه هه ميشه يهك فيشهكى به سه».
 ئه و به دهست راستى و نيشانه شكينى ئيمه سه رسام بوو، به لام شهيداي
 من بوو، هه ر ئيواره ي يه كه م كه برديانين و سه رو قه ناسيان داينى، من
 بريسكه ي ئاسن و بريقه ي ته خته و دوور بينى سه ر تفهنگه كان شيتيان كردم.
 چهنده ها جوړى قه ناسمان بو دابوو، هه ر يه كه مان جوړيك تفهنگمان
 وهر گرت كه ده بوو له كاتى مه شق و له سه ر رينمايى و به داواى ماموستا،
 جار جار بيگوړينه وه. من سه ره تا تفهنگيكى نوينى جوړى پى ئيس جى ۱
 ي ئه لمانيم پى بوو، به قسه ي ماموستا، جوړيكى كونى قه ناس بوو كه ئه و
 به چه كيكى زور باشى ده زانى. ئه وانى تر تفهنگه كانيان نويترو باشتر بوو،
 يه كيك ئيم سى جى ۹۰ يه كى تازه تازه ي بهر كه وت، يه كيك ئيم ۲۴ يكى
 ئه مريكى، يه كيكى تر ئيم ۴۰ يك، يه كيكى ترمان والتير ده بليو ئه ي ۲۰۰۰
 كورته قه ناسيكى عاجه يه ب كه ئاره زووم بوو، بهر من بكه وىت.

پوژى يه كه م سه لماندم كه چ دهست راستيكى عه جايه بم. هيچ
 نيشانه يه كم به خه سار نه ده دا. كابرا هه ر شتيكى بو دابنا بام، چاوم ده نا
 به لولوله ي دوور بينه كه وه و تراق هه ر هينده ي بليت يهك و دوو ده ميپكا.
 كوراني تريش ده ستر است بوون، به لام كه سيان نه ده گه يشته ئاستى من.
 ماموستا هه ر يه كه م ئيوار به منى گووت «بچكول، بهم هه موو زيپكه
 قيزه ونه ي سه ر لووتته وه ئه م هونه ره له كوئى فيز بوويت. من دهست
 راستى وهك تووم له ژيانمدا نه بينيوه». زورم پى ناخوش بوو كه به

بچکۆل بانگیکردم، به لām ئەو هه قیقهت بوو، من بالām به ئاستهه له تهنه که که درێژتر بوو، که دهه کرده شانم دیمه نیکی سهیر و پیکه نیناویم هه بوو، به وه دا سه روو وخساریشتم مندا لانه بوو که سیک منی نه ناسیبایه هه ر باوه ری نه ده کرده بتوانم فیشه که به قینم. به شانازییه وه گووتم «هینی مامۆستا، خه به رداریه، رهحه تهی خوات لی بیت، یه کهم فیشه که له تهنه کی باغه وانه کانه وه من ته قاندومه، تۆش ئیستا پتم ده لیت بچکۆل». ده بیت بلیم چواره که ی تر هیچ که فیایان به وه ده ست راستییی من نه ده هات. سه ره تا که نوبه تی تهقه ده هاته سه ره ی من، هه موو کو ده بوونه وه و چاوه پروان بوون، من نیشانه یه که ویلکه م و نه پیکم، به لām دوو مامۆستاکه مان هه ر نیشانه یه کیان دابنایه، من ده مدا له ته ختی و زرمه م لی هه لده ستان. تا نیشانه که بچو کتر بایه و دوورتر بایه و له چاوی دوور بیندا لی و نه بینراو بایه و زیاتر بجو لایه، هاوړیکانم کیشه یان زوورتر ده بوو، به لām منی بیره م چارم نه بوو، گالته م له گه ل نه ده کرا، ئەوه ی تهنه کی شه ی تانیشت نه پیکایه، به تر په یه که ته ختیم کوناو ده ر ده کرد.

زۆر درهنگ بۆم ده رکه وت که ئەو هه موو زرنگی نواندنه م هیچ نه بووه جگه له گه مژده ییه کی ته واو. چوار کوره که ی تر «ئهحمه د سوره ت، ئهحمه د کوفیان، محمه د پاشا و نیاز گچکه ل» یان ناو بوو. ئهحمه د کوفیان زوور زل بوو، له سه ره وه پان و پوړ و گه وه، به لām قاچه کانی باریک و درێژ، به جوړیک هه موو سه رسام بووین چوون قاچی له ژیر ئەو باره قورسه دا ناچه میته وه. من هه ر سه ر و رووم له گه لیدا کرایه وه، پیمگووت «مالویران، تیم ناگه نیت ئەو قووله باریک و تیروکیانه ت، چوون ئەو له شه زل و سه ره قورسه تهی بۆ هه لده گیریت؟». ئهحمه د قسه ی له نه خوشییی کی خراپی مندا لان ده کرد که له سه ر بیشکه وه تووشی بووه و ته نیا موعجیزه ی خودایی له ده ست ئیفلجییه کی هه میشه یی رزگاری کردوه. پیتی وابوو ئەوه ی ده توانیت به پیوه بوه ستیت، ته نیا به ره که ت و کومه کیکی

یه‌زدانییه و له قهره‌بووی ئه‌وه‌دا ده‌بیت به‌رده‌وام سوپاسگوزاری خودای
 گه‌وره بیت. ئه‌حمه‌د تاکه که‌س بوو که هه‌موو نویژه‌کانی ده‌خویند و
 به‌ر له‌وه‌ی په‌نجه له په‌له‌پیتکه‌ی تفه‌نگه‌که راکیشیت ناوی خودای ده‌هینا.
 نیاز گچکه‌لێش ئه‌و گه‌نجه موو زه‌رده سه‌ر بچکوله‌یه بوو که قه‌ناسی
 والته‌ر ده‌بلویه‌که‌ی پی بوو، به‌رده‌وام له کاتی نان خواردندا له ژیره‌وه
 سه‌یری منی ده‌کرد و پنده‌که‌نی، کوپیکی منداڵ بوو، ده‌ستی له‌وانی تر
 راستتر بوو، به‌لام له‌و که‌سانه بوو که هه‌موو شتیک به‌ فشه‌ده‌گرن و
 به‌ بینینی لووتی خوشیان ده‌که‌ونه تریقه، له‌به‌رئه‌وه ماموستا زوو و
 هه‌ره‌شه‌ی سزای قورسی لیده‌کرد، هه‌تا جاریک فورمیان پی پرکرده‌وه
 بینێرن بۆ بنکه‌ی جه‌نگاوه‌ره لاوازه‌کان و له‌وئ پهره‌رده‌ییکه‌ن، به‌لام له
 دوا چرکه‌دا په‌شیمان بوونه‌وه. ئه‌حمه‌د سوره‌ت و محمه‌د پاشا، هه‌میشه
 پیکه‌وه بوون، زۆرتر له‌گه‌ل یه‌کدا قسه‌یانده‌کرد، من و نیازیان وه‌ک دوو
 مندالی گیل و گه‌مژه ده‌بینی، ئه‌حمه‌د کوفیانیش هیند بیده‌نگ و به‌سته‌زمان
 بوو، نه‌ده‌کرا بیکه‌یته هاوپی خۆت، له‌و پیاوانه بوو که ناتوانیت هاوپی
 هه‌بیت. ئه‌و جووته هیچ کات قسه‌یه‌کی ئه‌وتویان له‌گه‌ل مندا نه‌ده‌کرد،
 به‌لام ده‌مزانێ محمه‌د پاشا ئیره‌یه‌کی خراپی له‌ ده‌ستراستییه‌که‌ی من
 هه‌یه، هه‌تا جاریک من نیشانه‌یه‌کی گه‌لێک بچوک و سه‌ختم پیکا، به‌و
 کاره‌م گه‌لێک خوشحال بووم، ئه‌و گووتی «زیپکاوی ... ئه‌وه‌نده به‌ خۆت
 مه‌نازه، وامه‌زانه که ده‌ستت تۆزیک له ئیمه راستتر بوو، ئیتر ده‌تکه‌ن به
 پاشا. ئه‌م هه‌راو زه‌نایه‌ت له چیه، ئه‌وه‌نده بچوکیت، بتخه‌نه سه‌ر ته‌ختی
 شاهیش، سه‌رت هه‌ر ناگات به‌ گوونم». قسه‌کانی زۆر بریندارکه‌ر بوون،
 من وه‌لام نه‌دایه‌وه، ترسیکم هه‌بوو زۆر له‌سه‌ری بپۆم به‌ مستیک نوقمی
 زه‌ویم بکات.

پۆژانه چه‌ندین سه‌عات مه‌شقمان ده‌کرد، هه‌ستمده‌کرد بۆ کاریکی
 گرنگ و خه‌ته‌رناک ئاماده‌مانده‌که‌ن، به‌لام جیگا و شیوه‌ی ژیان و خه‌و و

خۆراکمان به‌جۆریک تایبەت بوون، حەزەم نەدەکرد مەشقگاکە بە‌سەر‌ب‌چیت و بمانبە‌نە‌وه بۆ‌ شار. لە‌و ما‌وه‌یه‌دا دە‌روونیکی ساردەم گرت‌بوو، بیرى کە‌سم نە‌دە‌کرد، هە‌تا دایک‌م بە‌ خە‌یالدا نە‌دە‌هات. هە‌لبە‌ت تە‌لە‌فون و پە‌یوە‌ندیکردن تە‌واو قە‌دە‌غە‌بوون. نیاز گ‌چکە‌ل هە‌ندى جار دە‌یگ‌ووت دواى تە‌واو‌بوونی مە‌شقگاکە دە‌ماننێرن بۆ‌ مە‌مە‌د حە‌سار، لە‌وى دە‌بیت هە‌ندى چالاکی گ‌رنگ ئە‌نجام‌دە‌یەن. جارێک «گ‌ف لووت» پێى گ‌ووتین وامە‌زانن ئێ‌شى قە‌ناس کاریکی ئاسانە، گەر ب‌چن بۆ‌ شە‌ر و ئە‌م تە‌قە‌نگە‌ دوور‌بیندەرە‌تان پێ‌ بوو، بزە‌نن خە‌و و خۆراک‌تان وە‌ک جە‌نگا‌وەرێکی ئاسایی نییە، قە‌ناس جە‌نگا‌وەرێکی تە‌ن‌هایە، سە‌د لە‌شک‌رى لە‌ پشت ب‌یت هەر تە‌ن‌هایە، زۆ‌ربە‌ی جارە‌کانیش گ‌ول‌لە‌یە‌ک کە‌ بە‌ر تە‌ختى ناو‌چاوانى دە‌کە‌ویت، کۆ‌تایی بە‌ ژيانى دە‌هێ‌نیت.

چە‌ندە‌ها هە‌فته لە‌و جی‌گایە مایە‌وه. مامۆ‌ستا‌کان هێ‌چ کات پێ‌یان نە‌دە‌گ‌ووتین کە‌ی مە‌ش‌قمان دواى دیت و بۆ‌چى مە‌شق دە‌کە‌ین، لە‌ راستیدا خۆ‌شیان وە‌ک ئێ‌مە شتیکی ئە‌وتۆ گ‌رنگیان نە‌دە‌زانی، زانیارییە‌کیان نە‌بوو کە‌ بۆ‌چى ئە‌م گە‌نجانە پە‌روەر‌دە‌ دە‌کە‌ن. شە‌ویک نزیکى دوو هە‌فته بە‌ر لە‌ کۆ‌تایی پاییز، نی‌وه‌شە‌و لە‌ دە‌نگى ماشینی‌ک بە‌ ئاگا‌هاتمە‌وه. شە‌وان ئە‌و دە‌قەرە‌ چۆ‌ل و بێ‌دە‌نگ بوو، مامۆ‌ستا‌کان لە‌ سە‌عات چوارە‌وه دە‌گە‌رانی‌وه بۆ‌ شار، لە‌و کاتە‌وه‌ی ئێ‌مە هات‌بووین بە‌ شە‌و هێ‌چ ماشینی‌ک نە‌هات‌بو‌وه ئە‌م ناو‌چە‌یه. من لە‌ پە‌نجەرە‌کە‌وه پ‌وانیم و ماشینیکی نوێ‌م بینی، دوو پیا‌وى نە‌ناسراو لە‌ جینیکی سە‌وز دابە‌زین، د‌ل‌م خورپە‌یه‌کی سە‌یری پێ‌داهات و ترسیکی کتوپ‌ر دای‌گ‌رت‌م. بێ‌ئە‌وه‌ی بزە‌نم بۆ، هە‌ستم‌کرد ئێ‌تر ئە‌مە دوا‌هە‌مین شە‌وى ژيانى منە‌ لە‌م جی‌گایە‌دا ... د‌ل‌نیا‌بووم ... بێ‌ئە‌وه‌ی کە‌س فەرمانم پێ‌دات، پە‌تۆ‌کە‌م لا‌برد و هە‌ستام و دە‌ستم‌کرد بە‌ کۆ‌کردنە‌وه‌ی جلە‌کانم و پێ‌ک‌خستنى کۆ‌لە‌پ‌شته‌کە‌م.

«که هوشم هاته وه مستهر گرینوک له سهرم بوو. وه ها حه په سابووم ههر وه ختبوو چاوانم له گلینه دهر په رن. گووتم خوای عالم، تو چی ده که یت بهم شه وه، تو سنگدان لینی داویت، گلاروت گرتووه وا هاتوو یته سهر جیگای من و چیت له من دهو یت، من پیاو یکی به سته زمان نه هلی کاری گهند نیم. نه وه قیره خو ی وه ک ژنی کو سته که وتوو ده گریا. مستهر گرینوک ههر به راستی مستهر گرینوکه، که سیکی تا خوا حه زکات دلناسکه، تو بلی توزیک خراب به سهر گو یچکه ی چه پمدا خه وتووم نه وه سه عاتیک بۆت ده گری. گوو تی داود ناغا قوربانی رۆحت بم... قوربانی نه وه دل به پاکهت بم، تو نه مشه و چ خه ونیکت بینیه، منیش ههر نه وه خه ونه م بینیه. ده ی من چون باوه ر به قسه ی وابکه م، که سستان بیستووه تا ئیستا خه ونی که سی تر بینیت، نه وه ته ی ئاده م ئاده مه و حه وا حه وایه، ههر که س خه ونی خوی ده بینیت و برایه وه. من گووتم به س قسه ی مفت و به لاشم بۆ بکه، خو من مندا ل نیم کلاوم له سهر بنییت. گووتم عه زیزم، من تا ئیستا کلاوم بۆ هه زاران که س دوریه، ئیستا تو ده ته ویت کلاو بخه یته سهر ی من... قه قیره له بهر په ریشانی زمانی گو ی نه ده کرد و له بهر بارانی فرمیسک چاوی نه یده بینی. به س که نه وه مال باوکه باسی نه وه نه سپه سپیه ی ناو خه ونه که ی منی کرد، ئیتر که س نه پرسیت حالی من چی بوو... له دلی خومدا گووتم کوره

خۆ ئهم سه گگی سه گبابه به راستیتى. له ئێوهى ناشارمه وه ئه وه ده قه یه ی
ئهو رايچه له کانم من خه ونم به وه ئه سپه سپیه وه ده بینى. مه گهر به س خوا
خۆی بزانیته ئهو ئه سپه سپیه چه ند ساله له هه موو خه ویکمدا هه یه. ئهو
مه لعو نه من چیم له خه وندا بینییوو ئه ویش بینى بووی. هه موو ئه وانه شى
بینى بوو که له خه وندا سلاوم لیده که ن. ده ی سلاوی خواتان لى بیت ئه مه
یه عنى چى... من گووتم مه رده و مه ردى خوا به پیمبلێ تو چون ده زانیته
من خه وم به چیه وه دیوه، که چی ئه وه گه مال باوکه نایه نیت و نایبات ده لیت
واى داود ئاغا گیان، واى به قوربانى ئه و رۆحه پاکه ت بم، ئه وه نه خوشیه
و چه ند ساله له گه لمایه. من گووتم ده ی نه خوشیه گه مال باوک له ناو ئه و
دونیا و عاله مه دا که س براره خه ونى من نه بیت بیبینیت. ئه وه ده ستیکرده
ملم و وه ک ئیستا باوکی مرده بیت ده گریا گووتى داود ئاغا تو رۆحیکى پاکه
هه یه، دامینى تو وه ک دامینى فریشته خاوينه بۆیه خه ونى تو ده بینم».

داود ئاغا ده مى نانى نیوه رۆ، بینه وه ی خه به ردارى ئه وه بیت من له پشت
چادره که وه وه ستاوم و گویم له هه موو شتی که به وه جوړه به سه رهاته که ی
شه وى بۆ ئه وانى تر ده گزیرایه وه. هه موو له ده وری سفره ی نیوه رۆ
رۆنیشتبون و ماق و حه په ساو گوینیان له داود ئاغا ده گرت. یه کیک
گووتى «شتى وا هه ر نابیت، داودى داود ئاغا، خوتان دنیا دیدهن، پانتۆل
و چاکه تى زۆر به مان خوتان درووتانه، قه ت شتى وانه بووه و نابیت، من
قه ت نه مبیستوو که س خه وى یه کیکى تر بیبینیت». یه کیکى تر که «ئهو
شه هاب» یان پیده گووت، پتر له هه موو ئه وانى تر نیشانه ی بيمارى و
په شوکانى ده روونى پنه و گووتى «هیچ عه جایه ب نییه. عه جایه بى
له کویدایه، عه جایه بى چى، له خوته وه بۆ ده لیت عه جایه به، من ئه سلان
به عه جایه ب نایبینم، بۆ ده بیت عه جایه ب بیت، له که یه وه شتى وه ها
بۆته عه جایه ب، گهر شته که وانه بیت عه جایه به». زۆر له ئیشکه ره کان تا
ئاوا نه که وتبانه ته قسه هه ستم به هیچ نیشانه یه کى شتى نه ده کرد، به لام

ئەبو شەھاب کە قسەیدەکرد بەوجۆرە ونیدەکردیت، دواى چەند رستەيەك نەتدەزانى چیت گووتوو و لە باسى چیدا بوویت. ماوەیەك هەموویان پیکەو قسەیانکرد، ئیدی من لە دەرەوێ چادرەكە هیچ تینەدەگەیشتم، لە ناکاو بۆ ئەوێ تووشی سەرسامیانكەم، قرخەيەكم كرد و يەك راست خۆم كرد بە ژێر چادرەكەدا، هیندەى منیان بینی هەموو بیدەنگ بوون. من پوخسەتم خواست و لەگەڵاندا دانیشتم. هەوا وردە وردە خەریکبوو ساردی دەکرد، گووتم «سوپاس کە ئیشەکان باش بە پێوەدەچن. گەر هیمەتکەین، تا چەند پوژیکى تر گەچکاری دوو سى هۆل تەواو دەبیت. بەر لەوێ باران و بەفر دەست پێ بکات دەبیت پوژینە شوینیک لە جیگای بەشەر بچیت». هەموو بیدەنگ سەیریانکردم و هیچیان نەگووت. من بۆئەوێ ئاسایی دەرکەوم گووتم «ئەم بەیانیه يەکیك بەرمیلە بانزینی موەلیدەكەى كونکردو و زۆربەى بەنزینەكە پڑاوه، رەنگە ئەمشەو بى کارەبا بین... نازانن كى وایکردو؟ كەستان هیچتان نەبینیوه؟». هیچ كەس قسەى نەکرد، هەموو بیدەنگ سەیریاندهکردم و هیچیان نەگووت، من سەرم داخست و گووتم «تا دوو پوژى تر بانزینمان بۆ نایەت، جەنابی نەقیب زۆر تورپە». ئینجا داود ئاغا وەك دلنایبیت من گویم لە هەموو قسەكان بووه، بە شەرمیکەو گووتى «جەنابی مستەر، ئحم ... جەنابی مستەر... من پیمگووتن كە تۆ دەتوانیت خەونى خەلكانى تر ببینیت». من سەیری داوودم كرد و چاویكم بە پوخسارى ئەوانى تردا خشاندم و گووتم «من شەوان هەندى خەون دەبینم كە خەونى خۆم نین ... بەلى، داود ئاغا راستدەكات، من دەتوانم هەندى خەونى خەلكانى تر ببینم». كەس هیچى نەگووت، هەموو پیکەو خامۆشبوون، سەیری یەکیان كرد و بیدەنگیەكى ئالۆز و تەماوى نیشتە سەر پوخساریان. هەموو بیدەنگ نانى خویان خوارد، لە كاتى نانخواردندا هەندیکیان لە ژێرەو و بە ترسەو سەیریانکردم و هەندیکیشیان بە هیچ جۆریك، وەك نەبم، تەماشایان نەکردم.

ئێواره‌یه‌ک به‌ خۆم و ده‌فته‌ری خه‌ونه‌کانمه‌وه‌ خۆم کرد به‌ چادری‌کدا و ئیشکه‌ره‌کانم له‌ ده‌وری خۆم کۆکړده‌وه‌ و گووتم «وه‌رن له‌ ده‌ورم دانیشن با هه‌ندی له‌ خه‌ونه‌کانی خۆتان بۆ بگێر مه‌وه‌». نازانم بۆچی وامکرد، هه‌میشه‌ ئاره‌زوویه‌کی بێمانا له‌ ناخدا بووه‌ واکه‌م خه‌لک بزانی من خه‌ونی ئه‌وانی تر ده‌بینم، ده‌توانم بچمه‌ ناو مائی ئاره‌زوو و ترسه‌کانیان‌وه‌، هه‌ر ئه‌و هۆیه‌ش بوو کاتی خۆی پالی پتوه‌نام بچمه‌ لای مامه‌ سیام و نه‌ینی خۆمی بۆ ئاشکرا بکه‌م. په‌نگه‌ هۆکه‌ی ئه‌وه‌ بیت، من به‌ هه‌ریه‌کی گه‌وره‌م له‌ هیچ شتیکی تر دا نه‌بوو، هه‌تا کاتیک سه‌یری ده‌ست و بازووی کرێکاره‌کانی فه‌سیله‌که‌شم ده‌کرد، ده‌مزانێ ده‌ست و بازووی ئه‌وانیشم نییه‌ و ناتوانم نیوه‌ی ئه‌و کارانه‌ش ئه‌نجام بده‌م که‌ ئه‌وان ده‌یکه‌ن. ئیستا ده‌مویست خاوه‌نی شتیک بم و شانازی پتوه‌ بکه‌م، ئه‌وه‌ی ده‌توانی له‌ سه‌ری خۆمدا خه‌ونی هه‌موو دونیا کۆبکه‌مه‌وه‌، بیانپاریزم، هه‌لیانگیرم مایه‌ی شانازیم بوو... خۆم به‌ که‌سیک ده‌بینی پێچه‌وانه‌ی هه‌موو میژووی کۆن و نویی دیلاوار که‌ یان خه‌ونی خنکانده‌وه‌، یان وه‌ک لانکه‌ی کاره‌سات سه‌یریکرده‌وه‌. من به‌ پێچه‌وانه‌ی هه‌مووانه‌وه‌ هه‌ستمده‌کرد خه‌ون بینین هه‌ونه‌ره‌ و منیش توانای ئه‌وه‌م هه‌یه‌، خاوه‌نی ئه‌و هه‌ونه‌ره‌بم.

له‌ ناکاو من بووبووم به‌ ماشینیکی ترسناکی خه‌ونبین، سه‌ره‌تا که‌س باوه‌ری به‌وه‌ نه‌ده‌کرد، به‌لام هینده‌ی که‌ وتمه‌ گێرانه‌وه‌ی خه‌ونه‌کان، هینده‌ی هه‌موو شتم ئاشکرا کرد، هینده‌ی ناوه‌کانم هینا و ترسه‌کانم بزواند و ده‌رگای هه‌موو په‌نه‌انیکم کرده‌وه‌، ئیتر بواریک بۆ گومان نه‌مایه‌وه‌. له‌ راستیدا سه‌فه‌ری شه‌وانه‌م به‌ خه‌ونه‌کاندا تا ده‌هات قوولتر و سه‌یرتر و خیراتر ده‌بوو، زۆرجار له‌ کاتی خه‌وتندا هه‌ستمده‌کرد خه‌ونه‌کان له‌سه‌ر ئه‌وه‌ به‌شه‌ردین کامیان زووتر بکه‌نه‌ لام، وه‌ک شه‌مه‌نده‌فه‌ریک، به‌ خیراییه‌کی

شیت، به سهر هیلیکی ئاسنینی پر مه ترسیدا بروات، به سهر زه مینی نیگار و خه یالاتدا ئاوها سهرم له گوژمی سهرکه وتن و دابه زینیکی شیتانه دا بوو، که ههر ساتیک و مه ترسی به ربوونه وهیه کی کوشنده ی لیده کرا. من ئیمپراتوری جیهانیکی تایبته و نهینی بووم و لهو بووه وه هیچ کهس له وینه نه بوو. بینینی ئه وه موو خه ونه سهیر و تیکه لاره، رۆچوون بۆ ناو ئه وه موو جیهانه سهیر و ته ماوی و تاریکه، نوقمبوونم له ئازار و ترس و ئاره زووی نهینی ئه وانی تردا، به دریزایی رۆژیش له گه لهدا ده مایه وه و کاریگه ریه کی ریشه یی کرد بووه سهر ره فтарم. هیچ شتیک له بینینی خه ونی ئه وانی تر سهیرتر و ترسناکتر نییه، من له گه شته که مدها به خه ونه کاند، ته نیا ئه وه جه لادانه م نه ده بینیی که ههر یه که یان رهنگیک و شیوهیه ک و روخساریکیان هه بوو، به لکو ده چوومه ناو نهینی رۆحی مرۆقه کان، ناو عه شقیان، ئاره زووه کانیان، ته ماحه کانیان ... هه زیانده کرد کئ بکوژن، گومانی خراپیان له کئ هه بوو، ده یانه ویست له گه ل کئ بخه ون، بۆ کوئ سه فه ربکه ن ... خه ون خه زنه ی ههره نهینی و شاردراره ی مرۆقه کانه، به پینچه وانه ی هه ندئ له ته فسیره ده روونیه کانیش، مرۆف له پال هه موو خه ونیکی ئه لاجیه یی و جرنی و فرنیدا، ژماره یه کی زور خه ونی ئاقلانه و داربژراوی هه یه. ئه وه ی سهیربوو من زور به روونی و سافی خه ونه کانم ده هاته وه یاد، ریده کهوت هه ندئ شه و چهنده ها خه ونی یه ک که سم ده بینیی، خه ونکه لیک هیچ یه ک له خاوه نه کانیان به و سافی و بیگه ردیه یی من نه ده هاته وه یادیان، من زور به ی خه ونه کانم پروونتر له خاوه نه کانیان ده هاته وه یاد. ئه وه ی له سه ره تاوه باوه رم پنی بوو، خه ون و حه قیقه ت تیکه لاره نه که م، له ناو ئه م چیا یانه دا له ده ستمدا، به یه کجار خه ون و حه قیقه ت وه ها له ژیانمدا بوون به یه ک، ئیتر جاریکی دی ترازانیان بۆ نه بوو. له و رۆژه وه که ئیشکه ره کان ده یانزانی من خه ونه کانیان ده بینم، ترسیکی سهیریان له من هه بوو، هه ندیکیان خویان لاده دا و هه ندیکیان

خۆیان نزیکه‌کردوهه، هه‌ندیکیان که ده‌یانزانی من خه‌ونه‌کانیان ده‌بینم ده‌هاتن و چی نه‌ینییه‌کی تریان هه‌بوو ئاشکرایانده‌کرد، سۆزی دلیان هه‌لده‌رشت، ئاره‌زووه‌هه‌رامه‌کانی خۆیان ده‌رده‌خست، ده‌گریان و منیش له‌گه‌لیاندا ده‌گریام.

سه‌ره‌تا گیرانه‌وه‌م بو خه‌ونه‌کان ئاشکرا و کراوه‌بوو، شه‌وان وه‌ک هیکایه‌تخوانیکی قسه‌خۆش، ناوه‌پاستی مه‌جلیسه‌کانم ده‌گرت و ده‌فته‌ره‌که‌مم ده‌رده‌هینا و ده‌که‌وتمه‌گیرانه‌وه‌ی خه‌ونه‌کانی شه‌وی پێشوو. خه‌ونی هه‌ر که‌سیکم وه‌ک خۆی و له‌به‌ر چاوی هه‌مووان ده‌گیرایه‌وه... دوو هه‌فته‌ی به‌که‌م هه‌مووان هه‌ر پێده‌که‌نین، کاته‌کانی خه‌ون خۆندنه‌وه‌ له‌سه‌ته‌ خوشه‌کان بوو، کۆبوونه‌وه‌یه‌کی ئا‌اسایی بوو. دوا‌ی پۆژیکی درێژی ئیش، هه‌موو کۆده‌بوینه‌وه‌ و که‌میک خه‌نده‌ و خوشیمان دروستده‌کرد. به‌لام خه‌ون ئامیزیکی سامناکه‌ نازانیت له‌کویدا و که‌ی و چۆن نیچیری خۆی ده‌پیکیت، نه‌ینی پاسته‌قینه‌ی زۆر خه‌ون ته‌نیا لای خاوه‌نه‌که‌یه‌تی، من ته‌نیا سه‌ریک بووم پر له‌دیمه‌ن، شتیک وه‌ک مه‌کینه‌ی سینه‌مایه‌ک که‌ له‌بری فیلم ته‌نیا خه‌ون پێشاندده‌اته‌وه... له‌مانای زۆربه‌ی خه‌ونه‌کان تینه‌ده‌گه‌یشتم، زۆر جار سه‌مبول و ئاماژه‌کانم نه‌ده‌بینی، تینه‌ده‌گه‌یشتم ده‌رکه‌وتنی ژنیکی گریاو، مندالیکێ کۆژاو، ده‌ختیکێ گرگرتوو، بالنده‌یه‌کی بیبال، مه‌مکیکی بریندار، گولیکێ زیرین، ماسیه‌کی ئاسن... ده‌بیت نیشانه‌ی چی بن. هه‌ندی له‌خاوه‌ن خه‌ونه‌کان هه‌چیان له‌خه‌ونی خۆیان بیر نه‌ده‌ما، قه‌بوولیان نه‌ده‌کرد ئه‌وه‌ خه‌ونی ئه‌وان بیت، یان ته‌نیا پرزۆلیک له‌خه‌ونه‌که‌یان یاد بوو، به‌شتیک کورت، وینه‌یه‌ک، پسته‌یه‌ک... هه‌ندیکیان گه‌رچی هه‌چیان له‌خه‌ونه‌که‌ی خۆیان یادنه‌مابوو، هه‌نده‌ی من ده‌که‌وتمه‌گیرانه‌وه‌ی ده‌یانزانی ئه‌وه‌ خه‌ونی خۆیان. هه‌موو مرو‌فیک، هه‌موو شاریک، هه‌موو ده‌قه‌ریک شتیک له‌خه‌ونه‌کانیدا هه‌یه‌ که‌ له‌جیگا و شوینی تردا نییه. مرو‌ف گه‌ر هه‌موو ئه‌رشیفی خه‌ونی خۆی له‌به‌رده‌ستدا بیت، پرووتتر تیده‌گات.

شتگه لیک که له سهر خۆی ده یانزانیت، چهند کهم و چهند نادرستن. له ناکاو من به هۆی خهونه کانه وه، بووبووم به که شتییه وانیکی ترسناکی ناو ناخ، ته نیا نهینی مروقه کانم نه ده بینی، به لکو هه موو ترسه کانی دیلاوار و ئاوات و پلانه کانیشم ده بینی. من به پوژ، کاتیک کریکاره کان سه رقالی ئیشکردن و بازوو وه شانندن بوون، خه ریکی جه به گرتنه وه و تیکه لکردنی چه و و چیمه تنو و لم بوون، عاره قیان ده رده دا، به ردیان ده شکاند، دیواریان به رزده کرده وه، خه نه ده کیان لیده دا ... من داده نیشتم، گهر هه تاو بایه له ژیر هه تاودا، گهر سارد بایه په توو یه کم له خۆمه وه ده پپچا و خهونه کانم ده خوینده وه، لینیان ورده بوومه وه، شته هاوبه شه کانم تیدا جیا ده کردنه وه، کوچه و بازار و قه سه ریییه کانی دیلاوارم تیدا ده بینیییه وه، باغه کان، ده ریچه کان، ماسیگره کان، قاچاغچییه ره شپۆشه کان، هه زار پپچی ناو زیندانه کان، ریزی بیکۆتایی نه خۆشه کان، بالنده ی کوژراو و که له که بووی سه ر شۆسته کان، مناره کان له دۆخی له رزان و له رینه وه دا، زهنگی کلێساکان له حاله تی کپ و خامۆشیدا، باغه کان له گه شی و باغه کان له په ژموورده گیدا... ده فته ری خهونه کانم ورده ورده تا ده هات گه وره ده بوون. هه ستمکرد ئیستا به راستی ناو رۆحی دیلاوار ده بینم. دوژمه کانم ده بینی له خه وندا، ترسم ده بینی له جهنگ، ئاره زووم ده بینی بۆ جهنگ، خه یالاتی مردن و هه لاهه لاپوون، خه یالاتی سه رکه وتن و مارشی هه ماسه تدار ی سوپاکان، بریندار بوون، که وتن، به رپایوونی مه حشه ر، تیکشکان.

سه دان وینه که هه مووی وینه کانی دیلاوار بوون، ئه رشیفی تاریکی شاره که بوون، میژووی هه ره خنکاو و هه ره نادیار و نه گیراوی شوینیک بوون که میژوو تیدا چین دوا ی چین له سه ر یه ک نیشتبوو. جه لاده کان ته نیا شتیک نه بوون که به رده وام له هه موو سه ریک و له زۆر خه وندا دووباره ده بوونه وه، جه لاده کان له یه ک خه ون و له یه ک رۆخساردا ده رنه ده که وتن، خهونه ترسناکه که ی دیلاوار ته نیا خه ون

نه بوو که چه قو به دهستیکی نه ناسراو و غه ریب به خوئی و ئیرادهیه کی
 بیسۆز و په حمه وه دهرده که وت و بی هیچ ترسیک له مهرگ و خوین
 قوربانیه کانی سهرده بری. جه لاده کان هتا له ناو یه که سهردا، هه ندی جار
 له ناو یه که خه وندا پوخساری جیا، په نگی جیا، چه کی جیا، نه شکه نه و
 مردنی جیا یان پی بوو. خه و نه کان ته نیا سهر برین و ترسیان تیدا نه بوو،
 به لکو دهیان خه ونم بینوه که قوربانی غه ریه کان و جه لاد ئیمه بووین،
 جه لاده کان ئهم پیاوه ماندوو و دیوانه و ته نه یانه بوون که له بهرگی
 تردا، له دهمو چاوی تردا له خه و نه کانی خو یاندا وه که سهر په رین، چه قودار،
 سزابه خش دهرده که وتن. خه لکانیان وه که مهر ریزده کرد و وه که قه ساب
 سهریان له له شیان جیا ده کردنه وه. هه موو له یه که کاتدا جه لادی که بووین
 به سهدان دهمو چاوه وه، قوربانیه کیش بووین که جه لاده کانمان سهدان
 دهمو چاویان هه بوو. من هه ندی شه وه لده ستام و هه موو گیانم ده له رزی،
 هه لده ستام و سهر سام بووم، چون ئهم پیاوه ماندوو و بیده نگ و
 به دبه ختانه ده توانن له خه وندا ببن به پیاو کوژ، به سهر په رین، به قه ساب...
 من له دوو هه فته ی یه که مدا خه و نه کانم ته نیا وه که مه یه کی مندالانه،
 وه که یارییه که که خوشی و پیکه نینی تیدایه ده گیرایه وه. یارییه که بوو وه که
 ئه وه ی که سیک ئه نگوستیله یه کی له ژیر یه کینک له ده کلاودا شار دبیتته وه
 و من هاتیم بی هیچ بیر کردنه وه و سه ختییه که ئه نگوستیله که م دوزیبیتته وه.
 وه که به خاوه ن خه و نه که بلیم «ئه ها، من ده زانم تو ئه نگوستیله که ت له
 ژیر چ کلاویکدا داناوه». سهر هتا شته کان یاری بوون، پیکه نین بوون، پاک
 بوون، بیگونا ه ی بوون ... نه نیازیک ی به دیان له پشت بوو، نه خواستیکی
 خراپ... به لام هیچ یارییه که نییه شه یتان دهستی تی نه خات، به تاییه ت
 کهر کاری به دونیای پر نه ینی و زولمه تی خه و نه وه هه بیت.

ورده ورده و پوژ دوا ی پوژ پاک ی گیرانه وه کانم ده که وتنه ژیر پرسیار.
 شه ویکیان دوا ی دوو سه عات گیرانه وه ی خه ونی جیاواز له ژیر یه کینک له

چادرهکان هاتمه‌دهری، دهفته‌ره‌که‌مم خستبووه بن هه‌نگلم و به ریگاوه‌بووم
 بو شوینی خوم. له ناکاو ده‌ستیک توند رایکیشام و به‌ره‌و ناو بینای هوله
 تازه‌کانی بردم، بو بهینی کوله‌که‌ی ترنجاوی ژیر ته‌خته‌ی ته‌خته‌به‌سته‌کان،
 جیگایه‌ک بوینی چیمه‌نتو و شی لیده‌هات، ساردییی‌کی کپ و خنکینه‌ری
 تیدابوو، بوینی بینایه‌ک له سه‌ره‌تای دروستبوونیدا، بوینی سه‌قف، بوینی
 کوله‌که، بوینی دیوار به‌ر له‌وه‌ی هیشتا خویان گرتییت. ده‌ستیکی به‌هیز
 بوو که توند رایکیشام و ده‌ستی خسته سه‌رچاوم و تا نه‌گه‌یشتمه نیوان
 کوله‌که‌ی ته‌خته‌به‌سته‌کان، ئازادی نه‌کردم. به‌جوری‌ک توند گرتبوومی و
 رایده‌کی‌شام نه‌توانیم هاواربکه‌م، نه‌توانیم تیگه‌م، نه‌توانیم هه‌لبیم. که
 به‌ریدام راسته‌وخو له پایه‌یه‌کی کونکریتی گیرکردم، هه‌ر به‌قه‌واره‌ی
 له‌ش و روخساریدا زانیم، ئیسماعیلی خه‌لکی دسکارا بوو، ئه‌و پیاوه‌ی
 له‌خه‌ونه‌کانیدا به‌رده‌وام هه‌زاران بولبول ده‌یانخویند. ئه‌و شه‌وه‌من
 یه‌ک خه‌ونم له ئیسماعیل گیرایه‌وه، خه‌ونی ژنیک به‌رووتی له‌دوکانیکی
 قه‌سابیدا وه‌ستاوه و به‌چه‌قویه‌کی گه‌وره، پارچه‌یه‌ک گوشتی گه‌وره‌له‌ت
 له‌تده‌کات، ناو قه‌سابخانه‌که‌چه‌ندین قه‌فه‌زی بالنده‌ی تیدابوو، کومه‌لیک
 بولبول به‌یه‌که‌وه ده‌یانخویند. له‌خه‌ونه‌که‌دا ئیسماعیل ده‌هات و هه‌ندی
 قسه‌ی له‌گه‌ل ژنه‌که‌دا ده‌کرد، قسه‌کان نه‌ده‌نگیان ده‌بیسترا و نه‌دیاربوو
 باسی چی ده‌که‌ن، دواتر بو‌چه‌ند ده‌قیقه‌یه‌ک هه‌موو شتیک ده‌وه‌ستا،
 ده‌نگی بولبوله‌کان به‌جوری‌کی درنده‌نه‌به‌رزده‌بوونه‌وه، به‌شیوه‌یه‌ک
 مرو‌قی شیتده‌کرد... ده‌نگه‌کان گه‌رچی جوان بوون، به‌لام به‌جوری‌ک
 ئازاربه‌خش بوون مرو‌قیان نه‌خوش ده‌خست. من هه‌ستمکرد جه‌نجالی
 ئه‌و ده‌نگه‌جوانانه‌تا سنووری کوشتن و شیتی ده‌مبه‌ن... له‌ناکاو ئه‌و
 ژنه‌قه‌شه‌نگه، به‌گیرده‌که‌ی ده‌ستی ده‌که‌وته‌سندوقه‌کان، وه‌ک بایه‌کی
 شیت، وه‌ک جه‌نگاوه‌ریکی زامداری کوته‌ک به‌ده‌ست، قه‌فه‌زه‌کانی ده‌شکاند
 و بالنده‌کانی ده‌خست و په‌ری بولبوله‌ زامداره‌کانی دونیا‌یان پرده‌کرد...

بولبوله‌کان هه‌میشه ده‌یانخویند، ژنه‌که له ناکاو به کێرده تیز و بی‌هه‌مه‌که‌ی ده‌ستی ده‌که‌وته گیانی خۆی، ده‌که‌وته له‌ت له‌تکردنی ده‌ستی خۆی، له په‌نجه‌کانیه‌وه ده‌ستی پیده‌کرد، ورد ورد ده‌یجین، بازووی، قاچه‌کانی، مه‌کی، به‌ جوړیک دواچار ته‌نیا ده‌ستیک و سه‌ریکی غه‌مگین و جووتیک چاوی سووری خوینین ده‌مانه‌وه.

ئه‌وه ئه‌و خه‌ونه بوو که من گێرامه‌وه.

من هه‌یج شتیکم له‌سه‌ر ژیا‌نی ئیسماعیلی خه‌لکی دسکارا نه‌ده‌زانی، ئه‌وه نه‌بیت خه‌لکی گوندیکی باشووری دیلاوار بوو، واده‌زانم زه‌مانیک که هاتبووه دیلاوار هه‌ر کات خۆی به‌ خه‌لک ناساندبوو، وه‌ک ئیسماعیلی خه‌لکی دسکارا خۆی ناساندبوو، بۆیه هه‌ر به‌و جو‌ره بانگیانده‌کرد. کاره‌که‌ی تیمارپنجی بیمارستان بوو، هۆی بوونیشی له‌ به‌تالیۆنی سیدا، ئه‌وه بوو تووشی ترسیکی بینه‌ۆ و ده‌روونی له‌ ژنان بوو بوو. ده‌میک هاتبووه سه‌نته‌ر، به‌ نیازی چاره‌سه‌ری له‌و ترسه‌ ناوی تو‌مار کرابوو، ژنه‌که‌ی و منداله‌کانی له‌گه‌ل هه‌ندێ خزمدا په‌له‌به‌ست هه‌ینابوویانه بیمارستان، دواچار له‌ سه‌نته‌ر ئارام و ئاسووده و هه‌نور بووبوووه‌وه، هاتنیشی بۆ چیاکان له‌سه‌ر ئاره‌زووی خۆی بوو تا به‌ره‌و سه‌ر زه‌مینیک ب‌پ‌وات ژنی تیدا نه‌بیت. که منی راکیشایه‌ ناو دار و شیلمانی بینا تازه‌کانه‌وه، توند ده‌ستی خسته‌ بینم و به‌ تو‌ره‌بوونیکی نا‌اساییه‌وه گووتی «دواچارت بیت باسی ژنه‌که‌م بکه‌یت... دواچارت بیت». من سه‌رسام و بی‌ئاگا گووتم «من، من له‌ کوێ باسی ژنی تو‌م کردوه، من ژنی تو‌ له‌ کوێ ده‌ناسم». توند رابوه‌شاندم به‌ جوړیک سه‌رم به‌ر شیلمانه‌که‌ که‌وت و گووتی «ئه‌و ژنه‌ی ناو خه‌ونه‌که‌ ژنی خۆمه... تیده‌گه‌یت... ئه‌وه ژنی خۆمه. من نامه‌ویت ب‌یته‌وه یادم تیده‌گه‌یت، من نامه‌ویت، من هه‌موو خه‌ونیک، یادیک، شتیک په‌یوه‌ندی به‌وه‌وه هه‌بیت له‌ می‌شکی خۆم سه‌ریومه‌ته‌وه و

تۆ دئیت دهیخه‌یته‌وه بیرم». شیتیه‌کی بیوینه له دهنگی ئیسماعیلدا بوو، به‌هموو هیزی خۆی دهستی خسته بینم و گووتی «تۆش مه‌لعونی، وای مستهر گرینۆکی مه‌لعون، مستهر گرینۆکی مه‌لعون، هه‌ی گه‌نیوی بۆگهن، جان‌ه‌وه‌ری بیمه‌زه‌ب». چه‌ند جاریک توند رایوه‌شاندم، سه‌رم زۆر توند به‌ر شیلمانه‌که کهوت و هه‌ستم به‌خه‌فه‌بوون و خنکان و ترسینکی گه‌وره‌کرد، دلنیا‌بووم به‌و دهسته‌زل و به‌هیز و زبرانه‌ی خه‌فه‌مده‌کات. له‌چرکه‌یه‌کدا ده‌مم‌کرده‌وه و به‌هموو توانایه‌کی خۆم قیزاندم و داوای یارمه‌تیم‌کرد، هاوارم‌کرد فریام‌که‌ون. ئه‌و به‌جۆریک وه‌ک نیازی بیت بمخنکینیت توند دهستی خسته‌سه‌ر ده‌مم. هاواره‌که‌م گه‌یشه‌گویی هه‌ندێ له‌ئیشکه‌ر و پاسه‌وانه‌کان و به‌ره‌و ناو بیناکان پرتاویان‌کرد. هه‌موو سه‌رسام‌بوون که‌ منیان خویناوی و نیوه‌خنکاو له‌ژیر دهستی ئیسماعیلدا بینی. ئیسماعیل که‌هوروژم و هاواری ئه‌وانی تری بینی، دهستی کیشایه‌وه و گه‌رایه‌وه دوا. من له‌به‌ر لیلی چاوانم و تاریکی شوینه‌که‌جگه‌له‌کۆمه‌لیک تارمایی هه‌چی دیکه‌م نه‌ده‌بینی، هه‌ستم به‌خوینیکی گه‌رم‌کرد، به‌سه‌ر و پشت‌لمدا دیته‌خوار، خوینیکی به‌خوڕ... به‌ده‌نگیکی گریاو گووتم «یارمه‌تیم‌بدن ده‌مرم، یارمه‌تیم‌بدن خوینم لی‌ده‌روات».

شه‌ویک بوو له‌شه‌وه‌ناخۆشه‌کان، پاسه‌وانه‌کان ئیسماعیلیان گرت و نه‌قیب به‌ماشینه‌تاییه‌تیه‌که‌ی خۆی منی نارد بۆ بیمارستانیکی سه‌ربازی که‌نزیکی چل ده‌قیقه‌له‌خۆه‌تگا‌که‌مانه‌وه‌دوور بوو. من زۆر خوینم له‌به‌ر ده‌چوو، به‌لام هه‌شتا ئه‌وه‌نده‌وزه‌ی ژیانم تیدا‌بوو له‌هۆش نه‌چم. هه‌ریه‌ک له‌زه‌هاو و نه‌واس له‌گه‌لمدا بوون. دوا‌ی دوورینه‌وه‌ی برینه‌که‌ی سه‌رم، شه‌و له‌و بیمارستانه‌مه‌یدانییه‌مامه‌وه‌که‌ته‌نیا بۆ چاره‌سه‌ری خه‌یرای رووداوی کتوپر دانرا‌بوو، بیته‌وه‌ی که‌ره‌سته‌و که‌لوپه‌لیکی پزیشکی ئه‌وتۆی تیدا بیت بکریت برینی گه‌وره‌و ده‌ردی سه‌خت چاره‌بکه‌ن. پزیشکیکی گه‌نجی خه‌والوو به‌ده‌م باویشک و پرسپاری گیلانه‌وه‌برینه‌که‌ی ته‌قه‌لکار‌کردم،

من گەرچی له لیواری له هۆش خۆچووندا بووم، به‌لام پزیشکه‌که له من بیهاتر، هیند خه‌والوو بوو، ترسم بوو له بری جی برینه‌که شوینیکی دیم بدووریته‌وه. واپیویستیده‌کرد ئه‌و شه‌وه له‌سه‌ر ته‌ختیک له بیمارستانه مه‌یدانییه‌که بمیتمه‌وه، من به کاریگه‌ری ده‌رزیه‌ک و هه‌ندێ حه‌ب خه‌ویکی قوولم لیکه‌وت و ته‌نیا به‌یانی زانیم که زه‌هاو و نه‌واس شه‌و گه‌راونه‌ته‌وه بۆ خێوه‌نگاکه و من ته‌نیا له‌وئ بووم.

بۆ پۆزی دوایی که گه‌رامه‌وه زانیم، نه‌قیب هه‌ر ئه‌و پۆژه و بۆ ماوه‌ی دوو هه‌فته ئیسماعیلی نارده‌وه بۆ که‌مپی ئیش و ته‌میکردنی قورس، که‌مه‌که چه‌ند سه‌عاتیک له ئیتمه‌ دوور بوو، له ناو به‌شی هه‌ره سه‌خت و ترسناکی چیاکاندا، جیگایه‌ک بۆ سه‌ره‌پیچیکه‌ران و ئیش نه‌که‌ران و گیره‌شتیوتان ته‌رخان بوو. ئه‌و بریاره‌ی نه‌قیب زۆر تو‌ره‌یکردم، ئیسماعیل دوا‌جار که‌سیکی نه‌خۆش بوو له دۆخیکی ده‌روونی نا‌اسایی و په‌ریشاندا، من بیته‌وه‌ی بزاتم و مه‌به‌ستم بیت بریندارم‌کردبوو، سزای وه‌ها ده‌ره‌نجامیکی باشی نه‌ده‌بوو. من هه‌ستم به‌ گونا‌هیکی گه‌وره‌ کرد و له به‌رچاوی هه‌مووان گریام بۆی. هه‌موو نا‌ره‌زاییه‌کانی خۆم به‌ نه‌قیب گه‌یاندا، به‌لام نه‌قیب به‌ پروونی پی‌یگووتم که یاساکان وه‌هایه هه‌ر که‌سیک بجیته ئه‌وئ تا ماوه‌ی ته‌میکردنی خۆی ته‌واو نه‌کات نا‌گه‌ریته‌وه... جگه له‌وه‌ی ئه‌و ته‌میکردنه به‌ پی‌ویست ده‌زانیت، تا هه‌ر که‌س سنووری خۆی بزانی‌ت و ئه‌ندامانی تری فه‌سیله‌که له‌ جو‌ره په‌لاماری وه‌ها به‌پاریزیت .

له‌و پۆژه‌وه من گیرانه‌وه‌ی خه‌ونه‌کانم وه‌ستان، هه‌ستم‌کرد به‌رده‌وامبوون له‌سه‌ر ئه‌م یارییه ده‌ره‌نجامی ترسناکی ده‌بیت... به‌لام ئه‌وه ته‌نیا سه‌ره‌تا بوو.

خوین ناخوینریته وه، خوین ناخوینریته وه». من ده لیم «ئاه، چۆن خوین ناخوینریته وه». ئه وانه ی له ئاوینه که دان هه ر سیکیان سه ر ده له قینن و ده لین «خوین هه ر خوینه، ناخوینریته وه». پرۆفیسۆر ده لیت «هه ر کتیییک خویناوی بوو، با له ئاسمانیشه وه هاتییت، ده ستی لیمه ده... ده ستی لیمه ده». من ترساو له کتیه که دوورده که ومه وه و راده چله کم ... به ئاگادیمه وه بیئه وه ی به ئاگابم.

ئال مورد گيڙايه وه :

تفهنگى دووربيندار، وهك تفهنگى ئاسايى نيه. لهم تفهنگه دا مروف
 نيچيرهكهى پروونتر و سافت و نزيكتر دهبينيت. له تفهنگى ئاساييدا هه تا
 كاتيك جاسوسه كه ت ريك له نيشانه كه جووتده كهيت، نيشانه كه هه ميشه
 دوور و ناروشنه لات، شتيك ههيه من ناوى دهنيتم غهريبي نيوان تفهنگچى و
 نيشانه كهى، ئه وه غهريبييه هه ميشه دهمينيته وه. دووربييه كه كه له دووربييه كه
 پروته وه دهبيت به ليكتر زانكي تهواوى نيوان تفهنگچى و نيشانه كهى، وهك
 ئه وهى من و نيچيره كه م هر له نه زه له وه له يهك دووربووبين، من بو ئه وه
 دروست بووبم ليته دا به ديار نيچيره وه دانيشم و ئه و يش له دووره وه
 هاتبيت تا ئيستا و ليته دا من بيبيكم. به لام تفهنگى دووربيندار نيچيره كه به
 جوريك نزيكه كاته وه كه هه موو ئه وه غهريبييهى پيوسته له نيوان تفهنگچى
 و نيشانه كه دا بمينيته وه، له نيو دهچيت. كاتيك له چيا مه شقمانده كرد،
 نيشانه كان بيگيان بوون، شوشه بوون، به رد بوون، درخت بوون، پيوستم
 به وه نه بوو بير له دوور و نزيكى بكه مه وه، به لام كه ديتته سهر ئه وهى
 له شوشهى دووربينه كه تدا، له زائدى پيكاندا روخسارى مروفكي زيندوو
 ببينيت هه موو شتيك دهگوريت، دووربين وه ها روخساره كان نزيكه كاته وه

ناتوانیت خوشت نهوین، من به جۆریک له جۆره کان عاشقی هه موو ئه و ده موچاوانه بووم که له باز نه ی دوورینه که مدا بینیم. نا سه رزه نشتم مه که ن، من ده زانم هیچ خوشه ویستییه که وه که ئه و عه شقه ئه ستم و ئازار به خش نییه که له نیوان تفه نگچی و نیچیره که یدا دروستده بیت، عه شقیکه له و ساته دا له دایکه ده بیت که ده ست به په له پیتکه ی تفه نگه که تدا ده نییت، له و چرکه یه دا که گولله که ت به ریوه یه به ره و پیکان، ساتیکی سهیره، زۆربه ی قوربانیه کان له و چرکه یه دا پیده که نن، خنده یه کی گه وره ده که ویته سه ر پوخساریان، وه که ئه وه یه بۆ کامیازیه که، بۆ فلاشی وینه گریک پیکه نن، دوا خنده و دوا پیکه نییه، دواتر گولله که دیت، گولله که وه که بریسکه ی فلاشه که وه هایه... تراق... له گه ل بریسکه ی فلاشه که دا گولله که ده پیکیت و بۆ هه تا هه تایه وینه یه که له خه یالتدا ده مینیته وه، به جه شنیک گه ر دوا ی مه رگیش خه یالت بکړینن په نگه کانی هه ر ماون و نه پویشتون.

هیچ کات باوه رم نه ده کرد بمانبه ن بۆ جیگایه که له سه ر مرو فی راسته قینه مه شقبکه یین. ده مزانی دیلاوار تا دیت له گۆمی خوین و بیپه حمیدا نو قمده بیت، به لام بگاته ئه وه ی قه ناسه کان له سه ر نیچیری زیندوو مه شقبکه ن، شتی وا ئه ستم بوو، گه ر خۆم له و ئی نه بوو مایه و یه کیکی حیکایه ته که ی بگپه رایه ته وه، باوه رم نه ده کرد. ئه و شه وه ی له نیشته جیی یه که ممان هه لیانکه ندین، به ماشین هتانیانین بۆ جیگایه کی دووری دیکه. مالیک بوو، وه که مالی پادشای ناو فیلمی مندالان به سه ر قوته یه کی به رزه وه، جیگایه که به سه ر خه په ندیکی گه وره دا ده یروانی، چالیکی قوول که له بنیدا زیندانیکی بچوک هه بوو، زیندانی خه رندیان پی ده گووت. له بنکه نوینکه دا مامۆستایه کی نویشمان هه بوو، کورپیکی قوزی باریک بوو، له ش و لاریکی ریک و مه شق دیده ی پیوه بوو که له به رمبه ریدا من به خۆم و جه سته ی لاواز و پیوه له یه مه وه هه ستم به شه رمه زاریده کرد، وه که دوو مامۆستا که ی پێشوو چاویلکه یه کی ره شی له چاودا بوو، ئه میش به ده ستووری ئه وانی پێشوو ته په له که ی

سهرى خوى تا بناگوینی کیشابوو. هیچ نیشانه و روتبهیهکی سهربازی پیوه نهبوو، بهلام زمانیکی سافتر قسهیدهکرد و ئیرادهیهکی ئاسنینتری ههبوو. ماموستاکه مان ههر رۆژی یهکه م به دهست ئاماژهی بو زیندانی بنی خه رهند کرد و ئاگادازیکردینه وه که ئه وه زیندانی که سانیکی مه حکومن به مهرگ. سه دان کهس له وانهی ده بوو بمرن له و زیندانه قووله دا بوون، جیگا که وه ها عاسیوو، هه له اتن لینی کاری رۆحله بهری بی بال نه بوو. تا ئه و کات بوونی جوړه زیندانیکی وه هام نه بیستوو، دیلاوار خوی شاری زیندانه که ووره کان بوو، ئیستا بو ده بیت له م دۆله بیده نگه دا، له ناوچه یهکی سهربازی داخراودا، له زهویه کدا نزیکی سه د کیلومه تر له خودی دیلاواره وه دووره، ئه م زیندانه له شونینکی وه ها نه ئینیدا هه بیت، دلنیا بووم دیله کانیش به رهوشیکی یاسایی دروستدا نه رۆیشتوون و به دزیه وه گیراون و به دزیه وه هوکمدراون.

ماموستا نوێکه مان که پیاویکی خوینده وار و پر زانیاری دیار بوو، پنیگووتین «قه ناسه چه کیکی نوییه بو ئیمه. چه کیکی پیسه، پیشتر ته نیا خوړئاواییه سه گبابه کان باش به کاریانه ئیناوه، به لام ئیتر ئیمهش ده بیت هه مان بیت. قه ناسه چه کی سهرده میکه که بکوژ نایه ویت خوی دهر بکه ویت، چه کی ئه و کارانه یه که ده مانه ویت به نه ئینی بمیننه وه، هیچ شتی له وه خوشتر نییه یه کیک بکوژیت و تا قیامهت کهس نه زانیت کی په نجهی ناوه به په له بیتکه ی تهنه نگه که دا، ئه م چه که ده توانیت میژوو پر بکات له نه ئینی، ئیشیکی زور بو میژوو نوسه ده به نگه کان بدوژیته وه که تاقیامهت بیهین و بییه بزانن کی و له کوپوه ته قه یکردوه. هینی گوئیگرن، ئیوه که وه ک پیتج دهست راستترین جهنگاوه ری دیلاوار هه لېژیر دراون، بوئه وه نییه نیشانه له که له شیر بگرنه وه، شوشه ی شروبی کو که یان بو تله بیسی به تال بشکینن، له دووره وه رپوی بن بهردانمان بو بکوژن. ئیوه ئیستان نیشانه گرته وه یه له سه ری ئیسان، ئه وه ئیشی ئیوه یه. ههر چی مه شقیک که ده یکه ن ته نیا به یه ک مه به سته، که نیشانه تان گرت راسته وخو له ناوچاوان بدهن».

که رچی له سه ره تاوه ئه وه مان ده زانی، به لام قسه کانی وا ڤوون و بئ پيچ و په نا بوو، ئازاری دلی دها. ماموستا نوێکه مان رهحمی نه بوو، فیشه کیکی گرت به دهسته وه و گووتی «ئه وهی ئهم چه که ی گرت به دهسته وه، چاوی نا بهم دوورینه وه، ده بیته کاری به وه وه نه بیته کئ له بازنه ی ئهم شوشه بچوکه دا ده رده که ویت... نه پرسیت ئهمه کییه؟ ئهمه چییه؟ ئهمه بؤ؟ ئیشی ئیوه یه که شته، نیشانه یه کی ورد بگره وه و هه له نه کهن. هه موو هه له یه که له دونیا دا له وانه یه راست بکریته وه، به لام هه له ی قه ناس نا، ئیوه بهم فیشه که ی ده بیته قینن میژوو ده گوڤن، گهر بیکن میژوو به ئاراسته یه که دا ده ڤوات گهر نه پیکن به ئاراسته یه کی تر دا»، فیشه که که ی به رز کرده وه و به ئیمه ی گووت «جوان سه یری بکه ن... جوان... شتیکی وا بچوک و بیمانا هه ندی جار ده توانیت بریار له چاره نویسی سه دان هه زار که س بدات».

کوڤه کان ده یانگووت ماموستا که مان به شداری له ده یان شه ڤدا کرده، له هه موو جهنگه کانی خوڤه له لاتدا به شدار بووه، له که ناره کانی ده ریای سپییه وه تا چیاکانی ئه فغانستان چ جهنگ و پیکدا دانیک بووه ئهم له وئ بووه. ئه و شتیکی له سه ر ڤابوردووی خو ی بؤ ئیمه باس نه ده کرد. له و ماموستا حیرفه گه رانه بوو که هه میشه مه ودا یه کی تاریک و پئویست له نیوان خو یان و قوتا ییدا ده هیلنه وه. ئه و ده یگووت «هه ر که سیک، هه ر شتیک له ئاوینه ی دوورینه که دا بوو تو مه یینه، مه یناسه، گوئی پیمه ده، ئیشی ئیوه پئویستی به ئیحساسات نییه، ئیوه نیشانه یه کتان هه یه و ده بیته لیبده ن. هه موو خه یالتان ده بیته له سه ر ئه و به ت له نیشانه که بدن، هه ر کات بؤ چرکه ساتیکی کورتیش خه یالتان چووه سه ر ئه وه ی ئهم که سه ی ده تانه ویت ته قه ی لیبکه ن کییه، پرسیتان بؤ ده بیته من ئهم که سه بکوژم، دلنیا بن نیشانه که تان له ده ستداوه. هونه ری ئهم ئیشه ئه وه یه که بزانیته تو ته نیا قه ناسیت... تو که س نا کوژیت، تو نیشانه یه که ده پیکیت».

گەرچی قەبوولکردنی ئەوە سەخت بوو، بەلام هیچ دەسلەتیکم نەبوو جگە لەوەی کە قەبوولیبکەم.

شوینی ئیمە لەو مالهێ لیواری خەرنەدا بۆ ئەوە دیاریکراو بەسەر سەربانی زیندانه کە و حەوشە گەورەکیدای بڕوانیت، زیندانه کە دوو ئەلقەیی مەحکەم پاسەوانی هەبوو، یەکیکیان لە ناو زیندانه کەدا، یەکیکی دیشیان لە دەرەوە، لە دەمی دەری خەرنەدە کە و لە چوار دەوری بیناکە، ئیمە لە سەربانی مالهێ خۆمانەو تەنگە دووربیندارەکانمان دادەمەزراند. بەرپرسانی زیندانه کە کە خەبەری تەواویان لە مەشقەکانی ئیمە هەبوو، مەحکومەکانیان دەهینا، لەسەر کورسییەکان دایاندەنان، دەیانخستە ناو هەندێ نیشانەی ترەو، فەرمانیان پێدەدان بچولین. ئەوانەیی مەحکوم بوون بە مردن دەبوو بەو جۆرە حوکمەکیان جێبەجێکەرت. ئیمە ئەو جەلادانە بووین کە هەم مەشقماندەکرد و هەم حوکمان جێبەجێدەکرد ... مامۆستا گووتی «مەشقەکان درێژ نین، تەنیا چوار پۆژ دەتوانین لەسەر نمونەی بەشەری ئیشبکەین. دواي ئەم چوار پۆژە تەنیا یەکیکتان وەک شا قەناسی دیلاوار هەلدەبژێردریت و چوارەکی تر دەگەرێتەو بۆ ناو فەسیلەکانی خۆتان و دەبنەو بە جەنگاوهریکی ئاسایی». ئەو کات نەماندەزانی بۆچی هەلماندەبژێرن، ئەوەی دەبێت بە شا قەناس دەبێت چی بکات و چ پاداشتیکی دەستدەکەوێت.

پۆژی یەکەمی مەشقەکانمان، کە دەستمان پیکرد، من دواھەمین کەس بووم کە دەبوو نیشانە بگرم. نیوهرۆیەکی پاییزی ساردبوو، نیوھەور و نیوھەتاو. هەر چوارمان پەرۆیەکی تایبەتی باغەوانەکانمان بەستبوو و نیوچاوانمانەو و بە ریز تەنگەکانی خۆمان لە بەردەم خۆماندا دانابوو، مامۆستا کەمان بە خۆی و چاویلکە رەشەکانییەو لە پشتمانەو رێنمایی دەکردین و فەرمانی پێدەداین. محەمەد پاشا یەکەمین گوللەیی گەلیک خراپ تەقاند،

ئه حمه د کوفیانیش نیشانه که ی نه پینکا، به لام نیاز گچکه ل به که مین که سی
 ناومان بوو نیشانه یه کی زیندوو به جوړیکی کوشنده بپیکتیت. ئیستا ده بوو
 بو من و ئه حمه د سوره ت نیشانه یه کی تر بهینن. ئه حمه د سوره ت ته قه یکرد
 و نه پینکا، نیشانه که مان که سیک بوو له ناو چه ندین بوکله ی ته خته دا ده جولا،
 پینکانی سهخت بوو، یه کیک بوو نه یده ویست به ئاسانی بمیریت، دهیزانی
 گولله کان له کوپوه دین. من که چاوم نا به دوورینه که وه، یه که مجار ته نیا
 کومه لیک بوکله ی دارینم بینی که وهک دهیان به به به ست له بهردهم پوانیندا
 پینگر بوون. هه موو شوینه که وا چنرابوو تا بکریته قه ناسیکی باشی تندا
 تاقییکریته وه، ئاشکرابوو هه ر ماموستا کانی خو مان نه خشی ئه و جیگاهه یان
 چنیوه و ئیداره ی زیندانیان فیر کرده دیله کان وها پینماییکه ن، به سوودی
 تاقیکردنه وه و مه شقی ئیمه بجولینه وه. من له ناو بوکله کاندان نیشانه که م
 دوزیه وه، به پروونی ده موچاویم له ناو دوورینه که دا بینی، زور ده جولا،
 به لام ده متوانی بیینم. که نجیکی ئه سمه ر بوو، سهریان تاس بو تاشی
 بوو، له گه ل لاوازییه که شیدا ده ویست دوا شه ری ژیان خوی به باشی
 بکات، فانیله یه کی سپی و پانتولیکی رهشی له بهردابوو، ته نیا فریا که وتم و
 وینه که یم له یاده وریدا گرت و بو ئه به د خسته خه یالمه وه، ده مزانی دواتر
 و تا مردن ده یهینمه وه پینش چاوی خو م، ده مزانی وهک هاوړیه که یادگاری
 هه لده گرم و ده یپاریزم. کاتم زور نه بوو، ئه و به جوړیکی خیرا و شیتانه
 ها توچویده کرد، نه یده ویست ئو قره بگریته و ئاسان بخریته جوغزی پینکانه وه،
 نه یده ویست نیتوچاوانی خوی دهر بخات و بلیت ئه وه منم و تو وهره و وهک
 دؤستیک بمکوژه، تا بیتوانیا یه سه ری خوی له نیتوان بوکله دارینه کاندان
 ونده کرد، دهیزانی بهس بوه ستیت ده پینکم، له بهر ئه وه به جوړیکی زیره کانه
 له ناو بوکله کاندان رایده کرد. له مه شقه کانی پینشو دا سه لماند بووم که پینکانی
 نیشانه ی جولاو بو من له نیشانه ی وه ستاو سه ختر نییه، ده ستیکی خیرا و
 ساتیکی دروستی بریارم هه بوو. له و ساته دا قسه کانی ماموستا به جوړیکی

كه مژانه له سه رمدا ده زرين گانه وه «من ناکورژم، من نيشانه يه ک ده پيکم». ئه وه
 بر وايه وايده کرد هه موو هوشم له سه ر ليدانی نيشانه که کوبکه مه وه. ئه وه
 ده جولاً و به هه موو لايه کدا هه لده هات، ده يزانی مه رگ له پيچی داهاتوودايه
 و ده يو يست. دونيا له و پا کردن و هه لهاتنه بيسووده دا بوه ستينيت. من
 چيتر منداله تر سنوکه که ی دوو مانگ له مه وپيش نه بووم که له فولکه يه کی
 ديلاواری ره شدا خه ريکبوو خوين بمگريت و ببوري مه وه، له ژير ليومه وه
 گووتم «بوه ستيت يان نه وه ستيت ده تپيکم». خووم وهک ئه وه له ژير باری
 فشاريکی توندا ده بينی، منيش ته نيا يه ک گولله م هه بوو، ته نيا چاره م نه وه بوو
 له يه ک ساتدا و به مه ودايه کی زور کورت گولله که م به قينمه پيشی، بۆ
 ئه وه ی له گه ل هه نگاوی داهاتووی ئه ودا فيشه که که م دروست بدات له
 شوينی مه به ستی خوی. له گه ل ده رچوونی گولله که دا هه ناسه يه کی کورتی
 ده ويست تا دلنيا بم نيچيره که م پيکاوه، بينيم که وت و چهند بوکله يه کی له
 نزیک خويه وه خست. ماموستا که مان که له دوور بينی خويه وه به وردی
 ته ماشايده کرد، گووتی «له سه ريت دا ... ریک له سه ری ... قه ناس يان
 نه بيت، که بوو ده بيت و ابيت». من تفهنگه که م داگرت و خنده يه کی بوونی
 سه رکه وتن له سه ر نيگام بوو، ئه وه ی له و ساته دا بيرم لی نه کرده وه ئه وه
 بوو که من مروفيکم کوشتوه، که سيکم کوشتوه که رهنگه بيگونا هه بيت.
 ئه وه ی دواتر ئازار يده دام ئه وه نه بوو که يه کيکم کوشتبوو، به لکو هيچ کات
 هه ستم نه کرد که که سيکم کوشتبيت، تاکه هه ستیک داگير يکردبووم نه وه بوو
 نيشانه يه کم پيکاوه.

هه مووی بۆ ئيمه وهک ياری و پيشبرکی بوو، که رچی پيشتر که سمان
 پياوکور نه بووين، به لام له ماوه يه کی که مدا وهک بکوژی سارد و بياک
 نيشانه مان ده گرت، من هه موو کورژاوه کانم له خه يالی خومدا وينه ده گرت،
 هه موويانم خو شده ويست. خو شه ويستيه ک له جوړيکی تاييه تی، خو شه ويستی
 کوریک نا بۆ کچيک، خو شه ويستی دايکيک نا بۆ کورپه که ی يان هه ر شتيکی

پروپوچی تر له و جوړه، به لکو خوشه ویستی یاریزانیک بو مه دالیاکانی. خوشمه ویستن له بهرته وهی شتیکیان دابوو به من. خوشه ویستیم بویان، خوشه ویستی دهروزه که ریک بوو بو که سیک له رینگادا خیریکی گه وره ی پنده کات و ئیتر ناییبیته وه، هه ستم نه ده کرد که من سزام داو، به لکو دلنیا بووم نه وان روهی خویان به خشیوه به من، روهی رهنگاورهنگیان، وهک بالنده کان، وهک نهو تهیره قه شنگ و دهگمه نانه ی ژیانی خویان و په ری جوانی خویان و گوشتی ناسکی خویان به خشی به من. من کال موراد که به دریزایی ژیانم له غه فاریی خاوه نی هیچ نه بووم، زور رۆژ به برسیتی چوو بووم بو قوتا بخانه، سال ده هات و ده چوو من پاره ی بنیشتیک له گیرفانمدا نه بوو، دزی کتیب بووم، شهرمنی یه که م که هه موو گالته به زیپکه کانی سهر لووتی ده که ن، ئیستا به یارمه تی نه م تفهنگه، هه موو شته کان ژیانی خویان به من ده به خشی. من که هیچ نه بوو ئیستا له سهرمدا نه لبومی که سانیکم هه لگرتووه، که چاکه یه کی گه وره یان دهره ق کردبووم، ژیانی خویان پی به خشیبووم.

چوار رۆژ به و جوړه مه شقمانکرد، زور زیندانیمان پینکا که ده بوو به و جوړه حوکه کانیان جینه جییکریت، به قسه ی ماموستا هه ر زامداریک گولله ی ئیمه نه یکوشتیت، پاسه وانه کان له خواره وه به فیشه کی رحمت کوتاییان پی هیناوه... باشتین پینکان که خالی زور له سهر بوو پینکانی سهر بوو. من له پینشی هه مووانه وه بووم، که مترین گولله م به خه سار دابوو، زورترین سهرم پیکابوو، سه ختترین نیشانه کانم شکاندبوو.

ئیستا نامه ویت ورده کاری نهو رۆژانه بگیرمه وه. ده ستراستی و نیشانه پینکان شتیکه ته نیا دلی نهو که سه خوشده کات که تفهنگه که ی له ده سترایه. یارییه کی دووباره یه، به لام هه میشه نه وهی که نیشانه یه کت پیکاهه، بوو ده ستراستان مایه ی به خته وه رییه، هه زار جار یه ک نیشانه ت بوو دانین،

ھەر ھەزار جار ھەكە تۆ بېيىكىت، لەزەتى ھەزارەمىن جار لە لەزەتى يەكەمىن جار كەمتر نىيە. من لەو مەشقە سەختانەدا تووشى ئەو دەردە بووم، كە ھەمىشە بېيىكم، ھىچ كات ھەلە نەكەم، ھىچ كات فېشەكم بە زايە نەچىت.

لە ئىوارەى پۇژى چوارەمدا ھەموو شت پۇشن بوو، من باشترىن نىشانەشكىن و قەناسى دىلاوار بووم. بى ئەوھى بزانم ئەو بەرھەو چ كارەساتىكم دەبات، خۇشحال و مەست كەيفەمەكرد و بە خۆم و زىپكەكانى سەر لووتەوھە فەخرم دەفرشت، ھىندە شانازىم نواند، پۇژى دواتر ھاوپىكانم دىشكاو پۇيشتن و مالاواييان لى نەكردم. بەلى، بەيانى پۇژى دواتر ھەر چوار ھاوپىكەم پىكەوھە سوار ماشىنىك بوون و بى خوداھافىزى پۇيشتن. ئايا گەرەنەو بۆ شار؟ چوونەوھە بۆ ناو فەسىلەكانيان؟ بوون بە بناغەى ھىزىكى تايبەت؟ نازانم... ئىتر ھىچ شتىكم دەربارەيان نەبىست. لەو ماوھەدا كىشەكەنى خۆم ھىندە گەرە بوون، كات و دەرفەتى ئەوھى نەدا لە چارەنوسيان بېرسەمەو.

من ئىوارەى ھەمان پۇژ جىيىكى ئەمىرىكى سەوز ھات بە دوامدا و سوارىكردم و بردمى بۆ جىگايەكى دىكە، بۆ ناو مالىكى تايبەتى زۆر گەرە، كۆشكىكى راستەقىنە لە قەراغى دىلاوار. دوو پاسەوانم لەگەلدا بوو كە بەرھەو بەشىكى تايبەتى كۆشكەكە پىنماييانكردم، سويتىكى كەمىك جىا و سەربەخۇ، بەلام پاك و پاراۋە. بە حورمەتىكى زۆرەوھە وەك كارمەندى ئوتىلەكان ھەموو شتىكان بۆ پوونكرەمەوھە، ھەمامەكەيان پىشاندام، سارد و گەرمەكەيان تاقىكرەوھە، كونترۆلى تەلەفزیونەكەيان دايە دەستم، لە بەفرگەرەكەدا چەندىن جۆرى خواردنەوھى تىدابوو، چەندىن جۆر خواردنى قوتو، چەرەس، ميوھى جۆراو جۆر... گوتيان كە نيوھەروان و ئىوارانىش خواردنى تايبەتىم بۆ دىت. دەبوو لەو چاۋەروان بىم تا فەرمانىكى نويم بۆ دەردەچىت.

پاسه وانه کانم روښتن و له ویدیوه وه دهرگایان له سهر داخستم، دیلیکی به شکو بووم، پیشواز ییه کی سهیر بوو که له ساتی یه که مه وه تووشی گومانیکردم. من ئال موراد، جیقنه ی ناو قاره مانه کانی دیلاوار، کوره زییکاو ییه که ی غه فاریی، با ده ستیشم راست بیت، با باشتین نیشانه شکینی دونیاش بم، بۆ ده بیت قه دری وام لیبنین، که ی شیوه و روخسارم ئهم جینکا شاهانه ده هینیت... دایکم له مندالییه وه پیگوو تبووم «قه دری زۆر، نیشانه ی داوی گه وره یه»، ده یگووت له هر جینگایه ک دۆشه کی ئاوریشمیان بۆ راخستی، سهیری ژیری بکه، له بنیدا چالیک ی گه وره هیه ... خو من بلیفت نه بووم، به لام هر ئهم جینگایه م بین ی، گومانیک ی تاریکم تیدا سه وزبوو ... بۆ جیایان کردم وه، بۆ دهرگایان له سهر داخستم؟ چهند سهرم ده هینا و ده برد به هیچ نه ده گیشتم.

هر یه که مین شهو، له سهر ته ختی خه و تنه که وهک پادشاکان پالکه و تبووم و سهیری ته له فزیونم ده کرد، که له ناکاو له دهرگا درا، پاش ئیستیکی کورت دهرگا که کرایه وه و پیاویکی که ته و بالا به رز هاته ژووری، که سینگ بینینی توره یکردم، پیاویک له وه مخلوقه دوو بارانه ی له م ماوه یه دا بوو بوونه ماموستام، به خویان و چاویلکه رهش و ته پله سهر بازییه چه سه په کانیانه وه، بی نیشانه، بی روتبه، بی هیچ به لگه یه ک بۆم بسه لمینیت کین و چین. پیاوه که خوی وهک به رپرسی راسته وخوی من ناساند، گووتی «له سهره تاوه من به رپرسی راسته وخوی تۆ بووم، تۆ جینگای متمانه ی هه موو سه روک و پیاوه گه وره کانی دیلاواریت». من پرسیم «مه به سستان سه ی ئه سلان و جه ناب ی جیگره که یان ره زمئارای قه ره قازانییه؟». گووتی «ده بیت باوه رت به من بیت، من ناتوانم هیچ ناویکت پی بلیم، من ده لیم هه موو سیاسه تمه داره دلسۆزه کان، هه موو پۆله به شه ره فه کانی دیلاوار، هه موو ئه وانه ی ده یانه ویت دیلاوار له شه ری داها تودا نه به زیت، سه رشۆر نه بیت. هه موو ئه وانه ی ده زانن دیلاوار پیویستی به هیزیک ی راسته قینه و نوییه...

تو جيگاي متمانهى هه موويانيت». من سهري لووتم خوراند و گووتم «
 مه منونى هه موو به شهرهفه كانى ديلاوارم، به لام جه نابى بهر پرسى من
 ئيوه به تهمان چى له من بکهن وا به جيا داتان ناوم و لهه جيگايه
 توندتانکردوم؟». گووتى «تو دهست راستى يه کهمى، له ديلاوار له تو
 باشتزمان نييه، من پينج راپورتى تاييهت و نهينيم له سهر تو خویندوتهوه،
 ماموستا و مهشقهدهران وهک موعجيزه باستدهکهن، وهک ديارى خودا بو
 خه لکى ديلاوار. ئيتير رۆژى ئه وهيه بهم توانا و بههرهيهت کارىک بو ديلاوار
 بکهيت، کارىکى گه وهه که ميژوو بيرى نه چيته وه». من بيسه بر گووتم
 «دهى گه وهه، ميژوو هه رقل و ناپليونى بيرچوته وه، ئيستا منى به ده بخت
 چى بکهم تا له بير نه چمه وه. کارى چى، پيم بلئ بزانم ده توانم». خنده يه کى
 گرت و سهري دانه واند، زور حه زمه کرد يه کينک لهه چاويلکه له چاوانه
 جاريک چاويلکه کهى دابگريت و به روونى سهيريبکهه، به لام هه موو دنياى
 پى بدانيه، وازيان لهو چاويلکه يه نه دهينا. کابرا کلاوه کهى له سهري توندتر
 کرد و گووتى «لهه رۆژانه دا کارىکى گه وهه مان هه يه... کارىکى گه وهه.
 هه ر کاتىک له هه موو شت دلنيا بووين خوم ديم به دواتدا. بيرت بيت،
 تو فه رمان بهس له من وهرده گريت، هه ر نيشانه يه کم نيشاندايت تو تهقه
 له وه ده کهيت ... ئه ي چۆن، به وه ده چيته ميژوو وهه». من هيچم نه گووت...
 دوودل بووم... ده بوو تهقه له کى بکهه؟ . زانى گومانم خراپ کردوه و
 که وتوومه ته سه ر گينگل و دوودلى. گووتى «ده بيت دهستت نه له رزيت،
 نه ترسيت، تا ئيستا چۆن هه موو نيشانه يه کت پىکاوه ئه مهش ببيکيت، دلنيا به
 ئاسانتر ده بيت لهو نيشانه سهختانه ي له مه شقدا پىکاوتن، به لام له رووى
 پۆحى و دهروونيه وه خوت ئاماده بکه. ئه و فيشه کهى ئه مجاره ده يته قينيت
 هه موو ميژووى ديلاوار ده گوريت».

ئاه... چ مهراقىکى گه وهه بوو ... ده بوو تهقه له چ که لله زلىک بکهه...
 خودايه؟.

۳۹

سهرم به شاشیکی سپی به ستووه و له سهر بهردیکی گه وره بهرام بهر
چادره کان دانیشتووم، سه عاتیک ده بیت ئیشکه ره کان ده ستیان هه لگرتووه،
ئه وانه ی نوێژ ده که ن پیکه وه چوونه سهر بهرماله کانیان، ئه وانه ی خویان
ده شۆن، له پشت پهرده کهانه وه مه نجه لیککی گه وره یان خستوته سهر ئاگر
و ئاو گه رمده که ن، دووان له سهر بهردیکی گه وره دانیشتوون و دامه
ده که ن. دیمه نی زنجیره یه ک هۆلی درێژ که ده بیت به جیگای سهر بازگه
و جبه خانه یه کی گه وره، وه ک هه ندی دیوی دزیو و خۆله میشی بهرام بهرم
نوستون. هه وا تا دیت سارد ده بیت، هه ندی سه عات هه ور ته واوی ئاسمان
ده گریته. ده بینم له سهر ڕینگای سهره کی ماشینه قورس و گه وره کان
به رده وام له هات و چۆدان. میرئه ودال ده بینم له به رده م چادره که دا چه ند
فانیله و ده رپییه کی شۆراوی خۆی هه لده خات، سه یریده که م و پێده که نم،
سی شه و له وه بهر له خه ونه کانمدا به له مه مۆره کان و که شتییه شینه کان
و ڕیواقه ئه رخه وانی و چه قو وه نه وشه ییه کانی ئه وم بینى، هیچ خه ونیک
وه ک خه ونه کانی ئه م پیاوه زله ره نگا و ره نگ نییه، خه ونه کانی یه ک پارچه
ره نگن. له خه وندا هه ر بکه وتبامایه ته جیهانیکی ره نگا و ره نگه وه، ده مزانی
ئه وه یه کیکه له خه ونه کانی میرئه ودال. ئیستا ده بینم جله کانی ژیره وه شی
به جۆریکی سه یر، به لام جوان ره نگدارن، میر هه ر مندالیکه و گه وره بووه،

خوشحالم دهیبینم نارام و دلخوشه، هندی جار که دهیبینم بانگمدهکات
 «هینی برازاکی دکتور، مامه سیات هیج نازانیت، هیج ... هر هیج.
 له ئینسان تیناکات»، وادهلایت و به دهنگی بهرز پیدهکه نیت. من ئیستا
 ته ماشایدهکم و خالخالوکه پهنگینهکانی ناو خهونهکانیم بیردهکه ویتتهوه و
 پیدهکه نم. له نیوه پرووه زه هاو چووه بو سهر چیاو نه هاتوتهوه، ئهویی زور
 پخوشه، زور دهجولایت، دهچیته بان لوتکهی چیا و بهرامبه رهنگاوه رهکانی
 مه مه دحه سار دهووستیت و سهیریاندهکات، دهزانم بینینی ئه و سروشته
 گه وره و بهرینه ئاره زووی گه شتیکی دووری تیدا دروستدهکات، له
 خهونهکانیدا زور دهگهریت، ههمیشه دهروات، بهلام ههمیشهش سهیری
 ههور دهکات، هیج که سم نه دیوه وهک ئه و کوره عاشقی ههور بیت، ههم
 له خوندا و ههم به وریایی. من به دریزایی رۆژ ههستم به سهر ئیشه
 و لاوازی دهکرد، ئاره زوویه کم نه بوو نان بخۆم و شتیک بخمه بهر دلم.
 بیرى دىلاوار دهکم، ههستدهکم پیویستم به سهفه ریک و پشوویهک و
 گه رانه وهیهک ههیه، بهلام نامه ویت له کریکاره کان دووربکه ومهوه ... ئاه
 دىلاوار، ده بیت ئیستا چۆن بیت؟ ئه وه تهی هاتووم هیچم ده باره ی
 نه بیستووه، نازانم شته کان چۆن ده چنه پیشی، ئه م جیگایه نه رۆژنامه ی
 بو دیت و نه ته له فزیون وهر ده گیریت. زور جار ههستدهکم نه قیب شتمان
 لی دهشاریتتهوه، هندی جار ده پرسم «جه نابی نه قیب، دهنگوباسی دىلاوار
 چییه؟ خه بهر چییه؟ دنیا چی به سهر هاتووه؟». به دوودلییه وه
 سهیرمه دهکات و به چاوه شینه پر غروره کانییه وه دهلایت «چی بیت، دىلاوار
 چی بیت... ئیمه هه موو سه ربازی ئه وین، سه ربازی قهره قازانییه کانیین،
 گیانفیدای نیشتمانین... ئیتر چی بیت». دوینی که له بیمارستان گه رانه وه
 زور له ئیشکه ره کان له پشووی خویاندا هاتن بو لام، من زور گریام، وا
 ههستدهکم هیج رۆژیک له ژیانمدا هینده نه گریابم... ئیستا بوته شتیکی
 ئاسایی هه موو من بینن ده گریم، هیج کهس ناپرسیت بو ده گریت ... ئه وه

پرسیاریکی پوچه که سێک له مستەر گرینۆک بپرسیت بۆ ده‌گریته. هه‌موو ده‌زانن هه‌میشه به‌هانه‌یه‌کی پوچم بۆ گریان هه‌یه... خواستیکی نه‌خۆشانه بۆ لێبوردن و خۆپاککردنه‌وه.

من وانه‌بووم، ناتوانم ب‌لێم هه‌موو ژيانم گرینۆک بووم. ئاره‌زووی من بۆ گریان ته‌نیا پابه‌ندی ئه‌وه نه‌بوو داوای لێبوردن له‌ م‌رو‌قه به‌ده‌خته‌کان بکه‌م، به‌لکو ب‌یده‌سه‌لاتی ر‌ه‌های من بوو له‌ گ‌ورپینی ه‌یچ شتی‌کدا له‌ د‌ونیا. ئه‌و ئیواره‌یه که له‌سه‌ر ئه‌و به‌رده‌ گ‌ه‌وره‌یه دانیشتم، ده‌م‌زانی گ‌ریانی من هه‌میشه سه‌رچاوه‌ی له‌ ترسه‌وه‌ بووه ... ترس له‌ شتی‌کی گ‌ه‌وره. کاتیک له‌ ب‌یمارستان ده‌گریام ه‌و‌که‌ی ترسم بوو له‌ شیتی، له‌و خواسته‌ی که هه‌موومان‌ی ده‌هاری. راسته‌ من له‌ به‌رده‌م ب‌یماره‌کاندا ده‌گریام، ئه‌وانه‌ی له‌ به‌شی په‌روه‌رده و ته‌م‌یکردن ده‌مه‌ینانه‌وه، به‌لام ئه‌وه‌ی منی والیده‌کرد تا ئاستی مردن هاواربکه‌م و ب‌گریم، گ‌ه‌وره‌یی ئه‌و ئامیزه‌ ترسناکه‌ی شیتی بوو که هه‌موومان‌ی به‌ره‌و ناو خ‌وی ک‌یشده‌کرد. شیتی ... شیتی ... شیتی ... له‌ هه‌موو شوینی‌کدا بوو، له‌ هه‌موو که‌سی‌کدا بوو، له‌ هه‌موو شتی‌کدا بوو ... ئه‌و شیتی‌یه که به‌ هه‌موو ج‌ینگایه‌کدا ده‌کش‌ا وه‌ها به‌ه‌یزبوو ج‌گه له‌ گ‌ریان ه‌یچ شتی‌کی ترم نه‌بوو ج‌ه‌نگی به‌رامبه‌ر بکه‌م. گ‌ریان لای من هه‌زارجار له‌ ن‌وسینی درۆ، له‌ سیاسه‌تی درۆ، له‌ چاکسازیی چاکسازه‌ درۆزنه‌کان، له‌ شو‌رشی شو‌رشگ‌یره‌ درۆزنه‌کان راستگ‌وتر بوو ... من، مستەر گرینۆک، به‌ فرم‌یسکه‌کانم ته‌نیا چ‌یرۆکی ئازاره‌کانی خ‌وم نه‌ده‌گ‌یرایه‌وه، به‌لکو تاکه‌ ر‌ینگای راستگ‌ویانه‌شم ده‌گرته‌ به‌ر، که له‌گ‌ه‌ل خ‌ومدا، له‌گ‌ه‌ل ر‌وحمدا ده‌گونجا، بۆ دوورکه‌وته‌وه له‌ هه‌ر درۆ و ر‌یاهه‌ک که به‌ ئوم‌یدی درۆ ئازاره‌کانیان سووکده‌کردین.

هه‌موومان که‌سانی لاوازی‌بووین، به‌لام من له‌ هه‌ر که‌سی‌کی دی زیاتر هه‌ستم به‌و لاوازییه‌ ده‌کرد، ئه‌وه ده‌یگریاندم که ده‌م‌بینی ه‌یزیکی تاریک

ههيه كه ههچ كهس ناتوانيت ږنگاي ليږگريت. دهميني نهو شيتيه دهمكات به بهشيك له خوۍ، دهمبات، دهمخاته ناو ههزار پيچى خويهوه. لهو كاته وهى هاتم بو ناو چياكان بچوكى و ناچيزى ئيمه بهرامبه ر ئم هيزه گه وړانه دهيا نترساندم، بچوكيم بهرامبه ر چياكان، بهرامبه ر تاويزه رهقهكان، بهرامبه ر نهو تاريكيه بيسنور و قورسهى شهو لهم دؤلانه دا دهنشيت، بهرامبه ر رهقى خاك كه دهيت ههزاران مروث، ههزاران سعات له تهمهنى خويان ببهخشن تا خندهكى تيدا دروستبكن، بهرامبه ر پهنجى بيهودهى ئم هموو پياوه كه له چاوهروانى شهريكى نادياردا دهيت بهردهوام پاچ بهاون، گل دهردهن، بهردبشكين، بلوك بگوازنهوه، چيمهنتو بگرنهوه، عارهق بريژن، بيئهوهى ديار بيت ئاخو ماندووبوونيان ههچ مانايهكى ههيه. هموو شتهكان بچوكى خوميان بيردهخستمهوه... گريانم گريانى بيدهسه لاتيتم بوو بهرامبه ر ئم هموو هيزه تاريكهى له ناوهوه و دهرهوه گه مارؤياندا بووم .

نهو ئيوارهيه لهسهر بهردهكان دانيشتبووم كه نهواس، كوپره بهردهستهكهى نهقيب نهجات هات به دوامدا و گووتى «جهنابى نهقيب، دهفهرمويت، شهو گهر كاتتان ههبوو، گهر بهسهر پيشهوه بووه، سهريكى ليبدن». پيم گووت «باشه، به جهنابى نهقيب بلئ، شهو دهمه ميوانيان». شهو دواى نهوهى شتيكم خوارد، چووم بو ژير چادرهكهى نهقيب. نهوهتهى پيكهوه له ناو ئم چيايانه دا كاردهكهين شهو سهردانى نهقيب نهكردوه. نهقيب شهوان كه م تيكهلى ئيمه دهيت، ههندى شهو به جيبهكهى دهروات و دهچيت بو جيگايهك نهفسه رهكان لى كودهبنهوه. ههندى جار بو كاروبارى سهربازى و ههندى جار بو خواردنهوه و كهيفكردن لهوى نهلقه دهبهستن. جگه له نهقيب، هموو نهفسه ر و پلهداره بهرزهكانى ناو چيا، لهوى يهكديان دهيني. كؤبوونهوهكان له جيگايهك بوون كه يانهى نهفسه رانيان پى دهگووت. گهر شهويك نهقيب نهچوبايه بو نهوى له

چادره که ی خۆیدا ده مایه وه و گوینی له رادیو ده گرت، هه زی زۆر به گۆرانی و ئاوازی کۆن، ده نگه خۆشانی سه رده می گرامافۆن ده کرد. ئه و شه وه نه قیب به ده ستیک تراکسوتی ره شه وه له سه ر ته ختیکی گه وره پالکه وتبوو، بالیفیکی سووری گه وره له ژیر سه ریدا بوو، لیقه یه کی بریقه داری په مه یی خاوینی دابوو به خۆیدا. ناو چادره که ی نه قیب هیچی له ناو چادره کانی ئیمه نه ده چوو، بۆنیککی خۆشی لیده هات، ریکوپیکیه کی سه یری تیدابوو، که له بری ئه وه ی دیسپلینی سه ربازیم بیربخته وه، سه لیقه ی دیکۆرسازیکی پسپۆری به یادا ده ینامه وه. چادره که له ناوه وه گه وره تریوو له وه ی له ده ره وه ده ینواند. رهنگی که لوپه له کان و چۆنیتی دانانی ئه ساسه که ش وه ها بوون، وهک نه قیب نه یه ویت ههستی ژیا نی ناو مال ونبکات. چادره که ی ته واو وهک ژووریک له مالی شاریکی ئارامدا ریکخرابوو، چه نده ها گۆلدا نی جوان، پارچه فه رشی رهنگین له چادره که دا بوو. دوو قه نه فه ی گه وره و میزیککی شوشه ش هه بوون که من و نه قیب یوکسه ل به رامبه ر یهک له سه ری دانیش تین.

نه قیب که منی بینی له جیگا که ی هه ستا و هه والی ته ندروستی می پرسی و فه رمووی لیکردم تا دابنیشم. پشتر له سه ر ئیسماعیل که میک توند له گه ل یه کدا قسه مانکردبوو، به لام ئاسایی بوو، له و ماوه یه دا فیربوو بووین هه ندی شتی رهق به یه کتری بلین بیئه وه ی له یهک زویر بین. من گووتم «ببوره جه نابی نه قیب، به لام له چادره که ی ئیوه دا مروف هه ست ناکات له م شاخ و کین و ره قه نه دا گیرخواردوه. هه ستیکم هه یه وهک ئه وه ی له مالیکی خۆش بم له شار». نه قیب به رامبه رم دانیش ت و گووتی «به ئه گه ری زیاد له م جهنگه دا که دیت تیا ده چین... نامه ویت دوا مانگ و هه فته کانی ژیا نم زۆر نا ره حه ت بم». وه لامه که ی غه مگین بوو بۆ من. بیئه وه ی هیچ بزانه یان به لگه م هه ییت، گووتم «نا جه نابی نه قیب، باوه ر ناکه م جهنگ رۆبدا ت... قسه که م ته نیا بۆ ئه وه بوو شتیک بلیم. نه قیب قاچی خسته سه ر قاچی و

بەو چاوانەيەو ەكە لە گورگ دەچوون، سەيرىكى قوولى كردم و گووتى «جەنگ دەبىت روبەدات، رودانى جەنگ شتىك نىيە لە ئەگەر و ئەگەر دا بىت. مانەو ەي دىلاوار بە جەنگەو بەستراو، گەر لەگەل مەمەدەسار يان جىگايەكى تردا نەچىنە جەنگەو، دىلاوار لە ناو ەو ە وىزان دەبىت. ئەم رۆحەي تۆ دەبىبىت، ئەم ەيزانەي تۆ دەيانبىت كە وا ئازا ئىش دەكەن، بەرەمى جەنگن. جەنگ نەبىت ئەم مىللەتانەي ئىمە دەريزىن، بۆگەندەكەن. سالا ەيە دىلاوار لە ناو ەو ە بۆگەنىكردو، مەگەر ئەم جەنگە رزگار يىكات». من بە ەيمنى و بە خەندەيەكەو پرسىم «لەو باو ەدەيت بۆنى جەنگ لە بۆنى ئىستاي دىلاوار خۆشتر بىت؟». جەنابى نەقىب كە پىدەچوو ەموو دواي نيوەرۆ خەوتبىت، گووتى «بۆنى جەنگ و بۆنى رۆحى رزىو دوو بۆنى جىاوازن. ەك جىاوازي گۆشتىك تازە لە قەسابخانە ەاتبىتە دەري لەگەل گۆشتىك بۆگەنىكردبىت. لە جەنگدا بۆنى خوين و گۆشتى تازە لە تىكراو دەچىت بەسەرماندا، من ئەو ەم لە رزىنى رۆح و لە بۆگەندەكەنى ئىمانى ئىنسان پىناشتەر». من ەچم نەگووت، نەمدەزانى بلیم چى و نەشمەويست بچمە گفتوگۆيەكى رەق و توندەو ە لەگەل نەقىبدا. خۆي پاش ئىستىك گووتى «بۆ ئەو ە ناردم بە دواتدا تا لەسەر چىرۆكى ئەم خەوانانە قسەبەكەين. ئەو ەي من بىستوومە شتىكى سەيرە، شتىكى زۆر سەيرە. خەزەكەم بپرسم بە راستى وايە، شتى وادەبىت؟». ويستم وەلام نەدەمەو، بلیم جەنابى نەقىب فەرامۆشيبە، ئەو ەي بوو و پوویداو ەنیا يارىيەك و سەرگەرميەك بوو و ەچى تر، بەلام كتوپر ئارەزوويەكى نەينىم تىدا خولقا، شانازيەك بە خۆمەو ەكەم و فەخرىك بفروشم، گووتم «بەللى جەنابى نەقىب، من ەستەكەم لەو پوو ەو ەكەمىك نەخۆشم، ەالەتەكەم شتىكى نااسايە. بىينى خەونى ئەوانى تر نەخۆشيبە. دەردىكى ئازار بەخشە». نەقىب، نەواسى بانگكرد و پىنگووت «دوو پەرداخ ئاوى پرتەقالمان بۆ بگرە، لە پرتەقالە تازەكان». كەمىك خۆي راستكردەو ە

به چاوه شينه کانی سه يريکردم و گووتی « من دىلاوارييه کى ره سه نم، پشتاوپشتم له دىلاواردا ژيان، من گهر خه ونيش ببنم نايه ته وه يادم. يه کيک له پرسياره سه يره کانی ژيانم ئه وه بووه، له خه ونه کانمدا ئاخو چى بگوزهریت». چاوه کانی هه ميشه شتيکی ترسناکيان تىدابوو، هيچ چاويک لای من وهک چاوی شين جيگای گومان نيه، به پينچه وانه ی خه لکی ئاساي دىلاواره وه که زوريان عاشقی چاوی شين، چاوی شين بو من هه ميشه شتيکی ترسناکی تىدابوو که نا ئوميدیی و دوو دليم تىدا دروستده کات. ئه و پروانين و غروره قووله ی له و جوړه چاواندا هيه توره مده که ن. ده ليم «جه نابی عه قيد. باشتر که خه ونه کان نايه ته وه يادت، له وهش باشتر ئه وه يه مروّف هه ر خه ون نه بينيت. من له و بروايه دام وه سه وه سه يه که هيه له خه وندا دروستده بيت، دواتر مروّف بيئ وه ی به خو ی بزائيت سه يرده کات هه موو ژيان و هوشياریی بوته ديلی ئه و سه وه سه يه». عه قيد گووتی «نا، نا ئه وه راست نيه. ئينسانیک له خه ونه کانی پچراييت، له نيوه ی ژيانی پچراوه. خه و سه رزه ميني ئيلهامه، من خويندومه ته وه، زور له سه رکرده سه ربازيه کان له خه ودا ئيلهامی نه خشه گرنگه کانيان بو هاتوو. به شتيکی ئيمه له خه ونه کانماندايه، ئيمه ئه و به شه مان ونکردوه. ره نگه ئاسووده بين، به لام نوqsانين، نيوه ژيان ده ژين». سه يرم ليها ت که نه قيب نرخيکی وه ها زور ده خاته سه ر خه ون. گووتم «کيشه ئه وه يه، مروّف چه ند هه ولبدات خه ون و حه قيقه ت تیکه ل نه بن، ره نجی به هه در ده روات. من له م چه ند مانگه ی دواييدا سه رم له دىلاوار سوږماوه، سه رم له وه سوږماوه چو ن خه لکی به و جوړه راستی و خه ونه کان تیکه لده که ن. خه ون به بروای من يارييه، گه مه يه کى هوشه. هه سته ده که م جه نگ له به نه رتدا تیکه ليوونی ئه و دووانه يه، تیکه ليوونی خه ونه له گه ل حه قيقه تدا». نه قيب پيکه نی و گووتی «به جوړيک له جوړه کان هه ق به توپه. به لی هه ق به توپه. جه نگ به بن خه ون نا کریت. له ميژ جه نگ به شيکه له خه يالاتی پوژانه م. جه نگ

لە پىشىدا لە خەيالى ئەفسەرەكاندايە، دواتر دەيىت بە راست. رەنگە زۆر لەوانەى دەچنە كۆليژى سەربازىي بەو ئومىدە بچن كە هىچ كات و هىچ رۆژىك جەنگ پروونەدات، روتبەكانيان بخەنە سەر شانيان و لە نيوان سەربازگە و مالهەدا هاتوچۆبكەن، زۆربەى ئەفسەرەكان بەو خەيالە دەچنە كۆليژى سەربازىي كە جەنگ ئەستەمە، بەلام من پىم گووتى، من وانىم... من عاشقى جەنگم. خەيالم پرە لە باروت و بۆنى جەنگ، دەمەويەت بزانم لە خەونەكانمدا چى پروونەدات، دەمەويەت تۆ خەونەكانم بپيىت».

ئەو سەيرترىن داوابوو لىم بكرىت، يەكيك تەكا بكات خەونەكانى بۆ بپيىم.

من ئىرادەيەكم بەسەر خەونەكانمدا نەبوو، بەلام سەرنجم دابوو كە من خەونى ئەو كەسانە زياتر دەپيىم كە لىمەو نزيكن، كەسانىك كە لە جىگايەك دەخەون كە دوور نين لە منەو. تا نزيكتر بن، پروونتر و زياتر خەونيان دەپيىم، كەسانىكىش زۆر بىرم لى كردبانايەتەو، خۆم بمويستايە خەونيان بپيىم، خەيال و هۆشم بخستبانايەتە سەر، هەتا گەر دووريش بانايە لىم، وەك ئەوەى لە پىنگاي رادارىكى نەپيىيەو شەپۆلەكانيان بدۆزمەو و لە لاي خۆم تۆماريىكەم، دەمتوانى خەونيان بدۆزمەو. لە سەرەتاي سەرەلدى ئەو توانايەدا بەوجۆرە خەونەكانى سابات، خەونى كچە مامەكانم، خەونى هەندى هاوپرى كۆنى خۆم دەپيىنى، دەچوومە ناو نەپيىيەكانيان، حەزەكان و ترسەكانيانم دەدۆزيىەو. هەندى جار هەستمدەكرد لە كاتى خەوتندا بە مەبەست خەيالم بۆ خەونى كەسيكى ديارىكراو دەگەرىت و دەپيىكىت. زۆرجار هەستم بە شانازيدەكرد كە دەمتوانى لە ناو لىشاوى سەدان خەوندا، ئەو خەونە بدۆزمەو كە بۆى دەگەرىم، بەلام هەندى جار گەرچى هەولمەدا و خەيالم كۆدەكردەو، نەدەگەيشتمە هىچ. ئەو تەى هاتووينە ناو چياكان و ئەو ئامپىرە دپندەيە لە سەرمدا كەوتوتەو كار، خەونى زۆر دەپيىم، زۆر جار زياتر لەوەى بتوانم هەموويان بناسمەو، زۆرجار

دهيان خهون دهبينم كه نازانم هي كين، ههستدهكهه خهوني هه مووان دهبينم، خهوني غهرييه كان، خهوني خيوه تگاكانى تر، خهوني ئه و پاسه وان و سه ربازانهش كه له لووتكهى ئه م چيايانه دا ئيشكده گرن. رهنگه هه ندى خهوني نه قيبيشم بينييت و نه مزانييت.

نه قيب گووتى «بهلى، جه نابى كاك رينوار، من زور بهم توانايه تۆ سه رسام، ئه و توانايه تۆ له وه گرنگتره كه خۆت هه ليده سه نگييت. من دوينى له گه ل چه ندين له كريكارانى فه سيله كه دا قسه مكرد، هه موو دليايانكرده وه كه تۆ خهوني ئه و انت بينيوه، شته كه گومان هه لئاگرىت، جىگاي دوودلى نيه. تۆ توانايه كى سه يرت هه يه كه پيشتر كه سى تر نه يبووه».

بوئه وهى خۆم له هه ر گفتوگويه كى جىدى دووربخه مه وه گووتم «واى جه نابى نه قيب، شته كه چ نرخىكى هه يه. هه ندى جار من وه ك يارى و بو خۆشى باسيده كه م. تواناي چى ... من ته نيا بو خۆشى شته كان ده گيرمه وه، ده مه ويت خه لك ته نيا به مسته ر گرينو ك ناوم نه به ن، به لكو كاتى ك منيان بيركه وته وه، پيىكه نن، دليان خوش بيت». نه واس شه ربه ته كانى هينا و نه قيب ده م و ده ست، ده مى نا به په رداخه كهى خويه وه «نا، مه سه له كه گه مه نيه، تۆ پتر وه ك دكتورى ك وه هايت. چون پزىشه كه كان له كاتى بيهوشيدا ناوزگمان ده درن و سه يرى له شمان ده كه ن و پارچه ي ليده رده هينن، تۆش له كاتى بيهوشيدا، كاتى ك له خۆمان بيخه به رين، دييت و چى له سه رماندا ده قه وميت ده بينييت... ئه وه كه م نيه. تۆ له من تىگه، ده مه ويت داوه تىبكه م بينيت و خه ونه كانم بينيت». ساتى كى بچو كبوونه وه و دابه زين بوو له ئه فسه رى كى مه غروره وه ... هه ستمكرد بو يه كه مجار له به رده ممدا هه ست به بينيزى ده كات.

سه ره تا نه مزانى چى بلىم، سارد و بى ترو ج سه يرى نه قيب يو كسه لم

کرد، نىگام وەك نىگای كەسىك بوو لە بۆشايىبەك پامابىت. بۆ ئىستىك شتەكان سەرسۆرەينەر بوون، لەم چيا سەختانەدا كە ھىدى ھىدى سەرەتاكانى وەرزی سارد خەرىكبوو دەرەكەوت، مەن لەگەل نەقىيىكدا، لە ژىر چادرىكدا، وەك چادرى جادوگەرەن باسما لە خەونىنەن دەکرد... نەمدەزانى نەقىب ئەو خەوانەى بۆ چىيە. بە ساردىيەو ھەوۆتم «خەون يان شتى بىمانا و بى پەيوەندى و شلەوبلەيە يان ئازارىكى نەينى تىدايە كە باشترە ھەر دەرەكەويت. خەونت بۆچىيە جەنابى عەقىد، خەونت بۆچىيە؟ گەر خودا لە ئەزەلەو ئەو دەرگايەى لى داخستويت مەيكەرەو، تۆ وەك خۆت دەلەيت دىلاواریيەكى رەسەنەيت، دىلاواریيە رەسەنەيت خەون نابىنەيت». بە گومانەو سەيرىكردم و گووتى «وانىيە ... لەو باوەرەدام خەون نەبىنەن نىشانەيەكى بېھىزى بىت. دىلاواری كۆن وىستويتى ئاسوودە بۆى، بەلام دونىاي ئىستا ئاسوودەيى تىدا نىيە، ھەمووان خەون دەبىنەن، مىللەتە گەرەكان، بچوكەكان، بەھىزەكان، لاوازەكان، زىندووەكان، مردووەكان... ھەموو خەون دەبىنەن، ھەموو خۆيان دەدەنە دەست خواست و وىستى ناو ناخى خۆيان. نا لە نرخى خەون كەممەكەرەو. پىم بلەى وەحى چىيە كە بۆ پىغەمبەرەكان ھاتۆتە خوار، جۆرىكە لە خەون. ئىلھام چىيە كە شاعىرەكان پىيان نوسىو، ئەویش ھەر جۆرىكە لە خەون. مەن كە ئەم كرىكارانە دەبىنەن لىر بەم جۆرە ئىشەكەن، لە بەرئەوئەيە خەونىكىان بىنىو... مەن جەنگاوەرم، جەنگاوەرىش يەك مانای ھەيە و بەس. مەرۆف لە جەنگدا خۆى بداتە دەست خواست و ئارەزووەكانى ناخى خۆى. دىلاوار دەبىت خۆى بداتە دەست تارىكىيەكانى رۆحى خۆى... خۆى بداتە دەست ئەو خىو و دىو و درنجانەى لە ناخیدا خەوتوون. ھەموو دونىا وادەكات. مىللەتەك بۆ ئەوئەيە بىتوانىت بۆى، دەبىت خۆى بداتە دەست ئەو تارىكىيە. بەيانى لە جەنگدا پىويستمان بە كەسانىكە خۆيان بىتەقەنەو، مەندالان سەربەرن، بەسەر مەندا برون، دۆژمەن بە زىندووى بسووتىنەن.

پێویستیمان به کریکاره شه‌و و رۆژ ئیشبکات، پێویستیمان به جه‌نگاوه‌ره شه‌و و رۆژ له سه‌نگه‌ردا بیت، پێویستیمان به ژنه قاچی هه‌لبێت و ئه‌فسه‌ر و سه‌ربازه‌کانمان خویان له ناویدا خالیکه‌نه‌وه. پیت وایه ئه‌مانه به مرو‌فی هوشیار ده‌کړین؟ ... ها.. پیت وایه پیاو و ژنی دانا ده‌چنه ژیر باری وه‌هاوه؟ هه‌ر که‌سیک له ژیر کاریکه‌ری ئه‌و به‌شه تاریکه‌ی گیانی خۆیدا نه‌بیت، ناتوانیت ئه‌وه بکات. تو واده‌زانی من له خه‌وندا بۆچی ده‌گه‌ریم... با پیت بلیم، من ده‌زانم ئه‌م تاریکیه‌ی ئیستا له ناخمدایه به‌شم ناکات. سوپای دیلاوار له‌وه لاوازتره بتوانیت ئه‌م جه‌نگه به‌ریته‌وه، جه‌نگ به ئیراده ده‌بریته‌وه، هه‌موو ئیراده‌یه‌ک نا، به‌لکو ئیراده‌یه‌کی بێرهم. من پێویستیم به جه‌نگاوه‌ریکه کاتیک سه‌رده‌په‌رینیت، هه‌ست نه‌کات سه‌ر ده‌په‌رینیت، که خۆی ده‌ته‌قینیته‌وه هه‌ست نه‌کات ده‌مریت. دیلاوارییه‌ک هه‌یه هیشتا ماویتی، هیشتا لاوازه، هیشتا زوری ماوه بتوانیت شه‌ری گه‌وره بباته‌وه. دیلاوار پێویستی به شه‌رکه‌ریکه تاوانبار و بیتاوان نه‌ناسیت... به‌لێ ده‌بیت شه‌رکه‌ری وا په‌روه‌رده‌بکات، ئه‌وه‌ش به یه‌کیک ناكریت نه‌زانیت له ناخی خۆیدا چی هه‌یه. کێ در‌تر بیت ئه‌وه جه‌نگ ده‌باته‌وه».

من سه‌رسام گویم ده‌گرت و نه‌مه‌ده‌ویست باوه‌ریکه‌م. گووتم «له‌وه زیاتر چیت ده‌ویت جه‌نابی نه‌قیب. هه‌ر که‌سیک بپروانیت ده‌بینیت که دیلاوار ئه‌م ماوه‌یه زۆر گۆراوه، خه‌لک شه‌وق و ئاره‌زوویه‌کی زۆریان بۆ جه‌نگ هه‌یه، به‌رده‌وام سه‌ر‌ب‌پ‌رین و کوشتن هه‌یه». نه‌قیب یوکسه‌ل زیره‌ی چاکه‌تی تراکسوته په‌شه‌که‌ی که‌میک کرده‌وه و سه‌یریکیکردم و به گومانه‌وه گووتی «من باس له خۆم ده‌که‌م، هه‌سته‌که‌م خه‌لکی دیلاوار ده‌توانن ئیلهام له خه‌ونه‌کانی خویان وه‌ربگرن. ئه‌م کرێکارانه ئیلهامیان وه‌رگرتوه، دیلاوار لاوازه. زۆر لاوازه، پێویستیمان به هه‌موو شتیک هه‌یه هی‌زی خۆمانی پێ پاپه‌رینین. ئه‌مه جه‌نگه، له جه‌نگدا ده‌بیت هه‌موو که‌ره‌سته‌یه‌ک به‌کاربه‌نین».

تورهم نه کات گووتم «من دهبيت چى بکهـم... داواى ئیوه چیه له من؟». به نیگای ئەفسەریکه وه که ههم دهیه ویت وهک دۆست بنوینیت و ههم نایه ویت غرورى خۆیشی له دهستدات، گووتی «داواى من له تۆ داوایه کی دۆستانهیه، تکایه که، ئومیدیکه خهونهکانی خۆمم پینلییت. دهمه ویت بزائم خهونى چى دهبینم. وهک ئەفسەریک که خۆم بۆ جهنگیکی گهوره ئاماده دهکهـم پینویستم به وهیه». من گووتم «جهنابی نهقیب. خوت دهزانى ئەوه به دهست من نییه، من وهک بیهوشم، وهک ئیوه له خه ودام، منیش دهمه ویت تهنیا خهونى خۆم ببینم، چه زم له وه نییه سه رم وهک گه نجینه ی لى بیت، باوه رت بیت چه زم له وه نییه. به لام جهنابی نهقیب... دلنیا به، گومان له هر خهونیک بکهـم بۆ ئیوه ی دهگیرمه وه».

داواى ههفتهیه که هه ولدانى به رده وام، ده متوانى خهونهکانى نهقیب نه جات یوکسه ل ببینم ... وهک دهستیکی نهینى خهونهکانى ئەو پینمایبکهـن، به پۆل دهفرینه لای من، وهک خۆیشی به نهینى که نالیکی دوزبیته وه و خهونهکانى خۆی به رهو لای من رهوانه بکات، ده متوانى خهونى ئەو ببینم.

نمونه له خهونهکانى نهقیب

«نهقیب له جلی سواکه ریکدا دهبینم، له شه قامیکی جهنجالدا دهروات، شه قامیک هه زاران که سى له سه ره. له ناو ئەو شه قامه جهنجالدا، ژنیکى بیر، به لام ریکفوش و خوش نوین دهستى نهقیب دهگریت و دهیات. ژنه که زۆر له نهقیب توره یه، به سه ریدا دهقیزینیت، ئەو تهنیا ملکه چ وهستاوه و سه یریده کات، دواچار نهقیب دهلیت » وازم لینهینه، وازم لینهینه، دهمه ویت بچم بۆ دوکانى ئاستگه رهکان و چه قو بهینم ». ژنه که زۆر شت دهلیت من تینا کهـم. نهقیب دهروات و به چه قویه کی تیزه وه دهگه رتیه وه. ئەمجاره

گویم له دهنگی ژنه که یه دهلیت « تو ناتوانیت چه قو به کار بهنیت، خوت دهبریت، بچو بو لای یه کینک فیرت بکات ». نه قیب دهلیت « من دهزانم... من دهتوانم فیریم ... دهتوانم فیریم ». ژنه که دهلیت « تو قهت فیری چه قو نابیت، فیر نابیت، من له مندالییه وه پیم گوو تو ویت ». نه قیب له خه ونه که دا پارچه یه که له گوشتی مه چه کی دهکاته وه و دهیخته بهر ده می ژنه که و دهلیت « ببینه، ببینه، دهتوانم ». ژنه که وهک مه ست بیت، گوشته که هله دگریت و به سه سامییه وه سه یریده کات و دهیخته ناو ده فیرکی قوول و سه ری دانه خات و دهروات ».

« نه قیب جلی جهنگی له بهر دایه، له مه دیدانکی دوکه لاویسی و تاریکدا وه ستاوه. چوار دهوری سه رباز و نهفسه و پله داره، دوو ربینکی بچو کی به دهسته و دهی و سه یری دوو دهکات. دهلیت پنیسته له ئاوی گه وره وه که نالیکي گه وره لنبه دین تا دوژمن نه توانیت ئاسان به پرته وه. دواتر له گهل سه ربان سه رباز دا که هه موویان گه لاو گیا و وره چلیان له خویان داوه، به چپایه کی به رزدا سه رده که ون. یه کیک له و سه ربازانه ی له گهل نه قیبدا سه رده که ویت میرئه و داله، میرئه و دال شان به شانی نه قیب دهروات و ئالایه کی دراوی دیلاواری به دهسته و دهی و به دهنگی به رز سه رووی. دیلاوار ئه ی سه رزه مینی شیران. دهلیته وه. له ناوه راستی چپا که دا پیریزنیک ده بینن له سه ر به ریک دانیشتوو. ژنه که دهلیت « پیمگو تی له به رزاییه وه مه رف. مه مه د حه سار لیره وه زور دووره. برۆ خوار ی و له رپی دارستانه کانه وه برۆ ». پیریزنه که رهنگ و رووی شه تیانی هیه، به لام به رده وام دهلیت « مه مه د حه سار لیره وه نییه، گهر ده ته ویت بجیت بو مه مه د حه سار برۆ خوار و به ناو داره کاندایه برۆ ». دواتر وهک ئه وه یه نه قیب له ناو دره خته کاندایه تووشی داویکی گه وره بوو بیت، له شکره که ی خنکابن و به دره خته کاندایه هه لواسرابن، لاشه ی میرئه و دال له ناو لاشه کاندایه دنا سمه وه. نه قیب له خه ونه که یدا یه که یه که بانکی سه ربازه مرده کانی دهکات و دهلیت

«هستن، هستن بو خوتان کردوه به خوتور، بهر له و دی زستان بیت ده بیت خنده که که مان ته و او بکه یین» به لام که س و ه لام نادانه وه... پیریزنه که در ده که ویت و ده لیت» پیم گووتی لیره وه مه چو بو مه مه ده سار، لیره وه مه چو». نه قیب هله ده ستنی و به ته نیا له که پیریزنه که ده له ئاو یک ده په رنه وه. پیریزنه که به ده ست ئامازه بو ناو ته متومانیک ده کات و ده لیت» نه وه یه مه مه ده سار ... بری، نه وه یه مه مه ده سار» «.

«شه و یکی پر نه ستیره یه، نه قیب له که پینج سهر بازی نه ناسراودا که هر پینجیان کلاوی ناسننی سهر بازیان له سهر دایه، له سهر تروپکی چایه کی به رز دانیشتون. دهنگی ته قینه وه دیت، به لام عه قید و سهر بازه کان بیناک له سهر نه و به رده سهری مانگ ده که ن، گیزه ی گواله، شریخه ی پارچه ی خومپاره، هاردی تیکشکانی به رد و ههره سی شان دیت. له ناکاو یه کیک له سهر بازه کان ده لیت، جه نابی نه قیب سهری نه و فیشه که بکه. نه قیب سهری دوور ده کات و ده لیت وایه نه و فیشه کیکه بو لای نیمه دیت. هه موو سهری بریسکه ی نه و گواله یه ده که ن که به ره و پرویان دیت. نه قیب سهری سهر بازیک ده کات و ده لیت بهر سهری تو ده که ویت. سهر بازه که ده لیت ده میکه چاوه روانیده که م، ده ترسم بهرم نه که ویت. هه موو پیده که نن و ریک راده وه ستن و چاوه روانن گواله که بگاته به ره وه. گواله که دیت و ده دات له سهری سهر بازه که. نه قیب ده لیت. من گووتم نه و فیشه کی تویه، هر که سه و فیشه کی خوی هه یه. سهر بازه که ده لیت راستده که یه، جه نابی نه قیب یوکسل، خوم هر له مندالییه وه ده زانم شه و یکی مانگه شه و ده مرمر، نیستا زور دلخوشم که شه و یکی وه ها ده مرمر. عه قید ده سته ده کاته ملی و ده لیت چه ندیم پینخوشه که تو له شه و یکدا ده مریت که خوت حه زت لیه، منیش حه زه که م له شه و یکدا بهرم خوم حه زم لینی بیت. سهر بازه

کوژراوه‌که که هیشتا قسه‌ده‌کات ده‌لیت . که جه‌نگتان برده‌وه، منتان له بیر بیت . . نه‌قیب و هه‌موو سه‌ربازه‌کان پیده‌که‌نن و ده‌لین . به‌لام که‌س نازانیت تو‌ناوت چیه، تو‌ناوت ته‌نیا سه‌ربازه، سه‌رباز و هیچی تر، ئیتیر چون تو‌مان له بیر بیت . سه‌ربازه‌که ده‌لیت . ئا راسته‌که‌ن بلین ئه‌و سه‌ربازه‌ی له‌سه‌ر به‌ردیکی به‌رز کوژرا . یه‌کیک له سه‌ربازه‌کان ده‌لیت . باشه که جه‌نگ ته‌واو بوو، هه‌موو ده‌لین درود بو‌ئو سه‌ربازه‌ی له سه‌ر به‌ردیکی بلند کوژرا . سه‌ربازه‌که واده‌لیت و هه‌مووان پیده‌که‌نن، هه‌تا خودی سه‌ربازه مردوو‌که‌ش زاری به‌گه‌وره‌یی ده‌کاته‌وه و پیده‌که‌نیت».

نه‌قیب ده‌یه‌ها خه‌ونی سه‌یر و بیمانا و کورتی له‌و جو‌ره ده‌بینیت، که لای من وه‌ک زنجیره خه‌ونی پیاویکی شیرزه و شله‌ژاو درده‌که‌ون. دیمه‌نیک هه‌موو شه‌ویک له خه‌ونه‌کانی نه‌قییدا دووباره‌ده‌بیته‌وه، دیمه‌نی پرۆیشتی ته‌نیای نه‌قیبه به‌سه‌وزاییه‌کی پان و به‌ریندا، ده‌نگیکی ژنانه له نووره‌وه بانگیده‌کات « نه‌جات نه‌رۆی، نه‌رۆی، ئه‌وه پینگاکه نییه، نه‌رۆی». به‌لام نه‌قیب به‌خوی و گوچانیکه‌وه هه‌ر ده‌روات، تا ده‌گاته ناوه‌راستی ئه‌و کیلکه زور گه‌وره‌یه، له‌ویدا ئاو‌رده‌داته‌وه و وه‌ک مالاوایی له که‌سینک بکات ده‌ست به‌رزده‌کاته‌وه و چه‌ند جاریک ده‌ستی را‌ده‌وه‌شینیت. هه‌نگاویک ده‌نیت بو‌ دواوه و خه‌نده‌یه‌کی گه‌وره ده‌گریت، خه‌نده‌یه‌کی گه‌ش و پر ئومید، وه‌ک یه‌کیک ده‌ست به‌سه‌فه‌ریکی نو‌ی بکات، من هیچ کات خه‌نده‌ی وه‌هام له‌سه‌ر بو‌خساری خوی نه‌دیوه. هه‌نگاویکی تر ده‌روات دواوه و له ناکاو بو‌خساری ده‌گوریت، شتیک له ژیر پیتدا به‌رزده‌بیته‌وه و ناله‌یه‌کی سامناک دنیا ده‌هه‌ژینیت، عه‌قید پارچه‌پارچه ده‌بیت و پارچه‌کانی به‌هه‌وا و ئاسماندا بلاوده‌نه‌وه... له جیگای ئه‌و ته‌نیا دوکه‌لیکی ره‌ش به‌رزده‌بیته‌وه، ره‌شتر له هه‌ر دوکه‌لیک من له ژیاندا بینیتیم.

عه قید هه موو شه ویک ئه و خه ونه ده بینیت... هیچ شه ویک نییه ئه و
خه ونه دوو باره نه بیته وه.

عه قید ده بیان خه وى سه یر ده بینیت که یه ک یه ک هه موویانی بو
ده نوسمه وه. خوشی نه واس راده سپیزیت هه موو خه ونه کان له ده فته ریکی
جیادا بو بنوسیته وه. زورجار له سه رسامیدا ده مده کاته وه و زورجاریش
بیده نگیه کی قورس دایده گریت و چاوه شینه دپهکانی کز و ماندوو
ده روان. من جار دواى جار تکاده کهم که واز له گیرانه وهى خه ونه کان
بهینم. به لام ئه و ده ست به ردار نییه.

من ماندوو ده بم، به رۆژ هه موو کاتم له گهل کریکاره کان و کیشهکانیان
ده به مه سه ر، به شه ویش ئه م خه ونانه ئازار مده دن. رۆژیک هۆلهکانی
خه وتن ته واوده بن و هه موو چادره کان کو ده کهینه وه و له ژوورهکاندا جیگا
ده گرین. زۆر نابات یه کهم بارانی توندی پاییز و یه کهم بای شیتانهى ناو
چیاکان هه لده کات. ئیشکرین له ژیر باراندا سهخت و ناله باره، کریکارهکان
زیاتر نه خوشده کون و ماندوو ده بن. رۆژیک ئیسماعیلی خه لکی دسکارا
ده گه رپته وه و زۆر تورپه له من، ژيانى له ته میخانهى ناو چیاکان
دۆزهخ بووه. من بانگیده کهم و له به رده میدا ده گریم. بانگیده کهم و تیدا
ده پاریمه وه بمبوریت. ئه و سارد و بیههست سه یری گریانه کانم ده کات و
ده چپته ده ره وه و نامبوریت، هیچ ههستیکی به نارحه تی و په شیمانی من
نییه، تاکه شتیک له ناخیاپه تی رقیکی گه وره یه. له گهل ئه وه شدا ده بینت من
لیزه بم و پاریزگاری له بارى پوچى ئیشکهره کان بکه م. له و کاته وه که
هۆلهکانی بنار ته واوده بن، ژماره یه کی زوره له ئەندامانی فه سیله که ده چن
بو سه ر چیا و له ویش بنکه نه ئینییه کان ده بینت ته واو بین. تا ئه و کاته هیچ
نیشانیه کی جهنگ دیار نییه، هه میشه دوژمن له دووره وه سه یرمانده کات
و ئیمهش له دووره وه سه یری ئه وان ده کهین. ئیستا به دامینی چیدا و بو

مه‌ودایه‌کی نادیار ده‌بیت له‌سه‌ر خه‌نده‌کیکی درێژ ئیشبکه‌ین. من له‌گه‌ل زه‌هاو ژووریکی بچکوله‌مان جیاکردوته‌وه و له‌وێ ده‌خه‌وین. له‌و کاته‌وه‌ی من خه‌ونه‌کان ده‌گیرمه‌وه نه‌قیب بوته‌ پیاویکی غه‌مگین، زۆر ڕیز له‌ من ده‌گریت. ئیستا شه‌وان به‌رده‌وام به‌جیمان ده‌هیلتیت و ده‌چیت بۆ یانه‌ی ئه‌فسه‌ره‌کان، هه‌میشه‌ به‌ غه‌مگینی ده‌گه‌ڕێته‌وه. نه‌واس باس له‌وه‌ده‌کات که‌ ره‌فتار و روانینی ته‌واو گۆراون، له‌جاران بێده‌نگتر و غه‌مگینتره. دلنایام له‌ ناو خه‌ونه‌کاندا به‌ر هه‌ندێ نه‌ینی که‌وتوو که‌ ته‌نیا خۆی ده‌یانزانیت. دلنایابووم خه‌ونه‌کانی پڕن له‌ ئاмаزه‌ی نه‌ینی و سه‌یر بۆ شتگه‌لیک که‌ ته‌نیا خۆی تییانده‌کات. من به‌یانیان ده‌فته‌ری خه‌ونه‌کان ده‌بهم و له‌سه‌ر میزه‌که‌ی دایده‌نینم و ئه‌و بێده‌نگ ده‌ستده‌کات به‌ خویندنه‌وه‌یان، دواتر نه‌واس خه‌ونه‌که‌ له‌ ده‌فته‌ریکی تردا ده‌نوسیته‌وه. زۆر که‌م پرسیار له‌سه‌ر خه‌ونه‌کان ده‌کات، وه‌ک ئه‌وه‌یه‌ بۆ شتیکی گه‌رابیت و دۆزیبیتیه‌وه. هه‌ندێ شه‌و، هه‌ندێ له‌ کریکاره‌کان دین و داواده‌کن من خه‌ونیان بۆ بگیریمه‌وه، به‌لام بریارمداوه‌ هیچ نه‌درکینم، ده‌ستده‌خه‌مه‌ سه‌ر شانیان و ده‌لیم «نا، شتیکی به‌ده‌ختی له‌ دواوه‌ بیت، ده‌بیت زوو کو‌تایی پی به‌نین. وازبه‌نین ئه‌وه‌ هه‌ر بۆ خوشی بوو».

له‌و پۆژه‌وه‌ی ها‌تووین هه‌والیکی ئه‌وتۆم له‌ دیلاوار نییه. هه‌ندێ له‌ کریکاره‌کان نامه و پۆستیان له‌ خیزانه‌کانیانوه‌ بۆ دیت، به‌لام من هیچ سه‌ره‌تا چاوه‌ڕوانی ئه‌وه‌م ده‌کرد، مامه‌ سیام هه‌ندێ جار نامه‌یه‌ک یان هه‌والپرسییه‌ک بکات، به‌لام نه‌بوو هه‌تا به‌ سلاوینیکش منی یاد بیت ... هه‌ر جارێک که‌ پۆست ده‌هات، من چاوه‌ڕوانی ئه‌وه‌ بووم بانگمه‌که‌ن، به‌لام هه‌تا جارینیکش نه‌بوو نامه‌یه‌کی منی تێدا بیت. تاکه‌ که‌سیک هه‌زمه‌کرد بیه‌ینه‌وه‌ پروفیسۆر به‌هنام بوو، ئه‌ویش نه‌یده‌توانی نامه‌ بنیریت.

ئیستا به‌رده‌وام باران ده‌باریت، بارانیکی به‌ خو‌ر و شیتانه، کریکاره‌کان

هموو به موشه‌مای بارانه‌وه ئیشده‌که‌ن، ماشینه‌کان خنده‌که‌کان هه‌لده‌که‌ن و کریکاره‌کان ده‌بیت خیرا فهرده خۆل و لم پربکه‌ن. له ناوچه‌کانی سه‌روو ئیمه زۆر له کاره‌کان هاتوونه کۆتایی، ورده ورده پوژانه ده‌بینین هیزی سوپا دیت و ده‌چیته بنکه تازه‌کان، فه‌سیله‌کانی دی به خیرایی له باره‌لگر و پاسی گه‌وره‌دا ده‌گوازی‌نه‌وه بۆ شوینی تر. نه‌قیب ده‌لێت «کاری ئیمه تا دوا‌یی زستان به‌رده‌وام ده‌بیت». له‌گه‌ل هاتنی سه‌رمادا حالی ئیمه زۆر به‌ره‌و خراپی ده‌روات، کریکاره‌کان زوو زوو توشی نه‌خۆشی ده‌بن، باری ده‌روونیان چیت‌ر وه‌ک جاران هیمن نییه، ئیشیکی زۆر و دوورودریژ هیدی هیدی لاوازیانده‌کات. من پێشنیار ده‌ده‌م به نه‌قیب که هه‌فتانه ده‌سته‌یه‌ک له کریکاره‌کان پشووبده‌ن تا تین و هیزیان تیده‌گه‌ریته‌وه، به‌لام نه‌قیب قه‌بوولی ناکات، کاره‌کان زۆرن، نه‌قیبیش له‌گه‌ل هیاکی و په‌که‌وتنی جه‌سته‌یی فه‌سیله‌که‌دا زیاتر تو‌ره و گرژ ده‌بیت.

دوای دوو هه‌فته سه‌رما و باران ئیستا کریکاره‌کان زیاتر له جاران تووشی باری پۆحی دژوارده‌ین. له یه‌کیک له ئیواره‌کاندا مو‌حس‌نی عه‌ره‌بانچی، که به درێژایی پوژ فهرده خۆلی پر کردبوو، له به‌رده‌م سه‌نگه‌ره‌کاندا له هۆش خۆی چوو، له جیگای کاره‌که‌ی و له ناو قو‌را‌وی ئیشکه‌یدا بو‌ورایه‌وه. که هیتایانه‌وه بۆ ناو قاوشی خه‌وته‌که سه‌راپای لیته و ته‌ریی و پیسی بوو، به ده‌ستی خۆم مشه‌ما قو‌را‌یه‌که‌م له به‌ر دامالی و که‌وتمه هه‌ولێ هۆشه‌یتانه‌وه‌ی به هه‌موو ئه‌و پێگایانه‌ی له فزیا‌که‌وتنی سه‌ره‌تایی ده‌م‌زانی، دوای ماندوو‌بوونیکی زۆر هاته‌وه هۆش خۆی، بیته‌وه‌ی بتوانیت به‌ پوونی قسه‌بکات و باس له ده‌ردی خۆی بکات، به‌جۆریکی خراپ نه‌خۆش بوو، به‌شیوه‌یه‌ک گه‌یشته ئه‌وه‌ی من چه‌ندجار به‌سه‌ری‌دا بگریم. هه‌موو کاته‌که من و زه‌هاو به‌سه‌ریه‌وه بووین و ئا‌گاداریمان لیده‌کرد.

ئێواره دوای ته‌واو بوونی کاره‌کان، نه‌قیب یوکسه‌ل به‌ خۆی و پالتویه‌کی زستانه‌ی درێژ و کاسکیته‌کی سه‌وزه‌وه که پیشتر له‌سه‌ریدا نه‌مدیبوو، هات بۆ لای نه‌خۆشه‌که. من خۆشحال بووم بیهنم نه‌قیب دۆخی کریکاره‌کانی بۆ گرنه‌که، به‌ گرتنی پله‌ی گه‌رما و فشاری خۆین و تریه‌ی دل حالێ خراپی دۆخی موحسینم زیاتر بۆ پوونکرده‌وه. هه‌ر ئه‌و شه‌وه ناردمان بۆ بیمارستانه‌ مه‌یدانییه‌که، ئه‌و له‌ پینگا دووباره‌ تووشی له‌ هۆش خۆچوون هاتبوووه‌ و دکتوره‌کان به‌ ئه‌مبولانسیکی تایبه‌ت ناردبوویانه‌وه‌ بۆ شار. موحسن یه‌که‌مین دۆخی دژوار نه‌بوو، کریکاره‌کان تا ده‌هات غه‌مگینتر ده‌بوون، زۆریان نیشانه‌کانی غه‌مۆکی و بیده‌نگی و داکه‌وتنی پۆحیان پێوه‌دیار بوو. هه‌ندیکیان به‌رده‌وام ئاژاوه‌یان ده‌نایه‌وه، سیاسه‌تی نه‌قیب له‌ نێوان نه‌رمی و ره‌قیدا هاتوچۆیده‌کرد. نه‌ده‌یتوانی زۆر نه‌رم بیت، ده‌ترسا شیرازه‌ی فه‌سیله‌که له‌ یه‌ک بترازیت، نه‌شده‌یتوانی زۆر ره‌ق بیت، ده‌ترسا کریکاره‌کان بخزینه‌ جوغزیکی ته‌نگه‌وه و یاخیبین و کاره‌کان دوا بکه‌ویت. له‌ پۆژانه‌دا چه‌نده‌ها جار شتی وا هاته‌ پیش، هه‌ندێ له‌ کریکاره‌کان له‌ هۆش خۆ ده‌چوون، هه‌ندێ توند ده‌که‌وته‌ گیانی یه‌ک ... هه‌موو شته‌کان نیشانه‌ی کاره‌سات بوون... کاره‌ساتیک ده‌مانزانی له‌ پێدایه‌ و هیچمان نه‌ده‌کرد بۆ ئه‌وه‌ی خۆمان و دونیای لێ بپاریزین.

ئال مورد بۆي گنزامه وه

دلىابووم منيان بۆ يه كجار ده وىت، هه رچه ند سه ىرى سه ر و بىچمى
خۆم ده كرد، له و باوه ردا نه بووم، وه ك كه سىكى زىرپىن هه لمبگرن
و بمخه نه كۆشى سه فا و عه يش و نۆش، تا گه ر جارىكى دى كارىكى
نويان بوو بلىن «ئاغاي ئال مورد، توخودا كاتتان هه يه، گه ر به ئه ركى
نازانن، ده ي به ساقه، قوربانى جووته گوونه ئالتوونيه كه ت بىن، بفرموون
كه سىكى ترمان هه يه بۆمان بكوژه». نا ... هينده گيل نه بووم، بكه ومه
داوى وه هاوه. هه مىشه ئه و قسه يه ي دايكم له ياد بوو، له هه ر شويىنىك
زۆر حورمه تيان گرتى، له پيشدا و به ر له وه ي دلخۆشكه يت، ژىر قوونى
خوت بۆ چاللىكى ره ش بگه رى . هه موو ئه و پۆژانه ي له ژووره ته نيا و
داخراو و رازاوه كه دا بردمنه سه ر، بىرم له يه ك شت ده كرده وه، چۆن
دواى جىبه جىكردنى ئه و ئىشه ي پىم ده سپىرن، ده رچم و و نه گه رىمه وه...
راستىم ياخود هه له، ده نىك له ناخدا پىنده گووتم من وه ك ئه و چه قويا نه م
كه يه ك جار به كاردىن، دواى ته واوبوونى زه ماوه نده كه بى هىچ دوودلى
و نىگه رانىيه ك ده مخه نه ته نه كه ي زبلاه وه. راستىن شتىك له ژياندا
بىستىبىتم ئه و رسته يه يه كه ده لىت «قه ناس ته نيا يه ك گولله ي هه يه».
منىش يه ك گولله م هه بوو، فىشه كىكى تاك و تاقانه و هىچى تر. دلىابووم

هه‌ر نیشانه‌یه‌کم بۆ دابنن ده‌بیت لیبیده‌م. گه‌ر له‌ نیشانه‌که نه‌ده‌م، له‌و‌یادا ده‌ست‌بورد گولله‌یه‌که ده‌نن به‌ سه‌رمه‌وه و کۆتایی به‌ هه‌موو شتیک ده‌هینن ... تۆ چیت؟ هیچ نیت؟ ته‌نیا فیشه‌کیکی هه‌له‌یت و ته‌واو.

به‌یانان که له‌ خه‌و هه‌له‌ستام، له‌ ناو جیگا‌که‌دا چاوم ده‌نوقاند و بیرم له‌وه ده‌کرده‌وه که ده‌بیت شته‌کان چون به‌ریوه‌بچن. ئه‌وه‌ی پیشبینی وردی ره‌وتی هه‌موو شته‌کان بکه‌م، وه‌ک جو‌ره‌ خولیا و یارییه‌کی لیهاربوو. له‌و کاته‌وه ده‌مه‌ینایه به‌رچاوی خۆم که ده‌رگای ئه‌م ژووره ده‌که‌نه‌وه تا ئه‌و کاته‌ی ئیدی من نیشانه‌که‌مم پیکاره و ئه‌وان به‌ دوو که‌س ئه‌ملاولام ده‌گرن و ده‌مخه‌نه جییکی بجوکی جام ره‌شه‌وه و ده‌مبه‌ن تا بمکوژن و به‌ نه‌ینی له‌ چالکی نه‌بینراو و نه‌زانراودا بمنیژن. هه‌موو ئه‌و ره‌وته‌م ده‌یان جار ده‌هینایه‌وه پیشچاوی خۆم، هه‌ر ریگایه‌کی دیلاوارم له‌ خه‌یالدا بایه، ماشینه‌که‌م ده‌برده ئه‌وی، هه‌ر مه‌یدانیکی دیلاوارم بزانیایه، کاری خۆم ده‌برده نزیک، ده‌موچاوی ئه‌وانه‌م ده‌هینایه‌ خه‌یالم که ده‌شیت له‌گه‌لمدا بین و رینماییم‌که‌ن و نیشانه‌که‌م پیشان‌بدن، شیوه‌ی قسه‌کردن، شیوه‌ی ره‌وشتن، شیوه‌ی سلّو و مالاواییکردن. له‌ هه‌موو ئه‌و وینه‌دا بۆ یه‌ک شت ده‌گه‌رام، کاتیک نیشانه‌که ده‌پنکم، دواتر چون له‌ ده‌ست ئه‌و یاوه‌رانه رابکه‌م و خۆمیان لی ونبکه‌م. شتیک له‌ دلمدا پنی ده‌گوتم گه‌ر هه‌له‌یه‌م ده‌مکوژن. ئه‌وه‌ی ئه‌و ماوه‌یه له‌ دیلاوار بینبووم به‌س بوو باوه‌ر به‌وه به‌ینم ئه‌وانه‌ی له‌ پشت ئه‌م کاره‌وه‌ن ده‌ست له‌ که‌س نا‌پاریزن، به‌تایبه‌ت می‌روچه‌یه‌کی مل باریکی وه‌ک من. ده‌بوو بیرکه‌مه‌وه دوا‌ی ئه‌وه چی بکه‌م و چون نزیکترین ده‌رفه‌ت به‌کاربه‌ینم تا خۆم ونبکه‌م. ئه‌ی گه‌ر خۆم ونکرد بۆ کو‌ی بچم؟ ته‌نیا جیگایه‌ک له‌ خه‌یالمدا بوو، مالی ئاموزایه‌کی دایکم بوو، پیاویکی به‌ ته‌مه‌ن که هه‌ندێ جار ماله‌که‌یم بۆ پاک‌ده‌کرده‌وه و له‌سه‌ر خواستی دایکم خواردن و میوه‌م بۆ ده‌برد، پیره‌میزدیک‌ی له‌ خواترس و بیئاگا له‌ دنیا که ژیا‌نی زاهدیک‌ی له‌ دنیا

دابراو ده ژيا، من له مندالييه وه «مامه ی دايه» م پنده گووت. نه وه خولياى سهره کيم بوو، دهمويست هه موو وینه کان بهینمه پینش چاوی خوم، تا له و ساته دا که داده به زم، بتوانم راستترین بریار بدهم.

دوو پوژ دواتر، من له خه ودا بووم که دهرگا که یان کرده وه. که سیکى دريژ که لووتیکی نیوه خه رتومی هه بوو هاته ژووره که مه وه، وهک ئه وانی تر چاویلکه یه کی رهشی له چاودا بوو، به لام له بری بهرگی سهر بازی، قاتیکی خوله میشی توخی پوشیوو، رهنگیکی بوری هه بوو، جله جوانه کانی له گهل قیافه یدا نه ده گونجان، سمیلیکی ناریکی بوو که دیار بوو خوی نه زانانه مه قهستپاچی کرده. کاسکیتیکی ته پاند بووه سهری، که دیار بوو که لاله یه کی ساف و بیموو و پوچی له ژیردا شاردوته وه. خالیکی گه وره له ژیر لووتیدا بوو که ناشیرینییه کی بیوتنه ی پینه خشی بوو، له گهل ئه و سیفه تانه دا دهنگی له پوخساری به دتر بوو، که قسه یکرد دهنگی وها ناخوش بوو، گهر به و دهنگه سرودی پهریانی به هه شتیشی بخویند بایه ده تگوت خالق ریگای جه هه نه م کوا و قاپی دوزه خ له کوینه. که هاته ژوورئ، یه که م شت سهریکی وردی ناو ژووره که ی کرد، چاوی به هه موو لایه کدا گیرا، ئینجا چوو ه توالیته که وه و میزیکی دريژئ کرد، که هاته دهرئ سهر له نوئ به چاو ژووره که ی پشکنی و دواچار بیته وه ی سلاوبکات گووتی «ئه مړو کاریکی گرنگت هیه، هه سته». رهفتاری لای من قیزه ون بوو. پرسیم «تو کینیت... دایک و باوکت فیری ئه دهب و سلاویان نه کردویت، نازانیت چوو یته ههر جیگایه ک چاوت به که سیک که وت یه که مجار ده بیت سلاوبکه یه؟». کابرا بیته وه ی سهرمبکات یان بوی گرنگ بیت چی ده لیم گووتی «من دایک و باوکت نییه. پینم گووتی هه سته، ئه مړو کاریکی گرنگت هیه». بیته وه ی له جیگای خوم بجولیم گووتم «ئه وه ی سهر په رشتی ئه مجوره کارانه ده که ن. هه قه خه لکینک بدوزنه وه، له تو نه چن». کابرا گووتی «هه سته برؤ خوت بشو، هه مامیک بکه، با هوشت لای خوت بیت

و چاوت بوون ببینیت». من به بیزارییه‌وه هه‌ستام و گووتم «تۆ خه‌می
چاوی خۆت بیت... کارت به چاوی منه‌وه نه‌بیت». تو‌ره‌ییم که‌متر به
هۆی بی نه‌زاکه‌تی و که‌م ره‌وشتی کابراوه بوو، به‌لکو زیاتر له‌وه بوو
که پیشتر چی شیوه و چی نه‌گه‌ریکم هینابوو به‌رچاوی خۆم هیچیان
به‌وجۆره‌ ده‌رنه‌چوون که پیشبینیمکردبوو. لووت زلی وه‌ها هه‌ر نه‌هاتبوو
خه‌یالم. کابرا بیئه‌وه‌ی تو‌ره‌ بیت گووتی «په‌له‌بکه، خه‌لکێکی به‌ پایه و
مه‌قام، له‌ خواره‌وه‌ چاوه‌پوان». من له‌ هه‌مامه‌که‌وه بانگمکرد «هینی تۆش
قسه‌ت خۆشه. خه‌لکی به‌ پایه و مه‌قام کاریان به‌ من چیه‌؟». که‌ خۆم
شت و هاتمه‌ ده‌ره‌وه، له‌ ئاوینه‌که‌دا سه‌یری خۆم کرد، دوو‌دل بووم ئاخۆ
ئه‌مرۆ دوا پۆزی ژيانمه‌ یاخود نا؟ . هه‌ستم به‌ بیناکییه‌کی شیرین ده‌کرد.
ده‌زانیت بیناکی شیرین چیه‌، ئه‌وه‌یه نه‌ بۆت گرنگ بیت کێ ده‌کوژیت و
نه‌ بۆت گرنگ بیت کێ ده‌تکوژیت، به‌وه ده‌لێن بیناکی شیرین. ئه‌و هه‌سته
به‌ره‌می ژيانی ئه‌م چهند مانگه‌ی رابوردو بوو، به‌ره‌می ئه‌و ئیواره‌یه‌م
بوو که له‌ مه‌یدانه‌که‌ی باشووری شار، سه‌یری بۆقبۆقیله‌م کرد که‌سیک
سه‌رده‌بریت و هیچم نه‌کرد. ئیستا ئه‌و بیناکییه‌ شیرینه هه‌موو بوون و
ژيانمی داگیرکردبوو. کابرا له‌ سه‌ر کورسییه‌ک دانیشتبوو و چاوه‌پوانی
منی ده‌کرد. من به‌ ده‌ربینه‌کی کورته‌وه له‌ ژووره‌که‌دا ماوه‌یه‌ک هات و
چۆمکرد. ده‌مویست کابرا بزانیتم من هه‌ست به‌ بوونی ناکه‌م. دواتر به
کاوه‌خۆ خۆم گوپی و قژم داهینا. کابرا ته‌نیا سه‌یریده‌کردم و هیچی
نه‌ده‌گوت. دواي ئه‌وه‌ی ته‌واوبووم، بۆئه‌وه‌ی بیزارییه‌که‌م پرسیم «هینی
کابرا... تۆ خه‌لکی دیلاوارییت یا نه‌چی؟ به‌سه‌روچاوتدا له‌وه ده‌چیت
خه‌لکی شاری قزقاژان بیت». هه‌لبه‌ت من ده‌مزانم ئه‌سله‌ن هیچ ناوچه‌یه‌ک
یان شاریک له‌ دنیادا بوونی نییه‌ ناوی قزقاژان بیت، ته‌نیا بۆ تو‌ره‌کردنی
ئه‌و پرسیاڕیکی وه‌هام کرد. کابرا پرسى «قزقاژان کوییه‌؟ تۆ ده‌لێیت
چی؟». من گووتم «قزقاژان کوییه‌؟ ئه‌و شوینه‌یه که خه‌لکی وه‌ک تۆ

لىلى له دايك دهبن. دلنيام تو سهرتا له قرقازان له دايك بوويت و دوايى هيناويانيت بو ئيره». كابر ا پيدهچوو له وه گيلتر بيت له گالته تيبكات، ههر له جيگاي خوى قنچ دانىشتبوو و گووتى «نا بابە، من خەلكى قرقازان نيم».

نيو سهعات دواي ئه وه له خواره وه بووين، له بهردهم ته لاره كه دا. ئيتر ده بوو دلنيابم شته كان گالته نين. سوار ئوتومبيليكي نوپيان كردم، ئهم پياوه خوى ده رگاي پيشه وهى بو كرده وه و سوار بكردم، دوو كه سى تر، كه ههر دوو كيان قاتى خوله ميشى تيريان له بهردابوو، چاويلكهى ره شيان دانابوو، كاسكييتيان له سهر كردبوو، له دواوه دانىشتبوون. ئه و پياوه مونهى له ماله وه له گه لمدا بوو، سوار ماشينه كه نه بوو، سلاويكى كويلانهى بو نيشته جيگاني دواوه كرد و يه كيكي تر له ته لاره كه هاته دهره وه و بو شوفيري له ته نيشتمه وه سوار بوو. من جيگا كه م وابوو نه توانم باش ئاوربده مه وه و به وردى له سهرو سيماي ئه وانى دى وردبمه وه. كه س هيچى نه گووت. باش ئيستىك يه كيكيان پرسى «كاك موراد خو خوت ده زانيت چى ده كه يت؟». من بيئه وهى هيچ بز انم گووتم «به لى ... به لى، ئه ي چون، حه يفت نه كرد». واهات به دلما ئه وهى له دواوه دانىشتوو و پرسى يارده كات، ره زمئاراي قهره قازانى خو يه تى. ده ي ره زمئاراي قهره قازانى كى بوو؟ من ههر نه مده زانى، له ژيانمدا نه ميني بوو، هيچ وينه يه كيشى بهرچاوم نه كه وتبوو. به لام له و ماويه ي دواييدا كوراني باغه وان ناويان زور ده هينا. بوچى هه ستيكى وام تيدا دروستبوو كه ئه وه ره زمئاراي قهره قازانيه، نازانم؟ . هه ستمكرد شتيكى زور گه وره به ريويه و من قاره مانى يه كه مى ئه و شته گه وريه م و ره زمئارا وه ك كه سيكي نه ينى و ئه فسانه يى ده شيت له پشتى هه موو شته گه وره كانه وه بيت، بويه دوور نيه خوى به ده ستي خوى پاله وانى يه كه م به ره و جيگاي ئه و رووداوه گه وريه به ريت، كه هه لبه ت له كو تا ييدا قاره مانى يه كه م، وه ك هه ميشه، به

هۆی خه نجه ریکى نامهردانه له پشته وه شههید دهکریت و وهک پالهوانى ناو ئهفسانهکان بهر له وهى بمریت دهست بهرز دهکاته وه و دهلیت «ئهى ئاسمان...ئهى ئهستیرهکان ... شاهید بن، من به چ غه دریک کوژرام». من بیرم لهو شتانه دهکرده وه و دهمویست قاقا پیبکه نم. جار جاریش دهوستانم و به خۆم دهگووت «بهلى ئال موراد ئه وه خویه تی، ئه وه بیناکى شیرینه، که دهلین بیناکى شیرین ههیه ئه مهى تویه، ئیستا دهتبه ن یه کیک بکوژیت و دواى خۆشت وهک توتکه سهگ دهتوپینن، که چى تو خه یالت لای ئه م شته پروپوچانهیه، بۆ خۆت هه ر پیبکه نه، توژیکى تر حالى گهل و گیپالى خۆت ده بینیته وه». ههلبهت ئه و کاتهى له ماشینه کهدا بووم ته نیا بیرم لای ئه وه بوو که دواتر چۆن ده ر بازیم و رابکه م. ماشینه که به هیچ یه کیک له و رینگا و شهقامانه دا نه رویشت که من پیشبینیم کردبوو، من چهند رۆژ بوو هه موو جوړه رینگایه کم هینابووه خه یالى خۆم، که چى ئیستا ئه م ماشینه مهلعونه به لارینگایه کهدا دهچوو بۆ دیلاوارى باکوور، بۆ نزیک مالى خۆمان له غه فارى، بۆ جیگایه ک من هه ر له فیکر و خه یالما نه بووه. هه ر له رینگا بوو به پرسىاریکی گه و ره بۆم: بۆ ده بیت بچین بۆ نزیکى غه فارى، ده بیت کوڤى لى بیت، ده بیت کینى لى بیت؟ . خه یالم بۆ هیچ نه دهچوو. ته نیا ترسم ئه وه بوو که ئیشه که له چۆله وانیدا بیت. بۆ نمونه من بخه نه سه ر بانى بینایه ک یان قوتابخانه یه کى چۆل و له و یوه نیشانه یه کم بدهنى بیپیکم، ئه و کات ده ر باز بوونم مه حال بوو، چونکه دهم و دهست له و یادا کوڤایى به منیش دههینن و مالاوایى هه تا هه تاییم لى دهکه ن. له پێچیکدا ماشینه که به ره و ناو بازارى غه فارى دابه زیى. ئه وه نیشانه یه کى ئومید به خش بوو بۆ من. تا جیگا که جه نجال و پر جوله بیت، ئومیدى ده رچوونم زو رتر ده بیت. بازارى غه فارى جیگایه کى جه نجاله، سه دان دهستگیر و ورده واله فروش له م ناوه دان، سه دان دوکانى بچوک و کوچه و لا گوزه رى تیکه لاو، خۆشم شاره زاییه کم له و شوینه ههیه.

ماشينه كه له ناو جهرگه‌ى بازاردا ده‌وه‌ستيت، يه‌كيك له‌وانه‌ى دواوه له‌گه‌ل مندا له ماشينه‌كه داده‌به‌زيت، شؤفيره‌كه و ئه‌ويدى دانابه‌زن، من و رابه‌ره‌كه‌م له ده‌روازه‌يه‌كى بچوكه‌وه ده‌چينه ژوورى كه له‌سهرى نوسراوه «ئوتيلى ئوميد». ناويكى سه‌ير و پيكه‌نيناو، كه له‌گه‌ل بارى ده‌روونى مندا نه‌ده‌گونجا. من له‌و ساته‌دا له‌و په‌رى نائوميدى و شكاويدا بووم. هاو‌ده‌مه‌كه‌م زه‌لاميكى كه‌ته و به‌قيافه‌ته، پتيگوتم «دوامكه‌وه». چوار قات به‌پله‌كه‌يه‌كى ته‌نگ و بژداردا سه‌رده‌كه‌وين، سه‌ر پله‌كه‌كان به‌جورى‌ك چلكن و بژگرتوون خه‌ريكه ده‌رشي‌مه‌وه، له‌ناوه‌راستى پله‌كاندا هه‌ستىكى توندى هيلنج دامده‌گرئت، به‌لام زور له‌خۆم ده‌كه‌م سه‌ريكه‌وم. سه‌رپله‌كان ته‌واو بيته‌نگن، پتيانچيت كه‌س له‌ئوتيله‌كه‌دا بيت. من پيشتر نه‌مزانىوه ئوتيلى وه‌ها له‌غه‌فارىي هه‌يه، من يه‌ك يه‌ك ده‌ست له‌ده‌رگاي ژووره‌كان ده‌ده‌م بزانه‌م ده‌كرينه‌وه. تا ده‌گه‌ينه قاتى چوار هيچ كه‌س نابينه‌م، دلم به‌خيرايى لى ده‌دات، سه‌يرى هه‌موو كونج و ديوار و ده‌رگايه‌ك ده‌كه‌م، هه‌ولده‌ده‌م به‌خيرايى له‌خه‌يال‌مدا وينه‌يه‌كى گشتى بۆ هه‌موو ئوتيله‌كه‌ و ده‌وروبه‌رى بكيشم. له‌ژيانمدا سه‌دان جار ليره‌وه تپه‌ري‌بووم و ئه‌م ئوتيله‌م نه‌بينىوه. ئيستا له‌گيليتى خۆم توهره‌م. تاكه‌ ريگاي رزگاريم ئه‌وه‌يه هه‌ولده‌ده‌م بزانه‌م ده‌توانم له‌ديوى ئه‌و ديوه‌وه ده‌رباز بم. به‌په‌له سى پلان له‌سهرى خۆمدا داده‌نيم، يه‌كيكيان : له‌كاتى دابه‌زيندا هه‌رايه‌ك بنيمه‌وه و گۆله‌زيك سازبكه‌م و شانسيك دروستبكه‌م تا به‌ته‌نيا تيبته‌قينم و ده‌رچم. دووه‌م : سه‌يربكه‌م بزانه‌م ده‌رگاي هيچ ژوورى‌ك كراوه‌يه تا له‌كاتى دابه‌زيندا، به‌خيرايى خۆم له‌ژورى‌ك تونديكه‌م و له‌په‌نجه‌ره‌وه خۆم بگه‌ينمه يه‌كيك له‌شه‌قامه‌كاني ئه‌وديو. سيه‌هم وريابم و هه‌ر ده‌رفه‌تيكى گونجاو بۆ فيلكردن له‌م پياوه هاته‌پيشى، گيليتى نه‌نوينا و به‌كاربهبه‌ينم، تا چه‌ند ده‌قيقه‌يه‌كه‌م ده‌ستبكه‌ويت و خۆم ليره‌ دووربخه‌مه‌وه. كه‌گه‌يشينه قاتى چوار، هاو‌ده‌مه‌كه‌م ده‌رگاي ژوورى چوارسه‌د و شه‌شى كرده‌وه و پيكه‌وه

چووينە ژوورئ. ژوورەكە بۆى جگەرە، زېلى كۆن، تەوالىتى گىراو، فەرشى شى گرتوو، چەرچەفى چلكن، تەختەى رزىوى لىدەھات. پىدەچوو بەر لە ھاتنى ئىمە كۆمەلىك خەلك بۆگەنى پاشەلى خۇيان لىرەدا بەردابىتەو و بە دەرکەوتنى ئىمە، ھىندەى بلىنى يەك و دوو ئەم ناوہيان چۆلكردىنيت. ژوورەكە ژوور نەبوو، بۆ پاشەرۆيەكى پىسى لىدەھات، وەك ھەموو پىسى دىلاوار پڑابىتە ئەم چەند مەتر چوارگۆشەيەو. كابراى ياوہرم، كورپكى دەموچاو خېرى سىپىكەلە بوو، گووتى «دوو قاتى ئوتىلەكەمان بۆ ئەم ئىشە بە كرى گرتووه». دەستى برد و پەردەكانى لادا و پەنجەرەى ژوورەكەى كردهو و ھەوايەكى پاك ھاتە ژوورئ. گووتى «وەرە لىرەو و سەيربەكە... لىرەو». كە چوومە بەر پەنجەرەكە سەرەنجى شتىكى تايبەتيم نەدا، سەققى سەدان سەربان بەرامبەرم بوو. ديمەنەكە جىگای دلخۆشى نەبوو، ديمەنى بەرمىلە كۆن و كورسىە شكاو و تايەى بىكەلك چاوى تووشى ريشكە و پيشكە دەكرد. خوار پەنجەرەكە بەسەر لا كوچەيەكى تەسك و داخراودا دەپروانى كە پىدەچوو شوينى كۆكردنەوہى زېل و پىسى بىت. جىگاكە لەو و بەرزتر بوو بتوانم بازىدەم، نزيكترين سەربان لە ژىرمدا ھەشت مەترىك دەبوو. ياوہرەكەم دەستى بۆ خالىك راکىشا و گووتى ئەو ھەوشەيە دەبىنيت، ئەو ھەوشەيە كە لە پشتەو و نوسراو «قوتابخانەى سورەيى سەرەتايى كچان». گووتم «بەلى دەيبىنم، چۆن نايىبىنم ... جا دەبىت تەقە لە چى بكەم، لە قوتابخانەكە يان لە كچانەكە». كابرا زۆر بە خوین ساردى گووتى «ھىچيان... ھىچيان... تەقە لە نوسىنەكە ناكەيت، تەقە لە زەلام دەكەيت. ئىستا كۆمەلىكى زۆر دىتە دەرەو، لە ناو ئەوانەدا يەككىت پىشانەدەم، تۆ تەقە لەو دەكەيت». لە ژوورەكەدا دۆلابىكى كۆن ھەبوو، دەرگاگەى كردهو و تەنگىكى دووربىندارى گەورەى دەرھىنا، تەنگىكى جوان، جۆرىكى تابلىنى ناياب و ناوازە. تەنگەكە ھىند جوان بوو ھەزمدەكرد مولكى من بىت، تەنگى ئەو بوو تەنيا دەستراستىكى بلىمەتى وەك من

بيگريت به دهستییه وه. من ئەم ماوهیه که له گهل تفهنگی پینکان و دووربینداردا ئاشنائیم پهیدا کردبوو، بووبووم به عاشقی تفهنگی جوان، زور حهزم له گرتن و دهست لیدان و سهیرکردنیاں دهکرد. که تفهنگه که ی دایه دهستم گووتم «وای چ پارچهیه که، وای چ بووکیکه... ئەمه چییه؟ دهتوانم ئەم تفهنگه بۆ من بیت». دهمزانی پرسیاریکی بیمانا دهکهم، بهلام ویستم توزیک هۆشی پهرتبکه و کاتم هه بیت دواى نیشانه که، به قسه ی پوچ که میک کات بدزم و هۆشی به لایه کی دیکه دا بهرم. کابرا یهک فیشه کی له گیرفانی دهرهینا و دایه دهستم، گووتی «تهنیا ئەم فیشه که ت ههیه، گهر نیشانه که ت پینکا، ئەوا تفهنگه که و کۆمه لیک شتی تریش هی خۆته. گهر نه تپینکا...». دهستی کرد به گیرفانیدا و یهک فیشه کی تری دهرهینا و خستییه ناو دهمانچهیه که وه و خستییه سهر سهرم و گووتی «بهمه میشتکت دهته قینم». «میشتکت دهته قینم»... ئەو رستهیه بوو که زورجار له کوپانی باغه وانم بیستبوو. من ئەو دیمه نه م وهک خۆی له خه یالما دهنابوو ه پینش چاوم، بیتاکانه دهستیم لادا و به نار هه تییه وه گووتم «دهست لابه و کهر مه به، گهر تۆ وا هه ره شه م لی بکهیت، چۆن دهتوانم باش نیشانه بگره وه. ئیوه بۆ ئەوهنده سهیرن هیچ حساب بۆ باری دهروونی من ناکهن، له گیای چ کینوکتان خواردوه و به ئالفی چ ئاخوورپیک گه وره بوون؟ دهی تا تۆ ئەو فیشه که له و دهمانچهیه دهرنه هینیت، قه سه م به چل و چوار هه زار پیغه مبه ر ته قه له تفهنگی منه وه نایه ت». له راستیدا ده مویست مندالبازاری دهر بهینم و کاریکبکه م کابرا تووشی په شوکان بیت و له رووی دهروونیه وه ئاسان بریاری بۆ نه دریت. کابرا به ناچاری فیشه که که ی دهرهینا و خستییه وه گیرفانی. من گووتم «نا عه زیزم، ئەوهنده ش گیل نیم، بینه فیشه که که م بدهری، کئی ده لیت ئیستا ناچیته توالیته که و دهمانچه که ت پر ناکایته وه... کئی ده لیت. دهته ویت تۆ دهمانچه بخه یته سهر سهرم و من نیشانه ت بۆ بپیکم، بۆ؟ ها بۆ؟ چی بووه؟ کهری کئی تۆپیوه تۆ ئەم

حورمه‌ت و ئیمتیازه‌ت داوه‌ته خۆت. من ئال موراد باشترین قه‌ناسی دیلاوار ده‌بیت من نازیکه‌م یان تو ... کابرا، که هه‌ر نه‌مدیوی و نازانم کینیت». کابرا چاوه‌بروانی ئه‌وه نه‌بوو تووشی قسه‌ زلی وه‌ک من بیت. دوا‌یی زانیم هه‌موو ئه‌م هیزه‌ی له‌ سه‌ره‌تاوه‌ من سه‌روکارم له‌گه‌لیاندا بووه، گروپیکی تاییه‌تی بنه‌ماله‌ی قه‌ره‌قازانین که چه‌ندین سال بو ئه‌م جو‌ره کارانه په‌روه‌رده‌کراون. له‌وه ده‌چوو له‌سه‌ر هه‌موو شتیک مه‌شقیا‌نکردییت، ئه‌وه نه‌بیت چۆن له‌گه‌ل که‌سانی وه‌ک مندا په‌فتاربکه‌ن ... که‌سیکی قیرچیسه‌ که ده‌زانیت چۆن تووشی په‌شوکان و سه‌رلینشیوانیان بکات. دوا‌ی هه‌ندی گه‌توگو و ده‌مه‌قاله‌ کابرام ناچارکرد فیشه‌که‌م بداتی. که‌رچی دلنیا‌بووم کابرا فیشه‌کی تری پینیه، به‌لام هه‌ستمکرد به‌ جو‌ریک له‌ جو‌ره‌کان متمانهم لی سه‌ندۆته‌وه و ئیستا به‌ دوو‌دلییه‌وه په‌فتارده‌کات. من تهنه‌که‌م له‌ لێواری په‌نجه‌ره‌که‌دا دامه‌زراند و نیشانهم له‌ ناو ده‌رگای قوتابخانه‌که‌ گرت‌وه. کابرا له‌ ته‌نیشتمه‌وه به‌ وردی چاوی بری‌بووه ناو هه‌وشی قوتابخانه‌که‌. من پرسیم «ئه‌وه‌ی ته‌قه‌ی لیده‌که‌م، ژنه‌ یاخود پیاوه‌؟». گووتی «هه‌لبه‌ت پیاوه‌... پیاوه‌. لیت تیکنه‌چیت». «ئه‌ی بو وینه‌که‌یم پیشان ناده‌یت، تا بیناسم». کابرا خه‌ریک‌بوو هه‌وسه‌له‌ی له‌سه‌ردا نه‌ده‌ما، به‌لام دانی به‌ خۆیدا گرت و گووتی «دیاره‌ هۆیه‌ک هه‌یه‌ که وینه‌که‌ت پیشان ناده‌م، هۆیه‌ک هه‌یه‌. ئیت‌ر ئه‌وه‌نده قسه‌مه‌که‌». گووتم «باشه‌ ... باش. به‌س یه‌ک پرسیا‌ری تر. ئه‌و که‌سه‌ی ده‌یکوژم پیاویکی زۆر گرنگه‌ یان نا؟». «گرنگه‌ ... به‌لی ... به‌شی خۆی گرنگه‌؟». «پیاویکی خراپه‌؟ ئه‌گه‌ر پیاویکی خراپ نییه، بو بیکوژین؟». «به‌لی پیاوی خراپه‌. ده‌یکوژین چونکه‌ پیاویکی خراپه‌». من هه‌ناسه‌یه‌کم هه‌لکیشا و گووتم «شتیکی باش نییه، پیاویکی وا خراپ خۆی کردوه به‌ خویندنگای کچاندا. بو هیش‌تتان بچیت؟ ده‌بوو به‌ر له‌وه‌ی برواته ژووری بیکوژین. تازه‌ سوودی چیه‌؟». «ئه‌هه‌هه‌هه‌ها. تو چیت، بیده‌نگ به‌، چاو بنی به‌ دوو‌ربینه‌که‌وه، دلنیا‌م

تۆزىكى تر دىنە دەرى». من گووتم «باشە باش. بەس راست دەوئت، تا ئىستا نەمىستوھ كەس لە دىلاوار بە گوللەى قەناسە بكوژرئت. گەر خەلكى فىرى ئەم ئىشەش بىن باش نىيە. ئەوسا كەس بۇ مىزكردنىش ناتوانئت سەر لە ژوور بىنئتە دەرى، ئىشەكە دەبئت بە گالتە بازار. پىم خوش نىيە ئەم تەنگە جوانە بۇ ئەم كارانە بەكاربەئتم. من بوومايە لە جىاتى ئىوھ كارى وام نە دە كرد». كابرا كە تەواو سەغلەت بووبوو، گووتى «تۆ راستدەكەيت.. راستدەكەيت. منىش كەسئكم وەك تۆ. بەس تۆ ئاگات لە تەنگەكەت بئت». من گووتم «هينى باشە باش. بەلام پىم بلى تۆش سەر بە باغەوانەكانئت، تۆش وەك من لە باغەوانەكاندا بووئت؟». ئەو بە درۆوھ گووتى «ئا.. كاكە .. ئا. منىش لە باغەوانەكانم». «دەى كەوايە، دەبئت بزائئت كئ يەكەم فىشەكى باغەوانەكانى تەقاند، دەى پىم بلى، گەر زىرەك بئت دەزانئت ...». كابراى گوپدار گووتى «نازانم، لە كوئى بزائتم. ئاگات لە ئىشەكەت بئت و ئەوئندە قسەى پروپوچ مەكە». «من بووم، من يەكەم كەس بووم كە يەكەم فىشەكى باغەوانەكانم تەقاند. ھەموو دەزانن، سەى ئەسلان خوشى دەزانئت». كابرا جگەرەيەكى داگىرساند و گووتى «باشە، دەستخۆش بئت، دەستخۆش بئت. خىرت بنوسئت». من تۆزىك لووتم خوراند و گووتم «دەزانئت، ئەم ماوھىە ھىندە كورت و كەمە ئەسلەن قەناسى ناوئت. من بە دەمانچەى ئاسايى ھەر شتئكم بوئت لئىدە دەم». كابرا گووتى «وايە، راستە، بەلام چەكى دووربىندار وردترە، قەناسە باشترە. نامانەوئت ھەلەى تئدا بكرئت. ئىمە ئىشى خۇمان دەزانئن. ئىتر تىكايە بئدەنگ بە». من بۇ ماوھى چەند ھەناسەيەك بئدەنگ بووم و دواتر پرسىم «تۆ مامۆستا سىمكو سوھەيب دەناسئت؟». «مامۆستا سىمكو سوھەيب چ گەواىكە؟». «نا، مامۆستا سىمكو سوھەيب زور پياوى چاكە، ئەسلەن گەواد نىيە، راستە ژنەكەى زور جوانە، ئەوئش زور دلى پيسە و ھەزئش ئاگات كەس بچئتە مالىان، بەلام ئەسلەن گەواد نىيە. پياوىكە

ده‌زانیت زۆر چه‌زی له چیه‌یه؟». کابرا به‌ تورپیه‌یه‌وه شه‌قیکی له دیواره‌که‌ی به‌رده‌می هه‌لدا و گووتی «نا... نا، له‌ کوینه‌ بزانه‌ مامۆستا گوو، چه‌زی له چیه‌یه؟». من به‌ ساردی گووتم «زانیم نازانیت... به‌ خودا زانیم نازانیت. مامۆستا زۆر چه‌زی له‌ په‌ری بالنده‌ بوو، ده‌یه‌وێت بالنده‌یه‌کی گه‌وره‌ گه‌وره‌ دروستبکات، په‌ری هه‌ر چی جووره‌ ته‌یری دونیایه‌ کۆیکردۆته‌وه‌، چی ته‌یریک له‌سه‌ر زه‌وی هه‌یه‌، مامۆستا له‌ هه‌ر یه‌که‌یان تاقه‌ په‌ریک به‌ کارده‌هینیت، له‌ هه‌موو په‌ره‌کان دواچار بالنده‌یه‌ک دروستده‌کات، به‌ ئەندازه‌ی بورجیکی زۆر به‌رز ...».

له‌و قسانه‌دابووین که‌ به‌ر ده‌رکی قوتابخانه‌که‌ جموجۆلیکی تیکه‌وت. من چاوم نا به‌ دوورینه‌که‌وه‌ و نیشانه‌م له‌ ناو ده‌رگا که‌ گرته‌وه‌. کابراکه‌ی ته‌نیشتم هه‌ناسه‌برکینی پیکه‌وت، به‌ په‌له‌ گووتی «پیاویکی قات له‌ به‌ره‌، قاتیکی قاوه‌یی کالی له‌ به‌ردایه‌، سمیلێکی گه‌وره‌ی زه‌ردی هه‌یه‌، قژی بۆ دواوه‌ هه‌لداوه‌ته‌وه‌». له‌گه‌ل قسه‌کانی ئه‌ودا خه‌لکانێکی زۆر پیکه‌وه‌ له‌ ده‌رگای قوتابخانه‌که‌ هاتنه‌ ده‌ری. قوتابخانه‌که‌ دوو ده‌رگای هه‌بوو، ده‌رگایه‌ک له‌سه‌ر چه‌وشی قوتابخانه‌که‌ و ده‌رگایه‌کی له‌سه‌ر ده‌ره‌وه‌، مه‌ودای نیوان ئه‌و دوو ده‌رگایه‌ نزیکی بیست مه‌تر ده‌بوو، من ده‌بوو له‌ مه‌ودای ئه‌و بیست مه‌تره‌دا بیپیکم. باشت‌ر بوو له‌ ده‌ مه‌تری یه‌که‌مدا، گونجاوترین ده‌رفه‌ت هه‌ل‌بژیرم و بیپیکم. له‌ ناو دوورینه‌که‌مدا دۆزیمه‌وه‌، پیاویک نه‌بوو که‌س نه‌یناسیت، هه‌موو دیلاوار له‌ منداڵیه‌وه‌ ده‌یانناسی. به‌لام من له‌و ساته‌دا وه‌ها خه‌یالم له‌سه‌ر ده‌ست و هه‌ناسه‌ی خۆم بوو، ئه‌وه‌ی بیرم لی نه‌ده‌کرده‌وه‌، ئه‌وه‌یه‌ ئه‌و پیاوه‌ بناسمه‌وه‌ و بزانه‌م کێیه‌. له‌ ناو دوورینه‌که‌مدا وه‌ک پیاویکی سوور و سه‌بی و جوان هاته‌ پیش چاوم، پیکه‌نینیکی گه‌شی هه‌بوو، چوارده‌وری به‌ مامۆستای قوتابخانه‌که‌ گیرابوو. ئه‌و له‌ ناو دوورینه‌که‌دا پتده‌که‌نی و منیش له‌گه‌لیدا پتده‌که‌نیم، به‌جۆریک نزیک بوو لیمه‌وه‌ هه‌ستم به‌ دۆستایه‌تی ده‌کرد. ئیستا دوو

هاوړی بووین، من ئوم دهبینی و ئو منی نه دهبینی ... ئو ساته ی که
 دهستم نادا به پهله پیتکه ی تفهنگه که دا، ده مزانی گولله یه ک ره وانه ده که م که
 هرگیز ناگه رپته وه، دلنیاش نه بووم ده پیکیت یان نا، نه شمده زانی ئایا به
 زیندوویی ده مینم تا بزائم کاریگه ریی گولله که م له سهر میژووی دیلاوار
 چیه یان نا... ته قاندم و ته واو ... ته قاندم و بیئه وه ی بزائم بو؟ به
 سه لپقه ی ده ستراستیکی لیزانه وه نا، به لکو به بیناکی یه کیکه وه که هیچ
 شتیکی بو گرنگ نییه.

له دهرهوه باران به توندی دهباریت. من لهسهه جیگا کهم گینگل ددهم و دهمهویت بڅهوم. زه هاو له میژه خهوتووه و من دهنکی بارانه که ناهیلایت بڅهوم، چاو ددهخهه و گوئ له دهنکی باران دهگرم. له کورتهساتیکدا ئو مهودا ئهفسانهییی له نیوان خهون و راستیدا هیه تیکهل دهییت. ههه له دهرهوهی ژووره کهم باران دهباریت و ههه له خهومدا، به جوریک نازانم ئو دهنکی دیته گویم، دهنکی بارانی ناو خهونه کهیه یان دهنکی بارانی راستیییه... ههردوو دهنکه که وهک یهک وان، ههه دوو دهنکه که یهک ئاواز و یهک خیراییان هیه. من چاو لیکدهنیم و هیدی هیدی دهرومه ژیر ترسناکترین بارانیک له ژیانمدا بینیومه. کومه له ههوریکی زور تورپه دهبینم، ههورهکان وهک ههوری ئاسایی نین، لهو ههورانن که به نیازی پهلامار دهردهکهون، له سهههتاوه شیت و پقاویی و هیرشبههرن. تهنیا که ئو جورپه ههورانن دهبینم له بوونی هیزیکی هوشیار و تاریکی ناو سروشت دلنیا دهمهوه، جورپه ههوریکن که له ئاسوکانهوه دهردهکهون دیاره به نیازی ترساندن و هههههه دهرکهوتوون، دیاره دهیاننویت شاریک یان نهتهویهک یان دهههریکی کهوره بترسین، من دهیاننیم دین، دهیاننیم وهک درندهیهک به سهههههه دهکشین، وهک ههوری تر نم نم داناکن... وهک ههوری تر له چهههه دلویکهوه دهست پی ناکن، بهلکو وهک ئهوهی

غزه بیکى خودایی دهر بخن ناله یک دهکن و به جور یکی یه کسره دهگنه
 ئهوپه ری توندی و خیرایی، به شیوه یهک ئاده میزاده کان ناتوانن جاریکی
 تر سهر به رزبکه نه وه و ببینن به چ هوروژمیک، به چ گوژمیکى شهیتانی
 دهدهن به زه ویدا. من هه وره کان ده بینم... هه وری ناو خه ونه کان... هه وریک
 یه که مجاره دهپه ریته خه ونمه وه، هه وریک که نازانم هه وری ناو خه ونی
 منه یان خه ونی که سیکى تره... له ساتیکدا هه سته دهکم له خه ونی خۆم
 دهرچووم، له ساتیکدا دهپه ریته ناو خه ونی زه هاو، دهزانم ئیتر نه وه من
 نیم که سهیری ئه وه وره شیتانه دهکات، هه وره کان له سهیری ئه ودا شیتتر
 و توندتر و درنده ترن، وهک جان هه وری تورپه، وهک درنده یهکی نه په داری
 خوارفی، هه موو به جور یکی ترسناک دهرکینن، دهنگیان له دهنگی
 جان هه وریک دهچیت خۆی بۆ په لامار ئاماده بکات، هه ورن که هاتوون
 زه مین ویرانبکه، دارستانه کان هه لکه نن، شاره کان بخنکینن، هه سته دهکم
 که زه هاو که وتوته ژیر ئه و بارانه، هه سته دهکم ورده ورده دهله رزیت، گویم
 له هه ناسه یه تی به رزده بیت هه وه، له خه ونه که دا دهنگی دلی زه هاو ده بیستم،
 ترسی هه ست پیته دهکم، له رزی له شی دهگوازیت هه وه بۆ ناو له شم... له
 ناکاو هه وره کان په نگیان دهگوریت، وهک ئه وهی له پشت هه وه، له چینه
 بالاکانی ئاسمان هه وه، له شوینه دووره کانی گهردونه وه قه سابخانه یهکی
 نهینی بهرپاییت، وهک ئه وهی خوینیکى نهینی له سه قفی مه له کوته وه بتکیت
 و دنیا سوور بکات، هییدی هییدی هه وره کان سوورده بن، به جور یک
 سوورده بن من تووشی ترس و هه راس و هاوار ده بيم، هه موو گیانم
 دهنیشیته سهر ئاو، ئاگادار ده بمه وه و له بهر خۆمه وه وهک فیکرتوو
 ده لیم «هه وره کانی دانیال .. هه وره کانی دانیال ... هه وره کانی دانیال».
 سه رپای جه سته م ئاوه، وهک ته واوی ئه و بارانه مه لعونه لیدایم، هه موو
 له شم وهک یه کیک له رزوتایه کی کوشنده ی گرتیت دهله رزیت، ده ست به
 دهموچاومدا ده هینم و گویم له ته په ی سینه ی خۆمه، وهک یه کیکى شیت،

هه‌ندی قالدونچه‌ی قیزه‌ون به جه‌سته‌یدا هه‌لبگه‌پریت چه‌ند هاواری خنکاو له‌گه‌روم دیته‌ده‌رئ... چاو ده‌که‌مه‌وه و له‌تاریکیه‌که‌دا زه‌هاو ده‌بینم که له‌جیگای خۆی هه‌ستاوه و وه‌ک مندالیکێ ترساو له‌شوینی خۆی به‌ده‌نگیکێ کپ و خه‌فه‌ ده‌گری. من خۆم ده‌خشینم و ده‌که‌مه‌ لای و باوه‌شی پێدا‌ده‌که‌م و هاو‌ده‌که‌م «زه‌هاو، زه‌هاو، زه‌هاو». به‌ده‌نگیکێ ترساو و گر و کپه‌وه‌ ده‌لێت «مستهر هه‌وره‌کانم بینیه‌وه، هه‌وره‌کان، باب‌روین شتی ناخۆش به‌ریوه‌یه... باب‌روین». من باوه‌شی پیا‌ده‌که‌م و ده‌لێم «منیش بینم، هه‌وره‌ سووره‌کان، هه‌وره‌کانی دانیال... هه‌وره‌کانی ئه‌و». وه‌ک ئه‌وه‌یه گویی لێ نه‌بووبیت من گووتم چی، به‌ده‌م نازار و هه‌نسکیکه‌وه‌ که‌ پره‌ له‌ نیشانه‌ی ترس ده‌لێت «باب‌روین، گه‌وره‌م با لێره‌ برۆین. هه‌ر وه‌ختیک ئه‌و خه‌ونه‌ ده‌بینم شتی زۆر ناخۆش بووده‌دات، زۆر ترسناک». من باوه‌شی پیا‌ده‌که‌م و ده‌لێم «بۆ کوێ برۆین، بۆ کوێ... شوینیک نییه‌ بۆی بچین...». ده‌کشیته‌وه‌ دواوه‌ و خۆی ده‌نوو‌سینیت به‌ دیواره‌که‌وه‌ و هه‌موو گیانی ده‌له‌رزیت.

ئه‌وه‌ یه‌که‌مین جار بوو، هه‌وره‌کانی دانیال بینم... هه‌وره‌کانی کاره‌سات ... نیشانه‌کانی ترسیک که‌ له‌ میژه‌ چۆته‌ رۆحمانه‌وه‌. زۆری نه‌برد دوا‌ی ئه‌و شه‌وه‌ سه‌ره‌تای کاره‌ساته‌کان ده‌رکه‌وت.

چه‌نگ له‌گه‌ل سه‌ره‌تای زستاندا ده‌ستی پیکرد، جه‌نگی راسته‌قینه‌. سوپای مه‌مه‌د حه‌سار که‌ ئاگاداری خۆئاماده‌کردنی گه‌وره‌ی ئیمه‌بوو، بۆئه‌وه‌ی ڕیگا له‌ ئاماده‌کارییه‌کان بگریت و پلانی ژهن‌راله‌کانی دیلاوار هه‌لبوه‌شینیته‌وه‌، ده‌ستیدا‌یه‌ هیزشیکێ پێشوه‌خت. ته‌واوی سه‌رکرده‌ سه‌ربازییه‌کانی دیلاوار له‌و بر‌وایه‌دا نه‌بوون که‌ دوژمن له‌ سه‌ره‌تای زستاندا په‌لامارب‌دات، هیزشه‌کان غافلگیریه‌کی ته‌واو بوون. له‌و کاته‌وه‌ی ئیمه‌ هاتبووین، به‌

دهگمەن و له دوورهوه نهبيت گويمان له دهنگى گولله نهبووبوو. شهوى پهلامار، سهرهتا دهنگى تهقينهوه و دهستريژهكان له دوورهوه دههاتن. دهنگهكان گه وره بوون، زرمهى گولله توپ كه له سهنه رهكانى سهرووى ئيمه وه دهيدا به زهويدا، ترسيكى سهره تايى خسته دلمانوه. له دهستپيكا دهنگهكان كپ و نهرم دههاتن، دواتر هيند نزيكبوونه وه دهياتوانى هه موو خه وتووه كان به ئاكا بهيننه وه. نزيكى سهعات يهكى شهو بوو كه دهنگى تهقينه وه كان تهواو له ئيمه نزيك بووه وه، كه من هاتمه دهري نه قيب خوى گورپيوو و پالتويهكى بارانيى دريژى له بهر كرديبوو. له گهل سهربازى بيته له كه دا قسه يده كرد، پيڊه چوو هه ولى دروستكردى په يوه ندى بدن و بويان نه كريت، نه قيب تورهبوو له وهى نه يده زانى چى بووه و له سهروو خوشيه وه دهنگيك نيهه راستيه كانى بوو روونبكاته وه، چهند هه ولىانده دا له گهل بنكه كانى ترى سوپادا په يوه ندى بگرن، به لام هه موو هيله كان پچرابوون و كهس نه دههاته سهرخهت. نه قيب منى بانگكرد و گووتى «تكايه ئاگادارى كريكاره كان به، من دهبيت بچم بوو سهرخيا». ئيمه له سهرخشاخ، پينچ كريكارمان هه بوو، له گهل خهوت سهرباز كه تازه هاتبوون و ئيشيان كارى هه والگرى بوو. باران به توندى دهبارى، دهنگى تهقه و تهقينه وه كان وچانيان نه ده دا. نه قيب خوى به تهواوى چهكه وه و له گهل دوو سهربازدا به رهو تروپكى چيا سهركهوت. من له خواره وه هه موو ئيشكه رهكانم ههستان و پينمايم پندان تا كه لوپهلى زور سووك و پتويستيان كوكه نه وه و ئاماده بن. له رزيك پريبووه گيانمان، هه م ترس و هه م سهرما پيكه وه يارييان به جهسته مان ده كرد. زوربهى ئيشكه رهكان ده له رزين، من به سهريان وه ده گه رام و په توكانم تيوه ده پينچان و داوام ليڊه كردن ئارام بن. هه مووى چهند دهقيقه يهك بوو كه نه قيب به ريكه وتبوو كه يه كه مين ناله مان له سهرو خومانوه بيست. شويى هوله كان كه نار و بن چيا كه وتبوو، له ويوه نه مانده توانى بينين چى له سهره وه پروودهات،

من و زه‌هاو تکامان له ئیشکه‌ره‌کان کرد دابنیشن و ئارام بگرن و نه‌چنه ده‌ری، تا برۆین و هه‌والیک بزانی. هه‌ر دوو‌کمان دوو جلی باشی ژیر بارانمان له‌به‌رکرد و چو‌وینه‌گۆشه‌یه‌که‌وه تا شتیک له‌لوتکه و رینگاکانی ده‌وروبه‌ر ببینن. ته‌قینه‌وه‌ی یه‌که‌م، چه‌نده‌ها ته‌قینه‌وه‌ی تری به‌دوادا هات. شریخه‌ی توپ که ده‌یدا به‌به‌رد و تاویره‌کانی چپای سه‌روماندا له‌ته‌واوی دۆل و بناره‌که‌دا به‌جۆریکی تو‌قینه‌ر ده‌نگیده‌دایه‌وه. دوا‌ی هه‌ر ته‌قینه‌وه‌یه‌ک گویمان له‌چه‌ندین ده‌ست‌ریژ ده‌بوو، وه‌ک ئه‌وه‌ی یه‌کیک به‌چه‌کیکی سووک بیه‌و‌یت وه‌لامی ئه‌و ناله و گرمانه‌ بداته‌وه که گواله‌ تو‌په‌کان دروستیانده‌کرد. زه‌هاو گووتی «دانیام له‌مه‌مه‌د حه‌ساره‌وه په‌لامارده‌ده‌ن». منیش گووتم «دیاره... شه‌ر زووتر له‌وه ده‌ستیپێک‌رد که نه‌قیب یوکسه‌ل چاوه‌روانیده‌کرد». باران نه‌یده‌ه‌یش‌ت به‌روونی ده‌نگی هه‌موو ئه‌و گواله و ته‌قینه‌وانه‌ بییستین که شه‌ویان ده‌هه‌ژاند، له‌وچانیکدا هه‌ستم‌ان‌کرد که له‌سه‌روه‌وه و له‌ترو‌پکدا پیک‌دادان و شه‌ری روو به‌روو هه‌ب‌یت، ده‌نگی ده‌ست‌ریژ له‌شوینی جیا و له‌تفه‌نگی جۆراو‌جۆره‌وه ده‌هات. من ترسیکی گه‌وره‌له‌دلم نیشتبوو. تاکه‌ پرسیارم ئه‌وه‌بوو، گه‌ر دو‌ژمن له‌چیا ب‌یت‌ه‌خواری، ئیمه‌ چیمان به‌سه‌رد‌یت.

نیوسه‌عاتی نه‌برد که نه‌قیب و دوو سه‌ربازه‌که به‌په‌له‌هاتنه‌خواره‌وه. تاریکی و باران نه‌یان‌ده‌ه‌یش‌ت به‌روونی رو‌خساری نه‌قیب بینم، به‌لام به‌هه‌ناسه و په‌ش‌یویی ده‌نگیدا هه‌ستم به‌شه‌ژان‌یکی ده‌روونی گه‌وره‌کرد. گووتی «سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌د حه‌سار گه‌یش‌توونه‌ته‌سه‌ر چیا. په‌یوه‌ندیمان به‌سه‌روه‌وه بۆ نا‌کر‌یت. چه‌ند هه‌ولده‌ه‌ین په‌یوه‌ندی ب‌گرین و هه‌والیکمان ده‌ست‌به‌و‌یت یان فه‌رمان‌یک له‌سه‌ر‌کر‌دایه‌تی سو‌پاوه‌وه‌ر‌ب‌گرین، ش‌تیکمان ده‌ست‌گیرناب‌یت. تکایه‌به‌په‌له‌پاسه‌کان ئاماده‌ب‌که‌ن، مه‌ه‌یلن ه‌یچ رو‌ناکییه‌ک بب‌یر‌یت، چ‌را ده‌ستی و لای‌ت دامه‌گیرس‌ین، که‌م‌ترین ده‌نگ‌تان ل‌یوه‌ب‌یت، ده‌ب‌یت هه‌ولده‌ه‌ین کر‌یکاره‌کان تا خواره‌وه‌به‌ر‌ین و ج‌یگایه‌کی ئه‌مین‌یان

بۆ بدۆزینه‌وه، گەر ئیستا کریکاره‌کان دوورنه‌خه‌ینه‌وه سبه‌ی که روناک بووه‌وه ناتوانین و خودا ده‌زانیت دواتریش چی رووده‌دات.

دلنیا‌بووم که نه‌قیب خوشی به دروستی نازانیت چی ده‌کات. شتیکی دیاریکراوی له پلاندانه‌بوو، هیند هه‌بوو ئیستا ئیمه هیزیکی دابراوی گه‌وره بووین که نه‌مانده‌زانی چی له چوار ده‌ورمان روویداوه. من له ناو ده‌نگی پێژنه‌ی ته‌قه و په‌هیلێ‌ی باراندا به نه‌قیبم گووت «گەر ئه‌مشه‌و سه‌ری چیا‌یان گرتیت، له‌وانه‌یه‌ بینه‌ خوار، به‌لام ئه‌ی کریکار و سه‌ربازه‌کانمان له‌سه‌ر چیا چیا‌یان به‌سه‌رهاتووه؟ چۆن ئه‌وان جیبه‌یلین؟». نه‌قیب گووتی «ئیمه‌ تا نزیکی لوتکه‌ سه‌رکه‌وتین. دوو جار وه‌خت بوو پارچه‌ تۆپ بمانیکی‌ت. لووتکه‌که‌یان گرتووه و هیزیکی زۆریان لی‌ی بلا‌وکردۆته‌وه. ئیستا به‌هه‌موو جو‌ره‌ چه‌کێک ده‌وربه‌ری خۆیان بۆردومان ده‌که‌ن، ده‌ترسن هیزیکی هه‌بیت سه‌ربه‌که‌ویت و په‌لاماریان بداته‌وه، دلنیا‌م که‌میکی دی ده‌که‌ونه‌ کوتانی ئه‌م بناره. تا زووتر لی‌ره‌ دووربه‌که‌ینه‌وه دره‌نگه. له‌ که‌متر له‌ چاره‌کیکی تر‌دا بۆردومانی که‌مه‌که‌ش ده‌ست پێده‌کات. ته‌نیا شتی گرنگ رزگارکردنی ئه‌م ئیشکه‌رانه‌یه، ئه‌مانه‌ حیسابی هیزی جه‌نگاوه‌ریان بۆ نا‌کری‌ت، ده‌بیت تا زووه‌ لی‌ره‌ دووریان به‌خه‌ینه‌وه».

من بی‌ئهو‌ی بیربه‌که‌مه‌وه گه‌رامه‌وه بۆ ناو ئیشکه‌ره‌کان، هه‌موو به‌ جو‌ریک له‌ جو‌ره‌کان ئاماده‌بوون، چراکان خامۆشکران و له‌سه‌ر پۆشنایی هه‌ندێ لای‌تی ده‌ستی و مۆدا هه‌رچی‌یه‌ک هه‌بوو کۆمانکرده‌وه، من له‌ ژووره‌که‌ی خۆمدا به‌سته‌ی ده‌فته‌ری خه‌ونه‌کانم خسته‌ کۆله‌ پشتیکی بچوک و ده‌ستی زه‌هاوم گرت و گووتم «زه‌هاو گویی‌گره، من به‌رپرسم له‌ تۆ، به‌رپرسم له‌ ژیا‌نت، هه‌رچی‌یه‌ک بووه‌ ده‌بیت پێکه‌وه‌ بین، تکایه‌ له‌ من دوورمه‌که‌وه». زه‌هاو سه‌یریکی کردم و گووتی «گه‌وره‌م من پێگا ده‌زانم، باب‌ڕۆین، من پێگا ده‌زانم. دلنیا‌م شتی خراپ روووده‌دات، شتی زۆر خراپ».

هه‌ر دوو‌کمان گومانیککی زۆرمان هه‌بوو، من بتوانم نه‌ خۆم و نه‌ ئه‌و له‌ هیچ مه‌ترسییه‌ک و له‌ هیچ دوژمنیک بپاریزم، به‌لام ده‌بوو باوه‌رمان به‌ یه‌ک بیت. ده‌ستم خسته‌ سه‌ر شانی و گووتم «چۆن ده‌توانم له‌ شه‌وینکی وه‌ها بپه‌رحمدا واز له‌م به‌دبه‌ختانه‌ به‌ینم. چۆن ده‌توانم؟ ها بۆ واده‌زانی من هینده‌ نامه‌ردم». زه‌هاو به‌ ده‌نگیککی گریاوه‌ وه‌ گووتی «ده‌زانم هیچت بۆ نا‌کریت، چیت بۆ ده‌کریت، هیچ که‌س هیچی بۆ نا‌کریت». توند ده‌ستیم گرت، نه‌مه‌و‌یست کات به‌ فیرو‌ بده‌م گووتم «گوئی‌گه‌ زه‌هاو ده‌بیت هه‌ولی خۆمان بده‌ین، هه‌سته‌ و خۆت کۆبکه‌ره‌وه‌». له‌و ساته‌دا خه‌یا‌لم لای هیچ نه‌بوو هه‌له‌اتن و دوورکه‌وتنه‌وه‌ نه‌بیت له‌م جی‌گایه‌ که‌ سی مانگ بوو به‌رده‌وام ئی‌شمان تێ‌دا‌ده‌کرد. زه‌هاو ویستی که‌له‌ره‌قی پیشان‌بدات، کاریکه‌ری خه‌ونه‌کان و ترسی ته‌قینه‌وه‌کان و وینه‌ تاریکه‌کانی ناو یاده‌وه‌ریی خۆی ته‌واو ترسان‌دبوویان، گووتی «ئه‌و بارانه‌ی ئه‌م شه‌و ده‌باریت، هه‌مان بارانی ناو خه‌ونه‌کانمه‌». من توند ده‌ستم گرت و له‌گه‌ل خۆمدا برده‌مه‌ ده‌ری، بی‌ئه‌وه‌ی بواریک بۆ قسه‌ و نا‌ره‌زایی به‌یلمه‌وه‌. به‌ په‌له‌ و بی‌ده‌نگ، له‌ ناو باران و په‌ه‌یله‌یه‌کی بی‌وینه‌دا که‌ هه‌موومانی تا سه‌ر ئیسقان ته‌رکه‌ردبوو، چو‌وینه‌ ناو پاسه‌کان، نه‌قیب بپاریدا خۆی له‌ پیشمانه‌وه‌ ب‌روات. ترس، له‌رزی خسته‌بووه‌ جه‌سته‌ی زۆبه‌مان، میرئه‌ودال نه‌بیت که‌ کپ و بیناک ده‌رده‌که‌وت، پێ‌ده‌چوو درێژه‌دان به‌ خه‌وی له‌ هه‌له‌اتن له‌ مه‌رگ بۆ گرنگتر بیت. مام ده‌رویشی شۆفیر له‌ گه‌شتمان زیاتر ده‌له‌رزی. یه‌ک دووانیک له‌ ئی‌شکه‌ره‌کان به‌ر له‌وه‌ی سوار پاسه‌که‌ ببن، سه‌رسه‌ختیان ده‌نواند و داوای چه‌کیان ده‌کرد تا شه‌ری دوژمن بکه‌ن، به‌ ده‌نگی به‌رز ئازایه‌تیان ده‌رده‌خست و جوامی‌ریان ده‌رده‌هینا و ده‌یانگووت «لینگه‌رین بابکو‌ژرین و دوژمن بزانی‌ت دی‌لاوار جه‌نگاوه‌ری هه‌یه‌». من که‌میک توپه‌ و نا‌ئارام گووتم «هه‌لبه‌ت گه‌ر چه‌ک هه‌بوایه‌ شه‌رمانده‌کرد. به‌لام ئه‌مه‌ هیزشیککی کتوپه‌ر، نه‌ چه‌کمان هه‌یه‌، نه‌ ده‌زانین

چی پرویداوه. په‌یوه‌ندی بیته‌له‌کامن له‌گه‌ل سهرکردایه‌تیدا پچراوه. نه‌مه کاریکی خوپاراستنه تا تیده‌گه‌ین چی پرویداوه و ده‌بیت چی بکه‌ین». هه‌موو له‌پاسه‌که‌دا دانیشتبووین که یه‌که‌م گولله‌هاوه‌ن له‌شوینی کۆنی خپوه‌تگا‌که‌ماندا ته‌قییه‌وه. ناله‌که‌ی وه‌ها گه‌وره‌بوو پاسه‌که‌ی له‌رانده‌وه. هه‌موو دلمان به‌جۆریکی نااسایی و خیرا لییده‌دا، ناو پاسه‌که‌تاریک بوو، هیچ جۆره‌سهرچاوه‌یه‌کی روناکی نه‌بوو، به‌لام هه‌ستمده‌کرد ده‌توانم له‌فه‌زای گشتی پاسه‌که‌دا، له‌و بیده‌نگییه‌قورسه‌ی که بالی به‌سهرماندا کیشاوه، قوولایی ترسه‌کان بخوینمه‌وه، ترس ته‌نیا له‌ناو چاو و له‌سهر روخسار و له‌روانیدا ناخوینریته‌وه، به‌لکو له‌هه‌ناسه‌و بیده‌نگی و جوله‌ی جه‌سته‌ی مرقفه‌کانیشدا ده‌رده‌که‌ویته‌وه. به‌ر له‌وه‌ی پاسه‌که‌بکه‌ویته‌جوله‌، دوو‌هاوه‌نی تر له‌به‌رده‌لانه‌کانی بان‌ئو جیگایه‌ی خنده‌کمان لییده‌دا که‌وت و روناکی ته‌قینه‌وه‌کانیان شه‌وی پرووناککرده‌وه. پاسه‌کان به‌خیرایی که‌وتنه‌رئ، ئیمه‌دوای خیرایی جیبه‌که‌ی نه‌قیب که‌وتبووین، من له‌پیشه‌وه‌نزیکی مام‌ده‌رویشی شۆفیژ دانیشتبووم، ده‌مبینی که‌خیرایی ئیمه‌پابه‌ندی خیرایی جیبه‌که‌ی نه‌قیبه‌که‌له‌هه‌ندی شویندا خیرا و له‌هه‌ندی شوینی تردا به‌کاوه‌خۆ ده‌رۆیشتم. زۆر نه‌بوو که‌وتبووینه‌رئ که‌له‌ناکاو جیبه‌که‌وه‌ستا، من له‌شوشه‌ی باراناوی پاسه‌که‌وه‌تارمایی نه‌قییم بینی دابه‌زیی، له‌تاریکی‌دا هه‌ستم به‌نزیک‌بوونه‌وه‌ی تارماییه‌کی تر‌کرد. وه‌ک‌ئوه‌بوو رینگاکه‌کۆمه‌لیک که‌س و سهربازی تری له‌سهر بیت. بۆ ئیستیک دوودل‌بووم، به‌لام دواچار بریارمدا دابه‌زم. دابه‌زیم و به‌ره‌ولای جیبه‌که‌ی نه‌قیب رۆیشتم، باران درندانه‌تر له‌پیشوو ده‌باری، له‌به‌ر‌خوره‌ی‌ئاو نه‌مه‌توانی باش‌گویم له‌هیچ بیت. تارمایی نه‌قییم بینی له‌گه‌ل‌دوو‌سهربازی پاسه‌واندا به‌ره‌و‌ناو‌تاریکی‌ده‌رۆن و منیش بیته‌وه‌ی بزانه‌م‌بۆ، دوايانکه‌وتم. گویم‌لی‌بوو‌یه‌کیک به‌نه‌قیبی‌گووت «بگه‌رینه‌وه، بگه‌رینه‌وه. سوپای مه‌مه‌د‌ه‌سار په‌ریونه‌ته‌وه و سهرجاده‌ی دیلاواریان

گرتووه». دلم به جوړیکی توند لیده‌دا، فشاری خوینم تا دیت ده‌چیته بالا، به‌لام بو‌ئوه‌ی بزاتم چیه، به‌رهو لای نه‌قیب و ده‌نگه‌که چووم و پرسیم «خه‌به‌ر چیه؟ بو‌وه‌ستاوین، که‌ی ئیره جینگای وه‌ستانه؟». نه‌قیب قسه‌ی له‌گه‌ل چهند سه‌ربازیکدا ده‌کرد که هه‌موو گیانیان له ئاو هه‌لکشابوو، پو‌سته‌له‌کانیان هه‌مووی قو‌ر و لیته بوو، له سه‌رمادا ده‌له‌رزین. گووتیان «ئیمه سه‌ربازی په‌رته‌وازه‌ی فه‌سیلی هه‌ژده‌ین، شه‌ش پو‌ژه بو‌پاسه‌وانیکردن هاتووینه ئهم ناوچه‌یه، شاره‌زایمان له‌م ناوه‌دا هه‌ر نییه. چوار سه‌عات له مه‌وبه‌ر هینزیک‌ی که‌وره په‌لاماریان داین، هینزیک‌ی زو‌ر که‌وره‌یه که له پشتی ئیمه‌وه په‌ریونه‌ته‌وه و هه‌م شه‌قامی گشتیان گرتووه و له‌و دیویشه‌وه پینچیانکردو‌ته‌وه و پشتیان له ته‌واوی هینزه‌که‌مان گرتووه». سه‌ربازه‌کان له‌وانه بوون که شانسیان هینابوو و به هوی باران و تاریکیه‌وه توانیبوو‌یان ده‌رچن و نه‌که‌ونه دیلی سوپای مه‌مه‌د هه‌سار که یه‌کینیان ده‌یگوت به چاوی خوی بینوییته‌ی، دهم و ده‌ست، هه‌ر له جیدا هه‌موو دیله‌کانیان سه‌رب‌پ‌یوه. به قسه‌ی سه‌ربازه‌کان و به پیتی دوا قسه‌یه‌ک که له ئه‌فسه‌ری هینزه‌که‌ی خویان بیستبو‌ویان، یه‌که‌مین بنکه‌ی سه‌رکردایه‌تی سوپا، واته دوورترین خالیک که ده‌بوو دو‌ژمن ده‌ستی پندا بگات، له‌ویوه ده‌ستیان پینکردبوو، هه‌م بو‌ئوه‌ی شه‌قامی سه‌ره‌کی بپچرن و هه‌م بو‌ئوه‌ی هینزه‌کانی خویان به خیرایی و ئاسانی بپه‌ریننه‌وه. نه‌قیب ده‌سته‌پاچه و بپچاره ده‌ینواند، گووتی «ئیس‌تا ده‌زانم چییان کردوه، ده‌زانم چییان کردوه. هه‌ر دوو بنکه‌ی سه‌ره‌کی سه‌رکردایه‌تیان له باشوور و باکوور گرتووه، ناوه‌ندی په‌یوه‌ندی و سه‌ته‌ری سه‌ره‌کیان خستو‌ته ژیر ده‌ستی خویان تا په‌یوه‌ندی نیوان هه‌موو هینزه‌کان بپچرینن، دوو هینزی کوماندووی لیزانیان به خیرایی له راست و چه‌په‌وه جولاندوه بو‌ئوه‌ی که‌مارو‌ی ته‌واوی ئهم ناوچه‌یه بده‌ن و له‌و به‌ینه‌دا به کومه‌لیک هیرشی ورد و کورت، سه‌ربازه‌کانی ئیمه‌یان به در‌یژایی چیا ده‌رکردوه و ئیس‌تا

ئیمە لە گەمارۆیەکی تەواو داین». قسەکانی نەقیب ترسناک بوون، بەلام
 پێدەچوو راست بن. من سەیریکە نەقیبم کرد و گووتم «ئەی ئیستا چی
 بکەین؟». نەقیب لەو سەربازانە نەبوو، بیهوینت لە یەکەم شەوی جەنگدا
 تیاچیت، سالاھەیی سالا بوو، خەونی بە مەیدانی کوشتار و گۆرەپانی
 جەنگەوێد بینیوو، ئیستا کەوتبوو دۆخیکەوێد هەم ژیاڵی خۆی و هەم
 ژیاڵی فەسیلەکی لە مەترسیدا بوون. ئەو لەوانە بوو کە ئاسان خۆیان
 نادەنە دەست دۆژمن، دڵنیابووم کەر بزانییت دەکەوێتە دەست ئەوان،
 خۆکوشتن هەلەبژیرییت تا دیلی. بۆ چرکەیک سەیرمکرد و زۆر دڵم
 بۆی سووتا، ئەفسەریکی جەنگاوەر، بەلام بیهیز، بیچەک، لەگەڵ کۆمەلێک
 کریکاردا کە هیچیان ئەزموونی شەریان نییە. ئاخۆ دەبییت لە میژوودا
 چەندجار و چەند ئەفسەری کارامە، بە هۆی هەلومەرجی وا ناداپەرەوێد
 و سەختەوێد شکستیان خواردییت و دنیا لە بیرکردبن. نەقیب لە بەر
 بارانەکە وەستا بوو، هەموو هۆش و خەیاڵی خۆی کوکەردبوو، چی
 بکات. پیاویکی بیچارە کە بوو بوو بە داویکی چنراوەو... دواجار
 گووتی «لێرەوێد بۆ بنکەیی باشوور نزیکێ پێنج کیلۆمەترە، دەتوانین تا
 سێ کیلۆمەتری دیکە سوود لە پاسەکان ببینین، پێگایەکی باریک هەیە،
 دەکەوێتە پشتی بنکەیی سەرەکییەو، باوەرناکەم هیزەکانی مەمەد حەسار
 ئەو تۆلە پێگایەیان کۆنترۆلکردییت، ئەوان ئیستا سەرقالی خۆجیگیرکردن
 و خۆپاراستن، ئیمە ناتوانین بچینەوێد دوا، تا بۆ دواوە بڕوین ئەگەری
 ئەوێد بکەوینە تەپکەیی ئەوانەوێد زۆرترە. هەر گەرانیوەیک بۆ دواوە
 مەترسیدارە... تەنیا شانسیک مابێت ئەوێد لە درزیکەوێد گەمارۆکە بپڕین.
 تا شەو و تا بارانە و تا هیزەکانی ئەوان خۆیان نەگرتوو، دەتوانین
 ئەو بکەین، ئەو نزیکترین درزیکە بکریت بەکاریبھێنین. گەر لێرەوێد بەم
 چیاانە بەردەمماندا سەرکەوین هەم کاتیکی زۆرمان دەپوات، هەم نازانم
 تا پۆژ دەبیتهوێد دەگەینە کوێ، ئەو درزە تاکە شانسی ئیمە، لە بەر

به يانه وه ئيتتر هيوامان نامينيت، يان کوژراوين يا خود ديلين، به لام گهر ئه مشه و دهست و برد بکهين دهتوانين دههچين... به کيلومه تريک بچه نه پشت بنکه ي سه ره کي، ئيدي له ويوه به ئاساني دهگهينه وه به هيزه کانمان».

له راستيدا من شتيکم له سه ره جوگرافياي شوينه که نه دهزاني، گهر بشمزانيايه نه دهتواني زور قسه ي تيدا بکهيم، مه سه له که په يوه ندي به چاره نو سي زياتر له سه ره و پا زده که سه وه هه بوو. پنده چوو نه قيب له سه ره هه ق بيت، ئيمه شانسي کي ئه وتومان بو نه جات نه بوو، هه وره کانينش وه ک هه وري ناو خه ونه که تا دههات تاريک و دپنده و خوږ دهبارين. من هينده ي له فیکري په يوه ندي نيوان خه ون و حه قيقه تي ئه م شه ودا بووم، له فیکري رزگاريدا نه بووم، به جوړيک له جوړه کان هه ستم ده کرد چاره نو سي هه موومان پيکه وه گریدراوه، گهر بمرين هه موو پيکه وه دهمرين و گهر بگيرين هه موو پيکه وه دهگيرين. له ناخدا هه ستي کي نهين ي و شار دراوه هه بوو که دهبيت متمانه م به نه قيب بيت. گهر چي دۆخه که زور سهخت بوو، به لام نه قيب دهتواني هيمن و ورد بيربکاته وه. ئيستا هه ستم کرد بارانه که له قازانجي ئيمه يه، دهنگ و خوږه ي باران به سه ره هه موو دهنگي کي تري شه ودا زال بوو، پاسه کان دهياتتواني تا ماوه يه ک به ناخي شه ودا بپوڻ و دهنگيان نه گاته دوور، دهبوو دۆعابه کين که تا دهگهينه شويني خو مان باران هه ر توند بيت و خو ش نه کاته وه.

چاره کي کي دي به پاسه کان دهروين، ترسناکترين چاره که سه عاتي که له ژياندا، دلنيايين سه ره بازه کاني مه مه ده سه ار له هه موو لايه که وه، له چوار ده وري ئه م ريگايه له خو ريک خستيني گه وره دان بو گه مارو دان و خنکاندي هه ر ديلاواريه ک له م حه وزه دا بيت. خو شبه ختين که له زور جينگادا شه قامه که به جوړيک شاخاوييه، به زحمهت هه چ هيزيک بتوانيت له به رزاييه وه هه موو به شه کاني ببينيت و بيخاته بن رکيفيه وه.

پيناچيت هيزهكانى دوژمن توانييتيان تهواوى ئو بازنهيه دروستبكه ن كه
 مه به ستيان بووه، به هيمنى و سه لامه تي له دووريه كي دياريكراوه وه هه موو
 داده به زين. نه قيب تا نزيكيه كي به رچاو له كه مپى يه كه م نزيكه ديته وه.
 يه كه يه كه فاسيله كه ئاگادارده كه مه وه كه ده بيت تهواو بيدهنگ بن. نه قيب
 خوى له پيشه وه ده پروات، ئو ته نيا كه سه كه ده زانيت به كويدا بمانبات،
 به من ده ليت، ده بيت من له كلكى كاروانه كه دا بم، دوا كه س بم، ده بيت
 هر كه سه و به فاسيله ي ده ههنگاو له دواى ئو ويتره وه بجوليت. به
 كريكاره كان ده ليم، هر كه سيكمان هه له بكات ژيانى هه موومان ده كه ويته
 مه ترسيه وه، له هيچ حاله تيكدا نابيت، هيچ كه س، هيچ جوړه دهنگيكي ليتو
 بيت. هه موو ترساو و دوودل و پهريشان، ههنديكيان ده له رزن، نازانم به
 كاريگه رى سه رمايه ياخود ترس، هه موو باران به گيانماندا ده چوريت،
 موشه ماکانى به رمان ناتوانن ده موچاومان بپاريزن، تا ديت باران توندتر
 و قامچى ئاساتر ليمان ده دات. نه قيب خوى سه رى كاروانه كه ده گريت
 و سه ربازه كانى له دواوه دين، نه قيب هيزه كه وا ريكه دخت هه ر چهند
 كريكارىك و سه ربازىك بكه ويته نيوانيان، هه م بو پاراستن و هه م بو
 دابه شبوون و هه م بو كوومه ك گهيانندن له كاتى پتويستدا. ههنديكيان
 به ئه ندازه يه كه ده ترسن، گومانم هه يه هه موو شتيك راست و ريک و
 په وان بروات. گويمان له دهنگى سه ربازه كانى دوژمنه له ناو باران و
 تاريخيدا بانگى يه كترى ده كه ن، له پال كه مپه كه دا كه ندپيكي كه ميك قول
 هه يه كه پرديكي دارينى له سه ره، سه ربازه كانى مه مه د حه سار ده بينين
 كه ههنديكيان بيترس لايتى ده ستي به كارده هينن، ئيمه ده بيت به توله
 پنگايه كدا تپه رين كه په نجا مه تريك له پرده كه وه دووره. پنگاكه لاپتيه كي
 فراموشكراوه كه پنده چيت كوون گوند نشينه كان بو مه به ستي سه ركه وتن
 به ره و ره زه كانى داميتى چيا به كاريان هيتا بيت. په پينه وه ده بيت به جوړىك
 بيت سه ربازه كانى دوژمن هيچ نه بيستن. من و زه هاو له دواى دواوه

ده‌پۆین. رینگاکه زۆر باریکه، بارانیش زه‌وییه‌که‌ی وه‌ها خزکردوه که هه‌ر چه‌ند هه‌نگاوێک ده‌پۆین و ده‌که‌وین، گه‌ر باران بوه‌ستیت به‌ دلنیا‌یی‌ه‌وه‌ گوێیان له‌ ده‌نگی پێ و خشه‌ی موشه‌ماکانمان ده‌بێت. به‌لام ده‌نگی باران و ده‌نگی تۆپبارانی به‌رده‌وام که‌شیکێ وایان ره‌خساندوه‌ بتوانین له‌ پشتی هه‌زه‌کانی دوژمنه‌وه‌ به‌په‌رینه‌وه‌. نزیکێ ده‌ ده‌قیقه به‌ رینگادا ده‌پۆین و له‌ ناکاو فه‌سیله‌که‌ له‌ پێشه‌نگه‌وه‌ ده‌وه‌ستیت، هه‌سته‌که‌م ئیتر گه‌یشتی‌نه‌ته‌ جینگای خه‌ته‌ر، لیره‌وه‌ ده‌بێت هه‌مووان ئارام بن، لیره‌دا ژیا‌نی هه‌ر که‌سیک ئیدی وه‌ک ئه‌لقه‌ له‌ ژیا‌نی ئه‌وانی تر هه‌لکێشراوه‌... له‌سه‌ره‌خۆ کاروانه‌که‌ ده‌که‌ویت‌ه‌وه‌ جوله‌، دلنیا‌م ئیستا یه‌ک یه‌ک له‌ پێشه‌وه‌ ده‌په‌رینه‌وه‌. من له‌ جینگای خۆمه‌وه‌ تارمایی هه‌موو کامپه‌که‌ ده‌بینم، له‌ دوو ژووردا پۆشنا‌یی‌ه‌کی که‌م ده‌بینم، پێده‌چیت ژووری ئه‌فسه‌ره‌کان بیت، هاتوچۆیه‌کی که‌م له‌ ژووره‌کاندا دیاره. به‌لام ده‌ره‌وه‌ زۆر تاریکه‌، دلنیا‌م ئه‌و هه‌زانه‌ی شه‌و په‌ری‌وونه‌ته‌وه‌ سه‌رجه‌می پیاده‌ن، پێ ناچیت هه‌شتا توانیبیتیان که‌لوپه‌لی قورس بگوازنه‌وه‌. تۆپه‌کانیان له‌ دووره‌وه‌ ئه‌م ناوه‌ ده‌کو‌تی و سه‌رپۆشیکێ ئاگر بۆ جه‌نگاوه‌ران دا‌بینده‌کات. له‌گه‌ل ده‌نگی بارانه‌که‌شدا هه‌ندێ جار ده‌نگی هاواریکی کپ و خنکاو له‌ دووره‌وه‌ دیت، وه‌ک یه‌کێک هاواری‌بات، یان ده‌نگیکێ دوور به‌ نا‌ئومیدی شه‌و شه‌قبکات. ورده‌ ورده‌ و به‌خاوی ده‌چینه‌ پێشێ. له‌ ناو تاریکی‌دا پتر تارمایی پرده‌که‌م له‌ به‌رچاو پروون ده‌بێته‌وه‌. زه‌هاو له‌ پێش منه‌وه‌ ده‌پوات، هه‌موو دل و نیگام له‌ لایه‌تی، تا دیت ئیمه‌ زیاتر له‌ پرده‌که‌ نزیک ده‌بینه‌وه‌. دلنیا‌م ئیستا به‌شیکێ زۆری کریکاره‌کان په‌ری‌وونه‌ته‌وه‌. بۆ چه‌ند چرکه‌یه‌کی کورت، خۆشباوه‌ و گه‌مزه‌ هه‌سته‌که‌م هه‌موو شتێک به‌ ئاسانی و سه‌لامه‌تی ده‌پوات، ئیمه‌ ته‌واو له‌ تێپه‌راندنی پرده‌که‌ و گوزه‌ر بۆ پشتی هه‌زه‌کانی دوژمن نزیک بووینه‌ته‌وه‌، نازانم چه‌ند که‌س له‌ پێشده‌مدا ماون، به‌لام دلنیا‌م له‌ سی تا چوار که‌س زیاتر نین. هه‌موو هه‌سته‌وه‌ره‌کانم کۆده‌که‌مه‌وه‌ تا وریایانه‌ له‌م

جیگا ترسناکه بگوزهریتین، هیشتا په‌نجا مه‌ترینکمان بۆ ئاستی پرده‌که ماوه. له‌ویادا بۆ یه‌که‌م جار ده‌ستریژیکی ره‌ق و دریز و ترسناک رآمده‌چله‌کینیت، گویم له‌ پیکراویکه پر به‌ شه‌و هاوارده‌کات. له‌گه‌ل ده‌نگی ته‌قه‌کاندا هاوار له‌وانه‌ی پیشه‌وه ده‌که‌م بگه‌رینه‌وه، له‌ سه‌ر پرده‌که‌وه تارمایی سه‌رباز ده‌بینم که ته‌قه‌ده‌که‌ن و به‌ راکردن به‌ره‌و لای ئیمه‌ دین. من به‌ هه‌موو هیزم جله‌کانی زه‌هاو له‌ دواوه ده‌گرم و رآیده‌کیشم، هه‌ر دووکمان خۆمان ده‌ده‌ین به‌ زه‌ویدا و گولله‌ وه‌ک باران به‌ره‌و روومان دیت. چاوم لێیه ئه‌وانی پیشه‌وه به‌ پرتاو باز به‌سه‌ر برینداره‌کاندا ده‌ده‌ن و بۆ پیشه‌وه ده‌روژن، گویم له‌ ناله‌ی پیکانه، به‌لام له‌وه گرنگتر ئه‌وه‌یه خۆم و زه‌هاو به‌ خیرایی به‌ره‌و خوار تلده‌بینه‌وه، ته‌نیشته‌ رینگاکه که‌ندریکی پر به‌رده، له‌گه‌ل ته‌که‌کانمدا به‌رده تیژه‌کان ده‌چن به‌ له‌شمدا و توند ئازارم ده‌ده‌ن، سه‌رم له‌ چوکلێ هه‌ندێ به‌ردی تیژ ده‌دات. گویم له‌ ده‌نگی زه‌هاوه که له‌گه‌ل مندا بۆ ناو بنی که‌ندره‌که تلده‌بیته‌وه، گویم له‌ ده‌نگی گولله و ده‌ستریژه که ته‌واوی لاپال و ناو که‌ندره‌که ده‌بیژیت. ده‌یه‌ها ته‌فنگ کوێرانه ته‌قه‌ده‌که‌ن و دۆله‌که ده‌بیژن. تاوی بارانه‌که به‌ هیژتر ده‌بیت، زه‌هاو له‌گه‌ل ته‌که‌کانیدا ده‌لێت «من گووتم.. من گووتم... من گووتم». که ده‌که‌مه بنی که‌ندره‌که له‌ به‌ر لێزمه‌ی باران ناتوانم باش چاوم بکه‌مه‌وه، به‌لام زه‌هاو ده‌ستم ده‌گریت و به‌ هه‌موو توانای خۆی رآمده‌کیشیت، گویم له‌ هه‌ناسه ترساوه‌کانیتی، به‌ توندی ده‌ستم ده‌گریت و هه‌لمده‌ستین، ده‌که‌ومه سه‌ر ئه‌ژنۆ، هه‌ر دووکمان به‌ ده‌ست و له‌سه‌ر ئه‌ژنۆ وه‌ک دوو ئاژه‌لی ترساو به‌ره‌و دواوه هه‌لدین، بیوچاو و به‌ خیرایی و به‌ هه‌ناسه‌برکی هه‌لدین. گویم له‌ هه‌ندێ ده‌ستریژی به‌رامبه‌ره، دلنایام سه‌ربازه‌کانی خۆمان بۆ ترساندن و دورخستنه‌وه‌ی چه‌سارویه‌کان به‌ چری ته‌قه له‌سه‌ر پرده‌که ده‌که‌ن. ئاوڕده‌ده‌مه‌وه و ئاگربارانی یه‌کدی ده‌بینم، له‌ هه‌موو فه‌سیله‌که‌دا به‌س من و زه‌هاو به‌ره‌و دوا کشاوینه‌ته‌وه و ناتوانین جاریکی تر له‌ به‌رده‌م

ئهو پرده وه برۆین. ده زانم گه رانه وه و یه کگرتنه وه له گه له فه سیله که دا کاری نه کرده یه. زه هاو وهک پشیله یه کی ترساو وایه، له شسوک و بازدار له پیشمه وه، وهک که رویشکیک له تانژی هه لبت راده کات، هه ر دوو کمان وهک شیت له سه ر چوار چنگوله به ناو لیته و به رد و ئاوه پۆی ساردی باراندا بیته وهی بزانیی ده چین بۆ کوئ، به ره و دوا ده گه پیننه وه. گویمان له ته قه یه... گویمان له هاواره ... گویمان له بارانه ... گویمان له هه وره ... گویمان له دهنگی به ریه ککه وتنی ئیسکی خۆمانه له گه له به رده کاندا ... دوا جاریش گویم له گریان، گریانێ خۆم که وهک ئاژه لیکێ ترساو له سه ر چنگولان هه لدیم و له ژیر باراندا ده گریم.

ثال موراد بۆی گنیرامه وه

له گه‌ل ته‌قاندنی فیشه‌که‌که‌دا، یه‌کسه‌ر تهنه‌که‌که‌م فریدا و به‌پرتاو
 وه‌ک شیت، به‌ دوا خیراییه‌ک که‌ خودا بیبه‌خشیت به‌ له‌شیکی سووک
 و بچوکی وه‌ک له‌شی من، وه‌ک بالنده‌یه‌کی چکۆله‌ی فریو تا هیزم تیندا
 بوو پامکرد و به‌سه‌ر پله‌کاندا وه‌ک با به‌ره‌و خوار گفه‌مکرد. پاکردنم
 وه‌ها خیرابوو، نه‌ پاسه‌وانه‌که‌ی یاوه‌رم، نه‌ دوو سه‌رنشینی ماشینه‌که‌ی
 خواره‌وه‌ که‌ ئیستا پرووی ماشینه‌که‌یان وه‌رگنیرابوو و له‌به‌ری ئه‌به‌ری
 شه‌قامه‌که‌ چاوه‌پوان بوون، جوله‌یان بۆ کرا... هیچ یه‌ک له‌وان پینشینی
 پاکردنی منیان نه‌کردبوو، عه‌قلیان بۆ ئه‌وه‌ نه‌چووبوو من وه‌ها بیژیی
 و دووربین بم. دیاربوو بیخه‌یال دانیشتون و ناماده‌گیان بۆ کرداریکی
 وه‌ک ئه‌وه‌ی من نه‌کردوه. من به‌ پیچه‌وانه‌ی ئاراسته‌ی ماشینه‌که‌وه، وه‌ک
 با خۆم کرد به‌ ناو پینواراندا و له‌ دووری دووسه‌ده‌مه‌تر، به‌ پله‌که‌یه‌کی
 که‌میک درنژدا چوومه‌ ناو قه‌یسه‌رییه‌کانی غه‌فارییه‌وه‌ که‌ سه‌دان که‌س
 تیندا به‌یه‌کدا ده‌چوون و سه‌ودا و مامه‌له‌یان ده‌کرد. من له‌ جیگایه‌کدا که‌
 دلنیا بووم که‌سم به‌دواوه‌ نییه‌، خامکردوه‌ و که‌وتمه‌ سه‌ر رۆیشتنیکی
 ئاسایی، له‌ یه‌کێک له‌ ده‌روازه‌کانی قه‌یسه‌رییه‌که‌وه‌ چوومه‌ ده‌ری و خۆمکرد
 به‌ گوزه‌ری قه‌ساب و سه‌روپی فرۆشه‌کاندا. سه‌ده‌ مه‌تریکم ده‌ویست بۆ

ئه وهی بگه مه مهیدانیکی بچوک که تیندا تاکسییه کان ده وهستان. له وه سه د مه تردها هه ستم به شله ژانیکی زوری ناو بازارکرد، گویم له دهنگی هه ندی تهقه بوو، بینیم ماشینه کان به خیراییه کی شیتانه لیده خوږن، خه لک زوری به پرتاو سوار تاکسی ده بن. ده بوو منیش ده ست و برد بکه م ... به را کردن خۆم گه یانده مهیدانه که، له ویدا ژماره یه ک له باغه وانه کانم بینی به خۆیان و په رۆ وه نه وشه ییه کانی ناوچاوانیانه وه راده که ن و خه ریکن به سه ر چوار ږیگا که دا دابه شه بن. من گه ی شتمه تاکسییه ک و خۆم تی فریدا و به کابرام گوت، خیرا به ده وری مهیدانه که دا بسوریوه و به ئا راسته ی باشوور لیخوړه. شو فیزه که م پیاویکی خیزانداری بینوه ی بوو له هیچی نه پرسى و پاره یه کی زوری شی نه سەند. من له دووری دووسه د مه تر، له مالی «مامه ی دایه» دابه زیم و سه رم داخست و بیته وه ی به یلم هیچ که س له پوخسارم ورد دبیته وه، خۆم کرد به لای «سه ی فه تحولا» دا که وه ک هه می شه له سه ر به رماله که ی نویژی ده خویند. سه عاتیک دواى ئه وه له ږیگای رادیو که ی مامه ی دایه وه زانیم که ئه مړۆ ده ستیکی چه پهل و دوژمنکار، مرؤ فیکى خوینمژ و له ئینسانییته به ده ر، به گولله یه کی بیړه حم کوتایی به ژیا نی فرمانداری دیلاوار «عه بدولسه لامى ماروفى» هینا وه، دواى ئه وه ی به مه به ستی به سه رکردنه وه و هاندانی قوتابیان، بۆ ئاگاداری له پینداویستی هاوالاتیان، له سه ردانیکی ره سمیدا بووه بۆ قوتابخانه ی سوره یای کچان له گه ره کی غه فارىی. به پنی رادیو که کۆنفدراسیۆنى بنه ماله کانی دیلاوار له کۆبوونه وه یه کی په له دا بوون، بۆ دانانى رپوشوینی پتویست بۆ پاراستنی ئارامى و ئاسایش و ږیگرتن له هه له اتنی تاوانباران. بۆ ئه وه مه به سته ش حاکمى عه سه که ری یاسینی قه ره قازانى فرمانی به سوپای دیلاوار و باغه وانه کانی دیلاوار دابوو ته وای شاره که بخه نه ژیر چاودیری ورده وه و هه موو ږیگایه کی هاتن و چوون به ستن. له ویا دا زانیم که گولله که م پینکاویتی ... دواتریش بۆم ده رکه وت که فیشه که که م ږیک دابوو ی له ته ختی

ناوچاوانى فرماندار. دهبيت بليم كه پيكانم بو ئو پياوه تهنيا خواستىكى ميكانيكى و ئارەزوويهكى نهخوشانه بوو له لايەن دەست راستىكهوه تا هيچ گوللهيهكى به هه‌ده‌ر نه‌چيت و هيچ نيشانه‌يه‌ك له تيرى ده‌رباز نه‌بيت. من هيچ شتيك به‌رامبه‌ر فرماندار نه‌بوو، به‌لان نيشانه‌شكينيكم بووم كه ده‌بوو نيشانه‌م له هه‌ر چيه‌ك گرته‌وه ليه‌ده‌م، هه‌تا گه‌ر ئو نيشانه‌يه سه‌رى فرمانداريش بيت... من ئال موراد، كه چەند مانگ له مه‌وپيش له كه‌مپى په‌روه‌رده و مه‌شق گالته‌جاري هاوپيكانم بووم، ئيستا بكوژى فرمانداربووم، ترسناكترين پياوكوژى دىلاوار بووم، ئه‌وه‌ بووم كه ته‌واوى شار به دوامدا ده‌گه‌را. منيش لاي مامه‌ى دايه، له‌سه‌ر كورسييه‌كى نايلون دانىشتبووم و جاميكم خستبووه سه‌ر كوشم و غه‌مگين و په‌شيمان نو‌ك و ميووژم ده‌خوارد.

ته‌نيا كه‌سيك به‌ خه‌يال‌مدا هات داواى كومه‌كى ليه‌كه‌م «ئه‌رسه‌لانى مو‌فتى» بوو. گه‌ر ئو يارمه‌تى نه‌دامايه‌ هيچ كه‌سم نه‌بوو له دونيا‌دا يارمه‌تيم بدات. به‌لام «ئه‌رسه‌لانى مو‌فتى» نه‌ هاوپيم بوو، نه‌ كه‌سم بوو، نه‌ دؤستىكى نزىكم بوو... ته‌نيا شتيك ده‌مزاني ئه‌وه‌يه كه رقى له سه‌ى ئه‌سلانه، رقى له باغه‌وانه‌كانه. گه‌ر هه‌موو شتيك به‌ وردى بو باسبكردايه ئوميدىكى لاوازم هه‌بوو يارمه‌تيم بدات، گه‌ر يارمه‌تيشى نه‌دابام، دلنابووم به‌ گرتى نه‌ده‌دام، له‌وه دلنابووم. ده‌بوو له دىلاوار كه‌سيك هه‌بيت، تاقيك هه‌بيت كومه‌ك به‌ كه‌سانى وه‌ك من بكه‌ن. ئو شه‌وه و سى شه‌وى دواتريش نه‌مويرا بچمه‌ده‌رى و هيچ په‌يوه‌ندييه‌كم به‌ ده‌ره‌وه نه‌كرد. له هه‌واله‌كانه‌وه بيه‌ستم كه قه‌ره‌قازانييه‌كان به‌ كومه‌كى سوپاي باغه‌وانه‌كان ده‌ستيانگرتوه به‌سه‌ر هه‌موو پؤسته مه‌ده‌نييه‌كاندا، به‌ريوه‌به‌رى پؤليس تاهيري وزيري و كوپه‌كه‌ى گيراون، سه‌ى ئه‌سلان وه‌ك به‌ريوه‌به‌رى ئيداره‌يه‌كى كاتى ده‌سه‌لاتىكى زورى وه‌رگرتوه تا دىلاوار بو قوناغيكى نو‌ى ئاماده‌بكات. باغه‌وانه‌كان به‌ سه‌دان له هه‌موو كوچه و شه‌قاميكدابلاوبووبوونه‌وه، له

وتاريكى ئاگراویشدا سهى ئەسلان ئەوہى راگەياندا كە شەھيد عەبدولسەلامى ماروفى بە دەست بەكرىگىراوہكانى مەمەد حەسار كوژراوہ و بكوژەكە كەسىكى ناسراوہ و دوو مانگە بە دزىيەوہ خۆى گەياندۆتە مەمەد حەسار و لەوئ مەشقى لەسەر چەك كردوہ و نيزدراوہتەوہ بۆ دىلاوار تا ئاسايشى ناوخۆ تىكبەدات، لەم قوناغە ھەستيارەشدا لە ميژووى دىلاوار ھەموو دەبىت لە ئاستى بەرپرسىارىتيدا بن و بىرى تەسكى بنەمالەچىتى واز لىبھىنن و بىر لە قازانجى بەرزى دىلاوار بگەنەوہ كە وا پىويست دەكات تەواوى دەسەلاتەكان بەرپىت بە گەنجانى خوينگەرم و جەنگاوہر لە سوپاى باغەوانەكان و بە حاكمى سەربازى، تا بتوانىن دوور لە پۆحى تەسكى خۆويستى و عەشرەتبازى دىلاوار لەم مەحنەتە دەرېھىنن. لە پاستيدا سەى ئەسلان بە جۆرىكى ھىند بېرواھىن قسەيدەكرد، گەر من خۆم ئال موراد نەبوومايەوہ و خۆم فەرماندارم نەكوشتبايە، باوہرم بە ھەموو چىرۆكەكەى دەكرد. من لاى خۆمەوہ ئىستاتىدەگەيشتم كە قەرەقازانىيەكان و سەى ئەسلان بەراستى لە پشت ھەموو مەشق و ئامادەكارىيەكانى منەوہ بوون، دلىاشبووم گەر ھەلنەھاتبام دەيانكوشتم. من بەش بە حالى خۆم ئىستاش لە ھەندئ شت دەپرسم و وەلامىكى پروونم نىيە بۆيان. ئەو ساتەى كە لە دووربىنەكەدا فەرماندارم بىنى ناسىمەوہ؟ زانىم ئەوہ فەرماندارە... ئەوہ عەبدولسەلامى ماروفىيە؟ نازانم. بىرکردنەوہى قەناس لەو كاتانەدا بىرکردنەوہى كى ئاساى و مەنتىقى نىيە. مەرۆف تەنيا چەند چركەيەكى ھەيە، ئەو چەند چركەيە بە جۆرىك تىكەل و ئالۆزە دواتر بەشەكانى پىكەوہ نالكىنرئەوہ، مەرۆف لەو چەند چركە كورتەدا كاتى ئەوہى نىيە بىربكاتەوہ ئەوہ كنىيە لە بازنى ئاگرى دووربىنەكەيدا و ئايا بىكوژىت يان نا. غەريزەى قەناس لەویدا بە پلەى يەك لەسەر خواستى لىدان دەوہستىت. من دەمويست بۆ دونىاي بسەلمىتم كە بەلى من دەستراستتيرىنى دىلاوارم، بۆ كىتى بسەلمىتم؟ ... بۆ مامۆستاكانم... بۆ ھاوړىكانم ... بۆ ئەو سەركرەدە

نادیارانه‌ی که له‌سهر و منه‌وه بوون... بۆ خودا ... بۆ دراوسێکانمان ... بۆ باغه‌وانه‌کان ... بۆ هه‌موو خه‌لکی دیلاوار و مه‌مه‌دحه‌ساریش؟ نازانم. منیک هه‌موو ژیانم گالته‌یان پێک‌دبووم و ترسابووم، ده‌میک تفه‌نگیک که‌وتبووه به‌رده‌ستم، جگه‌ له‌وه‌ی بۆ سرینه‌وه‌ی بچوکی و لاوازی خۆم به‌کاریبه‌ینم، ده‌کرا چی لی بکه‌م؟ . قه‌ناس وه‌ک پزیشک وایه، چۆن پزیشک ده‌بیت هه‌موو نه‌خۆشیک تیماربکات، هه‌تا گهر دوژمنی هه‌ره‌ گه‌وره‌شی بووه، قه‌ناسیش به‌ پێچه‌وانه‌وه، ده‌بیت هه‌موو نیشانه‌یه‌ک بپیکت هه‌تا گهر دۆستی هه‌ره‌ نزیکیشی بووه، ئه‌وه‌ فه‌لسه‌فه‌ی ئیشه‌که‌یه‌تی.

دوای سێ پۆژ، شار که‌میک هینور بووبوووه، هه‌موو دیلاوار به‌ دوای خائینیکدا ده‌گه‌را که‌ ناوی ئال موراڤ که‌نعانه، بۆچی له‌ بری ناوی باوکم ناوی باپیره‌ گه‌وره‌میان به‌کارده‌هینا نازانم؟ . من کاریکم کرد، مامه‌ی دایه نه‌زانیت، به‌لام ناوی من هینده له‌ ده‌نگوباسدا دووباره‌ده‌بووه‌وه ئاشکرا بوونم نزیک بوو، بۆئه‌وه‌ی پێم نه‌زانیت تا نه‌خه‌وتبایه‌ گویم له‌ ده‌نگ و باس نه‌ده‌گرت. ئه‌و چهند شه‌وه‌ من و مامه‌ی دایه وه‌ک دوو ئازله‌ی جیاواز که‌ هه‌ر یه‌که‌مان سه‌ر به‌ جنسیک بین، بیده‌نگ و بپه‌یه‌وه‌ندی ده‌ژیاين، مامه‌ی دایه نوێژه‌کانی خۆی ده‌کرد و خوارنیکێ که‌می ئاماده‌ده‌کرد و ده‌خه‌وت، منیش بپه‌یه‌وه‌ی هیچ بلێم یان هیچ پروونکردنه‌وه‌یه‌ک بده‌م ده‌چوومه‌ سوچیکه‌وه و بیده‌نگ داده‌نیشتم. من و ئه‌و وه‌ک قه‌ل و که‌رویشکیک وه‌هابووین، کرا بپتینه ناو قه‌فه‌زیکه‌وه، نه‌ یه‌که‌مان خۆشه‌ویست و نه‌ رقمان له‌ یه‌ک بوو، هه‌ر یه‌که‌مان سوچیکێ قه‌فه‌زه‌که‌ی بۆ خۆی گرتبوو و بپه‌یه‌وه‌ی هه‌ستیکی زۆرمان بۆ به‌رامبه‌ره‌که‌مان هه‌بیت، لیده‌گه‌راین ئه‌ویدی خه‌لوه‌تی خۆی بژی. شه‌وی چواره‌م ده‌بوو بچمه‌ ده‌ری، هیدی هیدی مانه‌وه‌م لیره‌ ده‌بوو به‌ کاریکی بیتسوود، ده‌بوو هه‌رچییه‌کم کردوه هه‌ولبده‌م له‌ دیلاوار ده‌رچم. ده‌مزانی قاچاغچییه‌کان به‌ چیاکاندا خه‌لک ده‌بن بۆ شارانی تر. به‌لام من نه‌ پاره‌یه‌کی زۆرم به‌ده‌سته‌وه‌ بوو و نه‌ که‌سم ده‌ناسی. شه‌و سه‌ری خۆم

خسته بن کلاویکی گه‌وره، که زستانی پار لای مامه‌ی دایه بیرم چووبوو و هاتمه دهره‌وه. په‌رۆیه‌کی باغه‌وانه‌کانیش له گیرفانمدا بوو، ئه‌ویشم به‌ست به ناوچاوانمه‌وه و له دهرگای مالی ئه‌رسه‌لانم دا. له شانسی زیرینی مندا ئه‌رسه‌لان خۆی کردییه‌وه، هه‌ر منی بینی ده‌می به ئه‌ندازه‌ی نه‌هه‌نگیکی چه‌په‌ساو داچه‌قی، به جوړیک ترسا خه‌ریکبوو ده‌م و ده‌ست دهرگاکه به ده‌موچاومدا دابخات و رابکاته‌وه ژوورئ، به‌لام توزیک بیریکرده‌وه و زانی که ئه‌وه کاریکی گه‌مژانه‌یه، خه‌را یه‌خه‌ی چاکه‌ته‌که‌ی راکیشام و برده‌میه ژوورئ و به سه‌رسامی و ترسه‌وه گووتی «وای کوپی ئاسمان، خۆ گیل نیت، تو چی ده‌که‌یت، بۆ هاتوویت بۆ لای من، نزیککی ۵ هه‌زار که‌س به‌دواته‌وه‌ن... گیلیت یان ته‌واویت، ده‌ته‌ویت به کوشتم بده‌یت؟». من به‌ده‌نگیکه‌وه که خالی نه‌بوو له راستگویی گووتم «ئه‌رسه‌لان، نامه‌ویت ئازار ببینیت، نامه‌ویت به هۆی منه‌وه تووشی هیچ بییت، به‌لام من گه‌ر ئه‌وه که‌سه ترسناکه بم که ئه‌وان باسیده‌که‌ن، پشت و په‌نایه‌کم ده‌بوو، گه‌ر خائین بوومایه کونیکم ده‌سته‌ده‌که‌وت خۆمی تیا بشارمه‌وه. هه‌ر چی شتیک که له رادیو و ته‌له‌فزیۆندا له‌سه‌ر من ده‌یلین درۆیه. خۆت ده‌زانی من تاقه کوپی ژنیکی به‌سته‌زمانم، نه‌حه‌زم له شه‌په و نه‌ویستومه بيم به قاره‌مان، به‌لام منیش وهک تو، وهک زۆرینه‌ی ئه‌وانه‌ی له سوپادان یان له باغه‌وانه‌کانی دیلاواردان تووش بووم، من نه‌خائینم نه‌هیچ... له ژیانمدا مه‌مه‌د حه‌ساریشم نه‌بینیوه. دوو مانگه مه‌شقم پیده‌که‌ن، تیپیکی تاییه‌تی سه‌ر به ره‌زمئارای قه‌ره‌قازانی مه‌شقم پیده‌که‌ن، هه‌ر من نه‌بووم پینچ که‌س بووین، ناوه‌کانیانم ده‌ده‌می تا به‌جیت به‌رسیت و دلنایبیت. من یه‌ک پۆزیش له دیلاوار نه‌چوومه‌ته دهره‌وه، هه‌رچییه‌ک له‌سه‌ر من ده‌یلین درۆده‌که‌ن. دواتر خۆیان تفه‌نگیان دامی و فه‌رمانیان پیدام ته‌قه‌بکه‌م، پلانی خۆیان بوو فه‌رماندار بکوژن و به‌چه جیگای. ئیستاش من ته‌نیا شاهیدم که ده‌توانم هه‌موو شتیک ئاشکراکه‌م. تکایه من هیچ که‌س نانا‌سم، چوار

پۇژە لە ژوورىكى بچكۆلەدا خۆم شارىوتەو، گەر تۆ يارمەتيم نەدەيت دەكوژريم و ھەموو شت لەگەل مندا دەچیتە گۆرەو، بەس تۆم ھەيە ئەرسلان، دەزانم تۆ دەيانناسیت... دەزانم تۆ وەك ئەوانى تر كەر و کویر نیت... بۆيە لە ھەموو دونیادا ھاتووم بۆ لای تۆ. تکیە ئەرسلان يارمەتيم بدە؟».

ئەرسلان ھەپەسابوو، چاوانى ترسیكى زوریان تیدا بوو، دەیزانى راستى دەلیم، بەلام راستى و درۆ لە کاتى وادا جیاوازییەكى ئەوتویان نییە، کیشەى ئەرسلان ئەو نەبوو من راست دەلیم یان درۆ، کیشەكەى ئەو بوو ئیستایى لە من بکات. ھەلبەت دەیتوانى بلیت ئەم بەردەرگایە چۆلکە و لەم ناو ھەمینە، بەلام دوودل بوو، ھەستمکرد بۆ ساتنیک وایریکردەو گەر يارمەتيم بدات بۆ خوشى سەلامەتترە، ھەر دەرکەوتنم لە بەر دەرگای مالاكەیدا مەترسییەكى گەورە بوو لەسەر ژيانى. ھەر شتىك خوار پۆیشتب، ھەر بیانزانیاىە من ئەم نەینییەم بەو گووتوو، ژيانى ئەویش دەکەوتە مەترسییەو. بە دوودلییەو گووتى «باوهرت پندەكەم. باوهرت پندەكەم. بەلام باوهرکردن و نەکردنى من ھیچ لە ھیچ ناگۆریت. من باوهرم بەو قسانە نەکردو كە لەسەر تۆ کردیان. بەس تکیە پیم بلى، من نازانم چۆن يارمەتيت بدەم، چى بكەم... خو گیل نیت، خو ت دەزانیت من ھیچم پى ناكریت». زۆر غەمگین و دەستەپاچە دیاربوو. گوتم «پیم بلى، دەتوانیت سەرەتا بۆ چەند پۇژىك جیگایەكم بۆ پەیدا بكەیت. دەمەوینت دواتر قاچاغچییەك بدۆزمەو لە دیلاوار دەرەمبكات. ئەو تەنیا شانسی منە، لەو دەرچیت كۆشتنم مسۆگەرە، گیرانم مەسەلەى پۇژ و سەعاتە». گووتى «بەم شەو ناتوانم ھیچ بكەم، ھەر شتىك بكەین مەترسى خوێ ھەيە. بىرت نەچیت براكانم لایەنگرى سەرسەختى سەى ئەسلانن. خو گیل نیت، خو ت خەلكى دیلاوار دەناسى چ عاتیفى و گەمژەن، لەم پۇژانەدا ھەموو وەك پیغەمبەر سەیری سەى ئەسلان دەكەن. ھەر نابیت لیترە

بتبینن. به‌لام پیم بلی، تۆ ده‌توانیت تا دوو شه‌وی تر له‌و جینگایه‌ بمینیت‌وه‌ که ئیستا له‌و‌یت... ده‌توانیت یان نا؟». به‌ نابه‌‌دل‌یه‌وه‌ گووتم «به‌‌لی ده‌توانم. گهرچی مه‌ترسی خۆی هه‌یه‌، به‌لام هه‌موو شتیک ده‌که‌م دوو شه‌وی تریش له‌وی خۆم بشارمه‌وه‌». گووتی «یه‌ک تۆز بوه‌سته‌، یه‌ک تۆز بوه‌سته‌. خۆم ده‌گۆرم و دیم له‌گه‌لتدا، تا تۆ جاریکێ تر خۆت نه‌خه‌یت به‌ر ئه‌و مه‌ترسییه‌. با من جینگای تۆ بزاتم». من گووتم «نا ... نا ئه‌رسه‌لان. من ناو‌نیشانه‌که‌ت ده‌ده‌می. سی شه‌ویتر سه‌عات ۹ ی شه‌و وه‌ره‌ بۆ به‌رده‌می فرۆشکای سه‌فا، به‌رامبه‌ر مالی جیهادی ده‌لاک، ده‌زانیت کوێ ده‌لیم، نزیک مالی کچه‌ جوانه‌کانی لوتفی خان. کورێک نییه‌ له‌ غه‌فاری مالی کچه‌ جوانه‌کانی لوتفی خان نه‌زانیت. وانیه‌؟ خۆ گیل نیت ... ئه‌م ریگایه‌ له‌گه‌ل مندا مه‌به‌ره‌... ریگاکه‌ به‌شی خۆی ترسی هه‌یه‌». که‌ پیم گووت «خۆ گیل نیت» هه‌ردوو‌کمان پیکه‌وه‌ پیکه‌نین، ئه‌رسه‌لان چاوانی پر‌بوون له‌ ئاو و گووتی «کال موراد گوییگه‌ره‌... گهر نه‌متوانی شتیک بکه‌م، له‌ به‌رئه‌وه‌ نییه‌ که‌ ناتوانم یان ده‌ترسم، به‌لکو ته‌نیا له‌به‌رئه‌وه‌یه‌ هه‌موو دیلاواریان ته‌نیوه‌. دار و دونیا‌یان پر‌کردوه‌ له‌ جاسوس و پاسه‌وان». من خه‌نده‌یه‌کم بۆ گرت و گووتم «دلنیا‌م، دلنیا‌م ئه‌رسه‌لان».

ئه‌و شه‌وه‌ که‌ له‌ مالی ئه‌رسه‌لان دوورکه‌وته‌وه‌، بۆ یه‌که‌مجار هه‌ستم به‌ گونا‌هیکێ زۆر کرد. به‌ درێژایی ئه‌و ماوه‌یه‌ خۆم بی‌گونا‌ه هاتبوو‌ه پێش چاو. تاوانبار ئه‌وانی تر بوون که‌ به‌ زۆر منیان خستۆته‌ دۆخیکێ دژواره‌وه‌، به‌لام ئه‌و شه‌وه‌ له‌ ریگای گه‌رانه‌وه‌مدا بایه‌کی سارد هه‌لیکردبوو، کۆلان و شه‌قامه‌کان به‌ جۆریکێ به‌رچاو چۆل بوون، دنیا بۆ ترسیکی سه‌یری لی هه‌له‌دستا، هه‌ستمده‌کرد با و ئه‌ستیزه‌ و دره‌خته‌کان سوسه‌ی کاره‌ساتیکێ گه‌وره‌یان کردوه‌. من له‌ ناو ئه‌و سه‌رما و ترسه‌دا هه‌ستم به‌ گونا‌هی گه‌وره‌ی خۆم کرد. من تاوانباربووم، له‌و ماوه‌یدا چه‌ندین که‌سم کوشتبوو. وینه‌کانی ئه‌و قه‌سابخانه‌یه‌ی له‌ سه‌ربانی زیندانه‌ نه‌هینییه‌که‌ سازمانکرد له‌

بەرچاوم بوون. چىتر نەمدەتوانى بە گوناھبارکردنى ئەوانى تر بژىم. ھەموو كەسىك دەبىت بەشە گوناھى خۆى بگرىتە ئەستو. سزاي كەسانى ۋەك من چىيە ۋ دەبىت چۆن بىت؟ ئەو نازانم؟ بەلام سووربووم لەسەر ئەوئى كە دەبىت سزايەك بىت لە دەستى تاوانبارەكانەو نەبىت... ھەر سزايەك تاوانبار بۆ تاوانبارى دابىت، سزا نىيە، بەلكو تاوانىكى نوپىيە. نە دەبوو بەيلىم بگىرىم، كە گەرامەو بۆ مالى مامەى دايە، مامە خەوتبوو. ئەو شەو خەوتم ۋ بۆ يەكەمجار كۆمەلىك ھەورم بىنى لەسەردا دەبارىن... بە يەك جار ناو سەرم پەر بووبو لە ھەور... ۋەك ئەوئى ھەموو ھەورى سەر زەمىن ھىرشىكى نەتەبىيان بۆ ھىتابىتم، ئاسمان ۋەك دەرندەيەكى توپە دەبارى. دەنگى ھەورە گرمە ۋ دەنگى بروسكە ۋ لىزمەى بە خور خەرىكبوو شىتەندەكردم، نپو شەو بە ئاكا ھاتمەو، بە دەم ھەژىن ۋ عارەق ۋ ترسەو لەسەر چنگۆلان بەرەو لای سوراخى ئاۋەكە چووم، كە شەوان مامەى دايە دەخستە نزىكى خۆيەو، بە جۆرىك تىنوبووم خەرىكبوو دەخنكام. ۋەك فى ھاتوو لە بەردەم خۆمەو دەمگوت «ھەورەكان ... ھەورەكان ... ھاتوون بۆ ناو سەرم». بۆ وام دەگوت نازانم. لەشم نوقمى ئاۋ بوو، دەلەرزىم، سەرمامبوو، دەنگى چۆقەى ددانم لە دەركاى دەروە دەبىسترا. ئەو شەوئى يەكەمم بوو لەگەل ھەورەكاندا، لەگەل باراندا، لەگەل ئەو چەخماخانەى سەردا كە خوین ۋ دەمار ۋ ئىسكىيان پوناكدەكردمەو، بەلام دوا شەوم نەبوو، ھەورەكان ئىدى لەو شەوئى بەردەوام لە سەردا بوون.

سى شەو دواى ئەو بە ترسىكى زۆرەو چووم بۆ نزىكى فرۆشگەى سەفا، سەعات ۋ نپۆىك پىش ۋادەى خۆم لەو ناوە بووم، بۆئەوئى گەر جۆلەيەكى ناسروشتىم بىنى دەربازىم ۋ خۆم لە قەرەى ئەرسەلان نەدەم. بەلام ئەرسەلان لە كاتى خۆيدا ۋ ئەوئىش بە ترس ۋ لەرزىكى بەرچاۋەو ھات. كە منى بىنى بە ھىمنى خۆى كرد بە يەككە لە كۆلانە تارىكەكاندا

و منیش لەسەرەخۆ دوایکەوتم. لە جیگایەکی گونجاودا لەسەرم وەستا و
بیئەوێ سلۆ بکات، پەشوکاو و ئائارام لە منی پرسى «تۆ پرۆفیسۆر
بەھنام دەناسیت... دەیناسیت؟». من گووتم «نا، پرۆفیسۆرى چى... هیچ
کەس نائاسم پرۆفیسۆر بێت، بەدەختى وەک من و ناسینى پرۆفیسۆر،
تۆ بلى بۆقبۇقێلە، بلى بەرازە رەش، بلى فازىلى سەلە ئەفغانى... من ئەوانە
دەناسم، بەلام پرۆفیسۆر نا». خەندەیهکی گرت و گووتى «راستدەکەیت.
هەق بە تۆیە»، بەلام دەستى و دەنگى وەک دەست و دەنگى من دەلەرزىن.
گووتى «باشە، گوێگرە. شتەکە بە مجۆرەیه. من ئیستا لە بەشى زیندان
ئیشدەکەم، تێدەگەیت، ماوەیهکە منیان گواستۆتەووە بۆ بەشى زیندان. پێرئ
شەو لەگەڵ باغەوانەکانى دیلاواردا چووین بۆ گواستەوێ پیاویک، ناوی
پرۆفیسۆر بەھنامە. پیاویکە واتێدەگەم نەیارى سەى ئەسلانە. یەکەمین شتیکی
ئەو کردى کە بوو جیگرى حاکم ئەوەبوو مۆزەخانەکەى ئەوى داخست.
تێدەگەیت. منیش وەک تۆ تا پێرئ شەو ناوی ئەم پیاوێم نەبیستبوو،
نەشمەزانى دیلاوار مۆزەخانەیهکی وا گەورەى تێدايه. ئیفە ئەرکى ئەوێمان
لەسەر بوو پرۆفیسۆر بگرین و بیبەین بۆ زیندانى تايبەت. من ھەر بینیم
زانیم پرۆفیسۆر پیاویکی بەرێزە، ئینسان خۆ گیل نییە، مەرۆف خۆى دیارە،
زانیم هیچ گوناھىکی نەکردووە تا بگیریت. ھەموو دۆینى من پاسەوانى
تايبەتى ئەو بووم. لە فرسەتیکدا لێم پرسى دکتۆر چى کارىکی تايبەتت
ھەیه، چى راسپاردەیهکت ھەیه پێم بلى، من دەزانم تۆ کەسیکی خراپ نیت.
من ھەول دەدم بە پێتى توانا جێبەجێبیکەم...». من دوودل و نازەحەت پرسیم
«گوێگرە ئەرسەلان، من ژيانم لە مەترسیدایە، چ کارم بەم پرۆفیسۆرەووە
ھەیه... تۆ باسى چى دەکەیت، ئەم وریئە قۆرانە چییە، بۆ نایبیرتەووە و
بیئە سەر ئەسلى شتەکە؟». گووتى «دەزانم، دەزانم، بوەستە، پەيوەندى
ھەیه، زۆر پەيوەندى ھەیه... خۆ گیل نیت، بوەستە با تێتگەینم». گووتم
«ئادەى، بەس خێراکە، وەستانى لەم جۆرە و لێرەدا مەترسى خۆى ھەیه».

گووتى «پروفيسور گووتى بچو هموو كليلى موزه خانه كه له كچه كه م وهربگره، په مزىكى نهينى دامى و من چووم كليله كانى موزه كه م له كچه كه م وهركرت. په مزكه شتيك بوو له بابته هوره كانى دانيال و نازانم چى ... شتيكى بيمه عينا بوو. گووتى له ژير زهمينه كه دا له ده رگايه كى ئاسنينى لاي چه په وه بړو ژوورئ و له فلانه جى گادا كتيبيكى زور كوڼ هيه، هه ليكره و بيه ره لاي خوت و دواتر بیده به دكتور سوعاد. من دوينى شهو به خوم و كتيبه كونه كه وه چووم بۇ لاي دكتور سوعاد، پياويكى سهر چرچى تا خوا حه زبكات ناشيرينه، به لام زور ميه ره بانه. ئينسان كه ده بيبينيت سهره تا لى دهرستيت، به س دوايى دهرده كه ويت كه سيكى به په حم و دلپاكه. من هموو دوينى شهو له گهل ئه و بووم، باسى توم بۇ كرد، هموو چيروكى توم له نوكه وه بۇ گيرايه وه، ئه و نامه يه ك و ناو نيشانينكى داومه تى ده بيت ئيستا بچين بۇ ئه وئ... تۇ له وئ ده بيت تا دكتور كه سيك ده دوزيته وه بتنيريت بۇ دهره وهى ديلاوار. له به رامبه ر ئه وه دا من په يوه نديان له گهل پروفيسوردا بۇ ريكد هخه م، ئه وان زور پنيوستيان به پروفيسوره. دوعام بۇ بكه تا تۇ دهرده چيت من ههر پاسه واني پروفيسور بم». كه وايگووت من تونيك كرامه وه و باوه شم پياكرد و گووتم «دهى گهر وايه، هه زار جار سوپاس بۇ تۇ هاوپيم. تا مردن ئه مه م بيرنا چيته وه. ههر چيه كه و ههر جىگايه ك هيه، بابروين. تا شهو درهنگرييت هاتوچو مه ترسى زورتره».

ئهرسه لان به تاكسييه ك، منى برده مالنيك له باشوورى ديلاوار، له و گه ركهانه ي له گهل باغه وانه كان راوى دوژمنمان تيداكردبوو. ماليكى هه ژار كه ژوورينكى بچوك و تاريكيان له پشت ه وه هه بوو، چهند شهويك له و ژوورده دا مامه وه، نه من قسه يه كى ئه وتوم كرد و نه خاوه نماله كان وشه يه كيان له گهلدا گوريمه وه، ههر دوو كمان ئاگادار كر ابووينه وه كه هيچ نه لين و هيچ نه پرسين. له وئ هه موو شهويك خه ونم به هه وره كانه وه ده بينى ده بارين، شهو تا به يانى نوقمى ئاو و عاره ق ده بووم، هه موو شهويك تا به يانى ههر چيه كم

بکر دایه هه ره هور و باران بوو، هه ره هور و باران و هیچی تر. شه ویک بهر له ده رچوونم به ره و مه مه ده سار دکتور سوعاد له گهل ئه رسه لانی موفتیدا هاتن بۆ لام، کتیبیکی کونیان پی بوو، له چهنده ها شته وه پینچابوو یان، خستبوویانه قووتوویه که وه. ده بوو له سه ره پاسپارده ی پرؤفیسور، ئه و کتیبه بگات به ده ستی که سیک تر له مه مه ده سار. کتیبیکی زور دیرین که بهرگیکی نویی تیگیرابوو و یه کیک به خه تیکی جوان له سه ری نوسیوو «چیرۆکی راسته قینه ی هه وره کانی دانیال». من له دکتورم پرسی «ئه مه کتیبی چییه، که هینده گرنگه که ده بیت من ئاوا به هه موو چیا دا بییه م؟ من زور سوپاسی ئیوه ده که م و تا مردن قه رزاربار و شه رمه نده تانم، به لام خوتان ده زانن پیکاکه چهنه ناله بار و دریزه، ده ترسم ئه م ئه مانه ته م بۆ هه لئه گیریت». گروتی «به بی ئه م کتیبه ئه و که سه ی ده بیت له مه مه ده سار بتگریته خوی و بتپاریزیت و کومه کتبات، پیتشوازیت لی ناکات، ئه م کتیبه کللی ژیا نی تویه، به بی ئه م کلله هیچت پی نا کریت و هیچ ده رگایه کت بۆ نا کریته وه. من نازانم، ئه م کتیبه م نه خویندۆ ته وه، کتیبیکه ده بیت بینیرین بۆ جیکایه ک نه فه وتیت. هه وره کانی دانیال ناویکه بۆ کاره ساتیک که هه میشه له خه یالی دیلاواردا بووه ... کاره ساتیک هه میشه به پێویه و دووباره ده بیته وه ... توفانیک هه میشه به شاردراو هی له سه رماندا بووه ... واده لین ... واده لین، به لام من هیچ نازانم. گرنگ ئه وه یه کتیبه که وه ک ژیا نی خۆت پپاریزیت. ئه م کتیبه نه بیت تۆش نیت». گه یاندنی ئه و ئه مانه ته تاکه پاسپارده ی دکتور سوعاد بوو. هه ره ئه و شه وه ناو نیشانی چاپخانه ی «نیعیتما د» م وه رگرت، ده بوو له وی کتیبی دانیال بده مه ده ست پیاویک به ناوی پرؤفیسور «قاسم شابه نده ر». جگه له کتیبه که نامه یه کی داخراوی پرؤفیسور به هنامم بۆ شابه نده ر خسته گیرفانم و خۆم بۆ سه فه ر ته یار و ئاماده کرد. شه وی دواتر له گهل قاچاغچییه کی بسته بالادا، دیلاوارم به پیکای چیاکاندا، پرووه و شاری دوژمن، به ره و مه مه ده سار به جیهیشت.

بە چىڭگۇلان و بەدەم گريانهو بە ناو كەندىرىكى دىرىژدا دەپۇم، زەھاو لە دوامەوہیە، چەندىن سەعاتە بىتۇچان سەردەكەوم، سەراپای دەست و ئەژنۇم خويىتە، بەلام بە جۇرىك سىرپ، بەجۇرىك بېھەستم، ھەست بە ئازارى برىنەكانم ناكەم. شەو دىرىژدەبىتەوہ، گویم لە بارانە، گویم لە تەقەيە، گویم لە ھىچىش نىيە... ھەموو دەنگىك دەبىيستم، بەلام نازانم دەنگى راستەقىنەن يان ژاوەژاوى ناو سەرى خۇمن، جياكردەوہى ئەو دەنگانەى كە ھىلاكى و وېبوون و گريان لە ناومدا دروستيانكردوہ لە دەنگەكانى دەرەوہ، سەختە. ھىدى ھىدى دۇنيا خەرىكە پوناك دەبىتەوہ. زەھاو لە من توانا و تىنى زۆرتەرە. ئەويش سەرتاپای لىتە و تەپى و برىنە. لە ئاسكىك دەچىت لە دەمى گەلە گورگىك بەربوويىت. بەر لەوہى دۇنيا تەواو پوناكبىتەوہ، زەھاو رامدەكىشىتە ناو چالىكەوہ و دەلىت دەبىت تا شتىكمان لى روون دەبىتەوہ لىرەدا خۇمان بشارىنەوہ. من چاوم سوور بووہ، دەنگم نوساوہ، تا خودا خەزىكات بىتتىنم. لەگەل دەمەو بەياندا باران بە ھەمان گوپى شەوہوہ بەردەوامە، چىتر لەشم ھەست بە تەپى ناكات، ئىسكەكانم يان دەبىت بەرگەبگرن ياخود بمرن. بە جۇرىك تىنومە دەم دەكەمەوہ ئاسمان ئاوم بداتى. من لەو چالەدا بېھۇش دەكەوم، ھەردووكمان ماوہيەكى دىرىژ بىجولە لە جىڭگاي خۇمان دەمىننەوہ. من ھەستدەكەم

خه‌ویکی قوول و دریزم لیکه‌وتوو، هه‌ستده‌که‌م له‌شم پئویستی به‌وه‌یه
 ماوه‌یه‌کی دریز بچیته سوریکه‌وه نزیك له مردن، هیچ شتیکم یادنامینیت،
 هیچ شتیک به‌ئاکام ناهینیته‌وه، چه‌ندین سه‌عات بیهوش یان خه‌وتوو
 به‌ده‌مدا له‌ناو که‌ندریکدا ده‌مینمه‌وه و نه‌هیچ ده‌بیستم و نه‌هه‌ست به
 هیچ شتیک ده‌که‌م. سه‌عاتیک که‌نازانم که‌یه، زه‌هاو هه‌لمده‌ستینیت، ئه‌ویش
 تیکشکاو و نیوه‌گیانه، به‌لام له‌من وریاتره، هوشی کوتر و هه‌سته‌کانی به
 هه‌موو تیزوی و زیره‌کی خویانه‌وه ئیشده‌که‌ن. ده‌لێت «هه‌سته. ده‌بیت
 بجولین، ده‌بیت تا‌شه‌و دانه‌هاتوو هه‌ولیده‌ین ریگا بدوزینه‌وه». من
 هه‌لده‌ستم، ته‌واوی له‌شم کوتره‌وه، ماسولکه‌کانم به‌جۆریک کرژ و په‌قن،
 هه‌موو جوله‌یه‌کم ئازاره‌ین و سه‌خته، به‌لام زور له‌خۆم ده‌که‌م. زه‌هاو
 کوپی ئه‌م شاخانه‌بووه، لێیده‌پرسم «ده‌زانیت له‌کوین؟». ده‌لێت «نازانم،
 شه‌و وه‌ک تۆ، هه‌ر له‌خه‌یالی راگردندا بووم، نازانم که‌یشتووینه‌ته‌کوئ،
 به‌لام له‌دیلاوار ده‌رچووین». ده‌پرسم «مه‌به‌ستت چیه‌ له‌دیلاوار
 ده‌رچووین؟». «هه‌موو شه‌و راما‌نکردوه، هه‌شت سه‌عات زیاتر،
 باوه‌رده‌که‌م ئیستا له‌قوولایی خاکی مه‌مه‌دحه‌ساردا بین». من ترسیک
 دامده‌گریت، هه‌ست به‌په‌شوکان ده‌که‌م «ئیستا ده‌بیت چی بکه‌ین، چۆن
 بکه‌رپینه‌وه‌ بۆ دیلاوار؟». «ده‌بیت چاویک به‌و ده‌ورو به‌رده‌ا بگیری، بزانه‌م
 ئه‌و سه‌ر قووتانه‌هیچیان لینه‌هه‌ر سنووره‌که‌یان گرتبیت، ناتوانین
 بکه‌رپینه‌وه‌ بۆ دواوه‌. ئیشی ئه‌و هه‌ساریانه‌ ده‌زانم، داخیان وا له‌دلی
 مندا. هه‌ر ئیستا خه‌ریکی مین ریژکردن، یه‌که‌م شت رقیان لینه‌هه‌ر لاری
 و شتانه‌یه‌... به‌لام ده‌بیت سه‌یربکه‌م». به‌ده‌نگیکی گریاوه‌وه‌ ده‌لیم «یه‌عنی
 چی نه‌که‌رپینه‌وه‌ بۆ دیلاوار... یه‌عنی چی؟ ده‌بیت ریگایه‌ک هه‌ر هه‌بیت».
 زه‌هاو ده‌لێت «که‌وره‌م، که‌ر ئه‌لقاو ئه‌لق که‌مارۆی ئیمه‌یان دابیت، دوو
 ریگامان له‌به‌رده‌مدايه‌، یان ده‌بیت ئه‌و ریگایه‌ بدوزینه‌وه‌ که‌قاچاغچیه‌کان
 به‌کاریده‌هین، یان ده‌بیت لی‌ره‌وه‌ به‌ناو خاکی مه‌مه‌دحه‌ساردا نزیکی

سهه كيلومه تر به پي برؤين. تا بتوانين له كونجيك يان كهله به ريكه وه
خومان بكهينه وه به وديودا، به لام من شاره زانيم، نه وه يان حوكمي مردنه،
نه م ريگا دريژه به خاكي هه سارييه كاندا له كاتي شهر دا گالته نييه». من
دهلنم «دهبا نهو ريگايه بدوزينه وه كه جاران پيا هاتوويت، بابيدوزينه وه».
من ترسيكي گه وره م ههيه. من و زه هاو پي كه وه له كه ندره كه دينه دهري
و به سهر به رزاييه كدا سهر ده كه وين، له نزيكي لووتكه كه وه دنيشينه سهر
زه وي و زه هاو به خشكان تا تروپكي گرده كه ده چيت. چيت له وه دا نه ماوين
شهرم له قور بكهين. زه هاو له نزيكي لووتكه كه به نه سپايي و بيدهنگ
بانگمه كات، من به هيمني خو ده خشينم و ده چمه لاي. له ويوه ته ختانييه كي
گه وره ده بينم كه سهدان سهر بازي مه مه ده سار له ژير باراندا خه ريكي
هه لداني چادرن، ژماره يه كي زور ماشيني سهر بازي ده بينم كه هيژيكي
پياده ي گه وره به ره و سهر و تر ده گوينه وه. به چپه وه دهلنم «چ هيژيكي
گه وره يه». زه هاو به تر سه وه سهر مرده كات و ده لنت «گه وره م، شهر
دهستي پيكر دوه. شهر به ته واوي دهستي پيكر دوه». منيش سهر يري هيژه كه
ده كه م و دهلنم «نه مه هيژي هيژشه، خواي گه وره دنليام نه مړو يان
سبه ي په لاماري گه وره بو سهر ديلاوار دهست پنده كات ... خوداي گه وره
ديلاوار تياچوو... ديلاوار له دهستچوو». زه هاو دهستم ده گريت و ده لنت
«ئيتر ناتوانين به ره و خوار برؤين، گه وره م، نه وه ي بتوانين به ناو نه م
هيژه دا برؤين و نه ماندوزنه وه، بي عه قلييه ... يهك ريگامان له به ره بچين
بو سهر وه. گهر ريگاي قاچاغچييه كان بدوزينه وه، من شاره زام، كونج و
كهله به ري ده زانم، به مهر جيك مين ريژ نه كراييت... گهر مين ريژ كراييت و
گيرا بيت، ئيتر ده بيت به پيچه وانه وه برؤين». من سهر يريده كه م و دهلنم
«مه به ستنت چييه به پيچه وانه وه برؤين؟». «يه عني بچين بو مه مه ده سار».
نه گويم باوه رده كات، نه باوه ر به گويم ده كه م. به توره ييه وه ده پرسم
«بچين بو كوي؟ شيت بوويت». «شيتيم يان عاقل، گهر ريگا كه مين

[illegible]

بؤخرسان برۆین، لهوئ چر و دارستانه، دهتوانین به پرۆژ بگهینه سهر لوتکهکهی، که لهوئ دابهزین دهچینه سهر ریی قاچاغچییان. بؤخرسان چیایهکی زه به لاهه گهر هیزیشیان لی دانابیت، پره له رینگای دیو و درنج و جنۆکان که من ههموویان دهزانم. لهویوه دهبیت دابهزین و ببینین چ باسه». لهناو دارهکاندا دانیشتین و هیچ کاریکمان نه بوو جگه لهوئ باران لیمان بدات. ههندی جار له ژياندا دهبیت چاوه ریی پرۆژ بکهین و پرۆژ نایهت، ههندی جاریش دهبیت چاوه ریی شهو بکهین و شهو نایهت ... ژیان ههمیشه شتیکه که نایهت. زه هاو به ناو درهختهکاندا بؤ شتیک گهرا بیخۆین، هیچی دهست نه کهوت. ههر دوو کمان دهله رزین... له بن داریکدا داده نیشین و کات ناروات، هاتنی شهو دریژه دهبیته وه. باران که میک خوشی کردۆته وه، ئه و ماوه یه به کار دههینین تا به نۆره که میک بخهوین، هیندهی تاریکی ده که ویت به ریده کهوین، جگه له ئازاری برینه کانمان، به هوئ ئه و پشووه وه شتیک له تینمان تیزاوه ته وه. له گوژمی یه کهمدا نیو گردهکان ده برین و دهگهینه تهختانی، سه ربازهکانی مه مه دهسه سار له م ناوه دا بیتخه یالن و پاسه وانییه کی وه ها ئه نجام نادهن. زه هاو له رۆیشتنی تهختانیدا ئیجگار به گوپ بوو، که مبوونه وهی بارانیش کۆمه کی پیکردین خیرا برۆین. ههموو شهو بیدهنگ رۆیشتین، که سمان شتیک ئه وتومان نه گووت، من ههندی جار شه که تی ده پپروکاندم و ده وه ستام، به لام زه هاو زوریده کرد نه وه ستین. بهر له وهی خۆره لیت گه یشتینه دامینی بؤخرسان. ئاه بؤخرسان چ چیایه کی سهیره، پر نوک و چوکل و ددانای بهردینه، وهک په یکه رینگ وه هایه له بهردی زل چنرابیت، تاشه بهردهکان و له ته تیزهکانی پیده چیت یه کیک به دهست به چیاکه وهی نووساندبیت. ببینی ئه م جۆره شاخانه ههمیشه مایه ی ترس و دوولیم بووه، زه هاو ده لیت «سهرکه وتن به سهر ئه م چیا یانه دا، وه ها قورس نییه وهک به چاو دیاره». له گه ل به یاندا، دوو بهردی ساف و گه وره ده دۆزینه وه و له سهری دهخهوین، شویتی

خه‌وه‌که‌مان نه با ده‌یگریته‌وه نه باران و نه تیشک، به‌لام له‌گه‌ل به‌یاندا گویمان له نالهی بۆمب و هاوه‌نه له دووره‌وه دین. به درێژایی شه‌و گویمان له هیچ ده‌نگیک نه‌بوو، به‌لام ئیستا زۆرجار ده‌نگی نامۆ و نزیکمان گوئی لێیه، له‌گه‌ل شه‌وه‌شدا ده‌خه‌وین. برسیته‌ی به‌جۆریک برستی لێ بریوم ده‌مه‌وێت خه‌و له بیرم به‌ریته‌وه. دوا‌ی خه‌و هه‌له‌هستم و له‌شم له‌گه‌لم نایه‌ت، ماسوله‌که‌کانم به‌جه‌مام که‌وتوون، ده‌مارم کرژ و پۆحم گرژیه‌کی سه‌یری تێدا‌یه. دوا‌ی دوو شه‌و ئیستا به‌پوونی ده‌بینم له‌چ دۆخیکی دژواردا‌ین که‌ له‌وانه‌یه‌ لێ‌ی ده‌رنه‌چین. له‌گه‌ل زه‌هاو له‌کونجه‌که‌ دێینه‌ ده‌ری، بۆ شه‌وی به‌سه‌ر چیدا سه‌ربه‌که‌وین، له‌ناوقه‌دی بۆخرسانا‌ین که‌ هه‌سته‌که‌ین ده‌نگیکی زۆر له‌تروپکی چیاوه‌ دیت. زه‌هاو ده‌لێت ده‌بێت بوه‌ستین تا شه‌و دادیت، دووباره‌ له‌بن به‌رده‌کاندا خۆمان ده‌شارینه‌وه. له‌جێگای خۆمانه‌وه پووبه‌ریکی به‌رفراوان له‌سنووری نیوان دیلاوار و مه‌مه‌دحه‌سار ده‌بینین، ته‌واوی سنووره‌که‌ به‌هێز ته‌نراوه، به‌پوونی توپبارانیکی پچ‌ر پچ‌ر ده‌بینین، شه‌قامه‌ سه‌ره‌کییه‌کانمان لێ دیاره. به‌رده‌وام له‌مه‌مه‌دحه‌ساره‌وه هێز دیت و له‌و پێده‌شخانه‌دا جیگیر ده‌کرین. گه‌رچی به‌پوونی له‌زۆر شت تێناگه‌م، به‌لام هه‌سته‌که‌م هێزه‌کانی دیلاوار جۆره‌ به‌رگرییه‌ک پێشانده‌ده‌ن، جارجار دوکه‌لی ته‌قینه‌وه ده‌بینم له‌خاکی مه‌مه‌دحه‌ساردا به‌رزده‌بێته‌وه. له‌گه‌ل که‌وتنی تاریکی‌دا زه‌هاو ده‌لێت «گه‌وره‌م دوام بکه‌وه». زه‌هاو بست به‌بست بۆخرسان شاره‌زایه. له‌لاپێیه‌که‌وه به‌ره‌و ئه‌ودیو ده‌مبات. هێنده‌ی چاومان ئاوقای تارماییه‌کانی ئه‌ودیو چیا ده‌بێت، ده‌زانی هێزکی زۆر گه‌وره‌ له‌ده‌ربه‌ندی بۆخرسان کوکراوه‌ته‌وه. گویمان له‌ده‌نگی گروپیکه‌ سرود و ئاوازی دینی ده‌خوینن، قافله‌یه‌کی سه‌ربازی ده‌بینین له‌سه‌ر شه‌قامه‌ی که‌ به‌ناو ده‌ربه‌نده‌که‌دا گوزه‌رده‌کات، ده‌یان نه‌فه‌ره‌ه‌لگری سه‌ربازی که‌ زۆریان چرای ماشینه‌کانیان هه‌لکردوه و سه‌ربازه‌کانی له‌چاوه‌پوانیدا دابه‌زیون و له‌

که نار پئی دانیشتون. ئیمه کهمیک دهووستین، له ناکاو گویمان له دهسترپژی نزیکه، گویمان لینه هیزه که دهشله ژین و هه موو به ئاراسته ی جیگایه کی دیاریکراو له چیا ته قه ده کهن، چاومان له پژی نه ی گولله کانه که که متر له کیلومه تریک له ولا ئیمه وه به ئاراسته ی چیا دین. زه هاو ده لیت «بیت و نه بیت، که سانیک تر هه ن، وه ک ئیمه، وان به بوخرسانه وه». دوور نییه خه لکانیکی تر، ئیشکهری فه سیله کانی تر وه ک ئیمه په رته وازه بووبن و که وتیینه چیا. من به زه هاو ده لیم «ده ترسم به هوی ئهم غه ربیانه وه ئیمه ش ئاشکرا بین». زه هاو ده لیت «نا، په رینه وه بو ئهمبه ری چیا ئاسان نییه، گهر بشمانینن مه گهر هه ر دووراو دوور ته قه بکه ن». دوا ی ده ده قیقه ته قه کان ئارامده بنه وه. من و زه هاو به قه دپالی چیا دا به ره و خوار داده گه رین. زه هاو ده لیت ئه شکه وتیکی بچوک و نهینی هه یه که ده بیت بگه یه ئه وئ، بریار نییه له ئه شکه وته که دا بمینینه وه، به لام جیگایه که به سه ر پیگای قاچاغچیاندا ده روانیت، گهر ریگاکه مه ترسی له سه ر بیت له وئوه دیاره، ده بیت تا ده مه و به یان له وئ بمینینه وه، تا بتوانین به شیک له ریگاکه ببینین. زه هاو گه شبین نییه، ئه و هیزه گه وره یه ی له ده ربه نده که دایه، بروایه ک بو ئه وه ناهیلته وه که هیزه کانی مه مه ده سار پیگای قاچاغچییه کانیان هه روا ئازاد جیهیشتیت. به کزی و بیده نگیه کی زوره وه، له ناو تاریکی ئه نگوسته چاوی شه ویکی هه وریندا به ریگایه کی به ردیندا، به جووتیک پیلاوه وه که هی دی هی دی خه ریکه ده درین و کونده بن، به ترسه وه به قه دپالی بوخرساندا داده به زین. بهر له وه ی بگه یه ئه شکه وته که گویمان له دهنگی تره، گویمان له ته قه ی نزیکتره، هاوار و خشه و دهنگی خنکاو ده بیستین، جاریکی تر من و زه هاو له ناو به رده کاندا خو مان ده شارینه وه. ته قه کان ئیستا به ئاراسته ی جیگاکه ی ئیمه ن، به لام دلناین ئاخو ته قه له ئیمه ده کریت یاخود نا. نیوسه عات له ناو به رده کاندا خو مان هه شارده دین، هه یج دهنگیک نامیتیت، خاموشیه کی ترسناک بال به سه ر چیا دا ده کیشت.

به‌هیمنی له بن به‌رده‌کان دینه‌ده‌ری و به‌ره‌و ئه‌شکه‌وته‌که ده‌کشین. له ده‌می ئه‌شکه‌وته‌که‌دا گویمان له ده‌نگی که‌سیکه قسه‌ده‌کات، زمانه‌که‌ی دیلاوارییه، گویم له وشه‌گه‌لی وه‌ک «نامریت، خۆت بگره، پالکه‌وه» یه، ده‌نگه‌که ده‌نگیکی ماندوو و برینداره، تیناگه‌م ده‌لێت چی، به‌لام دلنیا‌م که‌سیکی دیلاوارییه و وه‌ک ئیمه‌ له چیاکاندا ونبووه. ده‌زانم پێوستی به یارمه‌تییه، دلنیا‌م پێوستی به‌ کومه‌که، بن هیچ دوو‌دلییه‌ک خۆم ده‌که‌م به ئه‌شکه‌وته‌که‌دا... به‌لام له به‌ر تاریکی هیچ نابینم.

هه‌وای ئه‌شکه‌وته‌که خنکاو و پر شیه. به‌ زه‌هاو ده‌لیم گه‌ر شتیک بوو، هه‌لێت و دوا‌ی من نه‌که‌وێت. ده‌چه ژووری و ترسیکی نه‌یتی له‌ دلمدایه، به‌ زمانیکی ساف و روونی دیلاواری ده‌لیم «کێ لێره‌یه... من گویم لێت بوو... من خه‌لکی دیلاوارم، کێ لێره‌یه». ته‌نیا ده‌نگی نه‌فه‌سیکی قورس ده‌بیستم، یه‌کێک به‌ سه‌ختی ده‌توانێت هه‌ناسه‌ بدات، به‌لام له به‌ر تاریکی هیچ نابینم. جاریکی تر ده‌لیم «گویم لێت بوو به‌ دیلاواری قسه‌تکرد، تۆ له کویت، گویم لێت بوو... تۆ کیت؟». هیچ وه‌لامیک نابیستم. که‌میک زیاتر ده‌چه ناوه‌وه، به‌رده‌وام ده‌پۆم و ده‌لیم «تۆ کویت؟». هیند نزیکه‌بمه‌وه گویم له هه‌ناسه‌یه‌تی، دلنیا‌م دوو که‌سن، یه‌کیکیان خیزه‌ی سنگی به‌رزه، ئه‌وێتریا‌ن به‌ خیزایی هه‌ناسه‌ده‌دات. دوو هه‌نگاو زیاتر ده‌پۆم و به‌سه‌ر یه‌کیکیاندا ده‌که‌وم، هه‌ردووکه‌مان له‌ ترسدا هاوارده‌که‌ین. ده‌نگیکی ماندووی هه‌یه، من دوو تل ده‌ده‌م و که‌میک ده‌کشیمه‌وه دواوه و به‌ توندی ده‌لیم «تۆ کیت بۆ قسه‌ ناکه‌یت؟». پاش ئیستیک ده‌لێت «شتیک پێیه‌ برینی پێ بپنجم، پێوستیم به‌ شتیکه‌ برینی پێ بپنجم، هاو‌پێکه‌م ده‌مریت». له‌سه‌ر چنگ به‌ره‌و لای ده‌نگه‌که ده‌پۆم، خۆی تیشکی لایتیکی گه‌وره‌م تیده‌گریت، تیشکی لایته‌که ده‌دات له‌ چاوم، ناتوانم هیچ ببینم. به‌ ترسه‌وه ده‌پرسیت «تۆ کیت، تۆ کیت؟». من ده‌لیم «ئه‌و رو‌ناکییه‌ لابه‌ له‌سه‌ر چاوم، ئه‌و رو‌ناکییه‌ لابه، هیچ نابینم». ئه‌و ده‌لێت «شتیک به‌ینه‌ هاو‌پێکه‌م ده‌مریت،

ئەو كورۈ قەحبانە پىكايىن... شتىك بەينە تكايە». لايتەكە لادەبات و من بۇ يەكەمجار دەيىنىم، دەموچاويكى قوپا و بارىك و ترساوى ھەيە كە شەوقى لايتەكە لاونيۇ رۇشنىكرۇتەو. ئەو يەكەمىن بىيىنى مەن بۇ ئال مورا، خۇي لەسەر دەست بەرەو رۇوم دىت و دەلىت «خراب پىكراو... خراب پىكراو». ھاورپىكەي بستەبالايەكى بچكولانەيە، لايتەكەي لى وەرەگرم و سەيرىدەكەم، لە گيانە لاودايە، لىوہكانى شىن بوونەتەو، چاوانى ھەلنەيەن، خىزەي سنگى تا دىت كەم دەيىتەو، گوللەيەك لە قەرغەو پىكاويىتى و لە جىگايەكى نادىارى ناوسكىدا گىرساوتەو. بىرەنەكەي لە جىگايەكدايە كە ناپىچرىت، مەن دەلىم «ئەمە كىتە، ئەمە چىيىتە؟». دەترسم ھاورپىكەيان برايەكى بىت. بە دەنگىكى گىراو دەلىت «كەسم نىيە، ئەو قاچاغچىيەيە كە دەبوو دەرمبكات، كە دەبوو بمبات». مەن لايتەكە دەبەم و دەلىم «دەقەيەك سەبرىكە، دەقەيەك سەبرىكە، ئىستادىم». بە پەلە دىمەدەرى و زەھاو بانگدەكەمە ناو ئەشكەوتەكە. پىكەو دەچىنە سەر بىرندارەكە كە لە دوا ھەناسەكانىدايە. زەھاو بە سەرسامىيەو دەلىت «خوای عالەم، ئىلاھى، ئەمە ياقوبى قەموورە. ياقووبە، زىرەكتىر قاقاغچىيەكانى چىايە، بە گوربەي شاخ بەناوبانگ بوو». مەن دەلىم «زۆر خراب پىكراو، گوللەكە لە شوپىنكى كارىگەرى داو». بىرندارەكە ھىدى ھىدى خىزەي نامىنىت، لە ناكاو تەواو بىدەنگ دەيىت، بەردەوام خوڭنىشى لى دەروات. ئال مورا بەدبەخت و بىچارە سەرى خستۇتە ناو دەستى و دەگرى و دەلىت «مرد ... مرد». مەن ترپەي دەستى دەپتوم، چىتر خوڭ بە شادەماراندا نايەت، سەر دەنئەمە سەر سنگى و دلپىشى بى ترپەيە، بە دەست بە ھەموو تواناي خۇم فشار دەخەمە سەر سىنەي بەلكو لىدانى دلى بگەرپتەو، دەستەكانى توند دەجولتىم، بەرزىدەكەمەو و رايدەو شىنم، بەلام بىسوودە. منىش دەستەكەم بە گىريان و دەلىم مرد.

ژیان به و جوړه یه، من له شویښکی وده ادا، له شه وینکی به و جوړه دا ئال مورادم ناسی. من به ږنگاوه بووم بگه ږیمه وه بڼ دېلاوار و ئه و به ږنگاوه بوو بچیت بڼ مه مه دحه سار، له دهمی ئه وه یه که مجار چیروکی کوشتنی فرماندارم بیست. ئه و به منی گووت «له دېلاوار، سه ی ئه سلان و قهره قازانیه کان هموو شتیکیان گرتوته ده ست». هه واله کان بڼ من سه یر و دلته زین بوون. من گه رچی فرماندارم خوش نه ده ویست، به لام هه والی کوشتنی کاره ساتیک بوو بڼ دېلاوار. ئیستا ژیان و چاره نویسی هه مووان له ژیر پرسیاردا بوو. هر ئال موراد به ئیمه ی راگه یاند که ږنگای قاچاغچیه کان به ته وای گیراوه و گه رانه وه به سه لامه تی بڼ دېلاوار له ئه گه ردا نییه. قسه ی له بینینی لاشه ی چهن دین قاچاغبر کرد که له ږنگای هاتن و په ږینه وده تا بوخرسان بینونی و گووتی هه مووان به دهستی هیزه کانی مه مه دحه سار تیاچوون. به قسه ی ئه و هیزه کانی مه مه دحه سار مروف ناکوژن، به لکو چاوانی دهرده یتن و زگی دهرن و زه کهری دهرن و زورجاریش سه ری لیده که نه وه. دوو شه و له دوا ی دهرچوونی ئه و له دېلاوار، هیزشی گه وره ی مه مه دحه سارییه کان دهستی پیکردبوو، ئه و که وتبووه ناو بازنه ی هیزشه که وه و وریایی و زیره کی یاقووبی قه موور تا ئیره ی هینابوو، گه ر قه موور نه بایه هر شه وی یه که م ده کوژرا. ئال موراد قسه ی له گرتن

و کوشتنی سەدان سەربازی دێلاواری دەکرد. قسەکانی وەک دوا تەقەلی کفن بوون، بۆ هیوای گەڕانەوەی من. لە راستیدا ترسی گەورەم لە خۆم نەبوو، ترسی گەورەم لە زەھاو بوو، کە بە هیچ جۆریک نەمەدووست بێخەمە بەر مەترسی وەھا گەورە، ئەو هەستەی کە ژيانی ئەو هێشتا ئەمانەتیکە گەورەیه لە مەلەدا هەمیشە لە ناویدا زیندووبوو، بەلام ئێستا هەموو شت پێچەوانە بوو، ئێستا هەستەکرد پروفیسۆر گەمەیهکی ئالۆز و سەیری لەگەڵ کردوین، ئەو زەھاو کە راسپێردراو ژيانی من بپاریزیت و رزگارمبکات، هەستیکە قوول و ئەفسانەبێم هەبوو کە دکتۆر پێشبینی هەموو ئەم رێگایە کردووە کە ئێمە پیا دەروین و ژيانی منی داوێتە دەست زەھاو بپاریزیت. ئێستا زەھاویش دانیابوو کە گەڕانەوە بە رێگای قاچاغچییەکاندا کاری نەکردەیه، لەبەرئەوە جگە لە رێگای مەمەدحەسار رێگای تێمان نەبوو، تاکە ئاراستەیهک بتوانین بگرین بەر ئاراستە مەمەدحەسار بوو. هیچ شتیکمان پێ نەبوو بتوانین لە ناو ئەشکەوتەکاندا گۆڕیکی لایەق بۆ یاقووب هەلبکەنین، بەلام بە دزییەوه و بە بێدەنگ کۆمەلێک بەردمان هێناو بە دەوری لاشەکاندا هەلمانچنی. ئەو تاکە کاریک بوو بتوانین بیکەین تا حورمەت لە لاشەی کوژراوەکە بنێین. لەگەڵ روناکیبۆنەوه، هیزەکانی مەمەدحەسارمان بینی لەو نزار و بەرچیاوەدا بلاووبۆنەوه و تەواوی ناوچهکانی ئەوبەریان گرتوو. لەدەمی ئەشکەوتەکاندا دەمانتوانی هەندێ لە جولەی هیزەکانیان ببینین. بەلام دەبوو تەواو لە بۆسەداین و ئاگاداریین. دوا تەقەکانی دوینی شەو دانیابوو چاویکی بەردەوامیان لەسەر بۆخرسانە، تەنیا ترسم ئەو هەبوو قاچاغبەرانی تر پەرییەتتەوه ئەمبەری چیا و کاریک بکەن مەمەدحەسارییهکان بۆ گرتیان، هیز بنێنە سەر چیا و بێنە ئەمبەر. دەبوو هەموو رۆژ لە دەمی ئەشکەوتەکاندا چاوەروانی تاریکی بین. تاریکی گەورەترین پردی خەڵکانی بێچارە و هەلەتوو، گەر تاریکی نەبایە ئێستا هەزاران مەروفی ئازاد لە زیندان و هەزاران کەسانی زیندوو لە گۆردا بوون. مەروف دەبێت

حه شارخواز و هه لهاتوو بیت تا له نرخى تاریكى تییگات، له م خاکه تاریکانه دا پوژ و پوناكى دۆزهخى ئازادیخوازانه. ده بوو شهو به رهو قوولایى ناوچه هیمنه کانی مه مه د حه سار به ریگاوه بین، تا بتوانین به روژ له ریگایه کی کهمیک هیمن و ئه مانه وه بچینه ناو شار. زه هاو ته نیا چاوسا غمان بوو، ئه و ژیا نه خش و پزگار که ری هه ردوو کمان بوو. ئال موراد به ردهوام ده یگووت «ئیه دیاری خودان بۆ من، ئه وه نیشانه یه که خودا نایه ویت من بمرم». ئه و له و ماوه یه دا له زور ته له ی مه رگ پزگاری بوو بوو، ده رکه و تنی ئیمه شی له ئه شکه و ته که دا به مو عجیزه یه کی خودایی ده زانی. پیتی وابوو ئیمه فریشته ی نه جاتین و له ئاسمان دابه زیوین، به لام بۆ من پیچه وانه که ی راست بوو، ده رکه و تنی ئال موراد، فریشته ی فریاد په سی ئیمه بوو. ئه و کۆمه کی به ئیمه کرد له برسا نه مرین. ریگای ئیمه ریگایه کی دریژ و ناخۆش بوو، به لام سوودمان له هه ندی خواردنی کۆله پشته که ی ئال موراد و یاقوب بین، تا به سه ر برسیتی دوو پوژی پینشوودا زال بین، بۆ یه که مجار دوا ی زیاد له دوو پوژ شتی کمان ده خوارد و تینی ئه وه مان تیده که را بتوانین به رهو شاریکی نه ناس و دۆژمن به پى بکهوین.

من خۆم وه ک مستر گرینۆک به ئال موراد نه ناساند. له بری ناوی خۆم گووتم من «زه ریاواری به کی خه ونین» م، که سیکم توانایه کی شه یتانیم هیه خه ونی ئه وانى تر ببینم، گه ر خه ونی مروفه کانیش نه بیت، خه ونی شته کان، خه ونی به رد، گیا، زه وی، ئاو. به خه نده یه کی تاله وه گووتم «تۆ که سیکی شانسدار نیت، گه ر کهمیک به خت هه بایه لی رده دا، له م ئه شکه و ته خنکاو و تاریکه ی سه ر سنووری جه هه نه مدا به من، به پادشای خه ونه چرپی و فرنی به کان نه ده که یشیتیت». هه ستم کرد نه ده زانیت باسی چی ده که م، نه تیده گات مه به ستم له بینینی خه ونی ئه وانى تر چیه. ئه و گووتی «من هیچ نیم، جگه له ده ستراسیتی که مژه، که وه سواسی ئه وه م هیه هه ر نیشانه یه کم بۆ دابنن بيشکینم، هه تا گه ر سه ری مروفیکی که وره ش بیت».

هه‌لبه‌ت سه‌ره‌تا نه‌یگوت که ئه‌و بکوژی فه‌رماندار ماروفیه. ئه‌و گووتی بۆ ئه‌وه‌ی بزانی‌ت من کیم ده‌بی‌ت له سه‌ره‌تاوه قسه‌ت بۆ بکه‌م، له پوژیکه‌وه که به‌رازه ره‌ش و هاو‌پنیه‌کی چوون بۆ لای سه‌ی ئه‌سلان. منیش گووتم، زۆر چاکه‌، گهر وا بی‌ت منیش ده‌بی‌ت له سه‌ره‌تاوه بۆت بگيرمه‌وه، له‌وی پوژه‌وه که میرئه‌ودال هات بۆ عیاده‌که‌ی مامم و ده‌ستی به‌ گیرانه‌وه‌ی خونی خۆی کرد.

شه‌و به‌ر له‌وه‌ی بکه‌وینه‌ پینگا به‌ره‌و مه‌مه‌دحه‌سار، ئال موراد کۆله‌پشته‌که‌ی کرده‌وه و قووتوویه‌کی ده‌ره‌ینا. گووتی «ئه‌م پینگایه‌ی ئیمه‌ پیاده‌پوژین وه‌ک پینگای هات و نه‌هاته، له مه‌مه‌دحه‌سار که‌سیک هه‌یه ده‌توانی‌ت یارمه‌تیمان بدات ناوی پرۆفیسۆر قاسمی شابه‌نده‌ره، له چیدا پرۆفیسۆره؟ نازانم. به‌لام گهر من له پینگا کوژرام، تیاچووم، گیرام یان به‌ر گولله‌ که‌وتم، هه‌ر یه‌کی‌ک له ئیوه ده‌توانی‌ت بجیت بۆ ئه‌م ناو‌نیشانه «چاپخانه‌ی ئیعتیما‌د، شه‌قامی حه‌بی‌بولا داغستانی، ژماره ۱۹، گه‌ره‌کی هاجه‌ری خوارو» و ئه‌م کتیبه به‌ ده‌ستی بداته پرۆفیسۆر، ته‌نیا پرۆفیسۆر خۆی و هیچ که‌سیکی تر نا. له‌گه‌ل ئه‌م نامه‌یه‌دا، جوان سه‌یربیکه‌ن، ئه‌مه نامه‌ی پیاویکه‌ ناوی پرۆفیسۆر به‌هنامه، ئه‌م کتیب و نامه‌یه‌ کلیلی ئیمه‌یه تا له مه‌مه‌دحه‌سار بۆ ماوه‌یه‌کی‌ش بووه جی خه‌ویکی ئه‌مینمان ده‌ستبکه‌ویت، وشه‌یه‌کی نه‌ینی هه‌یه ده‌بی‌ت به‌ پرۆفیسۆر قاسمی بلین ئه‌وسا ده‌تانینی‌ت «هه‌وره‌کانی دانیال». به‌بی ئه‌و وشه نه‌ینییه‌ بینینی شابه‌نده‌ر ئاسان نییه. گهر به‌یه‌که‌وه گه‌یشتی‌نه ئه‌و شاره، پینکه‌وه ده‌چین بۆ لای پرۆفیسۆر، گهر منیش کوژرام ئیوه بیبه‌ن، گهر ئیوه‌ش کوژران من خۆم ده‌یبه‌م... هه‌ر که‌سیک له ئیمه گه‌یشه مه‌مه‌دحه‌سار ده‌بی‌ت ئه‌و کاره‌بکات، هه‌م له به‌ر خۆی، هه‌م له به‌ر ئه‌م کتیبه که ده‌بی‌ت بگاته شوینیکی باش».

ناوی پرۆفیسۆر به‌هنام، دلی منی تووشی خورپه‌یه‌کی کتوپرکرد. له

ئال موراد پرسی «پیم بلی، تو چون پروفیسۆر به‌هنام ده‌ناسیت، ئەم کتێبه‌ چیه‌ پێته‌ و کێ تۆی خستۆته‌ سه‌ر ئەم ڕێگایه‌. پروفیسۆر هاوڕێی من و زه‌هاویشه‌، ئەو ئیمه‌ی به‌ یه‌ک ناساند، هه‌ر ئەو ئەمانه‌تی پاراستنی ژیا‌نی ئەم کۆره‌ی خسته‌ گه‌ردنی من». ئال موراد وه‌لامیدایه‌وه‌ «نا ب‌رای زه‌ریا‌واری ... نا». ئیتر به‌رده‌وام وا بانگمه‌ده‌کات «ب‌رای زه‌ریا‌واری». «نا، من پروفیسۆر ناناسم، پروفیسۆرم نه‌بینوه‌، کۆڕیکی هاوڕێی ئەم کتێبه‌ی بۆ هینام، ئیستا مۆزه‌خانه‌که‌ی پروفیسۆر له‌ بنده‌ستی سه‌ی ئەسلاندا‌یه‌، له‌سه‌رچی سه‌ی ئەسلان ڕقی له‌ پروفیسۆر به‌هنامه‌؟ نازانم، به‌لام هه‌ر ڕۆژی دووه‌می ده‌ستب‌کاربوونی وه‌ک جیگری حاکم یاسین، ه‌یزیکی نا‌رد ده‌رگای مۆزه‌خانه‌که‌ دابخه‌ن و پروفیسۆر ب‌گرن. که‌سێک که‌ خۆی ئەندامی باغه‌وانه‌کانه‌، یا‌ری به‌ ژیا‌نی خۆی کردوه‌ و چووه‌ ئەم کتێبه‌ی ده‌ره‌یناوه‌ و ڕزگاری‌کردوه‌. سه‌ی ئەسلان مۆزه‌خانه‌که‌ی بۆچییه‌؟ که‌س نازانیت. ئاخۆ ده‌یه‌وێت بیسووتینیت، ده‌یه‌وێت وێران‌بیکات، ده‌یه‌وێت ده‌ستی به‌سه‌ردا ب‌گریت، من ه‌یچی لێ نازانم. تا‌که‌ شتێک له‌ مۆزه‌خانه‌که‌ ها‌تۆته‌ ده‌ری ئەم کتێبه‌یه‌، به‌وه‌دا جه‌نابی پروفیسۆر خۆی له‌ زیندانه‌ را‌یسپاردوه‌ کتێبه‌که‌ ب‌گاته‌ ده‌ست هاوڕێیه‌کی که‌ نرخ‌ی کتێبه‌که‌ی لایه‌... له‌وانه‌یه‌ ئەمه‌ به‌ نرخ‌ترین شتی مۆزه‌خانه‌که‌ی بیت، له‌وانه‌شه‌ وانه‌بیت، کێ چوزانیت؟ پروفیسۆر دلنیا‌یه‌، دی‌لا‌وار که‌سی وای تیدا نه‌ماوه‌ ئەمانه‌تی وه‌ها هه‌لب‌گ‌ریت... تا دوا‌ی خۆی کتێبه‌که‌ نه‌فه‌وتیت، داویه‌ته‌ ده‌ست من... من هه‌ر ئەوه‌نده‌ ده‌زانم».

«من ده‌زانم، ده‌زانم، ئەوه‌ کتێبی دانیا‌له‌... دلنیا‌م کتێبی دانیا‌له‌، خۆیه‌تی»

ئال موراد به‌ بی‌یا‌کی سه‌یریک‌ردم و گووتی «ده‌ی که‌واته‌ تو له‌ من باش‌تر ده‌زانیت. تو له‌ من زانیاریت له‌سه‌ر نرخ‌ی کتێبه‌که‌ زیات‌ر لایه‌». هه‌ستم‌کرد سه‌رسام نه‌بوونی ده‌گه‌رایه‌وه‌ بۆ گه‌ژه‌یی. یه‌که‌مین نیشانه‌ی گه‌ژه‌یی نه‌مانی توانای سه‌رسامییه‌. من گووتم «نا، نا زانیاری‌م نییه‌، ه‌یند هه‌یه‌ من

چهندين شهوه، ئهو هه ورانه له خهوندا دهبينم، چهند شهوه له خهونمدا هه
 باران دهباريت». خو شم نه مزاني پهيوه ندى ئه وه چييه به وهى كه من ناوى
 ئه وه كتييه ده زانم. سه يري چاوى ده كه م، دلنiam ئه و يش ئه وه خهونهى بينيوه،
 به لام هيچ ناليت، سه يري زه هاو ده كه م و ئه و يش سه رسام سه يرمده كات،
 دلنيايه ده زانم كه ئه وه له ميژه خهونى هه وره كان ده بينيت... هه وره كانى
 كار ه سات، هه وره كانى دوزهخ، كه بهر له وهى به سه ر ئه م چيا يانه دا بيارين،
 به سه ر ئه م شارانه دا بيارين، له ناخى ئيمه دا باريون. من له ده روازه ي
 ئه شكه وته كه وه ده روانم و هه وره كان ده بينم، ئه وه يه كه مجاره كا تم هه بيت
 و هو شم لاي خو م بيت و به مه به ست سه ر بو ئاسمان بهر زبكه مه وه تا
 هه وره كان ببينم. هه ستيكى سه ير دامده گريت كه ئه وه هه ورانه ي له ئاسماندا
 ده يان بينم، هه ر هه وري ناو خهونه كانى خو من و به ئاسماندا ده فرن. ئيستا
 كه سه يري ئه وه هه ورانه ده كه م، و له ده مى ئه م ئه شكه وتدا له خو م ده روانم
 ، تيده گم هه رچى ئوميد و خه يالاتيك له ديلاوار هه مبوو ته واوبوون، من و
 سه دان هه زار خه لكى تر ئيستا له ناو جهرگه ي جهنگدا ين، سه دان هه زار
 كه س كه ساله هايه بو ئه م جهنگه ئيشده كهن. هه وره كان به خيرايى ده پون
 و من بهردهوام سه يريانده كه م، له وه خيراترن، بتوانم رايان بگرم، هه سته ده كه م
 به جورى كى شيتانه رووه و ديلاوار دهكشين، رهنگيكي خوينين و سه يريان
 هه يه، تا ديت له بهر چاوم سوورتر ده بن. چيتر له وه درهنگتره كه س بتوانيت
 هيچ چه قويه ك رابگريت، هچ گولله يهك بگيرپته وه، هيچ هه وريك له ئاسماندا
 بوه ستي نيت، هه موو كار ه ساته كان كه وتوونه ته سه ر هيلى خويان، ئه وهى
 جاريك به خه ونيك، به ترسيك ده ست پيده كات، ئيستا له نيوان ئه م دوو
 ده فهرده واك جهنگيكي هه تاهه تايى، وهك سه ربيرين و سووتانيكي بيكو تا
 و تا ئه به د دهركه وتوته وه. هه موو كار ه ساته كان چوونه ته سه ر پيگاي
 خويان. ده پرسم ئايا له هيچ جيگايه كدا، له هيچ روژيكا ده كرا ئه م جهنگه
 بوه ستي نريت. كه بير له خو م ده كه مه وه، كه بير له مامه سيام ده كه مه وه،

که بیر له نه‌خۆشه‌کانی عیاده‌که ده‌که‌مه‌وه، که بیر له فه‌رماندار و حاکم یاسین ده‌که‌مه‌وه، که بیر له نیگارکێشه‌کان ده‌که‌مه‌وه، ده‌لیم نا... نه‌ده‌کرا. به‌لام که بیر له پروفیسۆر ده‌که‌مه‌وه، بیر له دکتۆر سوعاد ده‌که‌مه‌وه، بیر له‌و ده‌موچاوه غه‌مگینانه ده‌که‌مه‌وه که له شه‌ویکی تاریکدا له دیلاواری ره‌ش بینیم، ده‌لیم به‌لێ ... به‌لێ ده‌کرا. له دهمی ئەشکه‌وته‌که‌وه ده‌پوانم و سه‌ربازه‌ی و توره‌ی و پێشهاتووه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار ده‌بینم، له خه‌یالی خۆمدا ده‌لیم «سه‌دان سال له مه‌وبه‌ر، دانیال له‌مجۆره‌ هه‌ورانه‌ی بینیه‌».

وه‌ک شتیکی دووباره‌ بلێمه‌وه، وه‌ک راستیه‌ک بدرکێتم که له میژوه‌ی ده‌یزانم و خۆمی لێ غافلده‌که‌م، ده‌لیم «مرووف بۆ ئەوه‌ی کاره‌سات ببینیت، پتویست ناکات سه‌یری میژوو بکات، سه‌یری ئاسمان بکات، سه‌یری زه‌وی بکات، ته‌نیا به‌سه‌ له ناخی خۆی پڕوانیت». غه‌مگین سه‌یریکی هه‌وره‌کان ده‌که‌مه‌وه، دلنیاام ئەوه‌ هه‌وری خه‌ونه‌کانی منه‌ ده‌پوات و ده‌باریت ... هه‌وری خه‌ونه‌کانی زه‌هاوه، هه‌وری خه‌ونه‌کانی پروفیسۆره ... له خۆم ده‌پرسم، ده‌بیت مامه‌ سیام ئەم هه‌ورانه‌ی دیبیت، ده‌بیت ئەمجۆره‌ بارانه‌ له خه‌ونه‌کانیدا بارین؟ ده‌بیت ژهنرال مه‌حمودی قه‌ره‌قازانی چیرۆکی ئەم هه‌ورانه‌ بزانیته‌؟ . هه‌نده‌ی من له مامه‌ سیام تیگه‌یشتیم، پیاویک بوو له‌م دوایه‌دا په‌یوه‌ندی به‌ ده‌روونی خۆیه‌وه‌ پچرا‌بوو، چیت نه‌یده‌زانی چی له ناخی خۆیدا ده‌گوزهریت.

ئێستا ئاوێ له‌ پابوردووم ده‌ده‌مه‌وه و ده‌زانم، جیگایه‌ک بتوانم پزگاری خۆمی تیندا به‌ ده‌ست به‌یتیم و له‌م جه‌نگه‌دا نه‌خکێتم، دیلاوار نییه ... من چیت سه‌ر به‌ هیچ شاریک، نه‌ته‌وه‌یه‌ک، زمانیک نیم، به‌لکو ته‌نیا ترسیکم و به‌زه‌ویدا ده‌که‌پیم. له‌گه‌ل زه‌هاو و ئال موراد دا کۆله‌پشته‌که‌ی یاقووبی قه‌موور هه‌له‌ده‌گرم و دوا نیگای ته‌رمه‌که‌ی ده‌که‌م و به‌ره‌و مه‌مه‌دحه‌سار ده‌که‌مه‌ پێ. به‌ خه‌نده‌یه‌کی بێزار و تاله‌وه‌ به‌ خۆم ده‌لیم «مسته‌ر... بۆئه‌وه‌ی خۆت بناسیت، بپرو و که‌میک له‌ شاری دوژمنانیشدا بژی».

مەمەدخەسار شارىكى گەورەيە، كە لە تروپكى «يائىمام»-وە پروانىمان،
 ھەموو شار لە بەردەھەمماندا بوو، بەلام كوتاييەكانى لە ھىچ جىگايەكەو
 ديارنەبوون، دەريايەكى گەورەى تيشك بوو، مليونەھا گلۆپ پىكەو
 دەسووتان. ھىندەى لە سەرى يائىمامەو، چاومان بەو تيشكستانە بەرىنە
 كەوت، ئال موراد گووتى «واى، سەيركەن، سەيركەن، چ شارىكى گەورەيە،
 چ شارىكى عەجايەبە، رەنگە ئەمە گەورەترىن شارى دونيا بىت». ئەو
 كات نەمدەزانى دوژمن خاوەنى شارىكى وەھا گەورەيە، ديلاوارى ئىمە
 بە ھەموو گەورەيى خۆى، پىدەچوو سى يەكى ئەم شارە نەبىت. من بە
 سەرسامى گووتم «گەر گەورەترىن شارى دونيا نەبىت، ئەى گەورەترىن
 شارى دونيا دەبىت چۆن بىت؟». لە شوينى خۆمانەو لە تروپكى يائىمام،
 نەماندەتوانى ئەوسەرى ئەم زەرياي تيشكە ببينىن، مليونەھا تيشك كە ھەر
 يەكەيان دەستى ئادەمىزادىك دايگىرساندون، ھەر يەكەيان مرقىك لە بەر
 روناككەيدا دانىشتوو، ھەر يەكەيان جۆرە دەستىك دەناسىت و جۆرە
 ژيانىك لە ژىر تيشكەكانىدا ھەناسەدەدات. شارەكە بە جۆرىكى سامناك
 گەورەبوو، بە جانەوهرىك دەچوو ھەر گەشەى كردبىت و گەشەى كردبىت
 و ھىچ ھىزىك نەيتوانى بىت بىوھستىنيت. سەيرم لىھات و لە خۆم پرسى،
 بۆ دەبىت خەلكانىك كە خۆيان شارىكى وەھا گەورەيان ھەيە، بىر لە

جهنگی شاری تر بکه‌نه‌وه. شاره‌که به‌و گه‌وره‌یه ترسناکه‌ی، به‌و هه‌موو تیشکه‌ی که لینی هه‌لده‌ستا، بۆ من غه‌ریب و شه‌رانگیز ده‌هاته به‌رچاو. گه‌وره‌یه‌که‌ی ئاماژه‌بوو بۆ برسی‌تییه‌کی جانه‌وه‌ر ئاسا، وه‌ک ئه‌وه‌ی له ناکاو سه‌دان جیگا و شار و شاروچکه‌ی هه‌لوشی بیت، وه‌ک ئه‌وه‌ی بیه‌ویت به‌رده‌وام بکشی‌ت، نه‌وه‌ستی‌ت و جیگای تر بخاته سه‌ر جه‌سته‌ی خۆی. من که له‌سه‌ر به‌رزاییه‌کانی یائیمامه‌وه پوانیم، هه‌ستمکرد شه‌پۆلکی دپ و بپه‌رحمی تیشک له شاره‌که‌وه به‌ره‌و پوومان دیت. هه‌ستمکرد بارانی چه‌ند پوژه خوشبوته‌وه تا ئیمه لی‌رده‌دا شه‌رانگیزی ئهم شاره‌ ببنین، تی‌گه‌ین که ئه‌وه‌ی به‌ره‌و ناوی ده‌پۆین، ده‌توانیت له خۆیدا بمانخنکینیت و نه‌توانین ئاسان جاریکی تر بیننه ده‌ره‌وه. ئال مورادیش هه‌مان هه‌ستی هه‌بوو، سه‌یری ئه‌و ئوقیانۆسه‌ پوناکه‌ی به‌رده‌ممانی کرد و گووتی «پینده‌چیت به ئاسانی پڕۆینه ئهم شاره‌وه، به‌لام پی ناچیت، ئه‌وه‌ی که‌وته ئهم به‌حره‌وه ئاسان بیته‌ده‌ری». منیش وام هه‌ستکرد، وه‌ک ئه‌وه‌ی مه‌مه‌دحه‌سار به‌مه‌به‌ست، به‌فریو، وه‌ک ته‌له و فاقه‌یه‌کی ره‌ش، ده‌رگا‌کانی خۆی بۆ ئیمه کردیته‌وه. تاکه که‌سیک که پای جیاوازی بوو، زه‌هاو بوو، که به‌هۆی ئه‌زموونی خۆیه‌وه، وه‌ک پشیل‌یه‌کی سه‌ر ریگاوبان، ده‌یتوانی له شوینه داخراوه‌کان ده‌رچیت و بجیته‌وه ناویان، ئه‌و گووتی «وه‌ک هه‌ر شاریکی تر ده‌رگای خۆی هه‌یه».

مه‌مه‌دحه‌سار به‌جۆریک گه‌وره‌یه، پاراستنی هه‌موو ده‌روازه و ده‌لاقه‌کانی کاری نه‌کرده‌یه، که ده‌گه‌یته به‌رزاییه‌کانی یائیمام ده‌توانیت له‌وینوه به‌ئاسانی له ژیر بالی شه‌ودا و له هه‌ندیک لاری تاییه‌ته‌وه بگه‌یته ناو شار. من و دوو هاو‌پیکه‌م له شه‌ویکی ئارامدا، دوا‌ی چه‌ندین پوژ پویشتن و بارانی به‌رده‌وام، پیمان خسته‌یه‌که‌مین کوچه‌کانی مه‌مه‌دحه‌ساره‌وه، سه‌یری‌بوو، شاره‌که له بانه‌وه‌را، چه‌نده‌ پوناک بوو، له ناوه‌وه‌را هیند تاریک بوو، وه‌ک ئه‌وه‌بوو تیشکی چرا بپشوماره‌کانی بالا

هه مووی خه یالات بوو بیت، یان هه روناکیه و مولکی تایبه تی که سینک یان شوینیک بیت که هه رگیز تیشکی نادات به ناو کوچه و جیگاکانی دی. کولانه کانی مه مه دحه سار تاریک بوون، ئه وه سهرنجی کتوپری ئه و شه وه سهیره ی ژیانم نه بوو، به لکو له دوو سالی دواتریشدا که له و شارهدا ژيام، بهرده وام کوچه کانم تاریک دهبینی، وهک ئه وهی تیشک به ئاسانی نه توانیت شهوی ئه م زه مینه روناکبکاته وه، نه توانیت قه واره ی زولمه تیک بشکیتیت که به نهینی وهک هالاو له زه وییه وه هه لده ستا. له گه ل گه یشتنماندا به یه که م شه قامی گه وره، یه که م ئاسه واره کانی شه پرم بینی، گه رچی ئیمه زور دوور له که ناره کانی شاردا بووین، به لام چه ندین لاقیتیه ی جه نگم بینی، دروشمی گه وره، وینه ی سهرانیک که نه مده ناسین. شه ورووی له درهنگی بوو، به قسه ی زه هاو نه ده بوو بکه وینه نیوه شهو. تا کات درهنگتر بایه، پنبواران و گه پریده کان و غه ربیان پتر ده بوونه جیگای گومان، کاتمان نه بوو وردبینه وه، کاتمان نه بوو له تاریکیدا سهیری ئه م سهر زه مینه جیاوازه بکهین، له باله خانه و ته لاری شار بنواپین. تاکه شتیک مهراقمان بوو، ئه وه بوو جیاوازی خو مان دره نه خهین و سهرنجی که س رانه کیشین. سنی که سی شه که ت و بیپرست و چلکن بووین، ده بوو به زووترین کات بکهینه ئه و ناو نیشانه ی که بهس خودا خو ی دهیزانی له ناو ده ریای ئه م شارهدا که وتوته سهر چ شه قامیک یان ناو چ کوچه یه ک. ده مانزانی شیوه و پوخسار و زمانمان جیگای گومانه، به لام چ چاریکمان هه بوو. دوا ی چاوه روانیه کی که میک دریز تاکسییه کمان چنگ که وت و زه هاو به و زمانه ی که دهیزانی ناو نیشانی چاپخانه کی پرؤفیسور شابه ندهری دا به شؤفیره که. ئال موراد هه ندیک پاره ی مه مه دحه ساری پی بوو، که نه مانده زانی چه نده و نه مانده زانی چی دهکات، به لام زه هاو ده یگووت چه ند پرؤژیک کومه کمانده کات و چه ند نانیکی پی ده خوریت. خاوه ن تاکسییه که شوینه که ی به دوور ده زانی، به لام وهک هه موو شؤفیره سهرسه خته کان که

سوورن له کۆتایی شه ودا پاره یه کیان دهستبکه ویت، ملی ریځای گرتی بهر. پیاویکی بیدهنگ بوو، هه ندیک پرسپاری که می له زه هاو کرد که به ئارامی وهلامی دایه وه. زه هاو له سالانی قاچاغبه ریدا هیته ده که ل قاچاغچیه کانی مه مه ده ساردا سه روکاری بوو بوو، دهیتوانی ئه و وشانه ی دهیانزانیت به دروستی و له شوینی خویاندا به کاریان بهینیت. به پینچه وانه ی منه وه که له سه ر پووی کتیب زمانه کان فیزبوو بووم و ئه گه ری به کارهینانی هه له م بو پسته کان گه وره بوو. دوا ی سه فهریکی دریز که نزیکي سه عاتیکي خه یاند گه یشتینه شه قامی هه بیولای داغستانی. شه قامه که له سه ر بو ئه و سه ر داخرا بوو، ده رابه کان زوریان قفلان لی درابوو، به لام پیده چوو ئه م جیگایه به رۆژ مهیدانی جموجولیکي گه وره بیت. چاپخانه ی ئیعتیما ده سه ری فولکه یه کی گه وره دا بوو، مهیدانیکي به رین و کراوه به رامبه ری بوو، پینانده گووت «ده روزه ی فیرده وس». چاپخانه که بالاخانه یه کی سنی قات بوو، تاکه جیگایه ک بوو له سه ری مهیدانه که دا ده رگای کرابووه وه، من و ئال موراد پیکه وه چووینه ژووری و زه هاومان له به رده رگا که دانا. گه ر تووشی کیشه و را کردنیک به اتباین، زه هاو دوا هیوامان بوو جاریکی تر له م شاره ده رمانبکات، ئیمه بریارمان دابوو گه ر ژیانمان له مه مه ده سار بکه ویته مه ترسییه وه، هه ندیک که لوپهل و نه خشه یه ک بکړین و هه ندیک که س پروتبه کینه وه و دیسان به ره و شاریک و جیگایه کی دیکه بکه وینه ریگا. گه ر زه هاومان له ده سته دایه، هه موو هیوا یه کیشمان له ده سته دا، ئه و هه ر شاره زا و گورگی راسته قینه ی ریگاوبان نه بوو، به لکو له هه ردوو کمان وریاتر و به گو پتریش بوو.

ده می ده رگای چاپخانه که ئوفیسیکی گه وره بوو، ده رگایه ک له ئوفیسه که وه ده چوو هه سه ر هۆلیکی گه وره که تیتدا ئامیره گه وره کانی چاپ وه ک شیت ده نگیان ده هات و چاپیانده کرد. میژیکی دارگویزی زور کۆن و پته و له ناوه راستی ئوفیسه که دا بوو، تا قمیک قه نه فه ی سه وزی تیر،

دۆلایىكى پىر كىتىب، چەندىن تەپلەك كە ھەر ھەموويان چەندەھا جۆرى
 رۆژنامەيان لەسەربوو، شوشەى سەر مېزە گەورەكە خاوين و پاك
 دەبرىسكايەو، وەك بەر لە ھاتنى ئىمە دەستىك شتەكانى رېكخستىت،
 تەنيا پيالەك چاى نيوەخوراوەى لەسەر بوو، لەگەل كۆيەك شەكردا،
 سۆبايەكى نەوتىش لە سوچىندا دەسووتا، دواى نزىكى سى مانگ يەكەم
 جارم بوو پىر بخەمە شوينىكەو لە ژوور بچىت، ھەواى گەرم و ئارامى
 ئۆفيسەكە ھىندە بە لەشم دۆست بوو، گيانم وھا غەربىي شوينىكى
 وھاى كردبوو، دەمويست بى ھىچ مۆلەتيك خۆم بدەم بەسەر قەنەفەكاندا
 و دانىشم. بۆنىكى تايبەتى لە ئۆفيسەكەدا بوو، كە بۆ من جادويى و ھەژىن
 بوو، بۆنى عەتر نەبوو، بۆنى دەرمانى خاوينكردنەوھش نەبوو، بەلكو بۆنى
 شتىك بوو كە بىرمەدەكرد، بۆنى تازەى كىتىب، بۆنى لاپەرەى نووى كە تازە
 لە ژىر مىلى چاپ دىتەدەرى، بۆنى حەرف كە تازە وەك بېچووى بولبول
 لەدايكبوون و خويان بۆ ژيان ئامادەدەكەن. پىم سەير بوو كە بۆنى تىژى
 چاپخانەكە، بۆنى ئامىرەكان، بۆنى مەرەكەبى چاپ، بۆنى كاغەز، لەم
 ماندوويىتى و ترسەدا وھا ئارامدەكەنەو. بۆ ساتىك ھەستم نەكرد لە
 مەمەدحەسارم، بەلكو ھەستمكرد لەسەر زەمىنىكى جاويدام، لە جىگايەكدام
 كە لە سەرەتاي ژيانمەو بۆى گەراوم، شوينىك كە بىئەوھى بە خۆم بزەم
 ژيانم بەردەوام رووى تىكردو. بۆ چركەيەكى كورت ئەژنۆكانم شل بوون،
 دەبوو لەسەر زەوييەكە دانىشم، نەمدەزانى چى بكەم، ھەستىكى بىمانام
 ھەبوو كە لەو كاتەوھى لە دىلاوار دەرچووم، بە نيازى ئىرە ھاتووم و
 بەرەو ئەم جىگايە بەرېگاوەبووم ... من و ئال موراو ھەردووكمەن سەيرى
 شتەكانمان دەكرد، بۆنى شوينەكەمان دەكرد، ھەر دووكمەن چلكن و ريش
 ھاتووبووين، گەرچى بەر لە ھاتنە ناو شار، لەسەر كانىيەك خۆمان
 خاوين كردبوو، بەلام ھەر كەسىكى زىرەك سەيرىكردبايە، دەبيىنى لە
 رېگاي دوورەو ھاتووين و شەكەتين. لەو كاتەدا پياويكى زۆر زلى سەر

پووتاوێ که جووتیک گویی خه‌پش و شوێ هه‌بوو، به‌ له‌فه‌یه‌که‌وه‌ هاته‌ ژوورێ. که ئیمه‌ی بینه‌ی له‌ بری ئه‌وه‌ی به‌هه‌سیت قاقا پیکه‌نی و گووتی «ئه‌وه‌ ئیوه‌ کین؟ براکانم... فه‌رموون... فه‌رموون. چیتان ده‌وێت؟». من به‌و زمانه‌ی له‌سه‌ر پووی کتیب فیری بووبووم سلاو‌مکرد و به‌ ده‌نگیکی له‌رزوک گووتم «ئیمه‌ هاو‌پینی دکتۆر شابه‌نده‌رین، ئه‌مانه‌تیکی تایبه‌تیمان بۆ جه‌نابی پروفیسۆر هه‌تاوه‌، له‌گه‌ل نامه‌یه‌کی خسوسی، ده‌مانه‌وێت ده‌م و ده‌ست چاومان به‌ جه‌نابیان بکه‌وێت». دیاربوو شیوه‌ و قه‌یافه‌تمان به‌ هه‌چ یه‌ک له‌ هاو‌پیکانی پروفیسۆری نه‌ده‌کرد. کابرا فه‌رمووی لیکردین، دانیشین و به‌سه‌رسامیه‌وه‌ سه‌یریکردین و گووتی «ئه‌ها... ئه‌ها... ئیوه‌ هاو‌پینی دکتۆر شابه‌نده‌رن، هاو‌پینی تایبه‌تین. ده‌تانه‌وێت به‌ شه‌خسی خۆی ببینن، ئه‌ها... ده‌تانه‌وێت ده‌م و ده‌ست خۆی ببینن». نه‌مزانی کابرا گاته‌ی به‌ قسه‌کانمان دیت یان به‌ راستی ده‌یه‌وێت تیبگات. من سه‌رم له‌قاند و گووتم «به‌لێ، وایه‌، ده‌مانه‌وێت خۆی ببینن، ده‌موده‌ست، شتیکی زۆر گرنگمان بۆ هه‌تاوه‌». پیاوه‌که‌ له‌فه‌که‌ی دانا و ده‌ستی برد بۆ ته‌له‌فونیکی سه‌وز که له‌سه‌ر میزه‌که‌ دانرابوو و ژماره‌یه‌کی لیندا و وه‌ک یه‌کیک دوودل بیت له‌ وه‌رگرتنی ژماره‌که‌ به‌ چاویکی که‌میک هه‌هه‌ساوه‌وه‌ که‌وته‌ چاوه‌روانکردن. گویم له‌ ده‌نگی که‌سێک بوو له‌وسه‌ر، پیاوه‌که‌ به‌ ریزه‌وه‌ سلاو‌یکرد و به‌ خه‌یرایی هه‌ندیک قسه‌یکرد که‌ من له‌ زۆری تینه‌گه‌یشتم، دواچار گووتی «به‌لێ ئه‌مانه‌تیان پێیه‌، یه‌کیک ئه‌مانه‌تیکی داونه‌تی بیه‌یتن بۆ جه‌نابت». پاش هه‌ندیک قسه‌، پیاوه‌قه‌له‌وه‌ سه‌ر پووتاوێ که‌ سه‌یری منی کرد و پرسی «کێ ئیوه‌ی نارده‌وه‌؟». من گووتم «پروفیسۆر به‌هنام بریکان، پروفیسۆری میژوو و ئاسه‌واره‌ دیزینه‌کان. ئیمه‌ نامه‌یه‌کی تایبه‌تیشمان له‌ جه‌نابی پروفیسۆره‌وه‌ بۆ ئه‌وان پێیه‌، پێی بلی هه‌وره‌کانی دانیال، ئیتر جه‌نابیان ده‌زانیت کێین». کابرا ناوه‌که‌ی پروفیسۆر به‌هنامی بۆ ئه‌وی سه‌ر خه‌ت دووباره‌کرده‌وه‌ و شفه‌ری هه‌وره‌کانی دانیالی پێگه‌وت، که‌ قسه‌یده‌کرد

جار جار به گومانیکيشه وه سهیری ئیمه ی ده کرد و به چاویکی سهیر و سه رسامه وه لینی ده پوانین. دوا یی ته له فونه که ی دانا و گووتی «خوی بوو، جه نابی دکتور بوو، شه خسی خوی بوو». وهک ئه وه ی بیه ویت ئیمه بخاته گومانه وه دوو جار سهیر کردین و گووتی «زور شه که ت دیارن، وانیه، زور شه که ت دیارن... له کویتوه هاتوون؟ به زمانتاندا دیاره خه لکی ئیره نین». من گووتم «ئه گهر جه نابتان که ره م بفرموون و پینگا به ئیمه بدهن، شه خسی دکتور خوی ببینین، ئه وسا له گه ل جه نایان هه موو شتیک باسده که ی». سه ریکی راوه شاندا و گووتی «ته بیعی، ته بیعی. دکتور له سه ره وه چاوه پوانتانه، گهر له گه لمدا بین، من تا لای ئه و ده تانبه م. له خوشبه ختی هه مووماندا ئه وه سالیکه دکتور ماله که شی هیتاوه ته ئیره، ئه وه کاریکی باش بوو. ته بیعی ده تانبه م بۆلای جه نابی دکتور، ته بیعی، خودی دکتور له قاتی سه ره وه یه». من و ئال موراد دوا ی کابرا که ویتین، ئال موراد رهنگی سه ی بوو بوو، هه ردوو کمان به راستی ده ترساین، ئه م ساتانه گرنگترین ساتی ژیانمان بوو، به زه هاومان گووتبوو هه ر بینیت ماشینی پۆلیس لیره نزیکده بیته وه، دوور بکه وه و هه ولبده نه گیریت.

بیئه وه ی پنیوست بیت به ناو هۆلی چاپخانه گهره که دا برۆین، به راره ویکی باریکدا برۆیشتین، به پله که یه کی ته نگه به ردا دوو قات سه ره که ویتین، نه مانزانی قاتی دووهم چی تیدایه، به لام له قاتی سه یه مدا پله که کان له پیش ده رگایه کی دارینی قه شه نگدا ته واو بوون. پیاوه قه له وه که له زهنگی ده رگاکه ی دا و به جۆریکی سهیر هه موو هۆشی کوکرده وه بزانیته ده توانیت خشپه یه ک یان جوله یه ک ببیستیت، گوئ شلکردنی وهک گوئ شلکردنی که سیکی ترساو بوو، که سیک خوی ئاماده بکات تا له گه ل یه که م جوله ی پشت ده رگاکه دا هه لبیت. من له پیش ده رگاکه دا وه ستابووم و ته نیا سهیری روخساری ئه وم ده کرد. بیئه وه ی هه یج ده نگیک بیت، له ناکاو ده رگاکه کرایه وه. پیاوه که کتوپر ده موچاوی گۆرا و خه نده یه کی

مندالانە کەوتە سەر سیمای و بە دەنگیک شتیک لە ڕیایی تیدا بوو گووتی «هۆی جەنابی دکتۆر، خۆتان؟ خۆتان؟». عەجایەب ئەو مەسعود لە مال نییە، یان ئەو تەپۆیە لە ئیستارە خەوتوو». دکتۆر دەرگاکی بە تەواوی کردووە و من و ئال مورادیش بینیمان، پیاویکی کەمیک ورگن و سەرخ بوو، ڕیش و سمیلکی چری هێشتبوو، جووتیک برۆی زۆر گەورە هەبوو، چاوانی ڕەش و گەورە بوون، ڕیشی ماش و برنجی بوو، بەلام قژ و برۆی وەها قەترانی کە هیچ پێکەو نەدەگونجان، ئەو دوو ڕەنگە ناکۆکییەکی جوان و سەرنجراکێشی بەخشیبوو بە پوخساری. دەستیک بیجامە ی سپی لە بەردابوو، چاویلکە یەکی بە دەستەو بوو و بە سەرسامییەو سەیری من و ئال مورادی کرد و بیئەوێ وەلامی کابرا بداتەو، گووتی «بەنام بریکان؟ بەنام بریکان؟ ئەو ئێوەی ناردووە بۆ لای من... ئەو؟». دەنگی پڕبوو لە پرسیار و سەرسامی. من تفتیکم قووت دا و گووتم «بەلێ، پڕۆفیسۆر بەنام، مێژوو... نوس». بە پەنجە ئاماژە ی بۆ کردین و گووتی «خێرا وەرە ژووری، وەرە ژووری». پوویکردە پیاو قەلەوێکە و گووتی «بەلێ خەوتوو... بەلێ. تا بەیانی پلاکاتەکان دەبیت ئامادەبیت... تا بەیانی، ئەمەشەو فتوانی باوەحیز سی جار تەلەفونیکردووە. گەر تا بەیانی کارتەکان کردووە، دەبیت ئامادەبیکەن». قەلەوێکە پێکەنی و گووتی «ئەو چۆن، ئەو چۆن، تەبیعی. ئێوە ئارام بخەون و کارتەکان بە هیچەو نەبیت، پێش سەعات هەشت هەموو شت ئامادەیه ... هەموو ئامێرەکان ئێشەدەکن، مەکینە گەورە کەشمان داگیرساندووە». ئیمە چووینە ژووری، کابرا دەرگاکی توند داخست و بە زمانیکی دیلاواری ساف گووتی «بە راست، بە راست ئێوە لە دیلاواری هاتوون؟ بە راست پڕۆفیسۆر بەنام بریکان ئێوەی ناردووە؟». ئیمە لە ناوەرستی ژوورە کەدا وەستان، مالهەکی پڕۆفیسۆر قاسم، بە مالی پیاویکی زەنگین و پارەدار دەچوو. فەرەشەکانی لە گرانترین جۆری بەن بوون، کورسییەکانی لە قەشەنگترین

جۆری ته‌خته، پوناکی و چلچراکانی ته‌لایی و به‌شکو. من و ئال موراد دوو چلکن بووین، دوو ماندوو، دوو ترساو، دوو سه‌رسام، که به‌ترسه‌وه پیمان ده‌خسته سه‌ر فه‌رشه گرانبه‌هاکان نه‌با پیسبن. هر دوو کمان سه‌یرمان له‌و: دیلاوارییه سافه‌ی پرۆفیسۆر هات. ئال موراد گووتی «به‌لی، به‌لی جه‌نابی پرۆفیسۆر له‌ دیلاواره‌وه هاتووین، من هه‌لگری نامه‌یه‌ک و پاسپارده‌یه‌کم بۆ ئێوه». ئه‌و به‌رامبه‌رمان وه‌ستا و به‌وردی سه‌یریکی کردین و وه‌ک هه‌په‌شه‌بکات، په‌نجه‌ی راوه‌شاند و گووتی «چه‌ند پۆژه به‌ رینگاو، که‌وتوو نه‌ته‌ ناو گه‌رمه‌ی جه‌نگ، ناخۆشی زۆرتان بینیه‌ ... بوخسارتان دیاره‌. وه‌ک له‌ شه‌ر پاتانکردبیت». من به‌ ده‌نگیکی کز گووتم «به‌لی». گووتی «دوامکه‌ون». جاریکی تر ئیمه‌ی به‌ ناو سالۆنیکی جواندا برد بۆ ژوویریکی پازاوه‌ و فه‌رمووی لیکردین دانیشین. ئال موراد به‌ په‌له‌ نامه‌که‌ی پرۆفیسۆر به‌هنامی ده‌ره‌ینا و دایه‌ ده‌ستی و گووتی «ئهم ئه‌مانه‌ته‌شی له‌گه‌لدایه‌، ئهم ئه‌مانه‌ته‌». ئال مورادیش ده‌ستی ده‌له‌رزى، منیش ده‌ستم ده‌له‌رزى. بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌مانه‌ته‌که‌ نه‌که‌ویت، ئال موراد قوتوه‌ پتچراوه‌که‌ی به‌ هه‌ردوو ده‌ست گرت و خستیه‌ به‌رده‌ستی پرۆفیسۆر. هه‌ستمکرد پرۆفیسۆر له‌ دۆخیکی وروژان و نائاسایی دایه‌، به‌ په‌له‌ نامه‌که‌ی کرده‌وه، سه‌ری له‌قاند و گووتی «ده‌ستوخه‌ته‌ جوانه‌که‌ی خۆیه‌تی، به‌هنام ... به‌هنام بریکان». نامه‌که‌ دوو لاپه‌ره‌ی درێژبوو، به‌ خه‌تیکی ورد نوسرابوو. پرۆفیسۆر بیئه‌وه‌ی هه‌تا یه‌کجاریش سه‌ر به‌رزبکاته‌وه، دووجار نامه‌که‌ی له‌ سه‌ره‌تاوه‌ تا کۆتایی خوینده‌وه. به‌ ده‌ستیکی ترساوه‌وه‌ ده‌ستی برد بۆ قوتوی کتێبه‌که‌ و له‌ سه‌ره‌خۆ کردیه‌وه، من کتێبی دانیالم ناسیه‌وه. هه‌مان ئه‌و کتێبه‌ بوو که‌ جاریک له‌ جاران گرتبووم به‌ ده‌ستمه‌وه. هه‌ستمکرد پرۆفیسۆریش ده‌ستی ده‌له‌رزى، هه‌موو گیانی خروشان و سه‌رسامی بوو، له‌به‌ر خۆیه‌وه‌ دووجار گووتی «له‌م شه‌وه‌دا ... له‌م شه‌وه‌دا و ئهم هه‌موو شته‌ سه‌یر و عه‌جایه‌ به‌ ... ئاه له‌ ده‌ست شه‌و». پوویکرده‌ ئیمه‌ و گووتی

«کتیبه‌که هه‌بیه‌تی هه‌یه، دوا نوسخه‌یه له دنیا‌دا، هیچ نوسخه‌یه‌کی تر له‌م کتیبه‌ بوونی نییه، گهر بفه‌وتیت به‌لگه‌یه‌کی میژوویی له‌سه‌ر دونیای دیزین ده‌فه‌وتیت. گونترین کتیبه‌که پیشبینی شه‌ری دینه‌کان، مه‌زه‌به‌کان، نه‌ته‌وه‌کانی ئەم سه‌ره‌مینه‌ی کردوه». سه‌یری‌وو به‌لامه‌وه‌ پرۆفیسۆر به‌هنام به‌ نرخترین پارچه‌ی ناو موزه‌خانه‌که‌ی خۆی نارده‌وه‌ بۆ ئەم پیاوه. به‌لام له‌ دۆخیکدا نه‌بووم پرسپاری وه‌ها بکه‌م و بچمه‌ ناو ورده‌کاری له‌و جۆره‌وه. پرۆفیسۆر که‌میک بونی کتیبه‌که‌ی کرد و وه‌ک توحفه‌یه‌کی به‌ نرخ که‌میک نای به‌ سنگیه‌وه و گووتی «دوای چه‌ندین سال، دوای چه‌ندین سال ده‌گه‌رپته‌وه». ئینجا سه‌یری‌کردین و گووتی «کامتان مورادن، کامتان؟ ... پرۆفیسۆر رایسپاردوه من کومه‌کی موراد بکه‌م». ئال موراد گووتی «ئیمه‌ سی‌که‌سین، هه‌ر سیکمان پنیوستان به‌ یارمه‌تییه، هه‌ر سیکمان ژیانمان له‌ مه‌ترسیدایه، هه‌م له‌ دیلاوار هه‌له‌اتووین و هه‌م له‌ مه‌مه‌دحه‌ساریش بی پشت و په‌ناین و گهر بگیرین نازانین چیمان به‌سه‌ر دیت. به‌لی من که‌ له‌ دیلاوار هاتمه‌ ده‌ره‌وه‌ له‌گه‌ل قاچاغبه‌ریکدا بووم، به‌لام له‌ رینگا که‌وتینه‌ ناو په‌لاماری سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار و هاو‌پیکه‌م کوژرا. هاو‌پیم رینواری زه‌ریاواری و هاو‌پیکه‌ی، هه‌م من و هه‌م کتیبه‌که‌یان پزگارکرد، گهر ئەوان نه‌بوونایه‌ من و کتیبه‌که‌ نه‌ده‌گه‌یشتی نه‌ئیره. ئەوه‌ی لیره‌دا سه‌یره‌ ئەوه‌یه که‌ کاکای زه‌ریاواری خۆی دۆستیکێ شه‌خسی پرۆفیسۆر به‌هنامه، خۆی شه‌ره‌فی ئەوه‌ی پیتراوه‌ روو به‌ روو له‌گه‌لی دابنیشیت و قسه‌وباسیش بگۆرنه‌وه».

پرۆفیسۆر شابه‌نده‌ر سه‌یریکی منی کرد و گووتی «ئهی هاو‌پیکه‌تان کوا، ئەو له‌ کوینییه؟». من به‌ شه‌رمیکه‌وه‌ گووتم «له‌ خواره‌وه‌ چاوه‌ریمانده‌کات. ترسمان بوو هه‌ر سیکمان بینی نه‌سه‌ره‌وه». پرۆفیسۆر گووتی «یه‌کیکتان زه‌حمه‌ت بکیشیت و بچیته‌ خواری، با ئەویش بیته‌ سه‌ری. من مه‌به‌ستم ئەوه‌ نه‌بوو بلیم که‌ ته‌نیا کومه‌کی که‌سیک ده‌که‌م که‌ ناوی له‌ نامه‌که‌ی

پروڤيسۆردا ھاتىيت. بۇ ئىمە ئەو شتىكى نوئ نىيە، لە سالانى رابوردودا پروڤيسۆر بەھنام ژيانى چەندەھا كەسى پاراستوو كە لە مەمەدحەسارەو ھەلھاتوون، ماوھەك مالى ئەو شويىنى حەشاردان و خوشاردنەوئ ئەو كەسانە بوو كە لە دەست فەرمانرەوايانى مەمەد حەسار ھەلدەھاتن، من لىرەو ئەوانم دەنارد بۇ لای پروڤيسۆر و ئەو لەوئ دەيشاردنەو و ژيانى نوئى بۇ دابىندەكردن. من و پروڤيسۆر ھاورىنى مندالىين».

سەيرم لىھات دوو پىاو لە دوو شارى وھا دوژمندا بەمجۆرە دۆست بن. ئەو شەو زەھاویشمان ھىتايە سەرى و دكتور بىئەوئى داواى ھىچ چىرۆك و ھىچ پرونگردنەوھەك بكات، بىئەوئى لە ناوى تەواوئەتیشمان بىرسىت، داواى ئەوئى يەككە لە كرىكارەكانى چاپخانەكەى راسپارد، ھەرچىيەك بۇ خواردن لەم كاتەدا دەستدەكەوئ بىخاتە بەردەممان، لە قاتى دوو، لە ژوورىكى گەرەدا لەسەر سى تەختە خەوى پاك، شويىنىكى نوستنى تاييەتى پىبەخشىن كە لە دوو سالى داھاتوودا دەيىت بە شويىنى مانەو و خەوى ھەمىشەيى من و زەھاو. شەو دكتور شاھەندەر پىنى گووتىن كە بەيانى بە ھىچ جۆرىك لەو ژوورە نەيەنە دەرەو، دەرگای ئەپارتمانەكە دابخەين و دەرگا لە كەس نەكەينەو.

بەيانى من بەر لە ھەمووان ھەستام، شەوىكى بىھۆشانە و بىخەون و مردوئاسام بردبوو سەر. تواناى بىرکردنەوئ لە ھىچ شتىك نەبوو، لە پەنجەرەكەو رۆانيمە شەقامى حەبىبو لا داغستانى و مەيدانى دەروازەى فىردەوس، شەقام و مەيدانىكى زۆر جەنجال و پىراتوچۆ بوون، پىدەچوو شارى مەمەدحەسار لەم مەيدانەدا، توندتر لە ھەر جىگايەكى تر بەھژىت و ھەناسە بدات، ھەموو شتىك لەویدا دەجولا. لە ناوەرەستى مەيدانەكەدا سەكۆيەكم بىنى، وەك بۇ شويىنى ئاھەنگ و كۆبوونەو تەرخان كرايىت. پەنجەرەى ژوورەكەى ئىمە ھەم بەسەر مەيدانەكەدا دەرەوانىت و ھەم

به‌سه‌ر به‌شیکی شه‌قامه‌که‌شدا، تا په‌نجه‌ره‌کان داخراون ژووره‌که‌کپ و خاموشه، به‌لام هینده‌ی په‌نجه‌ره‌یه‌کت کرده‌وه لیشاوی ده‌نگ و هه‌روژی هاوار و زیقه‌ی فروشیاران و وره‌ی ماشین به‌شیوه‌یه‌کی بی‌رحم خویان ده‌که‌ن به‌ژووردا... ده‌نگه‌کان به‌جۆریکن ده‌بیت خیرا په‌نجه‌ره‌که‌داب‌خه‌یت. من ئه‌و به‌یانیه‌ی بۆیه‌که‌مجار بۆنی راسته‌قینه‌ی مه‌مه‌دحه‌سار چوو به‌سه‌رمدا، شه‌ره‌کان به‌شه‌و بۆنیان نییه، ئه‌وه‌م له‌دیلاواریش تاقیکردۆته‌وه، هه‌ر وه‌خت تاریکی ده‌که‌و‌یت، هیدی هیدی بۆنی شه‌قام و کوچه‌کان پاشه‌کشه‌ده‌که‌ن و بۆنییه‌کی سارد له‌هه‌موو شوینیک ده‌نیشیت، به‌لام پۆژ له‌گه‌ل هه‌له‌اتنیدا هه‌م مرو‌ف، هه‌م بۆن، هه‌م هه‌لاوه‌ تایبه‌تیه‌کانی شار له‌خه‌و هه‌له‌دسته‌نینیت. مه‌مه‌دحه‌سار دووه‌مین شاری ژیا‌نی منه‌پێی تی‌بخه‌م، بۆنیکی سه‌یری هه‌یه، که‌پله‌به‌پله‌و جار به‌جار ده‌گۆریت، هه‌ندێ جار وه‌ک تیکه‌له‌یه‌کی عه‌جایه‌به‌له‌بۆنی سیر و خه‌لوز و سملی ژنان، هه‌ندێ جاریش ئاو‌یتیه‌که‌له‌بۆی ترشیات و زیره‌و ئه‌دکۆلۆنی هه‌رزان، هه‌ر جاریک که‌با دیت و ئه‌و بۆنانه‌ دینیت، مرو‌ف له‌ناو هه‌سته‌جیاوازه‌کاندا نوقم ده‌بیت، دواتر دوو بۆی تر ده‌چنه‌سه‌ر لیستی بۆنه‌سه‌یره‌کانی من، ئه‌و بۆنانه‌ی که‌تا ماوم وه‌ک بۆی مه‌مه‌دحه‌سار دینه‌وه‌که‌پووم و له‌هه‌ر جیگایه‌ک بم به‌ئاگام ده‌هیننه‌وه‌... بۆنی خوین و بۆنی سووتان... دوو بۆن هه‌ندیک پۆژ له‌مه‌یدانی فیرده‌وسه‌وه‌تا ئه‌و سه‌ری شار وه‌ک ته‌میک ته‌نک له‌هه‌موو جیگا‌کان ده‌نیشیت. پۆژی یه‌که‌مم ته‌نیا نه‌م‌توانی له‌پشت په‌نجه‌ره‌که‌وه‌سه‌رسامانه‌له‌و شه‌قام و مه‌یدانه‌بنوارم، هه‌ر یه‌ک له‌زه‌هاو و ئال موراد تا دره‌نگ خه‌وتن، ده‌یانویست به‌خه‌وی درێژ، شه‌که‌تی ئه‌و چهند پۆژه‌له‌له‌شی خویان ده‌ربه‌که‌ن. نزیک‌ی نیوه‌پۆ گلیلیک به‌هیمنی ده‌رگای ئاپارتمان‌ه‌که‌ی کرده‌وه‌و جه‌نابی پروفیسۆر به‌خۆی و دوو زه‌رفی گه‌وره‌ی خۆراک و نانه‌وه‌هاته‌ژووری. پروفیسۆر قژی له‌شه‌و په‌شتر و ریشی سپیتر دیاربوو، که‌مینک پوخۆشتر بوو،

شهو هه ژان و سه رسامیهک له چاویدا بوو که ئیستا نه مابوو، ئاسایی و خوشروو دهینواندا. کومه لیک زانیاری داینی له سهه مانه وه و هاتوچو و خوپاراستنمان، به لام گووتی «بهه له وهی هیچ بریاریکی گرنه دهر باره ی چاره نوستان بدهین، دهینت زور بیر بکهینه وه، مه سه له ی گه رانه وه تان بو دیلاوار مه حاله، جهنگ له دوینیه به دریزایی دوو سهه کیلومه تری سنوور گری سه نه وه، گه رانه وه و هاتوچو به سنوور هکاندا بوته مه حال، سه دان هه زار جهنگاوهر له ههه دوولا له شهردان». ده بوو ئیمه و پروفیسور یهک یهک دابنیشین و قسه بکهین، پروفیسور دهیویست باشتین رینگیهک بدوژیته وه بو ئه وهی یارمه تیمان بدات. یه کهم که سیک که قسه ی له گه ل کرد من بووم، له تهک خویدا چوومه ژووریکی جوانی ئاپارتمان هکی خوی، دیار بوو پروفیسور به تهنیا ده ژیا. تهنیا کوریکی بهه دهست له ماله که دا بوو که کاری پاککردنه وه و ریکخستنی نه جامده دا. پروفیسور هه ندیک پرسکاری له من کرد و منیش شتیکی که مم له ژیا نی خوم بو گیرایه وه. پروفیسور شتیکی دهر باره ی ئه وه بیستبوو که فه رمانه وایان له دیلاوار خه لک به تومه تی شیتی ده خه نه قه ره نتینه کان و دوا یی وهک هیزی کار ده یانبه نه سهه سنوور تا ئیشیان پتیکه ن. گووتی «بهلی رۆژنامه کان لیسه به ره وهام قسه له دوژمن ده که ن، هه وال زور بلاوده که نه وه، به لام چه ندی راسته و چه ندی درو مرؤف هیچ کات ناتوانیت تییگات». من گووتم «بهلی جه نابی پروفیسور، له چوار مانگی رابوردو دا یه که مین شیتخانه له دیلاوار دروستکرا، به لام هیچ کات پنه وریکی روونمان بو جیا کردنه وهی شیتی و عاقلی نه بووه، هیچ کات، زور به ی نه خوشه کانمان که سانی ئاسایی بوون که هه ندیک کیشه یان هه بووه، به لام هیچ کات نا کریت وهک شیت وه سفیان بکهین، ئیمه له دیلاوار هیشتا وه ها زیرهک و شاره زانین، بتوانین شیت و که سانی ئاسایی له یهک جیا بکهینه وه». دکتور گووتی «من ماموستای میژووبووم، بواری تایبه تمه ندیم میژووی

شاره کانی خوره لات بووه، دىلاوار هه ميشه جيگای بابه خى من بووه. من تا حه قده سالان له دىلاوار بووم، ئه و کات ده سه لات له مەمه ده سار سه لته نه تى بوو، سولتانی مەمه ده سار خۆى به سولتانی دىلاواريش ده زانی، باوکم پزىشکى سوپای مەمه ده سار بوو، من له دىلاوار له دایکبووم، دایکم دىلاواری و باوکم مەمه ده سارییه. پروفیسۆر به هنام هاوڕێى مندا لیم بوو، له ته مه نى پازده سالی دا پیکه وه خولای دروستکردنى زنجیره یه ک موزه خانه ی گه وره له دىلاوار و مەمه ده سار و شاره کانی تر که وته سه رمان. بیروکه ی موزه خانه ی دىلاوار که دواتر پروفیسۆر هه موو ژيانى خۆى بو ته رخانکرد، بیروکه ی هه ر دوو کمان بوو، به لام من ته مه نم شازده سالان بوو که شوڤر شگرتانی دىلاوار توانیان سوپای ئیمه ده ربکه ن، من و خیزانم گه پراینه وه بو مەمه ده سار، به لام به هۆى دایکم و خزمه کانییه وه هه ميشه له په یوه ندیدا بووین. من و پروفیسۆر دواى ئه وه په کترمان نه بینیه وه، به لام چه نده ها ساله، هه تا مانگی کیش تینه په ریوه بیته وه ی ناگامان له یه ک بىت. هه ر دوو کمان میژوو مان خویند، ئه وه خولای هه ر دوو کمان بوو، له کاتى نویسنی دکتورا که مدا گه لیک سوودم له شاره زایى و لیزانینی به هنام وه رگرت». پروفیسۆر به پینچه وانیه ی ماممه وه که قسه یده کرد هیچ کات چاویلکه که ی نه ده کرده چاوى، به رده وام به ده ستیه وه بوو، گه ر چاویلکه که شى بکرا یه ته چاوى قسه ی نه ده کرد، به لکو شتیکی ده خوینده وه. من گوتم «من ناتوانم، بلیم که دۆستیکی نزیکى پروفیسۆرم، به لام چه ند جار یه کدی مان بینیه. له چوارچی وه ی ئه و ئه رکه دا که هه ر مروفیک به رپر سیاری یه کیک بگریته ئه ستوى خۆى، هه ر مروفیک مروفیکى تر رزگار بکات، من ده بوو به شداریم، من پشتر هه له یه کى کوشنده م کردبوو، پروفیسۆر ده یگووت، بۆئه وه ی خۆم پاکبکه مه وه ده بىت مروفیک رزگار بکه م. من له ویدا زه هاوم ناسی، گه رچى تا ئیستا ئه و زیاتر کومه کى به من کردوه، به لام هه ر ئه و به رپر سیاری تییه م به رامبه ر پروفیسۆر

بەرەو ئىرەى ھىنام». پروفىسور لە چەكمەجەكەى بەردەمىدا ھەندىك گەرا و نامەيەكى دەرھىنا، گووتى «بەلى تۆ لەسەر ھەقى، ئەو نامەيەكى پروفىسور دەگەرپتەو بۆ نزىكى دوو مانگ لەووبەر، لەویدا ھەموو شتىكى بۆ نوسىوم، دەربارەى كوشتارەكان، دەربارەى سەربىنەكانى ناو شار، دەربارەى سووتانى ماله غەوارەكان... سەيرە لە ھەمان كاتدا كە لە دىلاوار سەربىن و ترس دەستى پىكرد لە مەمەدحەسارىش سوپا و ھىزە تايبەتەكانى ئىمام سوبحان دەستيان بە ترساندن و كوشتن و تۆقاندن كرد. گەر راستگو بىم ئەو شتانه لىرە پىشتريش دەستيان پىكرد، زۆر پىشتىر... من و دكتور بەھنام ھەمىشە سەرمان لەو سۆرماو، دىلاوار و مەمەدحەسار وەك ئاوينەى يەكن، ھەر شتىك لەوى پروودەتات بەجۆرىكى تر، بە شىوہەكى پىچەوانە لىرەش پروودەتات. دوو شارن تەواوكەرى يەكن، گەر مەمەدحەسار نەبوایە دىلاوار دروستیدەكرد، گەر دىلاوارىش نەبوایە مەمەدحەسار دروستیدەكرد».

پروفىسور پىنگوتم كە لە مەولا ھەر بە دكتور قاسم ناوى بەینىم. بەلایەو گرنگ بوو من دەمەوئىت چى بكەم. بەشەرمەو گووتم «جەنابى دكتور قاسم، من و زەھاو بە ئارەزووى خۆمان نە ھاتوینەتە ئىرە، ھاتنى ئىمە لە بەر ئەوہە ھىچ رىگايەك نەبوو پىیدا بگەرپىنەو، بە ناچار ئاراستەى مەمەدحەسارمان گرتە بەر. گەر بكرىت ماوہەك خۆمان حەشاربدەین تا رىگاكان ئاساى دەبنەو، دوا ئەو كۆمەكمانبكەن تا بڕوینەو دىلاوار». دكتور پىكەنى و گووتى «كى چوزانىت ئەم جەنگە چەند دەخايەنیت، چىتر پەرىنەو بە چىاكاندا بۆ دىلاوار ئاسان نىیە. دەبىت حسابى ئەو بەكەین كە جەنگ درىژ دەبىتەو، دەبىت ئەو بخەینە بەرنامەو كە ئىوہ ناتوانن بگەرپىنەو بۆ دىلاوار. ئىستا پروفىسور لاى سەى ئەسلان دىلە، سەى ئەسلان پىاوئىكى شەرانىیە، ئومىدەوارم دكتورى ھاوپىمان سەلامەت بىت. من گەرچى ئىمانىكى زۆرم بە پارانەو نىیە، بەلام دوعاى بۆ دەكەم، دلىام

شتیک که زۆر دلی خودا رازیده کات، دوعای ئهوانهیه که ئیمانیان نییه. دوعای بیثیمانان کهر به لگهش نه بیته له سهه بوونی خودا، به لگهیه له سهه لاوازی ئینسان. ئیوه لای من وهک ئه مانه تی پرۆفیسۆر وان. به هنام پیاویکه پزگار کردنی مرۆف به ته نیا ئیشیکی گرنه ده زانیت که له سهه زهوی ماییت. من ناتوانم پیت بلیم تو کهی ده توانی بجیته وه دیلاوار، جهنگ هیتا له سهه تادایه ... جهنگیکه چهند ساله خویانی بو ئاماده ده کهن. به لای به داخه وه مه مه ده سه سارییه کان له پیشه ویدان، هیرشی یه که میان گورزیکه کوشنده بوو له دیلاوارییه کان که پیده چیت کالفامی و نارپیکه کونیان هه وهک خوی ماییت».

نه که پانه وه بو دیلاوار، لای من زۆر سهخت بو، له ناکاو بوو بووم به عاشقی ئه و شاره. غه ربیی واده کات مرۆف بیرى ناخۆشترین بۆن و ویرانه ترین کوچه و به دترین که سی شاری خوی بکات، منیش له و یاسایه به ده ره نه بووم و ئه و هه سته ی که ئیتر ناگه پیمه وه بو دیلاوار، ئازاری دهدام. هه ره له ویدا و له به رده م دکتۆردا چاوانم پرپوون له ئاو و هه لچوونیکه عاتیفی به رگه روی گرتم و ده ستمکرد به گریان. دکتۆر هیمنیکردمه وه و گووتی «غم مه خو، من له پۆژانی داها توودا، سی شونا سنامه تان بو ده رده هینم، خۆشه ختانه چهند سالیکه مه مه ده سه سار پرپووه له کریکاری بیانی که له ئه لانا باد یان که ربوله وه دین، زۆریان زمانی ئیره به باشی نازانن یان به شکاوی قسه ی پیده کهن، زۆربه ی خنده که کانی جهنگ، کاره لوژیستیکیه کان ئه و کریکاره هه رزانه بیانیانه ده یکهن، له به ره ئه وه خه لک به بینن و ده نگ و په نگیان راها توون. له م پۆژانه دا ده ولت کاریکی زۆری به چاپخانه که ی من هه یه، ده توانم له ریگای په یوه ندییه کانمه وه و به هوی زۆربوونی کاره کانمه وه کریکاری نوی دابه زرینم. له سالانی رابوردوودا کیشه ی زۆرم له گه ل ده سه لاتدارانی مه مه د حه ساردا بووه. چاپخانه که م تاکه چاپخانه ی مه مه ده سه سار بوو که کتیپی زانستی و فه لسه فی و ئه ده بی

چاپدەکرد، جارێک ئاگريان لەم بالاخانەيە بەردا و خەريک بوو ھەموو شتێک بسووتیت. پوژیک سەرۆکی ھەيئەتی کولتور و پەرەدە بانگیکردم و گووتی کابرا تۆ چیت دەویت، بۆ سوار گای ھار بوویت، بۆ زیان لە خۆت دەدەیت، بۆ جۆرە کتیبیک چاپدەکەیت لەگەڵ سەلیقە و کولتووری ئێمەدا ناگونجیت، لە مەمەدحەسار لە چاپخانەيی تۆ باشتري تیدا نییە، خۆت ھەلیژیرە یان چاپخانەکەت بۆ بسووتینین یان کار و پلاکات و کتیب و بلاوکراوەکانی ئێمە چاپیکە، ھەم بۆ ئیمانەت باشە و ھەم بۆ گیرفانت. بەلێ کابرا ئاوەھا بێ پێچ و پەنا بوو لەگەڵم. ھەر ئێو پوژە چی کتیبی زانستی و ئەدەبیم لایبوو دامەووە بە خواوەنەکانیان و ناوی چاپخانەکەم لە چاپخانەيی پوژینگەرەییووە کرد بە چاپخانەيی ئیعتیماد و دەستکرد بە کارکردن لەگەڵ دەولەتدا. سالانی پێشووتر، دەمیک دەولەتی سەلتەنەتی لەسەر کار بوو، سێ سال زیندانم چەشتبوو، چیت بەرگەي دیلیم نەدەگرت. نا بابە ... نا، من قارەمان نیم، پیاویکی ئازا نیم، کەسێکم دەمەویت مایکی خۆشم ھەبیت و بژیم، بەلام گەر کاریکی باشم لە دەست بیت و بزنام گەردنم بۆ ژیر چەقۇ نابات، دەیکەم. نا ھیچ کات قارەمان نیم، لیت تیک نەچیت، کەسی باش و قارەمان دوو شتی جیان، قارەمان لە پیناوی ئەوانیترا دەمریت، بەلام مرقۇی باش، مرقۇی وەک من تەنیا چاکەیک دەکات کە بزانی پنی ناسووتیت. من تا بزنام ناسووتیم لەگەڵتانم، لە پشتتانم، کۆمەکتان دەکەم، بەلام وامەزانن من قارەمانم، من پیاویکم چوومەتە تەمەنەووە و دەمەویت ژیانم لێ تیک نەچیت ...».

قسەکانی پروفیسۆر کەمیک منیان ترساند، بەلام ئەزموونی ھەفتە و مانگ و سالم لەگەڵ پروفیسۆردا ئەو ھەستەي نەدا بە من کە ئەو کەسیکی خراپ یان ترسنۆک بیت.

دکتۆر ھەر بەو جۆرەي کرد کە خۆی گووتی، شوناسنامەي دوو

هاولاتی خەلکی ئەڵا ئابادی بۆ دەرھیناین کە دەمی سالا بەھوی شەری ناوخوی هەریمە کەیانەو و روو لە مەمەدحەسار دەکن.

قەسەکانی ئال موراڤ لەگەڵ پڕۆفیسۆر قاسمدا جیاوو لەگەڵ ئیمە. ئال موراڤ بڕیاریدا بوو لە مەمەدحەسار نەمێنیتەو و ملی ڕیگیەکی سەخت بگریت و روو لە بەندەرە دوورەکانی سەر ئاوی باشوور بکات، تا لەوێو هەولێدات بەرەو خۆرئاوا بپەریتەو. دەبویست دووبارە بە قاچاغ پووبکاتە کوفیان و لەوئ ماوێەک ئیشبکات و پارە کۆبکاتەو و ئینجا بەرەو «بەندەرەبا» یان «تەرابزوی» بپروات و لەوێو بۆ هەتاھەتایە خۆی ونبکات. بڕیارەکە ئال موراڤ بۆ من مایە ئلەنگی بوو، ئەو کۆرە لووت زبیکاووییە، چاوکالە کە چەند پوژیک لەوێو بەرمانداری کوشتبوو، لە هەلگیرسانی ئاگری ئەم شەپەدا بەشداربوو، ئەندامی تیپە بەدناوەکانی سە ئالەسلان بوو، کەچی شتیکی وەھا ترسناک و نااسایی تیدا نەبوو، جیا بیکاتەو لە کەسانی هێمن و باش کە من لە ژیانمدا ناسیوم. پیاوکۆژ و فریشتە هەندێ جار تەنیا موویەکی باریک لە یەکیان جیادەکاتەو، ئەو مووێش زۆر جار بە چاو هەر نابینریت. ئەوێ دەمزانی دەپروات و نایبینمەو و غەمگینی دەکردم. مانەوێ ئەو لە مەمەدحەسار ترسناک بوو. چیرۆکی هەلھاتنی ئەو لێرەش بابەتی قسەو بایسی پوژنامە و تەلەفزیۆنەکان بوو، ناوی ئەو سەربرد و حیکایەتی پوژ بوو. پڕۆفیسۆر چەندەھا پوژنامە ی چاپی مەمەدحەساری پیشاندابوو کە بە شیوەی جیاوازی ناوی ئەو و ژیا نی ئەو و چارەنوسی ئەویان نوسیووەو، خۆشەخت بوو لەوێ کە ویتە یەکی ڕۆشنی وەهای نەبوو، پوختساری بە ڕوونی دەر بخت. پۆلیسی نەهینی دیلاوار رایگە یاندبوو کە ئال موراڤ دوا ی جیبە جیکردنی تاوانەکە ی چوو و بۆ مەمەدحەسار. پڕۆفیسۆر دڵنیا بوو، کە سیخوڕ و هەوالدزەکانی مەمەدحەسار گرتنی ئال موراڤ بە دەستکەوتیکی میژوویی دەزانن تا بیهێننە سەر تەلەفزیۆنەکان و بلێن کە ململانی ناوخۆکانی دیلاوار وەھا

خويناۋى بوو، كوشتىنى فەرماندار تەنيا بەشىكە لە سافکردنى حىساب لە نىوان كۆدەتاجىيەكانى بنەمالەى قەرەقازانى و بنەمالەى ماروفىدا. چىرۆكىك بە راي ئەوان ھىندەى تر ئاگرى دەکرد بە دووبەرەكىيە ناوخۆيەكانى دىلاوارد. پروفىسۆر توند و سەرسەختانە پىنى داگرت كە ئال موراڧ تا لىرە بىت نايىت بچىتە دەرى و ئەپارتمان و شوپىنى خەۋەكە جىبھىلىت، بە پىچەۋانەى ئىمەۋە كە دەبوو زوو دابەزىنە چاپخانە و ۋەك دوو كرىكارى خەلكى ئەلئاباد بە ناۋى «خەسەن تاج» و «ئەمىن لاھور» ەۋە كاربەكەين. كە ئال موراڧ پىنى راگەياندم كە پروفىسۆر لە پۇژانى داھاتوۋدا كەسىكى بۇ دەۋزىتەۋە و پەۋانەى كوفيانى دەكات مەن دەستىكرد بە گريان. ژوورەكەمان دەفتەرىكى گەۋرە و ھەندىك قەلەمى تىدا بوو، بە دەم فرمىسك و ھەنسكەۋە، دەفتەرهكەم خستە بەر دەست و گوۋتم «براى باش، كە برىارتداۋە بە جىمان بھىلىت، ئەم ماۋەيە چىرۆكى ژيانى خۆتم بۇ بنوسەۋە، كى دەلىت مەن پۇژىك لە پۇژان كىتېيك لەسەر ئەم پۇژانە و ئەم گەشتە نانوسم. مەن گەمژەم ھەموو كارىكى خراپم لە دەست دىت، ھەتا كارى نوسىنى كىتېيكىش، كە دلىنام توانا و لياقەتىم نىيە». ئال موراڧ بە غەمگىنىيەۋە دەفتەرهكەى لابرڧ و گوۋتى «براى زەرياۋارى، مەن زور ئەھلى قەلەم و دەفتەر نىم، راستە لە چاۋ خەلكى ترڧا عەشقىكى زورم بۇ كىتېب ھەيە، بەلام ھەرچى پەيۋەندى بە ژيانمەۋە ھەيە، دەتوانم تا دەرپۇم ھەموو شتىكت بە وردى بۇ بگىرپمەۋە و تۇش دوايى بەۋجۇرە بىنوسەۋە كە خۆت دەتەۋىت».

ئىتر لەو شەۋەۋە ئال موراڧ دەستىكرد بە گىرپانەۋەى چىرۆكەكانى خۇى.

له‌دوای کوشتنی فرماندار به سه‌عاتیک، میر سه‌لیمی قهره‌قازانی و حاکم یاسینی قهره‌قازانی و رهنمأرا هر سیکیان له گردی جیلوه‌دار له به‌ردهم مالی سه‌ی ئه‌سلاندا دابه‌زین. کورته‌ی هه‌واله‌که‌یان ئه‌وه‌بوو که به‌لی فرماندار کوژراوه و هر ئیستا ده‌بیت هی‌زی باغه‌وانه‌کان له‌گه‌ل ئه‌و تیپه‌چه‌کداره‌ی قهره‌قازانییه‌کان دروستیان‌کردوه ته‌واوی دیلاوار بخه‌نه ژیر ده‌ستی خویان و ده‌م و ده‌ست مالی هه‌ندیک له ماروفیه‌کان گه‌مارؤ بدرین و ته‌واوی ده‌سه‌لاته‌کان بخزینه ژیر ده‌ستی لیژنه‌یه‌کی به‌پروه‌بردن و حوکه‌وه که له‌م چوار که‌سه پیکه‌اتبیت. سه‌ی ئه‌سلان دلنیا‌بوو قهره‌قازانییه‌کان له کیشه‌یه‌کی گه‌وره‌وه گلاندویانه، یه‌کیکیان بؤ کوشتنی فرماندار به‌کاره‌یناوه که هه‌موو که‌س ده‌زانیت قوتابی و موریدی ئه‌و بووه. جگه له‌وه‌ی مل بؤ گه‌مه‌که‌یان بدات چارینکی تری نه‌بوو. تا ئیواری ده‌بوو دوو جار پیکه‌وه له‌گه‌ل حاکم یاسیندا له ته‌له‌فزیۆندا ده‌ربکه‌ون و ئیشکردن به هه‌موو یاساکان هه‌له‌سیرن و خویان وه‌ک فرمانره‌وا‌ی کاتی دیلاوار رابگه‌ینن. ئه‌و تیپه نه‌هینییه‌ی سه‌ی ئه‌سلان بؤ جۆشدان و پروپاگه‌نده دروستیکردبوو، بیئه‌وه‌ی بگه‌رینه‌وه بؤ خودی سه‌ی، بۆنی هه‌موو مه‌ترسییه‌کانیان کردبوو، هر ئه‌و شه‌وه له‌چه‌نده‌ها گه‌ره‌کدا رهنیوانی گه‌وره و په‌یامی پشتگیریان بؤ سه‌ی ئه‌سلان نارد... سه‌ی

ئەسلان لە وتارى يەكەمىدا پياوگۆژەكانى مەمەدخەسار و دوژمنانى ئەبەدى گەلى دىلاوارى بە كوشتنى فەرماندار تاوانباركرد، داواى لە خەلكى دىلاوار كرد تىكرا چەك ھەلبگرى و ناوى خويان لە سوپاي باغەوانەكاندا بنوسن و تەيار و ئامادە بۇ جەنگ لە دۇخى ئامادەباشىداين. سەيى وەك ھەميشە ھەموو پەشۈكان و دوودلىيەكى خۇى لە دوژمندا خالىدەكردەو. نەجمەى ئايىشە گۆل و تىپە نەينىيەكانى، شەوانە سەدان و ھەزاران كەسيان دەھيتايە سەر شەقام و ناو گۆرەپانەكان و سروديان بە سەي ئەسلاندا دەخويند. نەجمە بە جۆرىك گەرمى ئەو پۆژانە دەژيا، سەرما لە جەستەيدا نەما بوو. قەرەقازانىيەكان لە دلەو ە زۆر نىگەرەن بوون، بەلام ھىزى خويان بە جۆرىك نەدەيىنى سەي ئەسلان بتوانىت بيانخاتە كەنارەو. ئاشكرابوو تاكە كەسيك كە دەتوانىت دىلاوار بجولينىت سەي ئەسلانە. ئەسلان پياويكى دوودل بوو، ھەم دەترسا و ھەم لەزەتیشى لە دەسەلاتى خۇى دەيىنى. ھەر ئەو پۆژەى كە دەسەلاتە تازەكانى خۇى زانى، يەكەم جىگا ناردى دابخريت مۆزەخانەى دىلاوار و سەنتەرى كولتورى ھاوچەرخ و كىتبخانەى ئەسخيلۆس بوو. تەماحىكى گەرەى ھەبوو لە داھاتوودا مۆزەخانە گەرەكەى بەھنام بگۆرىت بۇ ئەو مۆزە خورافى و پىرۆزەى لە خەيالىدا بوو «مۆزەى مىران». ئەو جىگايانە شوينى كۆبوونەو ەى ئەو نوسەر و پۆشنبىرانە بوون كە بە دەنگى بەرز رەخنەى سەي ئەسلانان دەكرد و بە دەسەلاتخوازيكى نەخۇشيان ناودەنا. ھەر شەوى يەكەم زىاد لە دوازە نوسەر و شاعىر و پروفىسۆر گىران و رەوانەى گرتووخانەى نەينى كران. لە بەرامبەر ئەو ەدا سەي ئەسلان دەيوست كارىك بكات لە گردى جىلوەدار دووربەكەويتەو ە و جىگايەك بۇ خۇى بگريت تىندا ھەست بە دلىيايى بكات، بەلام لە دلەو دەترسا. ھەفتەيەك لەو ەوبەر لە ھەندى كەسى دلسۆزەو ە خەبەرى بۆھات كە رەزمئاراي قەرەقازانى تەماحىكى بيويىنەى خستوتە بەر فەراسە رەش، سەرۈكى تايىبەتى پاسەوانەكانى ئەو،

تا له‌گه‌ل قه‌ره‌قازانییه‌کان ئیشبکات و هه‌موو زانیارییه‌کی تایبەت به‌هاتوچۆ و بیرکردنه‌وه‌ی سه‌ی ئه‌سلان بداته‌ ئه‌و. فه‌راسه‌ په‌ش که‌ستیکی د‌لسۆز بوو، وه‌فادارییه‌کی بی‌ئینه‌ی بۆ ئه‌سلان هه‌بوو، به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا خۆی هیچی لای سه‌یی نه‌درکاندبوو. ئه‌وه‌ به‌ جۆریک له‌ جۆره‌کان د‌لی ئه‌سلانی کرمی کرد و له‌ فه‌راس که‌وته‌ دوود‌لییه‌وه‌. سه‌ی ئه‌سلان نه‌یده‌توانی وه‌ها ئاشکرا فه‌راس دووربخاته‌وه‌، به‌لام چه‌ندین شه‌و بوو ئارام نه‌ده‌خه‌وت، به‌رده‌وام راده‌چله‌کی، ده‌رگا‌کانی توند داده‌خست و هه‌ولی ده‌دا زۆرترین پ‌شوو و کاری ده‌ره‌کی بداته‌ ده‌ست فه‌راس تا له‌ خۆی دوور بیت. ئیستا که‌ پۆزانه‌ ده‌رده‌چوو، هه‌میشه‌ فه‌راسی له‌ بنکه‌ جیده‌ه‌شت و خه‌لکانیکی تری وه‌ک پاسه‌وان له‌گه‌ل خۆیدا ده‌برد. له‌ د‌وای کوشتنی فه‌رمانداره‌وه‌ هه‌موو پۆزیک ده‌بوو وتار و کۆبوونه‌وه‌ی گه‌وره‌ له‌ مه‌یدانه‌ جیاوازه‌کاندا سازبکات، گه‌رچی به‌و په‌ری جۆش و له‌ خۆ بوورده‌یییه‌وه‌ تین و تاوی ده‌دایه‌ گه‌نجانی دی‌لاوار تا بچن بۆ جه‌نگ، به‌لام هه‌میشه‌ ترستیکی قوول و نادیار له‌ چاویدا بوو. ئیستا نه‌یده‌زانی جگه‌ له‌ ئال موراد ئاخۆ ده‌بیت قه‌ره‌قازانییه‌کان چه‌ند قه‌ناسی دیکه‌یان بلاوکردبیته‌وه‌ و جگه‌ له‌ فه‌رماندار ک‌تی تر له‌سه‌ر لیسته‌که‌یان بیت. زۆر ئیواران وه‌ک جاران ده‌چوو بۆ خ‌وانه‌که‌ی میر سه‌لیمی قه‌ره‌قازانی، خۆی وه‌ک پیاویکی د‌لسۆز و بی‌ت‌ماح پ‌یشانده‌دا، به‌لام هه‌ر تیکه‌یه‌ک ده‌یخوارد، هه‌ر شه‌رابیک هه‌لیده‌دا، به‌ گومانه‌وه‌ تامیده‌کرد، به‌ دوود‌لییه‌وه‌ ق‌ووتی ده‌دا، به‌رده‌وام پ‌یتی وابوو ئه‌م سف‌ریه‌ د‌وا سف‌ریه‌تی و ئه‌م تیکه‌یه‌ د‌وا تیکه‌یه‌تی.

هه‌والی په‌لامار و ه‌یرشی گه‌وره‌ی مه‌مه‌دحه‌سار هه‌موو شتیکی له‌ دی‌لاوار گۆری. شه‌وی یه‌که‌م که‌ ه‌یرشه‌کان ده‌ستیان پ‌یکرد، ه‌یزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار ده‌یان کیلومه‌تر هاتنه‌ ناوه‌وه‌ و سه‌دان سه‌رباز و ئیشکه‌ری دی‌لاواریان به‌ دی‌ل گرت. زۆرینه‌ی ئه‌وانه‌ی گیران له‌ به‌تالیۆنه‌کانی کاربوون که‌ ئیشیان خه‌نده‌ک ل‌یدان و په‌ناگا دروستکردن بوو، خ‌ودی سوپای دی‌لاوار

لهو هیزشه دا گورزیکی کاریگه ری نه خوار دبوو. به لام هه والی په لاماره که ترسیکی بیوته ی له دیلاوار خسته وه، هیزه کانی مه مه دحه سار به درنده یی و بیړه حمیان به ناوبانگ بوون، چه ندین سال له وه و بهر که دیلاوار ژیردهستی نه وان بوو، قه سابخانه و کومه لکوژی گه وره یان نه نامادبوو که تا نه مړو له یاده وهری خه لکدا زیندو بوون، له گه ل هاتنیان بو نه مدیو سنوور دوو گوندیان به ژن و پیاو و گه وه و منداله وه سهر برپیوو. سهدان که له سهریان خستبووه سهر یهک و له پالیدا وینه یان گرتبوو. وینه کان ههر زوو له دیلاواریش بلاو بوونه وه. ههر به یانی یه کم دهیان هه زار خوبه خش که ناوی خویان له بنکه کانی ناوونوسین تومار کردبوو چوونه ریزی سوپا یان بوون به باغه وانه کانی دیلاوار و به خیرایی چه کیان وهر گرت و به رهو به ره کانی پیشه وه ره وانه کران. ده لین لهو سهرده مه دا مامه سیام ته وای سهنه ره که ی چولکردوه و جگه له هندی شیتی دهسته پاچه و بیکه لک، که سیکي نه وتو نه ماوه نه یئیریت بو پیشه وه ی شهر. سه ی نه سلان ههر نه و روزه و تاریکی ناگرین بو میلله تی به شهره فی دیلاوار له ته له فزیونه وه پیشکه شده کات و میژووی دیرینی دیلاوار و ترسه ره واکانی خه لک و ته ماحه کوشنده کانی دوژمنان ده هینته وه بیر، و تاره که ی نه سلان وها پر خروش ده بیت، زورینه ی خه لک ده خاته سهر که لکه له ی چهک هه لگرتن و خو کوتان به رهو مردن له پیناوی دیلاواردا، ههر نه و روزه نه ئیشی کهسانی وهک نه جمه و نامیره کانی تری پرپاگهنده وها کاریگره ده بن، شه وان کولان و کوچه کانی دیلاوار پرده بن له رپریشتن و سرودخویندن و دروشمدان، به روزه گوره پانه کان و شه قامه کان ده بن به شوینی لایه نگرانی شهر، له زور جیگادا مالی هه ندیک خه لکی غه واره که گومانی دوژمنیان لی ده کریت ده سووتینرین. به فرمانی سه ی نه سلان و قهره قازانییه کان ههر که سیک دهستی چه کی گرت ده بیت په یوهندی به هیزه کانی پاراستنی دیلاواره وه بکات. وهک ده لین لهو روزه مه مامه سیام

به‌رده‌وام له رادیۆ و تله‌فزیۆن و پۆژنامه‌کاندا قسه‌یکردوه، باسی له‌وه کردوه که ئیستا ئاشکرایه دوژمن نه‌وه‌ک ناتوانیت بمانه‌زینیت، به‌لکو به‌جۆریکی به‌رچاو هه‌موو توانا شاردراوه‌کانی ئیمه‌ی ته‌قاندۆته‌وه. ئیمه‌ چیتر له‌ فه‌رمانبه‌ر و موچه‌خۆری بی‌کار و بی‌به‌ره‌مه‌وه هه‌موو بووین به‌ جه‌نگاوه‌ری مه‌زن و شه‌رکه‌ری ئه‌فسانه‌یی. وه‌ک ده‌لێن مامه‌ سیام له‌و سه‌رده‌مه‌دا بۆ خۆی ئامی‌ریکی گه‌وره‌ی پروپاگه‌نده‌ بووه، به‌ پۆژ له‌ قوتابخانه‌ و له‌ سه‌نته‌ره‌ پێشه‌یه‌یه‌کان و له‌ زانکۆکان گه‌نجانی بۆ جه‌نگ ئاماده‌کردوه، به‌ شه‌ویش له‌ تله‌فزیۆنه‌کانه‌وه، به‌رنامه‌ له‌ دوا‌ی به‌رنامه‌ و که‌نال له‌ پشتی که‌نال قسه‌یکردوه. هه‌ندێ شه‌ویش و له‌ هه‌ندێ بۆنه‌دا له‌ پال حاکم یاسین و سه‌ی ئه‌سلاندا ده‌رکه‌وتوه و به‌رده‌وام یه‌کیک بووه له‌وانه‌ی مشتێ گرمۆله‌کردوه و ده‌ستی به‌رزکردۆته‌وه و قۆلی وه‌ک نیشانه‌ی هیز و به‌رخۆدان راوه‌شاندوه. ئه‌وانه‌ی ئیستا چیرۆکی ئه‌و پۆژگاره‌ ده‌گێرنه‌وه، ده‌لێن باغه‌وانه‌کان له‌ ناو دیلاواردا پۆژ دوا‌ی پۆژ بوونه‌ته‌ هیزکی بێ جله‌و که‌ هیچ که‌س نه‌یتوانیوه به‌ر به‌هه‌وا و هه‌وه‌سیان بگریت. له‌ سالانی جه‌نگدا مامه‌ سیام دوو ئیش ده‌گریته‌ ده‌ست، به‌ سه‌ریک ده‌بیته‌ سه‌روکی ئه‌و لیژنه‌ پزیشکیه‌ی که‌ کاری پشکنینی ئه‌و سه‌رباز و جه‌نگاوه‌رانه‌یه‌ که‌ تووشی کێشه‌ی ده‌روونی ده‌بن، به‌ سه‌ریکی دیش ده‌بیته‌ مامۆستا له‌ سه‌نته‌ریکی په‌روه‌رده‌ و ئاماده‌کردندا که‌ به‌ فه‌رمانی سه‌ی ئه‌سلان بۆ هه‌لبژارده‌یه‌کی تایبه‌ت له‌ جه‌نگاوه‌ران داده‌مه‌زری‌ت. ده‌لێن له‌و ماوه‌یه‌دا که‌ سه‌روکی ئه‌و لیژنه‌ پزیشکیه‌ بووه که‌ ده‌بوو پشکنینی ده‌روونی بۆ سه‌رباز و جه‌نگاوه‌ره‌ نه‌خۆشه‌کان بکات، ده‌یان نه‌خۆشی به‌ تۆمه‌تی درۆکردن و خۆشیتکردن و خۆ دزینه‌وه له‌ فه‌رمان داوه‌ته‌ ده‌ست تیپه‌کانی تیرباران.

دوا‌ی سه‌رکه‌وتنی یه‌که‌می هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار، ده‌بوو خێرا هیزکی زۆر له‌ سوپا و تیپه‌ چه‌کداره‌کانی دیلاوار له‌ دوو هیلی نویدا

جیگیر بکری نه وه. هەر شهوی یه که می په لامار، کۆبوونه وه که یه په له ی نه جو مهنی نوی حکومه تی دیلاوار، لیوا هورمزی قه ره قازانی وه که فرمانده ی گشتی هیزه کان ده ستی شانه کات. کۆبوونه وه که له کوشکی میر سه لیمی قه ره قازانی و به ئاماده گی سه ی ئه سلان به پریوه ده چیت... ئیستا لیوا هورمز به پاله وانی به رگری داده نریت، هەر ئه و شه وه خوی و هیزیکی دوو هه زار سه ربازی له به رزاییه کانی ئافیانبه ر پینگا له په لاماریکی گه وره ی مه مه دحه سارییه کان ده گرن بۆ سه ر دیلاوار. لیوا هورمز یه ک هه فته ی ریک، هه موو هیز شه گه وره کانی دوژمن بۆ سه ر دیلاوار تیکده شکینیت، هه ندیک ئه وه به به نر خترین هه فته ی میژووی دیلاوار ده زانن. هیزه که ی لیوا، جگه له و به ره به سته سروشتیانه ی که به رزاییه کانی ئافیانبه ر پیشکه شیده که ن شوینیکی خوچه شار دانی ئه وتویان نابیت، به لام زیره کی و وریایی لیوا له دابه شکردن و پلانداناندا واده کات هه ولی مه مه دحه سارییه کان بۆ گرتنی ئه و ناوچه گرنگه نه گاته نه نجام. ئه و هه فته یه به سه تا له دیلاواره وه هه زاران جه نگاوه ر بکه ونه پینگا و دابه زرین و خه نده ک لینده ن و هیلیکی نوی به رگری دروستبکه ن و توپخانه کانی دیلاوار چالاکانه بینه شه په وه. شه ر له ئافیانبه ر هیتد به هیز ده بیت، هیزه کانی مه مه دحه سار هه زاران کوشته دهن، گهرچی ئه وان به توپخانه یه کی سه ر شیت و هار که له چرکه یه کدا ده یان گولله توپ ده ته قینیت ده که ونه ویزه ی ئه و به رزاییه سه ختانه، به لام به رگری شه ره که ره کانی دیلاوار ئه فسانه یی ده بیت و شکستیکی گه وره یان پیده هینیت... شکستیک بۆ ماوه یه ک گرتن و کهوتنی دیلاوار دواده خات.

وه ک دواتر بۆیان گیرامه وه، هیزه که ی ئیمه به سه ر کردایه تی نه قیب نه جات یوکسه ل، له شه وی په پینه وه دا، شه وی هیز شه له ناکاوه که ی مه مه دحه سار، دوا ی ونبوونی ئیمه، دوو کوشته دهن، به لام هه موو ئه وانی دی، به هوی نه قیب نه جاته وه ده گنه جیگای ئارام و له سنووری دوژمن ده په رنه وه، هیزه که دوا ی شه و و پوژنیک پی پویشتنی به رده وام ده گن

به کاروانیک له سهربازانی دینلاوار و رزگاریان دهییت، ناوی من و زه هاو و هک بینسروشوین دهریت به سوپا و ئهوانیش به نامهیهکی تایبته باوکم له وه ئاگاداردهکه نه وه که له شهوی یه که مین په لاماری دوزمندا، ونبووین و هه والمان پچراوه. باوکم غه میکی گه وره له ونبوون و دیارنه مانی من ناخوات، هۆکه شی وهک خۆی ده لیت ئه وه بووه که چاره نویسی من، به پینچه وانیهی منداله کانی تره وه، هیچ کات شتیک نه بووه له دهستی ئه ودا بیت، به لکو یان له دهستی خۆمدا بووه یان له دهستی قه دردا. فه سیلی ئیشه که مان دواي رزگار بوونیان، ناوی سه نته ره که یان لی ده کریته وه و ده خرینه سهر پیکهاتی سوپای نویی دینلاوار و چه کیان پیده دریت و وهک جهنگاوه ری ئاسایی دهگوازیته وه بۆ پیشه وهی جهنگ. هه ندیکیان له جهنگی دوو ساله دا له به ره کاندای ده کوژرین، ئیسماعیلی خه لکی دسکارا و داودی داود ئاغا و عیمادوک له ناو کوژراوه کاندای ده بن. نه قیب یوکسه ل له ناوه راستی جهنگدا، به هۆی ئازایه تییه کانییه وه مه دالی ته لا وهرده گریته، به لام ته نیا دواي هه فته یهک له وه خه لاته، شه ویکی پر تریفه خۆی و سی سهرباز له سهر به ردیکی بهرز داده نیشن، ههر یه که یان پرووده که نه جیگایهک و به ئارامی سهیری ئه ستیزه کان ده کهن، له ناکاو نه قیب نه جات ده لیت «ئیتستا گولله یهک له دوور، له دوور، له دوور دیت و من ده کوژیت»، هه موو ئاوړ ده دهنه وه و سه یرده کهن، ههر سینکیان پیده کهن، نه قیب نه جات ده لیت «پیمه کهن، بۆ پیده کهن، جهنگ ئیتر ته واو... من پیم خوشه له شه ویکی وه هادا ده مریم. هه موو ژیانم ویستومه له شه ویکی پر ئه ستیزه دا بکوژریم، شتیک که غه می پیده خۆم ئه وه یه به قه د خواستی دلی خۆم له وه مه دحه سارییه سه گانه م نه کوشتوو». هه موو پیکه وه پیده کهن، نه قیب نه جاتیش که هه موو ماوه ی جهنگ مۆن و پروو گرژ بووه پیده که نیت. دواي چه ند چرکه یهک گوئیان له خرچه ی ئیسکی ناوچاوانی ده ییت، له بهر مانگه شه وه که دا ئه و خویته که مه ده بینن له برینه که ی دیت،

گوللەكە ناوچاۋانى دەپىكىت و بە ئارامى دەكەويت بە پىشتا، چاۋانى بە كراۋەيى و شادى، بە خەندەيەكەۋە كە پىشتەر لە ژياندا كەم كە وتۆتە سەر پوۋى، بە خۇشەيەكەۋە كە ھىچ كەس لە ھۆ و نەيتىيەكى نازانیت، دەمریت. مەرگىك نەقىب خۇى بە جۆرىكى دىكە لە خەوندا بىنىپوۋى، ۋەك مەرگى سەربازىكى ناديار، ۋەك مەرگى كەسىكى نەناس.

سالانى جەنگ گەلىك كارەساتاۋى و دېندە دەبىت، مەن دوو برام لە جەنگدا لە دەستدەدەم، يەككىيان لە سەنگەرەكەى خۇيدا پارچەى نارنجۇك بەر مىلى دەكەويت و يەككىكى دىيان بە تۆمەتى ترسنوكى و جىيەجى نەكردى فەرمان لە لايەن ھىزە تاييەتتەكانى سەى ئەسلانەۋە تىرباراندەكرىت.

جەنگى نىۋان دىلاۋار و مەمەدخەسار، يەككىكە لەو جەنگە كەمانەى مېژوو كە كەمترىن دىلى تىدا دەگىرىت، ھەر دوولا دىلەكان يان بەدەست بەستراۋى لە شوئىنى خۇياندا تىرباراندەكەن و دەيانخەنە گۆرى دەستەجەمەيەۋە، يان دەيانگرن و سوار ماشىنى سەر بە تالىيان دەكەن و لە شار و گوندەكاندا دەيانگىرن و دواتر لە نامىشى گەۋرە و لە گۆرەپانى تاييەتدا سەريانەبېن. بۇقبۇقىلە دەبىت بە سەركرەدى فەسىلىكى تاييەت كە ئىشيان سەرپەراندى زىندانى و دىلەكانى مەمەدخەسارە. پىدەچىت مەمەدخەسارىيەكان پىش لە دىلاۋار دەستيان بەو ئاھەنگە شىت و ھىستىريايانەى سەرپەراندىن كرىدبىت، بەلام ئەۋەى جىگەى سەرسورمانە ئەۋەى ناۋى بۇقبۇقىلە ۋەك قەسابى يەكەمى دىلاۋار، ۋەك كەسىك كە بە لىزانىن و بە ساردىيەكى بى وىتەۋە سەرى قوربانىيەكان لىدەكاتەۋە، دەكەويتە سەر زارى ھەموو دونيا. مەن پىشتەر ناۋى بۇقبۇقىلەم لە چىرۆكەكانى ئال موراۋەۋە بىستېۋو، دواتر كە ئال موراۋ رۆشىت و ئىتر نەمانىيەۋە، ھىندەى نەبرد ناۋى بۇقبۇقىلە كەوتە سەر زارى ھەموو دونيا، بۇقبۇقىلە ۋەك دەمخوئىندەۋە و دەمبىست، لە ھەر زمانەدا بە جۆرىك ناۋيان دەنا «زىفدۇ، فرۇشۇ،

فرۆگێۆ، گورباگیۆ»، به لام گومان له وهدا نه بوو كه بۆقبۆقیله له دونیادا زیاتر له سهی ئەسلان یان له سهروك یاسینی قهره قازانی ناسرابوو. بهرامبهه بۆقبۆقیله كه هیدی هیدی ده بووه قاره مانیکی جیهانی له سه ربهرین و نیگای سارد و روانینی بیره حمانه دا، مه مه ده سارییه کان پالەوانیکی تایبته و ترسناکی خویان دروستکردبوو كه به «سکینان» بانگیانده کرد. سکینان زوو زوو له تهله فزیونه کانی مه مه ده ساره وه درده كه وت، هه میشه به شیکی كه له ده موچاوی دیاربوو، دوو چه قۆی گه وهی پینیو كه ده یانگوت کارخانه یه كه به تایبته بۆ ئه و و بۆ سه ربهرینی ئاسانی مرووف دروستیانکردوه، کارخانه یه كه نه خی چه قۆکانی به هۆی به کارهینانی سکینانه وه چوو بووه ئاسمان. سکینان به رده وام ئه وهی ده گوت كه رۆژیک له رۆژان بۆقبۆقیله سه رده بریت، هینده ئه وهی دوو باره کردبووه وه ئیدی هندی جار واده رده كه وت وهك ئه وهی هه موو ئه م جهنگه، ململانیی تایبته تی نیوان سکینان و بۆقبۆقیله بیت، نه وهك به یه كدادانی گه وهی نیوان دیلاوار و مه مه ده سار یان سهی ئەسلان و ئیمام سوبحان. سکینان خۆی وهك پیاوینکی ئیماندار نیشانده دا كه فهرزی خودا جیبه جیده کات و به ئیشیک هه لده ستیت كه سوودی بۆ هه موو ره گه زی ئاده میزاد هیه، ده یگوت له سه رده می چه زهره تی ئاده مه وه تا ئه مپۆ کاریکی وه ها موباره ك پهیدا نه بووه و ئه و شه و رۆژ شوکری خودا ده کات كه نیعمه ت و به ره که تی ئه م ئیشه ی به و به خشیوه. پنی وابوو سه ربهرینی سه گیک ئازاری زورتر و په شیمانی زیاتری تیدا دروستده کات تا سه ربهرینی كه سیک له دیلاوار... بهروایه كه من زورجار لای دیلاوارییه کانیش ههستم پیکردبوو، كه ژیا نی قالۆنچه یه کیان له ژیا نی كه سیکی مه مه ده سار لا گرنگتر بوو.

دەبوو لەگەل ناوێ تازەكەمدا رابینم. حەسەن تاج، خەلكی ئەلئاباد. زەهاو، بە ناوێ تازەكەى دلخۆش نەبوو «ئەمىن لاھور»... بەلام شوناسنامەكانمان فەرمى و دەولەتى بوون و پروفیسۆر بە پەيوەندییە بەرزەكانى خۆى و لە پێگای ئاشنا و دۆستانییەو لە بەپێوەبەرایەتى كۆچبەران بۆى دروستكردبووین، دەبوو پۆژى پێشتر لە فوتوگرافىكى نزیك چاپخانەكەوێتەبگرین. من و ئەمىن لاھور و ئال موراڊ ، سى قولى لەگەل یەكێك لە كرێكارەكانى چاپخانەكەدا چووین بۆ وێنەگرتن، بۆ یەكەم جار شارەكەمان لە جەنجاڵیدا بۆنكرد و لە نزیكەوێتە هالاوى مرقەكان چوو بە سەرماندا و گوێمان لە دەنگى فرۆشیارەكان و قیرەى پاگوزەران بوو. لە هات و چوونماندا یەك ژنیشمان بەرچاو نەكەوت. من ماوێ ئەو دوو سالى لە مەمەدحەسار بێرەمە سەر هەتا دەموچاوى یەك ژنیشم نەبینى. دوو سالى پێك تەنیا لە دوورەوێ و لە عەباى رەش و لە ژێر پەچەى ئەستووردا ژنەمان دەبینى، بە جۆریك ئیدى باوەرێم بە خۆم هێنا كە ئەم ئەستیرەیه تەنیا یەك جۆر لە جنسى لەسەرە و جگە لە پیاو جۆرە بوونەوێریكى دى لەم سەر زەمىنە ناژى. دونیاى من بە گشتى جیهانىك بوو دوور لە خانمان، بەلام هیچ كات لەو باوەرەدا نەبووم بشیت دوو سال لە شارێكدا بژیم و بۆ یەكجارىش پوخسارى ژنیك نەبینم، شارێك بوو هەموو شتیكى بەو بۆنە

سه‌نگین و قورسه‌ی پیاوان قاندا‌بوو، که وه‌ک هه‌وایه‌کی ئالووده له هه‌موو شوین و کوچه و که‌لینیکدا ئازاد وه‌ک هه‌وای تاعوون ده‌سو‌رایه‌وه. دواتر زانیم که یاساکان له دیلاوار له‌و ږووه‌وه چه‌ند سه‌ختگیر و توند‌ئاژۆن، سزای ده‌رکه‌وتنی ژن سه‌خت و سزای نیگا‌کردنی پیاو بۆ ژنان سه‌ختتر بوو. ئال موراد له شونا‌سنامه‌که‌یدا ناوی «موجیب سو‌فیان» بوو، ئه‌و به‌ خه‌لکی «به‌نده‌ر سادق» شونا‌سی بۆ ده‌ره‌اتبوو، چونکه ره‌نگی پیستی و شینوه‌ی لووتی به‌ خه‌لکی ئه‌لا‌ئابادی نه‌ده‌کرد، جگه له‌وه‌ش ده‌یتوانی له سه‌فه‌ره‌کانی تریدا به‌ره‌و باشوور که‌م تا زۆر سوود له‌م ناوه تازه‌یه‌ی ببینیت.

پرو‌فیسۆر کاریکی‌کرد من و زه‌هاو زۆر پینکه‌وه نه‌بین، چونکه گه‌ر پینکه‌وه‌با‌ین ناچار ده‌بووین به‌ دیلاواری قسه‌بکه‌ین و ئه‌وه‌ش هه‌م ئیمه و هه‌م پرو‌فیسۆری ده‌خسته مه‌ترسییه‌وه. من بۆ کار دابه‌زیمه ناو چاپخانه‌که و زه‌هاو‌ییش له جیگایه‌کی تاییه‌ت، که ژماره‌یه‌کی زۆر کریکار کاریان له کو‌کردنه‌وه‌ی وه‌ره‌ق و سه‌فته‌کردندا ده‌کرد، ده‌ستبه‌کار بوو. جیگا‌که‌ی زۆر دوور نه‌بوو له‌ من، ژیر زه‌مینکی دی بوو ده‌که‌وته بنی ئوتیلیکی کۆن و هه‌رزانه‌وه، که ته‌نیا ده‌مه‌ترینک له‌ولای چاپخانه‌که‌وه بوو. به‌لام ده‌بوو من و زه‌هاو تا ده‌توانین پینکه‌وه قسه‌نه‌که‌ین. دوورکه‌وته‌وه‌ی زه‌هاو له‌ من زۆر نیگه‌رانیده‌کردم، هه‌ستیکی خراپی باو‌کانه‌م به‌رامبه‌ری هه‌بوو، به‌لام سه‌لامه‌تی و مانه‌وه‌مان وا پیوستیده‌کرد له‌ ږۆژدا له‌ یه‌کدی دووربین. ئیشی چاپخانه‌که‌ی من گه‌رچی زۆر‌بوو، به‌لام سه‌خت نه‌بوو، ئه‌وانه‌ی کاری سه‌ر ئامیره‌کانیان ده‌کرد خه‌لکانی لینزان و هونه‌ریی بوون، ئیشی من پاک‌کردنه‌وه‌ی ئامیره‌کان بوو، له‌گه‌ل کو‌کردنه‌وه‌ی قه‌راغی ب‌راوی کتیبه‌کان، هه‌لگرتن و سه‌فته‌کردنی به‌نده چاپ‌کراوه‌کان و ریز‌کردنیان له‌ جیگایه‌کی تاییه‌تدا به‌ مه‌به‌ستی گواسته‌نه‌وه‌ی بۆ ئه‌و کریکارانه‌ی کو‌یده‌که‌نه‌وه و وه‌ک کتیب ده‌یه‌یننه‌وه. پرو‌فیسۆر ژووره‌که‌ی به‌ کرییه‌کی ناچیز بۆ

حیسابده‌کردین و له موچه‌که‌مان ده‌یبری، موچه‌مان وه‌ک کریکاره‌کانی تر بوو، دکتور نه‌یده‌ویست شتی‌کمان بۆ بکات یاخود شتی‌کمان لی بستیتیت بمانخاته به‌ر گومانه‌وه. کاره‌کانی من زۆربه‌ی پوژ به‌یانیان سه‌عات هه‌شت بۆ نزیک‌ی چوار یان پینجی ئینواره بوو، شه‌فتی شه‌و کریکاریکی تر ده‌هات و جیگای منی ده‌گرته‌وه.

له پوژانی یه‌که‌می جه‌نگدا گورانکارییه‌کی گرنگ له چاپخانه‌که‌دا پرویدا، زۆرینه‌ی شه‌و گه‌جانه‌ی که لی‌ره بوون و دانیش‌تووی مه‌مه‌دحه‌سار‌بوون ده‌بوو بچن بۆ جه‌نگ، هه‌موو ناویان بۆ خزمه‌تی سه‌ربازی هات‌بووه‌وه و ده‌بوو چه‌ک هه‌لبگرن. له‌گه‌ل ده‌ست به‌کار‌بوونی مندا، ستافی چاپخانه‌که‌ جگه له سه‌ید یه‌دولا، شه‌وانی دی هه‌موو جینیان هه‌شتین. سه‌ید یه‌دولا پیاویکی تو‌زیک به‌ ته‌مه‌نی سه‌روو په‌نجا سال بوو، سه‌ره‌رشتی راسته‌وخوی مه‌کینه‌کان بوو، ئامیری چاپه‌که‌ی ده‌برده‌ری‌وه و له‌گه‌ل کورپیکی خه‌لکی کوفی‌اندا هاریکار‌بوو که شه‌ویش له لی‌زانین و ده‌ست په‌نگینیدا ده‌سته‌که‌میکی له سه‌ید یه‌دولا نه‌بوو. شه‌و پیاوه‌ گوپنه‌ قه‌له‌وه‌ش که شه‌وی یه‌که‌م پیش‌وازی له ئیمه‌ کرد، شه‌ویش دوا‌ی هاتنی ئیمه‌ به‌ ده‌ پوژ، مالا‌وا‌یکرد و بوو به سه‌رباز، ئیتر تا دوو مانگ نه‌مانینییه‌وه، که گه‌رایه‌وه پیاویکی لا‌وازی نیمچه شیت بوو که ده‌نگی گولله‌ توپ و دیمه‌نی کاره‌ساته‌کانی جه‌نگ تووشی په‌شو‌کانیکی ده‌روونی قوولی‌ان‌کرد‌بوو. پیاوه‌که ناوی سه‌ی مو‌حسن بوو، چه‌ند سال بوو لی‌ره له نو‌سینگه‌ی پیشه‌وه‌ی چاپخانه‌که‌ داوا‌کاری‌ی خه‌لکی وه‌ر‌گر‌ت‌بوو، نرخ‌ی دابووه‌ خاوه‌ن کتیب و چاپه‌مه‌نییه‌کان، وه‌لامی ته‌له‌فونی دابووه‌وه، ریکه‌وتنی مۆر کرد‌بوو، له‌گه‌ل شه‌و قا‌چاغ‌چیا‌نه‌دا که ئامیر و پارچه و مه‌ره‌که‌بیان له باش‌ووره‌وه به‌ قا‌چاغ ده‌هینا مامه‌له‌یکرد‌بوو، بۆ کاروباری ناو چاپخانه‌ش پرۆفیسۆر ده‌سه‌لاتی ته‌واوی پێبه‌خشیبوو. پویش‌تنی سه‌ی مو‌حسن کێشه‌ی زۆر گه‌وره‌ی بۆ چاپخانه‌که‌ دروست‌ده‌کرد، چونکه له دوو سالی رابورد‌و‌دا پرۆفیسۆر زۆربه‌ی ئیشه‌کانی دابووه‌ ده‌ست شه‌و و خوی

تهنیا دوور به دوور چاودیری کاره کانی دهکرد. بۆیشتنی ئه و له پوژیکدا بوو که چاپخانه که که وتبووه ژیر گوشاریکی زۆره وه، پێشتر په یمانیکی له گهڵ وهزارهتی کاروباری جهنگدا مۆر کردبوو که به زووترین کات چاپه مه نی و پیکلام و پلاکاته کانی هاندانی جهنگ بگه ینیتته دهست دهزگای راگه یاندنی وهزارهت. ئه وهی جیگای سه ی موحسنی گرته وه مامۆستایه کی پیری زانکو بوو به ناوی سه فهد، پسپۆریکی تایبهت له میژووی مه مه ده ساردا که به تۆمه تی شیواندن و ناشیرینکردنی میژووی ولات له زانکو ده رکرابوو، به وهدا هاورییه کی کۆنی پرۆفیسۆر بوو، بۆ ئه وهی بیتی ش نه بیت و خۆی و خیزانه که ی له برسا نه مرن، هاتبووه سه ر ئه م کاره. به گشتی له گهڵ هاتنی مندا فه زای چاپخانه که ته واو نوێ بووه وه، زۆربه ی ئیشکه ر و کریکاره کان بوون به گه نجی بیانی که وه ک ئیمه باش زمانی خه لکی مه مه ده ساریان نه ده زانی.

پوژانه سه عاتیک پشووی نیوه پروانمان هه بوو، له و ماوه یه دا ده چوومه وه سه ری و په رده ی ژووره که م لاده دا و شتیکی که مم ده خوارد و چایه کم ئاماده ده کرد و له په نجه ره که وه سه یری ده روازه ی فیرده وس و شه قامه که م ده کرد. زۆربه ی پوژ له به ر په نجه ره که دا ده که وتمه بیر کردنه وه و چاوام پرده بوون له فرمی سک، له راستیدا هۆیه کی دیاریکراوم بۆ گریان نه بوو، به لام سه رجه می دونیا، ژیا نی خه لک، دۆخی تاریکی دیلاوار و ژیا نی خۆم ده یانگریاندم. یه ک یه ک بیرم له هه موو ئه وانه ده کرده وه که ده یانناسم، له خوشک و براکانمه وه تا ده گه یشته کریکاره به ده بخته کانی فه سیله که مان. زۆر خه می پرۆفیسۆر به هنامم بوو، هه میشه له بییری ئه وه دا بووم ئاخۆ ئازاد بووبیت، به لام هیه رینگا و هۆکاریکم نه بوو بتوانم هه والی بزائم.

له و کاته وهی من له چاپخانه که کارمه ده کرد، پوژ دوا ی پوژ ژماره ی پۆسته ری کۆژراوه کانی مه مه ده سار زیاده انده کرد، هه موو پوژ

چاپخانه که مان هه زاران پۆستهری چاپده کرد، کوژراوه کان زۆربه یان کورانی گهنجی ریش هاتووبوون که زۆریان له وینه کاندایه پرهویه کی رهشیان بهستبووه ناوچاوانیانوه. من تهنیا به ژمارهی پۆستهره کان و زانیاریی سهر وینه کاندایه زمزانی شهر له کوپیه و کوشتاری گهوره له کوئی پرویداوه. ههر کاتیک چاویم به وینهی ئه و کوژراوانه دهکوت، نه مه ده توانی بهری خۆم بگرم و فرمیسک به چاویدا دههاته خوار. کهس له چاپخانه که به مستهر گرینوک بانگی نه ده کردم، به لام هه موو کریکاره کان به ئاماده گی دهروونی من بۆ گریان ئاشنا بوون. من شتیکی نه وتوم له ژیا نی ناوه وه و له سیاسه تی مه مه ده سار نه ده زانی. زۆر شه و گهر پروفیسۆر بیتاقهت بایه دهینارد به دوا ی مندا و شه و تا درهنگانیک داده نیشتین و قسه مانده کرد. له و شه وانه دا دکتۆر زۆر شتی له سهر ژیا نی خۆی و له سهر خه لکی مه مه ده سار بۆ باس کردم. شاره که پینچ سال بوو له ژیر دهستی دهسه لاتیکی ئاییدا بوو که نان خواردن و پیساییکردن نه بیت هه موو شتیکی تری قه دهغه کردبوو. ئیمام سوبحان خۆی وهک جوړه په وانه کراویکی نویی خودا پیشانده دا، جوړه تهفسیریکی دیکه ی بۆ دین هه بوو، په یمان و مژدهیه کی تری به مرفقه کان ده دا. ئیمام پیایویکی هیمن و له سه رخو بوو، دهنگیکی خوش و نه رمیه کی جوان له گه رویدا بوو، به لام به و نه رمی و هیمنییه ی، به و میهره بانیه زاره کییه ی سوپایه کی دلره ق له هه وادارنی بۆ خۆی دروستکردبوو، زۆر کهم له تهله فزیۆنه کاندایه ده رده کهوت، زۆر کهم وتاری ده دا و کهم که سیش له نزیکه وه دیبوویان، به جوړیک هه ندی کهس پییان وابوو ئیمام خۆی بوونی نییه و دهستکردی ئامیتریکی سه ربازی دلره قه، به لام ئه و دووری و کهم ده رکه وته ی وایده کرد ئه فسونای و خودایی ده ربکه ویت. پینچ سال له وه وه بهر له شکرکی به ناوی پاسه وانه کانی ئیمان پیکه وه نابوو. سه ره تا ئیشیان تهنیا رینماییکردن و ئامۆژگاریکردن بوو، به لام وهک پروفیسۆر دهیگێریه وه سال دوا ی سال و مانگ دوا ی مانگ ورده ورده هه موو شتیکی

گورابوو، له سوپایه که وه که کاریان «هیدایهت» دان بوو، بووبوون به سوپایه که ئیشیان سووتاندن و سه ره پراندن بوو.

زور سهرم له وه سورما که پرؤفیسور گووتی له نزیکي ههوت بۆ ههشت مانگ له وه و بهر له مه مه دهسهار خه و نیکي سهیر بلا بوته وه که تا ئیستاش خه لکانیکی زور دهیبین. که سیک رهنگ و پرووی شهیتانیکی دزیوی ههیه دهچیته خه و نی خه لک و دواي ده رکه و تنی، به ده به ختی و نه خوشی سه ره هه لده دات، خه و نیک به خیریای له م سه ره وه ده فریت بۆ ئه و سه ر و له م خه یاله وه باز ده دات بۆ ناو ئه و خه یال. هه ندیک له وانه ی خه و نه که ده یین به له رزوتای توند ده مرن، فنی ده یانگریت، تووشی ده ردی گه ربوون و داوه شان دین، ئازاری ناوه کی نادیار له ناوه وه ده یانخواه. ژنه کان تووشی نه زوکی، هه و کردنی ترسناکی مه مک، ژانه سکی به رده وام، له بارچوونی مندا ل دین. نه خوشانی ئه و خه و نه هه موو له خه سه ته خانه ی تایبه تدا جیا ده کرینه وه، باری ده روونیان تیکه ده چیت، رهنگی پیستیان ده گوریت و به جوریکی گورگئاسا شه پرانگیز ده بن. شیوه شیان وه ها ده گوریت، مروف به چاوی ئاسایی ده توانیت له شه قام و کوچه کاندایان بکاته وه. ماوه یه کی زور ئیمام خوی بیده نگ ده بیت، به لام له ینگای هاو پینی هه ره نزیک و جیگری دلسۆزی خویه وه «سادق میرداد» که به خواجای گه وره به ناوبانگه و که سانیک به به هیزترین پیای مه مه ده سهاری ده زانن، ئه وه راده گه یینیت، تاکه ریگایه ک بۆ ده رکردنی ئه و ده رده له رۆح و جه سه ته ی خه لکی مه مه ده سهار، ره نجدان و گیانفیدا کردنه له پیناوی به رزکردنه وه ی ئیمان و ئالای پاکی سه رزه مینی خوداناسان. ئه و خه لکی مه مه ده سهار به ئه یوب ده شو به یینیت که خودا بۆ ئه وه ی ئیمانیان تاقیب کاته وه، هه موو جو ره به ده به ختی و ده ردیکیان بۆ ده نیریت. خواجا میرداد وه ک دواتر بینیم پیاییکی سهیر بوو، رۆژیک وه ک پیاوانی مۆدیرن خوی ده گۆری و قاتی له به رده کرد، رۆژیکیش جبه ی دریز و میزه ر و سه لته ی پیاوانی ئایینی ده پوشی، رۆژیک به تراکسوتی یاری

و شورتى مهله وه وينهى بلاوده كرايه وه، پوژيكيش به جلى سهربازى و تفهنگى قه ناسه وه. ئه وه كه م كهس بوو كه به خه لكى مه مه ده سارى گووت «ئيه وهى له وه خه ونه دا ده رده كه ويت، ئيبليس، ئه وه شى ده يه ويت ئيبليس له گيانى خوئى ده ربكات، ده بيت هه ولبدات، ده بيت دانه نيشيت و ته لاشبكات، ده بيت هيزى ئه وهى تيدا بيت له گه ل عه زازيلدا بچيته جه نكه وه، چه كى ئيمان هه لگريت و بروات بو جه نكى بيتدينان كه له وه ديو سنووره وه پيلان له ئومه تى ئه م ولاته قاره مانه ده كه ن».

خه لكى مه مه ده سار به جوړيك له وه ده رد ده ترسن، ئاماده ن بچن بو هه ر جيگايه ك، هه ر كاريك بكه ن تا بارى سه نگينى ئه وه موته كانه له كوئل خوئيان بكه نه وه. هه ر كهس ده رديكى هه بيت ده يه ستيته وه به دوژمنه وه، ته نيابى و شيتى و بيكاريى هه موو ده بنه جوړه ئافات و تاعوونيك كه دوژمن ره وانه ي ئه م ولاته ي كردون. له چ جيگايه ك به ده بختى و ده سكتورى زوره، لايه نگرانى ئيمام سوبحان و جه نكاوه رانى له وه جيگايه له هه موو شوينيك زورترن. پوژانه ئيمامه كان، خواجاكان، جبه داران، وه عزگه ران، بانگه شه چيان له ماله كانى خوداوه، له شه قامه كانه وه، له راديو كانه وه، له ته له فزيونه كانه وه، خه لك له وه خه ونه شه يتانييه ئاگادار ده كه نه وه كه ته نيا به جه نگينى ده روونى و جه سته يى له گه ل خودى ئيبليسدا مروؤف پاكده بيتته وه. خه لك له ترسى ئه وهى شه يتان لتيان نزيك نه بيتته وه، زيان به خوئيان و منداله كانيان نه كه ينيت يان ده خزينه كونجى په رستگا و ماله دينيه كان يان خوئيان له ژووره كانى خوئاندا ديلده كه ن يان پوئل پوئل ده چنه پيزى سوپاي ئيماندارانه وه تا برون و له گه ل سهربازه پيس و بوئداره كانى ئيبليسى كه وrehه دا بجه نكن كه به وته ي خواجا له وه ديو چياكانى ديلاواره وه قه راريانگرتوه.

دكتور ده يگووت «هيدى هيدى ترسى خه لك له وه خه ونه وه وه رگه را بو ترس له تاعوون و ئافات و نه خوشيه ك كه له ديلاواره وه به ره وه ئه م

شاره دیت». له دیر زه‌مانه‌وه، له‌سه‌رده‌می‌که‌وه که دیلاوار ژێرده‌سته‌ی مه‌مه‌دحه‌سار بووه، که‌مایه‌تییه‌کی بچوکی خه‌لکی دیلاوار له‌م شاره‌ ژیاون، بازرگان بوون، دوکاندار بوون، ئیشی ئاساییان کردوه، منداڵه‌کانیان له مه‌مه‌دحه‌سار گه‌وره‌ بوون و زانکویان خویندوه، به‌شیکی هه‌میشه‌یی بوون له‌ ژیان و له‌ شاره‌که. به‌لام له‌ ناکاو ئه‌و که‌مایه‌تییه‌ وه‌ک گه‌رای ئیبلیس له‌ دلی مه‌مه‌دحه‌ساردا ناوده‌برین، وه‌ک وه‌چه‌یه‌کی شه‌یتانی که‌ به‌ مه‌به‌ستی پیسکردنی خوین و تیکدانی ئیمان هاتوونه‌ ئێره. پوژیک دیت هه‌موو بازرگانه‌کانیان کو‌ده‌کرینه‌وه و بێ ئه‌وه‌ی تۆمه‌تیکی پوون و دیاریکراویان ئا‌راسته‌بکریت، به‌ ده‌یانیان له‌سیداره‌ ده‌ده‌ن و لاشه‌کانیان ده‌که‌ن به‌ ستوونی ئاسنینی کاره‌باکاندا، به‌ دره‌خته‌کاندا، به‌ ناوه‌راستی مه‌یدانه‌کاندا. هه‌موو شه‌قامه‌ سه‌ره‌کییه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار تا چه‌ند پوژ پرده‌کری‌ن له‌و جه‌ستانه. له‌ زۆربه‌ی گوند و شار و شارو‌چکه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار مالی دیلاوارییه‌کان ده‌سووتین، ژنه‌کانیان ده‌رفینن و ده‌یانبه‌ن بۆ ئه‌و سه‌ربازگه و مۆلگه‌ تایبه‌تانه‌ی مه‌شق تا سه‌دان پیاو له‌ سروتی ده‌سته‌جه‌معی گه‌وره‌دا پێکه‌وه‌ لاقه‌یانکه‌ن. له‌ هه‌ندێ جیگادا گو‌ری به‌ کۆمه‌لیان بۆ هه‌لده‌که‌نن، لاشه‌کانیان به‌ سووتاوی فریده‌ده‌نه‌ سه‌ر پێگا‌کان. به‌لام تا تاوان زیاتر بیت خه‌لک تینوتر ده‌بن و زیاتر و زیاتریان ده‌وێت. تا کوشتار زۆربیت خه‌لک د‌ر‌تر ده‌بن، برسیتیان بۆ بینینی خوین و سووتان و سه‌ربرین زیاتر جۆش ده‌ستینیت. له‌و سه‌رده‌مه‌دا پ‌ر‌وفیسۆر قاسمی شابه‌نده‌ر بۆ یه‌که‌مجار خه‌ونی هه‌وره‌کان ده‌بینیت... چه‌ندین ساڵه‌ وشه‌ی نه‌ینی له‌ نیاوان ئه‌و و پ‌ر‌وفیسۆر به‌هنامدا هه‌وره‌کانی دانیال بووه. کتییی دانیال، له‌ دۆزینه‌وه‌ی پ‌ر‌وفیسۆر قاسمی شابه‌نده‌ره، ئه‌و هه‌شت ساڵ له‌مه‌وبه‌ر له‌ مالی یه‌کیک له‌ دیلاوارییه‌کاندا کتیه‌که‌ ده‌دۆزیته‌وه. به‌ درێژایی میژوو وابوو دیلاوارییه‌کان که‌ هه‌له‌هاتوون هاتوون بۆ مه‌مه‌دحه‌سار، چوون بۆ کوفیان، بۆ ئه‌لا ئاباد، به‌ پێچه‌وانه‌شه‌وه، مه‌مه‌دحه‌سارییه‌کان که‌ له‌ شاری

خۆیان ھەلھاتوون، ڕوویانکردۆتەووە دیلاوار یان ھەر جیگایەکی دی کە گۆشەییەکی ئارامیان دەست بەکویت. پروفیسۆر دەمیک باسی دۆزینەووەی کتێبەکەی دەکرد چاوانی دەکرانەووە، نیگای پردهبوو لە سەرسامییەکی قوول، دەنگی بەگۆرا و دەیکووت «من ھێندە کتێبەکەم خویندەووە بوومە مەروڤێکی دی. مەروڤی راستەقینە کەسیکە تەنیا مەروڤەکان لە مەترسی ئاگاداردەکاتەووە، مەروڤی راستەقینە کەسیکە وەک نوح کە توفان دەبینیت و خۆی بۆ ئامادەدەکات، توفان دەبینیت و کەشتی خۆی دروستدەکات. ئەمڕۆ لە سەردەمی کەداین کەشتی گەورە دروست ناکریت، توفانەکە ھەموو کەشتییەکی گەورە نوقمەدەکات، ئەوێ دەکریت بەلەمیک بچووکە کە خۆت و ھەندیک مەخلوقاتێ تێخەیت... دانیاڵ کەشتی دروست نەکردووە، بەلام ھەورەکانی بۆ ناردوین، خەبەری توفانی بۆ ناردوین ... لەو ڕۆژەووە من دەمەوێت دانیاڵییەکی راستەقینەبم، کەشتییەکی بچووک ھەبێت و خۆم و سەر نشینانی بە ناو توفانەکەدا بپەرێتمەووە، ئەفسوس کە کەشتییەکەم جیگای ھەموو بوونەووەرانی تێدا نابێتەووە.. ئەفسوس».

جاریکی تر لە بەردەم ئەم پیاویدا کە وەک وێنەی ئاوێنەیی پروفیسۆر بەھنام دەمیانی، سەرسام و غەمگین دەووستام. چون دەبێت دوو مەروڤی وەھا چونیەک و ئاوێنەیی لە دوو شارێ دۆژمندا بژین؟ . من بێدەنگ دەبووم و وەک یەکیەک بە دوای وەلامی مەتەلێکی وندا بەگەریت دەمپرسی «دانیاڵی راستەقینە کتێب، دەبێت چۆن بیت؟». چاوانی ھێندە تر دەکرانەووە، چاویلکەکەی بە ھیمنی لە دەستیدا دەجولاند و دەیکووت «ئەوێە کە کارەساتە گەورەکان دەبینیت. دەبینیت توفان ھاتووە، دەزانیت گەورەترین دۆژمنی مەروڤ، مەروڤ خۆیەتی. جگە لە توفان ناویکی دیکە لە توفان ناییت. دانیاڵییەکان قارەمان نیین، زۆرجار ترسنۆکیشین، بەلام دوو چاوی وریایان ھەیە، تەنیا شتێک کە بیریان لایەتی، ئەوێە ئەوانیتر ڕزگارکەن، دۆژمیان زۆرە بەلام ئەوان دۆژمنی کەس نیین. «من تەنیا کاتێک دەبم بە دۆژمن کە

ئەو وەك دوژمن دەمبينييت، وە ئەو تەنيا كاتيک دەبيته دوژمن كە من وەك دوژمن دەيبينم... لەو بترازييت، دوژمن لەسەر زەوى بوونی نيبه «دانيال وادەلييت. ئەوان چگە لە پزگارکردن باوەريان بە هيچ وشەيهكى تر نيبه، ناتوانن دونيا بگۆرن، بەلام دەتوانن هەندى ژيان پزگاربکەن. بەلى ... من ئەم کتييهەم دۆزيبهوه، سەدان سالا دەلين ئەم کتييهە بوونی نيبه، سەدان سالا هەر کەسيک بلت دوژمن لە خەونەكانى خۆمانهوه ديتەدەرى، زمانى دەبرن، بە درۆزن و نوکەر و خيانەتکار ناويدەبەن، بەلام کە ئەم کتييهەم دۆزيبهوه، کە ئەم کتييهەم گرت بە دەستمهوه و پەره پەره هەلمدايهوه، دلتيابووم هەميشه لە قوولاى مینژوودا هاوپرپيهکم هەبووه، خەلکانيک هەبوون کە لەوديو مانای دۆست و دوژمنهوه بيريان لە مروق کردۆتهوه، گەرتر لە سنوورى شارى خويان تيفکريون، دوورتر لە سنوورى پوژگارى خويان روانيويانه، مروقى راستهقينه کە بيریکردەوه، بير لە مروقى هەموو شوينەکان و هەموو سەردەمهکان دەکاتەوه. پروفيسۆر بەهنام لە سەرەتاوه، لە پوژگاريکهوه کە چيروکى کوشتارى دانيالييهکانى لە ديلاوار خويندبووهوه، باوەرى بە بوونی ئەم کتييهە هەبوو، باوەرى بە بوونی دانيال هەبوو، باوەرى وابوو کە هەر کات هەرەکان دەرکەوتن سەرەتای کارهساته گەرەکان دەرەکهوييت، بەلام بەلگەى تەواوى بە دەستهوه نەبوو. چەندین سال بوو من و پروفيسۆر و چەندانی تر بە دواى ئەو کتييهەدا دگەراين... دەمانزانی دەبيت لە جيگايهكى دونيادا هەلگيراييت. من دەمانزانی کە ئەم کتييهە چ نرخيکى بۆ پروفيسۆر هيه، بە پۆستيکى نهينى و تاييهەدا کتييهەکم بۆ نارد، بەو مەرجهى پوژيک دلتياوو دکهويته دەستيکى غەريب، دەستيک کە لە نرخى تيناگات، بينيريتهوه بۆ من. کەمن ئەو کەسانى لە مانای ئەم کتييهە تیدەگەن. ئەفسوس، يهکيک لە سيفهته نزيوهکانى مروق ئەوهيه، کاتيک بەلای شتى مەزندا دەروات کويردەبييت... من سەلماندم کە دانيال هەبووه، دەبيت لە هەموو سەردەميکيشدا هەبييت.

من و پروفيسور پنگه وه تورپنكمان دروستكرد بۇ رزگاركردنى ژيان، وشەى نھيتيمان ھەميشە «ھورەكانى دانىال» بوو. من ليرەو ھەيان شاعير و نوسەر و ميژونوسى ھەلھاتووم ناردو ھە بۇ لای ئەو، خەلكانىك لەسەر ئيمانىكى تر بوون و لە مەمەدھەسار ژيانىان لە مەترسيدا بوو، خەلكانىك بى ھىچ ھۆيەك يان بەھانەيەكى ديارىكراو ژيانىان كەوتۆتە مەترسيیەو، پروفيسور ھەميشە لە مالى خۆيدا يان لە ژيرزەمىنى مۆزەخانەكەدا دەيشاردنەو تا دەرھەت دەھات و لە رېنگاى قاچاغچيیەكانەو دەيناردن بۇ خورئاوا، من و ئەو ھەيان ژيانمان رزگاركردو.... ئىستا كە ئەو چيتر ئازاد نىيە، كە جەنگ ديوارەكانى نىوانمانى ئەستوورتىر كىردو، ھەست بە ترسینكى گەورە دەكەم. ئەم جەنگە توفانى راستەقىنەيە و ھورەكانى لە ميژە لەسەرى ئیمەدا دەبارین».

پروفيسور زور غەمگین بوو، ھەستیدەكرد تا دیت رزگاركردنى مرقەھەكان سەختتر دەبیت. شەويك بە منى گووت «لە ئاگرى جەنگدا، رزگاركردنى مرقەھەكان كاریكە لە توانای كەسانى ھەك مندا نىيە»، ھەستى بە لاوازی دەكرد، خۆی و قژە پەشوكا و پڑیاوھەكەى، بە چاويلكەيەكەو كە پتر بە دەستیيەو ھە بوو تا لە چاويدا بىت، دەھات و دەچوو، دەيگووت «تەنیا بەختەو ھەرى ئەم ماوھەم ئەوھە كە دەتوانم كۆمەك بە ئیو ھەكەم. من گەر نەتوانم كۆمەك بە كەسيك ھەكەم دەمرم».

كارى پروفيسور تا دەھات دژاردەبوو. ھاوکارەكانى ئەو زۆربەيان برايوون بۇ جەنگ، چاوى پياوانى دەولەت لە جاران دېتر دەيانروانى و زياتر گومانيناندەكرد، سەر شەقام و ناو كۆلان و كوچەكان بە سيخوړ و چاوى نھينى و ھەوالكرانى بېرھەم تەنرايوون، ئەو پروفيسور قاسمى خزانەبوو ھە ناو چاپخانەكەى خۆى و كاریكى ئەوتو گرنگى بۇ نەدەكرا. ھەندىك پوژ تەواو خۆى دەگۆرئ، شەپقەيەكى رەشى دەكردە سەرى و

پالتۆیه کی درێژی دهپۆشی و به خۆی و چه ترێکی گۆچانی درێژه وه بۆ چهند سهعاتیک دهچووه دهري. هه ميشه ئه و چه تهری پى بوو، دهیگووت «گهر هه واش خۆش بێت، باران له سه ری مندا به رده وام هه ر دهباریت»، چهند جار سه رنجمدا که کاتیک باران دهباریت ئه و خه یالی لای ئه وه نییه چه تره که بکاته وه، ده مبینی به خیرایی له شه قامه که وه به ره و مهیدانی فیرده وس دهروات و له وێوه له پشت سه کۆی سه ره کی مهیدانه که وه و نده بیت، ده مبینی هه ندی جار بى باران چه تری هه لده دا و هه ندی جاریش باران چهند توندبایه چه تری هه ل نه ددها، هه ستمده کرد چیتر توانای جیا کردنه وه ی بارانه کانی نه ماوه، نهیده زانی کامه باران له سه ریدا دهباریت و کامه باران له ئاسمانه وه دیته خوارى.

هه موو ئه و ماوه یه ئال موراد له ژووره وه چاوه پروانی قاچاغبه ریکی ده کرد له مه مه دحه سار بیباته ده ری. پرۆفیسۆر پۆژ دواى پۆژ و هه فته دواى هه فته سه فهره که ی ئال مورادی دوا ده خست. به قسه ی پرۆفیسۆر قاچاغبه ره کان تا ده هات که مده بوونه وه، پێگاکان تا ده هات پرده بوون له مه ترسی، هه له اتووه کان تا ده هات زیاتر ده کوژران و بواری پزگاربوونیان ته سک ده بووه وه، مه مه دحه ساریش پۆژ دواى پۆژ ده بوو به سه ر زه مینیکی خویناوی داخراو، به ته له یه کی کوشنده که هیه کس به ئاسانی نهیده توانی لێی ده ربجیت.

دواى ماوه یه ک له پێکه وه ژیان و چیرۆک و ترس و دودولێ، شه ویک زۆر درهنگ پرۆفیسۆر له سه ره خۆ له ده رگای ژووره که مانى دا و دواى ئیستیک هه ر خۆی کردییه وه و هاته ژوورى. من له جیگا که ی خۆم هه ستم و سه یرم لێهات که پرۆفیسۆر شابه نده رم به خۆی و قژه درێژ و بژه که یه وه بینی، به هیمنى به ئال مورادی گووت «خیرا خۆت کۆ بکه ره وه، له خواره وه چاوه پروانتن، هه ر ئه مشه و ده بیت ده ربجیت، په نگه ئه مه دوا فرسه تمان بێت.

گهر ئه‌مشه‌و دهرنه‌چیت، دوور نییه تا چهند مانگ و سالی تر لیږه گیر بخویت». مالاواییمان له ئال موراد خیرا و کتوپر بوو، من ده‌ستمکرد به گریان و بیئه‌وه‌ی بتوانم هیچ پرسته‌یه‌کی مانادار بلیم و خوداحافیزییه‌کی دۆستانه بکه‌م. باوه‌شم به ئال موراد دا کرد و توند به خۆمه‌وه نوساند و گریام. ئال موراد پتر له‌وه‌ی غه‌مگین یان دلخۆش دهربکه‌ویت، سه‌رسام و په‌شوکاو دیاربوو. به‌ر له‌وه‌ی له‌ دهرگای ژووره‌که بچیته دهره‌وه و مالاوای هه‌میشه‌ییمان لی بکات، به‌ ده‌نگیکی ساده و مندالانه گووتی «ده‌بیت پرۆم»، ده‌نگی پر له‌ پاک‌ی و ته‌نهای و بیگونه‌های بوو. ده‌نگیکی ساف بوو، ده‌نگی رۆحیک دلنیام ده‌توانیت بکه‌ریته‌وه بۆ سه‌رچاوه پاکزه‌کانی بوونی خۆی. له‌و ساته‌دا ئال موراد رۆخساری بیگهرد و مندالانه‌ی خۆی وه‌رگرته‌بووه‌وه، چیتر که‌سیک نه‌بوو که له‌ سوپایه‌کی در و بیره‌حمی وه‌ک باغه‌وانه‌کانی دیلاواردا کاریک‌ردییت، که‌سیک نه‌بوو به‌ قه‌ناس له‌ دووره‌وه خه‌لکانیکی کوشتییت که نه‌یناسیون، گه‌نجیکی ساده‌بوو که به‌ دوا‌ی ژیانیکی ساده‌دا به‌ره‌و زه‌مینیکی دوور ده‌رۆی. زه‌هاو و پرۆفیسۆر هیوا‌ی سه‌رکه‌وتنیان بۆ خواست، ئه‌و به‌تایبته باوه‌شی به‌ مندا کرد و گووتی «برای زه‌ریاوار‌ی ئاگات له‌ خۆت بیت، گهر گه‌رایته‌وه دیلاوار دایکم بدۆزه‌روه و پینی بلی که من سه‌فه‌رم‌کردوه، من ده‌زانم چیت وه‌لامده‌داته‌وه، به‌لام تو هه‌ر بچۆ. هه‌ر چیه‌کی گووت گوئیگره و هیچ مه‌لی، که هاتیته‌ده‌ری له‌ مالی ئیمه‌یه‌کسه‌ر بچۆ بۆ لای مامۆستا سمکو سه‌هه‌یب و سه‌یریکی په‌یکه‌ری بالنده‌که بکه، بزانه ئه‌و ته‌یرانه جوان بوون که من راوم‌کردون، گهر توانیت بچۆ بۆ لای ژن و منداله‌که‌ی فه‌رماندار ماروفی و داوا‌ی لیبوردنیان لی بکه، تکایه‌ گهر توانیت ئه‌و کارانه‌م بۆ بکه». ده‌مزانی که له‌و دهرگایه‌ چوو به‌ودیدوا ئیت‌ر نه‌ده‌یییننه‌وه و نه‌ له‌ هیچ جیگایه‌کی دونیاشه‌وه جاریکی تر هه‌والیکمان بۆ ده‌نیریته‌وه. که له‌دهرگا‌که چوو به‌ودیدوا ئیت‌ر بۆ هه‌تاهه‌تایه ونبوو، ئه‌و له‌وجۆره‌که‌سانه بوو که جیگایه‌کیان به‌جیه‌یشت هه‌رگیز ناگه‌ریتنه‌وه بۆی.

هفته يهک دواى رويشتنى ئال موراد من دهستمکرده وه به بينينى خه ونه کان،
 خه ونى نه وانى دى، خه ونى شارىکى نه ناس، خه ونى که سانىک که نازانم
 کين... خه ون به ليشاو ده هاتن و شه ويان پرده کردم له گينگل و دوودلى.
 جياوازي خه ونه کانى ئيره م له وه دا بوو که هه مووى خه ونى نه ناس بوون،
 خه ونى شوينى نه ناس و هيمای نه ناس. من دوو سال خه ونى مه مه د هه سارم
 وهک خويان بينى، به لام خه ونه کان هه ميشه ئالوز و تیکه ل و نائاشنا بوون،
 بو من هه ميشه نامۆ و ته ماوى بوون. خه ونه کان پرېوون له ئاره زووى
 کوشتن، له خواستى سووتاندىن، له ئاره زووى دېندانى سىکس، له ترسى
 مردن، له وينه ي ويرانه، له شارى نغرو، له لاشه ي پزىو. سه يربوو به لامه وه
 که به شى زورى خه ونه کانى ئه م شاره له دهورى کوشتن و سووتان و
 توندوتيزى ده سورانه وه، پرېوون له شوينى کاو لېوو، له پردى روخاو، له
 شه قامى ويران، له ئاگرگه ليک که هه رگيز ناکورژينه وه، له گرکان که مندا لان
 ده که ونه ناوى، له سه رى براو که پنده که نيت، له مروف که وهک پشکو وان
 و به وينه ي خه لوزى که شاهه به شه قامه کانداه که رين، له چه قوى که روک
 که به هه رکه س ده گهن سه ريده بېن، له سه نگه رى پر لاشه، له قه فه زى
 پر ئيسک و پروسک، سه عات که زهمانى مردن ده خوينايتته وه، پوژژمير
 که ته نيا واده ي سه ره لدا نه وه ي مردو وه کان پيشانده دات، کفپوش که به

شهقام و کوچهكاندا دهگهړين، بالون كه له ناوهراستى شارهكاندا گرډهگرښت و دهسووتيت... خهونهكانى مەمەدحهسار بى خواهن بوون، له هەندى خهوندا خواهن خهونهكانم دهبينى، بهلام كهسانىكى نهاسراوبوون، هيچ كات رېكهوتى نهكرد من يهكيك لهو روخسارانه بېنم يان بناسمهوه. نهوهى بهلامهوه سهيربوو نهو ترسه زورهوو كه له خهونى نه شارهدا دهمبينى، چەند جار نهو نههريمه نهه بېنيوه له خهونهكاندا دهردهكهوت و بهجوړى درېندانە نهشكه نهجى خهوبينهكانى دها، زورى خهونهكان له ترس و تاريكى و وهحشه تياندا له خهونهكانى ديلاوار دهچوون. له راستيدا رېژ به رېژ و خهون له دواى خهون زياتر لهوه تيگهيشتم كه ديلاوار و مەمەدحهسار وهك يهك بيردهكه نهوه، وهك يهك خهون دهبينن، وهك يهك دهترسن، ههم يهك دل و ههم يهك سهر و ههم يهك روحيان ههيه.

ههنديك رېژ گهر كارمان كه مېووايه، ياخود ئيشهكانمان زوو تهواوكردبا، زووتر چاپخانه كه م بهجیده هيشت و دهچوومه سهرى يان له شهقام و كوچهكانى دهوروبهردا پياسه يه كم دهكرد. لهسهر روشنايى رينمايهكانى پرؤفيسوردا گرتنى هاوپى و نزيكبوونهوهى زور له ههر كهسيكى خهلكى مەمەدحهسار تهواو قهدهغه بوو. بهلام جار جار دهوو شهقامهكانى مەمەدحهسار بگهړيم تا له نزيكهوه ژيان و هه ناسهى شارهكه بونيكه م. دواى دوو مانگ ژيان له مەمەدحهسار، يه كه م رېرؤيشتنى كفنؤشهكانم بينى، كه به مارش و لهسهر ئاوازي سرودى «نهى خاكى نيرگس و بههار، نهى باغى پيرؤز و پر گول، نهى دهشتى مەمەدحهسار» به رېنگادا دهرويشتن. ههزاران كهس تهماشاياندهكردن و سروديان لهگه لدا دهخويندن و دهگريان. له دواى نهوهوه بينينى مارش و رېرؤيشتن و مالاواييكردن و پيشوازيكردن له سوپا بوو به بهشيك له ژيانى رؤژانهى نهه شهقامه. رؤژانه، لهسهر دهنگى سرودى ئايينى و موسيقاى سهر بازيى، جهنگاوه رانى تازه بهرهو بهرهكانى جهنگ پهوانه دهكران. رؤژنيك له چاپخانهكه بوو به

هه لا و سه رکاری گه وره مان پنی راگه یاندین که بهر پرسانی ئاسایش و چاودیری له ناوچه که دا ئاگاداریان کردوینه ته وه که ده بیت هه موو دوکاندار و فه رمان به ران و ئیشکه رانی سه ر ئه م شه قامه سه عات یه کی نیوه رۆ له مهیدانی ده روزه ی فیرده وس ئاماده بن. خه لکی مه مه ده سار ده یانزانی به هانه ی ئه م کۆبوونه وانه چیه. پنیشت هه والیان هه بوو که ئه م نمایشه ترسناکانه وه ک شانۆی گه رۆک وان و هه موو به شیکی خاکی مه مه ده سار و هه موو مهیدانیکی ئه م شاره ده گه ری. ئه و رۆژه ده بوو ئیمه ش ئامیری چاپه که بکوژینی وه و ده رگای چاپخانه که دابخه ی و بچین بۆ گۆره پانی ده روزه ی فیرده وس. له وئ حه شاماتیکی گه وره کۆبوو بووه وه، هه ندیکیان دروشم و هه ندیکیان شمشیریان هه لگرتبوو. بهر له ده ستپیکردنی مه راسیمه کان، بانگی «فیداتم ئه ی خاکی ته لا» «تا مه حشه ... تا مه حشه ... سه ربازی سو بجانم» «خوینی من، خوینی تو. ئازاده خاکی من، سه ربه رزه خاکی تو» گوینی که رده کرد. هاواره کان هیند به رزبوون من دهنگی ئه وانه م نه ده بیست که له نزیکمانه وه قسه یانده کرد. سه کۆی ناو مهیدانه که کرابوو دوو به شه وه، به شیک بۆ قسه کردن و وتاردان، به شیکیش بۆ نمایشیکی تایه ت. ئالای سوور و ره شی مه مه ده سار به سه دان ده شه کانه وه. له ناکاو بیده نگیه کی کوشنده بالی به سه ر مهیدانه که دا کیشا، من و زه هاو و جه نابی پرۆ فیسۆر و یه دولا پیکه وه وه ستابووین و له جیگایه کی که میک به رزه وه به سه ر ته واوی مهیدانه که دا ده مانپوانی. پیاویکی بالا به رز به قاتیکی جوانه وه له سه ر سه حنه ده رکه وت و ده ست پیکردنی مه راسیمه کانی به هه ندیک ئایه ت راگه یاند. له کاتی خویندنی ئایه ته کاند مهیدانه که ته واو بیده نگ و خامۆش بوو، دواتر که قسه که ره کان ده رکه وتن، دوو باره هوتاف و هاوار زه مینی ده له رزان. چه ندین که س قسه یانکرد، و ته کانیا ن جنیو و هه ره شه و وه سفی نابه جیتی دیلاوار بوو، به لام خرۆش و حه ماس و خۆشیه کی بیۆنه ی له نیوان ئاماده بووندا دروستکرد. له مه راسیمه که دا دیلاوارییه کان به و سه گانه وه سفکران که

تهنیا به پانکردنه‌وهی سهریان زهوی له شهر و ئافه‌تیاں پرزگاری ده‌بیت، دینلاواریان به‌سهر زهمینی مه‌یمونه بینک‌که‌کان ناونا، هه‌موو پینیان له‌سهر ئه‌وه داده‌گرت که سهرکه‌وتنی کوتایی سوپای مه‌مه‌دحه‌سار تهنیا مه‌سه‌له‌ی کاته و له داهاتوو‌یه‌کی زور نزدیکدا خودی شاری گه‌وره‌ی دینلاوار به‌ئاگری هیزه نه‌به‌رده‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار له‌گه‌ل زه‌ویدا ته‌خته‌کریت. قسه‌کان ودها به‌جوش ده‌کران، ده‌نگه‌کان ودها تاییه‌ت هه‌لبژێرد‌رابوون و وشه‌کان ودها کاریگه‌ر ریز‌کر‌رابوون، هه‌ستمده‌کرد هه‌تا مندا‌لانی بچوکی ئه‌م شاره‌ش گه‌ر دینلاوارییه‌ک بگرن، ئاماده‌ن له‌ویدا پیستی له‌جه‌سته دامالن و وهک ئاژه‌ل که‌ولیبکه‌ن. له‌گه‌رمه‌ی هوتاف و حه‌ماسه‌ت و سروودا، دیله‌کانی دینلاواریان هینایه سهر سه‌کو. ساتیک بوو ته‌واوی خه‌لک ئاماده‌ی بینینی سهر‌بر‌پینیان بوون. سه‌عاتیک بوو قسه‌که‌ران، ئه‌و خه‌لکه‌ زور و حه‌شاماته هاره‌یان بو بینینی ئه‌م دیمه‌نه ئاماده‌ده‌کرد. له‌سهر سه‌کوکه جیگایه‌کی تاییه‌تیاں بو جه‌لاد و زیندانییه‌کان ریک‌خستبوو. یه‌که‌م جار ئه‌و پیاوه بالا‌به‌رزه گه‌وره‌یه به‌ دوو چه‌قووه ده‌رکه‌وت، خه‌لک هینده‌ی ناوی سکینانیان بیست وهک فییان لی هاتبیت، وهک ئه‌ستیره‌یه‌کی گه‌وره‌ی نینو فیلمه‌کانیان بینیبیت، به‌جوش و خروشینکی بیوینه‌وه، وهک پیکرا خه‌ویان لی که‌وتبیت و هیزیکی نه‌ینی بیان‌جولینیت، ئاگریان گرت. سکینان دوو چه‌قوی گه‌وره و تیژی پی بوو، وهک زور‌به‌ی جه‌لاده‌کانی دونیا بیده‌نگ بوو، به‌لام ته‌واوی مه‌یدانه‌که وهک هاوار له‌ شیریک بکات، به‌یه‌ک ده‌نگ و یه‌ک گه‌روو هاواریده‌کرد «سکینان». یه‌که یه‌که سهر برینه‌کان ده‌ستی پیکرد، هه‌یج که‌س نه‌یده‌وه‌یرا چاوی بگریت یاں خوی بیلایه‌ن پیشان‌بدات یاں بترسیت. ئیمه‌ش ده‌بوو وهک ئه‌وان ده‌رکه‌وین، وهک ئه‌وان هاوار‌بکه‌ین، وهک ئه‌وان چاوه‌روان بین چون دیله‌کانی دینلاوار ده‌هینن و به‌ چه‌قویه‌کی خیرا و بیگری و یه‌که‌سهره سهریان لی ده‌که‌نه‌وه. هه‌یج که‌س نه‌یده‌وه‌یرا له‌و ساتانه‌دا چاو لیک بنیت، چونکه له‌ سهره‌وه‌را چاودیره‌کان سه‌یریانده‌کرد و دیمه‌نه‌کیان به‌ کامیرای تاییه‌ت ده‌گرت.

دهبوو هه موو هاو لاتییه کی مه مه ده سار گهر ئاماده گی ئه وه شی تیندا نه بیت، خوئی دیلاوارییه ک بکوژیت، ئاماده گی ئه وه ی تیندا بیت له زهت له سه ربهرین و ئازاردانیان ببینیت. ئه وه ی سهیر بوو، تا سکینانی جه لاد به دوو چه قوکه ی دیلی زیاتری سه ربهریایه، خه لک برسیت و به جۆشتر و شادتر ده بوون، گهر سکینان خوئی ماندوو نه بایه، گهر خوئی کوتایی به ئاههنگه کانی سه ربهرین نه هینایه، خه لک ئاماده بوون هه موو شه و دابنیشن و سهیری خوین و که لله ی براو بکه ن.

ئهو ئاههنگه هیسیتیریانه ی که هه میشه به سه ربهرین یان سووتاندنی هه ندیک دیلی دیلاواری کوتاییان ده هات، زوو زوو له مهیدانه کاندای کۆبوونه وه یان بۆ سازده کرا. ده بوو هه موو جاریکیش ئیمه ده ست له کار هه لگرین و بچین. ئه وانه ی نه ده چوون بۆ ئاههنگه که و له گۆره پانه که دا نه ده بینران، ئه گهری ئه وه هه بوو سزابدهرین، بگهرین، تۆمه تی ناره وایان بۆ دروستبکریت. پرۆفیسۆر هه موو شه ویک بهر له م بۆنه ترسناکانه، هه وره خوینینه کانی دانیالی ده بیننی به سه ریدا ده باریت. هه میشه بانگیده کردم و به چه لینی ده پرسیم «هه وره خوینینه کانت نه بینیه؟». من هه ندیک جار ئهو هه ورانه م ده بیننی و هه ندیک جار نا، هه ندیک جار سه رنجی زه هاوم ده دا که عاره قی ده رده دا و بارانی سامناک له خه ونیدا ده باری و به ده م له رزه وه هه لده ستا. پرۆفیسۆر سووربوو له سه ر ئه وه ی که هه موومان بچین بۆ ئهو کۆبوونه وانه. ده یگووت «مرۆفه دهنده کان له ویدا زیاتر ده بنه دهنده و مرۆفه راسته قینه کانیش زیاتر ده بنه که سانی میهره بان و پر به زه یی». پێیوابوو ئه وه ی له مهیدانی ده روازه ی فیرده وس رووده نات، به شیکی گرنکی میژووه و مرۆف ده بیت ببینیت. جاریک له کاتی سه ربهرینه کاندای له کاتیکدا دیلیک له ژیر چه قوئی سکیناندا دهینالاند، پرۆفیسۆر چاویلکه که ی له ده ستیدا و چه تریکیش له بنه هه نگیدا چپانی به گویمدا «ئیمه ئیستا گه وره ترین شاهیدین له سه ر دهنده یی میژوو، له سه ر وه حشییه تیک نه وه کانی داها ترو باوه ری پی

ناکهن، به دروی دهخه نه وه، خه لکانیک وهک چیرۆک سهیریده کهن، له کاتیکیدا ئیمه دهتوانین بزاین چ راستیه کی گه ورهیه، چ راستیه کی عه جایه ب و ئازار به خشه». من بینینی ئه و دیمه نانه تووشی غه مۆکیه کی قولیان ده کردم، دواي ئه وهی که له مهیدانه که دهگه پاینه وه شه و و پۆژیکی ریک دهگريام. دکتور قاسم دهیزانی که چیم به سهر دیت، دهیزانی من بو زیاد له بیست و چوار سعات ناتوانم ژیر بیمه وه، هه میسه دواي ئاههنگه کان پۆژیک پشووی ده دامی و لیده گه را له ژووره که ی خۆم نه یه مه ده ری و ته نیا به بیده نگ بگريم.

له دووه مین زستانی جهنگدا، به یانییه ک وهک هه ندیک جاری پتشیوتر، پیاوان و چاودیزانی ده وله ت له شه قامی هه بیلولای داغستانی ئیمه یان ئاگادار کرده وه که ده بیت کاتزمیری دوانزه ی نیوه رۆ بو ئاههنگیکی نویی پیشاندان و سه ربپینی دیله دزیوه کانی دیناوار له گۆره پانه که ئاماده بین. من ئه و پۆژه بیهۆ ترسیکم لی نیشتبوو، هه ستمده کرد کاره ساتیکی زۆر ناخۆش و پروداویکی تایبه تی به ریه وه، تکام له زه هاو کرد که خوی بپاریزیت و ئه مپۆ هه موو شتیک به وردی و ریکی ره چاوبکات. هه سته کانم ئالۆز و ته مومژاوی بوون، به لام پینکرا به و ئاراسته یه بوون که شتیکی ناجۆر دهقه ومیت. ئه و پۆژه سعات دوانزه له پتشی پتشی وهی مهیدانه که و ته نیا چه ند مه تریک دوور له سه کۆکه وه جینگام گرت. هه رگیز له و باوه رده هه نه بووم، چیرۆکیک که له عیاده که ی مامه سیام دهستی پینکردبوو، ئه مپۆ و له م گۆره پانه گه وره یه دا بگاته کوتایی. هیچ کات جورئه تی ئه وه م نه کردبوو به و ئه ندازه یه له سه کۆی قه ساییه که نزیک بیمه وه، به لام ئه و پۆژه په لی زه هاوم کیشا و تا به رده م سه کۆکه درمان به خه لکه که دا و له جیگایه کی زۆر نزیک قه رار مانگرت. به دریزیای ئه و ماوه یه ی که قسه که ران، دووانی ئاگرینیان ده دا و مهیدانی ده روازه ی فیرده وسیان دههینایه جۆش، من وهک بیهۆش بووم، ئاگام له هیچ شتیک نه بوو، وشه کان ته نیا وهک غه لبه غه لب و ژاوه ژاو

دههاتنه گویم، به ترسیکه وه توند دهستی زه هاوم گرتبوو و نه مده ویست لیم دوور بکه ویته وه، هه ستمده کرد تا له سه کوکه نزیکترین سه لامه تر ده بین. شهوی پیشتر چه ندین خهونی شله و به لم بینبوو، ئیستا مهیدانه که ته واو به خهونیکه رهش دهچوو، به مۆته که یه که له ساتنیکه تر سدا له دونیای خهونه کانه وه بو ناو حهقیقهت بازیدابیت. هه موو شتیکی شوینه که ئیستا به خهون دهچوو، به خهونیکه تر سناک، به تاریکییه کی ناو ناخ که بازیدابیت دهروه. بو ئیستیک ورده بووم، سه رم لنده شینوا، چاوانم لیل ده بوون، سه رم به رزده کرده وه و هه ورینکی سووری زۆرم له ئاسماندا ده بین، ئاو پم ده دایه وه و پروفیسۆر شابه ندهرم ده بین له ناو حه شاماته که دا، هه م کلاویکی گه وره ی له سه ر کرده وه و هه م چه تره که شیه له داوه. بو ساتنیک چاوم لیکه نه نا و ئه وه هه ورانه له سه رمدا بوون، سه رم به رزده کرده وه و دیسان له ئاسماندا ده بین، گویم لی بوو پروفیسۆر بانگمه دکات و ده لیت. «حه سه ن تاج... حه سه ن تاج، سه یری ئاسمان بکه». من توند دهستی زه هاوم ده گرت و له ناو ئه وه هه زاران که سه توپه و سه رسام و به جۆشه دا جاریکی دی، سه رم بو ئاسمان به رزده کرده وه، چاوانم جگه له لیلی و سه رسامی، له ترس، له ماقبوون و وری، هه چی تریان تیندا نه بوو. سکینان به خۆی و دوو چه قۆ تیزه که یه وه بازیده دایه وه پیشی سه حنه، له گه ل ده رکه و تنی ئه ودا یه که مین تنۆکه کانی باران ده باری، بارانیکه سوور، بارانیک وه که ئه وه ی خوینی جیگا دوور هه کانی هه لگرتیت و به ره و ئیره هینابیتی. له گه ل سکیناندا هه شت دیلی نوێ به زنجیره وه دههاتنه سه ر سه حنه، هه موویان جلی سه ربازانی دیلاواریان له به ردابوو. من وه که یه کیک له ژیر کاریگه ری شوکیکی گه وره دا بیت ده پوانم، پینجه مین کهس له ریزه که دا ده بینم... خۆیه تی، که میک لاواز تره له جاران، به لام خۆیه تی میرئه ودا له. هه ردوو دهستی و هه ر دوو قاچی به زنجیر به سترانه ته وه، پومه ته کانی سوورن وه که ئه و پۆژه ی له عیاده که دا هه لچوو و پۆلیسه کان هاتن و قۆل به ستیانکرد، وه که ئه و

كاتانەى لە سەنتەرى چارەسەرىيەكە پىكەو قسەماندەكرد، وەك ئەو سات و چركانەى لەگەل كرىكارانى فەسىلەكەدا لە ناو چياكاندا بەردى ھەلدەگرت و جەبلەى دەگواستەو. مەن دەبىيەم و خورپەيەكى گەورە بە دلمدا دىت، زەھاو دەچىننىت بە گۆيمدا و دەلەيت «سەيرىكە، مەرئەودال». ھەموو شتىك لە بەرچاوم لىل دەبەيت، ھەموو شتىك وەك خەونىك دەبىيەم، سەيرى مەر دەكەم و دەمەوئەت ھاوارىكەم «جەنابى مەر سەيرمبەكە... جەنابى مەر سەيرمبەكە، مەن رەينوارى زەرياوارىم». بەلام دەنگم دەرنایەت. بايەكى ھىمەن يارى بە قزى دەكات، بەجۆرىكى سەير و توند و بىرەحمانە چاوانى نوقاندو، وەك بىەوئەت ھەم مەرگى خۆى و ھەم سىماى بكۆرەكەى نەبىيەت. ھەستەمكرد بۆنىكى زۆر ناخۆش دەچىت بە سەريدا، بۆنى دزىوى مەرگ، بۆنى چەقويەك كە دەيان جار لە خويىنى تر ھەلەكشاو. چەقويەك مەمەدەسەريەكان بە سەمبولى خويانى دەزانن، چەقويەك دەيانەوئەت دواى جەنگ بىخەنە مۆزەخانەى نىشتىمانیانەو، چەقويەك ئىستا لە مەرئەودال نزيكەدەبىتەو، پياويك كە پىنشتەر سەدان جار لە خەونەكانىدا سەربەردابوو، سەدان جار لاشەى خۆى بىنيبوو، سەيرى سەرى براوى خۆى كەردبوو. ئىستا تەواو چاوى لىكەدەنا، وەك مەن نەيدەزانى ئەمەى لىرەدا پوودەدات خەونىكە و دووبارەدەبىتەو يان راستىيەكى ئازارەخشە و كۆتايى بە ھەموو شتىك دەھىنەت. ئەوئەى سەربوو چاوەكانى بوون كە توند نوقاندبوونى و ھەلەنەدەبەين. لەگەل سەربەينى يەكەم قوربانى پىزەكەدا باران توند دايدەكرد، بارانىكى تورە و خوينىن، تاريكىيەكى مەيلە و سوور بالى بەسەر گۆرەپانەكەدا دەكىشا، مەن ھىندە لە ناو دەنگەدەنگى ناخ و ھاژەى ترسناكى رۆحى خۆمدا ونبووم، گويم لە دەنگەكانى دەرەو ھەبوو... ھىند لە سەكۆكەو نزيكبووم بۆنى خويىنى قوربانىيەكان دەگەيشتە لام، دەمىيىنى چۆن ئەو خوينە خەستە لە دەمارەكانى گەردنەو دەرژەيت و لەسەر سەكۆكە تىكەل بەو بارانە خوينىنە دەبەيت و پىكەو ئەوئەيتەيەكى شلتر و كالتەر دروستەكەن. بۆيەكەمجار وەھا لە نزيكەو خويىن دەبىيەم

پاسته وخۆ له گهرووی مروڤه وه فیچقه دهکات، بۆیه که مجار خوین دهبینم له ئاسمانه وه دیت، بۆیه که مجار بۆنی چهقو و لاشه دهکهم که له بۆنی ناو خهون که سکونتر، تیزتر، برتوکترن. سه رهکان دهبینم تلده بنه وه، سه رهکان دهبینم یه کینک هه لیانده گریت و دهیانخاته ناو توره که یه که وه، له نزیکه وه چاوانی سکینان دهبینم ده رپوقیون، چاوانی دهبینم که ترسیکی وهک ترسی ناو چاوی قوربانیه کانی تیدایه، دهستی ناله رزیت، جهسته ی تۆکه و پته و له سه ره که که یه، به لام له چاوانیدا له رزیک ی نهین ی هه یه که من دهبینم، ترسیکی شاردراره هه یه که من دهبینم. میر ئه وداڵ پینجه م قوربان ی ئه مپویه، هه میسه چاوانی لیکناره، باران به سه ره سه ره و گۆنایدا دیته خواری، سه رتا پای ته ره، سکینانیش سه رتا پای ته ره، من و زه هاویش سه رتا پامان له باراناویکی سوورباو هه لکشاره. وهک هه میسه جله کانی میر ئه وداڵ گه وره ن به به ری، که رایده کیشن توند خۆی راده ته کینیت، به لام دوو یاریده ده ری زل و که ته ده یگرن و ملی ده خه نه سه ره ته ختی سه ره برینه که، سکینان وهک هه میسه به یه کینک له چه قوکانیه وه له دواوه دیت و قرۆ میر ده گریت و توند به ره و لای خۆی ده یکشیت، رهنگه ئه وه ئه ستوورترین گه ردن بوو بیت تا ئیستا چه قوی ئه و بریویت ی. گرمه یه کی گه وره له سه ری مندا ده نگه داته وه، نازانم گرمه ی هه وره کانی بالا یه یا خود گرمه ی هه وری خه ونه کانه. میر وهک چاوانی توند نوقاندووه، من هه موو گیانم کردۆ ته چاو، هه ناسه م له خۆم بریوه، توند دهستی زه هاو ده گو شم، بۆئه وه ی هاوارنه که م، بۆئه وه ی دلنیا م دۆستیک و مروڤیک له نزیکه وه یه. خوینی میر ده بینم، یه کجار و بیترکه ده پزیت، دلنیا م میر هه موو توانا و هیزی خۆی له وه دا کو کردۆ ته وه چاوانی نه کاته وه و هیه شتیک نه بینیت و هه موو ئه م ساته وهک خه ونیک له خه ونه کان بژی، دلنیا بووم ئازاری ئه م راستیه سه ختر نییه له ئازاری ئه و سه ره برینه خه یالیانه ی له خه ونه کانی میردا دووباره بوونه ته وه. میر گه ردنیک ی ئه ستوور و ئیسکیکی رهق و خوینیک ی چری هه یه که سکینان ئاسان بۆی نابردیت،

دهبوو به هه موو هيزى خوى چەندجار سەرى مير ڤاكنيشيت، چەندجار كيرده
 دڤندهكەى توند گيربكات، چەندجار هيزىكى ئەفسانەىى لە مەچەكى خويدا
 كۆبكاتهوه تا دەمارەكان بېریت. ئەوه دريژترين سەربېنى سكينان بوو، تا
 سەرى مير لە جەستەى بووهوه من تەماشامدەكرد، دەنگى مير دەهاتهوه
 گويم كە لە كاسيتەكانى مامە سيامدا باسى سەربېنى خوى دەكرد، باسى
 ئەو ساتەى دەكرد كە جەلادىك سەرى دەگریت و بۆ دواوه دەيكيشيت،
 باسى جەستەى خوى دەكرد لە حەوزىكدا. من تاكە كەسى ئەو مەيدانەبووم
 كە هه موو مردنەكانى ميرئەودالم بينىبوو، هه م مردنە خەيالى و هه م مردنە
 راستەقینەكانى. كە سەرى دەكەوتە سەر تەختى سەكۆكە دەنگىكى گەورەى
 لئوودەهات، دەمبىنى دەستىك سەرى مير لە قژهوه هەلدەگریت و پيشانى
 ئەو حەشاماتە تورەيىهى دەدات كە وەك شيت بۆ بينىنى ئەم سەرە مندالانە
 و بى گوناھ و غەمگینە دروشميان دەدا و هاوارياندەكرد. هه موو گيانم نوقمى
 لەرز و ترس و باران بوو، لەگەل ئەو بارانەشدا لەشم عارەقىكى ساردى
 دەردەدا، غەمگین بووم لەوہى نەمتوانى هاواربكم «جەنابى مير، سەيرمبەكە
 و مەترسە». زەهاویش وەك من هه موو گيانى دەلەرزى، زەهاویش لە سام
 و حەسرەتدا وەك من توند دەستى دەگوژيم و دەيوست دلنيايت كە ئەوہى
 لە گۆرپەپانى فيردەوسدا دەيبينيت خەون نيبە. تا ئاھەنگەكە دريژتر بايەتەوه،
 هه ورە خوئيننەكان توندتر و دېتر دەبارين، بە جۆرىك لە برى ئەوہى لە
 باران بچيت لە ليدانى قامچى دەچوو. نەدەبوو تا ئاھەنگەكە کوتايى ديت
 كەس بېروات، كەس بجوليت، كەس بگرى. من تا کوتايى ئاھەنگەكە بەردەوام
 سەرى ميرئەودال لە پيش چاوم بوو، خوینەكەى، قژە تەپەكەى كە بە
 نارېكى لەسەرچاوى بوو، گوپە سوورە ڤاكەوتووہەكانى كە وەك هەميشە
 خېر و پېر ژيان بوون... كە حەشاماتەكە لە ژيژ ليزمەى توندى باراندا ئەو
 ناوہيان جېھيشت. من تا ماوہيەك ھەر دەستى زەهاوم گرتبوو و لە جىگای
 خۆم وەستابووم ...

له پوژانی دواتردا ئیدی زور کهم له چاپخانه که دهچومه دهی، زور کهم له په نجه ره که وه یان له ده رگای چاپخانه که وه سهیری مارشی ئه و کفنپوشانه م ده کرد که به شه قامه کاندای ده گه بان. به شی هه ره زوری کاتی خوم ته نیا له لای ئامیره کانی چاپ و له نزیک بونی لاپه ره چاپکراوه کانه وه ده برده سه ر. ته نیا له زه تی ژیانم ئه وه بوو که کتیبه تازه کان له دهستی کریکاری سه ر مه قهسته که کاره بایه که وه ربگرم و سه فته یان به که م و کومه ل کومه ل ئاماده یان به که م بو بار. زور به ی کتیبه کان کتیبه گه لیکی مه زه بی بوون یان کتیبه گه لیک که ئاوینه ی سیاسه تی ره سمی ده ولت بوون، هه ندی جار پیده که وت رۆمانیک یان کومه له شیعریک ده که وت نه ناو چاپه مه نییه کان. بونی کتیبه کان، مه لمه سی لاپه ره کان، بریقه ی به رگه کان یان، پکی بنکه کان یان، جوانی شیوه یان پیکرا سه رسامیانه کردم. خو شحال بووم که به رده وام بوونکی خو ش و شتیکی قه شهنگی وه ک کتیبه هیه، من سه یری به که م. له سالی یه که م دا زمانی مه مه ده سه سارییم وه ها پیشکه وت ئاسان ده متوانی هه موو جو ره کتیبه یکی پی بخوینمه وه. پرۆفیسور ده یزانی من عاشقی کتیبه و خوینده وه م، هه ندی جار رینگای ده دام له کتیبه خانه تایه تیبه که ی کتیبه قه رز به که م و دواتر بیبه مه وه. شه وان گه ر نه چوو بامه یه بو لای پرۆفیسور، ئه و یان زه هاوم قیری خوینده وه و نویسنی باشتر ده کرد یان رۆمانیکم ده خوینده وه. زور به ی شه و پرۆفیسور بانگیده کردم تا زانیاریم له سه ر به ره کانی جه نگ پنبلیت. شه ر له هه ندیک ناوچه و له سه ر هه ندیک لوتکه و له نزیک هه ندیک ئاوه دانیه وه روویده دا که من زور جار به دروستی نه مه ده زانی ده که ونه کوینی خاکی دیلاواره وه. سالییک بوو هیژه کانی مه مه ده سه سار له جه نگیک دپ و پپ کوشته و خویناویدا ده یانویست به رزاییه کانی ئاھیانبه ر بگرن و بۆیان نه ده گیرا، به لام له رووی ده ریاچه کانی شه وه جه نگی کوشنده و خویناوی روویانده دا. دواتر زانیم که میرئه و دال له جه نگیک خویناویدا

له سەر هه‌ریمی سهرانکو که‌وتۆته ده‌ست دوژمن. من هه‌موو ئه‌و ماوه‌یه زۆر هه‌ولمدا شتیکی تایبته له‌سەر ژیا‌نی پرۆفیسۆر بزائیم، به‌لام خۆی ده‌یگوت «ژیا‌ن، من ژیا‌نم نییه. من هه‌ر به‌‌جۆره ژیا‌وم که ده‌مبینی، ئیش، ته‌نهایی، کتیب، ته‌نهایی، نوسین، ته‌نهایی، سه‌فه‌ر، ته‌نهایی، که‌رانه‌وه، ته‌نهایی، خواردن، ته‌نهایی، خۆ‌ئێندنه‌وه، ته‌نهایی، ئه‌وه ژیا‌نی منه و هیچی تر». پیاویکی ته‌نها بوو، جگه له میژووی ئه‌م شاره خۆ‌ئیناویانه‌ی خۆ‌ره‌ه‌لات هیچ خۆ‌لایه‌کی تری نه‌بوو، له‌سه‌ره‌تای که‌نجیدا کتیب‌نکی له‌سەر زیندانه‌کانی خۆ‌ره‌ه‌لات نوسی‌بوو، به‌‌جۆریک له‌‌جۆره‌کان که‌یشته‌بووه ئه‌و برۆایه‌ی که نه‌ک ته‌نیا دی‌لاوار، به‌‌لکو هه‌موو شاره‌کانی خۆ‌ره‌ه‌لات له‌‌بنه‌رتدا له‌‌ده‌وری زیندان دروست‌بوون. «گه‌ر زیندان نه‌بایه، ئه‌م می‌لله‌ته‌‌کوچه‌ری‌بانه نه‌ده‌بوون به‌‌شارنشین». پرۆفیسۆر وایده‌گوت و پیده‌که‌نی. زۆر شه‌و هیچ قسه‌مان نه‌ده‌کرد، ته‌نیا پیکه‌وه شه‌تره‌نج یا‌ن ئه‌زنیفمان ده‌کرد. ئه‌و له‌ شه‌تره‌نجدا ده‌ستی بالا‌ی هه‌بوو، منیش له‌ ئه‌زنیفدا، من به‌‌ده‌گه‌ن ده‌ستیکی شه‌تره‌نجم ببردا‌یه‌ته‌وه و ئه‌ویش به‌‌ده‌گه‌ن بیتوانی‌بایه له‌‌گه‌مه‌کانی تردا پێشم بکه‌ویت. به‌‌دوو مانگ جاریک، تاکسییه‌کی ده‌گرت و من و زه‌هاوی سواره‌کرد و ده‌بیردین بۆ رێستۆرانتیکی گرانبه‌ها له‌‌په‌ری شار، هه‌ر جاره‌ی به‌‌ری‌گایه‌کدا ده‌بیردین، به‌‌دریژایی رینگا باسی میژوی مه‌مه‌دحه‌سار و گه‌ره‌که‌کانی بۆ ده‌کردین، برۆایه‌کی سه‌یری هه‌بوو که «میژووی راسته‌قینه ته‌نیا میژووی شاره». ده‌یگوت «میژووی نه‌ته‌وه، میژووی و‌لات، میژووی ده‌وله‌ت، میژووی جیهان ته‌نیا وه‌همه. یه‌ک میژوو بوونی هه‌یه، ئه‌ویش میژووی شاره». باوه‌ری و‌ابوو که شاره‌کان ته‌نیا جه‌نگه‌لیکن و خۆیا‌ن لی‌ گۆ‌راوه، زۆر شه‌و که له‌ مه‌مه‌دحه‌سار و بی‌زه‌حمی ناو شاره‌که بی‌زارده‌بوو، سه‌ری با‌ده‌دا و ده‌یگوت «مه‌مه‌دحه‌سار شار نییه، هه‌ر جی‌گایه‌که درنده‌کان تیندا یه‌کتری ده‌ناسن».

نزیکی دوو سال بوو له‌ چاپخانه‌که‌دا کارمه‌کرد، زه‌هاوم فیری

خوینده‌واری ده‌کرد، کتێبه‌کانم سه‌فته‌ده‌کرد، ده‌گریام، خه‌ونم ده‌بینی، ده‌مخوینده‌وه، له‌ پوچی راده‌مام، له‌ پۆستهری کوژراوه‌کانی جه‌نگ راده‌مام، له‌ وینه‌کانی ئیمام سو‌بو‌حانم ده‌روانی له‌ مه‌یدانی ده‌روازه‌ی فیرده‌وسدا، گویم له‌ موسیقای جه‌نگ ده‌گرت، گویم له‌ ده‌نگی مه‌کینه‌ی چاپه‌که‌ ده‌گرت، که‌ به‌ خیراییه‌کی سه‌رسو‌رپه‌ینه‌ر کاغه‌زه‌ چاپکراوه‌کانی فیرده‌دایه‌ ده‌ری، خو‌اردنی سادهم ده‌خوارد، هه‌ولی ئه‌وه‌م ده‌دا زه‌هاو دل‌خۆش‌به‌کم، هه‌ولم ده‌دا شه‌تره‌نجیک له‌ پرۆفیسۆر بیه‌مه‌وه، هه‌ولم ده‌دا وشه‌ی زۆرت‌ری مه‌مه‌دحه‌ساری فیزبیم. له‌ گۆره‌پانه‌که‌دا ده‌چووم بۆ بینینی سه‌ره‌برینی دیله‌کان، سه‌یری خه‌لکی ئه‌م شارهم ده‌کرد که‌ پیکرا بو‌وبوون به‌ جه‌نگاوه‌ر، گویم له‌ پێکه‌نینی کریکاره‌کان ده‌گرت که‌ هه‌ر یه‌که‌یان له‌ شاریک و له‌ جیگایه‌که‌وه‌ هات‌بوون، بۆنی کتێبم ده‌کرد، له‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌مه‌وه‌ سه‌یری ئه‌و خۆبه‌خشه‌ گه‌نجانهم ده‌کرد له‌ سه‌ته‌ره‌که‌ی ئه‌وبه‌ردا خۆیان نا‌ونوسی جه‌نگ ده‌کرد، له‌ پا‌قله‌ فرۆشه‌کانم ده‌روانی له‌ به‌رده‌م چاپخانه‌که‌دا... ژیانم سو‌رانه‌وه‌یه‌کی به‌رده‌وام و دو‌وباره‌ و پر ترس و مۆته‌که‌ و بیباکی بوو، له‌ هه‌ر شت زیاتر لیک‌چوونی خه‌ونی ئینسانه‌کان له‌ نیوان دیلاوار و مه‌مه‌دحه‌ساردا ئازاری ده‌دام. هه‌وره‌کان ئازاریان ده‌دام که‌ هه‌موو شه‌و ده‌بارین، بێده‌نگی هه‌رچی زۆرت‌ری زه‌هاو ئازاری ده‌دام که‌ تا ده‌هات غه‌مۆکی تر و په‌نگ زه‌رد‌تر ده‌ینواند... هه‌موو ئومێدم ئه‌وه‌بوو که‌ جه‌نگ کۆتایی بیت... دوو سال به‌وجۆره‌ من چاوه‌روان بووم و جه‌نگ کۆتایی نه‌هات. دوا‌جار شه‌ویکی زۆر دره‌نگ، که‌ هه‌ریه‌ک له‌ من و زه‌هاو له‌ شیرین خه‌ودا بو‌وین، پرۆفیسۆر دوو جار له‌ ده‌رگای دا و پاش ئیستیک ده‌رگا‌که‌ی کرده‌وه‌ و گووتی «هه‌والێکی گرنگ هه‌یه‌ ده‌بیت پیتان بلێم، پێده‌چیت ئه‌مشه‌و هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار، بچنه‌ ناو دیلاواره‌وه‌. هه‌واله‌کان قسه‌ له‌ هه‌ره‌سیکی کتوپری هیزه‌کانی دیلاوار ده‌که‌ن».

دوای سى مانگ له دهستپيكردنې جەنگ، هيزيكي پۇليس له ژيرزميني
 يه كيك له قهيسه ريه كانى ديلاواري باكووردا، مهيتى گهنيوى فerasه
 رهشيان دوزيه وه. سى پوژ بوو فeras ديارنه بوو، دهستيكي ناديار
 كوژراوه كى بۇ نهو جينگا تاريكه داوه تكدربوو، دواتر به كيژديكي تيژ
 چەند جاريك پيكا بوويان، لاشه كه ئاسه واري بهرگريه كى زوى پيوه بوو،
 دياربوو بهر له وهى بيكوژن، ههوليكي زورى داوه له دهستيان دهر بازيت،
 به لام نهيتوانيوه. كوشتنى فeras، كه سهردهستهى پاسه وانه كانى سهى
 ئهسلان بوو، گهليك پرسيار و مه تهلى گهرهى له دوای خوۍ به جيهيشت.
 زوربهى ئاماژه كان بۇ نهو بوون كه يان په زمئاراي قهره قازانى له پشت
 تاوانه كه وهيه يان خودى سهى ئهسلان، له بهر نهو په پشكينه كانى پۇليس و
 گه پانى به دوای تاوانباراندا، له جيگايه كدا وهستا و دوسييهى تاوانه كه بيدهنگ
 خرايه ژيره وه. نهو هى سهيربوو دوای كوشتنى فeras، نه جمهى ئايشه گول
 بوو به بهر پرسى بيزوى سهى ئهسلان، حاميد سولتانيش بوو به بهر پرسى
 پاسه وانه كان. به پيى نهو قسه و پاسانه بيت كه دواتر بلاو بوونه وه، پنده چيت
 گومانى نابه جيتى سهى ئهسلان له پشت له ناو بردنى فeras وه بوو بيت.
 كوشتنى فeras ململانى نيوان په زمئاراي قهره قازانى و سهى ئهسلان زور
 قوولده كاته وه. ههر دووكيان له سه ره وه خويان وهك دوست نيشانده دن و

له ژیره‌وه دوو دوژمنی سه‌سه‌ختن، ئه‌و ناكوكييه باغه‌وانه‌كانی دىلاواريش له‌تده‌كات و ده‌يانكات به دوو به‌ره‌ی نه‌يار. كوشتنى فه‌راسه ره‌ش بێده‌نگ تێپه‌رى، هه‌تا هه‌نديك له هه‌قالانى خو‌شى كه ئيره‌يه‌كى زورىان به پله‌وپايه‌ی ده‌برد، به مردنى داخو‌ش بوون. هه‌چ ژيانىك له دىلاوار نرخی نه‌ما‌بوو، تا ژيانى فه‌راسه ره‌ش نرخی هه‌بێت... له‌و كاته‌دا دىلاوار كيشه‌ی قوولتري هه‌بوو، به‌رده‌وامى جه‌نگ وای ده‌کرد ژماره‌ی كوژراوه‌كان ڤوو له زيادبوون بێت. دواى چه‌ند مانگى يه‌كه‌مى جه‌نگ، ده‌ميك ڤوژانه لاشه‌ی كوژراوه‌كان ده‌هاته‌وه بۆ دىلاوار، بيمارستانه‌كان پرده‌بوون له جه‌نگاوه‌رانى ده‌ست و قاچ په‌ريو، چيتر وتاره‌كانى سه‌ی ئه‌سلان هه‌يز و سيحري جارانى نه‌ده‌ما، به‌لاغه‌تى سه‌رۆك تا ده‌هات ده‌چووه كزى. ئه‌و ئوميد و مژده و په‌يمانانه‌ی سه‌ی ئه‌سلان سه‌ره‌تا به خه‌لكى دىلاواری ده‌دا، هه‌چيان نايه‌نه‌دى. سوپای باغه‌وانه‌كان نه‌وه‌ك ناتوانن له به‌ره‌كانى جه‌نگدا دوژمن بشکينن و پاشه‌كشه به هه‌زه‌كانى مه‌مه‌دحه‌سار بکه‌ن، به پهنجه‌وانه‌وه وه‌ك هه‌يزىكى نارېك و بېئه‌زموون كه پتر له‌سه‌ر دروشم و هاوار گۆشبوون، له هه‌موو جه‌نگى‌دا كوشته و بريندار و گيراوێكى زور ده‌ده‌ن. شكستى سوپا و باغه‌وانه‌كان له شكاندنى دوژمن و دوورخستنه‌وه‌يدا له دىلاوار، توپه‌بى و نا‌ئوميديه‌ى كه‌وره دروستده‌که‌ن. چيتر هاواره‌كانى سه‌ی ئه‌سلان، وتاره دريژه‌كانى، ئه‌و ته‌فسير و ليكده‌وانه‌ی زانا و ڤروفيسۆره‌كانى وه‌ك مامم بۆ قسه‌كانى ئه‌وى ده‌که‌ن، سوودىكى راسته‌قينه‌يان نامي‌نێت. له زور جیگا مامه‌سيام و هه‌نديك له ئه‌كاديميستە‌كانى دىلاوار له‌گه‌ل كه‌ژاوه‌ی ديله‌كانى مه‌مه‌دحه‌ساردا ده‌گه‌ڤين و ده‌يانه‌ويت تين و وره‌ی خه‌لك بلنډا‌بگرن، به‌لام هه‌وله‌كانيان شتيكى ئه‌وتو گرنگ ناده‌ن به‌ده‌سته‌وه. له دواى ساليك له جه‌نگ تارمايه‌ى كه‌ ره‌ش بال به‌سه‌ر دىلاواردا ده‌كيشيت، له كاتي‌دا هه‌زه‌كانى مه‌مه‌دحه‌سار ڤوژ دواى ڤوژ گوردان و تپيى نو‌ی ده‌خه‌نه سه‌ر هه‌زه چه‌كداره‌كانيان، سه‌ربازه‌كانيان به ئيمانىكى كو‌يرا‌نه‌وه ڤوو له مردن ده‌که‌ن،

به لام جاریک نه بوو گه شبین و پر هیوا له مهیدان بگه ریته وه، سهربازهکان و باغه وانان له دڅخکی دژواردا بوون، شه وهی رایگرتبوون هیز نه بوو، چهک نه بوو، پلانی سهربازی نه بوو، به لکو خهونی جهنگاوه ران بوو بو شکاندنی دوزمن، ناره زوویان بوو بو توله وه. شه خهونه وایده کرد هندی له سهربازهکان تا مردن له سهنه ره کانداه لنه ستن. نه جم دهیزانی که هیزه دپنده کانی مه مه دحه سار تا دیت نزدیکتر ده بنه وه، ده بیینی رځی بهرگری و قاره مانیتی هیندهی ژماره ی کوژراوه کانی بهر زکړدو ته وه، سوو دیکی کاریگه ری نه بووه. سهیری لیده هات که ژماره ی شه گه نجان هی غه فاریی که رڅژیک له رڅژان پیکه وه چوون بو ماله هاوینییه که ی سهی نه سلان تا دیت که متر ده بنه وه. زوریان بهو جوړه کوژرابوون وهک له خهونه که دا بینیبوویان، به دیلی و به سهر برین ... نیستا بوو بوون به دوو به شه وه، یان وهک بوقبولیله جه لادی به ناوبانگ بوون، یان لاشه یه کی بیسه ر بوون و له ژیر خاکدا نیژرابوون. دوا ی گه رانه وه یان له دوا سهر دانی سهنه ره کانداه، دلنیا بوو که دیلاوار ده که ویته ده ست دوزمن، سهربازه کانی دیلاواری برسی و بیهیز و بیوره بینی بوو، سوپایه کی ماندوو که چیتیر سهر دانی که سیکی وهک سهی نه سلان ناتوانیت وره و خوگری زیاتریان پی به خشیت، له شکریک که له ناو قور و لیت هی پیده شت و چیا کانداه ونبووه بیته وهی توانایه کی راسته قینه ی جهنگی هه بیت. سهی نه سلان بهر له هه مووان باوه پی به شکستیکی ترسناک هینا، شه وان که له گهل قهره قازانییه کانداه دانه نیشت، وهک جاران له عه شقی دیلاواردا تیزی فله سه فی و نه زمی شاعیرانه ی نه ده هونییه وه، بیده نگ وهک سه رڅکیکی شکسته به دیار په رداختیک مه یه وه کوم هه لده کورما و گوپی له نوکته و گورانی و پیکه نیینی قهره قازانییه کان ده گرت، که پیده چوو بریار یان دابیت تا خاپوور بوونی دیلاوار مه ستن و بخونه وه و پیکه نن، سهی نه سلان و نه جمه ش هه ر دووکیان هه ستیاند ه کرد بو قهره قازانییه کان شه وه گرنک نییه دوزمن دیلاوار بگریت، به لکو شه وه

گرنگه هیزیکێ ناوخۆ ده‌سه‌لات له ده‌ستی ئه‌وان نه‌ستینیت، گه‌یشته‌بوونه پنتیک له بێباکی، وه‌ک ئه‌وه‌ی بۆیان ڕوون بیت دره‌نگ یان زوو دیلاوار نو‌قمده‌بیت و ئه‌وانیش له‌گه‌ڵیدا ده‌خنکین. به‌لام جیا له‌ هه‌موو ئه‌و راستییانه، مانگی‌ک به‌ر له‌ شکستی گه‌وره‌ نه‌جمه‌ی ئایشه‌گول سه‌رنجی ئه‌وه‌یدا که چیت‌ر خه‌ون نابینیت... هه‌فته‌یه‌ک له‌سه‌ر یه‌ک خه‌وت و هیچ خه‌ونیکێ نه‌بینی، ئه‌وه‌ ترس و سه‌رمایه‌کی گه‌وره‌ی هه‌تایه‌وه‌ بۆ جه‌سته‌ی، سه‌ره‌تا نه‌یوی‌را ئه‌و ڕازه‌ لای که‌س بدرکینیت، نه‌یوی‌را ئه‌و کێشه‌یه‌ له‌گه‌ل سه‌ی ئه‌سلانیشدا با‌سبکات، که‌ ئیستا وه‌ک باوکی خۆی خوشیده‌ویست، ئه‌وه‌ی وه‌ک نه‌ینیه‌ک لای خۆی شارده‌وه‌، بێئه‌وه‌ی بزانی‌ت که‌ له‌ پشت ئه‌و نه‌مانی خه‌ونه‌وه‌، دیسان په‌تایه‌کی ترسناکی نو‌ی هه‌یه‌.

مانگی‌ک به‌ر له‌ هه‌ره‌سی گه‌وره‌ی سوپای دیلاوار، سه‌ی ئه‌سلان به‌ کۆمه‌کی نه‌جمه‌ی ئایشه‌گول و حامید سولتان و هه‌ندیک سه‌رکرده‌ی دیکه‌ له‌ هه‌وادارانێ سه‌رسه‌ختی خۆی، پلانی‌ک بۆ پاشه‌کشه‌ و خۆ قایمکردن له‌ چیاکانی خۆرئا‌وادا داده‌ڕێژن. تا‌که‌ شتی‌ک سه‌ی ئه‌سلان له‌ بیریدا بیت، ڕزگارکردنی خۆی و ده‌سته‌یه‌ک جه‌نگا‌وه‌ره‌، تا بکری‌ت یان له‌ ڕیگای چیاکانی خۆرئا‌واوه‌ به‌ره‌و ده‌ره‌وه‌ هه‌لبێن یان له‌ویدا تا ڕۆژی گه‌ڕانه‌وه‌ خۆیان هه‌شاربده‌ن.

دوای دوو سال جه‌نگ، شه‌وی‌ک هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار به‌ هی‌رشیکێ توند و گه‌وره‌، ته‌وا‌وی ئه‌و هیلانه‌یان شکاند که‌ دوو سال بوو جه‌نگا‌وه‌ره‌کانی دیلاوار به‌ خو‌ین و عاره‌ق به‌رگریان لیده‌کرد. ده‌لێن شکانی سوپای دیلاوار په‌یوه‌ندی به‌ ترسنوکی یان گه‌مزه‌یه‌یه‌وه‌ نه‌بووه‌، به‌لکو له‌ ناکاو له‌ ناو هیزه‌کاندا ده‌ردیکی ترسناک بلا‌بو‌وته‌وه‌، ده‌لێن ته‌وا‌وی سوپای دیلاوار له‌وه‌ که‌وتوووه‌ به‌ یه‌کجار خه‌ون ببینیت، به‌یانییه‌ک سه‌ربازه‌کان له‌ خه‌و هه‌له‌ده‌ستن و سه‌رنجده‌هن که‌ پیکرای له‌شکری گه‌وره‌ی دیلاوار، له‌مه‌سه‌ری

سنوور بۆ ئهوسەر، هیچ خهونیکیان نه بینوه. خهون به یه کجار له خهیاڵ و خهوتنی جهنگاوه رانی دیلاواردا دهسردریتهوه، دهلین ماندویتی زۆر، شهری بهردهوام، بینخهوی دریژ کاریکیانکردوه، لهشکر چیتر توانای خهو بینینی نه میتیت. له گهله نه مانی خهوندا سوپای دیلاوار نه ئومید، نه ترس، نه بههانه یهکیان بۆ جهنگ نامیتیت. وهک ههزاران خهلکی ئاسووده که باکیان به ئازادی یان دیلی نییه، له سهنگه رهکاندا دهو هستن و دهست بهرز دهکه نهوه و خویان پادهستی سوپای مه مه دهسه سار دهکهن، ئهوانیش بینا کانه قهسابخانه و کومه لکوژی گه وره یان تیا ئه نجامدهدن. دهلین ههتا لاشه ی سهربازهکان نا ئاسایی و سهیر بووه، روخساریان له کاتی مه رگدا بیتاک و ئاسووده دیار بووه، وهک خوشحال بن که ئازاریکی دوور و دریژ کوتایی هاتوه، وهک ئهوهی بیسه لمینن هیزیک نه توانیت خهون بینیت ناتوانیت جهنگیش بکات. ئایا ئهوه ئهفسانه بووه، خورافهت بووه، درویهک بووه دیلاوارییهکان دروستیانکردوه تا شکستی میژوویی خویانی پی پاساوبدهن؟ نازانم. بهلام هه ندیک دهلین ئهوه سه رچاوه ی سه رهکی شکستی دیلاوار بووه.

ئاشکرایه له پال ئهوه دا، له پال ئهو ترسه دا که وهک تاعوون له ناو جهنگاوه راندا بلاوده بیتهوه، دهیان راستی دی هه بووه که کوتاییان به دیلاوار هیناوه. دیلاوار لهوه بچو کتر بوو بهرگهی ئهوه هه موو کو شته یه بگریت، جهنگ هیدی هیدی بوو بوو به قهسابخانه یهکی پوژانه بۆ هیزیکی ماندوو که هه ندیک له جهنگاوه رانی شهش مانگ بوو ساتیکی پشوویان نه دیوو. هیزه که توانای ئهوه ی له خویدا نه ده بینی هیرشبکات، هه ر هیزیکیش توانای هه لمه تی نه ما، ئهسته مه بتوانی له دۆخی بهرگریدا زۆر خۆی بگریت. دیلاوارییهکان له یه کهم سالی جهنگدا زۆر له سه رکرده کانی خویان له دهست دا، له کوتایی سالی یه کهمدا هه ردوو ژهنرال مهحمودی قه ره قازانی و هورمز یاری قه ره قازانی له مهیدانی جهنگدا و له سهنگه ری پیشه وهدا کوژران. دوا ی ئهوان هیچ سه رکرده یهکی گه وره نه بوو، بتوانیت وهک ئهوان

هیمه‌تی سه‌ربازه‌کان بجولینیت، چیت‌له ناو‌ئو ده‌ریای خوینده‌دا که ده‌رژا، جۆش و خروشی که‌س به‌ سرودی «دیلار له‌ئو سه‌رزه‌مینى شیران» گه‌رم نه‌ده‌بوو. سه‌ربینى دیله‌کان له‌لایه‌ن بۆقبۆقیله‌وه که به‌ فرمانیکی تایبه‌تی سه‌ی ئه‌سلان بوو، هینده‌ی درنده‌یى جه‌نگى بیر جه‌نگاوه‌ره‌کان ده‌خستنه‌وه، هیمه‌ت و هه‌لمه‌تى نه‌ده‌بزواند. شه‌ویک مه‌مه‌دحه‌سارییه‌کان بریاراندا کۆتایی به‌ جه‌نگ به‌ینن، شه‌ویکی سه‌یربوو که هیزه‌کانی دیلاواریش وه‌ک زیندانییه‌ک چاوه‌روانى په‌تى مه‌رگ بکات، ئاماده‌بوون بۆ شکست.

له‌ ماوه‌ی بیست و چوار کاتژمیردا دیلاوار هه‌موو شتیکی دۆران. سه‌ربازه‌کانی دیلاوار هه‌ر چیه‌کیان بکرایه ده‌که‌وتنه به‌ر لیزمه‌ی تیرهاویژه‌کانی دوژمن، به‌جۆریک له‌ هه‌ندى جیگادا هه‌تا یه‌ک سه‌ربازیش به‌ زیندووی نامینیته‌وه، تا سه‌ربوردی ئه‌و شه‌وه‌ بگێریته‌وه. مه‌مه‌دحه‌سارییه‌کان هه‌چ دیلیکیان له‌گه‌ل خویان نه‌برد، هه‌ر سه‌ربازیک یان جه‌نگاوه‌ریک گیرا ده‌موده‌ست له‌ویدا تیرباران کرا، سوپای دیلاوار له‌و شه‌وه‌دا به‌ جۆریکی ترسناک قه‌تل و عام ده‌بیت و ده‌یان هه‌زار کوشته‌ ده‌دات. ده‌مه‌و به‌یان و غافلگیر هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار گه‌یشته به‌رده‌روازه‌کانی شار، به‌ر له‌وه‌ی پینخه‌نه ناو‌شاره‌که‌وه، به‌ر له‌وه‌ی خه‌لک له‌سه‌ر ئه‌و راستیه‌ به‌ ئاگابینه‌وه که سوپاکه‌یان بۆ ئه‌به‌د تیکشکاوه و هه‌چ هیزیک نییه به‌رگریان لى بکات، فه‌رماندار «موهیب جه‌نگى ماماد» که فه‌رمانه‌روای سه‌ربازی هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار بوو، فه‌رمانیدا چی شتیک له‌ دیلاواردا ده‌شیت بسووتینریت و بپوختینریت، با بسووتیت و پپوختیت. شاره‌که به‌رگرییه‌کی وه‌ها له‌ خوی ناکات، به‌لام هیزه‌کانی ماماد، به‌ر له‌وه‌ی بچه‌ هه‌ر گه‌ره‌کیکه‌وه، به‌ر له‌وه‌ی ده‌ستبکه‌ن به‌ په‌شه‌کوژی، به‌ر له‌وه‌ی ژنه‌کان وه‌ک ده‌ستکه‌وتی جه‌نگ بخه‌نه لۆری و ماشینی تایبه‌ته‌وه، چه‌ندین سه‌عات به‌ چپى موشه‌کباران ده‌که‌ن، تیئیتى ده‌خه‌نه ژیر باله‌خانه به‌رزه‌کان و ده‌یانته‌قینه‌وه، ئه‌و ده‌یان هه‌زار

سهر بازه‌ی که دیلاواریان داگیر کرده، به دهیان بلدوزهر و مه‌کینه‌ی گه‌وره ده‌ستده‌کن به تیکدانی زور له شوینه گرنه‌گه‌کانی شاره‌که، خه‌لک هه‌ندیکیان به‌ره و چیاکان هه‌لدین، هه‌ندیکیان ده‌بن به ژیر داروپه‌ردووی پوخاوی ماله‌کانیانه‌وه، هه‌ندیکیان تیر باران ده‌کرین، ئه‌وانه‌ی که ده‌میننه‌وه و به زیندوو‌یی ده‌رده‌چن جگه له‌وه‌ی له ناو ویرانه و خه‌راباتی شاره‌که‌یاندای دریزه به ژیان بدهن چاریکی دییان نییه. له پینجه‌مین شه‌وی که‌وتنی دیلاواردا، سوپا سنووره‌کان ده‌کاته‌وه و ریگا به تالانچی و خه‌لکانی توپه‌ی مه‌مه‌دحه‌سار ده‌دات برژینه ناو شاره‌که‌وه‌وه و ئه‌وه‌ی ده‌یانه‌ویت تالانیکه‌ن، من و ئه‌مین لاهور به لوری یه‌کێک له تالانکه‌ران گه‌پاینه‌وه بو دیلاوار. دوا‌ی حه‌وت پوژ به‌سهر داگیرکردنی دیلاواردا هیشتا شاره‌که نو‌قمی دو‌که‌ل و بو‌سو و ته‌پوتوزه، هه‌ندیک گه‌ره‌ک له‌گه‌ل زه‌ویدا ته‌خت‌کرا‌بوون، هه‌ندیکیان زیانیکی وه‌هایان به‌ر نه‌که‌وت‌بوو. زیندانه‌کانی دیلاوار نه‌بیت وه‌ک خو‌یان مابوون، ته‌واوی شوینه ده‌وله‌تییه‌کان خاپوور‌بوون، زانکوی دیلاوار ته‌واو سو‌وتابوو، موزه‌خانه‌که‌ی پروفیسور به‌هنام کرابوو به‌بنکه‌ی حه‌وانه‌وه‌ی هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار، وه‌زاره‌تی ئاوه‌دانی که ده‌که‌وته سه‌نته‌ری دیلاوار هیشتا هه‌ر گری لی هه‌لده‌ستا. له ماوه‌یه‌کی که‌مدا ده‌یان هه‌زار که‌س له خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌سار بو تالانکردن پڑانه دیلاواره‌وه، له زور جیگادا ته‌نیا که‌لوپه‌ل و خشل و پاره‌یان نه‌ده‌برد، به‌لکو خیزانه دیلاوارییه‌کانیان له مالی خو‌یان ده‌رده‌کرد و ده‌چونه جیگا‌که‌یان. هیچ که‌س نه‌یده‌زانی سه‌ی ئه‌سلان یان قه‌ره‌قازانییه‌کان بو کوی هه‌له‌هاتوون، له نا‌کاو زه‌وی قلیشتبوو و ئه‌وانی قووت دابوو. گردی جیلوه‌دار بوو به‌نیشته‌جینی فه‌رمانداری سه‌ربازی نو‌ی دیلاوار، «موهیب ماماد» له‌وی بنکه‌ی داکوتا و ماله‌که‌ی میر سه‌لیمی قه‌ره‌قازانی کرد به‌کو‌شکی نو‌یی فه‌رمانه‌روایی خو‌ی، هه‌موو ئه‌فسه‌ره بالا‌کانی دیکه‌ش چوونه ناو کو‌شکه‌کانی دیکه‌ی گردی جیلوه‌دار و له‌وی نیشته‌جی‌بوون. له زور گه‌ره‌کدا بو‌نی لاشه نه‌یده‌هیشت که‌س نزیک

بکه ویتته وه، له هه نددی جیگادا سه دان پیاوانی دیلاواریمان ده بینی که زنجیر کرابووه دهست و قاجیان و به ریز بۆ جیگایه کی نادیار ده بران، خه لکانی برسیمان بینی که هه نددی جار سه ربازه کانی مه مه دهسه سار به رماوه ی خۆیان بۆ فزیده دان تا بیخۆن. له هه یج جیگایه ک دیلاوارییه کان به رگرییه کی توندیان پیشان نه دا، هه نددی جار وا ده مبینی وه ک ئه وه ی دلخوشین به م شکسته، پازبین به م کۆتاییه. ده لێن موهیب «جهنگی ماماد» که یه که م شه و له دیلاوار خه وتوو، بۆ به یانی به خه یالیک کی گه لیک ئاسووده وه هه ستاو، ده لێن په نجه ره کانی کردۆته وه و دوکه لی سووتانی دیلاواری هه لمژیوه و گه لیک شادومان بووه، پشتر له هه یج جیگایه ک وا ئاسووده نه خه وتوو، شه ویکی بی خه ون ژیاوه، بی مۆته که. به یانی به ئه فسه ره کانی گووتوو «هه یج سه ر زه مینیک وه ک دیلاوار بۆ خه وتن خوش نییه».

ئهو پۆژه که من و ئه مین لاهور ده گه یه دیلاوار، هه سته ده که یه چتر خه لکی ئه م شاره نین، که س ناناسینه وه و که س نامانناسیته وه، دوو سال جهنگ به ئه ندازه ی سه د سالی غوربه ت شیوه و پوخساری شویته کان و مروقه کان ده گۆریت. بریارمانداوه جاری ته نیا ناوه ساخته کانمان به کاربه ینین، جگه له و ناوانه، جگه له و شوناسنامه هه یج به لگه یه کی ترمان پی نییه بیسه لمینیت ئیمه کتین. دوا ی ئه م هه موو جهنگ و ویرانییه ئیمه چتر به ئاسانی نابینه وه به رینواری زه ریاواری و زه هاو عه بدی جارن، به لکو بۆ ماوه یه کی زۆر دریز هه ر هه سه ن تاج و ئه مین لاهورین، دوو مروقی ون و بيشوناس و بی شار و بی نیشتمان. هه یج شه ره ف و شانازییه که له وه دا نابینن خه لکی ئه م دوو شاره بین. هه ردوو که مان هه سته ده که یه ئه و دوو ناوه له م دنیا دزیوانه دوورمان ده خه نه وه، ئه و میژوووه تاریک و پۆژه ترسناکانه شمان له یاده وه ریدا بۆ ده پاریزن که نابیت بیرمان بچنه وه. من و ئه و یه کی کۆله پشتیکمان پتیه که پرۆفیسۆر شابه ندهر به دهستی خۆی بۆی پچاوینه ته وه، ته نیا نان و خواردنی قوتو و هه ندیک دارووی پیویست

و وزه به خشي تيدايه، له گهل دوو پارچه سابوون و جلی ژیره وه. ده ميک ده گينه سخته ري ديلوار هه لايه کي گه وره يه، هه زاران که س کوبوونه ته وه، قسه له وه ده که ن که بوقبوقيله گيراوه و ئه مړو له م ميدانه دا به ده ستي سکينان سه رده بر دريت. گه رچی بوقبوقيله م نه ديوه، به لام له چيرو که کاني ئال موراده وه ده يناسم، هه ست به ئالوزی و وروژانيکی ده روونی گه وره ده که م، ده زانم گه ر ئال موراد ليزه بایه، گه ر به خووی و چاوه کز و لووته زيکاو ييه که يه وه ئیستا له گهل مندایه، ئه م ديمه نانه به شيک بوون له چيرو کي ئه و، ئه مين لاهور هينده ئه و ديمه نانه ي بينيوه که ده لیت «ئینسانم له پيشچاو که وتووه». من ده مه ویت ده ستي بگرم و له گهلما ده سيري ئه م به شه ي کاره ساته که ش بکات، به لام نايه ویت... ئه مين لاهور هه سته دکات ئاره زوويه کي نه ماوه سه يري ئه م ديمه نانه بکات، له دويني شه وه که پيمان خستوته سه ر خاکی ديلوار هه وره کان له خيال و خه وماندا نه ماون، سه ر بؤ ئاسمان به رزده که مه وه و سامالیکي شين و روون ده بينم، هه تاويک ته نيا دوکه لي ئاگره کاني ناو شار به ريان گرتووه، چيتر ئاسه واريک له هه وره خوئينيه کان ديار نييه. سه ربازه کاني مه مه ده سه ر ده بينم که له سه نته ره که دا سه کويه کي ئاسنيني بچوک دروستده که ن. ئه وه به شيکه له کولتووري مه مه ده سه راييه کان که جه لاد هه ميشه ده بيت له جيگايه کي به رزدا بوه سستيت و به شيوه يک سه ري قوربان ييه که ي به ير نيت، که له هه موو گوشه يه کي مه يدانه که وه بينريت. ئه مين لاهور ده چيته جيگايه کي دوور و من له ناو هه شاماته که دا ده وه ستم، سه ربازه کاني مه مه ده سه ر به زور خه لکاني ماندوو و ترساو و بيخه وي ديلوار ده دهنه پيش خويان و ده يانه يتن بؤ مه يدانه که تا به چاوي خويان کوشتنی دوا جه نگاوه ري خويان بينن. ئايا بوقبوقيله له ديلوار خو شه ويست بووه يان نا؟ نازانم. به لام ئیستا هه م غه م، هه م شکست، هه م بيناکي له چاوه کاندا ده بينم... هه ست ناکه م ئه و شکسته ي له چاوي خه لکي ديلوار دايه، په يوه ندي به بوقبوقيله وه هه بيت،

شكستىكى قولتەر و درىزخايەنتەر، ئاماژەيە بۇ رۇحىك لە مېژە توچپاۋە و ھەلاھەلا بوۋە. لە سەرەتاي مەراسىمەكەدا جارىكى تر سىكىنان دەبىنمەۋە، دوو سالە ئومىدى ھەرە گەۋرەى سىكىنان ئەۋەبوۋە رۇژىك سەرى بۇقۇقىلە بخاتە بىندەست و گەردنى بىتتە ژىر چەقۇى خۇى. لەسەر ئەۋ سەكۈيەۋە سىكىنان ھاۋاردەكات ھەر ئەمىرۇ سۈيىند و پەيمانى خۇى جىبەجىدەكات. خۇى ۋەك نۆينەرى خودا لەسەر زەۋى ناۋدەنىت و دوو چەقۇكەى دەستى بە زولفەقار دەشوبەينىت، بەلام دەنگى لەرزىكى تايبەتى تىدايە كە پىشتەر لىم نەبىستۋە، دەنگى كەسكى ھەيە لە ناكاو ناخى پىرۋوۋىت لە ترستىكى كتۈپىر. گەرچى مەيدانەكە پىرە لە سەربازى مەمەدخەسار، گەرچى خەلكى دىلاۋار لەژىر حوكمى چەقۇ و گوللەى سەربازە دىندەكانى موھىيدان، بەلام مەيدانەكە گىر و تىن و جۇشى دەروازەى فىردەۋسى نىيە. رەنگە ھۆكەى ئەۋە بىت جەنگ كۇتايى ھاتوۋە، دۇراۋەكان لەۋە بىتەزترن مردنيان نرخى ھەبىت، كوشتنى مرۇقىكى شكستخواردو خالىيە لە ھەر جۇش و خرۇشىك، سەرکەۋتوۋى راستەقىنە كەسىكە لىدەگەرپى دۇراۋەكان بژىن و شكستى خۇيان بىيىن. ھەر سەرکەۋتوۋىك بە كوشتنى دۇراۋەكان دلخۇش بىت، سەرکەۋتوۋىكى ترستۇكە كە لە ھىزى خۇى دلنيا نىيە. كاتىك بۇقۇقىلەيان ھىنايە سەر سەكز چاۋيان بەستىۋوۋە، بەر لەۋەى بىكوژن پەرۋكەى سەرچاۋيان لابرەد و لىگەرەن بۇ دۋاجار سەيرىكى ئەۋ خەشاماتە گەۋرەيە بىكات. ئەۋ بە رۇخسارىكى گەلىك ترساۋەۋە سەيرى مەيدانەكەى كرد، پىشتەر تەنيا ۋەك جەلاد لەۋ جۇرە جىگايانەدا ۋەستابوۋ. مەن لەۋ باۋەرەدا نەبوۋم دۋاى ئەۋ ھەموۋ ماۋەيە، دۋاى سەربىرىنى سەدان كەس، ۋا لاۋاز و ئەژنۇشل رۋوبەروۋى مەرگ بىتتەۋە. چاۋانى پىرۋوۋ لەسەرسامى و خەپەسان، ۋەك باۋەرەنەكات، ۋەك ئەۋەى ۋايزانىيىت ئەۋەى لە خەۋنەكاندا بىنيۋىتى، بۇئەۋ تەنيا لە سنوۋرى خەۋندا دەمىنيتەۋە. بۇقۇقىلە ۋەھا نىگاي خەلكى دەكرد، ۋەك ئەۋەى زولمىكى گەۋرەى لى بچىت، ۋەك ئەۋەى بى

گوناهیکى گەورە بىتت و بە ناھەق پۈۈ بە پۈۈى سزاي وەھا بېيتەوہ. من تورہ بووم لەو نىگا بىگوناهانہ، بۇقبۇقىلہ و سكىنان بۇ من يەك كەس بوون، يەك جانەوہربوون بە دوو سەرى جياوہ... ئەوہى يەككىيان سەرى ئەويدىيان دەپەراند، ھىچى لەوہ نەدەگۈرۈ كە ھەردووكيان سەرى جياوازى يەك مەخلوقن، ھەر دووكيان دوو بوونەوہرى ئاۋىنەين كە ھەمىشە يەك يەكتريان دروستكردوہ. لەو ساتەدا كە ھەستم بە ترس و لەرزى ناو جەستەى بۇقبۇقىلہ دەكرد، ھەستم بە ترستىكى گەورە لە دەست و نىگا و وەستان و رەفتارى سكىنانىشدا دەكرد. چەند بۇقبۇقىلہ دەترسا، ھىندەش سكىنان دەترسا، ساتىكى سەيربوو، ھەستمكرد ئەوہ تەنيا سكىنان نىيە كە بۇقبۇقىلہ سەردەپرېت، بەلكو ھەردووكيان بە جۇرىك لە جۇرەكان يەكترى دەكوژن. بە درىژايى ئەم دوو سالە، جەنگ بووبوو بە جەنگى نىوان دوو جەلاد، كە مەردنى ھەر يەككىيان ماناي مەرگى ئەوى دىكەش بوو. سكىنان لە ھەر كەس باشتەر دەيزانى كوشتنى بۇقبۇقىلہ، كوشتنى خوشىيەتى. بەزمى كوشتنەكە سارد و بى خروشان و بى گەرمى تىپەرۈ، ھات و ھاۋارى سەربازەكانى مەمدەحسار و تالانچىيەكان نەيانتوانى بەسەر ئەو ترسەدا سەربكەون كە يەكجار بالى بەسەر ھەموواندا كىشابوو. فەرماندارى مەمدەحسار بېرياريدابوو كە لاشەكەى بۇقبۇقىلہ و كەللەسەرەكەى تا بۇگەندەكات لە مەيداندا بىمىتتەوہ. بەلام ھەمان شەو، ھەۋالى ئەوہ بلاوبوۋوہ، كە سكىنان خۇى كوشتوۋہ... ئەوہ چەندە دروست بوو نازانم؟ بەلام لەو ئىۋارەيەوہ سكىنان لە ھىچ جىگايەك و شوينىكى دىكە نەبىنرا و ھىچ ھەۋالىكى دىكەى لى نەبىسترا...

ئەو پۇرۇشەن مەن گەپامەنە بۇ مال و ئەمەن لاهوریش چوۋەنە بۇ باشورى
 دىلاوار تا لەوى بە دواى خانەۋادە و خىزانىدا بگەرىت. پىكەۋتەن كە بۇ
 سەبەيەك بىنەنەۋە و پىلانى باشەرۇژ دابرىژىن...

گه په کی ئیمه له و گه په کانه بوو که زیاننکی که می بهرکه وتیوو، ماله که ی ئیمه وهک له که شتی نوخدا بوو بیت هر هیچ زیاننکی نه دیوو، که چوومه ژووری، خوشکه کانم سه رسام سه یریانکردم و چاویان باوه پری نه ده کرد و له گهل دیتنی مندا کردیانه هاوار و قریکه و هله له و گریانی خوشی. له کاتیکدا هه مووان چاوه پروانی هه والی مردنی زیندوو هکان بوون، ئه وان به چاوی خویان زیندوو بوونه وهی مردوویه کیان ده بینی. هه لبت وهک نه ریتی هه میشه یی خوشکان و برایانی دیلاوار هه موو خویان گه یانده دؤخیکی پؤخی سه خت و خویان بورانده وه و به دهم فرمیسه که وه، خویان به ملی مندا هه لواسی. کهس باوه پری نه ده کرد له ناو ئه و ترس و دوکه ل و بای کاره ساته دا، مردوویه ک زیندوو بیته وه. من دوو سال بوو به مردوو حسابکرا بووم، وه فاتنامه ی په سمیم بؤ دهرهاتبوو و له قهیدی بنه ماله و له نفوس سرا بوومه وه. له راستیدا گه پانه وهم بؤ مال په یوه ندییه کی به وه وه نه بوو که بمه ویت دلی خیزانه کهم خوشبکه م یان بمه ویت وهک کوپنکی باش بگه پیمه وه ئامیزی خانه واده. من وهک هه میشه نه کوپری خانه واده بووم، نه کوپری شار، نه کوپری نیشتیمان... کوپری گریانیک بووم که بؤ هیچ هؤ و به هانه یه ک ناگه پیت، فرمیسه کی که ته نیا دیته خواری و دهیویت هه موو ئازاره کان له خؤیدا جی بکاته وه. من وهک حه سه ن

تاج گەپامەو ە بۆ مال نە وەك رېنوارى زەرياوارى... كە چوومە ژوورى بۆ لای باوكم، ئەو لەسەر جىگا كەوتىو. لە دەمى ئەو ەو ە بىستم كە مامە سىام لە پوژى دوو ەمى داگىركردنى دىلاواردا لەگەل ژمارەيەك لە پىاوان و كار بە دەستانى دەولەتدا ەولى ەلەتتەيان داو ە كەوتوونەتە بۆسەى سەربازەكانى مەمەدخەسار و ەموو كوژراون. مەن دواتر و دواى پشكەننىكى درىژ لە كۆمەلىك بەلگەنامە و دۆسيە بۆم دەر كەوت كە لەو دوو سالاەدا مامە سىام چەندە لە كارى ترسناك ەو ئالاو ە چ پۇلىكى خراپى لە تىر بارانكردن و ئەشكەنجەدان و زىندانكردنى گەنجاندا بوو. باوكم لە جىگا كەى خۆيدا نىو ە گيان كەوتىو، ەر لە ژوورە كۆنەكەى جارانى خۆيدا بوو، ژوورەكە تىشكىكى زۆر كەمى تىدا بوو، ەموو پەنجەرەكان بە پەردەى ئەستوور بەريان گىرابوو، باوكم لە ناو پىخەفەكەيدا تەنبا وەك تارمايەك ديار بوو. پىتەچوو جولە و ەستان و دانىشتنى ئاسايى نەبىت، زۆر پىرتەر لە دوو سال لە مەوبەر دەر دەكەوت، بىجامەيەكى خەت خەتى سىبى و شىنى لە بەردابوو لەگەل كلاوىكى سىبى بەندا، وەك ەمىشە پاك و تەمىز و تەراشكراو، بەلام چرچەر و بىخالتەر لە جارەن. بە ەوى بىنىنى مەو ە كەمىك خۆى لە جىگا كە بەرز كردهو ە بەرلەو ەى ماچمبكات گوتى «لەو دوو سالاەدا تاكە مندالىك كە بىرم نەكردو ە تۆ بوويت، ژيانى تۆ ەچ كات لە دەستى مندا نەبوو، يان لە دەستى خۆندا بوو ە يان لە دەستى قەدەردا». تورەيى و بىزارى پىو ە ديار نەبوو، پاش ئىستىك دەستى برد و لە ژىر سەرىنەكەيەو ە سى و ەفاتنامەى دەر ەينا، ەر سىكەيانى بە وردى سەركرد و دوو ەمىن دانەى رادەستى مەن كرد و گوتى «ئەو ە ەفاتنامەكەى خۆتە. تۆ بە مردوو حىساب بوويت، ەلگەرە با لای خۆت بىت، رەنگە پوژىك پىوستت پىى بىت تا بىسەلمىنىت كە مردوويت». ەستەمكرد باوكم وادەزانىت مەن لە خەوندا سەردانىدەكەم، چەند زياتر قسەمان بكردايە، زياتر دلنەدەبوو كە مەن لە خەوندا دەر كەوتووم. گوتى «دلنەم خوشك

و براکانت باوه رناکه ن که تو ده گه پڕیتته وه، هه ر جارێک من باسی ئه وه یان
 بۆ ده کهم، ده لێن بابه واز له م خه وه شله و بلانه ی خۆت به ینه، رینوار
 کوژراوه... ئه وه هه ر له شه وی یه که می جه نگدا کوژراوه». گووتم «بابه
 من خه ون نیم، من گه پراومه ته وه، جه نگ به شکست و ویرانبوونی دیلاوار
 کوتایی هات». گووتی «له گه نجیمه وه من ته نیا خه ونی خۆشم بینوه،
 به لام هه میشه که سیک له خه ونه که دا دیت و پیم ده لیت ئه مه خه ون نییه.
 له راستیدا له ژیا ندا شتی خۆش پروونا دات، چه ند پوژ له مه و پیش مامه
 سیاتیان کوشت، ئه وه یه ژیا ن». ئه وه یه که مجار بوو هه والی کوشتنی
 مامه سیام بیستم، به لام سارد و بیباک سه یری باوکم کرد و هیچم
 نه گووت. من ئیستا به ناو ویرانه کانی دیلاواردا هاتبوومه ژووری و هیشتا
 بۆی سه دان لاشه ی گه نیوی سه رجاده کان له لووتمدا بوو. به درێژی
 پێگای گه رانه وه م له مه مه ده سه ره وه تا ئیره، ته نیا لاشه ی گه نجان و
 خه لکانی بێ گونا هم بینبوو، هه والی هیچ مردنیک نه یده جو لاند. له و دوو
 ساله دا زۆر که م بییری مامه سیام کردبوو، ئه وه مه ودا یه ی که وتبووه نیتوان
 من و ئه وه وه هه موو پر دیککی عاتیفی له نیتوانماندا پچراندبوو، وه ک ئه وه
 بوو باسی مردنی که سیکم بۆ بکات که نایناسم، وه ک هه ر لاشه یه ک له و
 لاشانه ی ئیستا له کوچه و کو لانه کاند که وتوون، وه ک هه ر مردوویه ک که
 گولله ی سه ربازه کانی مه مه ده سه رسار کوتاییان به ژیا نی هیتابیت. من گووتم
 «شه پێکی سه خت بوو، مان و نه مان ته نیا مه سه له ی شانس بوو و هیچی
 تر». باوکم گووتی «له و دوو ساله دا مامه سیاتم وه ک تو ته نیا له خه وندا
 بینوه. له و کاته وه ی جه نگ دهستی پیکرد ئیتر سه ردانی منی نه کرد، ته نیا
 له خه ودا ده بینم، به لام ئه وه هیچ له وه ناگوریت که بلیمه تیکی گه وره
 بوو، یه کێک بوو له گه وره ترین پیاوانی زه ریاواری. له و پوژه وه ی جه نگ
 دهستی پیکرد هه موو کاتی خۆی بۆ خزمه تی باغه وانه کان ته رخانکرد،
 ده لێن سه ی ئه سلان دوو جار خه لاتیکردوه. به لام که دیتته خه وم زۆر کاتی

ئەو قسانەمان نىيە». چىرۆكى كۆژرانى دوو براكەمى بۇ گىرامەو، من نەگريام، ئەو بە شتىك لە ساردىيەو گوتى «بەسەرھاتەكە دەگەریتەو بۇ سالتىك لەووەبەر، من چەندجاری تریش بۆم گىراویتەو، وەك چۆن بەردەوام باسى كۆژرانى تۆش بۇ براكانت دەگىرمەو... ئەوانیش وەك تۆ زوو زوو دینە خەوم».

هیچ ئارەزوویەكم نەبوو كە زور پىداگرى لەو بەكم كە من بە راستى گەراومەتەو، چونكە لە ئىستىكدا ھەموو شتەكان وەك خەونىكى ناخۆش ھاتنە پىشچاوى خۆشم. منیش ھەستەم كە ئىستا باوكم لە خەوندا دەبینم، بۇ ساتىك چاوم لىكنا و تەواوى ژوورەكەم وەك ژوورى ناو خەونىكى تارىك ھاتە پىشچاوى. هیچ مانایەكى نەبوو بە باوكم بلىم «من خەون نیم». ئەو زیاتر بەو دىلخۆش دەبوو كە من خەون بىم نە راستى. دواتر لە پىگای خوشك و براكانمەو زانىم كە سالتىكى تەواو، ھەموو دیوارەكانى نىوان خەون و راستى لە سەرى باوكمدا روخاون و ئىتر ناتوانیت ئەو دوو دونیایە لە یەكتر جیاكەتەو.

ئەو شەو لە قاتى سەرەو، لە ژوورە كۆنەكەى خۆمدا خەوتم، جگە لە تەختى خەو كەم و دۆلايتىك هیچ شتىك لە ژوورەكەدا نەماو. من هیچ كات ھەستم نەكردو كە ئەمە ژوورى منە... ئىستاش ئەو ھەستم نىيە كە ئىترە ژوورى منە. لە بەر پەنجەرەكەدا دەوەستم ... دەمەویت بگريم و ناتوانم... ترسى ھەرە گەورەى ژيانم ئەو یە پۆژىك بىت نەتوانم بگريم، واى چ كارەساتىك دەبىت گەر نەتوانم بگريم، مەرقەكانى تر بە جەنگ دەژىن، بە ئىمان، بە نىشتىمان، بە عەقىدە... بەلام من بە گریان دەژىم. من لەو كەسانەم كە تەنیا بە گریان دەتوانم پەيامى خۆم بە دونیا بگەيتم، گەر ترسە، گەر غەم ... گەر تورپەيە، گەر خۆشەويستى... گەر شادییە، گەر ناویندى، من تەنیا بە گریان دەتوانم شتىك بلىم. گریان هیچ كات

زمان نه بووه، شتی که پیش زمان، که رهسته ی پوچی که پاشه کشه یکروده و گه راوه ته وه بو جیگایه که بهر له هر گوزارشت و قسه یه که... ئه و درنده یه ی من دهمبینی، ئه و پاشه کشه قووله ی له ئیساندا دهمبینی بو جیگا و پله ی درنده کان، پاشه کشه ی هه موو دونیا و هه موو جیهان بوو بو پیش وشه، پیش قسه کردن. من له سه رده مینکا زیام، له شارینکا زیام که زمان، وشه، نوسین ته نیا که رهسته ی فریوی گه وره بوون، له سه رده می ویرانه و جهنگه گه وره کاند، که ملیونه ها مروّف هه ست و زمان و عه قلییان له ده ست دهن، مروّف یان ده بیت ببیت به جهنگاوه ر یان به گرینۆک. ئه وانه ی ده بن به گرینۆک که مینه یه کی بچوکن، یاخود له وانه یه چهند که سیک بن. فرمیسک چه ک نییه، من بویه له م جهنگه دا به فرمیسک به شداریمکرد ... چونکه ته نیا که رهسته یه که بشیت له جهنگدا به شدار بیت و چه ک نه بیت فرمیسکه. ئیستا پر به سییه کانم هه وای دوکه لاوی دیاوار هه لده مژم، بونی برا کوژراوه کانم ده که م و ناتوانم بگریم... ئایا جهنگ ته وای بوو بوو؟ ئایا من وه ک هه موو مه خلوقاته کانی تر هه موو هه سته کانم له ده ستدا بوو، ئایا ویرانه کانی دیاوار و ویرانه کانی پوچی من بوو بوون به یه کینک؟ ... نازانم. له و ساته دا که دوکه لی ویرانه کان ده چوون به سه رمدا، هه ستمده کرد شار به جوړیک له جوړه کان له دایکه ده بیت هه... هیه بیرۆکه یه که نه بوو که ده بیت چۆن له دایک ببیت هه، به لام دیاواریکی سووتاو، دیاواریکی شهل، دیاواریکی له خویندا شهل له ژیر ئه م خۆله میتشه وه ده بینرا، دیاواریک که من هیه شتی که له سه ر داهاتووی نه ده زانی. ئه وه بریاری زیانم بوو که وه ک مروّفیک، نه وه ک که سیک ئیره، نه وه ک دیاوارییه که له م شاره دا بمیتمه وه و بهیتم ئه و دیاواره له دایک بیت، دیاواریک که ئیستا هه موو جهسته ی خوین و برین بوو.

ژووره خالییه که م وه ک نیشانه یه که بوو بوو هه موو ئه و پوچییه ی که رابورد، هیه ئاره زوویه که م نه بوو بپرسم جله کانم و کتیه کانم چیان لی

هاتوو، له ناو ئه وه موو ویرانه یه دا جوړه پرسپاری ودها چهند دلی
 بازار ددها، هیندهش بیمانا بوو. دهمه ویت هه موو شه و په نجره که بکه مه وه
 و بخه وم، دلم لای ئه مین لاهوره، ناو نیشانی ته و اوای ماله که ی خومانم
 داوه تی تا گهر شتیک بوو خوی بگه ینیته من... نازانم له کوپوه ژیان
 دهست پییکه مه وه، مروؤف ده توانیت دوا ی عه شق، دوا ی مردنی نازین، دوا ی
 نه خوشی و ثافات و کاره سات ژیان دهست پییکاته وه، به لام دوا ی جهنگ
 نا، دوا ی جهنگ مروؤف ناتوانیت ژیان دهست پییکاته وه، ناتوانیت و ابکات
 وهک ئه وه ی شتیک له جیگاهه کدا پچراوه و سر له نوی گریی ده دینه وه،
 تو ده توانیت ته نیا هه ندیک له و شتانه ی پو خاون دروستیان بکه یته وه. هه موو
 ئه وانه ی له سه رده می جهنگدا ژیاون، دواتر ته نیا توانیوانه خه ریکی
 چاککردن و تیمارکردنی ئه و ویرانه و برینانه بن که جهنگ له سه ر دیمه نی
 شاره کان، شوینه کان، سروشت، جهسته، پوچ جیهیشتوو. دوا ی جهنگ
 تا ماوه یه کی دریژ ناتوانین بیر له سه ره تا بکه یته وه، بیر له نوی بکه یته وه،
 ته نیا شتک بتوانین بکه ین ئه وه یه جیهانی کوون، دارمانه گه وره کان وهک
 خو یان دروست بکه یته وه.

به ر له وه ی بخه وم ده رگای دولا به که ده که مه وه و وه قاتنامه که ی خوم
 ده خمه ناوی، جگه له به سته یه ک کاغه زی پیچراوه هیچی دیکه ی تیندا نییه،
 ده سته ده بم به سته که ده که مه وه، وینه کانی قاسم وه لید و ئاسه ف بورهان
 و مسته فا له یلانن پوژیک وینه زیاده کانیانم هه لگرت، ده میک نیگاری
 گونا هباریکی خه یالان کیشا. له سه ر زه وییه که داده نیشم و یه ک یه ک وینه کان
 سه یرده که م، ده یان وینه ن که هیچ کامیان له ویدی ناچیت، ده یان وینه ن
 که تاقیکردنه وه ی هه له ی مروؤفن له سه ر ویناکردنی شتیک که وینانا کریت،
 وینه ی پیاویکن که هیچ کات نه یانزانپوه کینه و چیه و له کی ده چیت،
 وینه یه که ده توانین تا قیامه ت تاقیکردنه وه ی له سه ربکه ین... ده یان و هه زاران
 سکیچی تری بو دروست بکه ین، به لام دوا جار وهک خه ونیک ده مینیته وه که

مه‌حاله بتوانین شیوه‌ی پنبه‌خشین. سه‌یری دوکه‌له‌کان ده‌که‌م، سه‌یری وینه‌کان ده‌که‌م، دل‌نیام دوژمن‌یک که له خه‌ونه‌کانماندا دروستیده‌که‌ین، ناتوانین بو ئه‌به‌د هه‌ر له خه‌ونه‌کانماندا دیلیکه‌ین، دوژمن‌یک که له سه‌ره‌تاوه و هک دوژمن هه‌لیده‌بژیرین، له هه‌ر بۆته‌یه‌کدا به‌سترایته‌وه و له پشت هه‌ر خه‌ونیکه‌وه هه‌لگیراییت، دواتر هه‌ر دیته‌ده‌ری. ئیستا دوا‌ی ئه‌و هه‌موو خه‌راباته ده‌پرسم: ئایا ده‌کرا دوژمن دروست نه‌که‌ین؟ نا، گه‌ر دوژمنمان دروست نه‌کردایه چیمان بکردایه، گه‌ر دوژمن ئیمه‌ی دروست نه‌کردایه چیمان بکردایه؟ ئه‌م سکێچانه چیین، جگه له کۆمه‌لێک هیلکاری و تاقیکردنه‌وه که هه‌ر یه‌که‌مان به‌رده‌وام به‌خه‌یال ده‌یکیشین، چ یه‌کێک له ئیمه ده‌یان سکێچی خه‌یالی دوژمن له سه‌ریدا نییه؟ ئیستا بۆ یه‌که‌م جار شتیک له دکتۆری مام تیده‌گه‌یشتم ... ئه‌م هه‌موو وزه و یرانکاره‌ی که دوو سه‌اله ئه‌م سه‌رزهمینه و یرانده‌کات، بچووبایه بۆ کوێ، گه‌ر له جه‌نگیکی وه‌ها خویناویدا، گه‌ر له‌م و یرانکردنه په‌یتاپه‌یتایه‌ی خۆمان و ئه‌وانی دیدا خالی نه‌بایه‌ته‌وه. سه‌یری وینه‌کان ده‌که‌م و ده‌زانم که ده‌یان سه‌اله دیلاوار له ناخی ترساوی خۆیدا روخساری ئه‌م پیاوه ترساناکانه ده‌بینیت... بیرده‌که‌مه‌وه و دل‌نیام، هیچ گه‌شبینیه‌کی درۆزن ئه‌م جه‌نگه‌ی نه‌ده‌وه‌ستان، هیچ شتیک نه‌بوو بتوانیت به‌ر به‌م کاره‌ساته بگریت، جه‌نگیک بوو جه‌نگی هه‌موومان، جه‌نگی دۆراو و جه‌نگی براوه‌کان... ئه‌وه‌ی دیلاوار ئه‌م شه‌ره‌ی دۆران، ئه‌وه‌ی ئه‌م شاره‌ خاپوور بوو، ئه‌وه مانای ئه‌وه نییه که ئیمه بیخه‌تاین. سه‌یری وینه‌کان ده‌که‌م و ده‌لیم «دیلاوار ئه‌وه تۆیت، که بۆ دوژمن ده‌گه‌رایت». به‌ په‌له له ژووره‌که‌م داده‌بزم و داوا‌ی چه‌رخیک یان شقارته‌یه‌ک له خوشکه‌کانم ده‌که‌م، ده‌گه‌ریمه‌وه سه‌ری و له به‌رده‌م په‌نجه‌ره‌که‌دا ده‌وه‌ستم و به‌ هیمنی وینه‌کان گرده‌دم، ده‌مه‌ویت دوکه‌ل و خۆله‌میشه‌که‌یان تیکه‌ل به‌ دوکه‌ل و خۆله‌میشی دیلاوار بیته‌وه، وینه‌کان ده‌سووتین و با به‌گه‌روه ده‌یانبات، هه‌سته‌ده‌که‌م ئه‌وه‌ی له دیلاوار بۆی

دەگە پراین دۆزیمانەو، ئەوێ قاسم و ئاسەف و مستەفا سکیچیان کیشا، ئەوێ هەزاران لە خەونەکانیاندا دەیانبینی، ئیدی خۆی لێرە، دۆژمن چیتەر وینەیهک یان خەیاڵیک نییە، بەلکو ئیستا و پاشە پۆژی دیلاواری. ئەوانێ پۆژیک وەک شیر بە دواي دۆژمندا دەگەرین، زۆر جار دەگەنە جیگایەک کە دەبێت وەک مشک، خۆیا ئی بشارنەو. سەر بە زەدە کە مەو و ئاسمانیکی سامالی دەمەو ئیواران دەبینم. تا چاو بربکات سەیری هەندیک لە پارچە کاغەزە سووتاوەکان دەکەم کە بە دەیانبات، سەیری دوکەلی وینەکان و دوکەلی حەقیقەت دەکەم پیکەو تیکە لاودەبن و بە سەر دیلاواری! پەخشدەبنەو. تەنیا شتیک ئاسوودەم دەکات ئەوێ کە لە ناو هەموو ئەم ئوقیانوسە تاریکەدا مەرۆف دواجار پەنگە بتوانیت یەکیک پزگار بکات. خۆشحالم من لەو هەموو ماوێدا، لەو هەموو سەختیەدا، دەستم لە ئەمین لاوور بەرنەدا، خۆشحالم پروفیسۆر شابەندەرێک لە سەر زەوی هەیه کە ئیمێ پزگار کرد، هەمیشە لە بەرچاومە بە ریشە سپی و قرزە رەشەکانییەو، بە چاویلکەکی دەستییهو، بە قیافەتیکەو کە ئارامی و دلنایای دەهینیت، دەلێت «سەیرکە هەتا مەرۆفی ترسنۆکی وەک منیش گەر بیهوێت دەتوانیت کەسانیک پزگار بکات»... چاو دادەخەم و دەبینم بە خۆی و چەترەکیهەو لە مەیدانی دەروازە فیردەوس دەپەریتەو و دەچیت بۆ جیگایەکی نادیار. شەویک بە منی گووت «ئەوێ مانا دەدات بەم ئیشە من و پروفیسۆر بەهنام، ئەوێ نییە ژمارە کۆژاوەکان کە مەر دەکەینەو، بەلکو مانای راستەقینە لەو دایە کە دەشیت شتیک بوونی هەبێت ناوی پزگاری بیت. هەتا لە ناوەرەستی دۆزەخیشدا، هەتا لە ناو جەرگە کەر و بلیسە ناگری جەهەنمیشدا، دەبێت شتیک هەبێت ناوی نەجات بیت، ناوی دەرباز بوون بیت».

به‌ر له هه‌ر شت، من ده‌بیت هه‌موو ئه‌و کون و که‌له‌به‌رانه بگرم که ده‌شیت له یاده‌وریمدا دروست بین، ده‌مه‌ویت بگه‌ریمه‌وه بۆ هه‌ر جینگایه‌ک که میژووی من و میژووی دیلاوار به‌یه‌که‌وه گرێده‌داته‌وه له‌سه‌ر جینگاکه‌م پالده‌که‌وم و بیر له ئال موراد ده‌که‌مه‌وه، ده‌مه‌ویت بچمه ئه‌و ژووره و به‌ر ئه‌و په‌نجه‌ره‌یه‌ی که له‌ویوه ته‌قه‌ی له فه‌رماندار کردوه، هه‌زه‌که‌م بزانم ئیستا له کوینه. به‌لام ده‌نگیک له ناخدا پێم ده‌لێت که جارێکی دی نایبینمه‌وه. له خۆم ده‌پرسم «ده‌بیت خۆشه‌خت بیت؟ ده‌بیت گه‌یشتیته ئه‌و جینگایه‌ی که خۆی ده‌یه‌ویت؟ ده‌بیت پوژیک له پوژان هه‌تا گه‌ر له پیریدا بووه بیر له گه‌رانه‌وه بکاته‌وه؟». زۆرجار هه‌ولده‌دم که رقم لێی بیت، که بیرێ نه‌که‌م، که روخساری له پێشچاوم بسرمه‌وه، به‌لام ناتوانم... له‌گه‌ل ئه‌و خه‌یالاتانه‌دا خه‌وم پێداده‌که‌ویت و شه‌ویکی ئارام، به‌لام درێژ و تاریک ده‌به‌مه‌سه‌ر.

دوای دوو هه‌فته له گرتنی دیلاوار، هیزه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار له کوشتن و سووتاندن و پوختن بێزارده‌بن. تا ئه‌ندازه‌ی تیربوون له خه‌لک تیربارانده‌که‌ن و له گه‌نجان سه‌رده‌برن، زۆربه‌ی سه‌نته‌ره گرنه‌که‌ان ده‌سووتێنن، شاریکی نیمچه روخاو و تیکشکاو به‌جێده‌هێلن و زۆرینه‌ی هیزه شه‌پکه‌ره‌کانیان ده‌به‌نه ده‌ره‌وه‌ی شار. شاریکه‌ بێ بیمارستان، بێ ئاو، بێ کاره‌با، پڕ له بۆنی مردن و ته‌نهایی. هه‌ر هه‌فته‌ی یه‌که‌م کوپه‌ بچکۆله‌که‌ی عه‌بدولسه‌لام ماروفی، که ناوی موخته‌سه‌می ماروفیه وه‌ک فه‌رماندار داده‌نێن و به‌ چوار پوێژکاری خه‌لکی مه‌مه‌دحه‌سار ئابلقه‌ی ده‌دن. به‌ فه‌رمانی فه‌رمانداری نوێ، هه‌موو ئه‌وانه‌ی که به‌زیندوویی ماون، ده‌بیت ده‌ستبکه‌نه‌وه به‌ ژیان. وه‌کو چۆن لێره مردن به‌ فه‌رمانه، ژیانیش هه‌ر به‌ فه‌رمانه. دوای دوو هه‌فته، ئیدی ژیان ده‌ست پێده‌کاته‌وه،

ئىدى قوتابىيەكان دەگەرپنەوہ بۇ قوتابخانەكانيان و دەك ئەوہ وايە هيچ نەبوويىت، مەن دەچمە دەرى و سەيرى ئەو دايەك و باوكانە دەكەم كە هيشتا زىندوون و لە ناو داروپەرەدوى ويرانەكاندا مەدالەكانيان دەبەن بۇ قوتابخانە، سەيرى ئەو فەرمانبەرانە دەكەم كە بە پەلە بەرەو سەرکار دەپۇن، سەيرى ئەو دوكاندار و فرۇشيارانەى كە بە پەلە دوكانەكانيان دەكەنەوہ... ئاسوودەگى و بەختەوہرىيەكى نەينى لە چاوى ھەموواندايە، بە فەرمانى فەرماندار، ئەوانەى لە دەزگای پۇلىسى كۇن كاريانكردوہ و زىندون، دەتوانن بگەرپنەوہ سەر كاري خۇيان. ھىزەكانى مەمەدحەسار تەنيا بوار بە ھىزىكى پۇلىس و ئىدارەيەكى مەدەنى لە دىلاوار دەدەن. لە كۇبوونەوہيەكى بچوكدا كە ھەندىك لە بنەمالەكانى دىلاوار تىيدا بەشدارن، بابەعەلى وەزىرى كە تازە لە زىندان ھاوتە دەر، دەكرىت بە بەرپوہبەرى نوئى پۇلىس. ژيان، ھىمەن و سادە دەست پىدەكاتەوہ. بەلام شارەكە پىكرا قسە لەوہ دەكەن كە چەندىن شەوہ كەس خەون نابىنىت. بەلام مەن وا نىم، مەن ھەر خەون دەبىنم، خەونەكانم ھىچ مانايەكان نىيە، ھىچ نەزمىكان نىيە، ھىچ شىتىكى ديارىكراوم پى نالەن، بەلام خەونن و دەيانىنم. ئايا بە راست ھەموو دىلاوار خەون نابىنىت؟ ... ئايا ھەموو شارەكە پىكەوہ و بۇ ھەتاهەتايە، بە يەكجار خەونەكانى خۇيان قووتداوہتەوہ و چىتر خەون نابىنن؟ يان ئەوہش نمايشىكى ترە كە دەبىت ھەموومان تىيدا بەشدارىن، ھەموو پىكەوہ خەونەكانمان بشارىنەوہ، ھەموو پىكەوہ بىخىكىنن تا بۇ ھەمىشە لە يەك بچىن، تا ھەمىشە دىلاواری بىن، لە ئازايى و ملکہ چىدا، لە خەون و بىخەونىدا، لە جەنگ و لە كۆيلەيىدا؟ .

مەن بۇ دوو ھەفتە بەردەوام بەيانيان زوو دەچمە دەرى و شەو بۇ خەوتن دەگەرپنەوہ، سەيرى مەمەدحەسارىيەكان دەكەم مالاكان و دوكانەكان و كۇگاكان تالاندەكەن، سەيرى قەيسەرى و بازارەكان دەكەم كە ھەندىكان سووتاون و ھەندىكان كراونەتەوہ و ھەندىكان ھىشتا ھەر داخراون، زور

کوچه هيشتا هەر به ستراره و هه نديک تپي تايهت که له لايه ن فه رمانداري نوينه دانراون لاشه کان ده رده هينن و له گوڤري ده سته جه معيدا ده ياننيژن. ده چمه وه بۆ جيگاي موزه خانه که ي پرؤفيسۆر به هنام و ده بينم که هيزه کاني مه مه ده سار چۆليانکردوه و قفلتيکی گه و ره له ده رگا که ي دراوه. دوو جار له گه ل ئه مين لاهور يه ک ده بينين، ده لیت که دايکی و برا که ي باشن و ده بيت له داها توودا ئيشيک بدۆزيت ه وه تا بتوانيت بژي. يه که م هه والي پرؤفيسۆر به هنام له ده مي ئه وه وه وه رده گرم، به پيني زانياريه کاني ئه و که له خزمه کاني خۆي بيستوي تي. پرؤفيسۆر شه ش مانگ دواي له گيراني له لايه ن سه ي ئه سلانه وه گوازا وه ته وه بۆ زيندانتيکی دي له ده ره وه ي شار و له وي دادگايه کی کورت کراوه و له گه ل کۆمه لتيک نوسه ر و ميژو ونوسي دي که ي ديلاواردا به تومه تي خيانه ت تيربارانکراون. ئه و ده لیت تاکه شتيک له پرؤفيسۆر له زيندانه وه ها توته ده ري، دوو نامه يه که به ر له مر دني به نه يني نوسيوني، يه کيکيان بۆ که که ي و يه کيکيان بۆ پرؤفيسۆر شابه نده ر. ئه و که سه ي قسه کاني بۆ ئه مين لاهور کردوه گووتوي تي ئيس تا هه ردو و نامه که لاي که که ي پرؤفيسۆر به هنامه و به سته زمانه ريگايه ک شک نابا ت، نامه که بگه ينيته ده ست پرؤفيسۆر شابه نده ر. ئه وه خوليای ئه وه ده خاته سه رمانه وه بچين و که که ي پرؤفيسۆر بدۆزينه وه، لايه ني که م تا هه ولېده ين دوا نامه ي پياويکی وه ک پرؤفيسۆر به هنام بگه ينين به پرؤفيسۆر شابه نده ر.

خۆم وه ک ري نوا ري زه رياوا ري به که که ي پرؤفيسۆر به هنام ده ناسينم، تا با وه رم پي بکات. هه مو و چيرۆکی خۆم و ئه مين لاهور له نو که وه ده گيرمه وه، کيزه که هه ر به گو مانه لي مان. تا وشه ي نه يني «هه وره کاني دانيال» نادرکينم، خانم ئاماده نابيت گويمان لي بگريت. هه ر گو يي له و دو و وشه يه ده بيت رووي ده گه شيته وه و به و په ري جي دييه ت و دلن يايي له لاما ن داده ني شيت. که که ي پرؤفيسۆر به هنام که سي که وه ک با وکی، بچکۆ له و لاوا ز، به نا وچا وانيکی بلن د و قژيکی پره وه، به هه مان زه رده خه نه وه که

زۆربهى كات له سهر لىنوى پروفيسوريش بوو. پىندهچىت كچىكى ته نيا بىت، ئىستا له مالى پورىكى له دىلاوارى پۆژههلات دهژى. مالهكه تا بلىتى ساده و ئاساييه، كچهكهى پروفيسور ماكسىيهكى ژنانهى درىژى له بهردايه و وهك باوكى كتيىكى به دهسته وهيه. به غه مگىنى دهلىت «باوكم هه موو كاروبارى موزه خانه كهى بۆ من جيهىشتوو، ئهو ئهركهى داوه به سهر مندا كه تا ده توانم موزه خانه كه بپارىزم و كتيخانه كهى له فهوتان پرزگار بىكم. سهربازهكانى مه مه دحه سار و پىشتريش ئهو كه سانهى كه سهى ئهسلان كر دبوونى به پاسهوان، زيانىكى زورىان له هه موو بيناكه داوه، به شىكى كتيخانه و ئاسهوارهكان تهله فبوون، بهلام زور شتىش وهك خوى ماوه، به پنى سه نه د و به لگهى دائيرهى مولكيهت موزه خانه كه ئىستا مولكى منه. من سالىك خهريكى هاتوچۆ بووم تا مولكيهتى جىگاكه هاته وه به لای مندا. من ئومىدىكى زورم نىيه دهسهلاتى تازه له دىلاوار بهلىت له داهاتووى نزيكدا موزه خانه كه بكهينه وه، بهلام ده بىت ئىشى تىدابكه م و ئاماده بىكه م «من سهيرى «نادىن» خانم دهكه م و دهلىم «خانم من مژوونوس نىم، شتىكى ئهوتۆ له مژوو نازانم. نامه وىت هىچ شتىك ههلبگرم يان بىپارىزم ... ههزم له هىچ شتىكى كۆن نىيه، بهلام ده مه وىت له شوينىكدا بژىم، مژوۆف ئومىدىكى به نهجات و ده ربازبوون هه بىت، هه ر ئه وه نه ده. ئهو موزه خانه يه ئى لای من وهك بنكه يه كه بۆ ئهو ئومى نه ده».

نهمده وىست هىچى تر بلىم، باوهرم به هىچ عه قیده و فلهسه فه يهك نه بوو، بهلام ده موىست ئهو كارهى له گه ل پروفيسوردا ده ستم پىكر دوه درىژهى پى نه ده م. ده زانم هه مىشه مژوئىك هه يه كه ده بىت پرزگار بىكه ين... ئىستا پتوىستىم به م خانمه بوو، پتوىستىم به م موزه خانه يه بوو تا به و ئىشه هه ستم. من نامه كهى پروفيسور شابه نه ده ر و ده ده گرم و په يمان به خاتوو نادىن ده ده م كه په يامه كهى باوكى ده گه ينمه جىگای خوى. نادىن خانم دهلىت «باوكم له نامه كهيدا بۆ من داواى كردوه هه مىشه بۆ راوىژ و

پرسوڤا، پرس به پروفیسۆر شابه‌نده‌ر بکه‌م. له‌ مالى ئيمه‌ هه‌موو ده‌زانين باوکم و پروفیسۆر شابه‌نده‌ر گه‌رچى له‌ گه‌نجيه‌وه‌ يه‌کتريان نه‌بينيو، به‌لام دۆستى هه‌ره‌ نزیکى يه‌ک بوون. له‌ هه‌موو ئه‌و سالانه‌ى دوايیدا، به‌رده‌وام مالى ئيمه‌ ميوانیکى غه‌ریبى لى بووه‌، باوکم هه‌میشه‌ ده‌یگوت هاوڤى قاسمن. ئه‌و دوو وشه‌يه‌ به‌س بوون بۆئه‌وه‌ى هه‌موومان ڤيز له‌و غه‌ریبانه‌ بگري‌ن».

من له‌ ناو ئه‌و خه‌لکانه‌دا که‌ هاتوون بۆ دى‌لاوار که‌سیک ده‌دۆزمه‌وه‌ که‌ زۆر جار بۆ کارى چاپ هاتۆته‌ چاپخانه‌که‌ و نامه‌که‌ى پروفیسۆرى پیندا ده‌نیرم. خۆشم نامه‌يه‌ک بۆ پروفیسۆر ده‌نوسم و داواى لى ده‌که‌م باوه‌ڤى پێم بێت، داواى لى ده‌که‌م چه‌ند سال چى له‌گه‌ل پروفیسۆردا کردوه‌ له‌گه‌ل مندا درێژه‌ى پیندا، به‌ قوتابيه‌کى بچوک و هاوکاريکى خۆى و پروفیسۆر به‌هنامم دا‌بنیت. پروفیسۆر ده‌زانیت هه‌موو شته‌کان چه‌ند ترسناک‌ن... دى‌لاوار بووه‌ به‌ جیگایه‌کى تاريک و ڤر مه‌ترسى. به‌لام من ده‌مه‌و‌یت به‌رده‌وام بين... ده‌مه‌و‌یت.

هه‌موو ئه‌و ماوه‌يه‌ بيه‌وده‌ و بى مه‌به‌ست ته‌نيا به‌ کوچه‌ و کۆلانه‌کانى دى‌لاواردا ده‌سوڤيمه‌وه‌. ئىواره‌يه‌ک ڤيارده‌ده‌م به‌چم بۆ گه‌ڤه‌کى غه‌فارى تا دايکى ئال موراد بينم. پاش گه‌ڤانيکى زۆر ده‌گه‌مه‌ به‌رده‌م ماله‌که‌يان. خۆمى پینده‌ناسينم «من هه‌سەن تاجم به‌ ئه‌سل خه‌لکى ئه‌لائاباد، دوو سال له‌ مه‌وبه‌ر کوڤه‌که‌ى ئیوه‌ ئال مورادم له‌ مه‌مه‌دحه‌سار بينیوه‌، ئه‌و منى ڤاسپارد گه‌ر ڤۆژیک ڤيمکه‌وته‌ دى‌لاوار بيم و پیتان بليم کوڤه‌که‌تان کاتى خۆى به‌ سه‌لامه‌ت له‌ دى‌لاوار ده‌رچوووه‌ و به‌ نه‌يتى له‌ مه‌مه‌دحه‌ساره‌وه‌ چوووه‌ بۆ به‌نده‌ره‌کانى باشوور، تا له‌و‌یوه‌ بتوانیت به‌ره‌و خۆرئاوا سه‌فه‌ربگات، يان هه‌ر جیگایه‌کى تری دونيا». دايکى له‌و ژنانه‌يه‌ که‌ به‌ته‌مه‌ن گه‌نجه‌، به‌لام ده‌رد و ماندویتی و به‌ده‌ختى ڤيريانکردوه‌، کراسيکى

ئاودامانى له بهردايه، دهمچاويكى رهق و باريك و پښتيكى سپى و كال،
 دوو چاوى بچوك و تيز، وهك چاوانى كوردهكەى. به هيمنى سهيرمهكات
 و ههست ناكهم شتيكى تايههتى له چاويدا بيت. وهك من چاوهروانمدهكرد
 نهگريا، نهكهوت به سهر ملمدا و شيوهنبكات، پهروشييهكى تندا نهبوو...
 منيش نهگريام، منيش كه دهبوو به راستى ليرهدا بگريم، ههموو شتيكم
 سارد و بيوزه و بى ههچوون گيراههوه. دايكى داوهتى نهكرمه مال و
 به گسكيكهوه له دهستيدا گووتى «بههلهوهى بيبهه و بيكهه به پياوكوژ،
 كورپى من بوو... بهلام لهو پوژهوهى برديان و شارديانهوه، ئيتىر زانيم
 كورپى من نيه. ئينسان ههر بهوه نايت به پياوكوژ بى خهتايهك بكوريت،
 بهوهش دهبيت به پياوكوژ گهر تاوانبارترين و خهتاكارترين كهس بكوريت.
 كهس هيج بههانهيهكم بو نههيتيهوه، كه تو له يهك پياوكوژ خوش
 بوويت وهك نهوهيه له ههرچى دهعبا و جينايتكار و قهتلچى دونيايه
 خوش بوويت. لهو پوژهوه كه تفهنگيكى ژهنگاويان دايه دهست و چووه
 ناو نهو سهگانه، زانيم عاقبيهتى چيه ... وادهزانى نهمانه قسهى ئيستمن،
 نهخير ... من نه شتانهم له يهكهه پوژهوه پى گووتووه». نازانم بلنم
 چى. بهلام دلنيام كه نهگهراوهه ئال موراد بو لاي دايكى، باس نهكردنى
 له حيكايهتهكاندا، كپوونى بهرامبهري، سهرهههكردنى لهوهوه هاتووه كه
 نهه ژنهى ناسيووه. به تورپيهوه گووتى «له مندالييهوه پينم گووت، دروت
 ليدهبوورم، دزيت لى دهبوورم، بهلام يهك شت لى نابوورم، كوشتن.
 من دهلنم گهر خوداش ههقى كوشتنى دايتته ئينسان، بهشهر بوى نيهه
 نهو ههقه بهكاربهيتت. سهيربكه... نهه شاره بو ويران بووه، گهر له
 يهكهه جارهوه ئينسان كوشتنى ههراهمكردايه، نهه شاره ئيست بهم جوهره
 دهبوو؟ ئاوا كول دهبوو؟ نهه ژيانه ئاوا دهبوو؟ من نهه دهرد و
 چهرمهسهرييهه بهسهر دههات؟». چاوهپى نهوه نهبووم، قسهى وال له
 دايكى ئال موراد ببيستم. منيش دهمزانى ئال موراد پياوكوژه، ههتا زور

له و زیاترم ده زانی، به لام له قوولایی دلّه وه ئه وم به خشیبوو، هیچ کات و هیچ ساتیک وهک بکوژ و درنده سه یرم نه کردبوو ... بۆ؟ نازانم. ئایا له بهر ئه وه بوو خۆی له پیاو کوژ نه ده چوو؟ له بهر ئه وه بوو زۆر راستگو بوو له گه لمدا؟ له بهر ئه وه بوو، توانایه کی گه وره ی له گیرانه وه ی چیرۆکدا هه بوو که منی سه رسامده کرد؟ یان له بهر ئه وه بوو که له بنه رتدا ئال موراد بیگونا نه بوو، رۆحی پیاو کوژی نه بوو، جارێک له به زمیکه وه ئالابوو و ئیتر تا کوتایی، تا هه له اتنی نه یتوانی بوو ده ستیت، نه یرانی بوو چون کوتایی پی به ینیت؟ . دایکی وهک بیه ویت من ده ربکات به تور به ییه وه گسکه که ی ده ستی را وه شانده و گووتی «خه لکی ئه لا ئابادیت، خه لکی هه ر کویت، برۆ به ریگای خۆته وه، نامه ویت هیچ بزانه. هه زار جار خیرت بنوسی و ته شه کور بۆ هیلاکیت. ئه وه ی من دایکم، ئه وه ی تاقه مندالم بووه، ئه وه ی له گلینه ی خۆم خۆشترم ویستوه. مه عنای ئه وه نییه که پیاو کوشتن قه بوو لیکه م... بمه خشه به قوربان، له کو یوه هاتوویت بچۆره وه بۆ ئه وێ... سه لامم بگه ینه ئه لا ئاباد».

من ده بوو مالی مامۆستا سمکو سو هه یبیش بچم، ئه وه سو یتدیک بوو بۆ ئال مورادم خواردبوو که پوژیک گه رامه وه دیلاوار، دیده نی مامۆستا سو هه یب بکه م. دوزینه وه ی مالی ئه وان ئاسان بوو، خۆی ده رگا که ی بۆ کردمه وه و گووتی «ها به قوربان، ئه مرکه ... فه رموو چا وه که م». من خۆم پیناساند «من ناوم هه سه ن تاجه، خه لکی ئه لا ئابادم، دوو سال له مه بهر له شاری مه مه ده سار به خزمه تی که سیک گه یشتم ناویان ئال موراد بوو، ئه و به منی گووت که بیم و سه ردانی ئیوه بکه م». مامۆستا سو هه یب هه ر ناوی ئال مورادی بیست قو لی گرتم و گووتی «سووک قسه بکه، عاسمان، ئه وه تو ده لینی چی، وای هه رک به سه ر باو کم، کو ره یه کی ئه و نا وه ی گو ی لی بیت، شه ش پشتم قورده کریت به سه ریاندا ... ناوی مه به ... بۆ خاتری ئه لا». من گووتم «ده ی ده ور و زه مان گو را وه، ئیستا له دیلاوار کو ته ک

به دست كه سانيكى ترن، ئيتير ترسى ناويت، بؤيه ناوم هيتا». مامؤستا سوهيب گووتى «دهى قابيله نه زانم، بهس من دوو سالم دهويت، تا ترسى ئه و دهو و زه مانهش له ميشكمدا دهسريت هه، قابيله من به چى ده زانيت». من گووتم «مامؤستا من هاتووم، ئه و بالندهيه بينم كه ئه و هاوړييه مان ده يگووت تۆ له په ړى بالندهكان دروستيده كه يت... په يكه ړى بالندهيك له په ړى هه چى بالندهى دونيايه». مامؤستا سوهيب چاوانى كرايه وه و به سه رسامى و خوښييه وه سه يري منى كرد و گووتى «تو شه ردف به راسته، تۆ له ئه لائاباده وه هاتوويت، بۆ ئه وهى ئه و بالندهيه بينيت؟ ... بلئى به ئه سحابه بۆ ئه وه هاتووم». من دلنيا مكرده وه كه به تاييه ت له ئه لائاباده وه بۆ ئه وه و هه نديك ورده ئيشى تر هاتووم. گووتى «يه غنى خوانه ناسى لامه زه ب ئه و ړيگا خه ته رت بۆ ئه وه بريوه ئه و بالندهيه بينيت؟». گووتم «بيگومان، تۆ له و باوه ړدا نيت كه ئه و بالندهيه وه ها به نرخه، شايه نى ئه وه بيت مروف ئه و ړيگايه بۆ بېريت؟». گووتى «دهى چوزانم، ليتره هه موو پيتم ده لين سمكو شيت، خالق ليتره فهن و مهن نازانم، ليونارد داوينشى به به جرېت شيتتده كن، هه موو ده لين بخو و بكورڅه، بخو و سووكايه تى به خه لك بكه، بخو و گالته به دنيا و قيامت بكه. من دوو ساله له و ته يره دا ئيشده كم... ئه وه ته يري خه ونه كانمه، وه ره وه ره پيشانت بدهم». مامؤستا سوهيبم وهك پياويكى شيرين و مهيله و شيت هاته بهرچاو، كهنجيكي جوان، ترسنوك و ړوحسوك. گووتى «عه فومكه بهر له وهى بچينه ژوورى، ده بيت به خانم، كه بيانووى مال بليم خوځى جه موجودركات». من گووتم «بيگومان فهرموو». پاش توزيرك كه ړايه وه و گووتى «برا ړو، ئه سلن هر ناچيت به ميشكمدا، به شه ړى وه هاش هه يه له ئه لائاباده وه ملي ړيگا بگريت بۆ بينينى شتيكى وه ها. بهس تو ئه سحابه پيتم بلئى ئه و زمانه ي ئيمه چوڼ ئاوا فيتريوويت». گووتم «دهى مامؤستا، من دايكم خه لكى ديلوار بووه و بابم بازرگانىكى ئه هلى ئه لائاباد،

ئیتەر چۆن دیلاواری نازانم؟». منی به‌ره‌و ژیر زه‌مینیک برد، ژیر زه‌مینیکی زۆر تاریک، سه‌ره‌تا مۆمیکی داگیرساند و دواتر به‌ ئاگری مۆمه‌که‌ نزیکی ده‌ چرا و چه‌ندین مۆمی پۆشنکرده‌وه‌، ئیستا ژیر زه‌مینه‌که‌ وه‌ها پۆشن بوو، مه‌گه‌ر له‌به‌ر پۆشنایی خۆردا نیگا وه‌ها روون و ساف هه‌بیت. هه‌ر گه‌یشتی نه‌وه‌وه‌ گووتی «ده‌ی توخودا ئیستا پیم بلی، ئەو مه‌لعونه‌ باشه‌، ته‌ندروستی باشه‌، خۆشی لی ده‌گوزهریت؟». من گووتم «مامۆستا، من دواچار دوو سال له‌مه‌وبه‌ر سه‌ره‌تای هه‌لگیرسانی شه‌ر له‌ مه‌مه‌دحه‌سار بینومه‌، به‌ رینگاه‌و بوو بۆ باشوور، ده‌چوو بۆ به‌ندهر سادق، ئەو شه‌ویک باسی تۆی بۆ کردم، باسی ئەوه‌ی ده‌ته‌ویت بالنده‌یه‌ک دروستبکه‌یت له‌ په‌ری هه‌موو بالنده‌کانی دنیا». چاوانی پرپوون له‌ بریسکه‌ و شادی، وه‌ک که‌سیک بوو په‌یوه‌ندی به‌م شار و میژووه‌وه‌ نه‌بیت، به‌ روویه‌که‌وه‌ که‌ پرپوو له‌ پیکه‌نینیکی په‌نه‌ان گووتی «ئا، دایه‌ پۆ، چۆن منی بیربووه‌، چۆن. ده‌مه‌ویت بالنده‌یه‌ک دروستبکه‌م له‌ په‌ری هه‌موو بالنده‌کانی جیهان... هه‌موو بالنده‌کان. هیچ کات بالنده‌یه‌ک به‌ ته‌نیا جوان نییه‌، به‌لام ته‌یریک... ته‌یریکی که‌وره‌ که‌ هه‌ر په‌ریکی و له‌ بالنده‌یه‌که‌وه‌ هاتبیت، هه‌ر په‌ریکی و له‌ ته‌یری شاریک و گوندیک و جه‌نگه‌لیکه‌وه‌ هاتبیت، ته‌یریک هه‌موو ته‌یره‌کانی دنیا له‌ خۆیدا کۆبکاته‌وه‌، عاسمان، ته‌یریک بیت هه‌موو دنیا، هه‌موو عاسمانه‌کان، باکان، هه‌ره‌کان له‌ خۆیدا کۆبکاته‌وه‌». چاوانی پرپوون له‌ شه‌یدایی و سۆزیکی زۆر، له‌ میژبوو له‌ چاوی هیچ مروڤیکدا هه‌ستی له‌وجۆره‌م نه‌بینیوو، پرپوون له‌ ئومیدیک که‌ من چه‌ندین سال بوو نه‌ له‌ دیلاوار و نه‌ له‌ مه‌مه‌دحه‌سار و نه‌ له‌ چاوی کریکار و ئیشکه‌ره‌ بیانییه‌کانیشدا نه‌بینیوو. له‌ ناوه‌راستی ژیر زه‌مینه‌که‌دا شتیکی زه‌به‌لاح هه‌بوو، جیگایه‌ک وه‌ک سه‌کویه‌کی که‌وره‌، به‌ په‌رده‌یه‌کی چیتی هه‌رزان له‌ هه‌موو لایه‌که‌وه‌ داپۆشرا بوو، ده‌ستی برد و له‌ سێ لاوه‌ په‌رده‌که‌ی کرده‌وه‌، په‌یکه‌ری بالنده‌یه‌کی که‌وره‌ ده‌رکه‌وت، بالنده‌یه‌ک له‌ هه‌زاران

چەشنە پەرى جىياوان، رەنگى جىياوان، مەن ھىچ كات باندەى وەھا جوانم نەبىنبوو، سەرى وەك سەرى ھەلۋىيەكى دى ناو شاخان بوو، بەلام لەشى و بالە كراوھەكانى وەك شەبەنگىك لە رەنگ، لىشاويك لە تىشى نەينى بوون، رەنگ شەپۇلانى دەدا، ئارامى و دانايى دەبەخشى. مامۇستا سۈھەيب ئەو شادى و سەرسامىيەى لە چاوانى مەدا خويندەو و گووتى «كوپى عاسمان، ئەمە پىشانى ھەر كەس نادەم، بەلام تۆ لە ئەلابادەو تا ئىرە ھاتوويت، زەحمەت داوھە بەر خوت، عەيبە بۆ مەن، جوان نىيە دەست بىنم بە پروتەو. بەلام ئەمە خەونى مەن... مەن خەونم زۆرە ... ئەمە تەنبا خەونىكانە. خەون بە درەختىكەو دەبىنم لە گەلای ھەموو درەختەكان، خەون بە وىنەيەكەو دەبىنم لە ھەموو رەنگەكانى دونبا كىشرا بىت، خەون بە زمانىكەو دەبىنم لە وشەى ھەموو زمانەكانى دونبا دروستبوويت، ئا گيان... ئا، مەن خەون بە ئامىرىكى مۇسقاو دەبىنم، دەنگى ھەموو ئامىزەكانى كۆكردىتەو، بە ئىنسانىكەو جوانى ھەموو مرقۇھەكانى سەر زەوى ھەلگرتىت». دەنگى پىرپو لە خوشىيەكى مەدالانە، لە خرۇشانىكى كتوپىر، وەك يەكەك لە ناكاو كەسىكى دۇزىيتەو كە تىدەگات. دەستى برد و لە ژىر سەكۆكەدا دوو بەستە زەرفى نامەنوسىنى دەرھىنا «دەبىنىت، دەبىنىت، لە ھەموو شوئىنىكى دونباو پەرى باندەيان بۆ ناردوم، لە ھەموو شوئىنىكەو، خالق شوئىنى واى تىدايە ھەر خۆشم نازانم لە كوئىيە، لەسەر نەخشەش نايدۆزىتەو ... گەر پۇژىك بە رىگادا پۇشتى و باندەيەكى جۈانت بىنى، گەر پۇژىك لە جىگايەك دانىشتىت و بە رىكەوت پەرىكى جوان، ئا... پەرىكى زۆر جۈانت دۇزىيەو، مەن لە بىر بىت، مامۇستا سەمكۇ سۈھەيب لە بىر بىت، خوت دەزانى ئەم پەيكەرە تەواوونى بۆ نىيە». ئىنجا كەمىك بە سەرسامىيەو سەيرى باندە ئەفسانەيەكەى خۆى كرد و بە دەنگىكى كەمىك غەمگىنەو گووتى «نا ئەم پەيكەرە تەواو نايىت، بۆ پەرى بالدارىكى نوئ ھەمىشە شوئىم ھەيە...

ھەمىشە شوينىم ھەيە». بە سەرسامىيە ۋە سەيرى مامۇستا سۈھەبىم كىرد
ۋە پىرسىم «بەلام مامۇستا، تۆ ئۇ خەۋنەت نەبىنى، ئۇ خەۋنە كە زۆربەي
خەلكى دىلاۋار بىنيان، خەۋنى ئۇ ۋەي يەككىك سەرت دەپرېت؟». چاۋانى
بە خۇشىيەكى گەرە كرانه ۋە گوۋتى «نا... نا ... من خەۋنى ۋا نابىنىم،
من گەر خەۋن بىنىم بە پەرى بالندەكانە ۋە دەبىنىم، بە رەنگەكانە ۋە، بە
شەۋە ۋە پىرېت لە مۇسىقا. ئۇ خەۋنە ھەموۋى درۋىە ... ھەموۋى درۋ».

ئۇ رۆژە كە لە مالى مامۇستا سۈھەب ھاتمە دەرى، ئاۋاتىكى سەير
لە دلمدا بوو، رۆژىك ئەم بالندە قەشەنگە لە ھۆلىكى گەرە ۋ تايىەتى
مۆزەخانەكەي پىرۇفىسۇردا دابنىم ۋ خەلك لە ھەموو جىگايەكى دۇنياۋە
بانگېكەم بۆ تەماشاكردنى.

ئىوارەيەكيان دەگەنمەۋە بۇ جىڭاي عىادە كۆنەكەي مامەسىيام. لە پلەكەكان سەردەكەوم. سەرسام لە دەرگاي عىادەكە دەروانم، دواي زىياد لە دوو سال ھەمان ئەو نووسىنە كۆنە بە دەرگاگەۋەيە «تكا لە ھەموو ئەو برا و خوشكانە دەكەين كە بۇ سەردانى دكتورى دەروونناس سىيامەند زەرياۋارى دىنە ئىرە، لە ھەفتەي داھاتوۋەۋە، پۈۋىكەنە بىكەي يەك بۇ تەندروستى دەروونى لە سەر شەقامى شەھرىار، شوينى زىندانە كۆنەكەي بىنەمالەي شوکور ئاغا ... سوپاس بۇ ھاۋكارىتان». لەگەل ھەموو كارەساتەكاندا، لەگەل ئەو ھەموو تۆز و دوكلەدا كە بە ناو كوچە و كۆلانەكانى دىلاۋاردا گوزەريانكردوۋە، نوسىنەكە ھىشتا نوئ دەنوئىت. من دوو قاتى تر چوومە سەرى و لە دەرگاي بىرۈكەي مام سولتانم دا، كە خاۋەنى ھەموو بالەخانەكە بوو. پىاۋىكى بە تەمەن بوو، لەسەر كرىي مولكەكانى دەژيا. ۋەك جاران بەردەستە پىرەكەي كردييەۋە، كە ئىستا لە چاو جاراندا كۆماۋەتر و كزتر دەينواند. گەر مام سولتان لەۋئ نەبوۋايە، ئەو لە برى مام، كرىي بىرۈ و مولك و عەمبارەكانى ۋەردەگرت. مام سولتان ھەمىشە جلى كاسىكارە كۆنەكانى دىلاۋارى دەپۇشى، كلاۋىكى سېي لەسەردا بوو، كەشىيەكى حەج بە پشتىيەۋە بوو، پۈخسارىكى ھىمن و كەمىك نورانى ھەبوو، كە خالى نەبوو لە شتىك لە سەرسەختى و

وشکی و پینداگری. وهک پیاویکی پیسکه ناوبانگی رۆیشتبوو، که هیچ کات له دواکه‌وتنی کرێ نابوریت و توند له هه‌ر تیکدان و شکان و ویرانکردنیکی مولکه‌کانی ده‌پرسیته‌وه. به‌ حورمه‌تیکی زۆره‌وه پیشوازی لیکردم و گووتی «باش بوو هاتیت، به‌خیربێت، من خه‌مم بوو چون یه‌کیکتان بدۆزمه‌وه. دکتۆر خودا لینی خۆش بێت، جگه‌ له‌ ته‌له‌فونی سه‌ر ئیش، ژماره‌یه‌کی تری به‌ من نه‌دابوو. ئیستا که‌ تۆ هاتوویت، ئیتر دانیام». دیاربوو مام سولتان هه‌والیکی له‌ ژبانی ئهم دوو ساله‌ی من نییه. من پرسیم «خیره مام سولتان، من ته‌نیا ریکه‌وت لیره‌وه رابوردم و گووتم سه‌ریک له‌ جیگا که‌ بدهم». گووتی «ئه‌لبه‌ت ... ئه‌لبه‌ت... کاریکی باشه، نا، کوپم مه‌به‌ستی خراپم نییه. هه‌ر هینده‌یه گه‌ر دکتۆر سیامه‌ند کوچی کردبیت و گه‌رابیته‌وه به‌ر قاپی خودا، پاشه‌پوژی مولکه‌که به‌ کوێ ده‌گات، کێ لیره به‌ دواوه کرینی مانگانه‌ی شوینه‌که ده‌دات؟ گه‌ر چۆلێشی ده‌که‌ن، ئه‌وا که‌لوپه‌له‌کانی ناوی بیه‌ن به‌ لایه‌کدا». سه‌یرم لینه‌ات، بۆچی مامم له‌ دوو سالی رابوردوودا ئهم جیگایه‌ی چۆل نه‌کردوه. من به‌ سه‌رسامیه‌وه گووتم «من ئاگام له‌وه نییه که‌ له‌م دوو ساله‌شدا مامه سیام هه‌ر کرینی ئهم جیگایه‌ی داوه. ئه‌وه‌ی من ئاگادارم دواي کردنه‌وه‌ی سه‌نته‌ری چاره‌سه‌رییه‌که، له‌ شوینی زیندانه‌که‌ی مالی شوکور ئاغا، مام ئیره‌ی وهک شوینی ئیش به‌کارنه‌هیناوه». گووتی «راسته... راسته. دوو سال زیاتره که‌ ئیره عیاده نییه، به‌لام خۆی جارجار ده‌هات، به‌ دوو هه‌فته جاریک ... به‌ سێ هه‌فته جاریک... چهند سه‌عاتیک ده‌مایه‌وه و ده‌پۆی. هه‌ستده‌که‌م هه‌ندیک شتی له‌وێ هه‌یه نه‌یده‌ویست بیانباته‌ ماله‌وه، یان بیانخاته به‌ر ده‌ستی ئهم و ئه‌و. گه‌ر ئیوه ده‌توانن کریکه‌ی بده‌ن ئه‌وا باشه، گه‌ر نا... هه‌ر خۆتان سه‌رپشکی که‌لوپه‌له‌کانی بن. من له‌ ئیوه زیاتر که‌س شک نابهم له‌ دکتۆره‌وه نزیک بێت». من گووتم «مام سولتان، من کلیلی بیروکه‌م نییه، گه‌ر بفرموون و پینگا بده‌ن چاویک به‌ جیگا که‌دا بخشینم. گه‌ر کلیلیک بده‌نه‌ من، له‌ چهند پوژی

داهاتوو هه موو شتیكتان بۆیه کلائی دهکه مه وه». مام سولتان دهستی برد و له چه که مه یه کی بچوکدا دهسته یه کی زور که و ره کلیلی دهرهیتا و دواي که پانیکی کورت، کلیلیکی دریژی دوزیه وه و دوو جار سهیری ژماره که ی کرد و له که ل ژماره یه کی تردا له سه ر دهفته ریک به راوردی کردن و گووتی «ئه وه کلیله که یه، تا زوو ئه وه مه سه له یه به لادا بخه ن باشته ر، دکتور خوی به رحمت بیت شوین متمانه بوو، له وه موو ساله دا هیچ کات کرینه کی ئیمه ی دوا نه خستوو. به لکو خوا له گوناھی ئه وه و گوناھی هه موومان خوش بیت».

من کلیله که م وه رگرت و به خیرایی هاتمه خوار. له بهر دهرگا که دهستم برد و ئه وه را که یاندنهم لی کرده وه و قه دمکرد و خسته گیرفانه وه. له سالونه که دا هه موو شتیک وه ک خوی بوو، چون عیاده که م به جیهیشتبوو هه ر به و جو ره مابوو وه، سهیریکی بنمیچ و پانکه و په نجه ره کانم کرد، پنده چوو له خه ویکی قولدا بن، دلنیا بووم مامم چند هاتیه ئیره، وه ک نه ریتی هه میشه یی، له سالونه که دا ئیستی نه کرده و دم و دهست و به په له چۆته ژوو ره که ی خوی. یه که م شت چه رچه فه سپیه که م له دۆلاییکی چکولانه ی ناو سالونه که دهرهیتا و بۆنمکرد، بۆنی زه مانیکی دیرینی لیده هات، بۆنی مۆته که دوو ره کان و نا ئارامیه کۆنه کانی من، بۆنی ئه وه شه وه دریزانه ی ته نهایی که له م سالونه دا بیده نگي دهیترساندم. ده چمه ژوو ره که ی مامم، له سه ره خۆ دهرگا که ی ده که مه وه ... زور له سه ره خۆ... وه ک ئه وه ی بترسم ئه وه له وی بیت، هه موو دهرگا که ده که مه وه و ده وهستم، جووتیک دهستکیشی سپی ده بینم له سه ر میزه که ی دانراون، چاویلکه یه ک ده بینم له سه ر میزه که به کراوه یی جیماوه. دهفته ریکی کراوه و قه له م پاندانیک که له نیوان دهفته ره که دایه. دلنیا م جاریکی تر مامه سیام نایه ته وه ئه م ژوو ره... ده مه ویت بگرم و ناتوانم... ده مه ویت پیش ئه وه ی پی بخه مه ژوو ره که وه به گریان شتیک له په شیویم ئارامبکه مه وه... به لام ناتوانم.

هه‌نگاو هه‌نگاو ده‌چمه ژووری، سه‌یری په‌فی کتێبه‌کان ده‌که‌م، هه‌چ شتیک نه‌گوراهه، مامم هه‌چ کات بۆ خویندنه‌وه نه‌هاتۆته ئێره. هه‌موو شته‌کان له جیگای خۆیانن، هه‌چ ده‌ستیک به‌ر دۆلابه‌کان، به‌ر ئه‌رشیفه‌که، به‌ر کتێبه‌کان نه‌که‌وتوو. به‌ ترسه‌وه ده‌چمه پشته‌ی میزه‌که‌ی، به‌ ترسه‌وه داده‌نیشم، یه‌ک یه‌ک چه‌که‌مه‌جه‌کان ده‌که‌مه‌وه، جگه‌ له هه‌ندیک ده‌ستکێشی سپی هه‌یچان تێدا نییه. ئه‌و ده‌فته‌ره‌ی سه‌ر میزه‌که‌ ده‌که‌مه‌وه. له‌سه‌ر دێری سه‌ره‌وه‌دا ده‌خوینمه‌وه

«نامه‌ بۆ مردوو یه‌ک»

به‌سه‌ر سامیه‌وه لاپه‌ره‌کانی هه‌لده‌ده‌مه‌وه. چاوانم کراونه‌ته‌وه ... ده‌خوینمه‌وه:

«... تو ئێستا مردویت، ئێتر من و تو یه‌کتر نابینینه‌وه. ئه‌فسوس که هه‌چ کات ئه‌م دێرانه ناخوینیته‌وه. من هه‌موو شتیکم له ده‌می نه‌قیب یوکسه‌ل خۆیه‌وه بیه‌ست. هه‌ر ئه‌و رۆژه‌ی نه‌قیب گه‌یشته‌وه دیلاوار، ده‌ستکێشه‌کانم هه‌لکێشا و چووم بۆ لای. هه‌موو دلایان له شه‌هیدبوونی تو و هاوڕێکانت. من نه‌گريام، توند ده‌ستی نه‌قیبم گووشی و گووتم «شه‌هیدبوون بۆ دیلاوار، مایه‌ی سه‌ره‌به‌ری بنه‌ماله‌که‌مانه‌»».

به‌ په‌له به‌ لاپه‌ره‌کاندا دیمه‌ خوارێ

«... مردن به‌ شیک بووه له ئیمه، که کاتی خۆی له ولاتی ئینگلیزه‌کان گه‌رامه‌وه، زۆر بیرم له مردن ده‌کرده‌وه. سه‌یرم لێهات که گه‌رامه‌وه دیلاوار، بیه‌یم خه‌لکی ئه‌م شاره هه‌ست به‌ مردن ناکه‌ن، خه‌لکی ئێره هه‌موو وا هه‌سته‌ده‌که‌ن ده‌کوژرێن. هه‌تا ئه‌وانه‌ی به‌ ده‌ردی پیری ده‌مرن، به‌ نه‌خۆشی ده‌مرن، ئه‌وانه‌ی به‌ هۆی ده‌ردیکی زگماکه‌وه دلایان ده‌وه‌ستی، ئه‌وانیش ئه‌و هه‌سته‌یان هه‌یه که کوژراون... من وه‌ک دکتۆر، وه‌ک که‌سیک

که چاره‌سەری مرقۆفه‌کانم لەسەر بوو بەردەوام ئەو هەستەم هەبوو،
 که هەموو دێلاوارییه‌ک وا هەستەدەکات، خەلکانی تر بۆیه له دایک بوون
 تا ئەو بکوژن».

.....

«... دێلاوار شارێک بوو شیت. من هەموو شەویەک که چاوم ناوێته
 خەو، لەوێ ترساوم بەیانی له خەو هەستم و ببینم هەموو دێلاوار چووێته
 جەنگی دەستەویەخەو له‌گەڵ یەکدا. لەسەر زەوی هیچ شارێک نییه وەک
 دێلاوار، شیتی خۆی ناو بنیت یاخی بوون، شۆرش، نیشتمان پەرۆهری،
 ئازادی، هیچ شارێکی تری وەها نادۆزیتەو»

... من دەزانم تۆ چاوه‌پوانی شتی گەورەترت له من دەکرد، دەزانم
 چاوه‌پوانی زیاترت له من هەبوو، بەلام پێم باش بوو له بری ئەوێ وەک
 دکتۆر پەفتارێکم، بێم به خودی شیتەکان... دواي چەند سال له پزیشکی
 زانیم ناتوانم هەتا مرقۆفیکیش چاره‌سەرێکم، شیتی هەموو حوکمەکانی
 خۆی کردبوو به یاسا. هەتا بەر لەوێ تۆ بنیت بۆ عیادەکه و بێته
 هاوکارم. بڕیارمدا بوو که ئێتر واز لەوێ بهێتم یاری پزیشکەکان بکەم،
 ئەوێ من دەمکرد ئێتر یاری شیتەکان بوو ...».

.....

«... هیچ هیزیکم نەما بتوانم شیتەکان و عاقلەکان له یەک جیا بکەمەو»

.....

«... جەنگ تاکه پێگایه‌ک بوو بتوانیت دێلاوار پزگاریکات، گەر جەنگ
 نەبایه، بەس خودا دەیزانی چۆن بنه‌ماله‌کانی دێلاوار ده‌که‌وتنه‌ گیانی یه‌ک.
 گەورەترین کارەساتێک ڕووبکاته خەلکی ئەم شارە ئەوێه دوژمنیان

نه بێت. دێلاوار، شکست و دۆران و ویران بوونی له نه بوونی دۆژمن
پنخۆشتره ...

... دۆژمن له ئاو، له نان، له ههوا گرنگتره بۆ ئه م شاره».

.....

«... من نه متوانی پزیشک بم، له بهر ئه وه بپارمدا نه خۆش بم ...».

.....

«... گهر لێره بوویتایه دهتینی چه ند رۆژه دهستکێشه کانم فێداوه ...
ئێتر ئه و ترسه ی جارنم نییه، ئێستا وهک نه خۆشه کان له زهت له ژیا ن
ده بینم ...».

به په له به سه ر هه موو لاپه ره کاندایهاتم، لێره دێرێک و له و ی دێرێکم
ده خوێنده وه. مامه سیام که پێی وابوو من چێتر مالوا ییم له دنیا کردوه،
دوا نامه ی خۆی بۆ من نوسی بوو. بۆ یه کێک له و باوه ردا نه بووه بتوانیت
بیخوێنیت وه. نامه که ی به جو رێک نوسراوه تا هه رگیز نه خوێنریت وه. وهک
ئه وه ی، بیه ویت وهک جارن هه موو شتی کم بۆ پروو نیکاته وه، وهک ئه وه ی
هه ستبکات قه رزاری ته فسیریکه و ده بێت له به رده م مندا پروو نکرده وه یه کی
هه بێت. له جیگایه کدا نوسیویتی «که جه نگ هه لگیرسا ده بێت هه موو
مرو فه کان وهک یه ک ئاماده گی مردنیا ن تیندا بێت. وهک یه ک، به یه کسان ی».
به پێنوسه که ی دوو جار هێلی به ژیر وشه ی یه کسانیدا هینا بوو. پێده چیت
ویستبیتی ته فسیریک بۆ ئه و فره مانانه ی مردن بدۆزیت وه، که به هۆی
لێژنه کانی ئه وه وه ده رچوون. هه ستمکرد زو رجار لاپه ره کانی درانده و
سه ر له نو ی نوسیویتییه وه، ته واوی نامه که ی له به رگریه ک ده چیت بۆ
دادگایه ک نوسرا بێت، دادگایه ک مامه سیام هه ستیکردوه ده بێت له به رده میدا

بوہستیت و قسہبکات. من ئو رستہیہی خوی دہپریتہوہ یادم، دہربارہی ہندیک مروف کہ تہنیا بؤئہوہ لہ دایکدہبن تا مردن دووبارہبکہنہوہ، ئیستا مام و ہک یہکیک لہوانہ دہبینم، و ہک یہکیک لہو مروفانہی تہنیا و تہنیا مردن دووبارہدہکەنہوہ.

دہفتەرہکە دادەخەم و چاو لیک دەنیم. ھەستدەکەم لہ بەردەم نوسینیکدام دہگەریتہوہ بؤ سەردەمیکی کۆن، بؤ زەمانیکی بە سەرچوو، نوسینیک کہ پزیشکیکی شیت بؤ برازیہکی مردووی نوسیوہ کہ من نیم. ھەستیکی سەیر پالم پتوہ دەنیت، نوسینەکە نەخوینمەوہ، لہ بەرئەوہی ئو کہ سەی نوسیویتی مردووہ و ئەوہشی بؤی نوسراوہ مردووہ. دہفتەرہکە ھەلدەگرم و ھەست بە گیزیہک دہکەم، و ہک تەواوی ئەم جینگایہ بەشیک بیت لہ زەمەنیکۍ دی، بەشیک بیت لہ سەردەمیک کہ بؤ ھەتاهەتایہ تپەرئوہ و جاریکۍ تر ناگەریتہوہ، ھەستدەکەم مانەوہی زور لہم ژوورەدا، لہ سەر ئەم میژہ، بە دیار ئەم دیوارانەوہ و ہک مانەوہ وایہ لہ ناو گۆرپیکۍ گەورەدا، لہ ناو جەرگە ی مردندا. بە کاوہخۆ دیمەدەری و کلیلەکە دەدەمەوہ بە مام سولتان و دہلیم «دوو پۆژی تر دیمەوہ و کەلوپەلەکان دہگوازمەوہ». ئارەزووم نییہ لہوہ زیاتر ہیچی تر بلیم، نەمانی ئەم شوینتہ بە نەمان و تەواوبوونی بەشیک لہ میژوو دہزانم، ئو بەشە لہ میژووی شتەکان کہ دہبیت بروات و ونبیت و ببیت بە ژیر کارەساتەکانەوہ. ہیچ ئارەزوویہکم نییہ دہنگی مامہ سیام بەسەر پۆحی کوژراوی مندا بگەریتہوہ بؤ دیلاوار، دہفتەرہکە ھەلدەگرم و بە خیرایی دہگەریمەوہ بؤ ژوورەکە ی خۆم و لہوئ بە ھەمان شیوہی وینەکان دەیسووتینم... پەرہ پەرہ دہیکەمەوہ و بیئەوہی لہ ہیچ وشەیکۍ بنواپم ئاگری دەدەم، خۆشحالم کہ دہتوانم شتیک بسووتینم، خۆشحالم کہ من و مامہ سیام مردووین، خۆشحالم کہ بەشیک لہ شتەکان دہبن بە خۆلەمیش.

شه و ئەمىن لاهور دىت بۆ لام و دەلىت نامەىەك له پروفیسۆر شابه ندره وه بۆ نادىن خاتوون هاتووه، نامەكه لای ئەوه و دەبىت پىكه وه بىدهینه دەست خاتوون. به تاكسىیهكى كۆن له باكورى دیلاواره وه دهچىن بۆ پۆژهه لات، سه عاتىك به رىگاوه دهبن، شۆفىزه كه زۆر خىرا لىده خوړىت، من و ئەمىن لاهور به رده وام قسه له سه ر داهاتوو دهكهىن، هه موو ئومىد مان ئەوه یه ئەم وىزانىیه سه ره تای كوتایى كار ه ساته كان بن. شار ه كه ئىستا هىمن و خامۆش ده نوینىت، زۆرىنه ی هیزه كانی مه مه دحه سار كشاونه ته وه بۆ كه نارى شار، هیزى پولىسى ناوخۆ له وه لاواز تره بتوانىت دهست به سه ر هه موو جىگاكاندا بگرىت، مه ترسى دز و پىگران له زۆربووندا یه، به لام به په رۆشم هه والى پروفیسۆر بزانم، به رده وام داوا له شۆفىزه كه دهكهم خىراتر و خىراتر ماشىنه كه ی بئاژووىت. دهگه ینه مالى خانم، وهك هه مىشه به خه نده یهك و به كىتىپكه وه پىشوازىمان لى دهكات، ئەمجاره بچوكتر و بزىوتر له جارى پىشوو دىته به رچاوم. به په له نامەكه ی پروفیسۆر دهكاته وه و له بهر تىشكى زهردى چراهه كدا دهخوینىته وه، به پىكه نینه وه دەلىت «ئىوهن حه سه ن تاج و ئەمىن لاهور؟». هه ر دوو كمان سه ر ده له قىنىن، ژووره كه هه وایه كى زهرد و غه مگىنى هه یه، له هه وای ئەو ژووره دهچىت شه وىك له دیلاوارى رهش پروفیسۆرم تىاناسى. نادىن خانم دهلىت «پروفیسۆر منى پاسپاردوه له گه ل ئىوه دا مۆزه خانه كه بخه مه وه سه ر پى». من و ئەمىن لاهور شادمانىن، شابه ندره له نامەكه ىدا نوسىووىت «دەبىت هه موو ئىشه كانمان له مۆزه خانه كه دا نهىتى بىت. دەبىت تا ده مىك هه موو شت ئاسایى ده بىته وه، ده رگای مۆزه خانه كه نه كه ینه وه، له ناوه وه شته كان بگىرنه وه بۆ دۆخى جارانى و بوه ستىن تا بارودۆخى سیاسى زیاتر روونده بىته وه». من خوشحالم، ده مه وىت بۆ ماوه ی داهاتوو كارىكى گرنگمان هه بىت بىكه ین. «به و نزیكانه پىوىستمان به جىگای نهىنى ده بىت، به شوین بۆ حه شاردانى خه لكانى بىگونا ه». پروفیسۆر وای نوسىوه. هه ر

سيکمان دلمان دترسيت، پروفيسور به زمانىکى غه مگين ده لیت «جنگ کوتايى نايه، هه ميشه هه وره کان ده بارين، دين و ده پون و ده گه پينه وه. ده بیت هه من ناماده بيم و هه م ئيوه». هه سيکمان نيکاي يهک ده کهين و هه سته که م يهک هه ستمان هه يه، نه وهى پيمان بکريت ده يکهين. نادين خانم ده لیت «رهنگه پروفيسور له داهاتوودا خوئ بیت بو ئيره، دوور نييه قاسمى شابه ندهر ليره ش چاپخانه يهک بکاته وه، ده لیت ته نيا شيعر چاپده کهين... شيعر و هيچى تر». که ناوى چاپخانه دیت، من هه وای کتبه کان ده چيته وه سه رم، دهنگى ناميره کانى چاپ جاريکى تر له گويمدا ده زرينگينه وه، که پووم پرده بیت له بوئ مه ره که بيکى بوئخوش. نادين ده لیت «ئيوه هه ردوکتان له به يانييه وه لای من موچه يه کى مانگانه تان هه يه، له سبه ينيوه ده سته کهين به کار له دروستکردنه وهى جيکاکه ي پروفيسورى باوکمدا». هه ر دوو کمان له مالى خانم ديتنه ده رى و دلمان پره له ترس... دلمان پره له هيو. به خوشييه که وه خالى نييه له هه ستي مندا لانه، به کوچه که دا راده کهين، دلخوشين به وهى که ده توانين شتيک بکهين... ده گهينه سه ر شه قاميک و هه ر يه که مان ده بیت به جيا تاکسييه ک بگريت و بگه ريته وه بو مالى دوورى خوئ له و په رى شار. من ده ليم «ئه مينى هاوپريم، پروفيسور راستده کات، روزانى ترسناکى تر زور به رپوهن، به لام ئه مجاره ئيمه نامادهين... وانبييه ... ئه مجاره ئيمه نامادهين؟». تاکسييه ک ديت و ئه مين لاهور سواره بیت، له په نجه ره که وه ده ست راده وشينيت و ده لیت «تا سبه ي... تا سبه ي هاوپريم». نه وه يه که مجاره به هاوپرى بانگمبات، يه که مجاره نه و ديواره نه ستوره ي له نتيوانماندا بووه ده روخت. تاکسييه که ده روات، من به خوشحالييه وه ده ست به رزده که مه وه و ده ليم «تا سبه ي هاوپريم... تا سبه ي هاوپرى ئازيزم ... تاسبه ي ... تا سبه ي». من ته نيا ده وه ستم و له تاريکيدا، چاوه پروانى تاکسييه کى دى ده که م، سه يرى ئاسمان ده که م... هه وره کان، مانگ، نه ستيره کان له وه جوانتر و پوشنترن

مرۆف هه‌ستبکات، بۆ ساتیکیش چیه، ئاگیان له غه‌می دیلاوار بووه.

به‌یانی کاتژمێری ده‌، هه‌ردوو کمان له به‌رده‌م مۆزه‌خانه‌که‌دا ده‌هه‌ستین. خانمی نادین له کاتی خۆیدا، به‌ کتێبه‌که‌ی به‌ر سنگیه‌وه ده‌گات و به‌سته‌یه‌ک کلێلی گه‌وره‌ ده‌رده‌هێت و ده‌رگا که ده‌کاته‌وه. سێ قۆلی ده‌چینه ناو مۆزه‌خانه‌که‌وه، له‌گه‌ڵ هه‌موو پووداوه‌کاندا، له‌گه‌ڵ ئه‌و ده‌سته جیاوازه‌ی یارییان به‌ شته‌کانی ئه‌م جیگایه‌ کردوه، له‌گه‌ڵ ئه‌و پێزان و پیسی و شکانه‌دا که جوانی شوینه‌که‌ی تیکداوه، مۆزه‌خانه‌که هه‌یه‌تی هه‌میشه‌یی خۆی هه‌یه. پیاوه‌کانی سه‌ی ئه‌سلان و سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار، شینوانیکی گه‌وره‌یان دروستکردوه، کتێبه‌کانیان له‌ سه‌ر په‌فه‌کانه‌وه فریداوه‌ته خوار. هه‌ندیک دۆلابیان به‌ ده‌مدا خستوه، به‌ چه‌که‌ و بۆستاله‌کانیان هه‌ندیک ده‌ستنوسی کونیا خستۆته ژێر پێیان، هه‌ندیک کتێبیان بیهۆ په‌په‌په‌ کردوه. زۆر له ئاسه‌واره‌ کۆنه‌کانی پیشانگا میژووبیه‌که‌یان شکاندوه، زیانیان به‌ چه‌ند په‌یکه‌ریکی میژوویی گه‌یاندوه، به‌لام نه‌یانویستوه هه‌موو شت به‌ به‌رنامه‌ و به‌ پلان ویرانبکه‌ن، هه‌ندیک به‌شی ژێر زه‌مینه‌که‌ و زۆر له‌و جیگایانه‌ی پروفیسۆر وه‌ک کۆگای نه‌هێنی به‌کاریه‌نابوون، ته‌واو سه‌لامه‌ت بوون. بیروکه‌ی پروفیسۆر درابوو به‌سه‌ر یه‌کدا، دیاربوو سه‌ربازه‌کانی مه‌مه‌دحه‌سار وه‌ک بنکه‌ی خه‌وتن و حه‌وانه‌وه به‌کاریانه‌هێناوه، جیگای ئاگرکردنه‌وه و پاشماوه‌ی سفره‌ و خوراکیان له‌و ناوه‌دا بلابوته‌وه، بۆنی گوشتی گه‌نیو و نانی که‌پوو‌کردو ئه‌و ناوه‌ی ته‌نیوه. دیاربوو به‌ په‌ره‌ی کتێبه‌کان ئاگریانکردۆته‌وه، قورپی پێلاوه‌کانیان سه‌ریوه، له‌ زۆر جیگادا که‌ فه‌رشی گرانبه‌ها راخرا‌بوون، زه‌خره‌فه‌ی شیوه ته‌لا دیواره‌کانی رازاندبووه‌وه، ئه‌وان میزیانکردبوو. به‌لام هه‌چ یه‌ک له‌و بۆنانه، بیه‌ینی هه‌چ یه‌ک له‌و دیمه‌نانه، شکۆی مۆزه‌خانه‌که‌ی لکه‌دار نه‌ده‌کرد. ئیستا له‌و قسه‌یه‌ی پروفیسۆر تیده‌گه‌یشتم که‌ نااگا به‌ منی گه‌وت «پێنوار، بزانه‌ جیگام زۆر زۆره‌، ژێر پێی ئێمه‌ به‌ دوو قات، چه‌ندین

ژيرزه ميني گورهى تيدايه، جيگاي ئه وهى تيدا دهبيتوه ههم ئىستاي تيدا
 بشارينه وه و ههم رابوردو ... ههم پاشه پوژ ... ههم پاشه پوژ ... ئه وهت له
 بير نه چيت». ئهه جيگايه شوينيك نه بوو بو هه لگرتنى رابوردو، به لكو
 پرؤفيسور له پيناوى داها توودا دروستيكر دبوو، له پيناوى مندا، له پيناوى
 ئه مين لاهوردا، له پيناوى خانمى كچيدا، له سه ره تاوه ئيشه كانمان به شكرد،
 من چاكر دنى كتيخانه كهه گرته ئه ستو، ئه وانيش ده بوو دوو قولى له
 پيشانگا ميژووييه كه و ژير زه مينه كان و راپاوه نه نيينه كاندا كار بكهن. من
 قسه كانى دكتورم ها ته وه ياد، پوژنيك كه قسه ي له سه ر خنكانى كتيبه كان
 كرد ... بهر له وهى هيچ شتيك بكهه، هه نديك له كتيبه كان هه لده گرم و
 ده يانبه مه بالكونه كه، له بهر خو ره كه دا دا يانده نيم، هه ستيكى غه مگينم هه يه،
 له هه موو شوينيكي موزه خانه كه دا خه نده كه ي پرؤفيسور به هنام ده بينمه وه.
 هه موو جيگايه كى ئهه شوينه به عه شق دروستكراوه ... كه ده ست له
 كتيبه كان ده دهه هه ستيان پنده كهه راده چله كن، وهك ئه وهى تر سابين يان
 بزائن كه هه ر ده ستيك له ئىستا به دواوه بهر لاپه ره كانيان ده كه ويئت، ده ستي
 ميهره بانى پرؤفيسور نيه. وهك ده ست به سه ر بالنده يه كدا به نيم ده ست
 به سه ر كتيبه كاندا ده هينم، ده مه ويئت له ئىستا به دواوه له گه ل په نجه ي مندا
 رابين، هه ستيكه ن ده ستيكى ميهره بانى تريش له دونيادا هه يه. گه و ره يى
 كتيخانه كه ده متر سينيت ... زور كتيب هه لده ده مه وه، زور ناو نيشان ده بينم كه
 هه رگيز نه مديون، زور نوسه ر كه ناوه كانيان نازانم، له نيو كتيبه كاندا كتيبيك
 ده كه مه وه «ئاناباس» سان ژون پيرس، له سه رى نوسراوه «پيشكه شه به
 دانيالى ئهه پوژگار، به هاوړيم به هنام، رزگار كه رى پوچه قه له نده ره كان،
 به كه سيك ده زانيت تاريكى ديت و پوحي خو ي بو ئاماده ده كات. برات
 ئه ندازيار مورته زا هه سارى». كتيبه كه ده خه مه لاوه و به يه كجار ده كه ومه
 داگرتنى ريزيك كتيبي دى، ده بيت ته واويان پاكيكه مه وه، به هه موويان
 ئاشنايم، ده ست له هه موويان بدهم ... سه يري گه و ره يى كتيخانه كه ده كهه

و جاريكى تر سەراسىمە دەۋەستەم، ۋەك جىگايەك دەبىيىم كە خۇى بە ئەندازەى ھەموو دىلاۋار نەينى تىدايە. بە خۇم دەلىم «كى دەلىت لەم جىگايەدا نەينى زۆر گەۋرە نادۈزمەۋە». ھەموو پۇژەكە تەنیا سەرسامانە كىتب دادەگرم و جىايان دەكەمەۋە. ئىۋار ئىككى ئاناباس ھەلدەگرم و سەر لە نوى پىشكەشكردنەكەى دەخوئىمەۋە... «بە كەسىك دەزانىت تاريكى دىت و پۇخى خۇى بۇ ئامادەدەكات». سەر بەرزەدەكەمەۋە و لە پەنجەرەكانەۋە لە دەرەۋە دەروانم، لە ئاسۋكان دەروانم، ۋەك ئەۋەى ئىتر ئىشى من بىت ھەموو پۇژىك سەيرى دووربەكەم و بۇ ھەۋرى خوئىن بگەپىم، دلىام كە تاريكى دووبارە دىت و دەبىت پۇخى خۇمى بۇ ئامادەبەكەم. ئىۋارە ھەر يەك لە ئەمىن لاھور و نادىن دىنەۋە سەرى، ھەر دووكيان ماندوون... بەلام شادومانن، ھەر سىكمان ھەستەدەكەين ژيانىكى نويمان دەست پىكردوۋە. خانمى نادىم ۋەك ژنىك دىتە بەرچاۋ كە ئىشىتى ھەموو ئەۋ مىژۋوۋە بسىرپتەۋە كە پىۋانى دزىو لىرە بەجىيان ھىشتوۋە. ئىشىكى كەممان كىردوۋە، بەلام كاتمان دەۋىت تا لە دىمەنى ئەم ھەموو شكۋىە، لە بىستى ئەۋ مۇسىقا نەينىيە، لە پەيامى ئەۋ ھەموو شفرە داخراۋانە، تىدەگەين ... پىكەۋە دەچىنە دەرى... ھىشتا دونيا روناكە. من جىادەبمەۋە، ئەمىن لاھور و نادىن پىكەۋە بەرەۋ باشوور دەپۇن.

ئىۋارەيەكى فىنكە، شەقامەكان ۋەك جاران جەنجال نىن، بە ھىمنى پوۋە و باكور دەكەۋمە پى. سەر بەرزەدەكەمەۋە و پۇلىك بالندەى سەير دەبىم بەسەر سەرمدا دەفرن. ھەرگىز ئەۋ بالندانەم لە دىلاۋار نەبىنيۋە، ۋەك بزىنن چ خوشحالم لە بىننىيان، دىن و بەسەر سەرمدا دەفرن و دەگەرپنەۋە، من دەۋەستەم و تەماشايان دەكەم... خەيالم لاي بالندە ھەرە گەۋرەكەى مامۇستا سۈھەبىيە، خەيالم لاي پەرىكى نوئىيە بۇ ئەۋ بالندە گەۋرەيە. دەبىم كە بالندەكان بەرزەدەنەۋە، دەبىم لە ئاسماندا گىژ دەخۇن، دەبىم دوو جار بە بەرزىدا خولەدخۇن و دەگەرپنەۋە... ۋەك بزىنن چاۋەروانى

چیم... وهک بزائن بۆ وهستاوم و سهیریاندهکهه...من دهپۆم و ئهوان بۆ دوور دهفرن، دهپۆم و له یادم دهچنهوه... بهلام سهیری سهه شام دهکهه و دهیبینم، دهست دریزژژ دهکهه ... دهست دریز دهکهه و پهپیکی قهشهنگ لهسهه شام ههلهگرم، جوانترین پهپیک تا ئیستا به چاوانی خۆم دیبیتم، سهه سام سهیری پهنگهکانی دهکهه، وهک ماموستا سهههیب دهلیم «وای خالق لهو پهنگانه». پهپکه دهگرم به دهستمهوه و به خیرایی بهرهو باکوور دهپۆم... بهرهو غهفاریی... بهرهو لای بالندهکهی ماموستا سهههیب... بالندهیهک که دهبیت له پهپی ناوازی ههموو بالندهکانی دنیا دروست ببیت... بالندهیهک که ئهفسانهیه و ئهفسانهش نییه. من بهخۆم دهلیم، خیراکه، خیرا، بهرهو لای بالندهکهمان... بهرهو باکوور ... بهرهو غهفاریی... بهرهو غهفاریی... ههنگاو ههلههینم و دهپۆم، خیراتر و خیراتر و خیراتر و خیراتر

كتیبه چاپکراوهکانی ئەندیشه

ز	ناوی کتیب	ناوی نووسەر	ناوی وەرگیر
۱	بنەرەتەکانی فەلسەفە	حەمید عەزیز	
۲	کورد لە دیدی رۆژ ھەڵاتناسەکانەو (چ ۲)	فەرھاد پیربال	
۳	رێبازە ئەدەبییەکان (چ ۲)	فەرھاد پیربال	
۴	مۆزەخانەی پاکیزەیی	ئۆرھان پامۆک	بەکر شوانی
۵	نەتەوێ زێرا بەکان	جەبار جەمال غەریب	
۶	ناسیۆنالیزم و ناسیۆنالیزمی کوردی (چ ۲)	جەعفەر عەلی	
۷	سۆفیزم و کاریگەری لەسەر بزوتنەوێ رزگاری خوازی...	جەعفەر عەلی	
۸	مەحوی لەنیوان زاھیرییەت و باتینییەت و... (چ ۲)	ئەحمەدی مەلا	
۹	نەینییەکانی ژیان	ئۆشۆ	ئازاد بەرزنجی
۱۰	کورتیلە یەک لە میژوووی کات	ستیفن ھۆو کینگ لیۆنارد ملۆدیتۆ	حوسەین حوسەینی ھیوا عومەر
۱۱	کۆشک	فرانتس کافکا	عەتا نەھایی
۱۲	فەصول مەقال	ئیبین روشد	مەریوان عەبدول

۱۳	شورشی ئەيلوول لەبەلگەنامە نەينىيەکانى ئەمريکادا	۱۳	۱۳	۱۳	۱۳
۱۴	دەسلەت و جياوازی	۱۴	۱۴	۱۴	۱۴
۱۵	لە چ ئۇستايە کدا دەژين	۱۵	۱۵	۱۵	۱۵
۱۶	شوناس و ئالۆزی	۱۶	۱۶	۱۶	۱۶
۱۷	سیاسەت و دونیا	۱۷	۱۷	۱۷	۱۷
۱۸	جەمشید خانى مامم	۱۸	۱۸	۱۸	۱۸
۱۹	کەشتى فریشتەکان (کتیبى ۱)	۱۹	۱۹	۱۹	۱۹
۲۰	کەشتى فریشتەکان (کتیبى ۲)	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
۲۱	لە دیارەوہ بو نادیار	۲۱	۲۱	۲۱	۲۱
۲۲	وہک بالندەى ناو جەنگەلە	۲۲	۲۲	۲۲	۲۲
۲۳	ترسناکەکان	۲۳	۲۳	۲۳	۲۳
۲۴	چیزى مەر گدۆستى	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴
۲۵	مەعرفە و ئیمان	۲۵	۲۵	۲۵	۲۵
۲۶	دۆزى کورد لە بازنەى	۲۶	۲۶	۲۶	۲۶
۲۷	پەيوەندىيەکانى ئەمريکاو...	۲۷	۲۷	۲۷	۲۷
۲۸	سەمەر قەند (چ ۲)	۲۸	۲۸	۲۸	۲۸
۲۹	وێستگەيەک لە گەشتىکى	۲۹	۲۹	۲۹	۲۹
۳۰	فەلسەفەى	۳۰	۳۰	۳۰	۳۰
۳۱	ئەخلاقناسى	۳۱	۳۱	۳۱	۳۱
۳۲	گەشەسەندنى راميارى...	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲
۳۳	مێژووى کۆنى کورد (چ ۲)	۳۳	۳۳	۳۳	۳۳

	هيو قادر	مندالاي گهره ك	۳۱
نازاد بهرزنجي	ئهلبير كامو	مروفي ياخي	۳۲
	هيرش جهوههر مهجيد	پهيوهنديه سياسيپه كاني نيوان ههريم و دهوله تاني...	۳۳
ههورامان فهريق كهريم	فريشته نوراي	ميژووي گورانكاري كومه لايه تي و سياسي... (چ ۲)	۳۴
	توانا رهشيد كهريم	سليمانى له نيوان سالاي (۱۹۴۵- ۱۹۵۸)	۳۵
	ههوراز جهوههر مهجيد	شاري سليمانى (۱۴ى ته موزى ۱۹۵۸-۱۷ى ته موزى ۱۹۶۸)	۳۶
	عه تا محهمه د	كتيبي په راويژنووسان	۳۷
	مهريوان وريا قانع	فيكر و دونيا (به رگى ۱)	۳۸
	مهريوان وريا قانع	فيكر و دونيا (به رگى ۲)	۳۹
	مهريوان وريا قانع	دين و دونيا (چ ۲)	۴۰
	مهريوان وريا قانع	كتيب و دونيا (چ ۲)	۴۱
	د. عادل باخهوان	كومه لگه ي رهش	۴۲
دلاوهر قهره داغى	كولم توييښ	زستانيكى دريژ	۴۳
دلاوهر قهره داغى	نيكوس كازانتراكيس	فرانسيסקوس قهديسى من (چ ۲)	۴۴
جهليل كاكه وهيس	ماريو بارگاس يوسا	ناهه نكي ته گه كه	۴۵
كهريم پهرهنگ	ثيريش ماريا رېمارك	شهو ي ليشبوننه	۴۶
كارزان عهلى	ئهلبيرتو مورافيا	من و ئهو	۴۷

سەباح ئىسماعىل	جان دۆست	مىرنامە (چ ۲)	۴۸
رووناك شوانى	لەتيفە	رووخسارە بەندكراوۋە كەم	۴۹
ھەورامان وريا قانع	مستەفا خەلىفە	قەپىلىك	۵۰
	ماردىن ئىبراھىم	خەۋنى پىاۋە ئىرانىيە كان و كەۋتنى بۆرە قەلا	۵۱
خەبات عارف	پىر لاگەر كفىست	گر گن	۵۲
حەكىم كاكەۋەيس	جۇرچ ئۇرۇپل	۱۹۸۴ (چ ۲)	۵۳
سىامەند شاسۋارى	ستاندال	سوور و رەش	۵۴
سىروان مەحمود	پاولو كۆيلۇ	دەستىۋوسە دۆزراۋە كەى ئەكرا	۵۵
	دلاۋەر قەرەداغى	جادەى مىخەك (۱)	۵۶
	دلاۋەر قەرەداغى	جادەى مىخەك (۲)	۵۷
خەبات عارف	پىر لاگەر كفىست	ئىۋارستان	۵۸
تارا شىخ عوسمان	ھاروكى موراكامى	دارستانى نەروىجى	۵۹
	بەختىار عەلى	ئىۋارەى پەروانە (چ ۱)	۶۰
	بەختىار عەلى	شارى مۇسىقارە سىپىيە كان (چ ۳)	۶۱
	بەختىار عەلى	مەرگى تاقانەى دوۋەم (چ ۵)	۶۲
	بەختىار عەلى	كۆشكى بالندە غەمگىنە كان (چ ۲)	۶۳
	بەختىار عەلى	تاماتەمى گوول... تا خويىنى فرىشتە (چ ۳)	۶۴
	بەختىار عەلى	سىۋى سىھەم (چ ۳)	۶۵
	بەختىار عەلى	ئاۋرەكەى ئۆرفىۋوس	۶۶
	بەختىار عەلى	غەزەلنوس و باغەكانى خەيال (چ ۲)	۶۷

٦٨	ئەي بەندەرى دۆست، ئەي كەشتى دوزمن (چ ٢)	بەختيار عەلى
٦٩	دواھەمىن ھەنارى دونيا (چ ٥)	بەختيار عەلى
٧٠	ئىمەي پەنابەر	كۆمەللى نووسەر
٧١	گرەوى بەختى ھەلالە (چ ٢)	عەتائەھايى
٧٢	عيراقىيەك لە پاريس	سەمۆئىل شەمعون
٧٣	جىيەھانى سۇفيا و فەرھەنگى سۇفيا (چ ٤)	يۇستايىن گاردەر
٧٤	كچەي پرتەقال (چ ٣)	يۇستايىن گاردەر
٧٥	لە ئاوينەيەكدا، لە نەينىيەكدا (چ ٢)	يۇستايىن گاردەر
٧٦	كچى بەرپوئەبەرى سىرك (چ ٢)	يۇستايىن گاردەر
٧٧	نەينى يارى كاغەز (چ ٢)	يۇستايىن گاردەر
٧٨	مايا (چ ٢)	يۇستايىن گاردەر
٧٩	ئىنساىكلۆپىدىيەكى مېژووى وئىنەدار	كۆمەللى نووسەر
٨٠	فەلسەفەي بوون	محەمەد كەمال
٨١	وھك رووبارە بەخوڤرەكە	پاولو كۆيلۆ
٨٢	دىيارىيە مەزنەكە	پاولو كۆيلۆ
٨٣	سېشەممان لە گەل مۆرىي	مىچ ئەلبوم
٨٤	دوالىزمى دژ يەك لە ھۆنراو	لەھون قادار
	لېرىكىيەكانى مەولاناي رۆمى و...	عەبدولرەحمان
٨٥	رووناك وھك ئەووين، تارىك وھك مردن	مەمەد ئوزون
		وريا غەفوورى

بەيان سەلمان	فۇلتىر	كانديد	۸۶
ئەحمەدى مەلا	بەلزاك	باوكە گۆريۇ	۸۷
	جەبار جەمال غەريب	زىبرا	۸۸
دلاوەر قەرەداغى	ستىگ داگەرمان	مىندالى سووتاو	۸۹
عەتا محەمەد	ئەنتونىۋ تابوكى	ورپىنە	۹۰
دانا مەلا حەسەن	بوساچە ئەحمەد	مردن لە روانگەي ئايىنە كانەو	۹۱
خەبات عارف	ويلەفلىم رايىش	گۆي بگرە، پياۋى بچووك	۹۲
	عەتا محەمەد	رېبەرى كىتېسازە كوژراوەكان	۹۳
عەتا محەمەد	ھېرنان رېقىرا لېتېلىير	كچە فىلىم گېرەرەوەكە	۹۴
رووناك شوانى	پەرىنوش سەنىعى	باوكى ئەو	۹۵
سىروان مەحمود	پاولۇ كۆيلۇ	داۋىنپىسى	۹۶
سىروان مەحمود	پاولۇ كۆيلۇ	كىمياگەر (چ ۲)	۹۷
حسەين لەتيف	محەمەد ماغوت	رۇژھەلاتى عەدەن، رۇژئاۋاي خودا	۹۸
كارزان عەلى			
حسەين لەتيف	محەمەد ماغوت	خۇشى پېشەي مەن نىيە (چ ۲)	۹۹
كارزان عەلى			
حسەين لەتيف	محەمەد ماغوت	خىانەت لە نىشتامانەكەم دەكەم	۱۰۰
كارزان عەلى			
عەلى عوسمان ياقووب	ئان فرانك	رۇژرۇمىرى كىژۇلەيەك	۱۰۱
دلاوەر قەرەداغى	نىكۇس كازانتزاكىس	مەسىح لە خاچ دەدەنەو (چ ۲)	۱۰۲
	ماردىن ئىبراھىم	تۆمەچۇ بۇ شەر (چ ۲)	۱۰۳

	محهمه د موکری	سه گوهر (چ ۵)	۱۰۴
نازاد به رزنجی	بوزورگ عه له وی	چاوه کانی (چ ۱۰)	۱۰۵
عه تا محهمه د	فیږینک گویندویر	A-6171	۱۰۶
خه بات عارف	پیږ لا گهر کفیسټ	من له ناوشفیتز ده ربار بووم	۱۰۷
	محهمه د موکری	باراباس	۱۰۸
سیروان مه حمود	یوستانین گارده ر	توله	۱۰۹
	به ختیار عه لی	سلاو؟ که س له وییه؟ (چ ۲)	۱۱۰
		هه وره کانی دانیال	

ENGESE

مؤسسة علم و تكنولوجيا

١٢٠٠ دينار